S. Jacob.

Philippe

സഭാചരിത്ര സംഗ്രഹം

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:
ദിവ്യശ്രീ സി. ഇ. ഏബ്രഹാം, എം. എ., ഡി. ഡി.
പ്രിൻസിപ്പൽ, സെറാംപൂർ കോളജ്.

MALAYALAM BRANCH OF
THE CHRISTIAN LITERATURE SOCIETY
(UNITED SOCIETY FOR CHRISTIAN LITERATURE)
MADRAS, BANGALORE, MYSORE, TIRUVALLA

Copyright

Third revised edition, December, 1954

This book is published with aid from the Board of Christian Literature of the National Christian Council.

സമർപ്പണം

തന്റെ മകനെ സ്വഗൃസ്ഥപിതാവിന്റെ കൈകളിൽ
ഭരമേല്പിച്ചിട്ട് കൊല്ലവർഷം 1077 കുംഭമാസ
ത്തിൽ തന്റെ 35-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ക
ത്താവിന്റെ സന്തോഷത്തിലേക്ക്
പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന എന്റെ
പ്രിയ പിതാവിന്റെ സ്മാര
കമായി ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം
ഈ ഗ്രന്ഥം ദൈവ
ത്തിന്റെ തൃക്കൈ
കളിൽ സമർപ്പ
ണം ചെയ്യ
കൊള്ളു
ന്നു.

ഗ്രന്ഥകർത്താവു്.

മൂന്നാംപതിപ്പിന്റെ പ്രസ്താവന

സെറാംപൂർകോളജദ്ധ്യക്ഷനായ ഡാക്ടർ സി. ഇ. ഏബ്രഹാം അച്ചന്റെ സഭാചരിത്രസംഗ്രഹത്തിന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പ് വിറ്റുതീർന്നിട്ടിപ്പോൾ പത്തിലധികം വർഷമായി. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു പുതിയപതിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ബോദ്ധ്യമായിട്ട് കാലം കുറെ ആയെങ്കിലും പല പ്രതിബന്ധങ്ങളാൽ അതു് ഇതുയും അമാന്തിക്കുവാൻ ഇടയായതിൽ ഖേദിക്കുന്നു. മറ്റു സഭാചരിത്രപുസ്തകങ്ങൾ മിക്കവാറും ദുർലഭമായിരിക്കുന്ന ഈ കാലയളവിൽ ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം പൊതുജനം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സ്വാഗതം ചെയ്യുമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

ഈ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പിൽ സഭകളുടെ ചരിത്രത്തിൽ വർത്തമാനകാല സംഭവങ്ങൾ വരെ ചേർക്കുന്നതിനു ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സഭാപുനരൈക്യശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായവും ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. സഭകൾ, പ്രത്യേകിച്ചു് കേരളക്കരയിലുള്ള സഭകൾ, അന്യോന്യം സഹകരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഗൌരവമായി ചിന്തിക്കുന്ന ഈ കാലയളവിൽ ഓരോ സഭയുടെയും ചരിത്രപശ്ചാത്തലം വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതു് കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമായിരിക്കും എന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. സഭകൾ തമ്മിലുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ കുറെയെങ്കിലും ഒഴിയുന്നതിനു ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം സഹായകരമായിത്തീരുമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ കൃതാർത്ഥരായി.

പ്രസാധകർ

21—12—1954.

മുഖവുര

കേരള ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യസമിതിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ അധികഭാഗവും ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളുടെ പരിഭാഷയാണെന്നും മലയാളികളുടെ സ്വയം കൃതികൾ വളരെ ദുർലഭമാണെന്നും ഒരു അപവാദം ഉണ്ട്. അതിനു പരിഹാരം എന്നതുപോലെ ഈയിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് പ്രസ്തുത "സഭാചരിത്രസംഗ്രഹം."

ഓരോ സഭാവിഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു മലയാളത്തിൽ ഒട്ടുവളരെ ലഘുലേഖകളും, പുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം കാണുന്നതിന് എനിക്കു ഇടയായിട്ടില്ലെങ്കിലും, പൊതുവേ അവയെക്കുറിച്ചു രണ്ടു അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയാറുള്ളതു് ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

1. തൽക്കാല ആവശ്യങ്ങൾ പ്രമാണിച്ചു് ചില ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ പുലർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാനാണ്, ഈവക കൃതികൾ രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അങ്ങനെയുള്ള എഴുത്തുകാർക്കു നിഷ്പക്ഷമായി എല്ലാവശങ്ങളും ഒരുപോലെ നോക്കാൻതക്ക മനഃസ്ഥിതി ഉണ്ടാവാൻ പ്രയാസം. ഉണ്ടായാൽ തന്നെയും ചിലഭാഗങ്ങൾ ഒതുക്കിവെക്കുന്നതിനു നിർബന്ധിതരാകും.

2. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകസഭയുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്, സഭകൾ ഒന്നായിരുന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങളേയും അവ പലതായി പിരിയുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളേയും വിശദമായി അറിയേണ്ടതുണ്ട്. സാധാരണ ചെറുപുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചാൽ ആ അറിവു് സിദ്ധിക്കുകയില്ല.

ഈ രണ്ടു ദോഷങ്ങളും ഈ പുസ്തകത്തിനില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. ഒരു പ്രത്യേക കക്ഷിയുടെയോ സമുദായത്തിന്റെയോ അഭിപ്രായത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെയല്ല ഈ പുസ്തകം എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്.

ഇതുമല്ല പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു്, വിഭിന്നങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളോടു കൂടിയ ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ എല്ലാ ആദർശങ്ങൾക്കും ഒരു വിലതന്നെ സങ്കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറവാൻ നിവൃത്തി ഇല്ലായിരിക്കും. ലൂഥറിന്റെ കാലത്തെ മതപരിവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചു് റോമൻസഭയ്ക്കും

പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭയ്ക്കും ഒരേ അഭിപ്രായമല്ല ഉള്ളതു്. ആ കാലം വിവരിക്കുമ്പോൾ, എഴുത്തുകാരൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് റോമൻകത്തോലിക്കർക്കു് രുചിച്ചില്ലെന്നുവരാം. അതുപോലെ യാക്കോബായസഭയുടെ ആരംഭത്തെക്കുറിച്ചു പലവിധത്തിൽ പറയേണ്ടതു്. കത്തോലിക്കാസ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ചും ചരിത്രകാരന്മാർ ഒരേവിധം പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായത്തിനു് എഴുത്തുകാരൻ വേണ്ടവില കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. അതുപോലെതന്നെ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ആരംഭം മുതൽ ഇതുവരെയുള്ള വളർച്ചയേയും ഇടയ്ക്കിടെ വന്നുകൂടിയ പിരിച്ചിലുകളേയും ചരിത്രബുദ്ധ്യാ വ്യവഹരിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

ക്രൈസ്തവസഭയുടെ പൊതുവായുള്ള ചരിത്രത്തേയും അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രധാന ശാഖകളുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളേയും കുറിച്ചു്, വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായം നല്ലവണ്ണം അറിവാൻ സൌകര്യമുള്ളയോഗ്യനായ ഒരു ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകത്തിനു വേണ്ട പ്രചാരം ഉണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

പല അഭിപ്രായങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ വളരെ കുഴങ്ങുന്ന മലയാളം ഉദ്ദേശ്യമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചുവൽക്കരിക്കുന്നതിനും ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്ന സഭകൾ തമ്മിൽ കൂടുതലായി സൌഹാർദ്ദമുണ്ടാകുന്നതിനും ഈ പുസ്തകം സഹായമായിത്തീരണമെന്നു ഞാൻ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

Kottayam
14—10—1931.

K. K. KURUVILLA.

ഒന്നാംപതിപ്പിലെ പ്രസ്താവന

ഈ സഭാചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉത്ഭവചരിത്രവും, ഇതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിലും മുദ്രണത്തിലും സഹായിച്ചിട്ടുള്ള മഹാന്മാരോടുള്ള കൃതജ്ഞതയും രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ഈ പ്രസ്താവനമൂലം ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന സൌകര്യത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിൽ എനിക്കു അനല്പമായ സന്തോഷമുണ്ട്.

1929-ലെ മദ്ധ്യവേനൽ അവധിക്കാലത്തു ഞാൻ മുട്ടമ്പലത്തു (കോട്ടയം) താമസിക്കുമ്പോഴാണ് കേരളത്തിലുള്ള വിവിധ ക്രിസ്തീയവകുപ്പുകാരുടെ വിശിഷ്യാ, ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷാഭിജ്ഞന്മാരുടെ ഉപയോഗത്തിലേക്കായി ഒരു സഭാചരിത്രം ചമയ്ക്കുന്നതിനായി, കേരള ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യസമിതിയുടെ ഓണററി സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന എന്റെ സ്നേഹിതൻ റവ. എൽ. എ. ഡിക്സൻ എന്നോടു ആദ്യമായി ആവശ്യപ്പെട്ടത്. അതിനെ തുടർന്നു പ്രസ്തുത സമിതിയുടെ ഓണററി ഡയറക്ടർ റവ. ഡബ്ളിയു. മാത്തൂ അവർകളും എനിക്കു എഴുത്തുകൂടാവഴിയായും മറ്റും വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ 1930 ആഗസ്റ്റ്മാസത്തിൽ മാത്രമേ ചരിത്രം എഴുതുന്നതിനു് ആരംഭിക്കുന്നതിനെങ്കിലും എനിക്കു സൌകര്യപ്പെട്ടുള്ളൂ. ആ വർഷത്തിലെ അവധിക്കാലത്തെ ആറു് ആഴ്ച കൊണ്ടാണ് പുസ്തകം മിക്കവാറും എഴുതിത്തീർത്തു്. ഇതാണ് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ രചനസംബന്ധിച്ചുള്ള ചരിത്രച്ചുരുക്കം.

മലയാള ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യസമിതിയുടെ നിർവ്വാഹകക്കമ്മറ്റി അംഗങ്ങളായ ചില മഹാന്മാരുടെ സഹകരണം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ പുസ്തകം എഴുതുന്നതിനോ, പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനോ, ഇടവരികയില്ലായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിപരമായ പ്രശംസ ഒട്ടുംതന്നെ ഇല്ല. പുസ്തകത്തിന്റെ പ്ലാൻ തയ്യാറാക്കി അയച്ചുകൊടുത്ത സമയം മുതൽ അച്ചടിപ്പുരയിൽനിന്നു അതു വെളിക്കിറങ്ങുന്നതുവരെ യഥാകാലം ആവശ്യമായി തോന്നിയിരുന്ന പലവിധ അഭിപ്രായങ്ങളും എന്നെ അറിയിച്ചു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ശ്രീമാന്മാരായ ഡബ്ളിയു. മാത്തൂ, കെ. കെ. കുരുവിള, റവ. എൽ. എ. ഡിക്സൻ, ആർച്ചുഡീക്കൻ റവ. കെ. ജേക്കബ് എന്നീ മാന്യസുഹൃത്തുക്കളു

ടെ പേരുകളും പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ആദ്യകാലത്തു റവ. ഡിക്സനും, ആദ്യവസാനം മിസ്റ്റർ മതൃവും നൽകിയിട്ടുള്ള ഉപദേശങ്ങൾക്കും സഹായങ്ങൾക്കും ആയി ഈ സ്നേഹിതന്മാരോടുള്ള കൃതജ്ഞത ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. ബാംഗ്ലൂർ വൈദികകോളേജിലെ സഭാചരിത്രപ്രസംഗികനായിരുന്ന ശേഷം ഇപ്പോൾ കോട്ടയം മാന്നാനമാ വൈദികസിമ്മനാരിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷപദം സ്വീകരിച്ചു് ശാസ്ത്രപൂർവും പ്രായോഗികവുമായ സഭാചരിത്രവുമായി നിത്യം പരിചയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീമൻ കെ. കെ. കുരുവിളയിൽനിന്നു എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സഹായവും പ്രോത്സാഹനവും ഒന്നു വേറെതന്നെയാണു്. കമ്മറ്റിയുടെ നിയോഗപ്രകാരം കൈയെഴുത്തുപ്രതി വായിച്ചുനോക്കി അഭിപ്രായം പറയുകയും പരിഷ്കരണ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കുകയും ചെയ്തുണ്ടായ കൃത്യം ഏറ്റവും ഭംഗിയായി നിവ്വഹിച്ച ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ക്രമാഗതമായ വളർച്ചയിൽ സഹകരിച്ചിട്ടുള്ളവരും, സഭാപുനരൈക്യശ്രമങ്ങളിൽ ചരിത്രപഠനം ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ ഒരു വിശേഷാൽ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു ഈ പുസ്തകത്തെ ലാളിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളവരും, ആയ ആർച്ചുഡീക്കൻ ബഞ്ചമിൻ അവർകളോടും മിസ്റ്റർ കുരുവിളയോടും എനിക്കുള്ള അകൈതവും അപരിമിതവുമായ കൃതജ്ഞത സന്തോഷപൂർസ്സരം പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എന്റെ അപേക്ഷ സ്വീകരിച്ചു മിസ്റ്റർ കുരുവിള സദയം എഴുതിത്തന്നിരിക്കുന്ന പ്രൌഢവും സരസവുമായ മുഖവുര അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാമനസ്കതയുടെയും സഭാചരിത്രപാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും, എന്നോടു് ഏതദ്വിഷയത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സ്നേഹതല്പരതകളുടെയും ഒരു പ്രത്യക്ഷചിഹ്നമായി ഈ പുസ്തകത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു പ്രത്യേക ചാരിതാർത്ഥ്യത്തിനു വകയുണ്ടു്. "പൌരസ്ത്യസഭകളും" "ഭാരതഭൂമിയിലെ ക്രിസ്തീയസഭ" എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങളും സദയം വായിച്ചുനോക്കി പ്രയോജനകരമായ പല ഭേദഗതികളും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള മറ്റൊരു മഹാന്മാക്കളായ ഇരവിപേരൂർ ഇംഗ്ലീഷ്സ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററും എന്റെ ഗുരുവുമായ ശ്രീമൻ സി. പി. തോമസ് ബി. എ., എൽ. റ്റി. അവർകളോടും, സഭാചരിത്രപഠനം തന്റെ ജീവിതസർവ്വസ്വമായി സ്വയംവരിച്ചു വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്തവും സൂറിയാനിസഭാചരിത്രം സംബന്ധിച്ചു പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽപോലും പല വിദ്വൽജനങ്ങളും

ക്ക സുപരിചിതനും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ശ്രീമൻ കെ. എൻ. ഭാനിയേൽ അവർകളോടും, പൌരസ്ത്യസഭാചരിത്രത്തിൽ അസാമാന്യ വിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ച ഒരാളെന്നു സുസമ്മതനായ തിരുവനന്തപുരം സൂറിയാനിപ്പള്ളി വികാരി ദിവ്യശ്രീ പൂതക്കുഴിയിൽ അബ്രഹാം കത്തനാർ അവർകളോടും എനിക്കുള്ള ഉപകാരസ്മരണ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി വായിച്ചുനോക്കി ആവശ്യമായിരുന്ന തിരുത്തലുകളും ചെയ്തു ഭാഷാശുദ്ധി വരുത്തുകയും, മലയാളഭാഷയിൽ ഒരു സഭാചരിത്രം കാണുന്നതിനുള്ള തല്പര്യം നിമിത്തം കണ്ണും മനസ്സും ഒരുപോലെ മുഷിപ്പിക്കുന്നതായ പ്രൂഫ് തിരുത്തുന്ന ദുർഭരമായ ജോലി സസന്തോഷം കൈയേറ്റു, ഏറ്റവും ഭംഗിയായി അതു നിവർത്തിച്ചുതരികയും ചെയ്ത എന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനും ഗുരുവും ആയ മാത്തൻമാമ്മൻസിമ്മനാരി മലയാളപണ്ഡിതർ ടി. സി ചാക്കൊ അവർകളോട് ഞാൻ എത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. അനുബന്ധം തയ്യാറാക്കുന്നതിലും, ഒരദ്ധ്യായത്തിലെ ഏതാനും ചില ഭാഗങ്ങൾ എഴുതുന്നതിലും. എന്റെ പ്രിയ ശിഷ്യരും സെറാമ്പൂർ കോളെജ് ബി. ഡി. വിദ്യാർത്ഥികളുമായ മെസ്സേഴ്സ് കെ. സി. വർഗീസ്, പി. ടി. ചാക്കൊ എന്നിവരും എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

ഈ പുസ്തകമെഴുതുന്നതിൽ ആദ്യവസാനം എന്റെ പ്രിയപത്നിയുടെ സഹായവും സഹകരണവും എനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതും ഞാൻ ഒളിച്ചുവയ്ക്കുന്നില്ല.

കർത്താവിന്റെ തിരുശരീരമാകുന്ന ക്രിസ്തീയസഭയുടെ വിവിധശാഖകളും തമ്മിൽ യോജിപ്പിനു പരിശ്രമിച്ചുവരുന്ന ഒരു കാലമാണല്ലൊ ഇതു്. സഭാപുനരൈക്യം സാധിതപ്രായമാകണമെങ്കിൽ ഓരോ വകുപ്പുകാരുടെയും ഉത്ഭവവും ചരിത്രവും വിശ്വാസാചാരാദികളും അന്യോന്യം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതു ആവശ്യമാണ്. മലയാളത്തിലുള്ള ക്രൈസ്തവസഭാവിഭാഗങ്ങളെ അന്യോന്യം പരിചയപ്പെടുത്തി കൃതിയിണങ്ങുന്നതിനു പക്ഷപാതരഹിതമായ ഒരു സഭാചരിത്രഗ്രന്ഥം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നുള്ളതിനു രണ്ടുപക്ഷമില്ല. ഈ നിലയിലുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അഭാവത്തെ പരിഹരിച്ചു ദൈവരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരു ശുശ്രൂഷ നിവർത്തിക്കണമെന്നുള്ള

ഉദ്ദേശ്യം മാത്രമാണ് ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണ പന്ഥാവി
ലേക്ക് എന്നെ തള്ളിവിട്ടത്. എന്റെ പ്രയത്നം സഫലമായെന്നു മ
ഹാജനങ്ങൾ വിധിക്കയും മലയാളത്തെ സഭകളും ഈ പുസ്തകത്തെ
ആദരിക്കയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി.

യഥാകാലം ഈ പുസ്തകം എത്രയും ഭംഗിയായി അച്ചടിച്ചു
തന്നിരിക്കുന്ന സി. എം. എസ്സ്. പ്രസ്സ് മാനേജർ മിസ്റ്റർ റവ. എൻ.
കുയ്പ്പൻ അവർകളെ പ്രത്യേകം അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വ്യക്തിപരമായോ, സാമുദായികമായോ യാതൊരു അസൂയത്തി
നും ഇടയാകരുതെന്നുള്ള പരമാർത്ഥ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെയാണ് ഈ
പുസ്തകം എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിനു മാർഗ്ഗമുള്ള
പല വിഷയങ്ങളും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽ ആക്കെ
ങ്കിലും വിരുദ്ധതയ്ക്കോ, മനോവ്യഥയ്ക്കോ കാരണമാകുന്നപക്ഷം അ
വരോട് ഞാൻ മുൻകൂട്ടി ക്ഷമയെചനം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. മല
യാളത്തിലുള്ള ക്രൈസ്തവസഭാംഗങ്ങളും സഭാവിഭാഗങ്ങളും തമ്മിൽ കൂ
ടുതൽ സൌഹാർദ്ദമുണ്ടാകുന്നതിനാണ് ഈ പുസ്തകം മുഖാന്തരമായി ഭ
വിക്കട്ടെ എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടെ മഹാജനസമക്ഷം ഈ സ
ഭാചരിത്രഗ്രന്ഥത്തെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സെറാമ്പൂർകോളേജ്
ഒക്ടോബർ 19, 1931. } സി. ഇ. ഏബ്രഹാം

സഭാചരിത്രസംഗ്രഹം

അദ്ധ്യായം 1.

അപ്പൊസ്തലിക കാലം (A. D. 30—76)

'കാലസംപൂർണ്ണതയിങ്കൽ ദൈവം തൻെറ പുത്രനെ ലോകത്തിലേക്കു് അയച്ചു' എന്നു വി. പൌലൊസു് അപ്പൊസ്തലൻ ചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവനയുടെ യാഥാർത്ഥ്യവും മാഹാത്മ്യവും പുരാതന ലോകചരിത്രം നിരീക്ഷണം ചെയ്യുന്ന ആധുനികരായ നമുക്കു ക്രിസ്തുസഭയുടെ ശൈശവദശയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരെക്കാൾ കൂടുതൽ വിശദമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ക്രിസ്തുമതത്തിൻെറ വളർച്ചയ്ക്കും വികാസത്തിനും ഒന്നാംനൂറ്റാണ്ടു് എത്രയും അനുയോജ്യമായ ഒരു കാലമായിരുന്നു എന്നു ദൈവത്തിൻെറ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമായ യഹൂദന്മാരുടെയും അവരെ ഭരിച്ചിരുന്ന റോമരുടെയും ചരിത്രം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്ന ഏവർക്കും ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണു്.

ക്രിസ്തുമതത്തിൻെറ ഉത്ഭവകാലത്തെ പരിതസ്ഥിതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നു് പരിഗണനം ചെയ്തശേഷം, അപ്പൊസ്തലിക കാലം തുടങ്ങിയുള്ള ആദ്യനൂറ്റാണ്ടിലെ ചരിത്രം പ്രതിപാദിക്കുകയെന്നുള്ളതാണു് ഈ ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

യഹൂദന്മാർ

യിരെമ്യാപ്രവാചകൻെറ കാലത്തു യെരുശലേം പിടിക്കപ്പെട്ടതു മുതൽ നാലഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകളോളം, ബാബിലോൺ,

പേർഷ്യ, ഗ്രീസ്, റോമാ എന്നീ മഹാശക്തികളുടെ കീഴിൽ അടിമകളായിട്ടാണ് യഹൂദജാതി ഇരുന്നിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ മക്കാബ്യ യുദ്ധങ്ങളുടെ ഫലമായി കുറെക്കാലത്തേക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നതിനു അവർക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ടായി. പക്ഷേ, തങ്ങളുടെ ക്ഷണഭംഗുരമായ സ്വാതന്ത്ര്യജീവിതത്തിനു ശേഷം വീണ്ടും റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നുകത്തിൽ യഹൂദന്മാർ അകപ്പെട്ടു. പുറജാതികളുടെ ഭരണനുകത്തിൽനിന്നു വിമോചിപ്പിച്ചു, രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം കരസ്ഥമാക്കി പ്രവചനനിവൃത്തി വരുത്തുന്നതിനു പ്രാപ്തിയുള്ള ഒരു മശിഹായെ അവർ കാത്തിരിപ്പിന്റെ കാലത്തു ജനങ്ങൾ ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതു. ഏതു മാർഗ്ഗത്തോടെയും രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന യഹൂദന്മാരുടെ ഒരു സംഘത്തെയാണ് 'കനാന്യർ' (Zealots) എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു. എന്നാൽ ലൌകിക ചിന്തകൾ ഉപേക്ഷിച്ചു മശിഹായെ ആത്മികവും സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ വിടുതൽ നൽകുന്ന ഒരു രക്ഷിതാവായി മാത്രം സങ്കല്പിച്ചിരുന്ന ചുരുക്കം ചിലരും അക്കാലത്തു പലസ്തീൻ നാട്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നവരായി യിസ്രയേലിന്റെ ആശ്വാസത്തിനു കാത്തിരുന്ന ശിമയോനെയും പ്രവാചകിയായ ഹന്നായെയും ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. ഏതായാലും യഹൂദജാതി ഒരു രക്ഷകനെ ഉൽക്കണ്ഠാപൂർവ്വം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമത്രെ.

ജാതികഠം അഥവാ, റോമാസാമ്രാജ്യം

അറ്റ്ലാന്റിക്ക് സമുദ്രം മുതൽ യൂഫ്രട്ടീസ് നദിവരെ ഏകദേശം 3000 മൈൽ നീളവും, അൽപ്സ് പർവ്വതം മുതൽ അറ്റ്ലസ് പർവ്വതം വരെ ഏകദേശം 2000 മൈൽ വീതിയും ഉണ്ടായിരുന്ന വിസ്തീർണ്ണമായ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയായി അഗസ്റ്റോസ് കൈസർ (B.C.31—A.D. 14)

റോമാനഗരത്തിൽ പ്രതാപത്തോടെ വാണിരുന്ന കാലത്താണു് റോമാസാമ്രാജ്യത്തെക്കാൾ മഹത്തായ ഒരു രാജ്യം ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് ഒരു ശിശു ബേത്ലേഹെമിലെ പുൽക്കൂട്ടിൽ ഭ്രജാതനായതു്. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ യോഹന്നാൻസ്നാപകൻ യേശുവിന്റെ ഒരു മുന്നോടി ആയിരുന്നതുപോലെ റോമാസാമ്രാജ്യം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഒരു മുന്നോടിയും സഹായിയും ആയി തീർന്നുവെന്നു് പറയാവുന്നതാണു്. വിശുദ്ധ പൌലൊസു് ആദിയായ ക്രിസ്തീയമിഷ്യനറിമാർക്കു്, സ്വാതന്ത്ര്യം എവിടെയും സഞ്ചരിച്ചു് ക്രിസ്തുമതം പ്രസംഗിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ അക്കാലത്തു് അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ലോകമാസകലം ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന റോമാസാമ്രാജ്യം കീഴിലുള്ള ഓരോ രാജ്യത്തിനും സമാധാനവും ക്ഷേമവും പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്നു. റോമാ ഗവർമ്മെൻറു് നടപ്പിൽ വരുത്തിയ നിയമങ്ങൾ, ഗതാഗതസൌകര്യങ്ങൾ, തപാൽ, ഭരണസമ്പ്രദായം, മതസ്വാതന്ത്ര്യം ഇവയെല്ലാം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭരണചക്രം റോമരുടെ കൈയിൽ ഇരുന്നെങ്കിലും, സാമ്രാജ്യത്തിൽ പൊതുവെ പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഭാഷയും സംസ്കാരവും യവനരുടേതായിരുന്നു. ഇതുനിമിത്തമാണു് പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ ഗ്രേക്കുഭാഷയിൽ എഴുതുന്നതിനിടയായതു്. ഗ്രേക്കരുടെ ദേവന്മാരെയാണു് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ റോമിൽപോലും വന്ദിച്ചിരുന്നതു്. ഗ്രേക്കരും റോമരും ഒരുപോലെ ബഹുദൈവവിശ്വാസികളായിരുന്നതിനാൽ പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു തന്നെയും ദേവന്മാരെയും ദേവികളെയും റോമിലേക്കു് ഇറക്കുമതി ചെയ്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിനു് റോമാപൌരന്മാർ മടിച്ചില്ല. ഫ്രിജിയാ, എജിപ്തു്, പേർഷ്യ ആദിയായ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു് കൊണ്ടുവന്ന സിബിലി, ഐസിസു്, മിത്രാ ആദിയായ ദേവീദേവന്മാരെ ആരാധിക്കുന്നവരായി പരിശുദ്ധരത്തിന്റെ പരമകാംക്ഷയെ പ്രാപിച്ചുവെന്നു് അഭിമാനിച്ചിരുന്ന ഒട്ടുവളരെ ജനങ്ങൾ റോമാനഗരത്തിലും റോമാസാമ്രാജ്യ

ത്തിൽ പൊതുവെയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ദേവന്മാരെക്കൊണ്ടു തൃപ്തി അടയാതെ വന്നപ്പോഴാണു് 'അറിയപ്പെടാത്ത ദേവനു്' എന്ന ലിഖിതത്തോടുകൂടിയുള്ള വേദിക്കല്ലുകൾ സ്ഥാപിച്ചതു്. സാധാരണ ജനങ്ങൾ വന്ദിച്ചിരുന്ന ദേവന്മാരെ കേവലം മിത്ഥ്യാമൂർത്തികളായി ഗണിച്ചു് അപ്പൊസ്തലപ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന എപ്പിക്ര്യൂരുടെയും സ്തോയിക്യരുടെയും തത്വജ്ഞാനപദ്ധതികൾ സ്വീകരിച്ചു പോന്നവരിൽ അഭ്യസുവിദ്യരായ ഒരു നല്ല സംഘവും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. യാതൊരു മതവിശ്വാസവും ഇല്ലാതെ ദൈവത്തെയും മാർഗ്ഗത്തെയും പഴിച്ചു് ജീവിച്ച അനേകം റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ ചുരുക്കമല്ലായിരുന്നു. 'പ്രത്യാശയില്ലാത്തവരും ലോകത്തിൽ ദൈവമില്ലാത്തവരും' എന്നു അപ്പൊസ്തലൻ എഫെസ്യരിലെ ജാതികളുടെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു് വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു് റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ ഒരു ക്ലേശം ജനങ്ങളുടെ പൊതുവിലുള്ള ആത്മികനിലയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ല. എന്നിരുന്നാലും പൊതുവെ നോക്കുന്നപക്ഷം ഒന്നാംനൂറ്റാണ്ടു് പുറജാതികളുടെ ഇടയിൽതന്നെയും മതതൃഷ്ണയുടെ ഒരു കാലമായിരുന്നു എന്നു് കാണാവുന്നതത്രെ. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ലോകത്തിലാണു് ക്രിസ്തുമതം പ്രവേശിച്ചതു്.

ക്രിസ്തുസഭയുടെ ഉത്ഭവം

നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു ഗലീലക്കടൽപ്പുറത്തുവച്ചു് "എന്നെ അനുഗമിപ്പിൻ" എന്നു് പത്രൊസ്, യാക്കോബു്, യോഹന്നാൻ ആദിയായ മീൻപിടുത്തക്കാരോടു് അരുളിച്ചെയ്തയും അവർ തൽക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു് ശിഷ്യന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ക്രിസ്തുസഭ ലോകത്തിൽ ജാതമായി എന്നു് പറയാവുന്നതാണു്. പെന്തെക്കൊസ്തുദിവസത്തെ സാധാരണയായി സഭയുടെ ജന്മദിവസമെന്നു് വിളി

ച്ചുവരുന്നു. എന്നാൽ ഒരർത്ഥത്തിൽ ഇതു് ശരിയല്ല. പെന്തെക്കൊസ്ത് ദിവസം സഭയ്ക്കു് ഉയരത്തിൽനിന്നുള്ള ആത്മികാഭിഷേകം ലഭിച്ചതു നിമിത്തം അതിനെ സാക്ഷാൽ സഭയുടെ ജ്ഞാനസ്നാനദിവസമായിട്ടാണു് ഗണിക്കേണ്ടതു് എന്നതെ ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ മതം. പത്രൊസിന്റെ പ്രസംഗം കഴിഞ്ഞശേഷം അതേദിവസംതന്നെ മൂവായിരത്തോളം ആത്മാക്കൾ സഭയോടു ചേർക്കപ്പെട്ടതായി നാം വായിക്കുന്നു.

സഭയുടെ വളർച്ച

ക്രിസ്താബ്ദം 29 മുതൽ 59 വരെയുള്ള ക്രിസ്തുസഭയുടെ 30 വർഷത്തെ ചരിത്രം അപ്പൊസ്തലപ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു് ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണു്. ആ ചരിത്രത്തിലെ ചില പ്രധാന ഘട്ടങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണമെന്നു് മാത്രമേ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു.

പരിശുദ്ധാത്മാവു് പ്രാപിച്ചിട്ടു് 'യരൂശലേമിലും യഹൂദ്യയിലും ശമര്യയിലും ഭൂമിയുടെ അറുതികൾവരെയും നിങ്ങൾ എന്റെ സാക്ഷികൾ ആകും' എന്നുള്ള കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ അക്ഷരംപ്രതി നിവർത്തിക്കുന്ന വിധത്തിലാണു് അപ്പൊസ്തലപ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുസഭയുടെ ചരിത്രഗതി മുമ്പോട്ടു് പോയിട്ടുള്ളതു്.

യരൂശലേമിലെ സഭ

പെന്തെക്കൊസ്തുദിവസം 3000 ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചു സ്നാനമേറ്റു് സഭയോടു ചേർന്നപ്പോൾ ആണു് ക്രിസ്തുസഭയ്ക്കു് പരസ്യമായ ഒരു സ്ഥാനം യരൂശലേം നഗരത്തിൽ ലഭിച്ചതു്. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തുതന്നെയും ക്രിസ്തുസഭയെ യഹൂദമതത്തിലെ ഒരു വകുപ്പായി മാത്രം സാധാരണ ജനങ്ങളും ഗവർമ്മെൻറും ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വി

ശ്വാസവും, ആരാധനയും, ജീവിതരീതിയും യഹൂദന്മാരുടേതിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല. അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ ശത്രുക്കളായി പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽ ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു് ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനെ നിഷേധിച്ചിരുന്ന ലോകമയന്മാരായ സദ്ദൂക്യരാണു്. പരീശന്മാരുടെ പ്രമാണിയായ ഗമാലിയേൽ ആരംഭത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തോടു അനുഭാവം പ്രദർശിപ്പിച്ചെങ്കിലും, തന്റെ ശിഷ്യനായ ശൌലിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് പരീശന്മാരിൽനിന്നും പീഡകൾ ഉണ്ടായി. ഈ വിധത്തിലുള്ള ശത്രുത്വത്തു് പ്രധാന കാരണമായതു് യരൂശലേമിലെ ഗ്രേക്കു് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നതിനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സ്തെഫാനൊസിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ആണു്. മോശെയുടെ ന്യായപ്രമാണത്തിനും ദേവാലയത്തിനും എതിരായി പ്രസംഗിച്ചുവെന്ന കുറ്റം ചുമത്തി കല്ലെറിഞ്ഞു് കൊന്ന ഒന്നാമത്തെ രക്തസാക്ഷിയായ സ്തെഫാനൊസിന്റെ മരണത്തോടുകൂടെ യഹൂദമതത്തിന്റെ മറവിട്ടു് ഒരു സ്വതന്ത്രമതമെന്നുള്ള നില ക്രിസ്തുമതം അവലംബിച്ചു. ഇതു ഒരു ജാതിക്കോ, ദേശത്തിനോ മാത്രമുള്ള ഒരു മതമല്ല; പ്രത്യുത, സകല ജാതിക്കും, സർവ്വലോകത്തിനുമുള്ള രക്ഷയുടെ ദൂതാണു്, എന്ന തത്വം ആദിമസഭയിൽ തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടും ഉപദേശംകൊണ്ടും ആദ്യമായി സ്ഥാപിച്ചതു് വി. സ്തെഫാനൊസ് അത്രെ എന്നു് നാം കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കേണ്ടതാണു്.

ശമര്യയിലെ സുവിശേഷഘോഷണം

സ്തെഫാനൊസിന്റെ മരണത്തോടുകൂടെ പരീശന്മാരിൽനിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് നേരിട്ട പീഡ ദൈവകൃപയാൽ സുവിശേഷഘോഷണത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന മുഹൂർത്തമായിത്തീർന്നു. അപ്പൊസ്തലന്മാർ ഒഴികെ ശേഷമുള്ള ശിഷ്യന്മാരെല്ലാവരും യരൂശലേം വിട്ടു് ജീവരക്ഷയ്ക്കായി സമീപപ്രദേ

ശങ്ങളിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു. അവിടെയെല്ലാം ഈ പുതിയ മതത്തിന്റെ വിത്തുകൾ അവർ വിതച്ചു. ശുശ്രൂഷകന്മാരിൽ ഒരാളായ ഫിലിപ്പൊസാണു് ശമര്യയിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചതു്. അനന്തരം പത്രൊസും യോഹന്നാനും ശമര്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സന്ദർശിച്ചു പരിശുദ്ധാത്മവരം പ്രാപിക്കുന്നതിനായി അവരുടെമേൽ കൈവച്ചു.

ശമര്യയിലുള്ള ജനങ്ങൾ മോശെയുടെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെന്നും യഹൂദന്മാരോടു ചില സംഗതികളിലെല്ലാം ബന്ധിച്ചിരുന്നുവെന്നും കർത്താവുതന്നെയും ശമര്യയിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും ഓർക്കുമ്പോൾ, സുവിശേഷത്തിനു് ഇവിടെ ലഭിച്ച ശീഘ്രപ്രവേശനം സുഗ്രാഹ്യമത്രെ.

ജാതികളോടുള്ള സുവിശേഷഘോഷണം

ഫിലിപ്പൊസ് ഐത്യോപ്യഷണ്ഡനോടും പത്രൊസ് കൊർന്നെല്യൊസിനോടും പരിശുദ്ധാത്മനിയോഗപ്രകാരം സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, പുറജാതികളിൽനിന്നു ഗണ്യമായ ഒരു സംഖ്യ ക്രിസ്തുസഭയിൽ ചേർന്നതു്, അക്കാലത്തു ലോകത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ പ്രധാന നഗരമായി അറിഞ്ഞിരുന്ന അന്ത്യൊഖ്യയിൽ വച്ചാണു്. യേശുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന പേരു് ആദ്യം നിന്ദാസൂചകമായി തങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളിൽനിന്നു ലഭിച്ചതും ഇവിടെ വച്ചുതന്നെ. പിൽക്കാലത്തു, പത്രൊസ് ശ്ലീഹായുടെ പൌരസ്ത്യസിംഹാസനമായി അന്ത്യൊഖ്യാനഗരം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും, ശ്ലീഹന്മാരിൽ ആരുടെയും പരിശ്രമഫലമായിട്ടല്ല ഇവിടെ ക്രിസ്തുമതം പ്രവേശിച്ചതു് എന്നാണു് ചരിത്രകാരന്മാരുടെ വിധി. യരുശലേമിൽനിന്നു ഈ പട്ടണത്തിൽ വന്നു ചേർന്ന പുതുശിഷ്യന്മാരിൽനിന്നത്രെ അന്ത്യൊഖ്യയിലെ പുറജാതികൾ ആദ്യമായി ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു കേൾക്കാനിടയാ

യത്തു്. ആദിമസഭ പൊതുവെ ഒരു മിശ്രനാരിസഭയായിരുന്നുവെന്നു് ഇതു് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. അന്ത്യോഖ്യയിലെ യവനക്രിസ്ത്യാനികളെ പുതിയ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നതിനും ബർണ്ണബാസും പൌലൊസും ചെയ്ത ശ്രമങ്ങൾ പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പത്രൊസ് എഴുതിയ ഒന്നാംലേഖനത്തിൽനിന്നു് പുതിയനിയമകാലത്തുതന്നെ സുവിശേഷം പൊന്തൊസ്, ഗലാത്യ, കപ്പദോക്യ, ആസ്യ, ബിഥുന്യ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ ചെന്നെത്തിയതായി മനസ്സിലാകുന്നു.

യരുശലേമിൽ പെന്തെക്കൊസ്തുദിവസം നാനാദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നുകൂടിയവരും, അവിടെവച്ചു് ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചവരും ആയ സാധാരണ ജനങ്ങൾ വഴിയായി സുവിശേഷം റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ ഏറക്കുറെ പ്രചരിക്കുന്നതിനിടയായെങ്കിലും, പുറജാതികളുടെ അപ്പൊസ്തലൻ എന്ന ശ്രേഷ്ഠനാമത്തിനു സർവ്വഥാ യോഗ്യനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന വിശുദ്ധ പൌലൊസിന്റെ ഭഗീരഥപ്രയത്നം നിമിത്തമാണു് പുറജാതികൾക്കു് സുവിശേഷത്തിന്റെ വാതിൽ വിസ്താരമായി തുറക്കപ്പെട്ടതു്. പൌലൊസ് അപ്പൊസ്തലന്റെ ജീവചരിത്രം അക്കാലത്തെ സഭയ്ക്കുണ്ടായ വളർച്ചയുടെ ഒരു വൃത്താന്തമായി ഗണിക്കാവുന്നതാകയാൽ, ആ വിഷയം ചുരുക്കത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധ പൌലൊസ്

തർസോസ് സ്വദേശിയും ഗമാലിയേലിന്റെ ശിഷ്യനും ആയ ശൌൽ പരീശന്മാരുടെ ഒരു നായകനും തന്നിമിത്തം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഒരു പീഡകനും ആയിട്ടാണു് പുതിയനിയമത്തിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതു്. രക്തസാക്ഷി ആയ സ്തെഫാനൊസിന്റെ മരണമാണു് സഭയുടെ പീഡകനായ ശൌലിനെ കർത്താവിന്റെ നാമത്തെ പുറജാതികളു

ടെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും ഇടയിൽ വഹിക്കുന്നതിനു് തിര
ഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു പാത്രമാക്കിത്തീർത്തു്. വി: പൌലൊ
സിന്റെ മാനസാന്തരം എ. ഡി. 35–ൽ അതായതു്, കർത്താ
വിന്റെ ഉയിർത്തെഴുന്നല്ലിന്റെ ആറാമത്തെ വർഷത്തിൽ
നടന്നതായി കണക്കാക്കി വരുന്നു. എ. ഡി. 47–ൽ ബർന്ന
ബാസിനോടുകൂടെയുള്ള തന്റെ ഒന്നാമത്തെ മിഷ്യനറിയാത്ര
യിൽ താൻ സന്ദർശിച്ചു് സഭ സ്ഥാപിച്ച പ്രധാന സ്ഥലം
ചിറകാസ്യയിലുള്ള ഗലാത്യ (Galatia) ആണു്. ശീലാസി
നെയും തിമൊഥെയൊസിനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു (എ. ഡി.
49—51) പുറപ്പെട്ട രണ്ടാമത്തെ യാത്രാമദ്ധ്യേയാണു് യൂറോ
പ്പിൽ ആദ്യമായി സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനിടയായ
തു്. ഇതു് സഭാചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ ഘട്ടം അവത
രിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു് മാത്രമല്ല, ലോകചരിത്രത്തിൽതന്നെയും
സർവ്വപ്രധാനമായ ഒരു സംഭവമായി ഇതിനെ ഗണിച്ചിരിക്ക
ുന്നു. മൂന്നു വർഷക്കാലത്തോളം നീണ്ടുനിന്ന ഈ യാത്ര മൂല
മാണു് ഫിലിപ്പി, കൊരിന്തു്, എഫെസൊസു് എന്നീ പ്രധാ
ന നഗരങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുസഭകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു്. മൂന്നാ
മത്തെ സഞ്ചാരമദ്ധ്യേ തന്റെ സഭകളുടെ കേന്ദ്രമായ എഫെ
സൊസിൽ വി: പൌലൊസു് മൂന്നുവർഷം താമസിക്കയും,
യൂറോപ്പിൽ ഇല്ലിരിക്കും രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തിവരെ ചെ
ന്നെത്തുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ തിരികെ വരുന്ന വഴി തന്നെ
കൈസർ പട്ടണത്തിൽവച്ചു് അറസ്റ്റ്ചെയ്തു് നടവുകാരനാ
യി റോമാനഗരത്തിലേക്കു് കൊണ്ടുപോകുന്നതിനായി ഏർപ്പാടു
ചെയ്തിരുന്നു. രണ്ടു വർഷം റോമയിൽ ബന്ധനസ്ഥനായിരുന്ന കാലത്തുതന്നെയും വി. പൌ
ലൊസു് പല ലേഖനങ്ങൾ വഴിയായി തന്റെ ആത്മികമക്ക
ളെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിക്കയും, റോമാനഗരത്തിൽതന്നെ
പലരെയും കർത്താവിങ്കലേക്കു് തിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പൊ
സ്തലൻ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ചശേഷമുള്ള ചരിത്രം ലേഖന
ങ്ങളിൽനിന്നും പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും വ്യക്തമ
ല്ല (2തിമൊ. 4: 16, 17). സ്പെയിൻരാജ്യം സന്ദർശിച്ചു്

യൂറോപ്പിന്റെ പടിഞ്ഞാറേ അതിർത്തിവരെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കണമെന്നുള്ള മോഹം തനിക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നാം വായിക്കുന്നു. പക്ഷേ, നീറോ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തു് ആരംഭിച്ച പീഡനം നിമിത്തം അതു സാധിക്കാതെ പോയി. ക്രിസ്തുബ്ദം 64-ൽ നീറോചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തു റോമാനഗരത്തിൽവച്ചു 30 വർഷത്തോളം വിശ്വസ്തതയോടെ കർത്താവിനുവേണ്ടി അക്ഷീണപ്രയത്നം ചെയ്തശേഷം അപ്പൊസ്തലൻ ഒരു രക്തസാക്ഷി ആയി മരിച്ചുവെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

സുവിശേഷപ്രചരണം സംബന്ധിച്ചു് അപ്പൊസ്തലനുണ്ടായിരുന്ന വീക്ഷണപരിധി എത്ര വിപുലവും വിശേഷതരവുമായിരുന്നു എന്നു് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം മതിയാകുന്നതാണു്. സാമ്രാജ്യത്തിലെ എല്ലാ പ്രവിശ്യകളിലും സുവിശേഷപ്രകാശം വ്യാപിക്കുന്നതിനുള്ള സുഗമമാർഗ്ഗമായി ഓരോ ഡിസ്പ്രിക്കിന്റെയും പ്രധാന നഗരം കേന്ദ്രമാക്കിയതെ താൻ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പംഫൂല്യയിൽ പെർഗ്ഗാ, പിസിദ്യയിൽ അന്ത്യോഖ്യ, ഗലാത്യയിൽ ഇക്കോന്യ, ലുസ്ത്ര, ദർബ; മക്കദോന്യയിൽ ഫിലിപ്പി, അഖായയിൽ കൊരിന്തു്, ഏഷ്യാമൈനറിൽ എഫെസൊസു് ആദിയായ പരിഷ്കൃതലോകത്തിന്റെ കേന്ദ്രങ്ങളിലെല്ലാം ആദ്യം സുവിശേഷക്കൊടി നാട്ടുക എന്നുള്ളതു് താൻ ഒരു നയമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. വിശ്വരാജ്ഞി എന്ന അപരനാമത്താൽ വിഖ്യാതമായിരുന്ന റോമാനഗരം സന്ദർശിക്കുന്നതിനു് തനിക്കു് ഉണ്ടായിരുന്ന താല്പര്യം (റോമ. 1: 9-13) ഈ ആശയഗതിയിൽനിന്നു് ഉൽഭൂതമായതാണു്. അതിനാൽ പുറജാതികളുടെ അപ്പൊസ്തലനായ പൌലൊസു് സാമ്രാജ്യതലസ്ഥാനമായ റോമാനഗരത്തിൽവച്ചു് തന്റെ ശുശ്രൂഷ അവസാനിപ്പിച്ചതിൽ ഒരു പ്രത്യേക സാംഗത്യം കാണെണ്ടതുണ്ടു്.

പുറജാതികളുടെ അപ്പൊസ്തലനായി സ്വയം ഗണിച്ചിരുന്ന ആ മഹാൻ സന്ദർശിച്ച എല്ലാ പട്ടണങ്ങളിലും യഹൂദ

ന്മാരുടെ മശീഹാ ആയി യേശുവിനെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിനു് എപ്പോഴും ശ്രമിച്ചിരുന്നു എന്നതാണു് വി. പൌലൊസിന്റെ മിഷ്യനറിവേലയിൽ പ്രത്യേകമായി ചിന്തിപ്പാനുള്ള വേറൊരു സംഗതി. യഹൂദന്മാർ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന സുനഗോഗുകളിലാണു് സാധാരണയായി അപ്പൊ.സ്തലൻ തന്റെ സുവിശേഷവേല ആരംഭിച്ചതു്. സ്വജനങ്ങൾ തന്നെ ധിക്കരിക്കുമ്പോൾ പുറജാതികളുടെ അടുക്കലേക്കു തിരിയുക എന്നതു അപ്പൊസ്തലന്റെ പതിവായിരുന്നു.

യരൂശലേമിലെ കൌൺസിൽ (A. D. 49)

പൌലൊസു് അപ്പൊസ്തലൻ ശൈശവപ്രായത്തിലിരുന്ന ക്രിസ്തുസഭയ്ക്കു് ചെയ്ത ശാശ്വതമായ ഒരു ഉപകാരംകൂടെ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതാണു്. അന്ത്യോഖ്യയിൽ പുറജാതികളുടെ മദ്ധ്യേ ഒരു സഭ സ്ഥാപിതമായതോടെ ആദിമസഭ വിഷമമേറിയ ഒരു പ്രതനത്തിൽ വന്നെത്തി. പുറജാതികളിൽനിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളാകുന്നവർ യഹൂദമര്യാദ അനുസരിച്ചു് ജീവിക്കണമോ വേണ്ടയോ, എന്ന പ്രശ്നം സഭാനേതാക്കന്മാരെ വിഷമിപ്പിച്ചു. പരീശപക്ഷത്തുനിന്നു് സഭയിൽ ചേർന്ന ചിലർ ജന്മസഹജമായ യഹൂദമതാചാരപ്രതിപത്തി നിമിത്തം ക്രിസ്ത്യാനികളാകുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവരേവരും തങ്ങളെപ്പോലെ ആദ്യം യഹൂദന്മാരാകേണ്ടതാണെന്നു് വാദിച്ചു. എന്നാൽ വിശാലഹൃദയനും ദീർഘദൃഷ്ടിയുമായ പൌലൊസു് അപ്പൊസ്തലൻ ആകട്ടെ സാമർത്ഥ്യത്തോടും അനുഭവസിദ്ധമായ സഹതാപത്തോടുംകൂടെ എതിർവശം പിടിച്ചു ന്യായവാദം ചെയ്തു. ഈ സംഗതിയുടെ തീരുമാനത്തിനായിട്ടാണു് എ. ഡി. 49–ൽ യരൂശലേമിൽ സഭയുടെ പൊതുവിലുള്ള ഒന്നാമത്തെ ആലോചനായോഗം കൂടിയതു്. ഈ സുനഹദോസിന്റെ ചരിത്രം പ്രവൃത്തികളുടെ

പുസ്തകത്തിൽനിന്നു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ് (അ.പ്ര. 15). ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആത്മികവും സാവ്ത്രികവുമായ സ്വഭാവം നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനു സൈഫ്രാനൊസിന്റെ പിൻഗാമിയായി വി. പൌലൊസ് അപ്പൊസ്തലൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അതു കാലദേശബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നു വിമുക്തമായി സാവ്ത്രികമായ ഒരു മതമായി തീരുന്നതിനു ഇടയായതു്.

ഇങ്ങനെ പല സംഗതികളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നാം ചിന്തിക്കുമ്പോൾ വി. പൌലൊസിനു ക്രിസ്തുസഭാചരിത്രത്തിൽ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം എത്ര ശ്രേഷ്ഠതരമായിട്ടുള്ളതെന്നു വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. 'അപ്പൊസ്തലൻ ജീവിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഭാവി ഏതുവിധത്തിൽ ആകുമായിരുന്നുവെന്നു് ഊഹിക്കുന്നതുതന്നെ അസാദ്ധ്യം. യൂറോപ്പിൽ ക്രിസ്തുമതം പ്രവേശിക്കുമായിരുന്നുവോ എന്നതിനെ നമുക്കു നിശ്ചയമില്ല' എന്നിങ്ങനെയാണ് വി. പൌലൊസിനെക്കുറിച്ചു് ഒരു ആധുനിക ചിന്തകനും പണ്ഡിതനുമായ ഡീൻ ഇങ്ങു് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

വി. പത്രൊസ്, യാക്കോബു്, യോഹന്നാൻ ആദിയായ അപ്പൊസ്തലന്മാരും ആദിമസഭയിൽ മഹത്തരമായ ഓരോ ശുശ്രൂഷകൾ നിവൃത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവർക്കു നേരിട്ട പീഡകളും ഇവരുടെ അനന്തരചരിത്രവും അടുത്ത രണ്ടു അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

അപ്പൊസ്തലിക കാലത്തെ സഭയുടെ വളർച്ച അത്ഭുതകരമായ ഒന്നാണ്. യരൂശലേമിലെ മാളികമുറിയിൽ രഹസ്യമായി കൂടിവന്നിരുന്ന ശിഷ്യഗണങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനാഫലമായി ഒരു തലമുറയ്ക്കുള്ളിലായി സഭ, യരൂശലേമിലും, യഹൂദ്യയിലും, ശമര്യയിലും, ഭൂമിയുടെ അറ്റത്തോളവും എത്തി. പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയ പ്രവൃത്തി, പ്രവൃത്തിയോടുകൂടിയ പ്രാർത്ഥന, ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതമായ സേവനം,

ആത്മികവ്യാപാരത്തോടുകൂടിയ വചനശുശ്രൂഷ, ത്യാഗപൂർണ്ണമായ ജീവിതം, നിർമ്മലമായ ദൈവഭക്തിയുടെ പ്രകാശനം എന്നിത്യാദി ലക്ഷണങ്ങളാണു് അപ്പൊസ്തലികസഭയെ വിജയകരമായ ഒരു മിഷ്യനറിസഭയാക്കിത്തീർത്തതെന്നു നാം എപ്പോഴും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണു്.

അദ്ധ്യായം 2.

അപ്പൊസ്തലികശിഷ്യകാലം (A. D. 70—110)

ക്രിസ്തുബ്ദം 60-നും 70-നും ഇടയ്ക്കാണു് വി. പൌലൊസിന്റെ മരണം. ഈ സംഭവത്തോടുകൂടെ അപ്പൊസ്തലികകാലം അവസാനിച്ചുവെന്നു പറയാവുന്നതാണു്. എ. ഡി. 70 മുതൽ 110 വരെയുള്ള നാല്പതുസംവത്സരകാലം സാധാരണയായി അപ്പൊസ്തലിക ശിഷ്യകാലം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടുവരുന്നു. സഭാചരിത്രത്തിൽ പലകാരണങ്ങളാൽ പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവു് കേവലം അപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളായ രണ്ടുമൂന്നു പ്രത്യേക വിഷയങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കണമെന്നു മാത്രമേ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു.

ഒന്നാമതായി, പൌലൊസ് ഒഴിച്ചുള്ള മറ്റു അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ അന്ത്യഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചു് രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വി. യാക്കോബു്, ഹേരോദാഅഗ്രിപ്പാ രാജാവിന്റെ വാളിന്നിരയായതായി അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു. വി. പത്രൊസ് നീറൊ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തു് ക്രൂരമരണം സഹിച്ചു് രക്തസാക്ഷിയായിത്തീർന്നുവെന്നു് വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു

വാദിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരും ഇല്ലാതില്ല. 'പ്രിയ ശിഷ്യനാ' യ യോഹന്നാൻ പത്മോസ് ദ്വീപിലേക്ക് നാടുകടത്തപ്പെട്ടശേഷം, എഫെസൊസിൽവച്ച് നിയ്യതനായി എന്നാണ് പാരമ്പര്യവിശ്വാസം. മറ്റുള്ള അപ്പൊസ്തലന്മാരെക്കുറിച്ചു നമുക്കു ഒന്നും നിശ്ചയമില്ല. സുവിശേഷഘോഷണത്തിനായി അവർ ഭൂമിയുടെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾ പങ്കിട്ട് എട്ടത്തെന്നും, അതു സംബന്ധിച്ച് ബർത്തലോമായി ഇൻഡ്യയിലും, തോമസ് പാർത്ഥ്യയിലും, തദ്ദായി എഡസ്സാ (പേർഷ്യാ) യിലും, അന്ത്രെയാസ് സിതിയായിലും ചെന്നെത്തി, സുവിശേഷവേല ചെയ്തു രക്തസാക്ഷികളായി മരിച്ചു എന്ന പാരമ്പര്യവിശ്വാസത്തിനു് ആധാരമായി യാതൊരു ചരിത്രരേഖയും ഇതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

അപ്പൊസ്തലിക ശിഷ്യകാലത്തെ അതിപ്രധാനമായ സംഭവങ്ങളിൽ ഒന്ന് യെരൂശലേംനഗരത്തിന്റെ നാശം അത്രെ. ഇതു ക്രിസ്താബ്ദം 70–ൽ ആണ് സംഭവിച്ചതു്. യഹൂദന്മാർ റോമാ മേൽക്കോയ്മയോടു മത്സരിച്ചതിനാൽ വെസ്പേഷ്യൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലത്തു ചക്രവർത്തിയുടെ മകനായ ടൈറ്റസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ, റോമാ സൈന്യം യെരൂശലേം നഗരം ആക്രമിച്ച്, അഞ്ചുമാസത്തെ ഭയങ്കരമായ നിരോധനത്തിനുശേഷം, ദാവീദിന്റെ നഗരവും, മനോഹരമായ ദൈവാലയവും അഗ്നിക്കിരയാക്കി. കർത്താവിന്റെ പ്രവചനം ഇങ്ങനെ നിവൃത്തിയായി. നഗരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാം, ഗലീലക്കടലിൽനിന്നു് ഇരുപതു മൈൽ തെക്ക് യോർദ്ദാൻതാഴ്വരയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പെല്ലാ എന്ന സ്ഥലത്തു് അഭയം പ്രാപിച്ചു. എന്നാൽ യഹൂദന്മാർ മിക്കവരും തങ്ങളുടെ വിശുദ്ധ ആലയവും നഗരവും വിട്ടുപിരിയുന്നതിനു മനസ്സുവയ്ക്കാതെ, 'മരണത്തിലും അവർ വേർപിരിഞ്ഞില്ല' എന്നു പറയത്തക്ക വിധത്തിൽ തങ്ങളുടെ സ്വന്ത നഗരത്തിൽവച്ചുതന്നെ ആയിരക്കണക്കായി റോമാ

സൈന്യത്തിന്റെ വാളിനും അഗ്നിക്കും ഇരയായിത്തീർന്നു. യരൂശലേം നഗരത്തിന്റെ നാശം ക്രിസ്തുസഭയുടെ സാർവത്രികമായ വളർച്ചയ്ക്കു വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പൊസ്തലിക കാലത്തു ക്രിസ്തുസഭയുടെ കേന്ദ്രമായി യരൂശലേം നഗരം ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ പത്തുമുപ്പതു വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ, അഥവാ, ക്രിസ്താബ്ദം 100-ൽ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന അന്ത്യോഖ്യാ, എഫെസൊസ്, അലക്സാന്ത്രിയാ, റോമാ എന്നീ നഗരങ്ങൾ പ്രസ്തുത സ്ഥാനം കവർന്നെടുക്കയും, തന്നിമിത്തം ക്രിസ്തുമതം സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം പ്രചരിക്കയുംചെയ്തു. യരൂശലേം നഗരത്തിന്റെ നാശത്തോടുകൂടെ സഭയിൽ യഹൂദക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രാമുഖ്യവും നഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഈ നഷ്ടം ഒരു അർത്ഥത്തിൽ സഭയ്ക്ക് ഒരു ലാഭമായിട്ടത്രെ പരിണമിച്ചതു്.

പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ക്രോഡീകരണം സാധിച്ചതു് ഈ (ക്രിസ്താബ്ദം 70 മുതൽ 110 വരെയുള്ള) കാലഘട്ടത്തിലാണു്. ഇതത്രെ പ്രസ്തുത കാലത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തിനുള്ള വേറൊരു കാരണം. സുവിശേഷങ്ങൾക്കു് പുറമേ, പുതിയനിയമത്തിലുള്ള മിക്കഗ്രന്ഥങ്ങളും 110-നുമുമ്പിടയ്ക്കു് സഭ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ഏറ്റവും പുരാതന സുവിശേഷഗ്രന്ഥമായ വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം ക്രിസ്താബ്ദം 75-നും 80-നും ഇടയ്ക്കും, വി. മർക്കൊസിന്റെയും ലൂക്കൊസിന്റെയും സുവിശേഷങ്ങൾ 80-നും 95-നും മദ്ധ്യേയും, വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം എ. ഡി. 95-നും 110-നും ഇടയ്ക്കും എഴുതപ്പെട്ട എന്നത്രെ പണ്ഡിതമതം. വി. പൌലൊസിന്റെ മിക്കലേഖനങ്ങൾക്കും പള്ളിയുരാധനയിൽ വായിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ പഴയനിയമത്തോടും സുവിശേഷങ്ങളോടും തുല്യമായ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നുവെന്നതിനും തെളിവുണ്ട്.

സഭാഭരണം സംബന്ധിച്ചും ഇക്കാലത്തു് ഗണ്യമായ പല വ്യത്യാസങ്ങൾ സഭയിൽ നടപ്പായി. വി. പൌലൊസ് അപ്പൊസ്തലന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ അദ്ധ്യക്ഷൻ, മൂപ്പൻ, ശുശ്രൂഷകൻ എന്നീ പദങ്ങൾ സഭയിലെ വിവിധ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു് ഖണ്ഡിതമായ അർത്ഥമുള്ള സാങ്കേതിക സംജ്ഞകളായിട്ടല്ല ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴേക്കു് ഈ പേരുകൾ എല്ലാം സഭയിലെ ഓരോ പ്രത്യേക സ്ഥാനികളെ കുറിക്കുന്നതിനു് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതായി വി. ഇഗ്നാത്യോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളും മറ്റും സാക്ഷിക്കുന്നു. പ്രസ്ബിറ്റർമാരുടെയും ശുശ്രൂഷകന്മാരുടെയും സഹായത്തോടുകൂടെ ഓരോ സ്ഥലത്തെ സഭയും ഓരോ ബിഷോപ്പി (അദ്ധ്യക്ഷ)നാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിലെ ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നു. അതിനാൽ സഭാഭരണം സംബന്ധിച്ചു ഈവിധമായ വളർച്ചയുടെ ഫലമായി എ. ഡി. 70 മുതൽ 110 വരെയുള്ള കാലത്തെ ഗണിക്കാവുന്നതാണു്. ഈ വിഷയം വേറൊരദ്ധ്യായത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു് പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പ്രസ്തുത കാലത്തു് ജീവിച്ചിരുന്ന പോളിക്കാർപ്പു്, ഇഗ്നാത്യോസ് ആദിയായ അപ്പൊസ്തലികശിഷ്യന്മാർ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി പീഡയേറ്റവരുടെ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നവരാണു്. അവരിൽ ചിലരുടെ രക്തസാക്ഷിമരണത്തിന്റെ വൃത്താന്തവും പീഡനങ്ങളുടെ പൊതുവെയുള്ള ചരിത്രവും അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 3.

പീഡനങ്ങൾ

വെള്ളി തീയിൽ ഊതിക്കഴിക്കുന്നപോലെ ക്രിസ്തീയസഭ ഭയങ്കരമായ ഒരു അഗ്നിപരിശോധനയിൽ കൂടി അതിന്റെ ശൈശവപ്രായത്തിൽതന്നെ കടക്കേണ്ടിവന്നു. പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽ നാം കാണുന്നപ്രകാരം സഭയെ ദ്രോഹിക്കുന്നതിനു് ആദ്യമായി ഒരുമ്പെട്ടതു് ആദിമശിഷ്യന്മാരുടെ സ്വന്ത ജാതിക്കാരായ യഹൂദന്മാരാണു്. ഇക്കാലത്തെല്ലാം റോമാ ഗവർമ്മെൻറു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സഹായിയായിരുന്നു എന്നു് അപ്പൊസ്തലപ്രവൃത്തികളിൽനിന്നും അനുമാനിക്കാം. മാത്രമല്ല, രാജകുടുംബങ്ങളിലും പ്രഭുകുടുംബങ്ങളിലുംനിന്നു് ഒട്ടുവളരെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ക്രിസ്തുമതാവലംബികളായിത്തീരുകയും ചെയ്തു എന്നതിനു ചരിത്രസാക്ഷ്യം ഉണ്ടു്. എന്നാൽ കാലക്രമേണ ഈ നില വിട്ടു് റോമാ ഗവർമ്മെൻറു് ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെയും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും ബദ്ധശത്രു ആകുന്നതിനിടയായി. ഈ ഭാവമാറ്റത്തിന്റെ കാരണമെന്തായിരിക്കാം?

ക്രിസ്തുമതത്തെ ഉൻമൂലനം ചെയ്യുന്നതു ഒരു സാമ്രാജ്യനയമായി സ്വീകരിച്ച ചക്രവർത്തിമാർ മൂന്നാംശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരാണു്. എന്നാൽ ഇതിനു മുമ്പും പല സ്ഥലങ്ങളിലും സന്ദർഭങ്ങളിലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഗവർമ്മെൻറിൽനിന്നു പലവിധത്തിലുള്ള പീഡകൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനിടയായിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനു ചക്രവർത്തിമാരെയും അവരുടെ കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും പ്രേരിപ്പിച്ച കാരണങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ചു് പറയുന്നതിനേ നിവൃത്തിയുള്ളു.

ഒന്നാമതായി, ഗവർമ്മെൻറു് നിയമവിരുദ്ധമായ ഒരു മതമായിട്ടത്രെ ക്രിസ്തുമതത്തെ ഗണിച്ചിരുന്നതു്. മതവിശ്വാസം ഒരുവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാ

യിട്ട് പരിഷ്കൃതലോകം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ആധുനിക കാലത്തു തന്നെയും സോഷ്യറ്റ് റഷ്യ ഈ പ്രമാണത്തിനു ഒരു വ്യത്യസ്തമാണ്. റോമാഗവർമ്മെൻറിൻെറ മതസംബന്ധമായ നയത്തിനു്, സോഷ്യറ്റ് റഷ്യയുടേതിൽനിന്നു ഗണ്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, ചില സംഗതികളിൽ ഇവ രണ്ടും യോജിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു് ചിന്തിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. തങ്ങളുടെ അധികാരത്തിൻകീഴിലിരിക്കുന്ന സകല ജനങ്ങൾക്കും ഒരേരീതിയിലുള്ള മതവിശ്വാസാചാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു റോമാസാമ്രാജ്യത്തിനു് ഒരു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. പരസ്യമായി ഗവർമ്മെൻറു് അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അന്യദൈവങ്ങളെ റോമാപൌരന്മാരും വന്ദിച്ചുകൂടെന്നു സുപ്രസിദ്ധനായ സിസറൊ ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ കാലത്തോടടുത്തു് ക്രിസ്തുമതത്തെ യഹൂദമതത്തിൻെറ ഒരു വകഭേദമായിട്ടാണ് ജനങ്ങളും ഗവർമ്മെൻറും ഗണിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ സ്ഥിതി വിട്ടു് ക്രിസ്തുമതം ഒരു സ്വതന്ത്രനില അവലംബിച്ചപ്പോൾ ഗവർമ്മെൻറിൻെറ നയവും വ്യത്യാസപ്പെട്ടു. നിയമാനുസൃതമല്ലാത്തതും, അംഗീകാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുമായ ഒരു മതത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതു രാജനിയമപ്രകാരം ഒരു കുറ്റമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു.

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെമേൽ ആരോപിച്ച വേറൊരു കുറ്റം അവർ നിരീശ്വരന്മാരായിരുന്നുവെന്നതത്രെ. ഇതു വിചിത്രം തന്നെ! ഗവർമ്മെൻറനുമതിയോടുകൂടെ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രജകൾ ആരാധിച്ചുവന്ന ദേവന്മാരെ വന്ദിക്കയില്ലെന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ നിഷ്കർഷിക്കയാലാണ് സാധാരണജനങ്ങൾ അവരെ നിരീശ്വരന്മാരായി ഗണിച്ചുവന്നതു്. ബിംബം വച്ചാരാധിക്കയൊ, ബലിപൂജകളർപ്പിക്കയൊ ചെയ്യാതെ ഒരാൾക്കു ഈശ്വരഭക്തനാകാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ളതു് വിഗ്രഹാരാധനയിൽ ആണ്ടുകിടന്ന പുറജാതിക്കാരായ റോമർ അശേഷം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല.

ഭൌമികരാജ്യങ്ങളുടെ അധഃപതനത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കയും, വിഗ്രഹാരാധനാവിദ്വേഷം നിമിത്തം ഗവർമ്മെൻറു് ഉദ്യോഗങ്ങളും പട്ടാളസേവനവും അവയുടെ ആദായവും അന്തസ്സും ഗൗനിക്കാതെ ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളുകയും, റോമാനഗരത്തിലെ ദേവന്മാരെ തൃണവൽഗണിക്കയും, ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രതിമയെ ആരാധിക്കണമെന്നുള്ള നിയമത്തെ ശക്തിപൂർവ്വം പ്രതിഷേധിക്കയും ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടു് ക്രിസ്ത്യാനികളേവരും രാജദ്രോഹികളെന്ന കുറ്റത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചു.

ദൈവാരാധനസ്ഥം തിരുവത്താഴാനുഷ്ഠാനത്തിനും അയുള്ള രഹസ്യക്കൂട്ടങ്ങളെ, ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിനും രാജദ്രോഹത്തിനും അയി ഏർപ്പെടുത്തിയ ഗൂഢസംഘങ്ങളെന്നു ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യപ്പോന്നു. അഭക്തിപരമായ സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളിലും വിനോദങ്ങളിലുംനിന്നു് പിൻമാറിയതോടെ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ മനുഷ്യദ്രോഹികളെന്നുള്ള പേരിനു് പാത്രമായി. ടാസിറസ് എന്ന റോമാ ചരിത്രകാരൻ ക്രിസ്ത്യാനികളെ 'മനുഷ്യവർഗ്ഗവിദ്വേഷിക'ളെന്നു് സംബോധന ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു് ക്രിസ്തുമതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണയിൽനിന്നു മാത്രമാണു് പീഡനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതെന്നു് അർത്ഥമാക്കേണ്ടതില്ല. ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി ഉത്തമ മനസ്സാക്ഷിയോടും ധൈര്യത്തോടുംകൂടെ സാക്ഷി നിന്നതിൻെറ ഫലമായിട്ടത്രെ അനേക ക്രിസ്ത്യാനികൾ ജീവനെ ബലികഴിക്കുന്നതിനു ഇടയായതു്. രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിനു് യേശുവിൻെറ നാമമല്ലാതെ ആകാശത്തിൻകീഴിൽ മറെറാരു നാമവും നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ സധൈര്യം ഘോഷിച്ചുതുടങ്ങിയതു് പുറജാതികളായ റോമക്കു് കണ്ണുകുലമായി തോന്നി. ക്രിസ്തുമതത്തിൽ സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നതു് അനേക ശതാബ്ദ

ങ്ങളായി അവരെ അടിമകളായി വിചാരിച്ചുവന്ന ഒരു ജന സമൂഹത്തിനു് ഉത്സാഹമായ ഒരു കാഴ്ചയായിരുന്നു. സ്ത്രീകളുടെയും അടിമകളുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തി പുരാതനമായ ജനസമുദായഘടനയെ ശിഥിലീഭവിപ്പിക്കുമെന്നുള്ള ഒരു ഭയവും നാടെങ്ങും പരന്നു.

അവസാനമായി, റോമാ ഭരണസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചും അല്പം പറയേണ്ടതുണ്ടു്. ചക്രവർത്തിമാർ സിംഹാസനത്തിലിരുന്നെങ്കിലും സാക്ഷാലുള്ള അധികാരവും ശക്തിയും ജനസാമാന്യത്തിന്റെ കൈയിലായിരുന്നു. ജനങ്ങളെ ഭയപ്പെട്ടു് പീലാത്തൊസു് യേശുക്രിസ്തുവിനെ ക്രൂശിൽ തറയ്ക്കാൻ വിധിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ ജാതിമഹത്വം കാണിക്കുമാത്രമായിരുന്നു! എന്തെങ്കിലും അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾ രാജ്യത്തുണ്ടാകുമ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സിംഹങ്ങൾക്കിരയാക്കണമെന്നുള്ള മുറവിളി സദാ സാമ്രാജ്യമൊട്ടുക്കു മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തെർത്തുല്യൻ എന്ന സഭാപിതാവു് താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിലെഴുതിയിരിക്കുന്നു:—'വല്ല അത്യാപത്തോ, വസന്തയോ, ജലപ്രളയമോ, ഭൂകമ്പമോ, കൊടുങ്കാറ്റോ, അഗ്നിബാധയോ, ക്ഷാമിപ്പിഴയോ, യുദ്ധത്തിൽ തോൽവിയോ, എന്തെങ്കിലും നേരിട്ടാൽ അവ ക്രിസ്ത്യാനികൾ നിമിത്തം ഉണ്ടായതാണെന്നും അതുകൊണ്ടു നിരീശ്വരമതക്കാരായ അവരെ നശിപ്പിച്ചെങ്കിലും ദേവന്മാരെ പ്രസാദിപ്പിക്കണമെന്നും ജനങ്ങൾ സാധാരണ മുറവിളി കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. 'ക്രിസ്ത്യാനികളെ സിംഹത്തിനു്', ക്രിസ്ത്യാനികളെ സിംഹത്തിനു്', എന്നുള്ള നിരർത്ഥകമായ മുറവിളി നാടെങ്ങും സർവ സാധാരണയായിത്തീർന്നു.'

ഇങ്ങനെ നാനാമുഖമായ കാരണങ്ങളാലാണു് ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഓരോരോ കാലത്തു് നിർദ്ദയമായി പീഡിപ്പിക്കുന്നതിനിടയായിട്ടുള്ളതു്.

റോമാ ഗവർമ്മെൻറിൽനിന്നു് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നേരിട്ട പീഡനങ്ങളുടെ ഒരു ലിസ്റ്റ് കുറിക്കുന്നതു അത്ര എളുപ്പമല്ലാ. സാധാരണയായി പത്തു പ്രധാന പീഡനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതായിട്ടാണു് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അവ താഴെ കുറിക്കുന്നു:—

ചക്രവത്തി	പീഡനകാലം (എ. ഡി)	പ്രധാന സംഭവം
1. നീറോ	64—68	വി. പത്രോസിൻെറയും പൗലോസിൻെറയും രക്തസാക്ഷി.
2. ഡൊമീഷ്യൻ	95—96	വി. യോഹന്നാൻെറ നാടുകടത്തൽ.
3. ട്രേജൻ	104—117	ഇഗ്നാത്യോസിൻെറ രക്തസാക്ഷി.
4. പീയസു്	138—161	പോളിക്കർപ്പിൻെറ രക്തസാക്ഷി.
5. ഒറീല്യസു്	161—180	ജസ്റ്റിൻെറ രക്തസാക്ഷി.
6. സെവറസു്	200—211	ആഫ്രിക്കയിലെ രക്തസാക്ഷികൾ.
7. മക്സിമിനസു്	235—237	
8. ഡീഷ്യസു്	250—253	ബാബിലാസിൻെറയും ഹെബിയൻെറയും രക്തസാക്ഷി.
9. വലേറ്യൻ	257—260	സിപ്രിയൻെറ രക്തസാക്ഷി.
10. ഡയൊക്ലീഷ്യൻ	303—313	വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കെതിരായുള്ള വിളംബരം.

നീറോമുതൽ കോൺസ്റ്റൻറൈൻവരെ ഭരിച്ച റോമാചക്രവത്തിമാരുടെ പേരുകളും അവരുടെ ഭരണകാലവും താഴെ കുറിക്കുന്നു:— (History of Rome by Puller).

പേരു്	ഭരണകാലം (എ. ഡി).
നീറോ	55—68
ഗാൽബാ, ഓത്തോ, & വിട്ടല്യസു്	69 (18 മാസം)
18 മാസക്കാലം പൊരയുദ്ധം	
വെസ്പേഷ്യൻ	70—79
ടൈറ്റസു്	79—80

ഇവ ഓരോന്നും സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലായ്കയാൽ, രണ്ടുമൂന്നു ഭാഗമായി തിരിച്ചു് ചില സംഗതികൾ മാത്രം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഒന്നാമതായി, A. D. 64 മുതൽ 98 വരെയുള്ള, അതായതു് മേൽക്കൊടുത്തിരിക്കുന്ന രണ്ടു ചക്രവർത്തിമാരുടെ ചരിത്രത്തിലേക്കു് പ്രവേശിക്കാം.

പേരു്	ഭരണകാലം (എ. ഡി).
ഡൊമീഷ്യൻ	80—96
നേർവാ	96—97 (16 മാസം)
ട്രേജൻ	97—117
ഹേഡ്രിയൻ	117—138
അൻടോണിയസ് പീയസ്	138—161
മാർക്കസ് ഒറീല്യസ്	161—180
കൊമ്മോഡസ്	180—192
പേർട്ടിനാക്സ്	192—197
സെപ്റ്റിമസ് സെവറസ്	197—211
കറക്കല്ലാ	211—217
മക്രിനസ്	217—218
എൽഗാബലസ്	218—222
അലക്സാണ്ടർ സെവറസ്	222—235
മാക്സിമിനസ്	235—238
ഗോർഡ്യൻ	238—244
ഫിലിപ്പസ്	244—248
ഡീഷ്യസ്	248—251
ഗാലസ്	251—253
എമില്യാനസ്	253
വലേറ്യൻ & ഗാലീനസ്	253—260
ഒഡെനാത്തസ് & ഗാലീനസ്	260—268
ക്ലോഡിയസ്	268—270
ഒറീല്യൻ	270—275
ടാസിറ്റസ്	275—276
ഒറീല്യസ് പ്രോബസ്	276—282
ക്യാറസ്	282—284
ഡയോക്ലീഷ്യൻ	284—305
പെയരയുഷ്യം	305—323
കോൺസ്റ്റൻടൈൻ	323—361

ഒന്നാം ശതാബ്ദത്തിലെ പീഡനങ്ങൾ

A. D. 64—98. (1) വി. പൌലൊസപ്പൊസ്തലനെ നീറൊ ചക്രവത്തിയുടെ മുമ്പാകെ ഒരു തടവുകാരനായി കൊണ്ടുവന്നതു A. D. 59-ലൊ 60-ലൊ ആണു (പ്രവൃത്തികൾ 28-ാംഅദ്ധ്യായം) സിംഹത്തിൻെറ വായിൽനിന്നു വിടുവിക്കപ്പെട്ട എന്നു തിമൊഥെയൊസിനു എഴുതിയിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു, താൻ കൈസരുടെ മുമ്പാകെ കൊടുത്ത അപ്പീൽ നിഷ്ഫലമായില്ലെന്നു കാണുന്നു (2തിമൊ. 4: 17). പക്ഷെ കാറു വേഗം തിരിഞ്ഞടിച്ചു. 64-ൽ റോമാ പട്ടണത്തിൻെറ ഒരു വലിയ ഭാഗം അഗ്നിക്കിരയായപ്പോൾ തന്നെപ്പറ്റിയുള്ള സംശയം നീക്കുന്നതിനായി നീറൊ ചക്രവത്തി കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു വിദ്യ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെമേൽ ആ കുറ്റം ആരോപിക്കയെന്നുള്ളതായിരുന്നു. സാക്ഷിയും ന്യായാധിപതിയും ചക്രവത്തി തന്നെ ആയിരുന്നതിനാൽ കുറ്റത്തിനുള്ള ശിക്ഷ തീർച്ച ചെയ്യുന്നതിനു താമസം നേരിട്ടില്ല. ക്രിസ്ത്യാനികളെ നിഷ്ഠുരമം വേട്ടയാടാൻ അദ്ദേഹം തീർപ്പു എഴുതി. അമ്മയെയും ഭാര്യയെയും മക്കളെയും സംഹരിച്ച നിഷ്ഠുരകനായ ചക്രവത്തി ക്രിസ്ത്യാനികളോടു കരുണ കാണിക്കാഞ്ഞതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. നീറൊ ചക്രവത്തിയുടെ പീഡനത്തെ അക്രൈസ്തവ ചരിത്രകാരനായ ടാസിറ്റസ് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ അക്കാലം രോമാഞ്ചം കൊള്ളാത്തതു? ക്രിസ്ത്യാനികളെ കൊല്ലുന്നതു ജനസാമാന്യത്തിൻെറ ഒരു വിനോദമായിത്തീർന്നു. ചിലരെ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ തോൽ ധരിപ്പിച്ചു നായാട്ടുപട്ടികൾ കടിച്ചുകീറുന്നതിനായി എറിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. ചിലരെ ക്രൂശിൽ തറയ്ക്കുന്നു. ചിലരെ എണ്ണ ഒഴിച്ചു പന്തം കൊളുത്തി നീറോയുടെ ഉദ്യാനത്തിൽവച്ചു രാത്രിയിൽ നടക്കുന്ന സർക്കസ്കളിയിൽ ദീപക്കാഴ്ചയായി ഉപയോഗിക്കു

ന്നു. നീറൊ തന്നെ രഥത്തിൽ കയറി ഇതെല്ലാം കണ്ടു രസിച്ചു നടക്കുന്നു.' *

നീറൊ ചക്രവർത്തി എ. ഡി. 68–ൽ മരിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തുതന്നെ അപ്പൊസ്തലന്മാരായ പത്രൊസും പൌലൊസും രക്തസാക്ഷികളായി റോമിൽവച്ചു മരിച്ചെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുന്നു.

നീറൊയുടെ പിൻഗാമികളായ വെസ്പേഷ്യൻ, ഡൊമീഷ്യൻ എന്നിവരും ക്രിസ്ത്യാനികളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ലായിരുന്നു. ഡൊമീഷ്യൻ തനിക്കു മക്കളില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആരെങ്കിലും തന്നെ കൊലപ്പെടുത്തി സിംഹാസനം കരസ്ഥമാക്കുമെന്നു് സംശയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ സ്വജാതിയിൽപെട്ട പ്രജകളോടു തന്നെ നിഷ്ക്കരുണമായിട്ടാണു് പെരുമാറിയതു്. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികളോടുള്ള വർത്തനരീതി എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്നു് ഊഹിക്കാമല്ലൊ. ഡൊമീഷ്യന്റെ ഭരണകാലത്തായിരിക്കണം യോഹന്നാൻ അപ്പൊസ്തലൻ പത്മൊസ്ദ്വീപിലേക്കു നാടുകടത്തപ്പെട്ടതും അവിടെവച്ചു് വെളിപാടുപുസ്തകം എഴുതിയതും. അലങ്കാരഭാഷയിൽ മൃഗമെന്നും സാത്താനെന്നും വിശുദ്ധന്മാരുടെ രക്തം കുടിച്ചു ചീർത്തിരിക്കുന്ന ബാബിലോൺ എന്നും മറ്റും ഗ്രന്ഥകാരൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്, റോമാചക്രവർത്തിയെയും റോമാസാമ്രാജ്യത്തെയും കുറിച്ചു് ആയിരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കാം. 'സകല ദേഹിയും മേലധികാരങ്ങൾക്കു് കീഴ്പെട്ടിരിക്കട്ടെ' എന്നു ഒരു തലമുറയ്ക്കു മുമ്പു് ക്രിസ്ത്യാനികളോടു ഗ്രന്ഥകർത്താവു് പൌലൊസപ്പൊസ്തലൻ തന്നെയും ഈ ഭയങ്കര കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ബുദ്ധിയുപദേശം കൊടുക്കുമായിരുന്നുവോ എന്നു് സംശയമാണു്. സാമ്രാജ്യനയം അത്രമാത്രം വ്യത്യാസപ്പെട്ടുപോയി. സഭയും സാമ്രാജ്യവും തമ്മിൽ യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം

* Tacitus-Annals, xv. 44

ചെയ്തതുപോലുള്ള ഒരു നിലയാണു് വെളിപാടുപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നതു്. ആസ്യയിലെ ഏഴു സഭകൾക്കു മാത്രമല്ല, ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പൊതുവെ ആശ്വാസത്തിന്റെയും സ്ഥിരതയുടെയും ഒരു ദൂതു് ആവശ്യമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല.

രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിലെ പീഡനങ്ങൾ

ഡൊമീഷ്യന്റെ പിൻഗാമി ആയ ട്രേജൻ (എ. ഡി. 98—117) കർമ്മകുശലനും, നയശാലിയും, പരിഷ്കൃതാശയനും, ഉത്തമശീലനും ആയ ഒരു ഭരണാധിപതി ആയിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളോടു് അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട നയത്തെക്കുറിച്ചു് എ. ഡി. 112-ൽ ബിഥുന്യയിലെ ഗവണ്ണരായിരുന്ന പ്ലിനിക്കു് ഇട്ടേഹം, അയച്ച ഒരു കത്തു് ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഒരു രേഖയാണു്. ഇതിൽനിന്നു് ഇട്ടേഹത്തിന്റെ നയവിശേഷവും ഹൃദയവിശാലതയും ഒന്നുപോലെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. ഒരു ഭാഗത്തു് ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:—'ഈ മനുഷ്യരെ (ക്രിസ്ത്യാനികളെ) തേടിപ്പിടിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല; അവരുടെ പേരിൽ കുറ്റം തെളിയുന്നപക്ഷം ശിക്ഷിച്ചാൽ മതിയാകും; എങ്കിലും നമ്മുടെ ദേവന്മാരെ ആരാധിക്കയും ക്രിസ്ത്യാനി അല്ലെന്നു് ഏറ്റുപറകയും ചെയ്യുന്നവരെ വെറുതെ വിട്ടേക്കണം. പേരു വസ്തുതുള്ള എഴുത്തുകളോ, ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാത്ത കുറ്റാരോപണമോ അടിസ്ഥാനമാക്കി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് നമ്മുടെ കാലത്തിനു് യോജിച്ചതല്ല.'

ട്രേജൻ ക്രിസ്ത്യാനികളോടു വളരെ അനുഭാവമുള്ള ഒരാൾ അല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും നീറോ, ഡൊമീഷ്യൻ എന്നിവരോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശത്രുവായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും ഇട്ടേഹത്തിന്റെ കാലത്താണു് അന്ത്യോഖ്യായിലെ ബിഷോപ്പായ ഇഗ്നാത്യോസ് രക്തസാക്ഷിയായി മരിക്കുന്നതിനിടയായതു്. ഇഗ്നാ

ത്യോസ് യോഹന്നാൻ അപ്പൊസ്തലന്റെയും മറ്റു അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെയും സ്നേഹിതനും അവരുടെ പാദത്തിൽ ഇരുന്നു അഭ്യസിച്ചവനുമാണു്. ഇദ്ദേഹം ചങ്ങല ധരിച്ചു് അന്ത്യോഖ്യാ മുതൽ റോമാ വരെ ചെയ്ത യാത്രാമദ്ധ്യേ എഴുതിയ ചില ലേഖനങ്ങൾ വായിച്ചാൽ ഏതു കഠിനമനസ്സനും കണ്ണുനീരു പൊഴിച്ചുപോകും. ഇഗ്നാത്യോസ് 107–ൽ 116–ൽ റോമാ നഗരത്തിൽ ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ മദ്ധ്യേ കൊല്ലാവിനെ ഏറ്റുപറഞ്ഞു്, സിംഹങ്ങൾക്കിരയായി, രക്തസാക്ഷിമരണം അടഞ്ഞു.

ഇഗ്നാത്യോസിനും പുറമെ രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിലെ പ്രധാന രക്തസാക്ഷികൾ, പോളിക്കാർപ്പു്, ജസ്റ്റിൻ എന്നീ വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരാണു്. പോളിക്കാർപ്പു് എ. ഡി. 156–ൽ പീയസ് ചക്രവർത്തിയുടെയും (138–161), ജസ്റ്റിൻ, മാർക്കസ് ഒറീല്യസിന്റെയും (161–180) ഭരണകാലത്തെ രക്തസാക്ഷിമരണം പ്രാപിച്ചതു്. പോളിക്കാർപ്പു് സ്മർന്നായിലെ ബിഷോപ്പായിരുന്നു. എ. ഡി. 70–നടുത്തു് ജനിച്ച ഇദ്ദേഹം അപ്പൊസ്തലന്മാർ എല്ലാവരോടും, പ്രത്യേകം യോഹന്നാൻ അപ്പൊസ്തലനോടും ഉറ്റബന്ധത്തിലിരുന്നു എന്നു് ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. സ്മർന്നായിലെ ദൂതനായി വെളിപ്പാടുപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഇദ്ദേഹത്തെ സൂചിപ്പിച്ചാണെന്നു് ചിലർ വാദിക്കുന്നു. അന്ത്യോഖ്യായിലെ തന്റെ സഭയുടെ മേൽനോട്ടം പോളിക്കാർപ്പിനെ ഭരമേല്പിച്ചിട്ടാണു് ഇഗ്നാത്യോസ് സ്മർന്നായിൽക്കൂടി റോമിലേക്കു പോയതു്. എ. ഡി. 154–ൽ പോളിക്കാർപ്പു് റോമാ സന്ദർശിച്ച സമയത്തു് അവിടെവച്ചു് ആദ്യത്തെ വിയോജിത സഭയുടെ സ്ഥാപകനും ഇടത്തട്ടുകാരനുമായ മാഴ്സിയനെ (Marcion) കണ്ടതായി ഒരു കഥയുണ്ടു്. 'എന്നെ അറിയുമോ?' എന്നു് മാഴ്സിയൻ ചോദിച്ചതിനു 'ഉവ്വു്, അറിയും, നീ സാത്താന്റെ കടിഞ്ഞൂൽപുത്രനത്രെ' എന്നു പോളിക്കാർപ്പു് മറുപടി പറഞ്ഞു. എ. ഡി. 156–ൽ ഏഷ്യായിലെ ജ

നങ്ങൾ എല്ലാവരും യോജിച്ചു് ഒരു ഉത്സവം സ്മർന്നയിൽവച്ചു കെങ്കേമായി കൊണ്ടാടി. ഉത്സവസമയത്തു് ജനസാമാന്യത്തിന്റെ വിനോദത്തിനായി ക്രിസ്ത്യാനികളെ കാട്ടുമൃഗങ്ങൾക്കു് ഇട്ടുകൊടുക്കുന്ന പതിവു് അനുസരിച്ചു് 'പോളിക്കാർപ്പിനെ പിടിപ്പിൻ' എന്നു് ജനങ്ങൾ അട്ടഹസിച്ചു. വൃദ്ധനായ ഈ പിതാവു് സ്മർന്നായിക്കടുത്തുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ പാർക്കയായിരുന്നു. തന്നെ പിടിക്കുന്നതിനു് ആളുകൾ ചെന്നപ്പോൾ അവരോടു പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി ഒരു മണിക്കൂർ സമയം അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു വാങ്ങി, സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയും തന്റെ അടുകൾക്കുവേണ്ടിയും പ്രാർത്ഥിച്ചു, അവരെ ദൈവത്തിൽ ഭരമേല്പിച്ചശേഷം പ്രസന്നവദനനായി പട്ടണത്തിലേക്കു യാത്രയായി. പോളിക്കാർപ്പു മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ മുമ്പാകെ ആനയിക്കപ്പെട്ടു. ചെന്നായ്ക്കളെപ്പോലെ അലറിക്കൊണ്ടു് ഒരു വലിയ ജനസംഘം പോളിക്കാർപ്പിന്റെ ശരീരം കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ കടിച്ചുകീറുന്നതു കണ്ടു് രസിക്കുവാൻ കാത്തുനിൽക്കയായിരുന്നു. 'കൈസറിനെക്കൊണ്ടു് ആണയിട്ടു് ക്രിസ്തുവിനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ നിന്നെ വിട്ടേക്കാം' എന്നു് ദാക്ഷിണ്യപൂർവ്വം മജിസ്ട്രേട്ടു് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾക്കു മറുപടി ആയി വൃദ്ധനായ പോളിക്കാർപ്പു് 'ഞാൻ അവനെ സേവിപ്പാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു് എൺപത്താറു് സംവത്സരമായിരിക്കുന്നു; അവൻ എനിക്കു ഒരു ദോഷവും ചെയ്തിട്ടില്ല. പിന്നെ ഞാൻ എങ്ങനെ എന്നെ രക്ഷിച്ച എന്റെ രാജാവിനെ ദുഷിക്കും?' എന്നിങ്ങനെ സധൈര്യം നൽകിയ സാക്ഷ്യപ്രസ്താവന തിരുവചന തുല്യം വിലയേറിയതായി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നും ഗണിക്കുന്നതാണു്. ഏറെത്താമസിയാതെ കൈകാലുകൾ ബന്ധിച്ചു് പോളിക്കാർപ്പിനെ ജീവനോടെ ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനു് ചിതയിൽ കിടത്തി തീ കൊളുത്തി. പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവെ ഈ സിദ്ധന്റെ ശരീരം അഗ്നിക്കിരയാകയും ആത്മാവു് യേശുവിന്റെ മാറ്റിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു.

മാക്സ് ഒറീല്യസ് (A. D. 161—180)

പീയൂസിന്റെ ദത്തുപുത്രനായ മാക്സ് ഒറീല്യസ് ഭരണ സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ടും സ്വഭാവവിശേഷം കൊണ്ടും റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ വിഖ്യാതന്മാരായ രാജാക്കന്മാരുടെ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഒരു തത്വജ്ഞാനിയും സ്റ്റോയിക്കരുടെ വിശ്വാസതത്വങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന 'ധ്യാനങ്ങൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവുമാണ്. ഇതു ഉൽകൃഷ്ടാശയനായ ഒരാൾ, ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ശത്രുവായിത്തീർന്നതെങ്ങനെ എന്നു ഒരു ചോദ്യമുണ്ടായേക്കാം. ഭരണതന്ത്രജ്ഞനായ ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്തുമതത്തെ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഐക്യത്തെയും നിലനില്പിനെയും ഹനിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയായിട്ടാണ് ഗണിച്ചിരുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ അക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തോടു പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന വിദ്വേഷം തത്വജ്ഞാനിയായ ഇദ്ദേഹത്തിനു അസഹനീയമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു സാമ്രാജ്യത്തെവിടെയുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഇദ്ദേഹം ഭയങ്കരമായവിധത്തിൽ ഉപദ്രവിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ആഫ്രിക്ക, ചിറ്റാസ്യ (ഏഷ്യാമൈനർ), ഗോൾ, ലിയോൻസ്, വീയെന്ന എന്നീപ്രദേശങ്ങളിൽ പീഡകൾ അനുഭവിച്ചു രക്തസാക്ഷികളായി മരിച്ച ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ എണ്ണം അസംഖ്യംതന്നെ. രാജകല്പനയാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ചന്തസ്ഥലങ്ങളിൽ വാങ്ങുന്നതിനും വില്ക്കുന്നതിനും അവകാശമില്ലെന്നായി. തെരുവുകളിൽക്കൂടി നടക്കുമ്പോൾ ജനസാമാന്യം അവരെ ക്രൂരവിളിച്ചു് ആക്ഷേപിച്ചു. എല്ലാവർക്കും തുല്യാവകാശമുള്ള പൊതുസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു അവരെ അടിച്ചോടിച്ചു. ഗൃഹകളിലും കാരാഗൃഹങ്ങളിലും കിടന്നു വിശപ്പുകൊണ്ടും ദാഹംകൊണ്ടും അനേകർ മരിച്ചു. ജനങ്ങളുടെ നേരമ്പോക്കിനായി ക്രിസ്ത്യാനികളെ തീയിൽ എറിഞ്ഞു; തിളയ്ക്കുന്ന എണ്ണയിലിട്ടു വറുത്തു; പഴുപ്പി

ച്ച പിച്ചളക്കഷണൽ ദേഹമാസകലം വച്ചുകെട്ടി; വലയ്ക്ക കത്താക്കി കാളകളുടെ മുമ്പിൽ എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു; കുരിശിൽ തറച്ചു; ക്രൂത്ത അണികൾ ദേഹത്തടിച്ചുകയററി; തൊഴിച്ചും ഇടിച്ചും കൊന്നു; സ്ത്രീകളെ ലജ്ജാകരമായ വിധത്തിൽ ദണ്ഡിപ്പിച്ചു; മുട്ടുപഴപ്പിച്ച ഇരുമ്പ കസേരമേൽ പിടിച്ചുകെട്ടി; മാംസം വാന്നെടുത്തു; എന്നുവേണ്ടാ, മനുഷ്യ ബുദ്ധിക്ക് കണ്ടുപിടിക്കാവുന്നതും മനുഷ്യശക്തിക്ക സാദ്ധ്യവുമായ സകലവിധ ക്രൂരപ്രയോഗങ്ങളും ക്രിസ്തുസഭയുടെ നേരെ നടപ്പിലാക്കിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ. ബ്ളാന്തീന എന്നൊരു ക്രിസ്തീയ അടിമയുടെ മരണ ചരിത്രം സുപ്രസിദ്ധമായിത്തീന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരു പകൽ മുഴുവൻ റോമാപടയാളികൾ അവളെ ദേഹോപദ്രവം ഏല്പിച്ചിട്ടും അവൾ മരിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടതിനാൽ അവസാനമായി ഒരു തൂണിൽ കെട്ടി കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ അവളുടെ അടുക്കലേക്കു അഴിച്ചുവിടുകയാണു് ചെയ്തതു്. എന്നിട്ടും അവൾ അവസാനംവരെ ഞാനൊരു ക്രിസ്ത്യാനിയാകുന്നു' എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു കൊണ്ടുനിന്നു.

ഇക്കാലത്തു് റോമാനഗരത്തിൽവച്ചു് രക്തസാക്ഷികളായി മരിച്ചവരിൽ പ്രധാനി ജസ്റ്റിൻ എന്ന എഴുത്തുകാരനാണു്. (എ. ഡി. 163—167). 'നീ ഉയിർത്തെഴുനേല്ക്കുമെന്നു് ഊഹിക്കുന്നുവോ?' എന്നു വിസ്തരസമയത്തു മജിസ്ട്രേട്ട ചോദിച്ചപ്പോൾ 'ഞാൻ ഊഹിക്കുകയല്ല, എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു്'" എന്നതെ ജസ്റ്റിനും സ്നേഹിതന്മാരും കൊടുത്ത മറുപടി. ചമ്മട്ടികൊണ്ടു് അടിച്ചശേഷം അവരെ തല വെട്ടികൊല്ലുന്നതിനു് മജിസ്ട്രേട്ടു് വിധിക്കയും ചെയ്തു.

സുറിയാനി പ്രാർത്ഥനാക്രമങ്ങളിൽ 'സഹദേന്മാരെ ഞങ്ങൾ ഓർക്കുന്നു' എന്നും പാശ്ചാത്യക്രമങ്ങളിൽ 'രക്തസാക്ഷികാരുടെ ശ്രേഷ്ഠസൈന്യം നിന്നെ സ്തുതിക്കുന്നു' എന്നും ചൊല്ലുമ്പോൾ ഈ വിധത്തിൽ കർത്താവിനുവേണ്ടി സാക്ഷ്യം നിന്നവരുടെ ഓർമ്മയെ നാം കൊണ്ടാടുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിലെ പീഡനങ്ങൾ

മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിൽ സഭയുടെ നേരെ മർദ്ദനമഴ പ്രയോഗിച്ച ചക്രവർത്തിമാർ സെപ്റ്റിമസ് സെവറസ്, ഡീഷ്യസ്, ഗാലസ്, വലേറിയൻ എന്നിവരാണ്. ഇവരിൽ ഒന്നാമതായി എ. ഡി. 192–211 വരെ ഭരിച്ചിരുന്ന സെപ്റ്റിമസ് സെവറസിന്റെ നയത്തെക്കുറിച്ചാലോചിക്കാം. നയമാൻ തന്റെ അടിമയായ ഒരു എബ്രായ പെൺകുട്ടി മുഖാന്തരം കുഷ്ഠരോഗത്തിൽനിന്ന് സൌഖ്യം പ്രാപിച്ചതുപോലെ, ഇദ്ദേഹത്തിനു ഒരു ക്രിസ്തീയ അടിമയുടെ തൈലാഭിഷേകത്താലും പ്രാർത്ഥനയാലും ഭയങ്കരമായ ഒരു രോഗത്തിൽനിന്ന് സുഖം ലഭിച്ചതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതു നിമിത്തമുള്ള നന്ദികൊണ്ടായിരിക്കാം കുറെക്കാലത്തേക്ക് ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെനേരെ തന്റെ കൈ ഉയർത്താഞ്ഞതു്. എന്നാൽ എ. ഡി. 195–ൽ ഇദ്ദേഹം പാസിക്കിയ ഒരു നിയമം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ നാമ്പു നുള്ളിക്കളയുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉദ്യമമായിരുന്നു. റോമാപൌരന്മാരും ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേരുന്നതെന്നായിരുന്ന ഈ പുതിയ വിളംബരത്തിന്റെ മുരുക്കം. ആഫ്രിക്കയിലും, പ്രത്യേകിച്ച് അലക്സാന്ത്യയിലും, സിറിയായിലും കപ്പദോക്യയിലും ആണ് ഈ നിയമത്തിന്റെ കാഠിന്യം ക്രിസ്ത്യാനികൾ അനുഭവിച്ചതു്. അലക്സാന്ത്യയിലെ വി: ക്ലെമന്റിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തിവന്ന വൈദീകാഭ്യസനശാല നിർത്തലായതു് ഈ നിയമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്. വി: ഓറിജന്റെ പിതാവായ ലിയോനൈഡീസ് എന്ന രക്തസാക്ഷിയുടെ മരണംനിമിത്തം ഈ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലം ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ലിയോനൈഡീസിനെ തുക്കിക്കൊല്ലുന്നതിനു വിധിച്ചപ്പോൾ ഇദ്ദേഹത്തിനു ഭാര്യയും ഏഴു മക്കളും കൂടി എഴുതിയ എഴുത്തു് സ്ത്രീകളുടെയും കുഞ്ഞുങ്ങളുടെയും ക്രിസ്തീയ ധൈര്യത്തിനു്

ഒരു ഉത്തമ ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. 'ഞങ്ങളെപ്രതി അവിടുന്ന് മനസ്സു മാറാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം' എന്നു മാത്രമായിരുന്നു അവരുടെ അപേക്ഷ. ഈ കാലത്തുതന്നെ (എ. ഡി. 202) യാണ്, പേർപെച്ചുവാ എന്നും ഫെലിസിറ്റാ എന്നും പേരായ രണ്ടു ക്രിസ്തീയ യുവതികളുടെ രക്തസാക്ഷിമരണമുണ്ടായതു്. പേർപ്പെച്ചുവാ മുലകുടിമാറാത്ത ഒരു കുഞ്ഞിനെ എടുത്തുംകൊണ്ടും ഫെലിസിറ്റാ ഗർഭഭാരം വഹിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് കാരാഗൃഹത്തിലെ ക്രൂരമായ ഓരോ പീഡകളനുഭവിച്ചതു്. ചക്രവർത്തിക്കു ബലികഴിക്കുന്നതിനു് സമ്മതിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അടുത്ത നിമിഷം അവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കാമായിരുന്നെങ്കിലും മാതാപിതാക്കന്മാരുടെയും സ്നേഹിതന്മാരുടെയും നിർബന്ധം വകവയ്ക്കാതെ, കർത്താവിനെപ്രതി മൃഗങ്ങളാൽ ചീന്തപ്പെടുന്നതിനു് അവർ മനസ്സോടെ തങ്ങളെത്തന്നെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു.

ക്രിസ്താബ്ദം 211—250 വരെ നാല്പതു വർഷത്തേക്കു സഭയ്ക്കു നാടുവാഴികളിൽനിന്നു യാതൊരുപദ്രവും ഉണ്ടായില്ല. ഈ വർഷങ്ങളെ സഭയുടെ സമാധാനകാലമെന്നാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ സമാധാനം കാറിനും കോളിനും മുമ്പായി കാണാറുള്ള ശാന്തത മാത്രമായിരുന്നു. എ. ഡി. 249—ൽ ഡീഷ്യസ് ചക്രവർത്തി സിംഹാസനസ്ഥനായതോടെ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ശനിദശയും ആരംഭിച്ചു. റോമാസാമ്രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ ആചാരമര്യാദകളെപ്പറ്റിയും അസാധാരണമായ അഭിമാനവും നിഗളവും ഈ ചക്രവർത്തിക്കുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പ്രശസ്തിയെ കളങ്കപ്പെടുത്തുന്ന എല്ലാറ്റിനെയും എല്ലാവരെയും പാടേ നശിപ്പിക്കുന്നതു തന്റെ രാജകീയധർമ്മമായിട്ടാണ് ഡീഷ്യസ് ഗണിച്ചതു്. ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാവരും റോമാദേവന്മാർക്കു ധൂപമണയ്ക്കുകയും ബലികഴിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു എ. ഡി. 249—ൽ

ഒരു കല്പന മൂലം ഇദ്ദേഹം നിഷ്കർഷിക്കയും പ്രസ്തുത കല്പന നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനായി നാടൊട്ടുക്കു പോലീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കയും ചെയ്തു. കാരാഗൃഹത്തിലാക്കുക, നാടുകടത്തുക, അംഗഭംഗം ചെയ്യുക മുതലായവ, അവർ പഠിച്ച സകല പണികളും, പാവപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നേരെ പ്രയോഗിച്ചു. സഭാനായകന്മാരായ ബിഷോപ്പന്മാരെയും പട്ടക്കാരെയും വധിക്കണമെന്നായിരുന്നു ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രത്യേക നിർബന്ധം. റോമിലെ ഫേബിയൻ, അന്ത്യോഖ്യായിലെ ബാബിലസ്, യെരുശലേമിലെ അലക്സാണ്ടർ എന്നിങ്ങനെ അനേക ബിഷോപ്പന്മാർ അവരുടെ ജനങ്ങളുടെ കൂടെ പാനീയയാഗമായി അർപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

അന്ത്യോഖ്യായിലെ ബിഷോപ്പ് ബാബിലസിന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു കഥ എത്രയോ ഹൃദയസ്പർശകമായിരിക്കുന്നു! ക്രൂരയുണ്ടായിരുന്ന ആറു സ്ത്രീകളുടെ കഴുത്തുകൾ, ഓരോന്നായി അരിഞ്ഞിടുന്നതു കണ്ടുനിന്ന ബിഷോപ്പ് 'കർത്താവേ, നീ എനിക്കുതന്നിരിക്കുന്ന പൈതങ്ങളോടുകൂടെ ഞാനിതാ വരുന്നു, എന്നു പറഞ്ഞു് തന്റെ കഴുത്തും ഘാതകന്മാക്കു നീട്ടിക്കൊടുത്തു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്ലറ ഇന്നും റോമിൽ കാണാവുന്നതാണു്.

അലക്സാന്ത്രിയായിലെ ദീവന്നാസ്യോസ്, കാത്തേജിലെ ബിഷോപ്പായ സിപ്രിയൻ എന്നീ പ്രധാനന്മാരും മറ്റനേക ക്രൈസ്തവരും കാടുകളിലും ഗുഹകളിലും മരുഭൂമികളിലും അഭയം പ്രാപിച്ചു.

ഡീക്ഷ്യസിന്റെ കാലത്താണു് സാമ്രാജ്യത്തെങ്ങുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒന്നുപോലെ ഒരേസമയം പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിനിടയായതു്. അതുകൊണ്ടു് ഒന്നാമത്തെ സാർവ്വത്രികമായ പീഡനമെന്നു ഇതിനെക്കുറിച്ചു പറയാറുണ്ടു്.

ഡീഷ്യസിന്റെ പിൻഗാമിയായ വലേര്യൻ (എ. ഡി. 253—260) മതവിദ്വേഷത്തിന്റെയും ക്രൂരതയുടെയും ഒരവതാരമായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി ആയിരിക്കയെന്നുള്ളതു് നിയമവിരുദ്ധമായ ഒരു സംഗതിയാണെന്നു അദ്ദേഹം കല്പനയുണ്ടാക്കി. ക്രിസ്താബ്ദം 257-ൽ വേറൊരു രാജശാസനംമൂലം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആരാധനസ്ഥലങ്ങളും ആരാധനയും, സമ്മേളനവും ക്രിമിനൽ നിയമപ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമാക്കി. കുറെക്കുടെ കർശനമായ വേറൊരു വിളംബരം 258-ൽ കാലവിളംബമെന്യേ പുറപ്പെട്ടു. സഭാനേതാക്കന്മാരെയും ഉയർന്ന കുടുംബങ്ങളിലും സ്ഥാനങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെയും യാതൊരു ദാക്ഷിണ്യവും കൂടാതെ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കിങ്കരന്മാർ വാളുന്നിരയാക്കി.

സഭാപിതാവായ ഓറിജന്റെ മരണം സംഭവിച്ചതു് 254-ൽ ആണു്. ഇദ്ദേഹം ഒരു പ്രസിദ്ധ വേദപുസ്തക വ്യാഖ്യാതാവും, തത്വജ്ഞാനിയും, വേദശാസ്ത്രപണ്ഡിതനും ആയിരുന്നു. കാത്തേജിലെ ബിഷോപ്പായ സിപ്രിയൻ ഈ സമയത്താണു് വധിക്കപ്പെട്ടതു്. 'റോമാദേവന്മാരുടെയും റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പരിശുദ്ധ ചട്ടങ്ങളുടെയും ശത്രു' വെന്നതാണു്, ദൈവഭക്തനും പുറജാതികളുടെപോലും സ്നേഹിതനുമായ ഈ ബിഷോപ്പിന്റെമേൽ ഇദ്ദേഹത്തെ വിസ്തരിച്ച ന്യായാധിപതി സ്ഥാപിച്ച കുറ്റം. വിധി കേട്ടപ്പോൾ 'ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം' എന്നു മാത്രം സിപ്രിയൻ പറഞ്ഞു. തന്റെ കർത്തവ്യം ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ചതിനു് തന്റെ ഘാതകനു് 25 താലന്തു സ്വർണ്ണം പ്രതിഫലമായി കൊടുക്കണമെന്നു്, മഹാമനസ്കനായ ഈ ഭക്തൻ തന്റെ ചുറ്റും നിന്നിരുന്ന സ്നേഹിതന്മാരോടു് മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് അവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഇദ്ദേഹം ആഫ്രിക്കയിൽ രക്തസാക്ഷിയായി മരിച്ച ആദ്യത്തെ ബിഷോപ്പാണു്.

അടുത്ത ചക്രവർത്തിയായ ഗാലീനസ് (എ. ഡി. 260—268) തന്റെ മുൻഗാമിയുടെ നയത്തിനെതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള താല്പര്യംകൊണ്ടോ എന്തോ ക്രിസ്ത്യാനികളോടു വളരെ അനുഭാവം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു സംഘം കൂടുന്നതിനും വസ്തുസമ്പാദിക്കുന്നതിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ആദ്യമായി ലഭിച്ചതു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണയുടെ ഫലമാണു്. എ. ഡി. 260—303 വരെ സഭ വീണ്ടും കുറെ നാളത്തേക്കു സ്വസ്ഥത അനുഭവിച്ചു.

ക്രിസ്താബ്ദം 284-ൽ സിംഹാസനാരൂഢനായ ഡയൊക്ലിഷ്യൻ ഭരണ സാമർത്ഥ്യത്തിലും ബുദ്ധിവിശേഷതയിലും റോമാചക്രവർത്തിമാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലത്തു്, ആദ്യം ഒരു ഇരുപതു സംവത്സരങ്ങൾക്കു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചക്രവർത്തിയെ ഒരു സ്നേഹിതനായി ഗണിച്ചുവന്നു. ഭാര്യയും മകളും സ്നാനം ഏല്ക്കുന്നതിനുപോലും ഒരു കാലത്തു് ഇദ്ദേഹത്തിനു സമ്മതമായിരുന്നു. പ്രായാധിക്യത്തോടെ ചക്രവർത്തി മനസ്സാക്ഷിയില്ലാത്ത ആലോചനക്കാരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടു്, അവരുടെ ഒരു ആയുധമായിത്തീർന്നു. പുറജാതി ദേവന്മാരെ വന്ദിക്കാത്ത ക്രിസ്ത്യാനിപടയാളികളെ സൈനികനിയമപ്രകാരം കൊലയ്ക്കു വിധിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരു നിയമത്തിന്റെ ചുരുക്കം. എ. ഡി. 303-ൽ ഇദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ച ഒന്നാമത്തെ പ്രധാന നിയമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ദൈവാലയങ്ങളും വേദപുസ്തകം ആദിയായ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങളും നശിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. രക്തം ചൊരിയാതെതന്നെ ക്രിസ്തുമതത്തെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു വിദ്യയായിരുന്നു ഇതു്. രണ്ടാമത്തെ നിയമപ്രകാരം ക്രിസ്തീയ പട്ടക്കാരെയെല്ലാം അറസ്റ്റു ചെയ്യുന്നതിനായി ഇദ്ദേഹം തന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അധികാരപ്പെടുത്തി. മൂന്നാമത്തെ നിയമത്തിൽ റോമാദേവന്മാർക്കു ബലികഴി

പ്പാൻ സമ്മതമുള്ളവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും അവകാശമുണ്ടെന്നും അതിനു മനസ്സില്ലാത്തവരെ ഹേമദണ്ഡംചെയ്തു ശിക്ഷിക്കണമെന്നും ആജ്ഞാപിച്ചിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണക്കിടക്കയിൽനിന്നു് ഒപ്പും മുദ്രയുംവച്ചു് പുറത്തിറക്കിയ നാലാമത്തെ നിയമം അതിഭയങ്കരമായ ഒന്നായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ മാത്രമല്ല, റോമരെപ്പോലെ തന്റെ പ്രജകളേവരും ബിംബങ്ങൾക്കു് ബലിപൂജകൾ കഴിക്കണമെന്നായിരുന്നു അതിന്റെ താല്പര്യം. സങ്കുചിതബുദ്ധിയും ജാതിസ്പർദ്ധയും അധികാരപ്രമത്തതയും ഇതുപോലെ ചരിത്രത്തിൽ വേറെ എങ്ങാനും കാണാനുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. നിഷ്ഠുരമായ ഈ നിയമങ്ങളുടെ ഫലം ഊഹിച്ചുകൊള്ളുകതന്നെ നല്ലതു്. 'ദൈവമേ! എത്രത്തോളം! എത്രത്തോളം! എന്നുള്ള നിലവിളി സഭയിൽനിന്നുയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

പീഡനങ്ങളുടെ അവസാനം.

ദൈവം തന്റെ ജനങ്ങളുടെ നിലവിളികേട്ടു. തന്റെ സഭയെ കടാക്ഷിച്ചു. 'സർവ്വശക്തൻ എന്നേക്കും മൊനമായിരിക്കുമോ?' കോൺസ്റ്റന്റൈൻ, മൽവിയൻ ബ്രിഡ്ജിലെ യുദ്ധത്തിൽ (എ. ഡി. 312) ജയിച്ചു് ചക്രവർത്തിയായതോടെ സഭയുടെ ശുക്രനും തെളിഞ്ഞു. ഇദ്ദേഹം യുദ്ധത്തിന്റെ തലേദിവസം നട്ടുച്ചക്കു് ആകാശത്തു് ഒരു കുരിശും 'ഇതിനാൽ ജയിക്ക' എന്നു കുരിശിനെ ചുറ്റി ഒരു ലിഖിതവും കണ്ടതായും, അതനുസരിച്ചു തന്റെ പടയാളികൾ ക്രൂശടയാളം ധരിച്ചു് യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിനാജ്ഞാപിച്ചതായും മറ്റുമുള്ള കഥ സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തി എ. ഡി. 313-ൽ മിലാൻ നഗരത്തിൽവച്ചു ചെയ്ത പ്രസിദ്ധവിളംബരം സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ തീട്ടൂരമായി വിചാരിക്കേണ്ടതാണു്. ക്രിസ്തുമതത്തിനും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും റോമാസാമ്രാജ്യ

ത്തിൽ പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചു; ഗവർമ്മെൻറിൽനിന്നു് കണ്ടുകെട്ടിയ സകല കെട്ടിടങ്ങളും സാമഗ്രികളും തിരികെ കിട്ടി; സഭയ്ക്കു നേരിട്ട ദ്രവ്യനഷ്ടത്തിനു് പരിഹാരമുണ്ടായി; മുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ റോമാ പൌരന്മാരുടെ സകല സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾക്കും അവകാശികളാകുകയും, ക്രിസ്തുമതം ഗവർമ്മെൻറു് അംഗീകാരം ലഭിച്ച ഒരു സ്വതന്ത്ര മതമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

പീഡനങ്ങളുടെ ഫലങ്ങൾ

നീറൊ മുതൽ ഡയൊക്ലിഷ്യൻവരെ ഏകദേശം 300 വർഷത്തോളം നീണ്ടുനിന്ന മതപീഡകളുടെ ഫലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തിച്ചുശേഷം ഈ അദ്ധ്യായം അവസാനിപ്പിക്കാം.

രക്തസാക്ഷികളുടെ രക്തം സഭയുടെ വിത്താണു് എന്നല്ലോ തെർത്തുല്യൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൻെറ കോണിലും മൂലയിലും ഒളിച്ചും മറഞ്ഞും കിടന്നിരുന്ന ക്രിസ്തുമതം ഈ ഭയങ്കര അഗ്നിശോധനയുടെ ഫലമായി ലോകപ്രസിദ്ധമാകുന്നതിനും, സംഖ്യാബലത്താലും, നിർമ്മല വിശ്വാസ തത്വങ്ങളുടെ പ്രകാശത്താലും, ധർമ്മവീരന്മാരുടെ ധൈര്യസംപൂർണ്ണമായ സാക്ഷിയാലും, റോമാസാമ്രാജ്യത്തെപ്പോലും അതിശയിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയായിത്തീരുന്നതിനു് ഇടയായി. ഈ വിധത്തിൽ സഭ റോമാസാമ്രാജ്യത്തെ ജയിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളായി,

(1) ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മതതീഷ്ണത,
(2) ഭാവിലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യാശ,
(3) ആദിമസഭയിലെ അത്ഭുതങ്ങൾ,
(4) ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ജീവിതവിശുദ്ധി,
(5) സഭയുടെ ഐകമത്യ, ഭരണവിശേഷം,

എന്നീ അഞ്ചു സംഗതികൾ അക്രൈസ്തവചരിത്രകാരനാ

യ ഗിബ്ബൻ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നു് ഡാക്ടർ ഗ്രുവർ പറയുന്നതുപോലെ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ പുറജാതിക്കാരായ റോമരെ തോല്പിച്ചതു് ജീവിതവിശുദ്ധിയാലും, മരണത്താലും അത്രെ എന്നു് സ്പഷ്ടം. ലോകത്തെ ജയിക്കുന്നതിനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗം ഇന്നും ഇതു തന്നെയെന്നു ക്രൈസ്തവർ ഏവരും വിചാരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം ഈ ലോകത്തിലെ രാജ്യങ്ങൾ ദൈവരാജ്യമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടുന്നതിനു് കാലവിളംബമുണ്ടാകയില്ല.

പീഡനങ്ങളുടെ ഫലമായി ക്രിസ്തീയജീവിതത്തെയും വിശ്വാസത്തെയും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒട്ടുവളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സഭയുടെ സ്വത്തായി ലഭിച്ചതാണു് തിന്മയിൽനിന്നുണ്ടായ വേറൊരു നന്മ. ചക്രവർത്തിമാക്കും ന്യായാധിപന്മാക്കും ജനസാമാന്യത്തിനും, ക്രിസ്തുസഭയെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണകൾ മാറ്റി ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സാക്ഷാലുള്ള സ്വഭാവം ഗ്രഹിക്കാനിടയാക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു, ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇവയെ അപ്പോളജീസ് (Apologies) എന്നു് പറഞ്ഞുവരുന്നു; അതായതു്, മതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള യുക്തിവാദങ്ങൾ അഥവാ വിശ്വാസപ്രതിവാദഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ഇവയിൽ പ്രധാനമായവ, അരിസ്റ്റൈഡിസു്, രക്തസാക്ഷിയായ ജസ്റ്റിൻ, ക്വാഡ്രാറ്റസു്, ഓറിജൻ, തെർത്തുല്യൻ, മീനുഷ്യസു്, ഫീലിക്സു്, ടേഷ്യൻ, അഥനാഗൊറാസു്, അലക്സന്ത്രിയായിലെ ക്ലെമന്തു് എന്നിവരെഴുതിയിട്ടുള്ളവയാണു്.

നന്മയും തിന്മയും സമ്മിശ്രമായിട്ടാണു് ലോകത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നതു്. ദീർഘകാലത്തെ പീഡകൾ നിമിത്തം സഭയിൽ ചില ദോഷസമ്പ്രദായങ്ങൾ നുഴഞ്ഞുകയറിയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. മരണപര്യന്തം വിശ്വസ്തരായി നിന്നു് ജീവകിരീടം പ്രാപിച്ചവരോടുകൂടെ, കർത്താവിനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞ അസംഖ്യം ബലഹീനവിശ്വാസികളും സഭയിൽ

ഉണ്ടായിരുന്നു. റോമാ ദേവന്മാക്ക് ധൂപമണച്ചവർ (Thurificati), ബലികഴിച്ചവർ (Sacrificati), ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം ത്യജിച്ചെന്നു് ഗവർമ്മെൻറിനോടു സർട്ടിഫിക്കറ്റു് വാങ്ങിയവർ (Libellatici) എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു കൂട്ടമായി വിശ്വാസത്യാഗികളെ തരംതിരിക്കാവുന്നതാണു്. ഇവരെയെല്ലാം സഭയിൽനിന്നു് മുടക്കി എന്നു വിശേഷിച്ചു് പറയേണ്ടല്ലോ. ഇവരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചതോടെ, സഭയിൽ പൊതുവെയും പ്രത്യേകിച്ചു് സിപ്രിയൻബിഷോപ്പിൻെറ കീഴിലുള്ള ആഫ്രിക്കയിലെ സഭയിലും, ഭരണസംബന്ധമായ പല പ്രയാസങ്ങൾ നേരിട്ടു. രക്തസാക്ഷികൾക്കു് അക്കാലത്തു് സഭയിലുള്ള സ്ഥാനം ഒന്നു വേറെ തന്നെ ആയിരുന്നു. ബിഷോപ്പന്മാക്കുപോലും ഒരർത്ഥത്തിൽ രക്തസാക്ഷികൾക്കുണ്ടായിരുന്നിടത്തോളം സ്വാധീനവും ശക്തിയും അധികാരവും ഇല്ലായിരുന്നു. വിശ്വാസത്യാഗികൾ ഈ വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കി രക്തസാക്ഷികളായി മരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു ശുപാർശക്കത്തുകൾ വാങ്ങിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈ കത്തുകൾ സ്വീകരിച്ചു് ഇവരെ സഭയിൽ തിരികെ എടുക്കണമെന്നു ഒരു കൂട്ടരും, എടുത്തുകൂടെന്നു വേറൊരു കൂട്ടരും വാദിച്ചു. കാത്തേജിലും, റോമിലും ആണു് ഈ വാദപ്രതിവാദം ശക്തിയായി നടന്നതു്. നോവേഷ്യൻ എന്ന ഒരു പ്രസ്ബിറ്റർ സഭാനേതാക്കന്മാരെ ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെ വിഷമിപ്പിച്ചു. എ. ഡി. 251-ൽ കാത്തേജിൽ സിപ്രിയൻെറ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ ഒരു കൌൺസിലിൽവച്ചു് സഭാംഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അനുതപിക്കുന്നവരെ തിരികെ സ്വീകരിക്കണമെന്നും, എന്നാൽ അനുതപിച്ചാൽ തന്നെയും വിശ്വാസത്യാഗികളായിത്തീർന്ന പട്ടക്കാരെ വിശുദ്ധകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു് അനുവദിച്ചുകൂടെന്നും ഒരു തീരുമാനം പാസ്സായി. ഇങ്ങനെയാണു് സഭയിൽ കടന്നുകൂടിയ അഴിമതികൾ ഏറെക്കുറെ ശമിച്ചതു്.

മെലീഷ്യസിന്റെ ശീശ്മ, ഡൊണെററസിന്റെ ശീശ്മ എന്നു് വിളിച്ചുവരുന്ന രണ്ടു ഭിന്നതകൾ ഡയോക്ലീഷ്യൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലത്തു സഭയിൽ ഉണ്ടാകുന്നതിനു് ഇടയായി. ഇതര ബിഷോപ്പുന്മാരുടെ അധികാരസീമയിൽപെട്ടവർക്കു് അനുവാദംകൂടാതെ പട്ടംകൊടുത്തതിനു് മുടക്കപ്പെട്ട (എ. ഡി. 306) അലക്സന്ത്യസ്സിലുള്ള ലിക്കോപ്പൊലീസിലെ ബിഷോപ്പായ മെലീഷ്യസിന്റെ ഭാഗം ചേർന്നുനിന്നവരെ മെലീഷ്യൻശീശ്മക്കാരെന്നു് പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇവർ പിൽക്കാലത്തു അറിയസ്കക്ഷികളോടു ചേർന്നു അലക്സന്ത്രിയിലെ സഭയിൽ പല കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. ഇതാണു് പൌരസ്ത്യസഭയിലെ ഒന്നാമത്തെ ശീശ്മ. ഇതുപോലെ തന്നെ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിട്ടുകൊടുത്തവരെ (ട്രാഡിറേഴ്സ്–Traditors) സംബന്ധിച്ചു് എ. ഡി. 311 നോടടുത്തു് ആഫ്രിക്കയി (കാർത്തേജി) ലെ സഭയിൽ ഒരു ഭയങ്കരമായ ഭിന്നതയും തർക്കവും ഉണ്ടായി. സഭ പൊതുവെ ഇങ്ങനെയുള്ള ബലഹീനസഹോദരന്മാരോടു് ദാക്ഷിണ്യമായിട്ടാണു് പെരുമാറിയതു്. എന്നാൽ ആ നയത്തെ സ്വീകരിക്കാതെ, ഇക്കൂട്ടരെ സഭാംഗങ്ങളായി ഗണിക്കയൊ, പൌരോഹിത്യസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കയൊ ചെയ്യുകൂടെന്നു് ഡോണെററസ് (Donatus) എന്ന ഒരാളിന്റെ പാർശ്വവർത്തികളും പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ഡോണേററിസ്റ്റ് കക്ഷികൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നവരുമായ ഒരുകൂട്ടം ഫ്രസ്ബ്യൂട്ടികൾ ശാഠ്യം തുടങ്ങി. ഇതിന്റെ ഫലമായി കാർത്തേജിലെ സഭ രണ്ടായി പിരിഞ്ഞു. കോൺസ്റ്റൻറൈൻചക്രവർത്തി തന്റെ അധികാരം പ്രയോഗിച്ചു് ഈ ശണ്ഠ അവസാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും, ക്രിസ്താബ്ദം 314–ൽ ആൽസ് (Arles) പട്ടണത്തിൽ പാശ്ചാത്യസഭയുടെ പ്രതിനിധികളായ 400 ബിഷോപ്പുന്മാർ ചെയ്ത ബുദ്ധിപൂർവകവും കരുണാപൂർണ്ണവുമായ ഒരു തീരുമാനത്താലാണു് സഭയിൽ സമാ

ധാനം പുനഃസ്ഥാപിതമായതു്. എന്നാൽ ഡോണേറ്റസ് കക്ഷികൾ മുതുകരെ മുള്ളുപോലെ വി. അഗസ്റ്റീനോസിന്റെ കാലംവരെ സഭയിൽ കലക്കം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പീഡനങ്ങൾ നിമിത്തം സഭയിൽ അന്തഃഛിദ്രം ഉണ്ടാകുന്നതിനു് കാരണമായെന്നും നാം ഓർക്കേണ്ടതാണു്.

ക്രിസ്തുസഭയ്ക്കുണ്ടായ അഗ്നിശോധനയുടെ ചരിത്രത്തിലേക്കു് തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ, സന്താപത്തേക്കാൾ ക്ലേശതയായി സന്തോഷവും സ്തോത്രവുമാണു് ക്രിസ്ത്യാനികളായ നമ്മിൽനിന്നു് പുറപ്പെടേണ്ടതു്. അത്ഭുതകരമായ ദൈവനടത്തിപ്പു്, സുവിശേഷത്തിന്റെ ശക്തി, തന്റെ നാഥനോടുള്ള സഭയുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം, രക്തസാക്ഷികളുടെ വിശ്വാസം, പ്രത്യാശ, ധൈര്യം, ലോകത്തിന്മേൽ ദൈവരാജ്യത്തിനു് ലഭ്യമാകുന്ന അജയ്യശക്തിയുടെ നിശ്ചയം നിർമ്മലക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെ അപ്രമേയശക്തി ആദിയായ ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങൾ, പീഡനങ്ങളുടെ ചരിത്രപഠനഫലമായി, ആധുനിക കാലത്തു ക്രിസ്തുവിന്റെ സാക്ഷിയായി വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെയും മനസ്സിൽ ആഴമായി പതിയുന്നതിനും ജീവിതത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നപക്ഷം, ആയിരക്കണക്കായി തങ്ങളുടെ കർത്താവിനുവേണ്ടി രക്തം ചൊരിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭക്തന്മാരുടെ ജീവിതവും മരണവും നിഷ്ഫലമായിട്ടില്ല എന്നു് സധൈര്യം പറയാവുന്നതാണു്.

അദ്ധ്യായം 4

ആദിമസഭയിലെ ഇടത്തൂട്ടകഥ

'ഞാൻ പോയശേഷം ആട്ടിൻകൂട്ടത്തെ ആദരിക്കാത്ത കൊടിയ ചെന്നായ്ക്കൾ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കടക്കും എന്നു് ഞാൻ അറിയുന്നു. ശിഷ്യന്മാരെ തങ്ങളുടെ പിന്നാലെ വലിച്ചുകളവാനായി വിപരീതോപദേശം പ്രസ്താവിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്നും എഴുന്നേല്ക്കും' എന്നു് എഫെസൊസിലെ മൂപ്പന്മാരോടു് പൌലൊസപ്പൊസ്തലൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ പ്രവചനംപോലെ നിവൃത്തിയായെന്നു് ആദ്യത്തെ മൂന്നാലു് ശതാബ്ദങ്ങളിലെ ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. പൌലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിലും പത്രൊസിന്റെ എഴുത്തുകളിലും ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരിൽനിന്നു് സഭയ്ക്കു് വളരെ ഉപദ്രവം നേരിട്ടിരുന്നു എന്നു് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു് (2പത്രൊ. 2).

അപ്പൊസ്തലികകാലശേഷം ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരുടെ ശക്തി വർദ്ധിച്ചു. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ ചിതറിക്കിടന്ന സഭകളിൽ ഇവർ സ്ഥാനംപിടിച്ചു് സുവിശേഷത്തിനു് വിപരീതമായ ഓരോരോ ഉപദേശങ്ങൾ കൊടുത്തു് ജനങ്ങളെ വശീകരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഇക്കൂട്ടരെ മൂന്നു് പ്രധാനഭാഗമായി തരംതിരിക്കാവുന്നതാണു്:— (1) യഹൂദമതവിശ്വാസാചാരങ്ങൾ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ കലർത്തുന്നതിനു് ഉദ്യമിച്ചവർ; (2) പുറജാതി വിശ്വാസമര്യാദകളെ പുതിയവേഷത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തോടു ചേർക്കുന്നതിനു് ശ്രമിച്ചവർ; (3) ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസത്തിന്റെ ചില അംശങ്ങൾ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചവർ.

(1) യഹൂദമതപ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളാൽ സഭയ്ക്കു നേരിട്ട ദോഷങ്ങൾക്കു് പ്രതിവിധിയും

യി പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ധർമ്മങ്ങൾ ഏ വയെന്നു് യരുശലേം കൌൺസിലിൽ തീർച്ചചെയ്തെങ്കിലും (അ. പ്ര. 15) ഈ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ തീരുമാനം അനുസരി ച്ചു് യഹൂദക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാവരും പ്രവർത്തിച്ചില്ല എന്നു ലേഖനങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചു വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിനു് ക്രിസ്തുവിശ്വാസം മാത്രമല്ല, മോ ശൈക ന്യായപ്രമാണങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനവും അത്യന്താപേ ക്ഷിതമാണെന്ന അഭിപ്രായത്തിനു് ആദ്യത്തെ രണ്ടു ശതാ ബ്ദങ്ങളിൽ പലസ്തീൻനാട്ടിലെ സഭയിൽ പ്രാബല്യം സി ദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെ യഹൂദമതാചാരങ്ങൾ മുറുകെപ്പിടിച്ച വരിൽ ഒരുകൂട്ടരെ (Pharisaic Ebionites) പരീശവർഗ്ഗ ത്തിൽപെട്ട എബിയോന്യർ എന്നും, മറെറാരു കൂട്ടരെ എസ്സീ നി എബിയോന്യർ (Essene Ebionites) എന്നും, വേറൊ രു കൂട്ടരെ നസ്രാണികൾ എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇവർ യേശുവിനെ മശിഹാ അയി സ്വീകരിച്ചെങ്കിലും, കർത്താവി ന്റെ ദൈവത്വം സമ്മതിക്കുന്നതിനോ, വി. പൌലൊസി ന്റെ ലേഖനങ്ങൾ വേദപുസ്തകാംശങ്ങളായി സ്വീകരിക്കു ന്നതിനോ, തയ്യാറായിരുന്നില്ല. പരിച്ഛേദന, ശബ്ബത്താ ചാരം മുതലായ യഹൂദമതാനുഷ്ഠാനങ്ങളാൽ രക്ഷ സമ്പാദി ക്കണമെന്നായിരുന്നു ഇക്കൂട്ടരുടെ വാദം. പലസ്തീൻനാടി നു് വെളിയിലെങ്ങും ഇവർക്കധികം സ്വാധീനമില്ലാതിരുന്ന തുകൊണ്ടും, പീഡനകാലത്തു ഇവരിൽ പലരും ജീവരക്ഷ യ്ക്കായി സഭ വിട്ടതിനാലും ഇവരിൽനിന്നു് ആദിമസഭയ്ക്കു് ഗ ണ്യമായ അപത്തൊന്നും ഉണ്ടായില്ലെന്നുള്ളതു് ആശ്വാസകരം തന്നെ.

നോസ്റ്റിക്ക മതം (Gnosticism) ജ്ഞാനമതം

രണ്ടും മൂന്നും നാലും ശതാബ്ദങ്ങളിൽ സ്വരക്ഷാർത്ഥം വിപരീതശക്തികളോടു ക്രിസ്തുസഭ നടത്തിയ പോരാട്ടം

അതിഭയങ്കരമായതായിരുന്നു. ഒരുവശത്തു് റോമാഗവർമ്മെൻറി നോടും മറെറാരുവശത്തു് വേദവിപരീതികളോടും നിരന്തരമായി യുദ്ധം ചെയ്യണ്ട ഒരു നിലയാണു് സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. വേദവിപരീതശക്തികളിൽ സവ്വപ്രധാനമായതാണു് നോസ്റ്റിക്കു് മതം. ഇതിൻെറ സ്വഭാവം വർണ്ണിക്കാൻ അത്ര എളുപ്പമല്ല. ഇൻഡ്യയിൽ മിസ്സസ്സു് ബസൻറു് പ്രചരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന തീയോസഫിമതത്തോടു് ഇതിനെ സാമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്. പൌരസ്ത്യമതങ്ങളായ പേർഷ്യയിലെ സൊറൊവാസ്റ്ററിൻെറ മതം, ഇൻഡ്യയിലെ ബുദ്ധമതം, ഈജിപ്തിലെ മതം ആദിയായ മതങ്ങളിലും യവനരുടെ തത്വജ്ഞാനസഞ്ചയത്തിലും ഉള്ള ഓരോ അഭിപ്രായങ്ങൾ എടുത്തുകൂട്ടിയിണക്കിയ ഒരു പുതിയ മതമായിരുന്നു നോസ്റ്റിക്കു് മതം. മിലാനിലെ വിളംബരംമൂലം പുറജാതികൾ സംഘമായി ക്രിസ്തുസഭയിൽ ചേർന്നപ്പോൾ അവരിൽനിന്നു സഭയ്ക്കു പൊതുവെ നേരിട്ട ഒരാപത്തായി ഇതിനെ വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ മുഴുവൻ ഈ പുതിയ അഭിപ്രായഗതി പ്രചരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും സിറിയ, അലക്സാന്ത്യാ, പൊന്തോസു് ആദിയായ പ്രദേശങ്ങളിലെ സഭകളിലാണു് ഇതിൻെറ ശക്തി അധികമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. ഏറെക്കുറെ വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടെ ഈ പുതിയ മതം ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഇതിൻെറ പ്രധാന ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരായ സെറിന്തസു് ബാസിലയിഡീസു് (എ. ഡി. 120–130) വാലൻറൈനസു്, ബാർദേസനസു് എന്നിവരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അന്തരം ഗണ്യമാക്കാതെ, അവരുടെ വിശ്വാസസംക്ഷേപം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

തിന്മയുടെ സ്വഭാവവും ഉത്ഭവസ്ഥാനവുമാണു് ഇവരുടെ പ്രധാന വാദവിഷയം. തിന്മ ദൈവത്തിൽനിന്നു വരുന്നുവെങ്കിൽ ദൈവം നന്മയിൽപൂർണ്ണനല്ല; ദൈവം നന്മയിൽപൂർണ്ണനെന്നു് സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം ദോഷസംപൂർണ്ണമായ ഈ ലോ

കം സൃഷ്ടിച്ചതു് മറ്റാരെങ്കിലുമാണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ചിന്താഗതിയുടെ ഫലമായി മഹാദൈവം ലോകവുമായി യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ലാതെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നും, എന്നാൽ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതും തന്നോടടുപ്പിക്കുന്നതും ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും മദ്ധ്യേയുള്ള ലഘുദൈവങ്ങളാണെന്നും, ഇവർ വാദിച്ചു. മനുഷ്യരെ, ആത്മികർ, ജഡികർ (പ്രകൃത മനുഷ്യർ), മാനസികർ (രണ്ടിനും മദ്ധ്യേയുള്ളവർ) എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി തരം തിരിക്കാമെന്നും, സാക്ഷാത്തായ രക്ഷ ജ്ഞാനത്താൽ പ്രാപിക്കണമെന്നും, ഇതു് ചുരുക്കം ചിലർക്കു മാത്രമേ സാധ്യമാവു എന്നും, യേശുക്രിസ്തു ദൈവമല്ല പ്രത്യുത ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ശക്തി മാത്രമാണെന്നും, യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനല്ലായിരുന്ന അവിടുന്നു് മനുഷ്യനായി പ്രത്യക്ഷമാക മാത്രമാണു് ചെയ്തതെന്നും, പാപം അജ്ഞത മാത്രമാണെന്നും, മറ്റും പല അക്രൈസ്തവ തത്വങ്ങളാണു് ഇവരുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരമായിരുന്നിട്ടുള്ളതു്.* കൊലൊസ്യ ലേഖനത്തിലും പുതിയനിയമത്തിലെ മറ്റു ചില പുസ്തകങ്ങളിലും ഇക്കൂട്ടരുടെ വിശ്വാസസംഗതികളെ സംബന്ധിച്ച സൂചനകൾ കാണ്മാനുണ്ടു്.† ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ വേഷം ധരിച്ചു അതിന്റെ ശക്തിയെ നിഷേധിച്ച ഇക്കൂട്ടരിൽനിന്നു് സഭയ്ക്കുണ്ടായ നഷ്ടം അനല്പമായിരുന്നു. ഇവരുടെ അഭിപ്രായഗതികൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് ഇവരിൽ പ്രമുഖനും പണ്ഡിതനുമായ മാഴ്സിയന്റെ ചരിത്രം നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിലെ ഇടത്തുട്ടുകാരിൽ പ്രധാനിയായി അറിയപ്പെട്ടുന്ന മാഴ്സിയൻ ചിറാന്യയിൽ സൈ

---

* ജ്ഞാനത്താൽ രക്ഷപ്രാപിക്കണമെന്നുള്ള ഇവരുടെ ഉപദേശംമൂലമത്രെ ഇവർക്കു ജ്ഞാനമതക്കാർ (Gnosis=ജ്ഞാനം; Gnostics) അഥവാ; നോസ്റ്റിക്കു മതക്കാർ എന്ന പേരു സിദ്ധിച്ചതു്.

† 1യോഹ. 4: 2; കൊലൊ. 2: 18; 2തിമൊ. 2: 18.

നോപ്പ് തുറമുഖപട്ടണത്തിലെ ബിഷോപ്പിന്റെ പുത്രനും ധനികനായ ഒരു കപ്പലുടമസ്ഥനും ആയിരുന്നു. 138-നോടടുത്തു് സഭാഭ്രംശനായ ഇട്ടേഹം റോമാനഗരത്തിൽ ചെന്നു് അവിടത്തെ സഭയുടെ അംഗമായിത്തീർന്നു. ധർമ്മവിഷയമായി ചെലവഴിക്കുന്നതിനു് ഏകദേശം ഇരുപതിനായിരം പവൻ ഇട്ടേഹം റോമിലെ സഭയ്ക്കു് ദാനം ചെയ്തു. റോമാനഗരത്തിൽ താമസിച്ച കാലത്തു് മാഴ്സിയൻ തന്റെ നോസ്റ്റിക്കു് അഭിപ്രായങ്ങൾ സഭാംഗങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. അവ സഭയ്ക്കു് സ്വീകാര്യമല്ലാതെ വരികയാൽ എ. ഡി. 144-ൽ ഇട്ടേഹത്തെ മുടക്കുകയും അതിന്റെ ശേഷം ഇട്ടേഹം വേറൊരു സഭ സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്തു.

വി. പോളിക്കാർപ്പിന്റെ ശാസനഫലമായി മാഴ്സിയൻ തന്റെ അബദ്ധവിശ്വാസം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും, താൻ വഴിപിഴപ്പിച്ച അനേകരെ മാതൃസഭയിലേക്കു് തിരികെ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും സന്നദ്ധനായെന്നും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്. ആത്മസംയമനം, കരുണ മുതലായ സൽഗുണങ്ങളാൽ അലംകൃതനായ മാഴ്സിയൻ ഇതര ജ്ഞാനവാദികളെ അപേക്ഷിച്ചു് ഉത്തമനായ ഒരു മനുഷ്യനെന്നു് ജനസമ്മതം പ്രാപിച്ചിരുന്നു.

ഇട്ടേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം * താഴെ പറയുന്ന വിധത്തിലായിരുന്നു. വസ്തുമയമായ പ്രപഞ്ചം തിന്മയുടെ ഇരിപ്പിടമാകയാൽ നന്മയിൽസംപൂർണ്ണനായ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. സാക്ഷാൽ രണ്ടു ദൈവമുണ്ടു്. യേശുക്രിസ്തുവിൽക്രൂടി അറിയപ്പെടുന്ന 'ദൈവം' ഒന്നു്, യഹൂദന്മാരു

* മല്പാൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസു് കത്തനാരുടെ (പരേതനായ മാർ ദിവന്നാസ്യോസു് മെത്രാപ്പോലീത്താ) 'മതോപദേശസാരങ്ങൾ' (നാലാം പതിപ്പു് 1914) 52 മുതൽ 58 വരെയുള്ള വശങ്ങളിൽ പുരാതന വേദവിപരീതികളുടെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ ചരിത്രവും ഉപദേശസാരവും കാണ്മാനുണ്ടു്.

ടെ ദൈവമായ 'യഹോവ' വേറൊന്നു്; 'യഹോവ' നീതി യുള്ളവൻ; എന്നാൽ 'ദൈവം' കരുണയുള്ളവൻ. നീതിയും കരുണയും തമ്മിൽ സംബന്ധമില്ലാത്തതുപോലെ ഇവരും പര സ്പരവിരോധികളാണു്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ പഴയനിയമം വാ യിക്കുകയോ വിശ്വസിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പുതിയനിയമത്തിൽ തന്നെയും പഴയനിയമവുമായി ബന്ധമു ള്ള ഭാഗങ്ങൾ ത്യാജ്യങ്ങളാണു്. യേശുക്രിസ്തു ശരീരിയായി ത്തീന്നെന്നു് വിചാരിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണു്. ലോകവും മ നുഷ്യശരീരവും തിന്മയുടെ ഇരിപ്പിടമാകയാൽ ദൈവം മനു ഷ്യനായി അവതരിക്കുക അസാദ്ധ്യം. ക്രിസ്തുവിന്റെ മനു ഷ്യാവതാരവും മരണവും ഉയിർപ്പും യഥാർത്ഥമല്ല. വിവാഹ ത്തിൽനിന്നു് 'ആത്മികമനുഷ്യർ' ഏവരും ഒഴിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട താണു്. മാഴ്സിയൻ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെയും സഭയുടെ യും ഉപയോഗത്തിലേക്കായി വി. പൌലൊസിന്റെ പത്തു ലേഖനങ്ങളും ലൂക്കൊസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലെ ചില ഭാ ഗങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുത്തു് ഒരു പ്രത്യേക വേദപുസ്തകമുണ്ടാ ക്കി. ഇതു വേദപുസ്തക കാനോന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു് പിൽ ക്കാലത്തു് ഗണ്യമായ ഒരു സഹായമായിത്തീർന്നു. മാഴ്സിയ ന്റെ വേദവിപരീതാഭിപ്രായങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചു് അഞ്ചു വാ ല്യങ്ങളിലായി സഭാപിതാവായ തെർത്തുല്യൻ ഒരു ഗ്രന്ഥം ച മച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാഴ്സിയന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ ശക്തിയും സ്വാ ധീനവും ഹനിക്കുന്നതിനു സഭാനേതാക്കന്മാരും കോൺസ്റ്റൻ ടൈൻ ചക്രവർത്തിയും കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിച്ചെങ്കിലും, ഏഴാം ശതാബ്ദംവരെ നാം ക്രൂടെക്രൂടെ ഇവരെ സഭാചരിത്ര ത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

ക്രിസ്തുമതത്തെ തത്വജ്ഞാനപരമായ ഒരു മതമായി ജ്ഞാനവാദികൾ പൊതുജനങ്ങളെ ധരിപ്പിച്ചുവന്നതിനാൽ, സംസ്കാരപ്രിയരും ചിന്താശീലരും ആയ പല സഭാംഗങ്ങൾ ഇവരുടെ വലയിൽ അകപ്പെട്ടുന്നതിനിടയായി. വിശേഷി

ച്ചു്, ചിന്താഗതിയിലും ജീവിതനടപടികളിലും, അനുഭവിച്ചിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം ജനങ്ങളെ ഈ പുതിയ പന്ഥാവിലേക്കു് ആകർഷിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിരുന്നു. നോസ്റ്റിക്കു വിശ്വാസത്തെ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ശത്രുവായി സഭ ഗണിച്ചതു രണ്ടു പ്രധാന കാരണങ്ങളാലാണു്. ഒന്നാമതായി, അതു യേശുവിന്റെ തിരുവവതാരത്തെ നിഷേധിച്ചു; രണ്ടാമതായി, അതു ആത്മികകാര്യങ്ങളിൽ ഉച്ചനീചഭാവം പുലർത്തി ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാരുടെ ഐക്യഭാവത്തെ ഭഞ്ജിച്ചു. സാധാരണക്കാർക്കു് ഒരു മതം; ജ്ഞാനികൾക്കു വേറൊരു മതം; ഈ വിധത്തിൽ സാവ്ത്രികമായ ക്രിസ്തുമതത്തെ ജ്ഞാനവാദികൾ രണ്ടായി പിളർന്നുവച്ചു: ഈ വിധത്തിലുള്ള വിഷബീജങ്ങൾ സഭാശരീരത്തിൽ കുത്തിവച്ച ഈ പാഷണ്ഡമതത്തെ ക്രിസ്തുസഭയിലെ ഒന്നാമത്തെ പ്രധാന ഇടത്തുടെന്നും, അറിയൂസു് മതത്തെ രണ്ടാമത്തെ ഇടത്തുടെന്നും സഭാചരിത്രകാരന്മാർ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും നാം ചിന്തിക്കുവാൻ ആരംഭിക്കുന്ന മൊണ്ടേനമതവും നോസ്റ്റിക്കു് മതവും തമ്മിൽ അജഗജാന്തരമുണ്ടു്. നോസ്റ്റിക്കു്മതത്തെ പുറമെനിന്നുണ്ടായി ശാഖയിൽ പടർന്നുപിടിച്ച വൃക്ഷത്തെ ശോഷിപ്പിക്കുന്ന ഇത്തിളിനോടും, മൊണ്ടേന മതത്തെ കോതമ്പിനോടുകൂടെ വളർന്നുവന്നു് ഒടുവിൽ വളരെ നഷ്ടമുണ്ടാക്കുന്ന കളയോടും ഉപമിക്കാവുന്നതാണു്. മറെറാരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ നോസ്റ്റിക്കു്മതം പുറജാതികളിൽനിന്നു വഴഞ്ഞു കയറിയ ഒരു പാഷണ്ഡമതമായും മൊണ്ടേനമതം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പിടിപെട്ട ഒരു വിശ്വാസത്യാഗമായും, താരതമ്യേന കരുതാവുന്നതത്രെ.

മൊണ്ടേനമതം

വിശ്വാസസംബന്ധമായോ, ഭരണരീതി സംബന്ധമായോ, സഭയ്ക്കുതിരായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടന്ന പ്രതിഷേധങ്ങളെ സാധാരണയായി ഇടത്തുട്ടുകൾ എന്നു പൊതുവെ പറഞ്ഞുവ

രുന്നെങ്കിലും, നിലവിലിരിക്കുന്ന ഭരണസമ്പ്രദായം, പാര മ്പര്യമായി പാലിച്ചുപോരുന്ന ആചാരമര്യാദകൾ എന്നിവക ളോടുള്ള അവജ്ഞയും പ്രതിക്രുല്യവും നിമിത്തം പുതിയ സ മ്പ്രദായങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനു മുതിരുന്ന മനോഭാവ ത്തെ ശീശ്മയെന്നു നാമകരണം ചെയ്യുന്നതാണു് ശരിയായിട്ടു ള്ളതു്. സഭയുടെ പാരമ്പര്യവിശ്വാസം വിട്ടുകളയാതെ, സ ഭയുടെ അനുവാദം കൂടാതെ പുതിയ ചില ആചാരങ്ങൾ ഏ ർപ്പെടുത്തിയ കുറേത്തിനു മൊണ്ടേനകക്ഷികൾ വിധേയരാ യിരിക്കുന്നതിനാൽ അവരെ ശീശ്മക്കാരായി ഗണിക്കാവുന്നതാ ണു്. മൊണ്ടേനൃരുടെ ശീശ്മയാണു് ആദിമസഭയിലെ ഒന്നാ മത്തെ പ്രധാന ശീശ്മ.

മൊണ്ടേനമതത്തെ ഒരു 'നിസ്സഹകരണപ്രസ്ഥാന'മായി, അഥവാ, പ്രതിഷേധ പ്രസ്ഥാനമായി ചിന്തിക്കുന്നപക്ഷം അ തിന്റെ സ്വഭാവം കൂടുതൽ വിശദമാകുന്നതാണു്. ഒരു വശ ത്തു ജ്ഞാനവാദികളോടും, മറുവശത്തു സഭയോടും മൊണ്ടേ നൃർ നിസ്സഹകരണം അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നു. നോസ്റ്റിക്കു് ചി ന്തകന്മാർ ബുദ്ധിക്കും ജ്ഞാനത്തിനും മതകാര്യങ്ങളിൽ കല്പി ച്ചിരുന്ന മഹൽസ്ഥാനത്തെ പ്രതിഷേധിക്കാനോ എന്നു തോ ന്നുമാറു ഹൃദയവിഹാരങ്ങൾക്കും ചിന്താതീതമായ വെളിപ്പാട കൾക്കും ഈ ശീശ്മപ്രസ്ഥാനക്കാർ അസാമാന്യവില കല്പിച്ചി രുന്നു. ക്രിസ്തുമതം ജ്ഞാനികളുടെ നേട്ടമല്ല, സാധാരണ മനു ഷ്യരുടെ ജന്മാവകാശമത്രെ എന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മൊണ്ടേ നസ്സു് ഉത്സുകനായിരുന്നു. സഭയോടു മൊണ്ടേനസിനു് അ വജ്ഞയുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള കാരണം വേറൊരു വിധത്തിലുള്ള തായിരുന്നു. നോസ്റ്റിക്കു് അഭിപ്രായങ്ങളുമായുള്ള സമരത്തി ന്റെ ഫലമായി സഭയുടെ ഘടന ക്രുതൽ ദൃഢീഭവിച്ചു ശ ക്തിപ്പെട്ടതോടുകൂടെ അതിന്റെ ആത്മികദർശനം മങ്ങിത്തു ടങ്ങുകയും, കാലക്രമേണ ബിഷോപ്പന്മാർ, പ്രസ്ബിറ്റർമാർ ആദിയായവരുടെ സ്ഥാനങ്ങൾ കൂട്ടിക്കൊളുത്തിയ ഭീമമായ

ഒരു ഭരണയന്ത്രമായി സഭ രൂപാന്തരപ്പെട്ടുകയുംചെയ്തു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഭരണക്രമത്തെ ക്രിസ്തുമയമാക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം വിഫലമെന്നു കണ്ടു് ആത്മികസ്വാതന്ത്ര്യവും, തീക്ഷ്ണതയും കത്തിജ്വലിക്കുന്ന ഒരു ക്രിസ്തീയ സഹോദരസംഘം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനാണു് മൊണ്ടേനപ്രഭൃതികൾ ഉദ്യമിച്ചതു്. ഈ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടത്രെ മൊണ്ടേനിസത്തെ ഒരു പ്രതിഷേധപ്രസ്ഥാനമായി ഗണിക്കാമെന്നു പറയുന്നതു്.

രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ക്രിസ്തുസഭയ്ക്കു പൊതുവെ ഒരു മാന്ദ്യം സംഭവിച്ചതായും ആദിമസഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന പല ആത്മിക വരങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടതായും സഭാംഗങ്ങളിൽ അനേകർക്കു ബോധ്യമായി. ക്രിസ്തു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിരുന്ന (യോഹ. 15. 26) പാറക്കലീത്തായുടെ കാലത്തിൽ തങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, കർത്താവിന്റെ പുനരാഗമനം സമീപമായിരിക്കുന്നതിനാൽ എല്ലാവരും ആത്മികനിറവുള്ളവരാകണമെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ സഭയിൽ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു. ഈ കാലത്തു് ഏഷ്യാമൈനറിലെ ഫ്രിജിയയിൽ മൊണ്ടേനസ് എന്ന ഒരു പൂർജാതി പുരോഹിതൻ ക്രിസ്ത്യാനി ആകുന്നതിനിടയായി. എ. ഡി. 156-ൽ, താൻ ഒരു പ്രവാചകനാണെന്നും പാറക്കലീത്താ (പരിശുദ്ധാത്മാവു്) യുടെ വാഹനമാണെന്നും, പരിശുദ്ധാത്മാവു തന്നിൽക്കൂടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റും ഈയാൾ വാദിച്ചു. മീർഷ്ഡർശിനിമാർ എന്നു പേരെടുത്ത പ്രിസ്കായും മാക്സിമില്ലായും ഭർത്താക്കന്മാരെ ഉപേക്ഷിച്ചു മൊണ്ടേനസ്സിന്റെ ശിഷ്യകളായി ഈയാളോടുകൂടെ പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നു. ലോകാവസാനവും പുതിയ യരുശലേം ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള കാലവും സമീപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു് ഇവർ പ്രസംഗിക്കയാൽ ഫ്രിജിയായിൽ മാത്രമല്ല, അഫ്രിക്ക, ത്രേസു്, ഫ്രാൻസു്, റോമാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു് ഒട്ടുവളരെ ജനങ്ങൾ ഇവരെ അനുഗമിച്ചു.

വിവാഹജീവിതം, മാംസഭക്ഷണം, അടിയായ ലോകസന്തോഷങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിലും നോമ്പു് അചരിക്കുന്നതിലും ഇവർ വളരെ നിഷ്ക്കർഷയുള്ളവരായിരുന്നു. ഇവരിൽ ഭക്തന്മാരെല്ലാവരും രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അവിടെ താമസിക്കയും സകലവും പൊതുവിൽ അനുഭവിച്ചു കത്താവിന്റെ വരവു കാത്തിരിക്കയും ചെയ്തു എന്നുംകൂടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ചരിത്രം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സുപ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന യുസ്സുസ് യോസേഫി (വിദ്വാൻകുട്ടി) ന്റെ യൂറോമെയപ്രസ്ഥാനത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ഫ്റിജിയായിലെ ജനങ്ങൾ മലയാളി ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെ മാർഗ്ഗകായ്ക്കളിൽ താല്പര്യമുള്ളവരും വേഗം മനസ്സിളകി വശംകെടുന്നവരും ആയിരുന്നു എന്നും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്.

മൊണ്ടേനമതത്തിൽ ചേർന്നവരിൽ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടും അദർശശുദ്ധികൊണ്ടും പ്രഥമസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നതു് അഫ്രിക്കയിലെ ഒന്നാമത്തെ സഭാപിതാവായ തെർത്തുല്യനാണു് (എ. ഡി. 160—230). സഭസ്സു് അക്കാലത്തു നഷ്ടമായ ആത്മികസ്വാതന്ത്ര്യം, ജീവിതവിശുദ്ധി, ലോകവുമായുള്ള വേർപാടു് അടിയായ ക്രൈസ്തവാദർശങ്ങൾക്കു മൊണ്ടേനമതത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുമെന്നുദ്ദേശിച്ചാണു് ഇദ്ദേഹം ഈ പുതിയ സഭയിൽ ചേർന്നതു് (എ. ഡി. 207). തെർത്തുല്യന്റെ സ്വാധീനംമൂലം കാർത്തേജിൽ മൊണ്ടേനസഭ ഒരു വലിയ ശക്തിയായിത്തീർന്നു. സഭയെ പുറജാതി ആചാരമര്യാദകളിൽനിന്നു് നിർമ്മലീകരിച്ചു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിവ്വിഘ്നമായ വ്യാപാരത്തിനു വിധേയമാക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു തെർത്തുല്യന്റെ അഭിവാഞ്ഛ. സഭയിൽ പുരോഹിതന്മാരെന്നും ജനങ്ങളെന്നും ഉള്ള നിലവ്യത്യാസം തന്നെ ഈ നൂതനമതാനുസാരികൾക്കു് സഹിച്ചുകൂടാഞ്ഞു. കുപാവരം മെത്രാന്മാരിലും പട്ടക്കാരിലും കൂടി അല്പ പ്രാപിക്കേണ്ടതെന്നു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കേട്ടുവരുന്ന അഭിപ്രായം മൊണ്ടേനമതത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിധ്വനിപോലെയിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സംഘത്തോടു സഭയുടെ പൊതുവെയുള്ള നയം എന്തായിരുന്നു എന്നുകൂടെ നോക്കാം. മൊണ്ടേനമതത്തെ അമർത്തുന്നതിനു് ഏഷ്യാമൈനറിൽ ഒട്ടുവളരെ സുന്നഹദോസുകൾ എ. ഡി. 160–ാമാണ്ടിനുശേഷം കൂടുകയുണ്ടായി. ക്രിസ്താബ്ദം 180 നടുത്തു പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിലുള്ള സഭ മൊണ്ടേനിയരെ വെളിക്കു തള്ളി വാതിൽ അടച്ചു. കൊൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽ കൂടിയ രണ്ടാമത്തെ പൊതുസുന്നഹദോസ് (എ. ഡി. 381) ആകട്ടെ മൊണ്ടേനസിൻെറ പിൻഗാമികളെ ക്രിസ്ത്യാനികളായി ഗണിച്ചുകൂടെന്നു വിധി പ്രസ്താവിച്ചു. ഈ പുതിയ ഇടത്തുട്ടുകാരെ സഭയിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ചെങ്കിലും, ഇവരുടെ പല പ്രമാണങ്ങൾ സഭയെ വളരെക്കാലത്തേക്കു ശക്തിയായി ഭേമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സഭാപിതാവായ അഗസ്തീനോസിൻെറ കാലത്തും നാം ഇവരെ അവിടവിടെയായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. മൊണ്ടേനമതത്തിൻെറ തോൽവിയോടുകൂടെ, ക്രിസ്തുവിൻെറ പുനരാഗമനസാമീപ്യത്തിലും സഹസ്രാബ്ദവാഴ്ചയിലും ഉണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തിനു് ഉടവുതട്ടിയെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മൊണ്ടേനമതത്തിൻെറ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു ഇക്കാലത്തും ക്രൈസ്തവസഭ പല സംഗതികൾ പഠിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ദൈവാത്മവ്യാപാരം സഭാനേതാക്കന്മാരിലും സഭാനിയമങ്ങളിലും മാത്രം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നു വാദിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. 'കാറ്റു് ഇഷ്ടമുള്ളേടത്തു് അടിക്കുന്നു' എന്നതു ക്രിസ്തു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതുപോലെ തന്നെ സഭയിലെ കുഴപ്പങ്ങളും അഭക്തിയും നിമിത്തം സഹിക്കവഹിയാതായിട്ടു ഭക്തന്മാരെ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു സ്വന്തം സഭകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുദ്യോഗിക്കുന്നവർ മൊണ്ടേനകക്ഷികളുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു ചില പാഠങ്ങൾ മനസ്സിൽ കരുതേണ്ടതുണ്ടു്. 'ദൈവം കുഴപ്പത്തിൻെറ ദൈവമല്ല; ക്രമത്തിൻെറ ദൈവമത്രെ' (1കൊരി. 14: 33) എന്നു വി. പൌലൊസു കൊരിന്ത്യ

ക്ക നൽകിയ ഗുണദോഷം മൊണ്ടേനകക്ഷികൾക്ക കാലാന്തരത്തിൽ മാത്രമേ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന കഴിഞ്ഞുള്ളു. കോതമ്പും കളയും ഇഹലോകത്തിൽവച്ച തരംതിരിക്കുന്നതിന്റെ വൈഷമ്യവും, ഇതര ക്രിസ്ത്യാനികളുമായുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിന്റെ ആവശ്യവും അവക്ക കാലക്രമേണ ബോധ്യമായി. ഇതെല്ലാം ഇക്കാലത്തും ഏവരും ധരിക്കേണ്ട സത്യങ്ങളാണ്.

വേദവിപരീതികളോട് എതിരിട്ടതിന്റെ ഫലമായി പല നല്ല സംഗതികൾ ക്രിസ്തുസഭയ്ക്ക ലാഭമായിട്ടുണ്ട്. മാഴ്സിയന്റെയും നോസ്റ്റിക്കുമതത്തിന്റെയും വാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിന ചെയ്ത ശ്രമങ്ങൾക്കിടയിലാണ് പുതിയനിയമ പുസ്തകങ്ങൾ ഒന്നിച്ച ചേർത്ത കാനോനികമായ വേദപുസ്തകമാക്കിയത്. മാഴ്സിയൻ തന്നെയും ഇതിന് ഒരു സഹായി ആയിത്തീർന്നു. മൊണ്ടേനമതത്തോട നടത്തിയ സമരത്തിന്റെ ഫലമായി സഭാഭരണം പൂർവ്വാധികം ക്രമപ്പെട്ട ശക്തിപ്പെടുന്നതിനും ഇടയായി എന്നു മാത്രമല്ല, സഭ പൊതുവെ കൂടുതൽ നിർമ്മലമാകുന്നതിനും സാധിച്ചു. എന്നാൽ ബിഷോപ്പന്മാരുടെ അധികാരം സഭയിൽ വളരെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിനും ഇതു മുഖാന്തരമായിത്തീർന്നു. ഇക്കാലത്ത് അനേക പുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടു. ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള അന്വേഷണബുദ്ധി പ്രബലമായതോടെ, കാലക്രമേണ ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണവും (Apostles' Creed) സഭയ്ക്ക് ലഭ്യമായി.

അദ്ധ്യായം 5

പൊതുവിലുള്ള
ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുന്നഹദോസുകൾ

നിഖ്യായിലെ സുന്നഹദോസ് (എ. ഡി. 325)

'നിഖ്യായിലും കൂസ്തന്തീനോസ് പോലീസിലും എഫെസൊസിലും ഉണ്ടായ മൂന്നു സുന്നഹദോസുകളേയും.....ഞങ്ങൾ ഒർക്കുന്നു' എന്നു ആരാധനക്രമത്തിൽ കാണുന്നതിനാൽ ഈ മൂന്നു സുന്നഹദോസുകൾക്കു സഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏതാണ്ടൊരു പ്രാധാന്യമുള്ളതായി വിചാരിക്കുവുന്നതാണല്ലോ. അതെന്തായിരിക്കാം? ഒന്നാമതായി റോമാസഭയുൾപ്പെടെയുള്ള ക്രിസ്തീയ സഭാവിഭാഗങ്ങൾ പൊതുസുന്നഹദോസുകളായി ഗണിച്ചുവരുന്ന ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുന്നഹദോസുകളാണ് ഇവ. സഭാവിശ്വാസം രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനും പൊതുവിൽ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ഇടയായതു് ഈ സുന്നഹദോസുകളിൽവച്ചാണെന്നുള്ളതു വേറൊരു സംഗതിയാണു്. സാമ്പ്രദായികമായ ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണം നിർമ്മിച്ചതുകൂടാതെ, സഭാഭരണത്തിനുപയുക്തങ്ങളായ അനവധി കാനോനാകൾ (ചട്ടങ്ങൾ) ഈ സുന്നഹദോസുകൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണു് ഇവയുടെ മറ്റൊരു വിശേഷം. ഇങ്ങനെ പല പ്രകാരത്തിൽ പ്രാധാന്യമുള്ളതും സഭാചരിത്രത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചതുമായ ഈ സുന്നഹദോസുകൾ കൂട്ടുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളെയും വാദവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സുന്നഹദോസിന്റെ തീരുമാനങ്ങളെയും പറ്റിയാണു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതു്.

ക്രിസ്താബ്ദം നാലാം ശതാബ്ദത്തെ വിശ്വാസസംബന്ധമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങളുടെ കാലമെന്നു വിളിക്കുവുന്നതത്രെ. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ കാതലായ അനേക തത്വ

ങ്ങൾ രൂപവൽക്കരിച്ചതും ഇവയെല്ലാം ചേർത്തു വിശ്വാസ പ്രമാണം ക്രോഡീകരിച്ചതും ഈ ശതാബ്ദത്തിലാണു്. യേശുക്രിസ്തുവും ദൈവവുമായുള്ള സംബന്ധം, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അളവു്, സ്വഭാവം, എന്നിവയായിരുന്നു മേൽപ്രസ്താവിച്ച സൗഹൃദോത്സവങ്ങളിലെ പ്രധാന വാദവിഷയങ്ങൾ. മുഖ്യരായി ഇരുവരും പ്രസ്താവിച്ചശേഷം ഈ വാദങ്ങൾക്കു് ആരംഭകാരണനായ അറിയൂസിന്റെ ചരിത്രത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കാം.

അറിയൂസ് (എ. ഡി. 256—336):—ലിബിയാ സ്വദേശിയും അലക്സാന്ത്യാ സഭയിലെ ഒരു മൂപ്പനും (പട്ടക്കാരനും) ആയിരുന്ന അറിയൂസ് ഒരു അസാമാന്യ പണ്ഡിതനും, വാഗ്മിയും, കായ്തന്ത്രജ്ഞനും കൂടെ ആയിരുന്നു. ദീർഘകായനായ ഇദ്ദേഹം ഒരു സന്യാസിയായിരുന്നതിനാൽ ജനങ്ങൾക്കു് ഇദ്ദേഹത്തോടു വളരെ ബഹുമാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്ത്യോഖ്യയിലെ വൈദികനായ ലൂസിയന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്ന അറിയൂസിൽ അഹംഭാവം മത്സരബുദ്ധി എന്നീ ബലഹീന വശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും വേദവിപരീതികൾ ഏവരും സകല തിന്മയുടെയും ഇരിപ്പിടമാണെന്നുള്ള സാധാരണ അഭിപ്രായം ഇദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒട്ടുംതന്നെ സ്വീകാര്യമല്ല.

അലക്സാന്ത്രിയായിലെ ബിഷോപ്പായ അലക്സാന്തർ, പിതാവും പുത്രനും സമന്മാരാണെന്നും, മൂവരായ ദൈവം ഒന്നാണെന്നും ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ, കൃശാഗ്രബുദ്ധിയായ അറിയൂസ്, ബിഷോപ്പിന്റെ ഉപദേശം ശരിയല്ല എന്നു വാദിച്ചു് അദ്ദേഹത്തോടെതിർത്തു. ത്രിത്വത്തിന്റെ ഏകത്വത്തിനു് ശക്തികൊടുക്കുന്നപക്ഷം, പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം മറഞ്ഞുപോകുമെന്നായിരുന്നു അറിയൂസിന്റെ ഭയം. ഇതിനെ തുടർന്നു്, പുത്രനായ ദൈവം പിതാവായ ദൈവത്താൽ സൃ

ഴ്ത്തിക്കപ്പെട്ടവനെന്നും, അതിനാൽ താൻ ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും അറിയൂസ് ഉപദേശിച്ചു. ബിഷോപ്പും അറിയൂസും തമ്മിലുള്ള വാദപ്രതിവാദം മൂതിർന്ന് അലക്സന്ത്യാസഭയിലെ പട്ടക്കാരും ജനങ്ങളും രണ്ടു കക്ഷിയായി പിരിഞ്ഞു. ജനങ്ങളെ തന്റെ ഭാഗത്തു ചേർക്കുന്നതിനും, അവരെ തന്റെ വാദന്യായങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അയി അറിയൂസ് ചെയ്ത ഒരു വിദ്യ പാമരന്മാർക്കുപോലും ഗ്രഹിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ പ്രസ്തുതവിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ലളിതമായ പാട്ടുകളും കവിതകളും എഴുതി തെരുവിൽക്കൂടി ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നതിനു ചന്തപ്പിള്ളേരെയും തൊഴിലാളികളെയും അഭ്യസിപ്പിക്കയും ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്ക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. അറിയൂസിൽനിന്നുള്ള ഉപദ്രവം സഹ്യമല്ലാതെവന്നപ്പോൾ അലക്സാന്തർ ബിഷോപ്പ് എ. ഡി. 321-ൽ ഒരു സുന്നഹദോസു വിളിച്ചുകൂട്ടി അറിയൂസിനെയും അവന്റെ ശിഷ്യന്മാരെയും സഭയിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ചു.

അറിയൂസ് ഇതുകൊണ്ടു അധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. പല സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു ചരിത്രകാരനായ കൈസര്യയിലെ യൂസീബിയസിനെയും മറ്റു ചിലരെയും സന്ദർശിച്ചശേഷം സ്വപക്ഷത്തു ചില ബിഷോപ്പന്മാരെയും വൈദികശ്രേഷ്ഠന്മാരെയും ചേർക്കുന്നിനു നാനാസഭകളിലും എഴുത്തുകൾ അയച്ചു. തന്റെ സതീർത്ഥ്യനും നിക്കോമീദിയാ ബിഷോപ്പും അയ യൂസീബിയസ് കാലതാമസംക്കൂടാതെ അറിയൂസിന്റെ പക്ഷം ചേർന്നു.

സഭയിൽ ഭിന്നത വർദ്ധിക്കുന്നതു സാമ്രാജ്യത്തിനുതന്നെയും ക്ഷേമകരമായ ഒരു സംഗതിയല്ലെന്നു ബുദ്ധിമാനായ കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തി മനസ്സിലാക്കിയിട്ട്, അറിയൂസിനെയും അലക്സാന്തറിനെയും തമ്മിൽ രമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ ചക്രവർത്തിയുടെ ഉദ്യമദോഷം

കൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ല. എതായാലും ഈ വഴക്കു് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു് ചക്രവത്തി ഉറച്ചും കൊണ്ടു് സഭയുടെ ഒരു സുന്നഹദോസു് വിളിച്ചുകൂട്ടി.

ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ പൊതുവിലുള്ള ഒന്നാമത്തെ ഈ സുന്നഹദോസു് കൂടിയതു ബിഥിനിയായിലെ ഒരു പ്രധാന നഗരവും ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥാനവുമായ നിഖ്യാപട്ടണത്തിൽ ആയിരുന്നു. (എ. ഡി. 325). പ്രസ്തുത സുന്നഹദോസിൽ ചക്രവത്തിയുടെ ക്ഷണമനുസരിച്ചു് റോമാസാമ്രാജ്യമൊട്ടുക്കുള്ള സഭകളുടെ പ്രതിനിധികളായി 318 ബിഷോപ്പന്മാർ സംബന്ധിച്ചിരുന്നുവെന്നാണു് പാരമ്പര്യവിശ്വാസം. 250 പേർ ഹാജരായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമേ യൂസീബിയസിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നുള്ളു. അവിടെ വന്നിരുന്നവരിൽ ചിലർ പീഡനങ്ങളുടെ ഫലമായി അംഗവൈകല്യം പ്രാപിച്ചവരായിരുന്നു എന്നു് സ്മരണീയമാണു്. ദൃഷ്ടാന്തമായി കോപ്റ്റിക്കു് (എജിപ്ഷ്യൻ) സഭയിലെ ഒരു പ്രതിനിധിക്കു് ഒരു കണ്ണും കാലും നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

സുന്നഹദോസിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി അറിയൂസിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചു് സ്വല്പം ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

പിതാവായ ദൈവത്തിനും പുത്രനായ ദൈവത്തിനും തമ്മിൽ ഗണ്യമായ സ്ഥിതിഭേദമുണ്ടു്. പുത്രൻ പിതാവിനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവനാകയാൽ പിതാവിനോടു സമനല്ല; എന്നു മാത്രമല്ല സകലത്തിനും മുമ്പായി പുത്രൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും, പുത്രനില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. പുത്രൻ പിതാവിൽ നിന്നു് സ്വഭാവത്തിൽ വ്യത്യസ്തനാകയാൽ ഒരു പ്രത്യേക അർത്ഥത്തിൽ മാത്രമേ പുത്രനെ ദൈവമെന്നു് പറയുന്നതിനു് നിവൃത്തിയുള്ളു. ഒരു സൃഷ്ടിയെന്ന നിലയിൽ ക്രിസ്തു പാപത്തിനും കാലപ്രഭാവം കൊണ്ടുള്ള മാറ്റത്തിനും വശംവദനാണു്, ഇതായിരുന്നു അറിയൂ

സിന്റെ ഉപദേശം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ യേശുക്രിസ്തുവി
ന്റെ ദൈവത്വത്തെ നിഷേധിക്കയായിരുന്ന അറിയൂസ്
ചെയ്തത്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഉപദേശം സ്വീകരിക്കുന്നതി
ന് അളകൾ ഉണ്ടായല്ലോ എന്നുള്ളതു നമുക്ക് അത്ഭുതമായി
തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തി
യുടെ കാലത്തു ലക്ഷക്കണക്കായി ജാതികൾ സഭയിൽ അം
ഗങ്ങളായി ചേർന്നുവെന്നും ഓർക്കേണ്ടതാണ്. അവർക്ക
ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു പ്രയാസമായിരു
ന്നു. പിതാവു്, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവു് ഈ മൂന്നു അള
വുകളെക്കുറിച്ചു ക്രിസ്ത്യാനികൾ സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടു്
ദൈവം മൂന്നാണോ, ഒന്നാണോ എന്നുള്ള സംശയം മൂലം അ
വർ വിഷമിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്കു് ദൈവ
ത്തിന്റെ ഏകത്വത്തെ സ്ഥാപിച്ചുള്ള അറിയൂസിന്റെ
വിശ്വാസം ആകർഷണീയമായി തോന്നിയതിൽ അശ്ചര്യ
പ്പെടാനില്ല. അറിയൂസിന്റെ ആത്മികസന്താനങ്ങളായി
ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, യൂണിറേറിയൻ മതക്കാരെന്നും, അമേരിക്ക
യിലും നമ്മുടെ നാട്ടിലും റസ്സൽ ഉപദേശക്കാരെന്നും പറയു
ന്ന ഓരോ ക്രൂട്ടർ ഇപ്പോഴും ഉണ്ടെന്നു ഏവർക്കും അറിയാവു
ന്നതാണല്ലോ.

സുന്നഹദോസിന്റെ ചരിത്രം തുടരാം. അറിയൂസും
തന്റെ കക്ഷിപ്രധാനന്മാരായ തിയോന്നാസും, സെക്കുണ്ട
സും, നിക്കമിദ്യയിലെ യൂസീബിയസും ഒരു ഭാഗം; ഭൂരിപ
ക്ഷം ബിഷോപ്പന്മാരും വാദത്തിൽ അവരുടെ പ്രധാന വക്കീ
ലായ അത്താനാസ്യോസും ശെമ്മാശ്ശനും മറുഭാഗം; ഇങ്ങനെ
ആയിരുന്നു സുന്നഹദോസിലെ കക്ഷിവിഭാഗം. എ. ഡി.
325 ജൂൺ 19-ാംതീയതി കൂടിയ സുന്നഹദോസു് യോഗ
ങ്ങൾ, ആഗസ്റ്റ് 25-ാംതീയതിയാണു് അവസാനിച്ചതു്. ഇ
ങ്ങനെ രണ്ടുമാസത്തിൽപരം അറിയൂസും എതിരുകക്ഷികളും
തമ്മിൽ ഭയങ്കരമായ വാദപ്രതിവാദം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒട്ടവിൽ ചരിത്രകാരനായ കൈസര്യയിലെ യുസീബിയസ് മദ്ധ്യസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് സഭയുടെ അംഗീകാരത്തിനായി തന്റെ സഭയിൽ ജ്ഞാനസ്നാനസമയത്തു് ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന വിശ്വാസപ്രമാണം സമർപ്പിച്ചു. പക്ഷെ ഇതു് രണ്ടുകൂട്ടർക്കും സ്വീകാര്യമായില്ല. ഒട്ടവിൽ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ശക്തിയായ വാദങ്ങളുടെ ശേഷം ഹോമോഊസിയോസ് (Homoousios) എന്നു് പിൽക്കാലത്തു് പ്രസിദ്ധിനേടിയ ഒരു വാക്കുകൂടെ ചേർത്തും മറ്റുചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്തും ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണം രൂപപ്പെടുത്തുകയും ഭൂരിപക്ഷം അതു് അംഗീകരിക്കയും ചെയ്തു. Homoousios എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു് സഭസ്ഥർ പൊരുളെ സാധിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്, പിതാവും പുത്രനും സാരാംശത്തിൽ സമത്വമുള്ളവരാണെന്നു് സ്ഥാപിക്കയെന്നുള്ളതായിരുന്നു. അറിയൂസുകക്ഷികൾ ഇതു പക്ഷെ സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നില്ല. സുന്നഹദോസിൽവച്ചു സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസപ്രമാണത്തിനു് ഒപ്പുവയ്ക്കുന്നതിനു് സമ്മതമില്ലാതിരുന്ന അറിയൂസിന്റെ സ്നേഹിതന്മാരായ രണ്ടു ബിഷോപ്പന്മാരെ, അറിയൂസിനോടുകൂടെ ചക്രവർത്തി ഉടനെതന്നെ നാടുകടത്തി. ഇങ്ങനെ സഭയുടെ വിശ്വാസക്കപ്പലിനെ തകർക്കുമെന്നു ഭയന്നിരുന്ന പാറകളിൽ നിന്നു് രക്ഷപ്രാപിച്ചു് ദൈവസഹായത്താൽ സഭ പുരോഗമിച്ചുതുടങ്ങി.

നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണമെന്നപേരിൽ പൌരസ്ത്യസഭകൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ പിന്നാലെ വരുന്ന സുന്നഹദോസുകളിൽ നിർമ്മിച്ചവയാണെങ്കിലും അതിലെ പ്രധാനഭാഗങ്ങൾ നിഖ്യായിൽവച്ചു് രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതുനിമിത്തം, അതിനെ ഇന്നും നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണം എന്നു് സാധാരണ വിളിച്ചുവരുന്നു.

വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന്റെ കടശ്ശിയിൽ താഴെക്കാണുന്ന ശാപവാചകവും കൂടെ ചേർത്തിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് സ്മരണീ

യമാണു്. "അവൻ ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും; അവൻ ജനിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് അവൻ ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നും, ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു് അവൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും പറയുന്നവരെയും, ദൈവപുത്രൻ പിതാവിൽനിന്നു് വിഭിന്നമായ സ്വഭാവം ഉള്ളവനാണെന്നോ, സൃഷ്ടിയാണെന്നോ സ്വഭാവവ്യത്യാസത്തിനു് വശംവദനാണെന്നോ വാദിക്കുന്നവരെയും, സാർവ്വത്രികവും അപ്പൊസ്തലികവുമായ സഭ ഇതിനാൽ ശപിച്ചിരിക്കുന്നു."

നിഖ്യാസുന്നഹദോസിന്റെ ഇതരതീരുമാനങ്ങൾ

ഉയിർപ്പുപെരുനാൾ ആചരിക്കേണ്ട തീയതിയെക്കുറിച്ചു രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഇഗ്നാത്യോസു്, പോളിക്കാർപ്പു് തുടിയായവരും, റോമാസഭയും തമ്മിൽ നടന്ന വാദപ്രതിവാദത്തിനു് ഒരു തീരുമാനമുണ്ടായതും ഈ കൌൺസിലിൽവച്ചാണു്. നീസാൻ (March-April) മാസം 14–ാം തീയതി കഴിഞ്ഞുവരുന്ന ഞായറാഴ്ച ഉയിർപ്പുപെരുനാളായി ആചരിക്കണമെന്നായിരുന്നു സുന്നഹദോസിന്റെ വിധി.

പ്രസ്തുത സുന്നഹദോസു് പാസ്സാക്കിയ 20 കാനോനാകൾ (ചട്ടങ്ങൾ) ഭാവികാലത്തെ സഭാഭരണത്തിനു് വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാലാമത്തെ കാനോൻപ്രകാരം മൂന്നു ബിഷോപ്പുമാർ കൂടി ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പായെ വാഴിക്കാമെന്നും, ആറാമത്തെ ചട്ടപ്രകാരം റോമാപാത്രിയക്കീസു് ഉൾപ്പടെയുള്ള സകല പാത്രിയക്കീസന്മാർക്കും ചില അതിർത്തിക്കുള്ളിൽ മാത്രമേ ഭരണം നടത്താവൂ എന്നും, 17–ാം കാനോൻപ്രകാരം പുരോഹിതസ്ഥാനികൾ പണം പലിശയ്ക്കു കൊടുത്തുകൂടെന്നും, 20–ാം കാനോനിൽ ഞായറാഴ്ചയാരാധനയിൽ ജനങ്ങൾ എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കണമെന്നും വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിലുള്ള നിയമങ്ങളാണു് സുന്നഹദോസു് നടപ്പിൽ വരുത്തിയതു്.

സഭാചരിത്രത്തിൽ നിഖ്യാസുന്നഹദോസിനുള്ള പ്രാധാന്യം ഒന്നുവേറെതന്നെയാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വത്തെ സംസ്ഥാപിക്കുമൂലം ക്രിസ്തുവിശ്വാസത്തെ അറിയൂസ് കൊടുങ്കാറ്റിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു; എന്നുമാത്രമല്ല, ഏകദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചതുതന്നെ നിഖ്യാസുന്നഹദോസായിരുന്നു എന്നു ചരിത്രകാരനായ ഡാക്ടർ ബി. ജെ. കിഡ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അറിയൂസ് കക്ഷികൾ ജയിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ക്രിസ്തുമതം കാലക്രമേണ ഒരു ഐതിഹ്യമായി ശോഷിച്ചുപോകുമായിരുന്നു എന്നു തോമസ് കാർലൈൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ അതിശയോക്തി ലവലേശം ഇല്ല.

അറിയൂസ് കക്ഷികളുടെ അനന്തരചരിത്രം

അറിയൂസ് കക്ഷികൾ നിഖ്യാസുന്നഹദോസിൽ പരാജിതരായെങ്കിലും, ഭഗ്നാശയരാകാതെ സഭാംഗങ്ങളെ നിഖ്യാവിശ്വാസത്തിൽനിന്നു മറിച്ചു തങ്ങളുടെ വശത്താക്കുന്നതിനു തീവ്രയത്നം ചെയ്യുതുടങ്ങി. അറിയൂസിനെ മുടക്കിയതു വകവയ്ക്കാതെ കാലവിളംബമെന്യേ ഒട്ടുവളരെ ബിഷോപ്പുമാർ അറിയൂസിന്റെ പക്ഷത്തു ചേർന്നു. നിഖ്യാവിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി ഭയങ്കര പോരാട്ടം ചെയ്ത്, അറിയൂസ് കക്ഷികളെ വാദത്തിൽ മട്ടുപ്പിച്ച്, സഭയിൽനിന്ന് ഓടിക്കുന്നതിനു പ്രയത്നിച്ചവരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ അത്താനാസ്യോസ് ആയിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹത്താലാണ് നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണംതന്നെ സുന്നഹദോസിൽവച്ച് എല്ലാവരും സ്വീകരിക്കുന്നതിനിടയായതു് എന്നു മേൽ പ്രസ്താവിച്ചല്ലോ. സുന്നഹദോസിനു ശേഷവും ഏകദേശം 50 വർഷക്കാലത്തേക്ക് അറിയൂസ് കക്ഷികളുമായി മല്ലുകെട്ടി ഒടുവിൽ അവർക്കു സഭയിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലെന്നുള്ള നിലവരുത്തിയതും അത്താനാസ്യോസ് ആണെന്നു പറയാം. കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തി സഭയുടെ സമാധാനത്തിനായുള്ള

തന്റെ ശ്രമങ്ങൾ നിഷ്ഫലമായെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, രണ്ടു ക്രൂരന്മാരെയും അവരവരുടെ വഴിക്കു വിടുകയാണു് ചെയ്തതു്. ചക്രവർത്തി വാദവിഷയത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഒരിക്കലും വേണ്ടവിധത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും, രാജ്യക്ഷേമത്തിനു എങ്ങനെയെങ്കിലും സഭയിൽ സമാധാനമുണ്ടാക്കണമെന്നു ഒരു അഗ്രഹം മാത്രമേ തനിക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നും ക്രൂടെ ഓർക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരനയം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. അത്താനാസ്യോസിന്റെ മർക്കടമുഷ്ടിയാണു് ശണ്ഠ വർദ്ധിക്കുന്നതിനു കാരണമായിരിക്കുന്നതെന്നു് അദ്ദേഹം ചക്രവർത്തിയോടു് മന്ത്രിച്ചമാത്രയിൽ, ഇതിനകം അലക്സാന്ത്രിയായിലെ ബിഷോപ്പായിത്തീർന്ന അത്താനാസ്യോസിനെ നാടുകടത്തുകയും, അറിയൂസിനെ തിരികെ വിളിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. കോൺസ്റ്റന്റൈൻ എ. ഡി. 337–ൽ മരിച്ചു. ഒരുവർഷം മുൻപു്, അതായതു എ. ഡി. 336–ൽ അറിയൂസു് പരലോകപ്രാപ്തനായതിനാൽ, രാജപ്രീതി അധികകാലം അനുഭവിക്കുന്നതിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ല. കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തിയിൽനിന്നു് സഭയ്ക്കു ദോഷമോ, ഗുണമോ ഏതാണു് ക്രൂടുതൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു് എന്നതു ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിവാദവിഷയമാണു്.

മിലാനിലെ വിളംബരംമൂലം ക്രിസ്തുമതത്തിനു് ഇതരമതങ്ങളോടു തുല്യമായ ഒരു സ്ഥാനം അനുവദിക്കുക, സഭയിൽ സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി ഒന്നാമത്തെ പൊതുസുന്നഹദോസു് വിളിച്ചുകൂട്ടുക, വിശ്വാസത്തിനും പരസ്യാരാധനയ്ക്കും സൌകര്യമുണ്ടാക്കുന്നതിനായി ഞായറാഴ്ച ഒരു പൊതുഒഴിവുദിവസമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്ക (എ. ഡി. 321), യറുശലേം, കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിൽ, റോം, എന്നീ പ്രധാന നഗരങ്ങളിൽ ഗവർമ്മെൻറു ചെലവിന്മേൽ ക്രിസ്തീയ ദേവാലയങ്ങൾ പണിചെയ്യുക, സ്ത്രീകൾ, അടിമകൾ, നിസ്സഹായർ എന്നിവരുടെ സാമൂഹ്യനില ഉയർത്തുക അ

ദിയായ പല മഹൽക്കാര്യങ്ങൾ സാധിച്ചിട്ടുള്ള മഹാനും മ
ഹാമനസ്കനുമായ കോൺസ്റ്റൻറൈൻ ചക്രവർത്തിയോടു ക്രി
സ്തുസഭയ്ക്കുള്ള കടപ്പാടു് അനല്പമത്രെ.

ചക്രവർത്തിയുടെ മക്കളുടെ കാലത്തു് അറിയൂസു് കക്ഷി
കളുടെ വിജയലക്ഷ്മി തെളിഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു എന്നു പറയാവുന്ന
താണു്. കോൺസ്റ്റൻറൈൻറെ പുത്രനായ കോൺസ്റ്റൻസി
യസു് (എ. ഡി. 337–361) അറിയൂസു് വിശ്വാസത്തോടു
അനുകൂല്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ സഭ പൊതുവെ
അറിയൂസു് കക്ഷികളുടെ പിടിയിൽ പെട്ടുപോയി എന്നു
തോന്നുമാറു് സകല സ്ഥലങ്ങളിലും ഇടത്തൂട്ടുകാർക്കു പ്രാബ
ല്യം സിദ്ധിച്ചു. അത്താനാസ്യോസു് നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാ
ണം മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടു സഭയെ അറിയൂസു് കക്ഷിക
ളിൽനിന്നു് രക്ഷിക്കുന്നതിനു് അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്തു
കൊണ്ടിരുന്നു. അന്ത്യോഖ്യയിലെ സഭയും മറ്റു ചില പൌ
രസ്ത്യസഭകളും അറിയൂസിൻറെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചെങ്കി
ലും, ആഫ്രിക്കയിലെയും റോമിലെയും സഭകൾ പൊതു
വെ സത്യവിശ്വാസത്തിൽ വിശ്വസ്തരായി നിലനിന്നതു് അ
ത്താനാസ്യോസിനു് ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായിരുന്നു. ഡൈയ്യ
ശാലിയായ ഇദ്ദേഹം സഹിച്ച കഷ്ടപ്പാടു് സാമാന്യമല്ലായി
രുന്നു. സത്യവിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടം നിമി
ത്തം അഞ്ചുപ്രാവശ്യം അത്താനാസ്യോസു് നാടുകടത്തപ്പെട്ടു.
ഏകനായി ഇദ്ദേഹം ലോകത്തെ മുഴുവൻ വെല്ലുവിളിച്ചു് സ
ത്യവിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി ധീരയുദ്ധം ചെയ്തുപോന്നതിനാൽ
'അത്താനാസ്യോസു് ലോകത്തിനു് എതിരു്' (Athanasius
Contra Mundum) എന്നു് ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുപോലും പിൽ
ക്കാലത്തു് സാധാരണമായിത്തീർന്നു. എ. ഡി. 373–ൽ ഇ
ദ്ദേഹം പരലോകപ്രാപ്തനായി. ക്രിസ്തീയസഭ അത്താനാ
സ്യോസിൻറെ പേരു് എന്നും കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കേണ്ട
താണു്. അത്താനാസ്യോസിനെ സ്മരിക്കുന്നതു് സുകൃതത്തെ

സ്തുതിക്കുന്നതിനു തുല്യമാണു് (To praise him is to praise virtue herself) എന്നതു് സഭാപിതാവായ നാ സിയാൻസത്തിലെ ഗ്രഗറിയോസു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ സുന്നഹദോസ് (A. D. 381)

നിഖ്യാസുന്നഹദോസ് കഴിഞ്ഞശേഷം അത്താനാ സ്യോസും അറിയൂസ് കക്ഷികളും തമ്മിൽ നടന്ന വാദപ്രതി വാദം പ്രധാനമായി രണ്ടു വാക്കുകളെ ആധാരമാക്കിയായിരു ന്നുവെന്നു പറയാം. പിതാവും പുത്രനും തമ്മിലുള്ള സംബ ന്ധം ശരിയായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു് Homoousion (സാരാംശത്തിൽ സമത്വം അഥവാ, തത്വത്തിൽ സമത്വം) എന്ന വാക്കാണു് യോജിച്ചതെന്നു് അത്താനാസ്യോസും, Homoiousion (സാരാംശത്തിൽ സാമ്യമുള്ള) എന്ന വാക്കാ ണു് യോജിച്ചതെന്നു് അറിയൂസ് കക്ഷികളും വാദിച്ചുകൊ ണ്ടിരുന്നു. പുത്രനു പിതാവിനോടു് സമത്വമോ, സാമ്യമോ ഏതാണെന്നായിരുന്ന വാദവിഷയം. മേൽപറഞ്ഞ പദങ്ങളെ പ്പറ്റിത്തന്നെ ദീർഘകാലത്തേക്കു വാദപ്രതിവാദം നടന്നിരു ന്നതുകൊണ്ടാണു് ഒരു അക്ഷരാംശം (Diphthong) നിമി ത്തം സഭ രണ്ടായി പിരിഞ്ഞു എന്നു് ഹാസ്യഭാവത്തിൽ ച രിത്രകാരനായ ഗിബൺ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അറിയൂസി ന്റെയും അത്താനാസ്യോസിന്റെയും മരണം കഴിഞ്ഞിട്ടും പ്രസ്തുത വിഷയം സംബന്ധിച്ചുള്ള വാദപ്രതിവാദം അവസാ നിക്കുന്നഭാവം കാണായ്കയാൽ വേറൊരു പൊതുസുന്നഹ ദോസ് ക്രൂടേണ്ട ആവശ്യം ജനങ്ങൾക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടു. നി ഖ്യാവിശ്വാസത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും സഭയിൽ സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനും ഏഷ്യാമൈനറിൽപെട്ട കപ്പദോക്യ യിലെ ബിഷോപ്പന്മാരായ ബസിലോസും, നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗറിയോസും, നാസ്യാൻസിലെ ഗ്രിഗറിയോസും ഭഗീര

ഥപ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്. അ
റിയൂസു് കക്ഷികളുടെ സ്വാധീനത്തിൽനിന്നു് അനേക സഭ
കളെ വീണ്ടെടുക്കുകയും, അറിയൂസു് വിശ്വാസം പൌരസ്ത്യ
സഭകളിൽനിന്നു് ദൂരീകരിക്കയും ചെയ്തതു് ഈ ത്രിമൂർത്തിക
ളാണെന്നു് നാം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണു്.

അറിയൂസു് വിശ്വാസത്തെ മാത്രമല്ല അതിൽനിന്നു ജ
നിച്ചുവളർന്ന മറ്റു രണ്ടു പാഷണ്ഡവിശ്വാസങ്ങളെയും ധ്വം
സിക്കുന്നതിനാണു് രണ്ടാമത്തെ സുന്നഹദോസു് കൂടിയതു്.
മക്കദോന്യമതം, അപ്പൊളിനേറിയമതം എന്ന പേരുകളാൽ
അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ രണ്ടു വേദവിപരീതങ്ങളുടെ സ്വഭാ
വം ഏകദേശം താഴെക്കാണുന്നപ്രകാരമാണു്.

കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലെ ഒരു ബിഷോപ്പും അറി
യൂസുസംഘനായകന്മാരിൽ ഒരാളുമായ മക്കദോന്യോസിൽ
നിന്നാണു് ഇവരിൽ ഒരു അഭിപ്രായക്കാർക്കു് മക്കദോന്യർ
എന്ന പേരു കിട്ടിയതു്. ഇവർ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറി
ച്ചു് ഒരു പുതിയ ഉപദേശം പഠിപ്പിച്ചുവന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാ
വിനു് ദൈവഭൃതന്മാർക്കു തുല്യമായ ഒരു സ്ഥാനം മാത്രമേയു
ള്ളെന്നും പിതാവിനോടു സമത്വമില്ലെന്നും ഇവർ വാദിച്ചി
രുന്നു. ഇതുനിമിത്തം ഇവരെ 'പരിശുദ്ധാത്മവിരോധിക'ളെ
ന്നും വിളിക്കാറുണ്ടു്. അലക്സന്ത്രിയായിലുള്ള ഒരു സുന്നഹ
ദോസിൽവച്ചു് ഇവരെ സഭ നിരാകരിച്ചെങ്കിലും ഇവരുടെ
ശക്തി കുറേക്കാലത്തേക്കു് വർദ്ധിച്ചുതന്നെ വന്നു.

സുറിയായിലുള്ള ലവോദിക്യയിലെ ബിഷോപ്പായ അ
പ്പൊളിനേറിയസിൽ നിന്നാണു് രണ്ടാമത്തെ ഇടത്തട്ടു വി
ശ്വാസമുണ്ടായതു്. നോസ്റ്റിക്കുമതാനുയായികളെപ്പോലെ
ക്രിസ്തുവിൻെറ ദൈവത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഇദ്ദേ
ഹം കർത്താവിൻെറ മനുഷ്യത്വത്തെ നിഷേധിച്ചു. മനുഷ്യ
ർക്കു ദേഹം, ദേഹി, ആത്മാവു് ഈ മൂന്നു വശങ്ങളാണല്ലോ
ഉള്ളതു്. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിനു് ദേഹവും ദേഹിയും

ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ആത്മാവിന്റെ സ്ഥാനത്തു് വചന മായ (Logos) ദൈവം പ്രവേശിച്ചിരുന്നതിനാൽ മനുഷ്യ രെപ്പോലെയുള്ള വിചാരങ്ങളോ, മനുഷ്യസഹജമായ വികാര ങ്ങളോ, പരീക്ഷകളോ തനിക്കു ഇല്ലായിരുന്നു എന്നാണു് അ പ്പൊളിനേറിയസിന്റെ ഉപദേശച്ചുരുക്കം.

ഈ ദുരുപദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് ഖണ്ഡിതമായ ഒരു തീരുമാനം ചെയ്യുന്നതിനാണു് തീയഡോഷിയാസു് ചക്രവർത്തി എ. ഡി. 381-ൽ തന്റെ തലസ്ഥാനനഗരമായ കൊൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽവച്ചു് രണ്ടാമത്തെ പൊതുസുന്ന ഹദോസു് വിളിച്ചുകൂട്ടിയതു്. മെയ്മാസം മുതൽ ജൂലായി മാസംവരെനീണ്ടുനിന്ന ഈ സുന്നഹദോസിൽ സഭാപ്രതിനി ധികളായി 150 ബിഷോപ്പന്മാരും മക്കദോന്യാകക്ഷിപ്രധാനി കളായ 36 ബിഷോപ്പന്മാരും ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ സുന്നഹദോസിൽ അത്താനാസ്യോസിനുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം ഈ സുന്നഹദോസിൽ പ്രസിദ്ധ വാഗ്മിയായ നാസിയാൻ സത്തിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിനാണു് ലഭിച്ചതു്. പുതുതായി മുളച്ചുവന്ന ദുരുപദേശങ്ങളെ തടുക്കുന്നതിനാവശ്യമായ അല്പ സ്വല്പവ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടെനിഖ്യാവിശ്വാസം വീണ്ടും സ്ഥി രപ്പെടുത്തി. ഇവിടെവച്ചു് സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസപ്രമാണ ത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—"പിതാവാ യി.....സകലത്തെയും ജീവിപ്പിക്കുന്ന കർത്താവും, പിതാവിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു് പിതാവിനോടും പുത്രനോടുംകൂടെ വന്ദി ക്കപ്പെട്ട സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നവനും.....ആയി ജീവനും വിശു ദ്ധിയുമുള്ള ഏക കൂഹായിലും.....ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു." അരിയൂസുകക്ഷികളെയും മക്കദോന്യരെയും അപ്പൊളിനേറി യസിന്റെ മതക്കാരെയും അതുപോലെയുള്ള മറ്റു ഇടത്തട്ടുകാ രെയും സുന്നഹദോസു് എന്നേക്കുമായി സഭയിൽനിന്നു് ബ ഹിഷ്കരിച്ചു. പക്ഷേ ദുരുപദേശങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചു് സഭ യിൽ വീണ്ടും പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അവർക്കു

ണ്ടായിരുന്നു. വേദവിപരീതിയായ മക്കദോന്യോസിനു പക രം ഒരു പുതിയ ബിഷോപ്പിനെ പ്രസ്തുത സുന്നഹദോസ് കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേക്കു നിയമിച്ചതും പ്രസ്താവയോ ഗ്യമാണു്. തീയഡോഷിയസ് ചക്രവത്തി സുന്നഹദോസി ന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കയും അറിയു സ്മതാനുസാരികളെ നിയമാനുസരണം കുറക്കാരാക്കുകയും ചെയ്തതോടുകൂടെ നിഖ്യാവിശ്വാസത്തിനു സാമ്രാജ്യമെങ്ങും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ഉണ്ടായെന്നു പറയാവുന്നതാണു്.

എഫെസൊസിലെ സുന്നഹദോസ് (A. D. 431)

ത്രിത്വവിശ്വാസം നിവ്വിചിച്ചു സ്ഥാപിക്കയെന്നുള്ളതാ ണു് ആദ്യത്തെ രണ്ടു് സുന്നഹദോസുകൾകൊണ്ടു് സാധിച്ച തു്. എന്നാൽ മൂന്നാമത്തെ സുന്നഹദോസ്കൂടിയതു് കത്താ വിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശം നിർണ്ണയി ക്കുന്നതിനായിരുന്നു.

കത്താവിന്റെ അവതാരത്തെക്കുറിച്ചു് അഞ്ചാംശതാ ബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പ്രധാനമായി മൂന്നു അഭിപ്രായ ങ്ങളാണു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്: (1) അപ്പൊളിനേറിയമതക്കാർ കത്താവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ നിഷേധിച്ചു. (2) അന്ത്യോ ഖ്യയിലെ ചില വൈദികന്മാർ കത്താവിന്റെ മനുഷ്യത്വ ത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, ദൈവസ്വഭാവം നിമി ത്തം കഷ്ടപ്പെടുന്നതിനു തനിക്കു് അസാദ്ധ്യമാണെന്നു വാദി ച്ചു. (3) അവർ സന്തുഷ്ടരായിലും, പാശ്ചാത്യസഭയിൽ പൊ തുവെയും ഉണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസം, അന്യോന്യം കലരാതെ യുള്ള രണ്ടു വശങ്ങൾ, അതായതു് ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യ സ്വഭാവവും തുല്യനിലയിൽ കത്താവിനുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന താണു്.

നെസ്തോറിയസ്

ഈ കാലത്തു് അന്ത്യോഖ്യയിലെ ഒരു പ്രെസ്ബിറ്റർ (കശ്ശീശാ) ആയിരുന്ന നെസ്തോറിയസ്, കൊൺസ്റ്റാൻറി

നോപ്പിളിലെ പാത്രിയക്കീസായി (A. D. 428—431) അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. ഇദ്ദേഹം അറിയൂസൃകക്ഷികളുടെ വിരോധിയും വാചാലനും പട്ടമേല്ക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരു സന്യാസിയുമായിരുന്നു. ജന്മസ്ഥലമായ അന്ത്യോഖ്യയിലുള്ള വേദവിപരീതങ്ങളോടു് ഇദ്ദേഹത്തിനു അകമെ ധാരാളം അനുകൂല്യമുണ്ടായിരുന്നു. നെസ്റോറിയസിന്റെ ചാപ്ലേനായിരുന്ന അനാസ്റ്റാസ്യൂസ് എ. ഡി. 428-ൽ ഒരു പ്രസംഗമദ്ധ്യേ ഉപയോഗിച്ച താഴെക്കാണുന്ന വാചകങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമായി കരുതാവുന്നതത്രെ. 'മറിയാം കേവലം ഒരു സ്ത്രീ മാത്രമായിരുന്നതിനാൽ ഒരുത്തരും മറിയാമ്മിനെ ദൈവമാതാവെന്നു് വിളിച്ചുകൂടാ. ദൈവം ഒരു സ്ത്രീയിൽനിന്നു് ജനിക്കയെന്നതു് അസാദ്ധ്യമാണു്.' കന്യകമറിയാമ്മിനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതാവെന്നു മാത്രമല്ലാതെ ദൈവജനനി എന്നു് വിളിച്ചുകൂടെന്നും, മശിഹായിൽ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ (ക്നൂമാകൾ) ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുമായിരുന്ന നെസ്റോറിയോസിന്റെ വാദം.

ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം നിഷേധിച്ച അപ്പൊളിനേറിയ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഖണ്ഡനമായിട്ടത്രെ നെസ്റോറിയസ് ഈ വിധത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ സഭയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചതു്. കന്യകമറിയാമ്മിന്റെ സ്ഥാനത്തിനു് ലാഘവം ഭവിച്ചാലും, യേശുക്രിസ്തുവിനെ യഥാർത്ഥമനുഷ്യനായി ഏവരും ഗണിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഗ്രഹം.

വിവിധ കാരണങ്ങളാൽ നെസ്റോറിയസിനോടു മത്സരിച്ചുപോന്ന അലക്സാന്ത്രിയായിലെ ബിഷോപ്പായ കുറിലോസ് (Cyril) നെസ്റോറിയസിന്റെ പുതിയ ഉപദേശം സത്യവിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നിരുന്ന സഭകളോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയായി ഗണിച്ചുകൊണ്ടു് നെസ്റോറിയസുമായി സമരത്തിനൊരുങ്ങി. സഭാപിതാക്കന്മാരായ ഐറീനിയസ്,

അത്തനാസ്യോസ്, കപ്പദോക്യയിലെ മൂന്നു ബിഷോപ്പുന്മാർ എന്നിവരുടെ ഉപദേശമാണ് കത്താവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തെ സംബന്ധിച്ച് ക്രുറിലോസ് സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യസ്വഭാവം ധരിച്ചതുനിമിത്തം കന്യകമറിയം ദൈവമാതാവെന്നുള്ള സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നുവെന്നും, മനുഷ്യനായിത്തീർന്നശേഷവും രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ അഭേദ്യമാംവണ്ണം തന്നിൽ യോജിച്ചിരുന്നുവെന്നും, മശിഹാ പാപത്തിനധീനനല്ലെന്നുമായിരുന്നു ക്രുറിലോസിന്റെ വാദം. നെസ്റ്റോറിയസിനെതിരായി ക്രുറിലോസ്, റോമിലെ ബിഷോപ്പായ സെലസ്ത്യന്റെ (Caelestine) സഖ്യം സമ്പാദിച്ച് അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് എ. ഡി. 430-ൽ റോമയിൽ കൂടിയ ഒരു സുന്നഹദോസ് വഴിയായി, ഉപദേശങ്ങൾ പിൻവലിക്കാത്തപക്ഷം നെസ്റ്റോറിയസിനെ സഭാഭ്രംശം ചെയ്യുമെന്ന ഭയപ്പെടുത്തി. നെസ്റ്റോറിയസ്, ചക്രവർത്തിയായ തീയോഡോഷ്യസ് രണ്ടാമനെ അഭയം പ്രാപിച്ചു. ഇതിനകം സഭയിൽ പൊതുവെ പ്രസ്തുത സംഗതി ഒരു വാദവിഷയമായിത്തീർന്ന് കക്ഷിവഴക്കും ദ്വന്ദ്വപക്ഷവും ജനിച്ചിരുന്നതിനാൽ പൊതുസുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി ഒരു തീരുമാനം ചെയ്യുന്നതാണ് ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ വഴി എന്ന് ചക്രവർത്തിക്കു ബോധ്യമായതിനാൽ എ. ഡി. 431-ൽ എഫെസൊസിൽവച്ചു ഒരു സുന്നഹദോസ് നടത്തുന്നതിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തു.

പെന്തെക്കൊസ്ത് ദിവസമാണ് സുന്നഹദോസ് കൂടിയതു്. ക്രുറിലോസിന്റെ ഉന്നതം നിമിത്തം അന്ത്യോഖ്യയിലെ ബിഷോപ്പു് ആദിയായ പ്രതിനിധികൾ വന്നുചേരുന്നതിനു് മുമ്പുതന്നെ യോഗനടപടികൾ ആരംഭിച്ചു. ക്രുറിലോസ് തന്നെ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ച് നെസ്റ്റോറിയസിനെ പാത്രിയർക്കീസ് സ്ഥാനത്തുനിന്നു നീക്കുകയും, സഭയിൽനിന്ന് മുടക്കുകയും, (June 22) മാത്രമല്ല, അദ്യം അന്ത്യോഖ്യയിലെ

ഒരു സന്യാസിമഠത്തിലും പിന്നീട് ചക്രവർത്തിയുടെ ആജ്ഞയാൽ ഇതര സ്ഥലങ്ങളിലും ബന്ധനസ്ഥനായി പാർപ്പിക്കയും ചെയ്തു. 'മറിയാമ്മിനെ ദേവമാതാവെന്ന് എല്ലാവരും വിളിച്ചുകൊള്ളട്ടെ' പക്ഷേ കന്യകമറിയാമ്മിനെ ദൈവജനനി ആക്കുന്നതുമൂലം ഒരു ദേവി ആയി സങ്കല്പിക്കരുത്. എങ്ങനെയെങ്കിലും വഴക്കവസാനിക്കട്ടെ' എന്ന് നെസ്റ്റോറിയസ് പിന്നീട് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞതിൽനിന്നു ഇദ്ദേഹം ഒരു നിർബന്ധബുദ്ധി അല്ലായിരുന്നുവെന്നു അനുമാനിക്കാം. നെസ്റ്റോറിയസ് എ. ഡി. 451–നടുത്തു മരിച്ചു.

നെസ്റ്റോറിയസിനോടുള്ള സഹതാപം നിമിത്തമോ, എന്തോ, പേർഷ്യാ, സിറിയാ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ നെസ്തോറിയ വിശ്വാസം പടർന്നുപിടിച്ചു. പേർഷ്യയിലെ പ്രസിദ്ധ പാഠശാലയായ എഡെസ്സാ (Edessa) നെസ്റ്റോറിയരുടെ ഒരു പ്രധാന കേന്ദ്രമായിത്തീർന്നു. സുറിയാനിക്കാരുടെ ഒരു വൈദിക പണ്ഡിതനും എഴുത്തുകാരനുമായ ബാർസൌമാ നെസ്തോറിയസിന്റെ ഒരു പ്രധാന ശിഷ്യനത്രെ. നെസ്റ്റോറിയമതക്കാർ സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിൽ ഇതരസഭക്കാരെ അതിശയിച്ചിരുന്നു. ഒരു കാലത്തു ഇൻഡ്യാ, ചൈനാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ഇവരുടെ സഭകൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു സ്മരണീയമാണ്. ഇപ്പോൾ കൊച്ചിയിൽ തൃശ്ശൂർപട്ടണത്തിൽ മാർ തോമസ്തീമൊഥെയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അധികാരത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ചെറിയസഭ നെസ്റ്റോറിയൻസഭയുടെ ഒരു ശാഖയായി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പരിലസിക്കുന്നുവെന്നുള്ള വിവരം ഏവർക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലൊ.

അദ്ധ്യായം 6.

ക്രിസ്തുവിന്റെ 'സ്വഭാവ'ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ

കല്ക്കദോന്യസുന്നഹദോസ് (A. D. 451)

ആദ്യത്തെ മൂന്നു പൊതുസുന്നഹദോസുകളും അവയിലെ തീരുമാനങ്ങളും മുൻഅദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നെസ്റോറിയമതം പരിശോധിച്ചു ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനായി എ. ഡി. 431-ൽ എഫെസൊസിൽ കൂടിയ സുന്നഹദോസിൽ അലക്സാന്ത്രിയായിലെ ബിഷോപ്പായ ക്യറീലോസിന്റെ ഭാഗംചേർന്നു നെസ്റോറിയസിനു എതിരായി വാദിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന കുസ്തന്തിനോസ്പോലീസിലെ ഒരു സന്യാസിമഠാധിപനായ യൂത്തിക്കസ് ആണു് അടുത്ത കുറെവർഷങ്ങളിലേക്കു ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാദപ്രതിവാദത്തിലെ ഒരു പ്രധാന കക്ഷിയായിത്തീർന്നതു്!

ക്യറിലോസിന്റെ പക്ഷം ചേർന്നു നെസ്റോറിയസിന്റെ ഇടത്തുടിനോടു യുദ്ധം ചെയ്ത ഇദ്ദേഹം തന്നെ താമസംവിനാ ഒരു ഇടത്തുട്ടുകാരനായി ഭവിച്ചു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിനു മുമ്പു നമ്മുടെ കർത്താവിനു് രണ്ടു സ്വഭാവമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, മനുഷ്യാവതാരത്തോടുകൂടെ അതു ഒന്നായിത്തീർന്നു എന്നു ഇദ്ദേഹം പരസ്യമായി ഉപദേശിച്ചു. എ. ഡി. 443-ൽ കുസ്തന്തിനോസ്പോലീസിൽ കൂടിയ ഒരു ചെറിയ സുന്നഹദോസ് ഈ ഉപദേശത്തെ നിഷേധിച്ചു് യൂത്തിക്കസിനെ ശിക്ഷാർഹനാക്കി: പക്ഷേ തന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന സന്യാസിമഠങ്ങളുടെ മുറവിളികൊണ്ടും, രാജസേവയുടെ ബലം നിമിത്തവും എ. ഡി. 449-ൽ എഫെസൊസിൽ ഒരു പൊതുസുന്നഹദോസ് കൂടി യൂ

ത്തിക്കസിന്റെ കുറ്റങ്ങൾ പുനർവിചാരണയ്ക്കെടുത്തു. ക്രൂരി ലോസിന്റെ പിൻഗാമി ആയ ദിയസ്കോറോസാണ് അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചത്. കുസുന്തീനോസ് പോലീസിലെ സഭയോടുള്ള അസൂയ നിമിത്തമോ എന്തോ, അലക്സാന്ത്രിയായിലെ ബിഷോപ്പായ അദ്ധ്യക്ഷൻ ആദ്യംമുതൽ തന്നെ യൂത്തിക്കസിന്റെ ഭാഗംപിടിച്ച് വാദിച്ചു. ചക്രവത്തിയുടെ പ്രതിനിധികളും യൂത്തിക്കസിന്റെ പാർശ്വവത്തികളായിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം പ്രസ്തുത കൌൺസിൽ പ്രബലമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങളുടെശേഷം യൂത്തിക്കസിനെ നീതീകരിച്ചു ശിക്ഷയിൽനിന്നു വിടുത്തി. കുസുന്തീനോസ് പോലീസിലെ ബിഷോപ്പായ ഫിലാവിയൻ എഴുന്നേറ്റ് യൂത്തിക്കസിനു എതിരായി വാദിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, അദ്ധ്യക്ഷന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ച് യൂത്തിക്കസ് കക്ഷികൾ ഇദ്ദേഹത്തെ കൈയേറ്റംചെയ്തു. അവിടെവച്ചു കിട്ടിയ പ്രഹരത്തിന്റെ ഫലമായി പാവപ്പെട്ട ബിഷോപ്പു കുറെദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മരിച്ചു. ഈ കൌൺസിലിൽ വായിക്കുന്നതിനു റോമായിലെ ബിഷോപ്പായ ലീയോ ഒന്നാമൻ യൂത്തിക്കസ് മതത്തിന്റെ ഒരു ഖണ്ഡനം എഴുതി അയച്ചിരുന്നതു വായിച്ചുകേൾക്കുന്നതിനുള്ള ക്ഷമ അർക്കും ഉണ്ടായില്ല. ഈ എഴുത്തിനു 'ലീയോയുടെ പുസ്തകം' (Tome of Leo) എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു! ഒരു ഇട്ടത്തുട്ടകാരനെ നീതീകരിച്ച ഈ സുന്നഹദോസ് ഒരു പൊതുസുന്നഹദോസായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടില്ല. ചരിത്രത്തിൽ ഇതിനു 'കൊള്ളക്കാരുടെ സുന്നഹദോസ്' എന്ന അനുയോജ്യമായ ഒരു പേരാണ് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതു (The Robber Synod).

ഇതുകൊണ്ടു വാദം അവസാനിച്ചില്ല. ഏകസ്വഭാവക്കാരായ യൂത്തിക്കസ് കക്ഷികളുടെ വിജയം ക്ഷണഭംഗുരമായിരുന്നു. തിയോഡോഷിയസ് ദ്വിതീയൻ ചക്രവത്തിയുടെ മരണത്തോടുകൂടെ യൂത്തിക്കസും കൂട്ടരും ചിറകൊടിഞ്ഞ പ

ക്ഷിയെപ്പോലെ നിസ്സഹായരായിത്തീർന്നു. എ ഡി. 451-ൽ ലീയോയുടെ താല്പര്യപ്രകാരം കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിനു എതിർകരെയുള്ള കൽക്കദോന്യ എന്ന സ്ഥലത്തുവച്ചു വേറൊരു പൊതുസുന്നഹദോസ് കൂടി. ഇതു് നാലാമത്തെ പൊതുസുന്നഹദോസാണു്. കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസ്, അലക്സന്ത്യ, യെരുശലേം, അന്ത്യാഖ്യ, റോം എന്നീ പാത്രിയർക്കീസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം അഞ്ഞൂറോളം ബിഷോപ്പന്മാർ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ നാലു സുന്നഹദോസുകളിലുംവച്ചു പ്രതിനിധികൾ കൂടുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു കൽക്കദോന്യ സുന്നഹദോസിലാണു്. 'കൊള്ളക്കാരുടെ സുന്നഹദോസി'ലെ തീരുമാനങ്ങളെല്ലാം പ്രസ്തുത സുന്നഹദോസ് റദ്ദ് ചെയ്തു. ദിയസ്കോറോസിനെ മുടക്കി. 'ലീയോയുടെ പുസ്തക'ത്തിൽ അടങ്ങിയിരുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളോടു അനുഭാവം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. നിഖ്യായിലും കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലും വച്ചു സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസപ്രമാണം വീണ്ടും പൊതുവിൽ സ്വീകരിച്ചുറപ്പിച്ചു. യൂത്തിക്കസ് മതത്തെ എന്നേക്കുമായി സഭ ഉപേക്ഷിച്ചു, അഭേദ്യമായും അവിഭാജ്യമായും ഉള്ള രണ്ടു സ്വഭാവം കർത്താവിനുണ്ടായിരുന്നെന്നു സ്ഥാപിച്ചു. 'ഭേദംകൂടാതെ മനുഷ്യനായി' എന്ന വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ കാണുന്നതിന്റെ താല്പര്യം ഇതാണു്. അതായതു്, കർത്താവു തന്റെ മനുഷ്യാവതാരശേഷം പൂർണ്ണദൈവവും പൂർണ്ണമനുഷ്യനും ആയിരുന്നുവെന്നുള്ള സത്യോപദേശത്തെ പ്രസ്തുത സുന്നഹദോസ് രേഖാമൂലം ഉറപ്പിച്ചു. പ്രസ്തുത സുന്നഹദോസിലെ ഇരുപത്തെട്ടാമത്തെ കാനോൻ അനുസരിച്ചു് കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ സഭയ്ക്കു റോമാസഭയോടു തുല്യമായ ഒരു സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് സ്മരണീയമാണു്.

കൽക്കദോന്യയിലെ സുന്നഹദോസിന്റെ തീരുമാനം യൂത്തിക്കസ്കക്ഷികളെ നിരാശപ്പെടുത്തിയില്ല. പീഡയും ശിക്ഷയും മൂലം അവരുടെ നായകന്മാരുടെ സംഖ്യ കുറഞ്ഞു

വന്നെങ്കിലും ജനസാമാന്യത്തിൽ ഏകസ്വഭാവവാദക്കാരായി ഒട്ടുവളരെ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരുടെ ശക്തി പ്രധാനമായി പൌരസ്ത്യസഭകളിലാണ് പ്രബലപ്പെട്ടത്. അന്ത്യോഖ്യ, കൂസ്തന്തീനോസ്പോലീസ്, അലക്സന്ത്രിയാ എന്നീ സഭകളിലെ ചില മെത്രാന്മാരും മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും ഒരുകാലത്തു ഈ എടത്തൂട്ടുപദേശവലയിൽ വീണിരുന്നു. സത്യോപദേശത്തിൽ ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നവരും ഏകസ്വഭാവവാദക്കാരും തമ്മിൽ ഭിന്നതയുണ്ടാകുന്നതു സാമ്രാജ്യക്ഷേമത്തിനു ഹാനികരമാണെന്നുകണ്ടു സീനോചക്രവർത്തിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായ ജസ്റ്റിനിയൻ ചക്രവർത്തിയും ഇരുപാട്ടുകാരെയും യോജിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എ. ഡി. 553-ൽ ജസ്റ്റിനിയൻചക്രവർത്തി കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടിയ ഒരു സുന്നഹദോസിൽവച്ചു് കൽക്കദോന്യയിലെ പല തീരുമാനങ്ങളും ഉടച്ചുവാർക്കയും, ചിലതെല്ലാം പാടേ ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു, ഈ സുന്നഹദോസ് പൊതുവിലുള്ള അഞ്ചാമത്തെ സുന്നഹദോസ് എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടുന്നു.

ഏകസ്വഭാവവാദക്കാരുടെ ആത്മികസന്താനങ്ങൾ ഇന്നും പല രാജ്യങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. ഈജിപ്തിലെ കോപ്ടിക്ക് സഭ, അബിസ്സീനിയായിലെ സഭ, സിറിയായിലെ യാക്കോബ്യർ, അർമ്മീനിയൻ സഭ, ലബാനോനിലെ മാറോനായക്കാർ എന്നിവരെല്ലാം ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസമോ, അതിന്റെ ചില വകഭേദങ്ങളോ, തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നവരാണ്. എ. ഡി. 543-ൽ എഡെസ്സായിലെ ബിഷോപ്പായും പിന്നീടു് ഒരു മിഷ്യനറിയായും വേലചെയ്ത യാക്കോബ് ബുർദാനാ*യിൽ നിന്നാണ് സിറിയായിലെ ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസവാദികൾ

* ബുർദാനാ എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം പരുക്കൻ വസ്ത്രധാരി എന്നത്രേ. ഇദ്ദേഹം പരുക്കൻവസ്ത്രം ധരിച്ചു ഭിക്ഷയാചിച്ചു നടന്നിട്ടുണ്ട്.

ക്കൂ യാക്കോബായക്കാർ എന്നുള്ള പേരു ലഭിച്ചതു്. മലങ്കരെയുള്ള യാക്കോബ്യരും സുറിയായിലുള്ള യാക്കോബ്യരും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നെങ്കിലും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സാക്ഷാൽ ഏകസ്വഭാവവാദികൾ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. കാലം ചെയ്ത മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ അയ നി. വ. ദി. ശ്രീ. മാർ ദീവന്നാസ്യോസു് അവർകളാൽ വിരചിതമായ 'യാക്കോബായ സുറിയാനി സത്യവിശ്വാസസഭയിലെ †മതോപദേശസാരങ്ങൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പുത്രനാം ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു് ചെയ്തിരിക്കുന്ന വിശ്വാസപ്രസ്താവന ഏകസ്വഭാവവാദത്തെ താങ്ങുന്നതല്ല എന്നു തോന്നുന്നു. അതാവിതു്:—

(1) "ദൈവസ്വഭാവം ഭേദപ്പെട്ടു് മനുഷ്യസ്വഭാവമായിത്തീരുകയോ, മനുഷ്യസ്വഭാവം ഭേദപ്പെട്ടു് ദൈവസ്വഭാവമായിത്തീരുകയോ, തമ്മിൽ സമ്മിശ്രപ്പെട്ടുകയോ ക്രൂടിക്കലർന്നു വേറൊരു വസ്തുവായിത്തീരുകയോ, ഒന്നിനാൽ ഒന്നു് നശിച്ചുപോകയോ ചെയ്യാതെ ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും എന്ന രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ ഒരിക്കലും വേർതിരിയപ്പെടാത്തപ്രകാരം ദൈവത്വത്തിൻറെയും, പാപം ഒഴികെ മനുഷ്യത്വത്തിൻറെയും, പൂർണ്ണലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടെ യോജിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. ഈ യോജിപ്പു് മഹാ അത്ഭുതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. (2) യോജിപ്പിൻറെ ശേഷം രണ്ടു് സ്വഭാവങ്ങളായോ, രണ്ടു കൂനുമകളായോ, (അളുകൾ) വേർതിരിയപ്പെടാവുന്നതല്ല. എന്നാലോ ഏകസ്വഭാവവും, ഏകഅളും, ഏകപർസുപ്പായും* (മുഖം) ഏകഹിഷ്യവും, ഏകവ്യാപാരവും അത്രെ. താൻ പൂർണ്ണ ദൈവവും പൂർണ്ണമനുഷ്യനും ആകുന്നു." (പുറം 4.)

---

† മതോപദേശസാരങ്ങൾ; മല്പാൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസു് കത്തനാർ ഉണ്ടാക്കിയതു്, നാലാംപതിപ്പു്. 1914.

* ഇവിടെ പർസുപ്പാ അല്ലെങ്കിൽ മുഖം എന്നു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ശരീരത്തിലെ മുഖത്തെക്കുറിച്ചല്ല; മനസ്സുകൊണ്ടു ചിന്തിക്കാവുന്ന ഒരു ആകൃതിയെക്കുറിച്ചത്രെ.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ വേറൊരു സംഗതിയും ആലോചിപ്പാനുണ്ട്. കൽക്കദോന്യസുന്നഹദോസിനെ ആദ്യത്തെ മൂന്ന് പൊതുവിലുള്ള സുന്നഹദോസുകളോടൊപ്പം പ്രാമാണ്യമുള്ളതായി ഗണിച്ചുവരുന്ന പാശ്ചാത്യസഭ ഇടത്തുടനെ വിധിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരുപദേശം കൽക്കദോന്യസുന്നഹദോസിനെ നിഷേധിക്കുന്ന പൌരസ്ത്യസഭകൾ അതേ അർത്ഥത്തിൽ സ്വീകരിക്കണമെന്നില്ല. നിഖ്യായിലും കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലും എഫെസൊസിലും ഉണ്ടായിരുന്ന സുന്നഹദോസുകളുടെ തീരുമാനം അനുസരിച്ച് പാഷണ്ഡവിശ്വാസം എന്ന് തെളിയിക്കപ്പെടാവുന്ന വിശ്വാസങ്ങളെ മാത്രമേ ഇടത്തുട്ടകളായി ഗണിക്കുന്നതിനു പൌരസ്ത്യസഭകൾ നിർബന്ധിതരാകുന്നുള്ളു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഏക സ്വഭാവവാദത്തെക്കുറിച്ചു എന്തെങ്കിലും വിധി പ്രസ്താവിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല തന്നെ. ഈ ഭാഗം ഇവിടെ നിൽക്കട്ടെ.

ഏഴാംശതാബ്ദത്തിൽ വേറൊരു രൂപത്തിൽ പ്രസ്തുതവാദം വീണ്ടും പൊങ്ങിവന്നു. ക്രിസ്തുവിനു രണ്ടു സ്വഭാവമുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ, രണ്ടു മനസ്സും തീരുമാനശക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? എന്നുള്ള ചോദ്യമാണ് അപ്പോൾ വാദവിഷയമായിത്തീർന്നത്. ഈ സംഗതി തീരുമാനിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് ആറാമത്തെ പൊതുവിലുള്ള സുന്നഹദോസ് എന്ന് അറിയപ്പെട്ടവരുന്ന ഒരു കൌൺസിൽ ക്രിസ്താബ്ദം 630-ൽ കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിൽ, കൊൺസ്റ്റൻറൈൻ നാലാമൻ ചക്രവർത്തി വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. അന്യോന്യം വിപരീതമായി നിൽക്കാത്ത ദൈവികവും മാനുഷികവുമായ രണ്ടു തീരുമാനശക്തികൾ ക്രിസ്തുവിൽ വ്യാപരിച്ചിരുന്നെന്നായിരുന്നു സുന്നഹദോസിൻറെ വിധി.

ക്രിസ്തുവിൻറെ ആളത്വത്തെക്കുറിച്ചും സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചും പല കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു മേൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന തീരുമാനങ്ങളാണ് സഭ ചെ

യ്തിട്ടുള്ളതു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം ആധുനികകാലത്തും പലരേയും വിഷമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണു്. ക്രിസ്തീയ അനുഭവം വഴിയായിട്ടാണു് ഈ വിഷയം സംബന്ധിച്ചുള്ള സംശയങ്ങൾ പ്രധാനമായി നീങ്ങേണ്ടതു്. എന്നാൽ അതോടുകൂടെത്തന്നെ സഭയുടെ ഉപദേശരൂപത്തിൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ആലോചിച്ചു വച്ചിട്ടുള്ള തത്വങ്ങൾ നമുക്കു് മാർഗ്ഗദർശകം ആയിരിക്കാവുന്നതാണെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടു പക്ഷമില്ല.

അദ്ധ്യായം 7

ആദിമസഭയുടെ ആഭ്യന്തരജീവിതം

ആദ്യത്തെ നാലു ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുസഭയിൽ നടപ്പിലിരുന്ന ആരാധന, വിശുദ്ധ കർമ്മങ്ങൾ (ക്രമാശകൾ), ഭരണസമ്പ്രദായം, സാമൂഹ്യമര്യാദകൾ ആദിയായവ ചുരുക്കമായി വിവരിച്ചു് ആദിമസഭയുടെ ആഭ്യന്തരജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനം വായനക്കാർക്കു് നൽകണമെന്നതത്രെ ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

പ്രസ്തുത വിഷയം സംബന്ധിച്ചു് ഏതൽക്കാലപര്യന്തം നമുക്കു് ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന അറിവു് ചില പ്രത്യേക സംഗതികളിൽ പരിമിതമായിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, പ്രകൃതോദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനു പര്യാപ്തമാണെന്നു് സമാധാനിക്കാം. പുതിയനിയമപുസ്തകങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, പിതാക്കന്മാരുടെ എഴുത്തുകളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും ആണു് ഈ വിഷയത്തിൽ നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന ചരിത്രരേഖകൾ. ഈ രണ്ടാമത്തെ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ചില പുസ്തകങ്ങളുടെ കാലനിർണ്ണയം സംബന്ധി

ച്ചു ചരിത്രകാരന്മാർ ഏകാഭിപ്രായത്തിൽ എത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിലും താഴെക്കാണുന്ന ലിസ്റ്റിനു് ഭൂരിപക്ഷാനുകൂല്യം ഉള്ളതായി ഗണിക്കാം.

A. ഒന്നാംശതാബ്ദം—'അപ്പൊസ്തലിക പിതാക്കന്മാരുടെ കൃതികൾ'.

1. റോമിലെ ബിഷോപ്പായ ക്ലെമന്റു കൊരിന്ത്യക്കു് എഴുതിയ ലേഖനം—ഏകദേശം എ. ഡി. 95.
2. ഇഗ്നാത്യോസിന്റെ ഏഴു ലേഖനങ്ങൾ, എ. ഡി. 110—117. (ഈ ലേഖനങ്ങൾ തന്നെ ചെറുതു, വലുതു ഇങ്ങനെ രണ്ടു രൂപത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നു).
3. പോപ്പിയാസിന്റെ ലേഖനശകലങ്ങൾ—ഏകദേശം എ. ഡി. 120.
4. പോളിക്കാർപ്പു് ഫിലിപ്പ്യക്കു് എഴുതിയ ലേഖനം—എ. ഡി. 110—117.

B. രണ്ടാംശതാബ്ദം—'അപ്പോളജികൾ'.

1. 'അപ്പോളജികൾ', അഥവാ, പീഡനകാലത്തു ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. അപ്പോളജികളുടെ കാലം പ്രധാനമായി രണ്ടാംശതാബ്ദം.

ചില പ്രധാന അപ്പോളജി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കാലം താഴെ കൊടുക്കുന്നു:—

(a) രക്തസാക്ഷിയായ ജസ്റ്റിന്റെ 'ടൈഫോ' എന്ന യഹൂദനുമായുള്ള 'സംഭാഷണം,' അനേറെണിയസ്പിയൂസ് ചക്രവർത്തിക്കു സമർപ്പിച്ച ഗ്രന്ഥം—ഏകദേശം എ. ഡി. 150.

(b) ഡയൊഗ്നീട്ടസിനയച്ച ലേഖനം—ഏകദേശം എ.ഡി. 140.

(c) മിനുഷ്യസ് ഫിലിക്സിന്റെ 'ഒക്തേവിയസ്' എന്ന ഗ്രന്ഥം—ഏകദേശം എ. ഡി. 180.

(d) സഭോപിതാവായ ഓറിജൻ സെൽസസിന്റെ വാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചെഴുതിയ ഗ്രന്ഥം—3-ം ശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യം.

(e) തെത്തുല്യന്റെ അപ്പോളജി—എ. ഡി. 197.

2. ബർന്നബാസിന്റെ ലേഖനം—പക്ഷേ എ. ഡി. 70-നും 79-നും മദ്ധ്യേ.
3. ഹെർമാസിന്റെ ഇടയൻ. എ. ഡി. 140—150.
4. ഡിഡാക്കെ (Didache), അഥവാ, പന്ത്രണ്ടപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ഉപദേശം—എ. ഡി. 140-ന് അടുത്ത്, അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ.
5. ഐറീനാസിന്റെ 'ഉരുപദേശങ്ങളുടെ നേരെ' എന്ന ഗ്രന്ഥം—എ. ഡി. 177-ന് അടുത്ത്.
6. അലക്സന്ത്രിയയിലെ ക്ലെമന്തിന്റെ തത്വജ്ഞാനപരമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ—രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടം.

C. മൂന്നാംശതാബ്ദം—'സഭോപിതാക്കന്മാരുടെ കൃതികൾ'.

1. തെർത്തുല്യൻ, ഹിപ്പൊലിറ്റസ്, ഒറിജൻ തുടങ്ങിയവരുടെ കൃതികൾ.
2. അപ്പൊസ്തലിക നിബന്ധനകൾ—മൂന്നാംശതാബ്ദം.
3. കാർത്തേജിലെ ബിഷോപ്പായ സിപ്രിയന്റെ കൃതികൾ—മൂന്നാം ശതാബ്ദം.

1. ആരാധന

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നേരെയുള്ള പീഡ ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് യഹൂദന്മാരുടെ മട്ടിൽ അനുസരിച്ച് യെരുശലേമിലുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളേവരും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ആരാധനയ്ക്കും പതിവായി ദേവാലയത്തിൽ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനുംപുറമെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും അപ്പം മുറിക്കുന്നതിനുമായി ദിനംപ്രതി വീടുകൾതോറും കൂടുകയുംചെയ്യുവന്നിരുന്നു. (അ. പ്ര. 2: 4, 6) പക്ഷേ, പല സ്ഥലങ്ങളിൽ സഭ ഉണ്ടാകുകയും സഭാംഗങ്ങൾ വർദ്ധിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ ദിവസംതോറും വിശ്വാസികൾ ഒന്നിച്ചുകൂടുന്നതു് അസാദ്ധ്യമായിത്തീരുകയും ഒന്നാംശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടെ പൊതുവിലുള്ള ആരാധനയ്ക്കും അപ്പംമുറിക്കുന്നതിനും പ്രസംഗം

കേൽക്കുന്നതിനുമായി ഉയിർപ്പുദിവസമായ ഞായറാഴ്ച കർത്തൃദിവസമായി ആചരിക്കയും ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഇഗ്നാത്യോസിന്റെ എഴുത്തുകളിൽനിന്നു എ. ഡി. 150-നോടുകൂടെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ യഹൂദന്മാരുടെ ശബ്ബത്താചാരം അശേഷം ഇല്ലാതായതായും ശബ്ബതിനു പകരമായി കർത്തൃദിനാചരണത്തിനു സഭയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ പ്രാപിച്ചതായും ഇഗ്നാത്യോസിന്റെ എഴുത്തുകളിൽ കാണുന്നു. സുനഗോഗിലെ രീതി അനുസരിച്ചു ഞായറാഴ്ച ആരാധനയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ താഴെപ്പറയുന്ന സംഗതികൾ ഏർപ്പെടുത്തി:—1. പ്രാർത്ഥന. 2. സ്തോത്രം. 3. വേദവായന (പഴയനിയമം). 4. പ്രസംഗം. 5. സങ്കീർത്തനങ്ങൾ പാടുക. ഇതോടുകൂടെ 'സ്നേഹവിരുന്നും' കർത്താവിന്റെ അത്താഴവും വിശ്വാസികൾ ആദ്യംമുതൽതന്നെ ആചരിച്ചുപോന്നു. കാലക്രമേണ പഴയനിയമത്തോടുകൂടെ പുതിയനിയമം വായിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും, കന്യകമറിയാമ്മിന്റെ പാട്ടു് ആദിയായ പുതിയനിയമഭാഗങ്ങൾ ഗീതമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതിയും, കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുന്നതും സഭയിൽ സാധാരണയായിത്തീർന്നു. ഒന്നാംശതാബ്ദത്തിൽ ക്രിസ്തുസഭയിൽ ആരാധനയ്ക്കു് എഴുതിയ പ്രാർത്ഥനകൾ, അഥവാ, ഒരു തക്സാ (പ്രാർത്ഥനക്രമം) ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി തെളിവില്ല. രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ എഴുതിയതായി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഡിഡാക്കെ (Didache) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ തിരുവത്താഴസമയത്തു് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള മൂന്നു സ്തോത്രങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതു് തക്സായുടെ ഉപയോഗത്തിന്റെ പ്രാരംഭമായി ഗണിക്കാവുന്നതാണു്. ഒന്നാംശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടെ കർത്താവിന്റെ മരണം, ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പു്, മഹത്വപ്രകാശം എന്നീ സംഭവങ്ങളെ കൊണ്ടാടുന്ന പെരുന്നാളുകളും സഭയുടെ ആചാരത്തിന്റെ ഒരു അംശമായിത്തീർന്നു. ആഴ്ചതോറുമുള്ള ആരാധ

നസ്സു് പ്രത്യേക കെട്ടിടങ്ങൾ (പള്ളിക്കെട്ടിടങ്ങൾ) നിർമ്മിച്ചതു് രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടെയാണു്.

2. തിരുവത്താഴം

അപ്പൊസ്തലകാലംമുതലേ വിശ്വാസികളുടെ പൊതുവിലുള്ള ജീവിതത്തിൽ തിരുവത്താഴത്തിനു് സുപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം കൊടുത്തിരുന്നതായി പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണു് (അ. പ്ര. 2: 42). അപ്പം മുറിക്കുന്ന കർമ്മം സാധാരണയായി വിശ്വാസികളൊന്നിച്ചു് നടത്തിവന്ന സ്നേഹവിരുന്നിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നുവെന്നു് കൊരിന്ത്യക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിൽനിന്നു തെളിയുന്നു. ഈ സ്നേഹവിരുന്നു്; അഥവാ, അഗപ്പെ (Agape) വിശ്വാസികൾ തമ്മിലുള്ള സഹോദരബന്ധത്തെ പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നതും, കർത്താവും ശിഷ്യന്മാരുംകൂടെ നടത്തിയ ഒടുവിലത്തെ അത്താഴത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഒരു കർമ്മമായിരുന്നു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഇതു് ദിവസംപ്രതി വൈകിട്ടും പിന്നീടു് പ്രതിവാരം ശനിയാഴ്ച വൈകിട്ടും മാത്രം നടത്തിവന്നു. പക്ഷേ സ്നേഹവിരുന്നിൽ കടന്നുകൂടിയ ദോഷങ്ങൾ നിമിത്തം അതു് നിന്നുപോകയും ഞായറാഴ്ചദിവസം അതിരാവിലെ തിരുവത്താഴശുശ്രൂഷ നടത്തുന്ന പതിവു് സഭയിൽ സാധാരണയായിത്തീരുകയുംചെയ്തു.

ഡിഡാക്കെ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ തിരുവത്താഴശുശ്രൂഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന അപ്പവും വീഞ്ഞും വാഴ്ത്തുന്നതിനു ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന രണ്ടു പ്രാർത്ഥനകൾ കാണുന്നുണ്ടു്. വീഞ്ഞു് വാഴ്ത്തുന്നതിനുള്ള പ്രാർത്ഥനയാണു് ആദ്യമായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചവർ മാത്രമേ തിരുവത്താഴത്തിൽ സംബന്ധിക്കാവൂ എന്നും, കൈക്കൊള്ളുന്ന

തിനുമുമ്പായി എല്ലാവരും പാപം ഏറ്റുപറയണമെന്നും, ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്നവർ തമ്മിൽ രമ്യപ്പെടണമെന്നും ഈ പുരാതന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിഷ്ക്കർഷിച്ചിരിക്കുന്നു. തിരുവത്താഴത്തിന്റെ അർത്ഥം, ആചാരം മുതലായ സംഗതികളെക്കുറിച്ച് ഇഗ്നാത്യോസ്, ജസ്റ്റിൻ, ഐറീനൃസ് എന്നിവർ വ്യവഹരിക്കുമ്പോൾ, അപ്പവീഞ്ഞുകൾ സാക്ഷാൽ യേശുവിന്റെ ജഡരക്തങ്ങളാണെന്നും, മരണമില്ലായ്മയുടെ മരുന്നും, ജീവന്റെ ഭോജനവും ആണെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ചില ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുശേഷം തിരുവത്താഴത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാക്ഷാലുള്ള സാന്നിധ്യം ഉണ്ടെന്നുള്ള ഉപദേശം സഭയിൽ പ്രചരിച്ചു. സിപ്രിയന്റെ കാലത്ത് ചെറിയ കുഞ്ഞുങ്ങൾ പോലും വി. കുർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. വിശ്വാസികൾ തമ്മിൽ തിരുവത്താഴശുശ്രൂഷസമയത്ത് സമാധാന ചുംബനം നൽകിവന്നതായും, ശുശ്രൂഷകന്മാർ (deacons) തിരുവത്താഴത്തിന്റെ ഒരംശം സഭായോഗത്തിൽ സന്നിഹിതരാകുന്നതിന് സൌകര്യമില്ലാതിരുന്നവരുടെ വീട്ടുകളിൽ കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുത്തിരുന്നതായും, അനാഥർക്കും വിധവമാർക്കും പരദേശികൾക്കും രോഗികൾക്കും കാരാഗൃഹവാസം അനുഭവിക്കുന്നവർക്കുംവേണ്ടി പ്രസ്തുത ശുശ്രൂഷയിൽ കാണിക്കശേഖരം എടുത്തുവന്നതായും 2-ാംശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്ത് ജീവിച്ചിരുന്ന രക്തസാക്ഷിയായ ജസ്റ്റിൻ തന്റെ 'അപ്പോളജി'യിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. വിശുദ്ധ അപ്പവീഞ്ഞുകൾ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും വീട്ടിൽവച്ചു ദിവസംപ്രതി അനുഭവിക്കുന്നതിനും സൌകര്യവും കൈയിൽ വാങ്ങി ഭക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും അക്കാലത്തു ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് തെത്തുല്യന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നാം വായിക്കുന്നു. അപ്പോസ്തലിക നിബന്ധനകൾ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ക്ലെമന്തിന്റെ തക്സാ എന്ന പേരോടുകൂടിയ ഒരു തക്സാ കാണ്മാനുണ്ട്. സ്ത്രീകളും പുരുഷ

ന്മാരും രണ്ടുവശങ്ങളിൽ മട്ടുബാഹായിക്കു് അഭിമുഖമായി പള്ളികളിൽ ഇരിക്കയും, കുർബാനശുശ്രൂഷ ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് സ്നാനം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരെ ഇറക്കിവിടുകയും, കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞു് ആരാധന നടത്തുകയും, അപ്പവീഞ്ഞുകൾ ജനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്നതിനു് ശെമ്മാശ്ശന്മാർ സഹായിക്കയും, അപ്പവും വീഞ്ഞും വെവ്വേറെ ജനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കയും, ശുശ്രൂഷയിൽ സംബന്ധിച്ച എല്ലാവരുംതന്നെ കുർബാന കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തിരുന്നതായി ഈ തക്സായിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

3. മാമോദീസാ അഥവാ, ജ്ഞാനസ്നാനം

ആദ്യത്തെ നാലു ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനു് കല്പിച്ചിരുന്ന അർത്ഥം, ജ്ഞാനസ്നാനം സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ആചാരങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു ഭാഗമായി തിരിച്ചു ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ആലോചിക്കാം.

അപ്പൊസ്തലകാലം മുതൽ, സഭാംഗമാകുന്നതിന്റെ മുദ്രയായും സഭാപ്രവേശനത്തിനുള്ള മുഖാന്തരമായും, മാമോദീസായെ ഗണിച്ചിരുന്നു. ഇതു് കേവലം ബാഹ്യമായ ഒരു ആചാരമല്ല, ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണത്തിന്റെയും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിന്റെയും അനുഭവത്തോടു് ഒരുവനെ സംയോജിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിശുദ്ധകർമ്മമാണെന്നു് പൌലൊസ് അപ്പൊസ്തലൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. വെള്ളത്തിൽനിന്നും ആത്മാവിൽനിന്നും ജനിക്കാതെ ഒരുവനു് ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ കഴികയില്ല എന്നു വി. യോഹന്നാൻ സാക്ഷിക്കുന്നു. ക്രൂശാതെ, വിശ്വസിച്ചു സ്നാനമേല്ക്കുന്നതു് രക്ഷയുടെ ഏക മാർഗ്ഗമായി അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ പ്രസംഗങ്ങളിലും മൈക്കൊസിന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്തും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതായി നമുക്കു കാണാം. ഇതിൽനിന്നും ജ്ഞാനസ്നാനം ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു കർമ്മമായി ആദ്യനൂ

റാണ്ടുകളിൽ ക്രിസ്തുസഭയിൽ പ്രബലപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കാം. സഭ ജ്ഞാനസ്നാനവെള്ളത്തിന്മേൽ പണിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു ഹെർമ്മാസും (എ. ഡി. 115—140), മാമോദീസായാൽ വീണ്ടും ജനനവും ആത്മപ്രകാശനവും സാധിക്കുന്നുവെന്നു് ജസ്റ്റിനും, വിശ്വസിക്കുന്നു നിത്യജീവന്റെ മുഖാന്തരമാണെന്നു തെർത്തുല്യനും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു പുരാതന സഭാപിതാക്കന്മാർ ഈ വിശുദ്ധ ക്രിയാശസ്ത്രം കല്പിച്ചിരുന്ന പ്രാധാന്യവും പൊരുളും എന്തെന്നു ഊഹിക്കാം.

മാമോദീസാ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടുവന്ന രീതിയെക്കുറിച്ചു് സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ എഴുത്തുകളിൽനിന്നു് രസാവഹമായ പല സംഗതികൾ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്. പൂതിയനിയമകാലത്തു്, മാമോദീസാ, അഥവാ സ്നാനം, ആ വാക്കു് സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, ശരീരമാസകലം ഉള്ള ഒരു കുളിയും കുഴകലും ആയിരുന്നു. പക്ഷേ രോഗികൾ, കാരാഗൃഹവാസം അനുഭവിക്കുന്നവർ, വൃദ്ധന്മാർ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവരുടെ സൌകര്യം പ്രമാണിച്ചു് അനുഷ്ഠാനത്തിൽ പല വ്യത്യസ്തങ്ങൾ അക്കാലത്തുതന്നെ നടപ്പിൽ വന്നിരുന്നു. ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യം മൂലം നിമജ്ജനം സ്വീകരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതിരുന്നവരെ വെള്ളം തളിച്ചു സ്നാനപ്പെടുത്തി സഭാംഗമായി ചേർക്കുന്ന പതിവു് അപൂർവ്വമല്ലായിരുന്നു. 'മുൻക്രൂട്ടി സകല സംഗതികളും ഉപദേശിച്ചശേഷം, പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ ഒഴുക്കുനീരിൽ നിങ്ങൾ സ്നാനപ്പെടുത്തുവിൻ. ഒഴുക്കുനീരു് ലഭിക്കാത്തപക്ഷം മറ്റു വെള്ളത്തിലോ, പച്ചവെള്ളം സാധ്യമല്ലാത്തപക്ഷം ചൂടുവെള്ളത്തിലോ സ്നാനപ്പെടുത്തുക. ഇതിനും നിവൃത്തിയില്ലാത്തപക്ഷം, പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ സ്നാനാർത്ഥികളുടെ തലയിൽ വെള്ളം കോരി ഒഴിച്ചു സ്നാനപ്പെടുത്തുക', എന്നിങ്ങനെ ഡിഡാക്കെ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാനത്തെക്കുറിച്ചു ചെയ്തിരിക്കുന്ന

നിർദ്ദേശങ്ങൾ സഭയിൽ പൊതുവെ നടപ്പിലിരുന്നവയായി ഗണിക്കാം. സ്നാനാർത്ഥികൾ പ്രാർത്ഥനയോടും ഉപവാസത്തോടും വിശുദ്ധ മാമോദീസയ്ക്കായി ഒരുങ്ങുകയും, സ്നാനത്തിനുമുമ്പായി പാപങ്ങൾ പരസ്യമായി ഏറ്റുപറഞ്ഞ് സാത്താനെയും അവന്റെ പ്രവൃത്തിയെയും അവന്റെ സേനകളെയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകയും, വെള്ളത്തിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ അവരുടെ വിശ്വാസത്തെ മാമോദീസാ നടത്തുന്ന ആൾ ചോദ്യങ്ങളാൽ പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതായും മൂന്നു പ്രാവശ്യം വെള്ളത്തിൽ മുഴുകിയുള്ള സ്നാനത്തിനുശേഷം ബിഷോപ്പ് എണ്ണകൊണ്ട് സ്നാനാർത്ഥികളെ അഭിഷേകം ചെയ്യുകയും, പരിശുദ്ധാത്മവരം പ്രാപിക്കുന്നതിനായി തലയിൽ കൈവയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നുവെന്നും, ആഫ്രിക്കയിലെ പിതാവായ തെർത്തുല്യൻ സാക്ഷിക്കുന്നു. ആദ്യകാലം മുതൽ തന്നെ ശിശുസ്നാനം സഭയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാമെങ്കിലും, എ. ഡി. 185–മാണ്ടിനടുത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ഐറീനിയസ് എന്ന എഴുത്തുകാരനാണു ശിശുസ്നാനത്തെക്കുറിച്ചു ആദ്യമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു. സഭാപിതാവായ ഓറിജൻ ശിശുസ്നാനം ഒരു അപ്പോസ്തലിക നടപടിയായിരുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. സിപ്രിയനും ശിശുസ്നാനത്തെ അനുകൂലിച്ചു എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ശിശുസ്നാനത്തിന്റെ പ്രതിയോഗിയായ തെർത്തുല്യന്റെ എഴുത്തുകളിൽനിന്നു തന്നെയും തന്റെ കാലത്തു അതു സാധാരണമായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു. ജ്ഞാനമാതാപിതാക്കന്മാർ സ്നാനസമയത്തു സ്നാനാർത്ഥിക്കുവേണ്ടി ആത്മികചുമതലകളെയേല്ക്കുന്ന പതിവു തെർത്തുല്യന്റെ കാലംമുതൽ കാണുന്നുണ്ടു. പീഡനകാലത്തു സ്നാനം ഏൽക്കാത്ത പലരും രക്തസാക്ഷികളായി മരിക്കുന്നതിനിടയായപ്പോൾ രക്തംമൂലമുള്ള സ്നാനം സ്വീകരിച്ച ഈ വിധ വിശ്വാസികളെ സ്നാനപ്പെട്ടവരായി സഭ ഗണിച്ചുപോന്നു. പെന്തെക്കൊസ്തു, ഉയിർപ്പു

പെരുനാൾ എന്നീ കാലങ്ങളിലാണു് സാധാരണയായി സഭയിൽ സ്നാനശ്രൂഷ നടത്തിവന്നതു്. ആദിമസഭയിൽ സ്നാനകർമ്മം നടത്തിയിട്ടുള്ളതു് അപ്പൊസ്തലന്മാരാണു്. പക്ഷേ സഭയിലെ ശുശ്രൂഷകന്മാരല്ലാത്തവരും ഈ കർമ്മം നടത്തുന്നതിനു ഒരുമ്പെട്ടതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ബിഷോപ്പിനെ ക്രടാതെ സ്നാനമോ, സ്നേഹവിരുന്നോ നടത്തിക്രൂടായെന്നു് വി. ഇഗ്നാത്യൊസു് (എ:ഡി. 110—117) ഉണർത്തേണ്ടി അവശ്യം വന്നതു്. അയ്മേനികൾക്കു തന്നെയും സ്നാനപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള അവകാശമുണ്ടെന്നു് തെർത്തുല്യൻ വാദിക്കുന്നു. അത്യാവശ്യസന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്നാനം നടത്തുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അൽമായക്കാർക്കു് യവന സഭയിലും റോമാസഭയിലും ഇപ്പോഴും ഉണ്ടു്.

ഭരണസമ്പ്രദായം

ആദിമസഭയിലെ ഭരണരീതിയെക്കുറിച്ചു് പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഏകാഭിപ്രായമില്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം പ്രസ്തുത വിഷയം പഠിക്കുന്നതിനു ആരംഭിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതത്രെ. ശെമ്മാശ്ശന്മാർ, പട്ടക്കാർ, ബിഷോപ്പന്മാർ ആദിയായ വിവിധസ്ഥാനികൾ ഉള്ളതും, എപ്പിസ്കോപ്പൽ ഭരണരീതിയോടു അനുയോജിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഭരണഘടനയാണു് പുതിയനിയമത്തിൽ കാണുന്നതെന്നു് എപ്പിസ്കോപ്പൽസഭയിലെ ചില പണ്ഡിതന്മാർ വാദിക്കുമ്പോൾ പുതിയനിയമത്തിൽ ബിഷോപ്പും പ്രസ്ബിറ്ററും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം ഒന്നുമില്ലെന്നും, യഥാർത്ഥത്തിൽ അധികാരം പ്രസ്ബിറ്റർമാരുടെ കൈയിലാണു് ഇരുന്നിട്ടുള്ളതെന്നും പ്രസ്ബിറ്റീരിയൻ സഭകൾ വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവ രണ്ടുമല്ല, പുതിയനിയമത്തിലെ സഭാഭരണം സാക്ഷാൽ ഒരു ജനാധിപത്യഭരണമാണെന്നു് കോൺഗ്രിഗേഷനൽ അഥവാ, സ്വതന്ത്ര (Independents) സഭകൾ ഘോഷിക്കു

ന്നു. അവരവർ ഉൾപ്പെട്ടനില്ക്കുന്ന സഭയുടെ ഭരണരീതി വേദാനുസൃതമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നതും, ആ വിധത്തിൽ തെളിയിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും, മനുഷ്യസഹജമായ അഭിമാനത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷണമായി മാത്രമേ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. പുതിയനിയമത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി ഏതെങ്കിലും ഒറ്റ ഒരു രീതി മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ, എന്നു് സങ്കല്പിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. ഓക്സ്ഫോഡ്ഡു് സർവകലാശാലയിലെ ഒരു പ്രസംഗകനായ *ഡാക്ടർ ബി. എച്ചു്. സ്റ്റ്റീട്ടർ ദീർഘകാലത്തെ പഠനത്തിന്റെയും നിരീക്ഷണത്തിന്റെയും ഫലമായി 'പുരാതനസഭ' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്തുതവിഷയം സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായം സർവ്വഥാ ആദരണീയമെന്നു് നിർമ്മത്സരബുദ്ധികളായ ഏവരും സമ്മതിച്ചേതീരൂ. അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

'ഒന്നാംശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധപ്രദേശങ്ങളിൽ വിവിധരീതിയുള്ള സഭാഘടനയാണു് കണ്ടുവരുന്നതു്. എപ്പിസ്കോപ്പൽ, പ്രസ്ബിറ്റീറിയൻ, സ്വതന്ത്രം (Independent) എന്നീ സഭകളുടെ ഭരണക്രമത്തിന്റെ ബീജങ്ങളോ, പ്രതിച്ഛായയോ അവിടവിടെ കണ്ടുപിടിക്കാവുന്നതാണു്.' *

അതുകൊണ്ടു് ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക ഭരണരീതി മാത്രമെ പുതിയനിയമത്തിലോ, പുരാതന സഭയിലോ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നു് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ഉദ്യമിക്കാതെ ആദ്യത്തെ നാലു ശതാബ്ദങ്ങളിലെ സഭയുടെ ഭരണം, ഭരണകർത്താക്കൾ, സഭാസ്ഥാനികൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചു ചില പ്രധാന സംഗതികൾ ഗ്രഹിക്കാം.

പുതിയനിയമകാലം

അപ്പൊസ്തല പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകവും, ലേഖനങ്ങളും

---

* The Primitive Church By B. H. Streeter, D. D. Macmillan & Co 1929.

സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം, രണ്ടുവിധത്തിലുള്ള ശുശ്രൂഷകന്മാർ അപ്പൊസ്തലികസഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണാവുന്നതാണു്.

1. സഞ്ചാരശുശ്രൂഷകന്മാർ, അഥവാ കൂടാവരശുശ്രൂഷകന്മാർ

ഈ കൂട്ടത്തിൽ അപ്പൊസ്തലന്മാർ, പ്രവാചകന്മാർ, സുവിശേഷകന്മാർ, ഇവരെല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നു. സുവിശേഷവേലയും, സഭയുടെ പൊതുവെയുള്ള മേൽനോട്ടവും, ആയിരുന്നു ഇവരുടെ പ്രധാനകൃത്യം. പന്തിരുവരെക്കൂടാതെ വി. പൌലൊസ് അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെയും, യൂദായും ശീലാസും (അ. പ്ര. 15: 32) പ്രവാചകന്മാരുടെയും, ഫിലിപ്പൊസ് സുവിശേഷകന്മാരുടെയും (അ. പ്ര. 21) കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണപ്പെട്ടിരുന്നു. ബർന്ബാസിനെ പ്രവാചകനിഷ്യനറിയായും, തിമൊഥെയൊസിനെയും, തീത്തൊസിനെയും അപ്പൊസ്തലിക പ്രതിനിധികൾ (ഡലിഗറൂ) ആയും ഗണിക്കാം.

അപ്പൊസ്തലന്മാർക്കു് ആദ്യകാലം മുതൽ തന്നെ ശിഷ്യന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മാന്യതയും, മുമ്പതലയും, അധികാരവും സമ്മേളിച്ചുള്ള ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രസംഗത്തിനും, ഉപദേശത്തിനും, (അ. പ്ര. 2: 42) മാത്രമല്ല, ശുശ്രൂഷകന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും (അ. പ്ര. 6: 2) ശമര്യയിലേക്കു പ്രതിനിധികളെ അയയ്ക്കുന്നതിലും, ഓരോ വിഷമപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ആലോചന കൊടുക്കുന്നതിലും (അ. പ്ര. 15) അപ്പൊസ്തലന്മാരത്രെ മുമ്പിൽനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചതു്. അപ്പൊസ്തലന്മാരും പ്രവാചകന്മാരും എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ സഭ പണിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു (എഫെ. 2: 20) പുതിയനിയമത്തിലും, പ്രവാചകന്മാരുടെ ഉത്തമ സംഘം നിന്നെ സ്തുതിക്കുന്നു' എന്നു ആംഗ്ലേയപള്ളിക്രമത്തിലെ ടീഡിയം എന്ന ഗീതത്തിലും പറഞ്ഞി

രിക്കുന്നതു് അ. പ്ര. 13–ാം അദ്ധ്യായത്തിലും മറ്റും കാണുന്ന പുതിയനിയമകാലത്തെ പ്രവാചകന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു് ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകകൃപാവരവും നേരിട്ടു് ലഭിച്ചിരുന്ന പ്രവാചകന്മാർക്കു് അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ കൈവയ്പു ക്രടാതെതന്നെ സഭയിൽ പൊതുവെ ശുശ്രൂഷചെയ്യുന്നതിനും അപ്പം മുറിക്കുന്ന കൂട്ടങ്ങളിൽ പ്രധാനസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതിനും സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അപ്പൊസ്തലന്മാരും, പ്രവാചകന്മാരും, സുവിശേഷകന്മാരും പരിശുദ്ധാത്മാഭിഷേകം പ്രാപിച്ചവരായിരുന്നതിനാൽ ഓരോ സ്ഥലത്തേക്കു മാത്രം നിയുക്തരായ ശുശ്രൂഷകന്മാരിൽനിന്നു് അവരെ വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്തി 'കൃപാവര ശുശ്രൂഷകന്മാർ' എന്ന പേരു് ഡാക്ടർ ഹാർണാക്കു് ആദിയായ പണ്ഡിതന്മാർ ഇവർക്കു് നൽകിയിരിക്കുന്നു. വെളിപ്പാടുപുസ്തകം എഴുതിയ കാലത്തു് പ്രവാചകന്മാർ സഭയിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, രണ്ടാം ശതാബ്ദാരംഭത്തിൽ എഴുതിയ ഇഗ്നാത്യോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ ഇവരുടെ കാര്യം പ്രസ്താവിച്ചുകാണാത്തതിൽനിന്നു് സഭയുടെ ശൈശവദശ കഴിഞ്ഞശേഷം ഇവരുടെ പ്രധാന്യം കുറഞ്ഞുവന്നു, പ്രസ്ബിറ്റർമാർ, ശുശ്രൂഷകന്മാർ ആദിയായ ഓരോ സ്ഥലത്തെ ശുശ്രൂഷകന്മാർ ഇവരുടെ സ്ഥാനോചിതമായ സഭാസേവനം നടത്തിയെന്നു് വിചാരിക്കാം.

2. ഓരോസ്ഥലത്തുള്ള സഭാസ്ഥാനികർ

സഭാഭരണത്തിനും, സഭാംഗങ്ങളുടെ ആത്മികശുശ്രൂഷയ്ക്കും ക്രിസ്തീയസഭ സ്ഥാപിതമായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം ഓരോവിധത്തിലുള്ള ചുമതലക്കാരെ നാം കാണുന്നുണ്ടു്. യരുശലേംസഭയുടെ മേൽനോട്ടം, സഭയുടെ തൂണുകളെന്നു് ഗണിച്ചിരുന്ന പത്രൊസും, യാക്കോബും, യോഹന്നാനും നിവ്വഹിച്ചതായി അ. പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തക

ത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു. ഗലാത്യ, കേരിന്ത്; റോമ എ ന്നീ സഭകൾക്കയച്ച ലേഖനങ്ങളിൽ യാതൊരുവിധത്തിലു മുള്ള സഭാസ്ഥാനികളുടെയും കാര്യം അപ്പൊസ്തലൻ പ റഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും, കാലക്രമേണ ഈ സഭകളിലും ഇതര പുറജാതിസഭകളിലും മാതൃസഭയായ യെരൂശലേം സഭയി ലുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ പലവിധത്തിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥ ന്മാർ എഴുന്നേറ്റുവെന്ന ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. ഇവർക്ക് ബിഷോപ്പ് അഥവാ, അദ്ധ്യക്ഷൻ, പ്രസ്ബിറ്റർ അഥവാ, മൂപ്പൻ (കർത്താവ്), ശുശ്രൂഷകൻ അഥവാ, ശെമ്മാശ്ശൻ എ ന്നീ പേരുകളാണ് പുതിയനിയമത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ത്. ഈ മൂന്നു സ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ചും മുറുക്കമായി പ്രതി പാദിക്കാം.

എ. ബിഷോപ്പ്

ഫിലിപ്പിയിലും, എഫെസൊസിലും ക്രേത്തദ്വീപിലും, ചിറാന്യയിലെ ചില സഭകളിലും അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ അഥ വാ, ബിഷോപ്പന്മാർ എന്ന സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന ചില രുണ്ടായിരുന്നതായി ലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്നു. എന്നാൽ പിൽ കാലത്തെ ബിഷോപ്പന്മാരും ഇവരും തമ്മിൽ സ്ഥാനത്തി ലും അധികാരത്തിലും അജഗജാന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പൊ സ്തലികകാലത്തു നാം ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളതുപോ ലെ ഒരു സ്ഥാനപ്പേരായും ഒരു സാങ്കേതിക ശബ്ദമായും മാത്രമല്ല 'ബിഷോപ്പ്' എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ത്. അക്കാലത്ത് അദ്ധ്യക്ഷന്മാരെ (ബിഷോപ്പന്മാരെ) പ്ര സ്ബിറ്റർമാരെന്നും, പ്രസ്ബിറ്റർമാരെ ബിഷോപ്പന്മാ രെന്നും യാതൊരു ശങ്കയുംകൂടാതെ വിളിച്ചുവന്നിരുന്നു. ദൃഷ്ടാ ന്തമായി, അ. പ്ര. 20: 17; 20: 28-നോടും 1തിമൊ. 3: 1-7 വാക്യങ്ങൾ 5: 17-19 വാക്യങ്ങളോടും ഒത്തുനോക്കു മ്പോൾ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരെത്തന്നെ പ്രസ്ബിറ്റർമാരായി ഗ

ണിച്ചിരുന്നതായി കാണാവുന്നതാണു്. ഈ വാദത്തെ തള്ളുന്നതായ ന്യായങ്ങൾ ഡിഡാക്കെ എന്ന പുരാതനഗ്രന്ഥത്തിലും ധാരാളം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എ. ഡി. 55-നു് അടുത്തു് വി. പൌലൊസു് കൊരിന്ത്യർക്കു് എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളുടെ മുഖവുരയിൽ സഭാസ്ഥാനികളെ സംബോധന ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നാൽ എ. ഡി. 59-നും 61-നും മദ്ധ്യേ എഴുതിയെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഫിലിപ്പ്യ ലേഖനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെയും ശുശ്രൂഷകന്മാരുടെയും കാര്യം എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ആരാധനയിലും അപ്പംമുറിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷയിലും പ്രധാനഭാഗം വഹിച്ചിരുന്നതു് അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ അഥവാ, പ്രസ്ബിറ്റർമാരും ഇതിൽ അവരെ സഹായിച്ചിരുന്നതു് ശുശ്രൂഷകന്മാരും ആയിരുന്നു.

ബി. പ്രസ്ബിറ്റർമാർ അഥവാ മൂപ്പന്മാർ (കഴ്ശീശന്മാർ)

യഹൂദന്മാരുടെയും പുറജാതിക്കാരായ യവനന്മാരുടെയും എജിപ്തിലെ ജനങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ, പുരോഹിതന്മാർക്കും മറ്റും സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പ്രസ്ബിറ്റർ എന്ന വാക്കാണു് തങ്ങളുടെ സഭാനേതാക്കന്മാരെ സംബോധനചെയ്യുന്നതിനു് ക്രിസ്തീയസഭ കടംവാങ്ങിയതു്. പുതിയനിയമത്തിൽ ബിഷോപ്പെന്നും പ്രസ്ബിറ്റർ എന്നും ഉള്ള വാക്കുകൾ ഒരാളെത്തന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായി മേൽകാണിച്ചുവല്ലൊ. ആദിമസഭയിലെ നേതാക്കന്മാർ സാധാരണയായി പ്രായംകൊണ്ടു നോക്കുന്നപക്ഷം മൂപ്പന്മാരെന്നുള്ള സ്ഥാനത്തിനു യോഗ്യന്മാരായിരുന്നുവെങ്കിലും, പ്രായമൂപ്പു മാത്രമല്ല, ഈ പദത്തിൽ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഓരോ സ്ഥലത്തുമുള്ള സഭയുടെ ഭരണം അതതു സഭയിലെ മൂപ്പന്മാരാണു് നടത്തിവന്നിരുന്നതു് (അ. പ്ര. 20: 18). ഇവരിൽ ചിലർ അപ്പൊസ്തലന്മാരാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടവരും

(അ. പ്ര. 14: 23) മറ്റു ചിലർ ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരും ആയിരുന്നു. സഭാഭരണത്തിൽ ഇവരെ സഹായിക്കുന്നതിനു് ശുശ്രൂഷകന്മാരെ (ശെമ്മാശ്ശന്മാർ) മിക്ക സഭകളിലും നിയമിച്ചിരുന്നു.

സി. ശുശ്രൂഷകന്മാർ

മേശകളിൽ ശുശ്രൂഷചെയ്യുന്നതിനും, അപ്പൊസ്തലന്മാരെ സഹായിക്കുന്നതിനുമായിട്ടത്രെ ശുശ്രൂഷകന്മാരെ ആദ്യമായി യെരുശലേംസഭയിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിയമിച്ചതു്. സാമൂഹ്യശുശ്രൂഷപോലെതന്നെ, സുവിശേഷവേലയിലും ഇവർക്കു് ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് സ്തെഫാനൊസിന്റെയും ഫിലിപ്പൊസിന്റെയും ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. ഫിലിപ്പ്യലേഖനത്തിലും തിമൊഥെയൊസിന്റെ ലേഖനത്തിലും പ്രസ്ബിറ്റർമാരോടുകൂടെ ശുശ്രൂഷകന്മാരെയും വി. പൌലൊസു് അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നു ചില സഭകളിലെല്ലാം ആരംഭകാലം മുതൽതന്നെ ഇവർക്കു് ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നുവെന്നു് അനുമാനിക്കാം.

ഡി. വിവിധസ്ഥാനികർ

മേല്പറഞ്ഞവരെ കൂടാതെ ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരും, പ്രവചനം, ഭാഷ, വ്യാഖ്യാനം, രോഗശാന്തി ആദിയായ പല ആത്മികവരങ്ങൾ പ്രാപിച്ചവരും, സഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു (1കൊരി. 12: 28 മു). പുതിയനിയമകാലത്തെ ചരിത്രം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി സഭാഭരണത്തെക്കുറിച്ചു മേൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള തത്വം കൂടുതൽ വിശദമാക്കുന്നതിനു് ഡാക്ടർ എ. ജെ. മക്ലീൻ എന്ന മഹാന്റെ ചില വാക്കുകൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അദ്ദേഹം പറയുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്:—

* 'അപ്പൊസ്തോലിക കാലത്തു് ക്രിസ്തീയസഭയിലെ ശുശ്രൂഷകന്മാരുടെ പേരുകളും ഉദ്യോഗങ്ങളും മറ്റും അച്ചിലിട്ട വാത്തുപോലെ ഏകരീതിയിലിരുന്നില്ല എന്നു ധരിക്കേണ്ടതു സുപ്രധാനമായ ഒരു കാര്യമാണു്. സഭാശുശ്രൂഷകന്മാരിൽ വിവിധസ്ഥാനത്തിനടുത്ത കൃത്യങ്ങൾ ക്രിപ്പെട്ടുത്തിയിരുന്നുവോ എന്നുള്ളതു് സംശയഗ്രസ്തമാണെന്നു മാത്രമല്ല, സഭയിലെ വിവിധസ്ഥാനങ്ങളുടെ (ഉദ്യോഗങ്ങളുടെ) പേരുകൾതന്നെയും അനിശ്ചിതാർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നുവെന്നും പറയാവുന്നതാണു്.'

സഭാസ്ഥാനികളുടെ അനന്തരചരിത്രം

ബിഷോപ്പന്മാർ

2–ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടെ സഭാഭരണത്തിൽ ബിഷോപ്പിനു് പ്രസ്ബിറ്റർമാരെക്കാൾ ഉയർന്ന ഒരു നില ലഭിച്ചതായും, മിക്കവാറും ആധുനികകാലത്തു് കണ്ടുവരുന്ന എപ്പിസ്കോപ്പൽ ഭരണത്തോടനുരൂപമായ ഒരു ഭരണസമ്പ്രദായം സഭയിൽ വികസിച്ചുവന്നതായും, ചരിത്രരേഖകളിൽനിന്നു് തെളിയുന്നു. അന്ത്യോഖ്യയിലെ ബിഷോപ്പായിരുന്ന ഇഗ്നാത്യോസിന്റെ (എ. ഡി 110–117) ലേഖനങ്ങൾ ഇതിനു മതിയായ തെളിവാണു്. 'യേശുക്രിസ്തു പിതാവിനെ അനുഗമിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളെല്ലാവരും നിങ്ങളുടെ എപ്പിസ്കോപ്പായെയും, അപ്പൊസ്തലന്മാരെപ്പോലെ നിങ്ങളുടെ പ്രസ്ബിറ്റർമാരെയും അനുസരിച്ചു് പിന്തുടരണമെന്നും, ശെമ്മാശ്ശന്മാരെ ബഹുമാനിക്കണമെന്നും,' അദ്ദേഹം ഏഷ്യാമൈനറിലെ ചില സഭകളെ പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നു. അദ്യകാലങ്ങളിൽ ഒരു സ്ഥലത്തെ സഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായി മാത്രമാണു് എപ്പിസ്കോപ്പാ ഗണിക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്ന

* A. J. Maclean on Ministry in the Encyclpedia of Religion and Ethics. P. 661.

തു്. എന്നാൽ രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്തോടെ കൂടെ ഒന്നിലധികം സഭകളുടെ മേൽനോട്ടം ഒരു ബിഷോപ്പിനു ലഭിക്കയും, അപ്പൊസ്തലിക പിൻതുടർച്ചയെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശം സഭയിൽ പൊതുവെ സ്ഥിരപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയാണു് ഇടവക മേലദ്ധ്യക്ഷത്വം (Diocesan Episcopate) എന്ന സ്ഥാപനയും, സ്ഥാനവും സഭയിൽ ഉടലെടുത്തതു്.

ആദിമകാലങ്ങളിൽ തിരുവത്താഴം, മാമ്മോദീസാ ആദിയായ ശുശ്രൂഷകൾ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നതും, സഭയിലെ ഓരോ സ്ഥാനത്തേക്കു് ശുശ്രൂഷകന്മാരെ കൈവയ്പുമൂലം നിയമിച്ചതും പ്രസ്ബിറ്റർമാരുടെ ഭരണകൌൺസിലുകളിൽ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചിരുന്നതും പണമിടപാടുകൾ നടത്തിയതും എപ്പിസ്കോപ്പന്മാർ തന്നെയായിരുന്നു. സഭയുടെ അധികാരം, ഉപദേശം, ശിക്ഷണം ഇവയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനമായിട്ടത്രെ ബിഷോപ്പിനെ ഗണിച്ചുവന്നതു്. ഒരുവനെ എപ്പിസ്കോപ്പായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു് വിവാഹം പ്രതിബന്ധമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, ബിഷോപ്പായശേഷം കല്യാണം കഴിക്കുക സാധാരണമല്ലായിരുന്നു.

പ്രസ്ബിറ്റർമാർ

സഭാഭരണത്തിൽ തങ്ങളുടെ ആലോചനയും സഹകരണവും മൂലം എപ്പിസ്കോപ്പായെ സഹായിക്കയെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഇവരുടെ പ്രധാന ചുമതല. ബിഷോപ്പിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഇല്ലാത്ത അവസരങ്ങളിൽ ഇവർ തിരുവത്താഴം അനുഷ്ഠിക്കുക, സഭാഭരണം നടത്തുക എന്നതും സാധാരണമായിരുന്നു. ജ്ഞാനസ്നാനകർമ്മവും കാലക്രമേണ പ്രസ്ബിറ്റർമാരുടെ കൈയിൽ വന്നുചേർന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ചില സംഗതികളൊഴിച്ചു് പ്രസ്ബിറ്ററിനു ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു തുല്യമായ സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് കാണാവുന്ന

താണു്. എ. ഡി. 700–നു് മുമ്പു് മുപ്പതുവയസ്സിൽ കുറഞ്ഞവരെ പ്രസ്ബിറ്റർസ്ഥാനത്തു് പ്രവേശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല എന്നു് ചരിത്രപണ്ഡിതനായ ഡാക്ടർ ഹാച്ചു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പ്രസ്ബിറ്റർസ്ഥാനത്തേക്കു നിയമിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷയിൽ ബിഷോപ്പിനോടുകൂടെ ഇതര പ്രസ്ബിറ്റർമാരും സ്ഥാനാർത്ഥിയുടെ തലയിൽ കൈവയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നു.

ശുശ്രൂഷകന്മാർ

പരസ്യാരാധനയിലും തിരുവത്താഴം, മാമോദീസാ അതുടിയായ വിശുദ്ധശുശ്രൂഷകളിലും കർത്താക്കന്മാരെ സഹായിക്കുക, പള്ളിയിൽ ക്രമം പാലിക്കുക, രോഗികളെ സന്ദർശിക്കുക അതുടിയായ ശുശ്രൂഷകൾ അയിരുന്നു ശുശ്രൂഷകന്മാരെക്കൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. ശുശ്രൂഷകന്മാരിൽതന്നെ ഉപശുശ്രൂഷകന്മാർ, വായനക്കാർ(കൊറോയ), സംഗീതക്കാർ, വ്യാഖ്യാതാക്കൾ, വാതിൽകാവൽക്കാർ, ഭൂതമിറക്കുന്നവർ ഇങ്ങനെ പല ശാഖകൾ കാലക്രമേണ സഭയിൽ ഉണ്ടായി. ശെമാശ്സ്ഥാനത്തേക്കു് ഒരാൾ 25–ാമത്തെ വയസ്സിലും, പ്രസ്ബിറ്റർസ്ഥാനത്തേക്കു് 30–ാം വയസ്സിലുമാണു് സാധാരണയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടുവന്നതു്. വായനക്കാരായും മറ്റും ചെറിയകുട്ടികൾതന്നെ സഭയിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് 393–ൽ ഹിപ്പോയിൽവച്ചു കൂടിയ സഭായോഗത്തിന്റെ വൃത്താന്തത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

ശുശ്രൂഷക്കാരികാ

കർത്താവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തം അനുകരിച്ചു പുതിയനിയമകാലത്തു സഭ സുവിശേഷവേലയിൽ സ്ത്രീകൾക്കും, യോഗ്യമായ ഒരു സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നു. റോമക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ (1: 16) കാണുന്ന കെംക്രയസഭയിലെ ശുശ്രൂഷക്കാരിയായ ഫേബ, പക്ഷേ സഭയിൽ ഔദ്യോഗികനിലയിൽ

ഇരുന്ന ഒരു സ്ത്രീ ആയിരിക്കാം. സ്ത്രീകളുടെ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽ, പ്രസ്ബിറ്റർമാരെ സഹായിക്കുകയും, ആരാധനസമയത്ത് സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിൽ ക്രമം പാലിക്കയും, രോഗികളെ സന്ദർശിക്കയും മറ്റുമായിരുന്ന ഇവരുടെ പ്രധാന ജോലി. ആംഗ്ലിക്കൻസഭയിലും, വെസ്ലിയൻസഭയിലും പുരാതനകാലത്തെ ശുശ്രൂഷക്കാരികളെപ്പോലെയുള്ള ഡീക്കനസ്സസ് (Deaconesses) ഇപ്പോൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതും ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്.

റോമയിലെ ബിഷോപ്പായ കൊർന്നേല്യൊസ്, അന്ത്യോഖ്യയിലെ ബിഷോപ്പായ ഫേബിയനു 251-ൽ അയച്ച ഒരു എഴുത്തിൽനിന്നു് അക്കാലത്തു് റോമയിലെ സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന വിവിധസ്ഥാനങ്ങളും അവയുടെ സംഖ്യയും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ബിഷോപ്പും, 46 പ്രസ്ബിറ്റർമാരും, 7 ശെമ്മാശമ്മാരും, 7 ഉപശെമ്മാശന്മാരും, 42 അക്കോലിത്തന്മാരും (Acolytes സഹായികൾ), 52 ഭൂതമിറക്കുന്നവരും, വായനക്കാരും, വാതിൽകാവൽക്കാരും, 1500-ൽപരം വിധവമാരും അനാഥരും സഭയുടെ ലിസ്റ്റിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു. ഈ ലിസ്റ്റിൽ കാണുന്ന വിധവമാർ ദാരിദ്ര്യംമൂലം സഭയുടെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രാർത്ഥനയിലും ആതുരശുശ്രൂഷയിലും ജീവിതം കഴിച്ചുവന്നവരാണു് (1തിമൊ. 5: 5). മൂന്നാംശതാബ്ദത്തിന്റെ ശേഷം ഈവിധത്തിലുള്ള 'വിധവ'മാരുടെ സ്ഥാനത്തു് ശുശ്രൂഷക്കാരികളെ നാം കാണുന്നു. കന്യകമാരും അവരുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ ആത്മികവും ശാരീരികവുമായ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി മാത്രം നിയമിച്ചാക്കിയ ഈ ശുശ്രൂഷക്കാരികളെ ശെമ്മാശന്മാർക്കു തുല്യസ്ഥാനമുള്ളവരായി വിചാരിച്ചുകൂടാ. കൈവയ്പുമൂലം ശുശ്രൂഷസ്ഥാനത്തേക്കു നിയമിച്ച ഒരു വർഗ്ഗമായി കുറെക്കാലത്തേക്കു് ഇവരെ ചരിത്രത്തിൽ കാണ്മാനുണ്ടെങ്കിലും, അഞ്ചും, ആറും ശതാബ്ദങ്ങളിൽ കൂടിയ ചില സുന്നഹദോസു

കൾ സ്ത്രീകളെ ഈദൃശമായ ശുശ്രൂഷാസ്ഥാനത്തുനിന്നു വിലക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇടത്തട്ടുസഭയായ മൊണ്ടനസഭയിൽ സ്ത്രീകൾക്കു പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന സഭകളൊന്നും സ്ത്രീകൾ എന്തെങ്കിലും ക്രമാശകൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനോ, പൊതുയോഗങ്ങളിൽ ഉപദേശിക്കുന്നതിനോ, പ്രസംഗിക്കുന്നതിനോ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല.

4-ാംശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടെ ക്രിസ്തീയസഭ വിവിധസ്ഥാനികളോടുകൂടിയ ഒരു മഹാസ്ഥാപനമായിത്തീർന്നു എന്നുപറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലൊ.

സാമൂഹ്യസ്ഥിതി

ആദ്യത്തെ നാലു ശതാബ്ദങ്ങളിൽ സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമൂഹ്യനിലകൂടെ മുരുക്കിപ്പറഞ്ഞ് ഈ അദ്ധ്യായം അവസാനിപ്പിക്കാം.

അപ്പൊ. പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെ, സഹോദരത്വം സമത്വം എന്നീ തത്ത്വങ്ങളാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരമായിരുന്നിട്ടുള്ളത്. വസ്തുവകകൾ പൊതുവിൽ അനുഭവിച്ചിരുന്നതും, യവനക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിധവമാരെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനു ശുശ്രൂഷകന്മാരെ നിയമിച്ചതും വി. പൌലൊസിന്റെ ധനശേഖരവും ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. പുറജാതികൾക്കുതന്നെയും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാഹോദര്യത്വം അത്ഭുതകരമായി തോന്നി. 'നോക്കുവിൻ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ തമ്മിൽതമ്മിൽ എത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നു' എന്ന സംസാരം പുറജാതികളുടെ ഇടയിൽ സാധാരണമായിരുന്നുവെന്നു തെർത്തുല്യൻ അഭിമാനപൂർവ്വം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹം, സമ്പാവന, സൌഹാർദ്ദം, ജീവിതശുദ്ധി, പീഡനകാലങ്ങളിൽ പ്രത്യ

ക്ഷപ്പെട്ടുത്തിയ ധൈര്യം, സമാധാനം അടിയായ വിശിഷ്ടഗു
ണങ്ങൾ അനേക പുറജാതികളെ കത്താവിങ്കലേക്കു് ആകർ
ഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല.

മൂന്നാംശതാബ്ദത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിനു് എതിരായി
പ്രവർത്തിച്ച സെൽസസ് എന്ന വിദ്വാൻ ക്രിസ്ത്യാനികളു
ടെമേൽ പ്രധാനമായി ചെയ്ത ദോഷാരോപണം, അവർ ദരി
ദ്രർ, പാവപ്പെട്ടവർ, മൂഢർ, അലക്കുകാർ, ചിന്തിക്കുവട
ക്കാർ, അടിമസ്ത്രീകൾ അടിയായി സാമൂഹ്യനിലയിൽ അധഃ
പതിച്ചുകിടന്നവരുടെ അടുക്കൽ പോയി മൈത്രീഭാവം പ്ര
ദർശിപ്പിച്ചു് അവരോടു ദൈവസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സുവി
ശേഷം പ്രസംഗിച്ചുവന്നു എന്നുള്ളതാണു്. സ്ത്രീകളുടെ നില
ഉയർത്തുന്നതിനും അടിമകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നതിനും,
ക്രിസ്തുമതം എത്രമാത്രം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ആധുനികകാല
ത്തു ജീവിക്കുന്ന നമുക്കു ചരിത്രപാരയാണം ക്കൂടാതെ മനസ്സി
ലാകുന്നതല്ല. ടെലിമാക്കസ് എന്ന സന്യാസി സ്വജീവനെ
ബലികഴിച്ചാണു് റോമരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പിലിരുന്ന, മനു
ഷ്യരും മൃഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള മത്സരയുദ്ധങ്ങൾ അവസാനിപ്പി
ച്ചതു്. കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും അനാഥർക്കും വിധവമാർക്കും ജനസമുദാ
യത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനം ലഭിച്ചതും ക്രിസ്ത്യാനികളു
ടെ പരിശ്രമഫലമാണു്.

എന്നാൽ അദ്യകാലങ്ങളിൽ സഭയിൽ ഭിന്നതയും വഴ
ക്കും സഭാംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അവിടവിടെയായി ലജ്ജാക
രമായ നടപടികളും കണ്ടുവന്നിരുന്നുവെന്നുള്ളതും മറച്ചുവയ്ക്കു
ത്തക്കതല്ല. സാഹോദരത്വം പ്രസംഗിക്കയും കുറെയെല്ലാം പ്ര
യോഗത്തിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്ത ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ
തന്നെ അടിമകളെ വിൽക്കയും വാങ്ങിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനു മ
ടിച്ചില്ല. എങ്കിലും അദ്യത്തെ മൂന്നു നാലു ശതാബ്ദങ്ങളി
ലെ ക്രിസ്തീയസഭയുടെ സാന്മാർഗ്ഗികമായും സമൂഹ്യമായും
ഉള്ള സ്ഥിതി ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ പൊതുവിൽ അ

തു തുഛീകരമെന്നു മാത്രമല്ല, പുറജാതികൾക്കു മാതൃകാപരവു മായിരുന്നുവെന്നു് സധൈര്യം പ്രസ്താവിക്കാം.

രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിലെ ഒരെഴുത്തുകാരൻ ക്രിസ്ത്യാനികളെയും ക്രിസ്തുമതത്തെയും കുറിച്ചു് ഡയോഗ്നട്ടിസിനു എഴുതിയ ലേഖനം(എ. ഡി. 140)ത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന മനോഹരമായ സാക്ഷിപത്രത്തിന്റെ ഒരുഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഈഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം.

'ദേശം, ഭാഷ, ആചാരമര്യാദകൾ എന്നീസംഗതികളിലൊന്നിലും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് ഇതരന്മാരിൽനിന്നു യാതൊരു പ്രത്യേകതയുമില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ നടപടി അത്ഭുതകരമായവിധത്തിൽ മറ്റുള്ളവരുടേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു. അവരുടെ സ്വദേശത്തുതന്നെ പരദേശികളെപ്പോലെയാണു് അവർ അധിവസിക്കുന്നതു്. പരദേശം അവക്കു സ്വദേശവും, സ്വദേശം പരദേശവുമാണു്. അവർ ജഡത്തിലിരിക്കുന്നെങ്കിലും, ജഡപ്രകാരം ജീവിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ ജീവിതം ഭൂമിയിൽ കഴിക്കുന്നുവെങ്കിലും, അവരുടെ പൌരത്വം സ്വർഗ്ഗത്തിലത്രെ. എല്ലാമനുഷ്യരും അവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നെങ്കിലും അവർ എല്ലാവരെയും സ്നേഹിക്കുന്നു. അവർ അപമാനിക്കപ്പെടുന്നു, ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു, വധിക്കപ്പെടുന്നു—എന്നാൽ ഇതാ അവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവനുള്ളവരായിരിക്കുന്നു, നന്മചെയ്തിട്ടും, തിന്മചെയ്യുന്നവരെപ്പോലെ അവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. മുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ആത്മാവിനു് ശരീരത്തിലുള്ള സ്ഥാനമാണു് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ലോകത്തിലുള്ളതു്.'

അദ്ധ്യായം 8

ചില പ്രധാന സഭാപിതാക്കന്മാർ

തെത്തുല്യൻ

ലത്തീൻ തിയോളജിയുടെ (വൈദികവിജ്ഞാന) പിതാവു് എന്ന അപരനാമത്തിനു യോഗ്യനായിത്തീർന്ന ക്വിൻറസു് സെപ്റ്റിമസു് ഫ്ളോറൻസു് തെത്തുല്യനസു്, ആഫ്രിക്കയിലെ സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധനത്രെ. കാത്തേജിലെ ബിഷോപ്പായ സിപ്രിയൻ ഇദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഗുരുവായി ഗണിച്ചു് ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളോടു് അപാരമായ ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ഏകദേശം ക്രിസ്താബ്ദം 150-ൽ കാത്തേജിലെ ഒരു ഉയർന്ന പുറജാതി കുടുംബത്തിൽ ഒരു ശതാധിപൻെറ മകനായി തെത്തുല്യൻ ജനിച്ചു. റോമാനഗരത്തിൽപോയി ഗ്രീക്കു ഭാഷ, തത്വജ്ഞാനം, ചരിത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം പഠിച്ചതുകൂടാതെ, നിയമാഭ്യസനവും കഴിച്ചു. പീഡനകാലത്തു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച ക്ഷമയും ധൈര്യവും കണ്ടു മനസ്തിരിഞ്ഞു എ. ഡി. 190-നോടടുത്തു തെത്തുല്യൻ സ്നാനമേൽക്കയും, കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു കാത്തേജിലെ സഭയിൽ ഒരു പ്രസ്ബിറ്ററായി ജോലി സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു. ഒരു ഗ്രന്ഥകാരൻ, താർക്കികൻ, എന്നീ നിലകളിൽ തെത്തുല്യൻ അസാമാന്യബുദ്ധിവൈഭവം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പീഡനകാലങ്ങളിൽ ചക്രവർത്തിമാരുടെ മുമ്പാകെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഭാഗംപിടിച്ചു് വാദിക്കുന്നതിനും, പുസ്തകങ്ങൾ വഴിയായി ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കുറിച്ചുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ മാറുന്നതിനും, തെത്തുല്യൻെറ ബുദ്ധിയും നിയമപരിജ്ഞാ

നവും വളരെ പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ലത്തീൻഭാഷ ഉപയോഗിച്ചു ക്രിസ്തീയമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചമയ്ക്കുന്നതിനു് ഇദ്ദേഹം ആണു് ആദ്യമായി ഉദ്യമിച്ചതു്.

തന്റെ ആയുസ്സിന്റെ അവസാന ഘട്ടത്തിൽ മാതൃസഭവിട്ടു് തെത്തുല്യൻ, മൊണ്ടേനമതം എന്ന ഇടത്തുടിൽ ചെന്നു ചാടി. സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന ദുഷ്യങ്ങളും മൊണ്ടേനമതത്തിൽ അനുഭവിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയ അനുഭവങ്ങളും ആണു് ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പരിവർത്തനം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു ഇദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായശഠതയും അസ്ഥിരതയും മനസ്സിലാക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവർപോലും ഈ വിശുദ്ധ പിതാവിന്റെ തീക്ഷ്ണതയും അന്തരശുദ്ധിയും വിലമതിച്ചേതീരൂ. തെത്തുല്യൻ എ. ഡി. 222–നടുത്തു് മരിച്ചു.

സഭയെക്കുറിച്ചു മൂന്നാംശതാബ്ദത്തിൽ സിപ്രിയൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ തെത്തുല്യന്റെ ആദ്യകാലത്തെ അഭിപ്രായങ്ങളുമായി വളരെ യോജിക്കുന്നുണ്ടു്. സിപ്രിയൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: 'ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയിൽ അല്ലാത്തവൻ ക്രിസ്ത്യാനി അല്ല.....സഭയ്ക്കു വെളിയിൽ രക്ഷയില്ല. സഭ ബിഷോപ്പിലും, ബിഷോപ്പു സഭയിലുമത്രെ. അതുകൊണ്ടു ബിഷോപ്പിനോടുകൂടെ നിൽക്കാത്തവൻ സഭയിലുള്ളവനല്ല.'

'വിശ്വാസം ക്ഷാമത്തെ ഭയപ്പെടുന്നില്ല'; 'സത്യം പാരമ്പര്യത്തെക്കാൾ വലുതു'; 'രക്തസാക്ഷികളുടെ രക്തം സഭയുടെ വിത്തത്രെ' ഇത്യാദി പല സരസോക്തികൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. തെത്തുല്യന്റെ മതപരിവർത്തന കാലശേഷം ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ചു പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ നേരത്തോക്കായി തോന്നിയേക്കാം. പുനർവിവാഹം വ്യഭിചാരമാണെന്നും, പട്ടാളസേവ പാപമാണെന്നും മറ്റും പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു ഇദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല.

പാശ്ചാത്യസഭയുടെ വൈദിക വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ തെത്തുല്യൻ ഒട്ടുവളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിഖ്യാവിശ്വാസത്തിന്റെ ആരംഭം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തിൽ കാണ്മാനുണ്ട്. ത്രിത്വം, "സബ്സ്റ്റൻസ്," സാക്രമെന്തു്, പുണ്യം (Merit) ആദിയായി വൈദികന്മാർ പിൽക്കാലത്തു ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള പല പദങ്ങളും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണു് ആദ്യമായി കാണുന്നതു്.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഇദ്ദേഹം രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനാണെന്നുള്ളതിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല.

അലക്സന്ത്രിയായിലെ ക്ലെമന്തു്

(എ. ഡി. 151—212)

പുരാതന സഭയിലെ പണ്ഡിതാഗ്രേസരന്മാരിൽ ഒരുവനാണു അലക്സന്ത്രിയായിലെ വിശുദ്ധ ക്ലെമന്തു്. അക്കാലത്തെ സുവനായി ജനിച്ച ഇദ്ദേഹം കാലാന്തരത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കയും, സ്ഥാനാർത്ഥികളെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വൈദിക സെമിനാരിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ മലബാർതീരം സന്ദർശിച്ച പൻടീനസ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവും, 3-ാംശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധ വേദഗ്രന്ഥവ്യാഖ്യാതാവും, തത്വജ്ഞാനിയും ആയ ഓറിജൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനും അത്രെ.

"പുറജാതികളോടുള്ള പ്രബോധനം" "അദ്ധ്യാപകൻ" എന്നിത്യാദി ഒട്ടുവളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ക്ലെമന്തു ചമച്ചിട്ടുണ്ട്. വിദ്വാന്മാരായ യവനജാതിക്കാരെ ആകർഷിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങൾ തത്വജ്ഞാനപരമായി പ്രതിപാദിച്ചു കാണിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ക്രിസ്തുമതം ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ തത്വ

ജ്ഞാനസഞ്ചയമാണെന്നും, യേശുക്രിസ്തു സകല ജ്ഞാനത്തിന്റെയും ഉറവയാണെന്നും, ഗ്രീക്കുതത്വചിന്തകൾ ന്യായപ്രമാണം യഹൂദന്മാക്കെന്നപോലെ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു വഴികാട്ടിയാണെന്നും, വി. ക്ലെമന്തു് തന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സമർത്ഥിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്തീയജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നു ഇദ്ദേഹത്തിനു് ഗ്രീക്കു് തത്വജ്ഞാനഗതിയോടുണ്ടായിരുന്ന അനുകൂല്യം നല്ലപോലെ വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടു്. വിശ്വാസംമൂലം ഒരുവനു് രക്ഷപ്രാപിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണെങ്കിലും, വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ സ്നേഹവും, സ്നേഹത്തോടുകൂടെ ദൈവപരിജ്ഞാനവും സമ്പാദിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനിയെത്തെ പൂർണ്ണതയിലെത്തുന്നതു് എന്നു് ഇദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. "ജ്ഞാനസമ്പാദനം," "ചിന്താശീലം," 'യുക്തിവാദം' ഇവയെല്ലാം ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സവ്വപ്രധാനമായ ലക്ഷണങ്ങളായും, കർത്തവ്യങ്ങളായും വി. ക്ലെമന്തു് ഗണിച്ചിരുന്നു. യവനതത്വജ്ഞാനത്തിന്റെ വില സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തെർത്തുല്യനും ക്ലെമന്തും തമ്മിൽ ഗണ്യമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടു്. ജാതികളായ ഗ്രീക്കുകാരുടെ തത്വജ്ഞാനം മനുഷ്യരെ ദൈവത്തിൽനിന്നു അകറ്റുന്ന ഒരു ശക്തിയായിട്ടത്രെ തെർത്തുല്യൻ കണ്ടതു്. എന്നാൽ പുറജാതികളെ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു ആകർഷിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യഹൃദയത്തെ സാത്വികചിന്തയിലേക്കു് ആനയിപ്പിക്കുന്നതിനും, മതിയായ ഒരു സാന്മാർഗ്ഗിക വഴികാട്ടിയായി ഗ്രീക്കുതത്വജ്ഞാനത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പരിഗണിക്കണമെന്നു് വി. ക്ലെമന്തു് ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. ആധുനികകാലത്തു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഭാരതവർഷത്തിലെ ക്രിസ്ത്യേതരന്മാരുടെ വിശ്വാസാചാരാദികളോടും മതസാഹിത്യത്തോടും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട നയം എന്താണെന്നു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ ക്ലെമന്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പല ആശയങ്ങളും തത്വങ്ങളും, നമുക്കു പ്രയോജനപ്പെടാതിരിക്കയില്ല.

ക്ലെമന്തും ഓറിജനും വേദപുസ്തകം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനു് സ്വീകരിച്ച രീതി രസാവഹമായിട്ടുള്ളതാണു്. തിരുവചനത്തിലെ ചരിത്രങ്ങളിലും ഓരോ സംഭവങ്ങളിലും വാക്യങ്ങളിലും ഓരോ വിധത്തിലുള്ള ഗൂഢാർത്ഥമുണ്ടെന്നു അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു്, അയ്യായിരംപേരെ കത്താവു പോഷിപ്പിച്ച ചരിത്രത്തിൽ അഞ്ചപ്പമായി സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് മോശെയുടെ അഞ്ചുപുസ്തകങ്ങളായ ന്യായപ്രമാണമാണെന്നും, രണ്ടു് മീൻ ഗ്രേക്കുകാരുടെ തത്വജ്ഞാന പദ്ധതികളാണെന്നും ക്ലെമന്തു് വ്യാഖ്യാനിച്ചിരുന്നു.

ക്ലെമന്തിനെ പാശ്ചാത്യസഭയിലെ ഒരു വിശുദ്ധ പിതാവായി റോമാസഭ ആദ്യം അംഗീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില അഭിപ്രായഗതികൾ സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിനു് എതിരായി നില്ക്കുന്നുവെന്നുള്ള ബോധത്താൽ 18-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു പാപ്പാ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു റോമാസഭയിലെ പുണ്യവാന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ നിന്നു നീക്കം ചെയ്തു.

ഓറിജൻ (എ. ഡി. 185—254)

ക്ലെമന്തിന്റെ അനന്തരഗാമിയായി അലക്സന്ത്രിയായിലെ വൈദികസിമ്മനാരിയെ പൂർവ്വവൽ പരിപോഷിപ്പിച്ച, പൌരസ്ത്യസഭാപണ്ഡിതാഗ്രേസരനാണു് ഓറിജൻ. ഇദ്ദേഹം അലക്സന്ത്രിയായിലെ ഒരു ക്രൈസ്തവ കുടുംബത്തിൽ 185-മാണ്ടിടയ്ക്കു ജാതനായി. മരണത്തോളം വിശ്വസ്തനായിരുന്ന സ്വപിതാവിൽനിന്നും, നല്ല പരിശീലനവും വേദജ്ഞാനവും, ശൈശവത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭ്യമായി. തുടർന്നുണ്ടായ ഗ്രേക്കുതത്വജ്ഞാനപഠനം തന്റെ വിശ്വാസത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണു് ചെയ്തതു്. പിതാവിന്റെ രക്തസാക്ഷിമരണവേളയിൽ ബാലനായ ഓറിജന്റെ അചഞ്ചലതാവും സ്ഥിരവിശ്വാസവും തികച്ചും പ്ര

ത്യക്ഷപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി. സെപ്തിമിസ്സ് സെവിറസ്സ് ചക്രവ
ത്തിയാൽ കൊല്ലപ്പിക്കപ്പെട്ട പിതാവിനോടൊപ്പം വി
ശ്വാസം ഏറ്റുപറഞ്ഞ രക്തസാക്ഷിമരണം വരിക്കുന്നതിനാ
ണ് കേവലം പതിനേഴുവയസ്സുമാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന
ആ ധീരബാലൻ നിശ്ചയിച്ചത്. മാതൃതുല്യം ഒന്നുമാത്രം
കൊണ്ടു ഓറിജന്റെ അഗ്രഹം വിഫലീഭവിച്ചു. ഇങ്ങനെ
പിതാവിന്റെ വിധിയിൽ അംശിയാകുവാൻ സാധിക്കാതെ
പോകയാൽ ദുഃഖിതനായി ഓറിജൻ അള്ളേഹത്തിനു എഴുതി
യത്: "ഞങ്ങളുടെ കഷ്ടാവസ്ഥയെയോർത്തു അവിടുത്തെ മനസ്സു
വ്യതിചലിച്ചു പോകാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചുകൊ
ള്ളേണമേ" എന്നാണ്.

മരണത്തെപ്പോലും ഭയപ്പെടാത്ത ഈ ഭക്തിവൈരാഗ്യം
പിൽക്കാലത്തു, ഓറിജൻ സ്വീകരിച്ച കഠിനസന്ന്യാസവ്ര
താനുഷ്ഠാനത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഏകവസ്ത്രധാരിയായും,
നിരന്തരോപവാസത്താൽ ശുഷ്കശരീരനായും അതേ ഓറിജ
നെ നാം പിന്നീടു കാണുക. വെറുംതറയായിരുന്ന അള്ളേഹ
ത്തിന്റെ ശയ്യാതലം. ചെരിപ്പു അള്ളേഹം വർജ്ജിച്ചു. ക്രൂടാ
തെ വി. മത്തായി 19-ാം അദ്ധ്യായം 12-ാം വാക്യത്തിൽ പറ
യുംപ്രകാരമുള്ള പരിപൂർണ്ണതയ്ക്കുവേണ്ടി താൻ തന്നെത്താൻ
ഷണ്ഡനാക്കുകപോലും ചെയ്തു എന്നുള്ളതും പ്രസ്താവ്യ
മത്രെ.

ഉരുവായ ക്ലൈമന്തു് മരിച്ചപ്പോൾ 18 വയസ്സുമാത്രം പ്രാ
യമുണ്ടായിരുന്ന ഓറിജൻ ഒരു അഗാധ പണ്ഡിതനെന്നു പൊ
തുജന സമ്മതി സമ്പാദിച്ചിരുന്നതിനാൽ, വൈദികസിമ്മ
നാരിയുടെ ചുമതല ഏൽക്കേണ്ടിവന്നു. തന്റെ അക്ഷീണയ
ത്നംകൊണ്ടും, അനുപമപാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടും, സിമ്മനാരിയെ
അതിന്റെ അത്യുച്ചനിലയിൽ എത്തിക്കുന്നതിനു ഓറിജനു
സാധിച്ചു. എങ്കിലും തന്റെ പ്രവർത്തനം, പ്രതിബന്ധരഹി
തമായിരുന്നില്ല. 215-ൽ എല്ലാ തത്വജ്ഞാനികളും അല

ക്സന്ത്രിയായിൽനിന്നു ബഹിഷ്കൃതരായ വേളയിൽ ഓറിജനും ഒരു കൊല്ലത്തെ വിദേശവാസം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടം പ്രത്യേകിച്ചും അസുഖപൂരിതമായിരുന്നു. അക്രൈസ്തവചക്രവർത്തിമാരുടെ പീഡനത്തിനും പുറമെ, തന്റെ സ്വന്തം ബിഷോപ്പായ ഡെമീട്രിയസ്സിന്റെയും ഉപദ്രവം ഈ ഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനനുഭവമായി. താൻ ഒരു പലസ്തീൻ ബിഷോപ്പിൽനിന്നും സ്ഥാനമേറ്റു എന്നുള്ളതാണ് അതിനു കാരണം. ഒരു അന്യമേലദ്ധ്യക്ഷനിൽനിന്നും സ്ഥാനമേറ്റതു, തന്റെ സ്ഥാനത്തെ അവഹേളിക്കുന്നതായിട്ടാണ്, ഡെമീട്രിയസ്സിനു തോന്നിയതു. ക്ഷുഭിതനായ അദ്ദേഹം സുന്നഹദോസുകൾ വിളിച്ചുകൂട്ടി, ഓറിജനിൽ ഇടത്തുട്ടുകൾ ആരോപിച്ചു, അദ്ദേഹത്തെ പൌരോഹിത്യസ്ഥാനത്തുനിന്നും മുടക്കുകയും, അലക്സന്ത്രിയയിൽനിന്നും ബഹിഷ്കൃതനാക്കുകയുംചെയ്തു. അതിനെ തുടർന്നതന്നെ ഡിസിയന്റെ മതപീഡനം ഉണ്ടായി. അതിൽപ്പെട്ടു, ഒരു തടവിൽ കിടന്നു അനുഭവിച്ച കഠിന ദേഹോപദ്രവങ്ങളുടെ ഫലമായി, പലസ്തീൻനാട്ടിലെ സേസർ പട്ടണത്തിൽവച്ചു 254-ൽ ഓറിജൻ കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു.

ഓറിജന്റെ പാണ്ഡിത്യം ബഹുമുഖമായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു വൈദികവിജ്ഞാനിയും, വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാതാവും, താത്വികനും എന്ന നിലയിൽ സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ ഓറിജൻ അതുല്യനാണ്. വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ഒക്കെയും മുന്നോടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഹെക്സാപ്ലാ' (Hexapla) എന്ന കൃതിയാണ്. ഇതിൽ പഴയനിയമത്തിന്റെ മൂലഗ്രന്ഥവും, മൂന്നു ഗ്രീക്കുഭാഷാന്തരങ്ങളുംകൂടെ ചേർത്തു, താരതമ്യപഠനംചെയ്തു, വ്യാഖ്യാനിച്ചു നോട്ടുകൾ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. വേദകഥകൾക്കു ശ്രദ്ധാർഹങ്ങൾ സങ്കല്പിച്ചു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ഒരു ദൈഷ്യം ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പറയാമെന്നിരുന്നാ

ലും ഓറിജന്റെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ പലതും, ആധുനിക വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കു സഹായമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങളെ ഒന്നാകെ സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന പ്രഥമഗ്രന്ഥം ഓറിജന്റെ 'ഡി പ്രിൻസിപ്പിസ്'(De Principis) ആണ്. ഹോമോ ഊസിയോൻ എന്ന പദം ആദ്യം ഉപയോഗിച്ചതു ഇദ്ദേഹമാണ്. ഗ്രേക്കുതത്വജ്ഞാനിയായ 'സെൽസസിന്റെ വിമർശനങ്ങൾക്കു മറുപടിയായി എഴുതിയ സെൽസസിന്റെ നേരെ' (Against Celcus) എന്ന പുസ്തക പരമ്പര, ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങൾ വെറും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളല്ലെന്നും, പ്രത്യുത, പ്ലേറോ തുടങ്ങിയവരുടെ തത്വജ്ഞാനത്തെയും വെല്ലുന്ന തത്വചിന്തകൾ തന്നെയാണെന്നും, താത്വികലോകത്തിനു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. ക്രുടാതെയും വേദത്തിലെ ഓരോ പുസ്തകങ്ങളെയും അധികരിച്ചു അനേക വാല്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

ഓറിജന്റെ ഈ പരിശ്രമങ്ങൾ ആരംഭകാലത്തു സഭയുടെ വെളിച്ചമായി പ്രശോഭിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഇവ തന്നെ പിൽക്കാലത്തു സഭയിൽ ഭിന്നതകൾക്കു നിദാനമായിത്തീർന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ക്രിസ്തുവിന്റെ അളതവം, ത്രിത്വത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനുള്ള സ്ഥാനം എന്നിവയെപ്പറ്റിയുണ്ടായ വാദപ്രതിവാദത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാർ ഒക്കെയും ഓറിജന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഓറിജന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധങ്ങളായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഉൽഭ്രതമാകയാൽ പിൽക്കാലത്തു പല സുന്നഹദോസുകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പഴിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഇടത്തുട്ടുകാരനായി വിധിക്കയും, പുണ്യവാന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നതിൽ വൈമനസ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കയും ഉണ്ടായി. എങ്കിലും ഓറിജനെപ്പോലെ നിസ്സുളങ്കഹൃദയവും പാവനാദർശങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്ന അധികം സഭാപിതാക്കന്മാർ പൂർവ്വികസഭാചരിത്രത്തെ അലങ്കരിച്ചിട്ടില്ല തന്നെ.

വിശുദ്ധ ജറോം (എ. ഡി. 340—420)

പുരാതന പാശ്ചാത്യസഭയിലെ ഒരു പണ്ഡിതാഗ്രേസരനും, വി. അഗസ്റ്റീനോസിന്റെ സമകാലീനനുമായ ഇദ്ദേഹം ഗ്രീസ്‌രാജ്യത്തിനടുത്തുള്ള ഡാൽമേഷ്യ (Dalmatia) എന്ന സ്ഥലത്തു ക്രിസ്താബ്ദം 340–ൽ ജനിച്ചു. യൂസിബസ് ഹീരോണിമസ് എന്നാണ് ജറോമിന്റെ പൂർണ്ണമായ പേരു്. റോമാനഗരത്തിൽ ഇദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് സ്നാനമേറ്റതു്. പിന്നീടു് പലസ്തീൻ, സിറിയ അടിയായ പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലേക്കു യാത്ര ചെയ്തു. അവിടെവച്ചു ഒരു യഹൂദന്റെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു് എബ്രായഭാഷ പഠിച്ചു. ഈ കാലത്തു് അന്ത്യോഖ്യസ്സു സമീപമുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു് ഒരു സന്യാസിയായി ഇദ്ദേഹം പാർത്തുവന്നു. എ. ഡി. 379–ൽ അന്ത്യോഖ്യയിൽവച്ചു് പ്രസ്ബിറർ സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചശേഷം കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽചെന്നു് പ്രസിദ്ധ വൈദികന്മാരായ നിസ്സായിലെ ഗ്രഗറി, നാസ്സിയാൻസത്തിലെ ഗ്രഗറി എന്നീ മഹാന്മാരുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. അതിന്റെശേഷം റോമിൽ പോയി കുറെക്കാലം സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തിയശേഷം ബേത്ത്‌ലഹെമിലേക്കു തിരികെ പോന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെകൂടെ പൌളാ എന്ന ധനികയായ ഒരു സ്ത്രീയും അവളുടെ മകളും സന്യാസജീവിതവൃത്തിയാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു ബേത്ത്‌ലഹെമിൽ വന്നു്, അവരുടെ സ്വന്തം ഉപയോഗത്തിനായും ജറോമിന്റെ ആവശ്യത്തിലേക്കായും രണ്ടുമൂന്നു സന്യാസമഠങ്ങൾ പണിയിച്ചു അവിടെ താമസിച്ചു. ബേത്ത്‌ലഹെമിൽ ചെലവഴിച്ച 34 സംവത്സരക്കാലം, ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി പല വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ ജറോം ഭാഗഭാക്കായിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാവൃദ്ധനും വയോവൃദ്ധനും ആയിത്തീർന്നിരുന്ന വി. ജറോം 420–ൽ പരലോകപ്രാപ്തനായി.

ഇദ്ദേഹം വേദപുസ്തകം മൂഴുവൻ മൂലഭാഷയിൽനിന്നു് ലത്തീൻഭാഷയിലേക്കു് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതു നിമിത്തമാണു് പാശ്ചാത്യലോകം ഇന്നും ജറോമിന്റെ നാമത്തെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നതിനു് ഇടയായിട്ടുള്ളതു്. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയിലുള്ള തർജ്ജമ എന്നർത്ഥംവരുന്ന വൽഗെറ്റു് തർജ്ജമ(Vulgate Version) എന്ന ഈ പരിഭാഷാഗ്രന്ഥം ഇന്നും റോമാസഭയുടെ ഒരു നിധിയായി കരുതിപ്പോരുന്നു. ജറോമിന്റെ കാലത്തിനുമുമ്പു് യവനഭാഷയിൽ മാത്രമേ വേദപുസ്തകം സുലഭമായിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമഫലമായി ഗ്രീക്കുഭാഷാഭ്യസനം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത പാമരന്മാർക്കുപോലും, തങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷയായ ലത്തീനിൽ ദൈവവചനം വായിച്ചു് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള സൌകര്യം ലഭിച്ചു. ഈ ഉദ്യമം പാശ്ചാത്യസഭയുടെ ഐക്യത്തിനും ആത്മികവളർച്ചയ്ക്കും എത്രകണ്ടു് സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് എടുത്തു പറയേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല.

വിശുദ്ധ ക്രിസോസ്റ്റം (എ. ഡി. 345—407)

വാഗ്മിത്വംനിമിത്തം 'പൊൻനാവുകാരൻ' (Chrysostomos) എന്ന പേരു സമ്പാദിച്ച ഈ വിശുദ്ധ പിതാവു പൌരസ്ത്യസഭയിലെ പിതാക്കന്മാരുടെ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നു. ജോൺ ക്രിസോസ്റ്റം എ. ഡി. 345–നടുത്തു അന്ത്യോക്യയിൽ ഒരു സേനാധിപന്റെ മകനായി ജനിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ പിതാവു മരിച്ചുപോയതിനാൽ വിധവയായ തന്റെ അമ്മ അന്തൂസാ (Anthusa) യുടെ പരിചരണത്തിലാണു് ബാലൻ വളർന്നുവന്നതു്. വക്കീൽപണി സ്വീകരിക്കണമെന്നുള്ളേശിച്ചു ജോൺ ഒരു നിയമവിദ്യാർത്ഥിയായി. പക്ഷേ അന്ത്യോക്യയിലെ ദുർമ്മാർഗ്ഗവും പരിഷ്കൃതരഗതിയും മനസ്സിലാക്കിയതോടുകൂടെ വക്കീൽപണിയോടു മാത്രമല്ല, ലോകജീവിതത്തോടുതന്നെയും പരിശുദ്ധമാനസനായ ഈ

യുവാവിനെ വിരക്തി തോന്നുകയും താമസിയാതെ സന്യാസ ജീവിതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിക്കുകയുംചെയ്തു. പക്ഷേ അമ്മയുടെ അപേക്ഷ നിമിത്തം അവളുടെ മരണംവരെ വീട്ടിൽതന്നെ താമസിക്കേണ്ടിവന്നു. എ. ഡി. 370–നടുത്തു ഇദ്ദേഹം ഒരു സന്യാസിമഠത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് അഞ്ചുവർഷം അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അവിടെവച്ചു ഭയങ്കരതരമായ പല പ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ആരോഗ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടുകയും അന്ത്യോഖ്യയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോരുകയുംചെയ്തു. 381–ൽ ശെമ്മാശ്ശുപട്ടവും, അഞ്ചുവർഷം കഴിഞ്ഞു് പുരോഹിതസ്ഥാനവും സ്വീകരിച്ചശേഷം 12 വർഷക്കാലത്തേക്കു അന്ത്യോഖ്യയിൽ തന്റെ ശക്തിമത്തായ പ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടു് അനേകരെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിക്കയും ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്തു. എ. ഡി. 387–ൽ പട്ടണത്തിൽ ഉണ്ടായ ലഹളയുടെ ശേഷം റോമാചക്രവർത്തിയുടെ കോപത്തിൽനിന്നു് അന്ത്യോഖ്യയിലെ പൌരന്മാരെ വിടുവിച്ചതു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനവും വാഗ്മിത്വവും അങ്ങനെ പറയപ്പെടുന്നു.

എ. ഡി. 397–ൽ കൊന്സ്താന്തിനോസ്പ്പോലീസിലെ പാത്രിയർക്കീസായി ഇദ്ദേഹത്തെ നിയമിച്ചു. പക്ഷേ അവിടെവച്ചു പല വിധത്തിലുള്ള ഉപദ്രവങ്ങൾ ക്രിസോസ്റ്റമിനു നേരിട്ടു. കൈയിൽ കിട്ടിയിരുന്ന പണമെല്ലാം അഗതികളെ സഹായിക്കുന്നതിനും ആശുപത്രികൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുമായി അദ്ദേഹം ചെലവിട്ടു. കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന പട്ടക്കാരെ പല സംഗതികളിലും കർശനമായി ശാസിച്ചും ശിക്ഷിച്ചും അവരുടെ ജീവിതരീതിയെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഇദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. രാജകുടുംബാംഗങ്ങളും ഉൽകൃഷ്ടവംശജരുമായ സ്ത്രീകളെ അവരുടെ ആഡംബരജീവിതംമൂലം പ്രസംഗമദ്ധ്യേ കഠിനമായി ശാസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾക്കനുരൂപമായി ക്രിസോസ്റ്റം ഏറ്റവും ലളിതരീതിയിൽ

ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നുംക്രൂടെ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. രാജകുടുംബത്തെ തന്നെയും അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു ഈ പുതിയ യോഹന്നാൻഖപൂസ് മടിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ചക്രവർത്തിനിയുടെ സഹായത്തോടുക്രൂടെ ശത്രുക്കൾ ഇദ്ദേഹത്തെ കുഴിയിൽ പായിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. എ. ഡി. 403-ൽ ക്രൂടിയ സുന്നഹദോസിന്റെ തീരുമാനം ചക്രവർത്തിനി സ്വീകരിച്ചു്, ക്രിസോസ്റ്റമിനെ അർമ്മീനിയായിക്കുടുത്തുള്ള കാക്കസസ് എന്ന അനാരോഗ്യകരമായ ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു നാടുകടത്തി. ഇവിടെ ഇദ്ദേഹം താമസിച്ചിരുന്ന 3 വർഷക്കാലത്തിനിടയിൽ പല പൌരസ്ത്യസഭകൾക്കും ഇടവകകൾക്കും ഗുണദോഷത്രുപേണ അനേക എഴുത്തുകൾ അയച്ചിട്ടുണ്ട്. ചക്രവർത്തിനിയായ യൂഡോക്യസ്സു ഇതുകൊണ്ടൊന്നും അടക്കം വന്നില്ല. ക്രിസോസ്റ്റമിനെ ക്രൂടുതൽ കഷ്ടപ്പെടുത്തണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു് കരിങ്കടലിനടുത്തുള്ള ഒരു ഗ്രാമമായ പിറിറിയസ് എന്ന സ്ഥലത്തേക്കു അദ്ദേഹത്തെ മാറി താമസിപ്പിക്കുന്നതിനു ചക്രവർത്തിനി അജ്ഞ നൽകി. പക്ഷേ അവിടെ ചെന്നെത്തുന്നതിനുള്ള യാത്രാക്ലേശം സഹിക്കുന്നതിനു വൃദ്ധനായ ഈ പിതാവു അപ്രാപ്തനായിത്തീർന്നു. യാത്രാമദ്ധ്യേ അദ്ദേഹം താമസത്തെ വയസ്സിൽ 'സകലത്തിനുവേണ്ടിയും ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം' എന്ന അന്ത്യവാക്കുകൾ ഉച്ചരിച്ചുംകൊണ്ടു്, പരമഭക്തനും, നീതിനിറഞ്ഞ പ്രസംഗകനുമായ ഈ പ്രവാചകബിഷോപ്പു് ഈ ലോകത്തിലെ തന്റെ കഷ്ടതകളിൽനിന്നു വിമുക്തനായി. (എ. ഡി. 407)

മുപ്പതുവർഷം കഴിഞ്ഞു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അസ്ഥികൾ കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിൽ കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ, അന്നത്തെ ചക്രവർത്തിയായ തീയോഡോഷ്യസ് തന്റെ പിതാവിന്റെയും മാതാവിന്റെയും ഹൃദയകാഠിന്യം ഓർത്തു് വിലപിച്ചതായും, പരസ്യമായി ദൈവത്തോടു് തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കുറ്റത്തിനുവേണ്ടി ക്ഷമായാചനം ചെയ്തതാ

യും പറയപ്പെടുന്നു. ക്രിസോസ്റ്റം അനേക പ്രസംഗങ്ങളും വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനങ്ങളും, ലേഖനങ്ങളും, മറ്റു പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ തന്റെ വേദപുസ്തക വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു് ഇന്നും ഒരു പ്രത്യേക നിലയും വിലയും ഉണ്ടെന്നു് അനുഭവസ്ഥന്മാർ സാക്ഷിക്കുന്നു. പൌരസ്ത്യ സഭയിലെ ഭക്തന്മാരുടെയും വിദ്വാന്മാരുടെയും ഇടയിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള സ്ഥാനം ഒന്നു വേറെതന്നെ ആണു്.

വി. അംബ്രോസ് (എ. ഡി. 340–397)

മിലാനിലെ ബിഷോപ്പായിരുന്ന വി. അംബ്രോസു് പുരാതന പാശ്ചാത്യസഭയുടെ ഒരു പ്രധാന നായകൻ ആയിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം എ. ഡി. 340–നടുത്തു്, ജർമ്മനിയിൽ ട്രിവ്സ് എന്ന സ്ഥലത്തു ജനിച്ചു. അംബ്രോസിന്റെ പിതാവു് ഒരുയന്ന ഗവർമ്മെൻറുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. റോമാനഗരത്തിൽ തന്റെ അഭ്യസനം പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം ക്രിസ്താബ്ദം 372–ൽ ഇറ്റലിയുടെ വടക്കുഭാഗത്തുള്ള ചില രാജ്യങ്ങളുടെ ഗവണ്ണരായി അംബ്രോസു് നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഭരണസാമർത്ഥ്യവും, സ്വഭാവവിശേഷവുംകൊണ്ടു് ഇദ്ദേഹം വേഗത്തിൽ ഒരു നല്ലപേരു് സമ്പാദിച്ചു. എ. ഡി. 374–ൽ മിലാനിൽ ഒരു പുതിയ ബിഷോപ്പിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട സന്ദർഭത്തിൽ ലഹളയൊന്നും ഉണ്ടാകാതെയിരിപ്പാൻ ഉദ്യോഗമുറ അനുസരിച്ചു് ഇദ്ദേഹം സ്ഥലത്തെത്തി. ജനക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നു് ആരോ ഒരാൾ അംബ്രോസിനെ ബിഷോപ്പാക്കണം എന്നു് മന്ത്രിച്ചതോടുകൂടെ എല്ലാവരും ഇദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ ബിഷോപ്പായി വാഴിക്കുന്നതിനു താല്പര്യപ്പെട്ടു് നിർബ്ബന്ധം തുടങ്ങി. ഇദ്ദേഹം അതിനു ആദ്യം വിസമ്മതിച്ചെങ്കിലും, പിന്നീടു് വഴിപ്പെട്ടു. ഒരു ക്രിസ്തീയകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അംബ്രോസു് അതുവരെ സ്നാനം സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. സ്നാനം ആദിയായ സകല ചടങ്ങുകളും നിർവ്വഹിച്ചു 8 ദിവസത്തിനിടയിൽ ഇദ്ദേഹം ബിഷോപ്പായിത്തീർന്നു.

ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പാ എന്ന നിലയിൽ തന്റെ ഭരണസാമർത്ഥ്യംമൂലമാണു് അംബ്രോസു് പ്രസിദ്ധിനേടിയിട്ടുള്ളതു്. നിഖ്യാവിശ്വാസം മുറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്ന ഇട്ടേഹത്തിനു് അറിയൂസു് കക്ഷികളെ സഹിച്ചുകൂടാഞ്ഞു. ജസ്റ്റിനാ ചക്രവർത്തിനി അവരെ അനുകൂലിച്ചു നിന്നിരുന്നുവെങ്കിലും, മിലാനിൽ പള്ളിവസ്തുക്കൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനോ, മറ്റു് അവകാശങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനോ, ധീരമാനസനായ ഇട്ടേഹം സമ്മതിച്ചില്ല. പക്ഷേ ഇതിന്റെ ഫലമായി ചക്രവർത്തിനി ബിഷോപ്പിനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി. എങ്കിലും ആ കല്പന നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. ഒരു ചക്രവർത്തിയെ തന്നെ ഇട്ടേഹം ഒരിക്കൽ കൊമ്പുകുത്തിക്കയുണ്ടായി. ഒരു റോമാഗവർണ്ണരെ വധിച്ചകുറ്റത്തിനു, തെസ്സലൊനീക്യയിലെ ജനങ്ങളെ കൂട്ടക്കൊല നടത്തി സംഹരിക്കുന്നതിനു് ചക്രവർത്തിയായ തീയഡോഷ്യസു് നിശ്ചയിച്ചു. ഏകദേശം 7000 പേരെ ചക്രവർത്തിയുടെ ആജ്ഞയാൽ പെട്ടെന്നു് വാളിനിരയാക്കി. ഈ ക്രൂരകൃത്യം കഴിഞ്ഞു് ചക്രവർത്തി തന്റെ പള്ളിയിൽ വിശുദ്ധകുർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനായി വരുന്നെന്നു കേട്ടപ്പോൾ, വൈരാഗ്യംപൂണ്ടു് അംബ്രോസു് ചക്രവർത്തിയെ ശാസിക്കയും, പള്ളിയിൽ പ്രവേശിക്കരുതെന്നു് ആജ്ഞാപിക്കയും ചെയ്തു എന്നതന്നെയല്ല, തന്റെ കുറ്റത്തെക്കുറിച്ചും പശ്ചാത്തപിച്ചു് പരസ്യമായി സഭായോഗത്തിൽ ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുന്നതുവരെ സഭാസംബന്ധമായ യാതൊരു ശുശ്രൂഷയിലും ചക്രവർത്തിയെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നതല്ല എന്നു് ബിഷോപ്പു ചക്രവർത്തിക്കു് കല്പന അയയ്ക്കയുംചെയ്തു. എട്ടു മാസം മത്സരിച്ചുനിന്നശേഷം, അവസാനമായി ക്ഷമായാചനം ചെയ്തു മഹാമനസ്കനായ ചക്രവർത്തി വി. കുർബാന കൈക്കൊണ്ടു. ഇതിൽ ബിഷോപ്പിന്റെ ധീരതയും, ചക്രവർത്തിയുടെ നീതിബോധവും ഒരുപോലെ സ്തുത്യർഹംതന്നെ. അംബ്രോസു് ബിഷോപ്പായിരിക്കുന്ന കാലത്തു നടത്തിയവേറൊരു

ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ കൃത്യം വിശുദ്ധ പിതാവായ അഗസ്റ്റീനോസിനെ സ്ഥാനപ്പെടുത്തിയതാണ്. അഗസ്റ്റീനോസിന്റെ മാനസാന്തരത്തിനു കാരണം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉജ്വലത്തായ ഒരു പ്രസംഗം ആണെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇദ്ദേഹം എ. ഡി. 397-ൽ മരിച്ചു, മിലാനിലെ പള്ളിയുടെ മദ ബഹായുടെ കീഴിൽ അടക്കപ്പെട്ടു.

വി. അംബ്രോസു് ഒട്ടുവളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യം നിമിത്തം റോമാസഭ അംബ്രോസിനെ അവരുടെ വൈദികശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണിപ്പോരുന്നു. ഇദ്ദേഹം ചമച്ചിട്ടുള്ള ചില പാട്ടുകൾ ഇന്നും ഇംഗ്ലീഷ് പാട്ടുപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണാറുണ്ടു്.

വിശുദ്ധ അഗസ്റ്റീനോസ് (എ. ഡി. 354-430)

സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനായ വി. അഗസ്റ്റീനോസു് എ. ഡി. 354-ൽ വടക്കേ ആഫ്രിക്കയിലുള്ള ടാഗ്സ്റ്റേ (Tagste) പട്ടണത്തിൽ ജാതനായി. തന്റെ പിതാവായ പടീഷിയസ്സു് ഒരു അക്രൈസ്തവനും മാതാവായ മോണിക്ക പരമഭക്തയായ ഒരു ക്രിസ്തീയസ്ത്രീരത്നവും ആയിരുന്നു. മോണിക്കയുടെ പ്രാർത്ഥനയും സ്വഭാവമാഹാത്മ്യവും അഗസ്റ്റീനോസിന്റെ ജീവിതത്തിൽ വളരെ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ബാല്യകാലത്തുതന്നെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അസാധാരണ ബുദ്ധിവൈഭവം പ്രദർശിപ്പിക്കയാൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസാർത്ഥം മാതാപിതാക്കന്മാർ അഗസ്റ്റീനോസിനെ കാർത്തേജ് സർവ്വകലാശാലയിൽ അയച്ചു. ബഹുവിധ ദുർവൃത്തികളുടെ കേന്ദ്രമായ കാർത്തേജിലെ വശീകരണശക്തികൾക്കു് ഇദ്ദേഹം അധീനനായി പരസ്യപാപത്തിൽ ജീവിതം നയിച്ചു. എങ്കിലും വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ, വിശിഷ്യാ, വാഗ്മിത്വത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കുകയാൽ പ്രശംസയും പ്രശസ്തിയും ഇദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നു. ജഡസുഖവും വി

ദ്യാസമ്പത്തും യഥാർത്ഥ ഹൃദയസംതൃപ്തിക്കു പര്യാപ്തമല്ലായിരുന്നതിനാൽ തദന്വേഷണാർത്ഥം പലതും പരിശോധിച്ചതിന്റെ ഫലമായി 'മാനിക്യമതം' 'നയോപ്ലാറോമതം' എന്നിതുകളിൽ തലയിട്ട അഗസ്തീനോസ് ഒൻപതു വർഷക്കാലം കഴിച്ചു.

അക്കാലത്തെ അദ്ധ്യയനവിഷയങ്ങളിൽ എല്ലാം പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചശേഷം ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സിൽ ഇദ്ദേഹം കാർത്തേജിൽനിന്നും സ്വഭവനത്തിലേക്കു മടങ്ങി. ഏതാനും നാളുകൾക്കുശേഷം തക്ക ഒരു പ്രവൃത്തിരംഗം അന്വേഷിച്ചു റോമാനഗരിയിലേക്കു പുറപ്പെടുകയും കാലതാമസമെന്യേ മിലാനിലെ ഒരു പ്രഫസറായി തീരുകയും ചെയ്തു. മിലാനിലെ പ്രസിദ്ധ ബിഷോപ്പായ അംബ്രോസുമായുള്ള പരിചയം അഗസ്തീനോസിന്റെ മതപരിവർത്തനത്തിനു ഹേതുവായിഭവിച്ചു. ഇദ്ദേഹം 'മാനിക്യമതം' നിഷേധിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല ക്രിസ്തീയ വേദപുസ്തകത്തോടു് ഇദ്ദേഹത്തിനു ബഹുമാനവും ഭക്തിയും വർദ്ധിച്ചുവരികയും ചെയ്തു. സ്വജീവിതത്തിലെ അധഃപതനാവസ്ഥയോർത്തു് അതിതീവ്രമായ ഭാരവും ദുഃഖവും അനുഭവിച്ചുപോന്നതിനാൽ ആശ്വാസത്തിനായി വി പൌലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ ഇദ്ദേഹംതുടരെ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഒരു അത്തിവൃക്ഷത്തിന്റെ തണലിൽ ദുഃഖനിമഗ്നനായിരിക്കുമ്പോൾ 'പുസ്തകം തുറന്നു വായിക്കുക, വായിക്കുക' എന്നു ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കയാൽ തൽക്ഷണം വിശുദ്ധവേദം തുറന്നു നോക്കുകയും, 'വെറിക്കൂത്തുകളിലും മദ്യപാനങ്ങളിലും അല്ല, ശയനമോഹങ്ങളിലും ദുഷ്കാമങ്ങളിലും അല്ല, പിണക്കത്തിലും അസൂയയിലും അല്ല, കർത്താവായ യേശുവിനെത്തന്നെ ധരിച്ചുകൊൾവിൻ' (റോമ. 13: 13) എന്ന വേദഭാഗം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുകയും ചെയ്തു.

തൽക്ഷണം സാക്ഷാത്തായ പ്രകാശം ഉദിക്കുകയും സ്വപ്ന

സംശയങ്ങളും നീങ്ങി ദൈവത്തിന്റെ അതിരറ്റ സ്നേഹത്താൽ അഗസ്തീനോസ് വിവശനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. (എ. ഡി. 386) അടുത്തവർഷം വിശുദ്ധ അംബ്രോസിന്റെ കൈയാൽ ഇദ്ദേഹം സ്നാനം ഏറ്റു. അധിക കാലതാമസംകൂടാതെ അഗസ്തീനോസ് സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങി. ഹിപ്പോയിലെ ഇമ്പീരിയൽ കമ്മീഷണർ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ അഗസ്തീനോസിന്റെ സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടകയാൽ അവിടേക്കു പോകയും, അവിടെവച്ച് ഹിപ്പോയിലെ ഭക്തനായ വലേറിയസ് ബിഷോപ്പ് അയാളുടെ പ്രാപ്തിയും പാണ്ഡിത്യവും കണ്ട് അഗസ്തീനോസിനെ ശക്തിയായി നിർബ്ബന്ധിച്ചതിനാൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്ബിറ്റർസ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുകയും എ: ഡി. 395-ൽ ഹിപ്പോയിലെ ബിഷോപ്പായിത്തീരുകയുംചെയ്തു.

സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗിയും ആർദ്രമാനസനും ആയ അഗസ്തീനോസ് തന്റെ ധനവും സമയവും ശക്തിയും ദരിദ്രന്മാരുടെയും അനാഥന്മാരുടെയും രോഗികളുടെയും ക്ഷേമത്തിനായി വിനിയോഗിച്ചു. തന്റെ സ്വത്തുക്കൾ ദാനംചെയ്തതു കൂടാതെ സാധുജനസംരക്ഷണാർത്ഥം ദേവാലയങ്ങളിലെ വിലയേറിയ പാത്രങ്ങൾ തന്നെയും ഉരുക്കിവിറ്റു ദാനംചെയ്തു. അഗസ്തീനോസ് തന്റെ നാഥന്റെ പേർക്കായി ചെലവിടുന്നതിനും ചെലവായിപ്പോകുന്നതിനും മനസുള്ളവനായിരുന്നു.

മിഥ്യോപദേശത്തെ എതിർക്കുന്നതിനും ഉൻമൂലനം ചെയ്യുന്നതിനും അദ്ദേഹം സദാ തയ്യാറായിരുന്നു. അസാധാരണ ബുദ്ധിക്രർമ്മതയും, അഗാധമായ ക്രിസ്തീയാനുഭവമുള്ള ഒരു ഹൃദയവും ഒരുമിച്ചു സമ്മേളിച്ച ഒരു ജീവിതം അത്രെ അഗസ്തീനോസിനുണ്ടായിരുന്നതു്. ഭക്തനായ ഈ ബിഷോപ്പു എ. ഡി. 430 ആഗസ്റ്റ് 28-ാംതീയതി തന്റെ 76-ാം വയസ്സിൽ നിത്യസ്വസ്ഥതയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു.

ഒരു വാഗ്മി എന്ന നിലയിൽ അഗസ്തീനോസു് സു പ്രസിദ്ധനായിരുന്നു. കാത്തേജിൽ വച്ചു നടന്ന കൌൺസി ലുകളിൽ തന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ഏവരും ശ്രദ്ധയോടെ കേട്ടു പോന്നു. ഹിപ്പോയിൽ നടപ്പിലിരുന്ന പല ദുരാചാരങ്ങളും ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ല അനേക ദുരുപദേശങ്ങളെ തകർക്കുന്നതിനും സത്യവിശ്വാസം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും തന്റെ വാഗ്മിത്വം പര്യാപ്തമായിത്തീർന്നു.

അഗസ്തീനോസു് അതിസമർത്ഥനായ ഒരു എഴുത്തുകാരൻകൂടെയായിരുന്നു. "അഗസ്തീനോസിന്റെ ഏറ്റുപറച്ചിൽ" (എ. ഡി. 379) എന്ന ഗ്രന്ഥം തന്റെ ആത്മീയാനുഭവങ്ങളെ ഏറ്റവും സ്പഷ്ടമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഇതിലെ ഒരു ചിന്താരത്നം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:—"കർത്താവേ, നീ ഞങ്ങളെ നിനക്കുവേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു; ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ നിന്നിൽ വിശ്രമം കണ്ടെത്തുന്നതുവരെ അവയ്ക്കു യഥാർത്ഥ വിശ്രമമുണ്ടാകയില്ല." 'ദൈവനഗരം' എന്ന ഗ്രന്ഥം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നു. 'വിശ്വാസത്രിത്വം' എന്ന വിസ്താരമായ ഗ്രന്ഥം മുപ്പതു വർഷക്കാലത്തെ പ്രയത്നഫലമത്രെ. 'അഗസ്തീനോസിന്റെ കത്തുകളിൽ ക്രിസ്തീയസ്നേഹവും ശ്രേഷ്ഠമായ ഉപദേശവും പ്രകാശിക്കുന്നു. തന്റെ വ്യാഖ്യാനകൃതികൾ വിശുദ്ധവേദത്തെ സദാ ആധാരമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു മതതത്വശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്ന നിലയിൽ അക്കാലത്തു അഗസ്തീനോസു് അദ്വിതീയൻ ആയിരുന്നു. ഇന്നും ഇദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു ഉയർന്ന സ്ഥാനം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമാണു്.

ഒരു താർക്കികൻ എന്ന നിലയിലാണു് തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ശ്രുതി അധികം പ്രചരിച്ചതു്. എതിർ കക്ഷികൾക്കു അഗസ്തീനോസിന്റെ പേരും സാന്നിദ്ധ്യവും ഭയഹേതുകമായിരുന്നു. മാനിക്യദുരുപദേശത്തെ ഖണ്ഡിച്ചു പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ചമച്ചതിൽ 'രണ്ടു ആത്മാക്കൾ,' 'ഉല്പത്തിവ്യാഖ്യാനം' എന്നിവ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണു്.

ക്രിസ്തീയസഭയുടെ കാതോലികത്വം സഭയുടെ വിശുദ്ധിയെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു ശഠിച്ച ഡോനാറ്റിസ്മതത്തെ എതിർത്തു, സഭ മാറാമില്ലാത്ത ദൈവഹിതമെന്ന പാറയിൽ സുസ്ഥിരമായി സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നുവെന്നും, സ്ഥിരതയില്ലാത്ത മനുഷ്യമനസ്സിന്മേൽ അതിനെ ഇളക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതു് വേദവിപരീതമാണെന്നും ഇദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഡോനാറ്റിസ്റ്റ് ശീശ്മയെ അനുകൂലിക്കുന്ന ബിഷോപ്പന്മാരെ ബലം പ്രയോഗിച്ചു സഭയിലേക്കു വരുത്തണമെന്നു എ. ഡി. 410–ലെ കാർത്തേജ് കൗൺസിലിൽ നടന്ന തീരുമാനത്തെ അഗസ്തീനോസ് ബലമായി അനുകൂലിക്കുകയും അതു പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ കാണുന്ന ഏക കളങ്കമാണു്.

മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പ്രഘോഷണംചെയ്ത പെലേജിയസിനെ എതിർത്തു് ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വശക്തിയെയും സൗജന്യരക്ഷയെയും അവയോടു അനുബന്ധിച്ച വിധിയും മുൻനിർണ്ണയവും എന്ന ഉപദേശത്തെയും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ഇദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചതു് സുപ്രസിദ്ധമാണു്.

മഹാനായ അഗസ്തീനോസിന്റെ ജീവിതവും എഴുത്തുകളും തന്റെ കാലത്തു മാത്രമല്ല ഏതൽക്കാലപര്യന്തമുള്ള ക്രിസ്തീയസഭയിലും ഏവരും ആദരിച്ചു വരുന്നുവെന്നുള്ളതു വിശിഷ്യാ സ്മരണീയമാണു്. മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ അധഃപതനാവസ്ഥ ദൈവകൃപയുടെ സാധകശക്തി ആദിയായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ ലൂഥറിന്റെ വിശ്വാസരൂപവൽക്കരണത്തിനു സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ലൂഥർ, സ്വിംഗ്ലി ആദിയായ നവീകരണകർത്താക്കന്മാരുടെ വ്യാഖ്യാനരീതിയും കാൽവിന്റെ ഉപദേശാധാരവും, തോമസ് അക്വിനാസി

ന്റെ അഗാധചിന്തയും മനുഷ്യസ്വഭാവനിരീക്ഷണത്തിനും ഉള്ള പ്രാരംഭപ്രേരണാശക്തിയും, വിശുദ്ധ ബർനാഡിന്റെ ജീവിതവിജയരഹസ്യമായ അഗാധമായ ഭക്തിയും, സേവനാസക്തിയും, അഗസ്തീനോസിൽനിന്നു ലഭിച്ചതാണെന്നു അവർ സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയലോകത്തിൽ ഇത്രവലുതായ സ്വാധീനം പ്രയോഗിച്ച ഈ മഹാത്മാവു് സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 9

ഗ്രഗറി ഒന്നാമൻ പാപ്പായും പാപ്പാമാരുടെ അധികാരവർദ്ധനവും

മദ്ധ്യകാലങ്ങളെന്നും അന്ധകാരകാലങ്ങളെന്നും യൂറോപ്പു ചരിത്രത്തിൽ പറഞ്ഞുവരുന്ന 6 മുതൽ 16 വരെയുള്ള ശതാബ്ദങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതു് ഗ്രഗറിപാപ്പായുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടെയാണു്. പല സംഗതികളിലും പ്രസ്തുത ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആചാരോപദേശങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ മദ്ധ്യകാലചരിത്രമാകുന്ന തോണിയുടെ ഒരു അമരക്കാരനായി ഇദ്ദേഹത്തെ ഗണിക്കാവുന്നതത്രെ. എന്നുമാത്രമല്ല, ഇദ്ദേഹം ഒന്നാമത്തെ പാപ്പായും, തന്നിമിത്തം പാപ്പാമാരുടെ പിതാവെന്ന സ്ഥാനത്തിനു് അർഹനുമാണെന്നു ഓർക്കേണ്ടതാണു്. സഭാപിതാക്കന്മാരായ അംബ്രോസ്, അഗസ്തീനോസ്, ജറോം എന്നിവരോടുകൂടെ ഇദ്ദേഹത്തിനും ലത്തീൻസഭയിലെ പ്രസിദ്ധ വൈദികന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മുഖ്യാസനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇദ്ദേഹത്തെ മഹാനായ ഗ്രഗറി എന്നും സാധാരണ വിളിച്ചുവരുന്നു.

എ. ഡി. 540–ൽ ഒരു പ്രഭുകുടുംബത്തിൽ ജാതനായ ഗ്രഗറിയെ 30–ാമത്തെ വയസ്സിൽ, ജസ്റ്റിനിയൻ ചക്രവർത്തി റോമാനഗരത്തിന്റെ ഗവർണ്ണറായി (Prefect) നിയമിച്ചു. പക്ഷെ ഇദ്ദേഹത്തിനു സന്യാസപ്രവർത്തിയിൽ താല്പര്യം ജനിക്കയാൽ തന്റെ സ്ഥാനമാനങ്ങളും ആഡംബരജീവിതവും ഉപേക്ഷിച്ചു എ. ഡി. 575–ൽ മോണ്ടിക്കാസ്സിനൊ എന്ന ബനിഡിക്ടു സമൂഹക്കാരുടെ ഒരു സന്യാസമഠത്തിൽ കേവലം ഒരു സന്യാസിയായി ജീവിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചു പ്രവേശം വാങ്ങി. സ്വന്തവസ്തുവകകൾ വിറ്റു പല പുതിയ മഠങ്ങൾ ഗ്രഗറി തന്നെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എ. ഡി. 590–ൽ ഗ്രഗറിയുടെ നിർബന്ധം വകവയ്ക്കാതെ റോമാസഭ ഇദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചുവലിച്ചുകൊണ്ടുചെന്നു് പാപ്പാ ആയി വാഴിച്ചു. 14 വർഷം പ്രതാപത്തോടുകൂടെ ഭരിച്ചശേഷം എ: ഡി. 604–ൽ ഗ്രഗറി കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചു.

പാപ്പായെന്നുള്ള നിലയിൽ ഇദ്ദേഹം പല നല്ല സംഗതികൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പുറജാതികളോടു് സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനായി ഇദ്ദേഹം ചെയ്ത സ്തുത്യർഹമായ പരിശ്രമങ്ങളത്രെ. ഇതു് വേറൊരു അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാണു്. ഇദ്ദേഹം സഭയുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത വേറൊരു പ്രവൃത്തി സഭയുടെ ആരാധനക്രമം പരിഷ്കരിച്ചു ഒരു പുതിയ തക്സാ നിർമ്മിക്കയും പല പുതിയ പാട്ടുകൾ ആരാധനയിൽ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതാണു്. പ്രസംഗകൻ, ഗ്രന്ഥകാരൻ എന്നീ നിലകളിലും ഗ്രഗറി നല്ലപേരു് സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

റോമാസഭ ഇപ്പോൾ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന പല ഉപദേശങ്ങളുടെയും വിത്തു വിതച്ചതു് ഇദ്ദേഹമാണു്. ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ നമ്മുടെ ജന്മപാപം കഴുകിക്കളയുന്നതിനു സാധിക്കുമെന്നും, ജ്ഞാനസ്നാനശേഷമുള്ള പാപങ്ങൾക്കു പ്രതിവിധിയായി സഭ കല്പിക്കുന്ന പ്രായശ്ചിത്തം കൊടുത്താൽ മ

തിയെന്നും, കർത്താവിന്റെ അത്താഴം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ബലിയുടെ ഒരു അവർത്തനമാണെന്നും, അതു് ജീവിക്കുന്നവർക്കും മരിച്ചവർക്കും ഒരുപോലെ പ്രയോജനകരമെന്നും, പരിശുദ്ധന്മാർക്കു് നമ്മെ പലവിധത്തിൽ സഹായിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നും മറ്റുമുള്ള റോമാരുചിയുള്ള അനേക ഉപദേശങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ബസ്പുക്കനായെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശം ഇദ്ദേഹം സ്പഷ്ടമായി പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. "ന്യായവിധിക്കു മുമ്പു ലഘുതരമായ ചില പാപങ്ങളുടെ ശിക്ഷയായി ബസ്പുക്കനായിലെ അഗ്നിയുണ്ടെന്നു് വിശ്വസിക്കേണ്ടതാണു്." (Dialogues 4. 39). വസ്തുമാറോപദേശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമിട്ടതും ഇദ്ദേഹമത്രെ. റോമാസഭയിൽ നവീകരണകാലത്തിനു് മുമ്പും, അതിൽ പിന്നീടും കണ്ടുവരുന്ന പരിശുദ്ധന്മാരെയുള്ള വന്ദനവും, അതുപോലെതന്നെ അവരുടെ അസ്ഥികൾക്കു സങ്കല്പിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്ന ദിവ്യശക്തിയിലുള്ള വിശ്വാസവും, ഗ്രഗറിയുടെ കാലത്താണു് റോമാസഭയിൽ പ്രബലപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയതു്.

പാപ്പാസ്ഥാനത്തിന്റെ അധികാരത്തെ വളർത്തുന്നതിലും ഗ്രഗറി വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയെന്നനിലയിൽ ക്രിസ്തീയസഭയുടെ പൊതുവിലുള്ള മേൽനോട്ടം റോമയിലെ ബിഷോപ്പിനുള്ളതാണെന്നു് ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസംനിമിത്തമാണു് കൂസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ പാത്രിയക്കീസിന്റെ അധികാരസീമയിൽപെട്ട ചില കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതിനു ശ്രമിച്ചതു്. ഫ്രാൻസിലെ സഭാകാര്യങ്ങളിലും ഇദ്ദേഹം അവശ്യമില്ലാതെ പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ലോംബാർഡുജാതികൾ, ഇറലി രാജ്യം ആക്രമിച്ചു് റോമാനഗരം പിടിക്കുമെന്നായപ്പോൾ അവരോടു സന്ധിയാലോചന ചെയ്തു സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനത്തെ രക്ഷിച്ചതുനിമിത്തം ചക്രവർത്തിമാരെക്കാൾ [illegible]

ന്ന ഒരു സ്ഥാനമാണ് ഈ പാപ്പായ്ക്കു കുറേക്കാലത്തേക്കു ജനസാമാന്യത്തിനിടയിൽ ലഭിച്ചിരുന്നതു്. ഇങ്ങനെ തന്റെ ഔദ്യോഗികസ്ഥാനത്തിന്റെ യശസ്സും മാഹാത്മ്യവും പലവിധത്തിൽ ഗ്രഗറി വർദ്ധിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, രഹസ്യജീവിതത്തിൽ ഇദ്ദേഹം ഏറ്റവും വിനയവും വിനീതബുദ്ധിയും ഉള്ള ഒരു ദേഹമായിരുന്നു. നടപടികളിൽ അധികാരപ്രമത്ത പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, എഴുത്തുകളിൽ 'ദൈവത്തിന്റെ ദാസന്മാരുടെ ദാസൻ' എന്നാണ് ഗ്രഗറി തന്നെക്കുറിച്ചതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

പാപ്പാമാരുടെ അധികാരവളർച്ച

11–ം, 12–ം ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഗ്രഗറി ഏഴാമൻ, ഇന്നസെൻറു് മൂന്നാമൻ എന്നീ പാപ്പാമാർ ആത്മീകാധികാരവും ലൌകികാധികാരവും യോജിപ്പിച്ചു് ഒരുവിധത്തിൽ യൂറോപ്പിലെ ഏകച്ഛത്രാധിപതിമാരായി ഭരിച്ചിരുന്നുവെന്നു നാം പിന്നീടു കാണുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സ്ഥാനത്തു് പാപ്പാമാർ എത്തിയതെങ്ങനെ എന്നു മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ ഒന്നാമത്തെ പാപ്പാ ആയ ഗ്രഗറിയുടെ കാലം മുതൽ (എ. ഡി. 604—1073) നാനൂറു വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നടന്നിട്ടുള്ള ചില പ്രധാന സംഭവങ്ങൾ ചുരുക്കമായി പ്രതിപാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ റോമാനഗരത്തിൽ ആസ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചതുനിമിത്തം ഔദ്യോഗികനിലയിൽ ഒരു പ്രത്യേക മാഹാത്മ്യം പാപ്പാമാർ അനുഭവിച്ചുപോന്നു. വി. പൌലൊസിന്റെയും പത്രൊസിന്റെയും രക്തസാക്ഷിമരണംമൂലം റോമാനഗരത്തിനു ക്രിസ്തീയസഭയിൽ പൊതുവെ മുഖ്യമായ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നു. സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേക്കു മാറ്റിയതോടുകൂടെ റോമാനഗരത്തിലെ ബിഷോപ്പു പ

സ്ഥ നഗരത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, ഇറ്റലിരാജ്യത്തിൽ പൊ തുവെയും ഒരു നേതാവും പ്രധാനിയും ആയിത്തീർന്നു. ഗോ ത്തുജാതികളുടെ ആക്രമണസമയത്തു പാപ്പാമാരാണു് റോമാ നഗരത്തെയും ഇറ്റലിരാജ്യത്തെയും ഒന്നരണ്ടു പ്രാവശ്യം ര ക്ഷിച്ചതു്. ഇറ്റലിയിൽ ഒട്ടുവളരെ സ്ഥലങ്ങൾ പാപ്പായു ടെ അധികാരത്തിൽ വന്നതോടുകൂടെ പാപ്പാ ഒരു വലിയ ജന്മിയെന്നുള്ള നിലയിൽ എത്തി. ഈ സ്ഥലങ്ങൾ സഭ സ്സ്വയി ഓരോരുത്തർ ദാനംചെയ്തിരുന്നവയാണു്. ഇവ യിൽനിന്നുള്ള വരുമാനം ദാനധർമ്മങ്ങൾക്കും, ക്ഷാമകാലത്തു റോമാപൌരന്മാരെ സന്ധിക്കുന്നതിനും വിനിയോഗിച്ചുപോ ന്നതിന്റെ ഫലമായി പാപ്പാമാരോടു ജനങ്ങൾക്കു ഭക്തിയും സ്നേഹവും വർദ്ധിക്കുന്നതിനിടയായി. എ. ഡി. 369-ലും, 445-ലും ചക്രവർത്തിമാർ റോമാബിഷോപ്പന്മാരുടെ അധികാ രത്തെ സ്ഥാപിച്ചു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ക്രി സ്താബ്ദം 800-ൽ ലീയോ മൂന്നാമൻ ഫ്രാങ്കുകളുടെ രാജാവാ യ ഷാർളിമെയിനിനെ ചക്രവർത്തിയായി അഭിഷേകം ചെ യ്തതോടുകൂടെ പാപ്പാമാരുടെ അധികാരവും ശക്തിയും ഒട്ടുവള രെ വർദ്ധിച്ചു. രാജാക്കന്മാരെ വാഴിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാ ശവും അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന അധികാരവും ആദ്യമാ യി പ്രയോഗിച്ചതു ഈ സന്ദർഭത്തിലാണു്. ഫ്രാങ്കുകളുടെ രാജാക്കന്മാരായ പിപ്പിൻ, ഷാർലിമെയിൻ എന്നിവർ കൃത ജ്ഞതയാൽ പ്രേരിതരായി പാപ്പാമാരുടെ അധികാരസീമ യെ രാജകല്പനകളും ദാനങ്ങളുംമൂലം വളരെ വിസ്തൃത മാക്കി.

പാപ്പാമാർക്കു് ഇല്ലാത്ത അധികാരാവകാശങ്ങൾ ഉണ്ടാ ക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനു് സഹായിച്ച വേറൊരു ശക്തി 9-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ട ചില കള്ളപ്രമാണങ്ങ ളാണു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇവയ്ക്കു Forged Decretals എന്നും Pseudo-Isidorian Decretals എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു.

പാപ്പാമാരുടെ അധികാരത്തെ താങ്ങുന്ന ഏകദേശം 60 റി
ക്കാർട്ടുകൾ ഈ പ്രമാണസഞ്ചയത്തിൽ കാണ്മാനുണ്ട്. സഭ
യുടെ കാനോൻനിയമങ്ങളെന്നും ഒന്നാം ശതാബ്ദംമുതൽ
8-ാംശതാബ്ദംവരെ ജീവിച്ചിരുന്ന സഭാപ്രധാനികളുടെ
യും പാപ്പാമാരുടെയും കല്പനകൾ എന്നും ഉള്ള നിലയിലാണ്
ഇവയ്ക്ക് സഭയിൽ ആദ്യമായി പ്രവേശനം ലഭിച്ചതു്. പക്ഷേ
പാപ്പായുടെയും പുരോഹിതന്മാരുടെയും അധികാരത്തെ ബല
പ്പെടുത്തുന്ന കള്ളറിക്കാർട്ടുകളാണ് ഇവയിൽ അധികവുമെ
ന്നു് നവീകരണകാലത്തോടുകൂടെ മാത്രമെ തെളിവായുള്ള.
അതുകൊണ്ടു്, നാലഞ്ചുശതാബ്ദക്കാലത്തേക്കു ജനങ്ങൾ ഇ
വ വേദവാക്യംപോലെ സ്വീകരിച്ചു്, പാപ്പാമാരുടെ അധി
കാരത്തെ യാതൊരു സംശയവുംകൂടാതെ സ്വീകരിച്ചുപോ
ന്നു. മദ്ധ്യകാലങ്ങളിലെ കള്ളപ്രമാണങ്ങളിൽവച്ചു് ഏറ്റവും
ഭയങ്കരമായ കള്ളറിക്കാർട്ടുകളെന്നാണ് ചരിത്രകാരനായ
ലോർഡ് ബ്രൈസ് ഇവയെ വിമർശനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

പല പാപ്പാമാരുടെയും, സ്വഭാവശ്രേഷ്ഠതയും, കാര്യ
പ്രാപ്തിയും, ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും, നയവിശേഷവും, പാപ്പാ
സ്ഥാപനത്തിന്റെ അധികാരവളർച്ചയുടെ ഒരു മുഖ്യകാര
ണമായി തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്മരിക്കുകയല്ല.

ഇങ്ങനെയുള്ള പലവിധ കാരണങ്ങൾ മൂലമാണ് കൂസ്തു
ന്തീനോസ്, പാലീസ്, അന്ത്യോഖ്യാ, അലക്സാന്ത്രിയാ, യെ
രുശലേം എന്നീ സഭാകേന്ദ്രങ്ങളിലെ പാത്രിയർക്കീസന്മാർക്കു്
തുല്യമായ സ്ഥാനം മാത്രം വഹിച്ചിരുന്ന റോമായിലെ ബി
ഷോപ്പു്, കാലക്രമേണ പാശ്ചാത്യസഭയുടെ പരമാധികാരി
ആയി ഉയർന്നു പരിലസിക്കുന്നതിനിടയായതു്.

അദ്ധ്യായം 10

സഭ രണ്ടായി പിരിഞ്ഞതെങ്ങനെ?

സഭാപുനരൈക്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനകൾ പല രാജ്യങ്ങളിലും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു്, പാശ്ചാത്യസഭയും പൌരസ്ത്യസഭയും തമ്മിൽ ഒരു കാലത്തു് ഭിന്നിക്കുന്നതിനുണ്ടായ കാരണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു് സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിക്കയും പഠിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു മുമ്പത്തെ യോജിപ്പിനു് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏവർക്കും ഉള്ളതാണു്. 1054-ൽ ആണു് പാശ്ചാത്യസഭയും പൌരസ്ത്യസഭയും രണ്ടായി പിരിഞ്ഞതു്. എന്നാൽ ഈ ഭിന്നതയുടെ കാരണങ്ങൾ നാലഞ്ചു് ശതാബ്ദങ്ങളായി വളർന്നു ശക്തി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവയത്രെ. ഇവ എന്തെല്ലാമെന്നു് നമുക്കു നോക്കാം:—

രണ്ടു സഭകളും തമ്മിൽ വിശ്വാസത്തിലും ആചാരത്തിലും ഉള്ള വൈപരീത്യം, അന്യോന്യമുണ്ടായിരുന്ന അസൂയ സൌന്ദര്യപ്പിണക്കം, പാപ്പായുടെയും പാത്രിയർക്കീസിന്റെയും അധികാരഭ്രമം, ഇവയാണു് സഭ രണ്ടായി ഭിന്നിക്കുന്നതിനു് കാരണമായിത്തീർന്ന സംഗതികൾ എന്നു് പൊതുവെ പറയാം. പൌരസ്ത്യസഭ എന്ന പേരുകൊണ്ടു് യവനമായ സഭയെയാണു് ഇവിടെ പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു് ധരിച്ചിരിക്കണം.

ഒന്നാമതായി വിശ്വാസവൈപരീത്യം എടുക്കാം:—പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരും തമ്മിൽ സഭാമദ്ധ്യത്തിലും ആലോചനാരീതികളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന അന്തരം ഇരുകൂട്ടരെയും തമ്മിൽ ഒരു കാലത്തു് അകറ്റുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിത്തീർന്നു. പാശ്ചാത്യർ കർമ്മകുശലന്മാരും, പൌരസ്ത്യർ ചിന്താശീലന്മാരും കലഹപ്രിയന്മാരും ആണെന്നു് ആദ്യത്തെ നാലഞ്ചു് ശതാബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടു് വ്യക്തമായി.

ഇരുകൂട്ടരും ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ പൌരസ്ത്യസഭയുടെ അറിവോ, അനുവാദമോ കൂടാതെ എ. ഡി. 589-ൽ സ്പെയിനിൽ ടോളഡൊ എന്ന സ്ഥലത്തുവച്ചു കൂടിയ സുന്നഹദോസിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു് 'പുത്രനിൽനിന്നും' പുറപ്പെടുന്നവൻ എന്ന അർത്ഥംവരുന്ന വാക്കുകൾ പാശ്ചാത്യസഭ കൂട്ടിച്ചേർത്തതു് പിൽക്കാലത്തു് ഒട്ടുവളരെ വാദപ്രതിവാദത്തിനു് കാരണമായിത്തീർന്നു. പൌരസ്ത്യസഭ ഇന്നുവരെയും പിതാവിൽനിന്നു മാത്രം പുറപ്പെടുന്നവനായിട്ടാണല്ലൊ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ഗണിച്ചുപോരുന്നതു്. പാശ്ചാത്യസഭയുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു് വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ കൂട്ടിച്ചെലുത്തിയ ഈ വാക്കുകൾ സഭയെ രണ്ടായി പിളർക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മുഖാന്തരമായി പരിണമിച്ചു.

ആചാരവ്യത്യാസം സംബന്ധിച്ചു് രണ്ടു സഭകളും തമ്മിലുണ്ടായിട്ടുള്ള വാദപ്രതിവാദം കുറെനാളത്തേക്കു് നീണ്ടുനിന്നിരുന്നതിനാലും, അന്യോന്യമുള്ള സൌന്ദർയ്യപ്പിണക്കത്തിന്റെ മറയായി അതിനെ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാലും, രണ്ടു സഭകളും തമ്മിലുള്ള കലഹത്തിന്റെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ ചരിത്രം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണു്. അതു താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

എ. ഡി. 846-ൽ കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലെ പാത്രിയർക്കീസായ ഇഗ്നാത്തിയോസു്, മദ്യപാനിയായ മിഖായേൽ മൂന്നാമൻ ചക്രവർത്തിയുടെ അമ്മാവനും, പരസ്യമായി ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവനുമായ ബാർദാസിനെ വി. കുർബാനയിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കാഞ്ഞതിന്റെ ഫലമായി, ചക്രവർത്തിയാൽ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ടു. തൽസ്ഥാനത്തു ഒരു പടയാളിയായിരുന്ന ഫോർട്ടിയസ് എന്ന ഒരാളിനെ ചക്രവർത്തി ഒരാഴ്ചയ്ക്കകം പാത്രിയർക്കീസായി നിയമിച്ചു. ഇഗ്നാത്യോസിനെ നാടുകടത്തി. ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട പാത്രിയർക്കീസു് റോമിലെ പാപ്പായുടെ അടുക്കൽ ശരണംപ്രാപിച്ചു. എ. ഡി. 863-ൽ പാപ്പാ ഇഗ്നാത്യോസിന്റെ പിൻഗാമി

യായ ഫോർട്ടിയസിനെ പാത്രിയർക്കീസ് സ്ഥാനത്തുനിന്നു് നീക്കംചെയ്തു. ഇഗ്നാത്യോസിനെ തിരികെ വിളിപ്പിക്കുന്നതിനായി ചക്രവർത്തിയോടാജ്ഞാപിച്ചു. പക്ഷേ പാപ്പായെ അതു വകവയ്ക്കുന്നു? ഫോർട്ടിയസ് ഒരു കൌൺസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി (എ. ഡി. 867) പാപ്പായിൽ താഴെക്കാണുന്ന കുറ്റങ്ങൾ ആരോപിച്ചു് ഒരു എഴുത്തയച്ചു.

1. ന്യായാഴ്ച ഒരു നോമ്പു് ദിവസമായി ആചരിക്കുന്നതു്.

2. നോമ്പുദിവസങ്ങളിൽ പാലും വെണ്ണയും ഉപയോഗിക്കുന്നതു്.

3. പട്ടക്കാർ വിവാഹം ചെയ്യുകൂടെന്നു് നിർബന്ധിക്കുന്നതു്.

4.' പുത്രനിൽനിന്നും' എന്നുള്ള വാക്കുകൾ (Filioque വാചകം) വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ചേർത്തതു്.

5. ശെമ്മാശ്ശന്മാരെ വേണ്ട പരിശീലനംകൂടാതെ പെട്ടെന്നു് എപ്പിസ്കോപ്പാമാരാക്കുന്നതു്.

6. ബിഷോപ്പന്മാർ മാത്രമേ തൈലാഭിഷേകം (Chrism) ചെയ്യുകൂടെ എന്നു വാദിക്കുന്നതു്.

7. പട്ടക്കാർ മുഖം ക്ഷൌരംചെയ്യുന്നതിനു് അനുവദിക്കുന്നതു്.

ഈ കുറ്റങ്ങളെല്ലാം പാപ്പായിലും റോമാസഭയിലും സ്ഥാപിച്ചു് പാത്രിയർക്കീസു് പാപ്പായുടെമേൽ ശാപവർഷം ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഇതിനിടയിൽ മിഖായേൽ മൂന്നാമൻ വധിക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടെ ഇഗ്നാത്യോസ് തിരികെ വന്നെങ്കിലും ഇഗ്നാത്യോസിന്റെ മരണശേഷം ഫോർട്ടിയസ് വീണ്ടും അധികാരഭ്രഷ്ടനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഫോർട്ടിയസ് ക്രിസ്താബ്ദം 891-ൽ മരിച്ചു. ഒരു നൂറാമ്പതു വർഷക്കാലത്തോളം സഭകൾ തമ്മിൽ വിശേഷിച്ചു് വഴക്കൊന്നുംകൂടാതെ കഴിഞ്ഞു.

എ. ഡി. 1043–ൽ മിഖായേൽ കെറുലാറിയസ് കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലെ പാത്രിയക്കീസായതോടുകൂടെ റോമാസഭയുമായുള്ള സമരം പുനർജ്ജീവിച്ചു. ബൽഗേറിയായിലെ പുതിയ സഭയെ സംബന്ധിച്ചു് കുറെക്കാലത്തേക്കു് നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ശക്തിമത്തായ ഒരു അവകാശത്തർക്കം ഈ രണ്ടു സഭകളെയും പൂർവാധികം അകറ്റുന്നതിനു കാരണമായിത്തീർന്നു. തൻെറ ഇടവകാതിർത്തിക്കുള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന ചില റോമാപള്ളികളിൽ ലത്തീൻസഭ അനേകവർഷങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചുവന്ന തകു്സാ മേലാൽ ഉപയോഗിക്കരുതെന്നു് പാത്രിയക്കീസ് ഒരു കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചതോടുകൂടെ പാത്രിയക്കീസു് പാപ്പായെ സമരത്തിനു വെല്ലുവിളിക്കുന്നു എന്നു് പരക്കെ ബോധ്യമായി. ഇതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ ലത്തീൻസഭക്കാർ വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പമുപയോഗിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും, അവർ രക്തവും, ശ്വാസം മുട്ടിച്ചത്തതും തിന്നുന്നവരാണെന്നും മറും പല പുതിയ വാദങ്ങൾ പാത്രിയക്കീസു് പുറപ്പെടുവിച്ചു. പാപ്പായ ലീയോ ഒൻപതാമൻ പാത്രിയക്കീസിനെ മുടക്കുന്നതായി ഒരു കല്പന എഴുതി കുസ്തന്തീനോസു് പോലീസിലേക്കയച്ചു. പാപ്പായുടെ പ്രതിനിധികൾ എ. ഡി. 1054 ജൂലായി മാസം 16–ാംനു- സെൻറു് സോഫിയാപള്ളിയുടെ മദ്ബഹായിൽ പ്രവേശിച്ചു് മുടക്കുകല്പന ബലിപീഠത്തിന്മേൽ വച്ചശേഷം തിരികെപ്പോന്നു. യവനായസഭയും പാത്രിയക്കീസും ഒട്ടുംതന്നെ ക്ഷമ പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ വീണ്ടും ഒരു കൌൺസിൽകൂടി പാപ്പായെ ശപിച്ചു സ്ഥാനഭ്രംശം ചെയ്തു. റോമാബിഷോപ്പന്മാർ മോതിരമിടുമെന്നും, യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുമെന്നും, ജ്ഞാനസ്നാനസമയത്തു് സ്നാനാർത്ഥികളെ മുങ്ങുന്നു പ്രാവശ്യമല്ല, ഒറ ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ വെള്ളത്തിൽ മുക്കുന്നുള്ളുവെന്നും, മറുമുള്ള ദോഷകരമായ നടപടികൾ കാണിച്ചു് വേറൊരു ശാപലേഖനവും പാപ്പായ്ക്കയച്ചു. എന്തിനു

വിസ്തരിക്കുന്നു. റോമാസഭയും യവനായസഭയും രണ്ടായി പിരിഞ്ഞുമാറി. അലക്സന്ത്രിയായിലേയും, അന്ത്യാഖ്യയിലേയും യെരുശലേമിലേയും പാത്രിയക്കീസന്മാരും യവനായ പാത്രിയക്കീസിന്റെ ഭാഗം ചേർന്തോട്ടുകൂടെ സാർവത്രികവും അപ്പൊസ്തലികവും ആയി പത്തു ശതാബ്ദങ്ങളോളം ലോകമുഴുത്തു കർത്താവിന്റെ തിരുശരീരമായി വിളങ്ങിശോഭിച്ച ക്രിസ്തീയസഭ ജാതികൾക്കു പരിഹാസപാത്രമായി തീരത്തക്കവിധത്തിൽ രണ്ടു ഭാഗമായി മുറിഞ്ഞുവീണു. ഈ ഭിന്നത തീർക്കുന്നതിനായി പല ശ്രമങ്ങൾ പിൽക്കാലത്തു് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവ ഇന്നുവരെയും സഫലമായിട്ടില്ല. പക്ഷേ അതുകൊണ്ടു നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ലതാനും. കർത്താവിന്റെ പൌരോഹിത്യപ്രാർത്ഥനയുടെ അത്മാവിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളേവരും പ്രാർത്ഥിക്കയും പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്തുതുടങ്ങുന്നതാണു് സഭയുടെ പുനരൈക്യത്തിനുവേണ്ടി നാമോരോരുത്തരും ചെയ്യേണ്ടതായ പ്രഥമകൃത്യം.

അദ്ധ്യായം 11

ആദ്യത്തെ ആയിരം വർഷങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള ക്രിസ്തീയസഭയുടെ വർദ്ധച്ച

കടുകുമണിയുടെ ഉപമയിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രവചനം സാർത്ഥകമായി തീരുന്നവിധത്തിലാണു് ഏതൽക്കാലപര്യന്തമുള്ള സഭയുടെ വളർച്ച ഇരുന്നിട്ടുള്ളതെന്നു ചരിത്രനിരീക്ഷകന്മാരേവരും ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു വാസ്തവമാണു്. വിസ്തൃതമായ ഈ വിഷയത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം വേറൊരദ്ധ്യായത്തിലേക്കു മാറ്റിവച്ചിട്ടു്, ആദ്യത്തെ ആയിരം വർഷങ്ങളിലെ അത്ഭുതകരമായ ചരിത്ര

ത്തിന്റെ ചില പ്രധാന ദശകൾ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്താമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നു. വിഷയവിശദീകരണത്തിനുവേണ്ടി ആദ്യത്തെ പത്തു് ശതാബ്ദങ്ങളിലെ ചരിത്രത്തെ താഴെക്കാണുന്നവിധത്തിൽ വിഭജിക്കാവുന്നതാണു്:—

1. അപ്പൊസ്തലികകാലം (എ. ഡി. 1—100)

2. അപ്പൊസ്തലികകാലം മുതൽ കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലം വരെ (എ. ഡി. 100—313).

3. കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലം മുതൽ ഗ്രഗറി ഒന്നാമൻ പാപ്പായുടെ കാലം വരെ (എ. ഡി. 313—590).

4. ഗ്രഗറി ഒന്നാമന്റെ കാലം മുതൽ, ഷാർല്മെയിൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലം വരെ (എ. ഡി. 590—800).

5. ഷാർല്മെയിന്റെ കാലം മുതൽ ഗ്രഗറി ഏഴാമൻ പാപ്പായുടെ കാലം വരെ (എ. ഡി. 800—1073).

1. എ. ഡി. 1—100. 'യരൂശലേമിലും യഹൂദ്യയിലും ശമര്യയിലും ഭൂമിയുടെ അറ്റത്തോളവും നിങ്ങൾ എന്റെ സാക്ഷികളാകും, എന്നുള്ള വചനമനുസരിച്ചു്, പെന്തെക്കൊസ്നാളിൽ യരൂശലേമിലെ മാളികമുകളിൽ ജനിച്ച ക്രിസ്തീയസഭ അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി ഒന്നാംശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടെ ഏഷ്യയിലെയും യൂറോപ്പിലെയും മിക്ക പ്രധാനപട്ടണങ്ങളിലും സ്ഥാപിതമായതെങ്ങനെ എന്നു് അപ്പൊസ്തലപ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും വായിച്ചറിയേണ്ടതാണു്. യഹൂദമതത്തിന്റെ ഒരു അവാന്തരവിഭാഗമായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ക്രിസ്തുസഭ ചില പ്രത്യേക വിശ്വാസങ്ങളോടും ആചാരങ്ങളോടും ഭരണക്രമങ്ങളോടും കൂടിയതും, എന്നാൽ സാവ്വത്രികമായ ഒരു മതത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതും അന്യശക്തിയേറിയ ഒരു സ്ഥാപനമായിത്തീർന്നുപൊന്നുള്ളതാണു് ഈ അദ്ധ്യായത്തെക്കുറിച്ചു മൊത്തമായി പറയാനുള്ളതു്.

2. എ. ഡി. 100—313. രണ്ടും മൂന്നും ശതാബ്ദങ്ങളിൽ സഭയ്ക്ക് റോമാഗവർമ്മെൻറിൽനിന്ന് നേരിട്ട അഗ്നിശോധന അതിൻെറ ആന്തരികമായ ശുദ്ധീകരണത്തിനെന്നപോലെ, ബാഹ്യമായ വളർച്ചയ്ക്കും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാലത്തു് പുറജാതികളിൽനിന്നു അനേകർ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും സഭയിൽ ചേരുന്നതിനും ഇടയായി. രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിലാണ് പേർഷ്യാ, മേദ്യ, പാർത്തിയ, ബാക്ട്രിയ എന്നീ പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സഭ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു്. അലക്സന്ത്രിയായിലെ പ്രസിദ്ധ വൈദികപണ്ഡിതനായ ഓറിജൻ പലപ്രാവശ്യം അറേബ്യയിലെ സഭകളെ സന്ദർശിച്ചതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു (എ. ഡി. 185—254). ആഫ്രിക്കയിൽ കാർത്തേജ്, അലക്സന്ത്രിയാ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ സഭകൾ മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തോടുകൂടെ ഒരു ഉയർന്ന നില പ്രാപിച്ചിരുന്നു. ഏഷ്യാമൈനറിൽനിന്നാണ് ലീയോൺസ്, വിയന്ന എന്നീ സ്ഥലങ്ങളടങ്ങിയ ഗോളിലേക്കു സുവിശേഷം പ്രചരിച്ചതു്. ക്രിസ്തുമതം ബ്രിട്ടനിൽ ചെന്നെത്തിയ വിവരം ആഫ്രിക്കയിലെ പ്രസിദ്ധ എഴുത്തുകാരനായ തെർത്തുല്യൻ ഒരിടത്തു വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

3. എ. ഡി. 313—590. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതു് പ്രധാനമായി മൂന്നു സംഭവങ്ങളാണ്. ക്രിസ്താബ്ദം 313-ൽകൊൺസ്റ്റൻറൈൻ ചക്രവർത്തി മിലാനിലെ വിളംബരം പാസ്സാക്കിയതോടുകൂടെ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ അനേക പൌരന്മാർ പരസ്യമായി ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചുതുടങ്ങി. ചക്രവർത്തിതന്നെ ക്രിസ്ത്യാനിയായതോടുകൂടെ സഭയിലേക്കുള്ള ഒഴുക്കു ശക്തിപ്പെട്ടു. ഇതാണ് ഒന്നാമത്തെ സംഭവം. റോമാസാമ്രാജ്യം അധഃപതിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രധാനകാരണം അഞ്ചാംശതാബ്ദത്തിൽ തുടരെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന അപരിഷ്കൃതജാതികളായ ഗോത്തുവർഗ്ഗക്കാരുടെ ആക്രമണമാണല്ലൊ. ഇവരിൽ പ്രധാനപ്പെ

ട്ട ഒരു കൂട്ടമായ വിസിഗോത്തുകാർ, അഥവാ, പാശ്ചാത്യ ഗോത്തുവർഗ്ഗക്കാർ എല്ലാവരും തന്നെ, അറിയൂസിന്റെ വേദവിപരീതവിശ്വാസത്തിനധീനരായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവരെല്ലാവരും ക്രിസ്തുമതാനുസാരികളായിരുന്നുവെന്നു് ഓർക്കേണ്ടതാണു്. ഇവരുടെ ഒരു പ്രധാന നായകനായ ഉൽഫിലാസു് ബിഷോപ്പിന്റെ (എ. ഡി. 313—383) പ്രേരണയാലാണു് ഗോത്തുവർഗ്ഗക്കാർ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചതു്. ഇദ്ദേഹം പുതിയനിയമം അവരുടെ ഭാഷയിലേക്കു തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഏഷ്യാമൈനറിൽ കപ്പദോക്യയിൽനിന്നു ഇവർ യുദ്ധത്തിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോന്ന ക്രിസ്തീയ അടിമകളുടെ ഉപദേശത്താലും ജീവിതസാക്ഷ്യത്താലുമാണു് ഈ യുദ്ധവീരന്മാർ ആദ്യമായി ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു് കേൾക്കുന്നതിനു ഇടയായതെന്നുള്ളതു് സന്തോഷകരമായ വാസ്തവമാണു്. ഗോത്തുവർഗ്ഗക്കാരായ വിസിഗോത്തുകാർ, ഓസ്ട്രോ (പൌരസ്ത്യ) ഗോത്തുകാർ, വാണ്ടലന്മാർ, ബോർഗണ്ടിവാസികൾ; ലോംബാർഡികൾ എന്നിവരെല്ലാം കാലക്രമേണ അറിയൂസു് വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിച്ചു എ. ഡി. 589–നടത്തു സൂതിചൊവ്വായ വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടതോടുകൂടെ, സംഖ്യാബലംനിമിത്തം സഭ യൂറോപ്പിൽ ഒരു വലിയ ശക്തിയായിത്തീർന്നു. ശക്തിയേറിയ ഫ്രാങ്കു് ജാതിയുടെ രാജാവായ ക്ലോവിസു് എ. ഡി. 496–ൽ തന്റെ മൂവായിരം പടയാളികളോടുകൂടെ സ്നാനമേറ്റതു് സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് സഹായിച്ച മൂന്നാമത്തെ പ്രധാനസംഭവമാണു്. ഫ്രാൻസുരാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ എന്നുള്ള പേരിനു് അർഹനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്തുമതത്തിനു് ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഒത്താശകൾ നിമിത്തം ഇദ്ദേഹത്തെ 'രണ്ടാമത്തെ കോൻസ്റ്റൻറൈൻ' എന്നു് പറഞ്ഞുവരാറുണ്ടു്. കർത്താവിന്റെ കുരിശുമരണത്തെക്കുറിച്ചു് അരോ ഈ രാജാവിനോടു സംസാരിച്ചപ്പോൾ, ഡൈയ്യൂശാലിയെങ്കിലും ഉപരിപ്ലവബുദ്ധിയായ ഇദ്ദേഹം

'ഞാനും എന്റെ ഫ്രാങ്കുപടയാളികളും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, അങ്ങനെയൊന്നും സംഭവിക്കയില്ലായിരുന്നു' എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞുവെന്നുള്ള കഥ പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

പൌരസ്ത്യസഭകളുടെ സ്ഥിതി ഈ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ എങ്ങനെയിരുന്നുവെന്നുകൂടെ അന്വേഷിക്കാം. പേർഷ്യ, ഇൻഡ്യ, അർമ്മീനിയ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ പുതിയ സഭകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകയും, പഴയ സഭകൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അർമ്മീനിയായിൽ സുവിശേഷം രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിൽ തന്നെ പ്രവേശിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, പ്രകാശകനായ ഗ്രഗറി (The Illuminator) എന്ന മഹാന്റെ പരിശ്രമത്താലാണ് അവിടെ സഭ വേരുറച്ചത്.

4. എ. ഡി. 590—800. ആറാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടെ റോമാസാമ്രാജ്യവും അതിനോടു അടുത്തുകിടന്ന ജാതികളും രാജ്യങ്ങളും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നു പറയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ യൂറോപ്പിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തായി റഷ്യയുടെ ഒരറ്റം മുതൽ ഇംഗ്ലണ്ടുരാജ്യം വരെ ടൂട്ടൺ ജാതിക്കാരുടെ പല പ്രധാനശാഖകൾ കല്പിനെയും മരത്തെയും സേവിച്ച് കാട്ടാളന്മാരെപ്പോലെ ജീവിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇവരുടെ അക്കാലത്തെ പ്രധാനകേന്ദ്രങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നാഗരികത്വത്തിൽ മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്ന ഇംഗ്ലണ്ട്, ജർമ്മനി എന്ന രാജ്യങ്ങളായിരുന്നു. ഈ ജാതിക്കാർക്ക് സുവിശേഷവെളിച്ചം ലഭിച്ചത് 7-ാമത്തെയും 8-ാമത്തെയും ശതാബ്ദങ്ങളിലാണ്. ഈ ഉദ്യമത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്തചരിത്രം താഴെച്ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു:—

ഇംഗ്ലണ്ട്

കോൺസ്റ്റൻടൈൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ക്രിസ്തുമതത്തിനു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ചിരുന്നു. എ. ഡി. 314-ൽ ആൽസ്സ് എന്ന സ്ഥലത്തു കൂടി

യ ഒരു സുന്നഹദോസിൽ യോക്കിലെയും ലണ്ടനിലെയും ബി ഷോപ്പുമാർ ഹാജരായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു ചരിത്രരേഖയു ണ്ട്. എന്നാൽ അറാംശതാബ്ദത്തിൽ ആംഗ്ലോസാക്സ നമാർ (Anglo-Saxons) എന്ന പുറജാതിവർഗ്ഗം ഇംഗ്ലണ്ടി ന്റെ പ്രധാനഭാഗങ്ങളെല്ലാം കൈവശപ്പെടുത്തിയതോടുകൂ ടെ, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പൂർവ്വക്രിസ്ത്യാനികളായ കെൽട്ടിക്കു ജാതി ക്കാരുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു രാജ്യം മുഴുവൻ ജാതികളുടെ കയ്യി ലായി. എന്നാൽ കാലക്രമേണ ഇവരും ക്രിസ്തുമതം സ്വീക രിച്ചു. ഇതിനുവേണ്ടി പ്രധാനമായി പ്രവർത്തിച്ചതു് റോമാ യിലെ പാപ്പാ ആയ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഗ്രഗറി ഒന്നാമൻ ആയി രുന്നു. ഇദ്ദേഹം അഗസ്റ്റീൻ എന്ന ഒരു റോമാസന്ന്യാസിയു ടെ നേതൃത്വത്തിൽ ആംഗ്ലോസാക്സൻ ജാതിക്കാരോടു സു വിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനായി ഒരുകൂട്ടം സന്ന്യാസിമാ രെ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു അയച്ചു. എ. ഡി. 597–ൽ ഇവർ ഇം ഗ്ലണ്ടിൽ കാൻറർബറി എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി, സുവിശേഷ വേല ആരംഭിച്ചു. അന്നു കെൻറിൽ ഭരിച്ചിരുന്ന രാജാവി ന്റെ ഭാര്യ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിസ്ത്രീ ആയിരുന്നതുനിമിത്തം രാ ജാവും അനേകം പ്രജകളും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു. കാല ക്രമേണ നോർത്തംബ്രിയാ, മേഴ്സിയാ എന്ന രാജ്യങ്ങളും ഈ പുതിയ മതം സ്വീകരിച്ചതോടുകൂടെ ഇംഗ്ലണ്ടുരാജ്യം പേ രിലെങ്കിലും ഒരു ക്രിസ്ത്യരാജ്യമായിത്തീർന്നുവെന്നു പറയാ വുന്നതാണു് (എ. ഡി. 651). ഗ്രഗറിപാപ്പായുടെ അഭിവാ ഞ്ഛയും അഗസ്റ്റീന്റെ ഉദ്യമങ്ങളും ഒന്നുപോലെ സഫലമാ യി. പാപ്പാ അഗസ്റ്റീനെ കാൻറർബറിയിലെ മെത്രാപ്പോ ലീത്താ ആയി വാഴിച്ചു (എ. ഡി. 601). ഈ സംഭവത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അണു് ആംഗ്ലേയസഭയുടെ മുഖ്യാ ധ്യക്ഷനെ കാൻറർബറിയിലെ ആർച്ചു് ബിഷോപ്പു് എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നതു്.

ഐർലണ്ടു്

ഐർലണ്ടിന്റെ അപ്പോസ്തുലൻ എന്ന അഭിധാനത്തി

നു് യോഗ്യനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന വി. പാട്രിക്ക മുഖാന്തരമാണു് ഈ ദ്വീപിൽ സുവിശേഷം പ്രചരിക്കുന്നതിനു് ഇടയായതു്. പാട്രിക്ക എ. ഡി. 389–നോടടുത്തു വെയിൽസിൽ ഒരു പുരോഹിതകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു. ചെറുപ്പകാലത്തു ഒരു അടിമയായി ആറുവർഷക്കാലം ഐർലണ്ടിലും പിന്നീടു കുറെക്കാലം ഫ്രാൻസിൽ ഒരു സന്യാസിമഠത്തിലും താമസിച്ചശേഷം എ. ഡി. 432–ൽ ഒരു മിഷ്യനറിബിഷോപ്പായി സുവിശേഷപ്രചരണാർത്ഥം ഇദ്ദേഹം ഐർലണ്ടിലേക്കു അയയ്ക്കപ്പെട്ടു. വളരെ തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടെ എ. ഡി. 461 വരെ ഇദ്ദേഹം വേലചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി ഐർലണ്ടു് പൊതുവേ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു. പാട്രിക്കിന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഐർലണ്ടിൽ സുവിശേഷം പ്രവേശിച്ചിരുന്നുവെന്നും അവിടവിടെയായി പല സഭകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. എങ്കിലും ഇദ്ദേഹമാണു് ആ രാജ്യത്തിന്റെ പ്രധാന സുവിശേഷകൻ. അതിനാലത്രെ ഇന്നും വി. പാട്രിക്കിനെ ഐർലണ്ടിലെ പ്രധാന പുണ്യവാനായി ഐറിഷ്വർഗ്ഗക്കാരും ഇതര പാശ്ചാത്യജാതികളും കരുതിപ്പോരുന്നതു്.

സ്കോട്ട്ലണ്ടു്

ക്രിസ്തുമതം ഏതുകാലത്താണു് സ്കോട്ട്ലണ്ടിൽ പ്രവേശിച്ചതെന്നുള്ളതിനേക്കുറിച്ചു നമുക്കുസൂക്ഷ്മമായ അറിവൊന്നുമില്ല. 4–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ നിനിയൻ എന്ന ഒരു മിഷ്യനറി അവിടെ സുവിശേഷവേല ചെയ്തതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സ്കോട്ട്ലണ്ടിന്റെ പാട്രിക്കു് എന്നുള്ള പേരിനും സ്ഥാനത്തിനും യോഗ്യനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു വി. കൊളംബാ (എ. ഡി. 521—597) എന്ന ദേഹമാണു്. ഇദ്ദേഹം ഒരു ഐർലണ്ടു ദേശിയും, ഐർലണ്ടിലെ അനേക സന്യാസിമഠങ്ങളുടെ സ്ഥാപകനും ആണു്. സ്കോട്ട്ലണ്ടിന്റെ

കടൽത്തീരത്തിനടുത്തു ഇദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച അയോണാ എന്ന സന്യാസിമഠം പിൽക്കാലത്തു് സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിൽ ഒരു മാന്യനില പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാണു്. ഈ മഠത്തിൽനിന്നു സന്യാസിമാരെ അയച്ചാണു സ്കോട്ട്ലണ്ടുരാജ്യത്തെ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു കൊളംബാ ആദ്യമായപ്പെടുത്തിയതു്. ഐർലണ്ടു്, സ്കോട്ട്ലണ്ടു്, അയോണാ, ഏയിഡൻ (Aidan) എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു ഇറവലി, ജർമ്മനി ആദിയായ ദൂരദേശങ്ങളിൽപോലും സന്യാസിമാർ ചെന്നെത്തി, 6-ം 7-ം ശതാബ്ദങ്ങളിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചിട്ടുള്ളതു് പ്രസ്താവ്യമാണു്.

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പൂർവ്വികക്രിസ്ത്യാനികളായ കെൽട്ടിക്കു് ക്രിസ്ത്യാനികളും ആറാംശതാബ്ദത്തിൽ റോമാസഭയുടെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചവരായ പുതുക്രിസ്ത്യാനികളും തമ്മിൽ, വിശ്വാസാചരങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു ചില സംഗതികളിൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. എ. ഡി. 664-ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വിറ്റൂ്ബി എന്ന സ്ഥലത്തു കൂടിയ ഒരു സുന്നഹദോസിന്റെ തീരുമാനംമൂലം ഇരുകൂട്ടരും തമ്മിൽ കൂട്ടുതൽ സൌഹാർദ്ദവും സഹകരണവും ഉണ്ടാകുന്നതിനിടയായി. സഭാഭരണം സംബന്ധിച്ചു റോമാസഭയും, വിദ്യാദാനം, സുവിശേഷപ്രചരണം എന്നിവയിൽ കെൽട്ടിക്കു ക്രിസ്ത്യാനികളും അന്യോന്യം സഹായിച്ചും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും പോന്നു. ഇക്കാലത്തെ ഒരു സന്യാസിഭക്തനും പണ്ഡിതനുമാണു് ഇംഗ്ലീഷ്സഭയുടെ ഒരു പുരാതന ചരിത്രകാരനായ ബഹുമാനപ്പെട്ട ബീഡ് എന്ന മഹാൻ (എ. ഡി. 672(?)—735).

ജർമ്മനി

ഉൾഫിലാസു് മുഖാന്തരം ജർമ്മനിയിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്ന പുറജാതികൾക്കു സുവിശേഷവെളിച്ചം ലഭിച്ച വൃത്താന്തം മേൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനെ

അറിയാത്തവരായി ഒട്ടുവളരെ ജാതികൾ 7-ാം ശതാബ്ദത്തിൽതന്നെയും ഈ രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരുടെ ഇടയിൽ വേലചെയ്യു് അനേക സഭകൾ സ്ഥാപിച്ചു ജർമ്മനിയുടെ അപ്പൊസ്തലൻ എന്ന പേരു സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്ന ആൾ ബോണിഫസ്യു് (എ. ഡി. 680—755) എന്ന പേരോടുകൂടിയ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്കാരനാണെന്നുള്ളതു് ഈ രണ്ടുരാജ്യങ്ങളുടെയും ആധുനികചരിത്രം വീക്ഷിക്കുന്നവർക്കു അത്ഭുതമായി തോന്നിയേക്കാം. വിനിഫ്രെഡു് എന്ന അപരനാമമുള്ള ബോണിഫസ്യു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഡ്വൺഷയറിൽ ജനിച്ചു്, ഒരു സന്യാസിമഠത്തിൽ കുറേക്കാലം അഭ്യസിച്ചശേഷം തന്റെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ ജന്മസ്ഥലത്തുള്ള ജാതികളെ ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കണമെന്നുള്ള അഭീഷ്ടത്താൽ പ്രേരിതനായി ഫ്രിസ്യാ (ഹോളണ്ടു്) എന്ന രാജ്യത്തേക്കു പല മിഷ്യനറിയാത്രകൾ ചെയ്തു (എ. ഡി. 716). ബോണിഫസിന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും മതതീക്ഷ്ണതയും പാപ്പാ ആയ ഗ്രഗറി രണ്ടാമൻ കണ്ടു ബോധിച്ചിട്ടു, ഇദ്ദേഹത്തെ ഒരു മിഷ്യനറി ബിഷോപ്പായി അഭിഷേകം ചെയ്തു (എ. ഡി. 722) ജർമ്മനിയിൽ മതപ്രചരണത്തിനായി അയച്ചു. ജാതികളെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ, തന്റെ ശക്തിയും സാധീനവും പ്രയോഗിച്ചു പല രാജ്യങ്ങളിലുള്ള സഭകളെയും റോമാസഭയുടെ ഭരണത്തകത്തിൻ കീഴു് കൊണ്ടുവരുന്നതിനു ഇദ്ദേഹം അക്ഷീണപരിശ്രമം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ബോണിഫസ്യു് ജർമ്മനിയിൽ അനേക സന്യാസിമഠങ്ങളും, സഭകളും സ്ഥാപിച്ചു. എ. ഡി. 732-ൽ ബോണിഫസ്യു് ഗ്രഗറി മൂന്നാമൻ പാപ്പായാൽ മെയിൻസിലെ (Mainz) ആർച്ചുബിഷോപ്പായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടകയും എ. ഡി. 754-ൽ ബോണിഫസ്യു് വീണ്ടും ഫ്രിസ്യായിൽ സുവിശേഷവേലയ്ക്കായി പോകയും, അവിടെവെച്ചു പുറജാതികളാൽ വധിക്കപ്പെട്ടകയും ചെയ്തു. ഒരു സുവിശേഷകൻ, നേതാവു്, ഭരണാധികാരി എന്നീ നിലകളിൽ

ബോണിഫസ് സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾ നിമിത്തം, ജർമ്മൻരാജ്യക്കാർ ഇദ്ദേഹത്തോടു എന്നേക്കുമായി കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇസ്ലാംമതം യൂറോപ്പിൽ

എട്ടാം ശതാബ്ദത്തിലെ സഭയുടെ വളർച്ചയുടെ ചരിത്രം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി, ക്രൈസ്തവ സഭയ്ക്ക് ഇക്കാലത്തു നേരിട്ട ഒരു ഭയങ്കരവിപത്തിൽനിന്ന് അതു എങ്ങനെ രക്ഷപ്രാപിച്ചു എന്നതുകൂടെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ അറേബ്യയിൽ മുളച്ചുവളർന്ന മഹമ്മദുമതം എട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തോടുകൂടെ കാട്ടുതീപോലെ യൂറോപ്പിലും പടർന്നുപിടിച്ചു. അഞ്ചെട്ടുവർഷത്തിനകം സ്പെയിൻരാജ്യം സാരസൻജാതി കൈവശപ്പെടുത്തി, യൂറോപ്പിലെ മറ്റു രാജ്യങ്ങളെയും വിഴുങ്ങുമെന്നുള്ള മട്ടായി. അപ്പോഴാണ് എ. ഡി. 732-ൽ ചാർൾസ് മാർട്ടൽ എന്ന ഫ്രാങ്കുരാജാവ് പോയിറേറഴ്സ് എന്ന സ്ഥലത്തെ യുദ്ധത്തിൽ മഹമ്മദീയരെ അശേഷമായി തോല്പിച്ചു, സ്പെയിൻരാജ്യത്തിന്റെ ഒരു കോണിലേക്കു തിരിച്ചോടിച്ചത്. ഈ യുദ്ധത്തിൽ മഹമ്മദീയർ ജയം പ്രാപിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, യൂറോപ്പിന്റെ ചരിത്രം ഏതുവിധത്തിലിരിക്കുമായിരുന്നു എന്ന് ഊഹിച്ചുകൊള്ളുകതന്നെ നല്ലതു. പോയിറേറഴ്സിലെ യുദ്ധം ലോകത്തിലെ വലിയ പതിനഞ്ചു യുദ്ധങ്ങളിൽ ഒന്നായി ചരിത്രകാരന്മാർ ഗണിച്ചുവരുന്നതിൽനിന്നു ഇതിന്റെ പ്രാധാന്യം അനുമാനിക്കാവുന്നതാണല്ലോ.

5. (എ. ഡി. 800—1073).

ക്രിസ്താബ്ദം 9, 10, 11 എന്നീ ശതാബ്ദങ്ങളിലാണ്, ഡൻമാർക്ക്, നോർവെ, സ്വീഡൻ, ബൽഗേറിയാ, റഷ്യ എന്നീ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിനു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ

ലഭിച്ചതു്. ആദ്യം പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മൂന്നു രാജ്യങ്ങളിൽ സുവിശേഷഘോഷം ചെയ്തു് ക്രിസ്തുസഭയ്ക്കു് അടിസ്ഥാനമിട്ടതു അൻസ്ഗാർ എന്ന ഒരു സന്യാസിയാണു്. (എ. ഡി. 801(?)—865). എന്നാൽ ഓലാഫ് എന്ന രാജാവിന്റെ (എ. ഡി. 1015—1030) ഭരണകാലത്താണു് ക്രിസ്തുമതത്തിനു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പൊതുവെ സമ്മതം ലഭിച്ചതു്. ബൽഗേറിയാ, മൊറേവിയാ, ബൊഹീമിയാ ആദിയായ സ്ലാവു് ജാതികളുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ സഭ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ളതു് യവനായസഭയിലെ രണ്ടു സന്യാസിമാരായ ക്രറിലോസു്, മെത്തോഡിയസു് (എ. ഡി. 863) എന്നിവരാണു്. ബൊഹീമ്യയിൽനിന്നു് പോളണ്ടിലേക്കു് സുവിശേഷം പ്രവേശിച്ചു. ക്രറിലോസു് വേദപുസ്തകം സ്ലാവു് ഭാഷയിലേക്കു് തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഹംഗേറിയിലും പോളണ്ടിലും എന്നപോലെ റഷ്യയിലും ക്രിസ്തുമതം പ്രബലപ്പെട്ടതു് രാജാക്കന്മാരുടെ അനുകൂല്യവും സഹായവും നിമിത്തമാണു്. റഷ്യയിലെ രാജാവായ വ്ളാഡീമിർ ഒന്നാമൻ (എ. ഡി. 980—1015) അക്ബർചക്രവർത്തിയെപോലെ ഒരു മതാന്വേഷകനായിരുന്നു. അനേക മതങ്ങൾ പരിശോധിച്ചശേഷം എ. ഡി. 988-ൽ ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു് യവനായസഭയുടെ ഒരംഗമായിത്തീർന്നു. അതുവരെ റഷ്യാക്കാർ വന്ദിച്ചുവന്ന ദേവനെ ഏറെത്താമസിയാതെ രാജകല്പനയാൽ നീപ്പർനദിയിൽ എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു എന്നുമാത്രമല്ല പ്രജകൾ ഏവരും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് രാജാവു് അവരെ നിർബ്ബന്ധിക്കയും ചെയ്തു. ഇതോടുകൂടെ യവനായസഭ പുഷ്ടിപ്പെട്ടു് വളരുവാനും തുടങ്ങി.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ക്രിസ്താബ്ദം ആയിരത്തോടുകൂടെ, ലിത്വേനിയാ, ബാൾട്ടിക്കു് കടൽത്തീരത്തുള്ള ചില സ്ഥലങ്ങൾ, സ്പെയിൻരാജ്യത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ, ഇവ ഒഴിച്ചു് യൂറോപ്പുഭൂഖണ്ഡം മുഴുവൻ നാമമാത്രമായിട്ടെ

ങ്കിലും യേശുവിന്റെ കൊടിക്കീഴിൽ വന്നുചേർന്നു. 'ജയിക്കുമേ! സുവിശേഷം ലോകം ജയിക്കുമേ!' എന്നുള്ള പ്രവചനം നിവർത്തിക്കപ്പെട്ടുമെന്നുള്ളതിന്റെ ഒരു ലക്ഷ്യമായി ഈ സഹസ്രാബ്ദകാലത്തെ ചരിത്രത്തെ ഗണിക്കാവുന്നതാണെന്നു് പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 12

പാപ്പാമാരുടെ പ്രതാപകാലം (1073—1303)

പതിനൊന്നാം ശതാബ്ദത്തിൽ സഭ രണ്ടായി പിരിഞ്ഞതു മുതൽ ആധുനികകാലം വരെയുള്ള പാശ്ചാത്യസഭയുടെ ചരിത്രമാണു് 12 മുതൽ 20 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

പതിനൊന്നും പന്ത്രണ്ടും ശതാബ്ദങ്ങളെ പാപ്പാമാരുടെ പ്രതാപകാലം എന്നു നാമകരണംചെയ്യാം. പത്രോസു് ശ്ലീഹായുടെ അനന്തരഗാമികളെന്നു് അഭിമാനിച്ചുവന്ന പാപ്പാമാരുടെ അഭിമാനവും അധികാരവും ശക്തിയും എന്നപോലെതന്നെ അവരിൽ ചിലരുടെ അഹംഭാവവും, മുഷ്ക്കും അത്യുച്ചനിലയിൽ എത്തിയ ഒരു കാലമായിട്ടും ഇതിനെ ഗണിക്കാവുന്നതാണു്. റോമിലെ ബിഷോപ്പെന്നോ, പാശ്ചാത്യസഭകളുടെ മേലദ്ധ്യക്ഷനെന്നോ, ഉള്ള സ്ഥാനംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ ചക്രവർത്തിമാരുടെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും മേൽ ആത്മികവും ലൌകികവുമായ സകല അധികാരങ്ങളും അവകാശം പറഞ്ഞും പ്രയോഗിച്ചും യൂറോപ്പിന്റെ എന്നു തന്നെയല്ല സമ്പൂർണ്ണലോകത്തിന്റെയും ആധിപത്യം കരസ്ഥമാക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു തങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു ചില പാപ്പാമാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അഭിവാഞ്ഛ. വീരപരാക്ര

മന്മാരായ പല രാജാക്കന്മാരെയും പാപ്പാമാർ അവരുടെ മുമ്പിൽ കൊമ്പുകുത്തിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇക്കാലത്താണ്. സഭയുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി അനവരതം പ്രയത്നിക്കയും, സാന്മാർഗ്ഗികവും ആദ്ധ്യാത്മികവും ആയ പ്രമാണങ്ങളുടെ മൂർത്തീകരണമായിത്തീരുകയും തന്നിമിത്തം അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്ന ധൂർത്തന്മാരെ സധൈര്യം ശാസിക്കയും ശിക്ഷിക്കയും ചെയ്വാൻതക്ക സാഹസവിശ്വാസവും ഉത്തമമനസ്സാക്ഷിയും ഉണ്ടായിരുന്ന ചുരുക്കം ചില പാപ്പാമാരെയും ഇക്കാലത്ത് നാം സഭാചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ആശ്വാസജനകമാണ്. ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിൽ കീർത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള പാപ്പാമാരിൽ ചുരുക്കം ചിലരുടെ ഭരണകാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വിമർശനത്തിനു മാത്രമേ തൽക്കാലം നിവൃത്തിയുള്ളു. ഒന്നാമതായി ഹിൽഡിബ്രാൻഡ്, അഥവാ ഗ്രഗറി ഏഴാമൻ. എന്നു അറിയപ്പെട്ടുവരുന്ന പാപ്പായുടെ ചരിത്രത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കാം:—

ഹിൽഡിബ്രാൻഡ് എ. ഡി. (1073—1085)

ഇദ്ദേഹം ലോകചരിത്രത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ചുരുക്കം ചില പാപ്പാമാരിൽ ഒരാളാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം, കായ്പ്രാപ്തി, സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠ എന്നീ ഗുണങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥലകാലങ്ങളെ അതിശയിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. 'അവൻ കർത്താവിന്റെ മുമ്പാകെ വലിയവൻ ആകും' എന്നു് യോഹന്നാൻ ബപ്തിസ്തിനെക്കുറിച്ചെന്നപോലെ, ഒരു സന്യാസി ഇദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു പ്രവചിക്കയുണ്ടായി. ഹിൽഡിബ്രാൻഡിന്റെ ബാല്യകാലത്തെക്കുറിച്ചു അധികമൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇദ്ദേഹം ഒരു തച്ചശാരിയുടെ മകനായിരുന്നെന്നും ഒരു സന്യാസിമഠത്തിൽകുറെനാൾ താമസിച്ചിരുന്നെന്നും വിശ്വാസയോഗ്യമായ അറിവുണ്ടു്. ബാല്യകാലംമുതൽതന്നെ സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യ

ത്തിനും നിർമ്മലതയ്ക്കും വേണ്ടി പ്രയത്നിക്കണമെന്ന് അയാൾക്ക അതിയായ മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം പാപ്പാ ആകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, നിക്കോളാസ് രണ്ടാമൻ അദിയായതന്റെ മുൻഗാമികളുടെ ആലോചനക്കാരനായിത്തീർന്നു, പല പരിഷ്കാരങ്ങൾ സഭയിൽ ഏർപ്പെട്ടുത്തുന്നതിനു മുഖാന്തരമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എ. ഡി. 1073 ഏപ്രിൽ 22-ാംതീയതി ഗ്രഗറി ഏഴാമൻ എന്ന പേരോടുകൂടെ, ഹിൽഡിബ്രൻഡ് സ്ഥാനാരൂഢനായി. തന്റെ മുൻഗാമിയുടെ ശവമടക്കത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഇദ്ദേഹത്തെ പാപ്പാ ആക്കുന്നതിനു റോമിലെ ജനങ്ങൾ കാണിച്ച നിർബന്ധം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനരഞ്ജനസ്സിന് ഒരു ലക്ഷ്യമാണ്. പരിഷ്കാരപ്രിയനായ ഗ്രഗറി തന്റെ ഭരണംകൊണ്ട് പ്രധാനമായി രണ്ടുകാര്യങ്ങൾ സാധിക്കണമെന്നാണ ആഗ്രഹിച്ചതു്. ഒന്നാമതായി, സഭയെ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെയും ചക്രവത്തിയുടെയും ബന്ധനത്തിൽനിന്ന് സ്വതന്ത്രയാക്കുക; രണ്ടാമതായി, സഭയിലെ ഇടയന്മാരുടെ അസാന്മാർഗ്ഗിക നടപടികൾ നിത്തലാക്കുക.

രണ്ടാമത്തെ ഉദ്ദേശ്യനിവൃത്തിക്കായി, ഗ്രഗറി കാലവിളംബമെന്യേ പ്രവത്തിച്ചുതുടങ്ങി. സഭയിലെ ഉദ്യോഗങ്ങൾ, ബിഷോപ്പന്മാരുടെ സ്ഥാനം ആദിയായവ പണംകൊടുത്തു കൈക്കലാക്കുന്ന ഒരേർപ്പാട് (Simony) അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം അയോഗ്യന്മാരായ അനേകർ സഭയിൽ ഓരോ ഉയന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചെന്നെത്തിയിരുന്നുവെന്നും അവരിൽനിന്നു സഭയ്ക്ക് വലിയ ദോഷങ്ങൾ സംഭവിച്ചുവെന്നും വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. പട്ടക്കാർ അവിവാഹിതർ ആയിരിക്കണമെന്നുള്ള പ്രമാണവും റോമാസഭ ഇതിനകം സ്വീകരിച്ചിരുന്നതിനാൽ തന്നിമിത്തമുണ്ടാകാവുന്ന ദുഷ്യങ്ങൾക്കു വശംവദമാകാതെയിരുന്നില്ല. പട്ടക്കാരിൽ പലരും പരസ്യമായിത്തന്നെ ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവ

രായിരുന്നു. എ. ഡി. 1074–ൽ ഗ്രഗറിപാപ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടത്തിയ ഒരു കൌൺസിലിൽവച്ച് പട്ടക്കാരാരും വിവാഹം ചെയ്യുകൂടായെന്നും, വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും, സഭയിലെ ഉദ്യോഗങ്ങൾ ആരും വിലയ്ക്കുകയോ വാങ്ങിക്കുകയോ ചെയ്യരുതെന്നും, ഉള്ള കർശനമായ ഒരു നിയമം പാസ്സായി; കാലക്രമേണ അതു നടപ്പിൽ വരികയുംചെയ്തു. അനുസരിക്കാത്തവരെ മുടക്കുകയും ബഹിഷ്ക്കരിക്കയും ചെയ്തതു നിമിത്തം ഈ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടു മിക്കസ്ഥലങ്ങളിലും ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യം ഉണ്ടാകാതെയിരുന്നില്ല.

സഭയെ ലൌകിക പ്രഭുക്കന്മാരുടെ അധികാരത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്തുന്നതിനും പാപ്പായുടെ അധികാരം ചക്രവർത്തിയുടെ അധികാരത്തെ കവിയുന്നതാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുമായിട്ടാണ് വീരകേസരിയായ ഗ്രഗറി പിന്നീടു ശ്രമിച്ചതു്. അക്കാലത്തു ബിഷോപ്പുമാർതന്നെയും തങ്ങളുടെ സ്ഥാനചിഹ്നമായ മോതിരവും വടിയും രാജാക്കന്മാരിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ചു അവരുടെ ആധിപത്യം സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഒരു പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഈ പതിവിനെ എ. ഡി. 1075–ൽ കൂടിയ ഒരു കൌൺസിലിൽ ഗ്രഗറി ശക്തിയായി എതിർക്കയും, സാമ്രാജ്യത്തലവനെ, ലൌകികാധികാരികൾക്കെ, സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തടയുന്നതിനു് അവകാശമില്ലെന്നുള്ള പ്രമാണം വാദിച്ചു സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്തു. പക്ഷേ ഇതു് ചക്രവർത്തിയും ഇതര രാജാക്കന്മാരും സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് എളുപ്പമുള്ള സംഗതി ആയിരുന്നില്ലെന്നു അനന്തര ചരിത്രത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവായ വില്യം ഒന്നാമനു് ഗ്രഗറി എഴുതിയ എഴുത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നു പാപ്പായുടെ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു ഗ്രഗറിക്കുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പു എത്രമാത്രമായിരുന്നുവെന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. 'ലോകത്തെ

പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനായി രണ്ടു വെളിച്ചങ്ങൾ സൃഷ്ടാവു ആകാശത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ സകലത്തെയും ഭരിക്കുന്നതിനായി രണ്ടു വലിയ ശക്തികളെ ഭൂമിയിൽ താൻ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ഒന്നു പാപ്പായും മറേറതു രാജാവും അത്രെ. പാപ്പാ സൂര്യനോടും, രാജാവു ചന്ദ്രനോടും തുല്യരാണു്. അപ്പൊസ്തലികമായ പാപ്പായുടെ ശക്തി രാജകീയ ശക്തിയെ ഭരിക്കണമെന്നത്രെ ദൈവനിയമം. അതിനാൽ നിൻെറ ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി എന്നെ അനുസരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു ഞാൻ ഉണർത്തോഷിക്കുന്നു.'

യൂറോപ്പിലെ രാജാക്കന്മാരോടെല്ലാം സഭയുടെ അധികാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാദത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു ബുദ്ധി അല്ല എന്നു കണ്ടിട്ടു ജർമ്മനിയിലെ ആഭ്യന്തരകലഹംനിമിത്തം അവിടെ തൻെറ ശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു സൌകര്യമുണ്ടെന്നു ബോധ്യമായപ്പോൾ ജർമ്മൻചക്രവർത്തിയായ ഹെൻറി നാലാമനോടാണു് ആദ്യമായി പാപ്പാ സമരം ആരംഭിച്ചതു്. താൻ പുതുതായി പാസ്സാക്കിയ നിയമങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തണമെന്നു ഹെൻറിയോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും രാജാവു ഒട്ടുംതന്നെ പാപ്പായുടെ ആജ്ഞയെ ഗണ്യമാക്കിയില്ല. രാജാവും അധികാരപ്രമത്തതയിലും മത്സരബുദ്ധിയിലും ഗ്രഗറിയേക്കാൾ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ലായിരുന്നു. തൻെറ ആജ്ഞാലംഘനത്തിനും മറെറനേക കുറെറങ്ങൾക്കുമായി സമാധാനം ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനു വേഗം രാജാവു് റോമിൽ എത്തിക്കൊള്ളണമെന്നു പാപ്പാ ഒരു ആജ്ഞ പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഇതിനു മറുപടിയായി, ഹെൻറിയും ധിക്കാരപൂർണ്ണമായ ഒരെഴുത്തയച്ചു. അതിൽ ഗ്രഗറിയെ 'പാപ്പായുടെ സ്ഥാനമില്ലാത്തവനും കള്ളസന്യാസിയുമായ ഹിൽഡിബ്രാണ്ടു്' എന്നാണു സംബോധന ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. "യേശുക്രിസ്തു എന്നെ രാജാവായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ നിന്നെ പുരോഹിതസ്ഥാനത്തേക്കു വിളിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ ദൈവത്തിനു മാത്രമേ കീഴടങ്ങേ

ണ്ട അവശ്യമുള്ളൂ. നിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽനിന്നു താഴെ ഇറങ്ങുക! താഴെ ഇറങ്ങുക! എന്നിങ്ങനെയാണു് എ. ഡി. 1076 ജനുവരി 24-ൽ പാപ്പായ്ക്കു് ഹെൻറി എഴുതിയ എഴുത്തു് അവസാനിക്കുന്നതു്. ഗ്രഗറി ഉടൻതന്നെ ഒരു കൌൺസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി രാജാവിനെയും പാർശ്വക്കാരെയും സഭയിൽനിന്നു മുടക്കുകയും ഹെൻറിയെ ചക്രവർത്തിപദത്തിൽനിന്നു നീക്കുകയും ചെയ്തതായി പ്രസ്താവിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ രാജാവിന്റെ എതിർകക്ഷികളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുവന്നതോടുകൂടെ ഹെൻറി വിഷമിച്ചു. തന്റെ പ്രജകൾ പാപ്പായെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയംനിമിത്തം തന്നെ രാജാവായി സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഹെൻറിക്കു നിൽക്കുന്നതിനു രാശിയില്ലെന്നായി. പാപ്പായുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുന്നതത്രെ തന്റെ നില പരിപാലിക്കുന്നതിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗമെന്നു ഹെൻറി കണ്ടിട്ടു പാപ്പായുടെ അടുക്കലേക്കു യാത്രതിരിച്ചു. പാപ്പാ ഈ സമയത്തു അപ്പിനിയൻ പർവ്വതത്തിനടുത്തുള്ള കനോസ്സയിലെ കൊട്ടാരത്തിൽ മറ്റിൽഡാ പ്രഭ്വിയുടെ അതിഥിയായി താമസിക്കയായിരുന്നു. മഞ്ഞുകാലത്തെ യാത്രമൂലമുള്ള ക്ലേശം അനുഭവിച്ചു്, ആൽപ്സ് പർവ്വതം കടന്നു, അനുതാപചിഹ്നമായ വസ്ത്രംധരിച്ചു പാപ്പായുടെ സന്നിധിയിലേക്കു രാജാവു പ്രവേശനം അപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ ഗർവ്വിഷ്ഠനായ ഗ്രഗറി ഇതൊന്നുമറിയാത്ത ഭാവം കാണിച്ചതുനിമിത്തം മഞ്ഞും വിശപ്പും തണുപ്പും സഹിച്ചുകൊണ്ടു കാലിൽ ചെരിപ്പുപോലും ധരിക്കാതെ മൂന്നുദിവസം കൊട്ടാരത്തിന്റെ വെളിയിൽ രാജാവു നിൽക്കേണ്ടിവന്നു. നാലാംദിവസം കാലത്താണു ചക്രവർത്തിയെ പാപ്പാ അകത്തേക്കു വിളിച്ചതു്, പാപ്പായെ കണ്ടയുടൻതന്നെ ചക്രവർത്തി സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരംചെയ്തു് സകല പാപങ്ങളും ഏറ്റുപറഞ്ഞു മേലാൽ സകലത്തിലും പാപ്പായെ അനുസരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു് ക്ഷമായാചനം ചെയ്തു. എ. ഡി.

1077-ൽ കനോസ്സായിൽ നടന്ന ഈ സംഭവം പാപ്പാമാരുടെ ജയസുംഭങ്ങളിൽ ഒന്നായി ചരിത്രത്തിൽ എന്നും പരിലസിക്കുന്നതാണ്. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധിപതിയായ ചക്രവർത്തി പാപ്പായുടെ ഒരു അടിമ എന്ന നിലയിലായിത്തീർന്നതുനിമിത്തം ഇക്കാലത്തെ പാപ്പാമാരുടെ, പ്രത്യേകിച്ചു ഗ്രഗറിപാപ്പായുടെ, ശക്തിയുടെ വലുപ്പവും മാഹാത്മ്യവും ലോകപ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നു. ചക്രവർത്തിമാരുടെ പ്രതാപത്തിന്മേൽ പാപ്പായുടെ വിജയപതാക നാട്ടിയതായ കനോസ്സായിലെ വിജയം ലോകചരിത്രത്തിലെ പ്രധാന യുഗഫലങ്ങളിൽ ഒന്നായി വിചാരിക്കാമെന്നാണ് സോമർവെൽ എന്ന ചരിത്രകാരൻ പറയുന്നതു്.

പാപ്പായോടു പ്രതികാരം ചെയ്യുന്നിനു ഹെൻറി തരം നോക്കിത്തുടങ്ങി. താൻ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞയും മറവും മറക്കുന്നതിനു അധികതാമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഒരു വലിയ സൈന്യത്തെ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടു ചക്രവർത്തി പാപ്പായുടെ ആസ്ഥാനമായ റോമാനഗരം വളഞ്ഞു. സ്നേഹിതന്മാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടെ ഇറ്റലിയുടെ തെക്കുഭാഗത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സാലേർണോ പട്ടണത്തിൽ ഗ്രഗറി അഭയം പ്രാപിച്ചു. ചക്രവർത്തി വേറൊരാളിനെ ഗ്രഗറിയുടെ സ്ഥാനത്തു പാപ്പാ ആയി വാഴിക്കയും, പുതിയ പാപ്പാ ഹെൻറിയെ ചക്രവർത്തി ആയി അഭിഷേകം ചെയ്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ നഷ്ടപ്രായമായ അഭിമാനത്തെ ചക്രവർത്തി കാലാന്തരത്തിൽ വീണ്ടെടുത്തു എന്നു പറയാം.

എ. ഡി. 1085-ൽ ഗ്രഗറി സാലേർണോയിൽവച്ചു പരലോകപ്രാപ്തനായി. 'ഞാൻ നീതിയെ സ്നേഹിച്ചു, തിന്മയെ പകച്ചു, അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഒരു പരദേശിയായി(Exile) മരിക്കുന്നു' എന്നു് ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യവാക്കുകൾ.

ധീരാത്മാവും ശക്തിമാനും ആയ ഗ്രഗറിയുടെ ഭരണകാലം പാപ്പാമാരുടെയും റോമാസഭയുടെയും പ്രതാപത്തിന്റെ പ്രഭാതകാലമായി ഗണിക്കാം. പിൽകാലത്തു ഇന്നസെൻറ് (Innocent) മൂന്നാമൻ പാപ്പാ മാത്രമേ ഇപ്രകാരമുള്ള ശക്തിയും അധികാരവും പ്രയോഗിച്ചതായി നാം കാണുന്നുള്ളൂ. സഭാനായകന്മാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്തതിൽ ഗ്രഗറി അഭിനന്ദനാർഹൻ തന്നെ, സംശയമില്ല. എന്നാൽ, സഭാനായകന്മാരും, ലൗകികാധികാരങ്ങളും എല്ലാം പാപ്പായുടെ കീഴിൽ ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്ന തൽഫലമായി സിദ്ധിച്ച പ്രമാണം ഒരിക്കലും സഭയ്ക്ക് അനുഗ്രഹമായി പരിണമിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. സ്വന്തസ്ഥാനത്തിന്റെ വലുപ്പം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ഗ്രഗറി ചെയ്ത പ്രയോഗങ്ങൾ ദൈവമുമ്പാകെയോ, മനുഷ്യമുമ്പാകെയോ, നീതീകരിക്കത്തക്കവയല്ല. എന്നാൽ, ഗ്രഗറിയുടെ ഭരണകാലം സഭയുടെ ശോഭയമാനമായ ഒരു കാലമായിരുന്നുവെന്നു ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

ബിഷോപ്പന്മാരുടെ നിയമനത്തെക്കുറിച്ചു ഗ്രഗറിയും ഹെൻറി നാലാമനുമായി ആരംഭിച്ച സമരം, ഗ്രഗറിയുടെ മരണശേഷം ഏകദേശം 40 വർഷത്തോളം നിലനിന്നിരുന്നു. ഹെൻറിയുടെ പുത്രനും പിൻഗാമിയുമായ അഞ്ചാം ചക്രവർത്തി ഒന്നുരണ്ടു പാപ്പാമാരുമായി പ്രസ്തുത വിഷയം സംബന്ധിച്ചു മല്ലുകെട്ടുകയും രാജാവും പാപ്പാമാരും അന്യോന്യം മുടക്കു കല്പന അയയ്ക്കുകയും, മുറയ്ക്ക് നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവസാനമായി രണ്ടുകൂട്ടരുടെയും ശക്തി ഒരുവിധം ക്ഷയിക്കയും, മത്സരബുദ്ധി കുറയുകയും ചെയ്തതോടുകൂടെ എ. ഡി. 1122-ൽ (Worms) വോംസ് എന്ന സ്ഥലത്തുവച്ച്, ഒരു സന്ധിയുടമ്പടി, ഹെൻറി അഞ്ചാമൻ ചക്രവർത്തിയും, കാലിക്സ്റ്റസ് രണ്ടാമൻ പാപ്പായും (Calixtus II) തമ്മിൽ ഉണ്ടാക്കി, പ്രസ്തുതവാദം (Investiture Controversy) തൽക്കാലത്തേക്കു അവസാനിപ്പിച്ചു. ബിഷോപ്പന്മാരെ തിരഞ്ഞെടു

ക്കുന്നതിനും അവരുടെ സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങൾ നൽകുന്നതിനുമുള്ള അധികാരം പാപ്പായ്ക്ക് ചക്രവർത്തി വിട്ടുകൊടുക്കുകയും എന്നാൽ സഭയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെമേൽ ചില അധികാരങ്ങളെല്ലാം, ചക്രവർത്തിക്കുള്ളതായി പാപ്പാ സമ്മതിക്കയും ചെയ്യണമെന്നായിരുന്ന സന്ധിയുടെ വ്യവസ്ഥ. ഈ സന്ധിയുടെ ഫലമായി പാപ്പായുടെ അധികാരം പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിക്കയും ചക്രവർത്തിയും പാപ്പായുമായി പൂർവ്വാധികം വിരസതയും മത്സരവും വളർന്നുവരികയും ചെയ്തു.

ഇന്നസെൻറ മൂന്നാമൻ (എ. ഡി. 1198—1216)

സ്വഭാവവിശേഷതയിലും കാര്യപ്രാപ്തിയിലും പാപ്പാമാരിൽവച്ച് ഏറവും ഉത്തമനും മഹാനുമായ ഒരു പാപ്പാ എന്ന നിലയിലാണ് ഇദ്ദേഹം ചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ രഹസ്യജീവിതത്തിൽ മനോവിനയവും താഴ്മയും ധാരാളം പ്രകാശിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഉദ്യോഗത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഗ്രഗറി ഏഴാമനുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ക്രൂതലായ അവകാശബോധവും അധികാരഭ്രമവും ആണ് ഇദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇദ്ദേഹം എ. ഡി. 1198-ൽ പാപ്പാസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചയുടനെ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ സകല മനുഷ്യർക്കും മേലായും എന്നാൽ ദൈവത്തിൻെറ സ്ഥാനത്തിനു കീഴായും ഇരിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാനമാണ് പാപ്പായ്ക്കുള്ളതെന്നും, തൻെറ ഒരെഴത്തിൽ സഭ മാത്രമല്ല, സർവ്വലോകവും ഭരിച്ചുനടത്തുന്നതിനായി പാപ്പായെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ലോകത്തിൻെറയും സഭയുടെയും ഏകാധിപത്യാധിപതിയായി ഭരിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്ന വീരനായ ഇന്നസെൻറിൻെറ മോഹം. ഇദ്ദേഹം തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെ പലപ്പോഴും ഭൂമിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ദൈവപ്രതിനിധിയെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു.

ഗ്രഗറിയുടെ കാലത്തെന്നപോലെ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനരാജ്യമായ ജർമ്മനിയിൽ ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങളും സിംഹാസനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവകാശവാദങ്ങളും ഇപ്പോഴും ശക്തിയായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഒരു ഭാഗം പിടിച്ചു തന്റെ സ്വാധീനം ജർമ്മനിയിലും സാമ്രാജ്യത്തിൽ പൊതുവെയും ഇച്ഛപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു് പറ്റിയ അവസരം ഇതുതന്നെ എന്നു് അദ്ദേഹം ഉറച്ചു. ചക്രവർത്തിസ്ഥാനികളായ രണ്ടുകൂട്ടരും പാപ്പായുടെ സഹായം അപേക്ഷിച്ചു. ഇന്നസെൻറു് തരംനോക്കി ആദ്യം ഓട്ടോ എന്ന ആളിനേയും, പിന്നീടു് ഫ്രഡറിക്കു് രണ്ടാമനേയും (എ. ഡി. 1212—50) ചക്രവർത്തിയായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. ഇവരിരുവരും പാപ്പായുടെ ഇഷ്ടാനുസരണം രാജ്യഭാരം ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നും, സഭയുടെമേലും ബിഷോപ്പന്മാരുടെമേലും ഹെൻറി നാലാമനും പിൻഗാമികളും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതുപോലെയുള്ള യാതൊരു അവകാശങ്ങളും സ്ഥാപിക്കയില്ലെന്നും, പാപ്പായെ ഒരു വിധത്തിൽ തങ്ങളുടെ യജമാനനായി സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും മറ്റും വാഗ്ദത്തം ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് കിരീടം പാപ്പായുടെ കൈയിൽനിന്നു ലഭിച്ചതു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, കുറേക്കാലത്തേക്കു പാപ്പായ്ക്കു് യഥേഷ്ടം ചക്രവർത്തിയെ നിയമിക്കുകയും നീക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനും ചക്രവർത്തിയുടെ ചക്രവർത്തിയായി വാഴുന്നതിനും ഉള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടായി. രാജകിരീടം പാപ്പാ അമ്മാനമാടുന്ന കളിപ്പാട്ടമായിത്തീർന്നു.

ജർമ്മൻചക്രവർത്തിയെ മാത്രമല്ല, യൂറോപ്പിലെ ഇതര രാജാക്കന്മാരെയും, ഇന്നസെൻറു് തന്റെ കൈയിൽവച്ചു പാവകളിപ്പിച്ചിരുന്നെന്നു താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽനിന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണു്. ഫ്രാൻസിലെ രാജാവായ ശക്തിമാനായ ഫിലിപ്പു് രണ്ടാമനെക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ച ഭാര്യയെ തിരികെയെടുക്കുന്നതിനു സമ്മതിപ്പിച്ചു. സ്പെയി

നിൽ അൽഫാൻസൊ രാജാവു ഭാര്യയായി വച്ചിരുന്ന തന്റെ അനന്തരത്തിയെ ഭാര്യാസ്ഥാനത്തുനിന്നു മോചിപ്പിച്ചു. പാപ്പായെ മേലധികാരിയായി സ്വീകരിച്ചു് രാജ്യം ഭരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു ആരഗോനിലെ രാജാവു് കരാർചെയ്തു. ഇംഗ്ലണ്ടിലാണു് ഇന്നസെൻറിനു ക്രൂടതൽ വിജയം സിദ്ധിച്ചതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവായ ജോണും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരുകക്ഷികളും തമ്മിൽ കാൻറർബറി ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെ നിയമനം സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ സമരത്തിൽ രണ്ടുകൂട്ടരും പാപ്പായുടെ മുമ്പിൽ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിച്ചു. പാപ്പാ ഇരുകക്ഷികളുടെയും നിയമനം റദ്ദ്ചെയ്തു, സ്റ്റീഫൻ ലാങ്ടൺ എന്നയാളിനെ ആർച്ചുബിഷോപ്പായി വാഴിച്ചു. രാജാവു ക്രുദ്ധിച്ചു പാപ്പായോടു മത്സരം ആരംഭിച്ചു. വിജയോന്മത്തനായ പാപ്പാ അകട്ടെ, ജോണിന്റെ വീരവാദങ്ങൾ തൃണവൽഗണിച്ചു യാതൊരു ക്രൂരപ്രക്രിയകൂടാതെ അദ്ദേഹത്തെ രാജ്യസ്ഥാനത്തുനിന്നു നീക്കി അഞ്ചുവർഷത്തേക്കു രാജാവിനെയും രാജ്യത്തെയും ഒരുപോലെ മുടക്കിൽ നിറുത്തി. ഈ തരംനോക്കി ഫ്രാൻസിലെ രാജാവു് ഇംഗ്ലണ്ടിനെ ആക്രമിക്കാൻ വരുന്നെന്നു കേട്ടപ്പോൾ ജോൺ പരുങ്ങലിലായി പാപ്പായെ അഭയം പ്രാപിച്ചു. മേലാൽ പാപ്പായുടെ വരുതിയിൻകീഴ് രാജ്യം ഭരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും പ്രതിവർഷം 1000 മാർക്സ് (Marks, ഒരു നാണയം) പാപ്പായ്ക്കു കപ്പം കൊടുക്കാമെന്നും രാജാവു സമ്മതിച്ചു എഴുതിക്കൊടുത്തു. ഇതിനോടുത്തു്, എ. ഡി. 1215 ലാണു് ഇംഗ്ലീഷ് ജാതിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനക്കല്ലായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന മാഗ്നാ കാർട്ടാ (Magna Charta) എന്ന പ്രസിദ്ധ സമ്മതപത്രം ജനങ്ങൾ രാജാവിനെ ഹേമിച്ചു വാങ്ങിച്ചതെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്.

ഇന്നസെൻറിന്റെ സഭാഭരണം ഏതുവിധത്തിലായിരുന്നെന്നാണു് അടുത്തു ആലോചിക്കേണ്ടതു്. ചക്രവർത്തിമാരെയും രാജാക്കന്മാരെയും വരച്ചവരയിൽ നിറുത്തിയ ഇന്ന

സെൻറു് തൻെറ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ബിഷോപ്പുമാരോടും പട്ടക്കാരോടും ജനങ്ങളോടും ഏതുവിധത്തിൽ പെരുമാറിയിരുന്നുവെന്നു് ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ. സഭയിലെ സകലകാര്യങ്ങളും തൻെറ നേരിട്ടുള്ള ഭരണത്തിൽ ഇരിക്കണമെന്നുള്ള ഒരു നിർബന്ധം ഇന്നസെൻറിനുണ്ടായിരുന്നു. ബിഷോപ്പുമാരുടെ നിയമനം, സ്ഥലംമാറ്റം, എന്നുവേണ്ടാ സഭയിലെ സകലകാര്യങ്ങളും ഇന്നസെൻറിൻെറ അഭിപ്രായപ്രകാരം മാത്രമാണു, തൻെറ ഭരണകാലമായ 28 വർഷത്തോളം നടന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇടത്തുട്ടുകാരെ നശിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹം പ്രത്യേക സാമർത്ഥ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. കാതാറി എന്ന പേരിൽ അറിഞ്ഞുവന്ന ഫ്രാൻസിലെ ഒരു ക്രൂരം ഇടത്തുട്ടുകാരെ ലക്ഷക്കണക്കായിട്ടാണു് ഇദ്ദേഹം വാളിനിരയാക്കിയതു് (എ. ഡി: 1209—1229). ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭരണകാലത്തുണ്ടായ വേറൊരു പ്രധാനസംഭവം ക്രിസ്തുവർഷം 1215–ൽ റോമിൽ കൂടിയ ഒരു കൌൺസിൽ അത്രെ. ബിഷോപ്പുമാരും, ആശ്രമസ്ഥരും, രാജപ്രതിനിധികളുമായി 2,000–ൽ അധികം പ്രതിപുരുഷന്മാർ ഈ സഭയിൽ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. പാപ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ ഈ കൌൺസിലിൽ പൌരസ്ത്യസഭയിലെ പാത്രിയർക്കീസന്മാരുംക്രൂടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു വിശേഷാൽ സ്മരണീയമാണു്. വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയെ സംബന്ധിച്ച റോമാസഭയുടെ 'വസ്തുമാറ്റ' ഉപദേശം രേഖപ്പെടുത്തിയതും, പുരോഹിതന്മാരോടു പാപം ഏറ്റുപറയുന്ന സമ്പ്രദായം നിർബന്ധമാക്കിയതും ഈ കൌൺസിലിൻെറ പ്രധാന തീരുമാനങ്ങളിൽ രണ്ടാണു്.

പാപ്പായുടെ ആത്മികാധികാരങ്ങളും ലൌകികാധികാരങ്ങളും ഒന്നുപോലെ അവയുടെ അത്യുച്ചനിലയിലെത്തിയതു ഇന്നസെൻറു് മൂന്നാമൻെറ കാലത്താണെന്നുള്ളതു് മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികൾകൊണ്ടു് വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഇതുനിമിത്തമത്രെ ഇന്നസെൻറിൻെറ ഭരണകാലം പാപ്പാമാരുടെ

പ്രതാപത്തിന്റെ മദ്ധ്യാഹ്നസമയമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സഭാചരിത്രത്തിൽ മാത്രമല്ല, ലോകചരിത്രത്തിൽ തന്നെയും ഇദ്ദേഹത്തിനു് അനശ്വരമായ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇദ്ദേഹത്തെ പാപ്പാമാരുടെ ഇടയിലെ നെപ്പോളിയനെന്നു് നാമകരണം ചെയ്യുന്നതു് അസ്ഥാനത്താകയില്ല.

ഇന്നസെൻറു് നാലാമൻ (എ. ഡി. 1243—1254)

മദ്ധ്യാഹ്നംകഴിഞ്ഞു് സൂര്യപ്രകാശം കുറഞ്ഞുവരുന്നതുപോലെയാണു് ഇന്നസെൻറിന്റെ പിൻഗാമികളായ ചില പാപ്പാമാരുടെ ഭരണകാലം കാണപ്പെട്ടന്നതു്. ഇന്നസെൻറു് നാലാമൻ തന്റെ മുൻഗാമിയെ അനുകരിച്ചു ചക്രവർത്തിയെയും രാജാക്കന്മാരെയും തന്റെ അടിമകളെപ്പോലെയാണു വിചാരിച്ചുവന്നതു്. ഇദ്ദേഹവും ഫ്രഡറിക്കു് രണ്ടാമൻ ചക്രവർത്തിയുമായി ഉണ്ടായ സമരത്തിൽ, അവസാനമായി പാപ്പാ ജയിച്ചെങ്കിലും ഗ്രഗറി ഏഴാമനെപോ, ഇന്നസെൻറു് മൂന്നാമനെപോ ചരിത്രത്തിൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സ്ഥാനം ഇദ്ദേഹത്തിനു് സമ്പാദിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇതിന്റെ പ്രധാനകാരണം തന്റെ മുൻഗാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന നീതിനിഷ്ഠയുടെ ഒരു അംശംപോലും ഇന്നസെൻറു് നാലാമനു് ഇല്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. കേവലം തന്ത്രനിപുണനായ ഒരു ലോകമനുഷ്യൻ എന്ന നിലയിലാണു് ഇന്നസെൻറിന്റെ സകല പെരുമാറ്റങ്ങളും കാണപ്പെട്ടന്നതു്. സഭാഭരണത്തിലും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരഭ്രമം ധാരാളം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു. അയ്മേനികളുടെയും പട്ടക്കാരുടെയും കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഇദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപദേശം രസാവഹം തന്നെ. 'നന്മ ചെയ്യുന്നവർക്കു പ്രതിഫലം നൽകുന്ന ഒരു ദൈവമുണ്ടെന്നു മാത്രം അൽമായക്കാർ അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ മതിയാകുന്നതാണു്. മറ്റുള്ള സകല കാര്യ

ങ്ങളിലും സഭ വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെ അവരും ഒരു സംശയം കൂടാതെ വിശ്വസിക്കേണ്ടതാണു്. ബിഷോപ്പുമാരും പട്ടക്കാരും അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണം നല്ലതുപോലെ അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അതുകൂടാതെ വിശുദ്ധ കുദാശയിൽ കർത്താവിന്റെ ശരീരം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുന്നെന്നുംകൂടെ ധരിച്ചിരിക്കണം; ഇതിൽ കൂടുതൽ അറിവു അവർക്കു ഉണ്ടായാകേണ്ട ആവശ്യമില്ല.'

ബോണിഫസ് എട്ടാമൻ (എ. ഡി. 1294–1303)

'ദൈവം ഡംഭികളോടു എതിർത്തുനിൽക്കുന്നു' എന്നുള്ള തിരുവചനത്തിനു് ബോണിഫസ് എട്ടാമൻ പാപ്പായുടെ ചരിത്രം ഒരു നല്ല സാക്ഷിയാണു്. ബോണിഫസിന്റെ അഹംഭാവത്തിനും ധിക്കാരത്തിനും കൈയുംകണക്കുമില്ല. വീരകേസരികളായ തന്റെ മുൻഗാമികളാരും തന്നെ അവകാശപ്പെടുന്നതിനു് ഒരുമ്പെടാത്ത പല അധികാരങ്ങൾ സാഹസബുദ്ധിയായ ഇദ്ദേഹം പ്രയോഗത്തിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. സ്ഥാനാരോഹണസമയം തന്റെ കുതിരയുടെ ജീനി പിടിക്കുന്നതിനു് ചേവകന്മാരായി ഉപയോഗിച്ചതു് രണ്ടു രാജാക്കന്മാരെയാണു്. എ. ഡി. 1300–ൽ റോമാനഗരത്തിൽ ഒരു യോവേൽ മഹോത്സവം കൊണ്ടാടിയ അവസരത്തിൽ ഒരു ദിവസം ഇദ്ദേഹം പാപ്പാസ്ഥാനത്തിന്റെ സകല ചിഹ്നങ്ങളും വേറൊരു ദിവസം വാൾ, കിരീടം, ചെങ്കോൽ ആദിയായ രാജകീയചിഹ്നങ്ങളും ധരിച്ചു ജനസമൂഹത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായെന്നും 'ഞാനത്രേ കൈസർ!' 'ഞാനത്രേ ചക്രവർത്തി!' എന്നിങ്ങനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞെന്നും ഇദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നു.

ബോണിഫസിന്റെ ഭരണകാലത്തെ ഒരു പ്രധാന സംഭവം ക്ലെറിസിസ് ലെയിക്കോസ് (Clericis Laicos) എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഒരു സഭാനിയമം പാസ്സായതാണു്. എ. ഡി,

1296). സഭയുടെ അധീനതയിലിരിക്കുന്ന ഭൂസ്വത്തുക്കൾക്കു പാപ്പായുടെ അനുവാദം ക്ലാതെ കരം ചുമത്തുകയോ കൊടുക്കയോ ചെയ്യുകൂടായെന്നും ഈ കല്പന ലംഘിക്കുന്നവരെ സഭാഭ്രംശം ചെയ്യുന്നതാണെന്നുമായിരുന്നു വത്തിക്കാൻ അരമനയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട ഈ പുതിയ 'ബൂള'യുടെ സാരം. ഈ സമയത്തു യൂറോപ്പിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലായി റോമാസഭയ്ക്ക് ഒട്ടുവളരെ ഭൂസ്വത്തുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ യൂറോപ്പിലെ രാജാക്കന്മാരെയെല്ലാം പാപ്പാ യുദ്ധത്തിനു വെല്ലുവിളിക്കുന്നതുപോലെയാണു് അവരെല്ലാവരും പ്രസ്തുത ആജ്ഞയെ ഗണിച്ചതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവായ എഡ്വേർഡ് ഒന്നാമൻ പാർലമെന്റിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടെ പാപ്പായുടെ കല്പനയെ ശക്തിയായി എതിർത്തു വിജയം നേടി. ഫ്രാൻസിലെ രാജാവായ ഫിലിപ്പു പാപ്പായെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു്, പാപ്പായുടെ പ്രതിനിധിയെ കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കുകയും പാപ്പായുടെ ബൂള പാരീസിൽവച്ചു് പരസ്യമായി അഗ്നിക്കിരയാക്കുകയും ചെയ്തു. പാപ്പായും ഒട്ടും ക്ലാതാക്കാതെ രാജാവിനെ തന്റെ സ്ഥാനത്തുനിന്നു് നീക്കംചെയ്യുന്നതിനായി ബിഷോപ്പന്മാരുടെ ഒരു കൌൺസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടുകയും, രാജാവു തന്റെ സന്നിധിയിൽവന്നു് സമാധാനം ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനു കല്പന അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവു് കീഴടങ്ങുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ രണ്ടാമതൊരു കല്പനയും രാമബാണംപോലെ രാജാവിന്റെ നേരെ അയച്ചു. യൂണംസാങ്ടം (Unam Sanctum) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടന്ന ഈ ചരിത്രരേഖ പാപ്പാമാരുടെ അധികാരം സംബന്ധിച്ചുള്ള സകല രേഖകളിലുംവച്ചു സർവപ്രധാനമായതാണു്. ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി എല്ലാ മനുഷ്യരും റോമായിലെ പാപ്പായ്ക്കു കീഴടങ്ങി ഇരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നും, പാപ്പായുടെ ശക്തി ആത്മീയമായും ലൌകികമായും ഉള്ള ഇരുശക്തികളെക്കവിയുന്നതാണെന്നും, മറ്റും ഉള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വയ്ക്കെ

ഴും ഇതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നതിൽനിന്നു് പ്രസ്തുത രേഖയുടെ സ്വഭാവം വായനക്കാർക്കു് മനസ്സിലാകുന്നതാണല്ലൊ. വി. ലൂക്കൊസു് 22–ൽ 38–ാംവാക്യം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ആത്മികവും ലൌകികവുമായ രണ്ടു വാളുകൾ സഭയുടെ അധികാരത്തിലുണ്ടെന്നും അവയിൽ ഒന്നു് പുരോഹിതന്മാർ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നുവെന്നും, മറേറതു് പുരോഹിതന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടെ രാജാക്കന്മാരുടെ കൈയിലിരിക്കുന്നുവെന്നും, ലൌകികാധികാരം ആത്മികാധികാരത്തിനു് കീഴ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നും യൂണം സാങ്കേതത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അപ്പൊസ്തലികവും, പരിശുദ്ധവും, സാർവ്വത്രികവും ആയ റോമാസഭയ്ക്കു് വെളിയിൽ പാപമോചനമോ, രക്ഷയോ ഇല്ല എന്നു് ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സർവസാധാരണമായി കേട്ടുവരുന്ന റോമായുപദേശത്തിന്റെ പ്രധാന അടിസ്ഥാനവും ഈ ബൂളായത്രെ. ഫിലിപ്പുരാജാവു് ഇതൊന്നും ക്രുദ്ധാക്കാതെ, പാപ്പായെ കുഴിയിൽ പായിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പാപ്പായെ പിടിച്ചുകെട്ടി തന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്ന ഒരു കൌൺസിലിന്റെ മുമ്പാകെ വിസ്തരിക്കണമെന്നായിരുന്നു രാജാവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. പക്ഷേ ആ വിധത്തിലുള്ള അപമാനം സഹിക്കുന്നതിനു് പാപ്പായ്ക്കു് ഇടവന്നില്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലൊ. എങ്കിലും അദ്ദേഹം രാജകക്ഷികളുടെ കൈയിൽ അകപ്പെടുന്നതിനും കാരാഗൃഹവാസം അനുഭവിക്കുന്നതിനും സംഗതിയായി. താൻ അനുഭവിച്ച അപമാനം മൂലമുണ്ടായ ദണ്ഡംകൊണ്ടോ, എന്തോ, ഒരു മാസത്തിന്നിടയിൽ പാപ്പാ കാലഗതി പ്രാപിച്ചു. പാപ്പാമാരുടെ പ്രതാപം ബോണിഫസ്സിന്റെ മരണത്തോടുകൂടെ അസ്തമിച്ചു എന്നു പറയാവുതാണു്. ക്ലെമന്തു് അഞ്ചാമൻ എന്ന പാപ്പായുടെ കാലത്തു് (എ. ഡി. 1305) പാപ്പാമാരുടെ ആസ്ഥാനം ഫ്രാൻസിൽ അവിഗ്നോൻ എന്ന സ്ഥലത്തേക്കു് മാറ്റുവാൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതോടുകൂടെ, ഒരു കാലത്തു ചക്രവർത്തി

മാരുടെ ചക്രവർത്തിയായി വാണിരുന്ന പാപ്പാമാരുടെ അനന്തരഗാമികൾ ഫ്രഞ്ചുരാജാക്കന്മാരുടെ കളിപ്പാട്ടങ്ങളായി ചമഞ്ഞു.

ഈ അദ്ധ്യായം അവസാനിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി പാപ്പാമാർ സഭയ്ക്കും യൂറോപ്പുരാജ്യത്തിനും ലോകത്തിനു് പൊതുവെയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ചില നന്മകൾക്രടെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതാണു്. സ്വാർത്ഥാഭത്തിനുവേണ്ടി നിർലജ്ജം പ്രവർത്തിച്ച ഒരുകൂട്ടം അളുകൾ എന്നു് മാത്രം പാപ്പാമാരെ പൊതുവെ ഗണിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. അവരിൽ പലരും ഭക്തന്മാരും, മഹാന്മാരും, വിദ്വാന്മാരും, പരോപകാരതല്പരന്മാരും ആയിരുന്നുവെന്നു് ചരിത്രം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അവരെക്കൊണ്ടു് ലോകത്തിൽ സാധിച്ചിട്ടുള്ള ചില നല്ല കാര്യങ്ങൾ ചുരുക്കി ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു:—

1. യൂറോപ്പിലെ 'അന്ധകാരകാലങ്ങൾ' എന്നറിയപ്പെടുന്ന 6 മുതൽ 16 വരെയുള്ള ശതാബ്ദങ്ങളിൽ പുറജാതികളിൽനിന്നു് സഭയിൽ നുഴഞ്ഞുകയറിവന്ന പല അക്രൈസ്തവ പ്രമാണങ്ങളെയും ആചാരങ്ങളെയും ഉൻമൂലനം ചെയ്യുന്നതിനും അവയുടെ സ്ഥാനത്തു് ക്രിസ്തീയപ്രമാണങ്ങൾക്കു് യോജിച്ച ആചാരങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചു സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനും പല പാപ്പാമാരും അക്ഷീണപരിശ്രമം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ദൃഷ്ടാന്തമായി: ഇന്നസെൻറു് മൂന്നാമൻ പാപ്പായുടെ ഭരണകാലത്തു് (എ. ഡി. 1198—1216) വിവാഹം സംബന്ധിച്ചു സഭയിൽ ചില നിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയതിൻെറ ഫലമായി പല അഴിമതികളും അനാചാരങ്ങളും സഭയിൽനിന്നു് നീങ്ങുന്നതിനിടയായി.

2. രാജകീയ കച്ചേരികളെ അപേക്ഷിച്ചു്, സഭാകോടതികൾ ക്രൂട്ടതൽ ചുമതലബോധത്തോടുകൂടെ നീതിന്യായം നടത്തിയിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ളതു സുസമ്മതമാണു്.

3. പട്ടക്കാർ വിവാഹം ചെയ്യരുതെന്നുള്ള പ്രമാണം പാപ്പാമാർ സ്ഥാപിച്ചതിൽനിന്നു പലവിധത്തിലുള്ള ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അക്കാലത്തെ സ്ഥിതി ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അതു സഭയ്ക്ക് ഒരു നന്മയായി പരിണമിച്ചു എന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമുള്ളൂ. പുരോഹിതസ്ഥാനം ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലെപ്പോലെ ഒരു ജാതിക്കാരുടെ അവകാശമായി തീരാതിരിക്കുന്നതിനും, ആത്മികയോഗ്യതമാത്രം ഗണിച്ച് പുരോഹിതസ്ഥാനങ്ങളിൽ ജനങ്ങളെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനും ഈ പ്രമാണം വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

4. ജനാധിപത്യം ക്രൈസ്തവസഭയിലെന്നപോലെ മറെറാരു സ്ഥാപനത്തിലും ഇടക്കാലത്തു യൂറോപ്പിൽ നടപ്പിലായിരുന്നില്ലെന്ന് ഓർക്കേണ്ടതാണ്. രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം കൈവളർത്തുന്നതിനു ക്രിസ്തുസഭയിലെ പൊതുജനാവകാശബോധം പ്രയോഗികമായി.

5. സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം, നിർമ്മലത, സഭാനായകന്മാരുടെ ത്യാഗബുദ്ധി മുതലായവ പരിപാലിക്കുന്നതിനു അനേകം പാപ്പാമാർ ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

6. ലൌകികാധികാരങ്ങളുമായുള്ള സമരത്തിന്റെ ഫലമായി ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസതത്വങ്ങൾ സാധാരണജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പുസ്തകങ്ങൾ, കല്പനകൾ ആദിയായവമൂലം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും, സഭാനടപടികളുടെ അധാരമായി സർവ്വത്രോൻമുഖമായ കാനോൻചട്ടങ്ങൾ ക്രോഡീകരിക്കുന്നതിനും പാപ്പാമാർ ഒട്ടുവളരെ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇവയെല്ലാം ചേർത്തു ആലോചിക്കുന്നപക്ഷം, പല പാപ്പാമാരും അവരുടെ സ്ഥാനവും, ലോകചരിത്രത്തിൽ നന്മയ്ക്കായി പൊതുവെ പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വലിയ ശക്തിയാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതാണ്.

അദ്ധ്യായം 13

കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾ

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പാദസ്പർശത്താൽ പരിപാവനമാക്കിച്ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വലിസ്തീൻനാട്ടും, പ്രത്യേകിച്ച് തന്റെ ക്രൂശുമരണത്തോടുള്ള സംബന്ധംനിമിത്തം ക്രൈസ്തവലോകത്തിനു് ഒരു പുണ്യസ്ഥലമായിത്തീർന്നിരുന്ന യരുശലേം നഗരവും, മഹമ്മദീയശത്രുക്കളിൽനിന്നു് വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനു് 11–ം 12–ം 13–ം ശതാബ്ദങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യ ക്രിസ്തീയസഭ തുടരെ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോന്ന *കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾക്കു പാശ്ചാത്യസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനമുണ്ടു്. അവയുടെ ഫലമായി സഭയിലും യൂറോപ്പിൽ പൊതുവെയും നിലനിന്നു് ഫലിച്ചിട്ടുള്ളതും ഗുണദോഷദ്വയിഷ്ഠവുമായ അനവധിശക്തികൾ ജാതമായിട്ടുണ്ടു്. ഇതു പ്രധാന്യമുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കാരണങ്ങളും ചരിത്രവും അറിയുന്നതു രസാവഹമായിരിക്കുമല്ലൊ.

കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ ആരംഭകാരണമായിത്തീർന്നതു്, സെൽജുക്കു് തുർക്കികൾ എന്ന ഒരുകൂട്ടം മഹമ്മദീയർ എ. ഡി. 1076–ൽ യരുശലേം പിടിച്ചെടുത്തതാണു്. മൂന്നാംശതാബ്ദം മുതൽ യൂറോപ്പിൽനിന്നു് യരുശലേമിലേക്കു് അനേക ക്രിസ്ത്യാനികൾ തീർത്ഥയാത്ര ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. യരുശലേം നഗരം തുർക്കികളുടെ കൈയിൽ ആയതോടുകൂടെ പുണ്യ

---

* പ്രസ്തുതയുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന പടയാളികളേവരും നമ്മുടെ ഇടയിൽ കാണുന്ന ആംബുലൻസ്സംഘക്കാർ ധരിക്കാറുള്ളതുപോലെ, ഒരു വ്യവസ്ത്രത്തിന്മേൽ തോളിലോ, നെഞ്ചത്തോ തങ്ങളുടെ വസ്ത്രത്തിൽ ചേർത്തു ധരിച്ചുവന്നിരുന്നു. അവരുടെ കൊടിയും ബാഡ്ജും കുരിശാകൃതിയിലുള്ളതായിരുന്നതുകൊണ്ടത്രെ ഈ പേരുണ്ടായതു്.

യാത്രക്കാരുടെ വിഷമങ്ങളും വർദ്ധിച്ചു. തുർക്കികൾ അവരെ പല വിധത്തിൽ ഉപദ്രവിച്ചുതുടങ്ങി. 'കന്നുകാലികളെപ്പോലെ ദിവസംപ്രതി ക്രിസ്ത്യാനികൾ കൊല്ലപ്പെടുന്നു' എന്നാണു് ഗ്രഗറിപാപ്പാ, ചക്രവർത്തിയായ ഹെൻറി നാലാമനു് എഴുതി അയച്ചതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള മർമ്മഭേദകമായ വാർത്ത കേട്ടപ്പോൾ ക്രൈസ്തവലോകം തുർക്കികളുടെനേരെ വാളെടുത്തതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. എന്നാൽ ആത്മികമായും പരിശുദ്ധമായുമുള്ള ഉദ്ദേശങ്ങൾ മാത്രമാണു് കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനു മനുഷ്യരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. കച്ചവടം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിലേക്കു് വെനീസു്, ജനോവാ മുതലായ ഇറ്റലിയിലെ തുറമുഖപട്ടണങ്ങൾക്കു് പൌരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു് മെഡിറ്ററേനിയൻ കടലിന്റെ തീരപ്രദേശത്തു്, തങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിൽ ചില പട്ടണങ്ങൾ കിട്ടണമെന്നു് അതിയായ മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൂടാതെ ഈ സമയത്തോടടുത്തു് യൂറോപ്പുരാജ്യം തുടരെ ദുർഭിക്ഷം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എ. ഡി. 970 മുതൽ 1040 വരെ 48 ക്ഷാമബാധകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഒരു ചരിത്രകാരൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്ഷാമത്താൽ വലഞ്ഞ അനേകർക്കു് ഫലപുഷ്ടിയുള്ള പലസ്തീൻനാടും, സമീപപ്രദേശങ്ങളും കൂടിയേറിപ്പാർക്കുന്നതിനു ഏറ്റവും ആകർഷണീയമായി തോന്നിയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിൾ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന പൌരസ്ത്യ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ശക്തി ഇക്കാലത്തു ക്ഷയോൻമുഖമായിരുന്നു. അനേക ശതാബ്ദങ്ങളായി തുർക്കികളുടെ ആക്രമണത്തെ യൂറോപ്പിൽനിന്നു് തടഞ്ഞുനിർത്തിയിരുന്നതു് കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽ വാണിരുന്ന ചക്രവർത്തിമാരുടെ പൌരുഷവും നയവിശേഷവുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവന്നിരുന്ന തുർക്കികളുടെ ശക്തിയെ എതിർക്കുന്നതിനു് ഈ രാജ്യത്തിനു് നിവൃത്തിയില്ലെന്നായപ്പോൾ റോമാസാമ്രാ

ജ്യവും, യൂറോപ്പു മുഴവനും തുർക്കികളുടെ വായിൽ അകപ്പെട്ട പോകുമെന്നുള്ള ശങ്കയും മനുഷ്യരെ വല്ലാതെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. ഈ കാരണങ്ങളെല്ലാം പറയാമെങ്കിലും മുൻപ്രസ്താവിച്ചതു പോലെ ക്രിസ്തുമതത്തിനും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും മഹമ്മദീയരിൽനിന്നു നേരിട്ട പീഡയും തന്നിമിത്തമുണ്ടായ വാശിയും വൈരാഗ്യവും ആണു കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ പ്രധാന കാരണമായി വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

പാപ്പാമാരുടെ നയവും കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ വിജയത്തിനു വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. ഒരുവിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ, പാപ്പാമാരായിരുന്നു കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ നായകന്മാർ. വാളു് കൈയിലെടുത്തില്ലെങ്കിലും രാജാക്കന്മാരെയും ജനങ്ങളെയും ഉപദേശിച്ചും, ശാസിച്ചും, ശിക്ഷിച്ചും യുദ്ധത്തിനിറങ്ങുന്നതിനുവേണ്ടി പാപ്പാമാർ ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാമത്തെ കുരിശുയുദ്ധത്തിൽ ഏർബൻ രണ്ടാമൻ എന്ന പാപ്പായ്ക്കു് ഒരു ഒന്നാന്തരം പട്ടാളം എട്ടപ്പുദ്യോഗസ്ഥന്റെ സ്ഥാനമാണു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന എല്ലാവർക്കും ഇദ്ദേഹം തന്നെ ഉടനടി പാപമോചനവും മരണശേഷം സ്വർഗ്ഗരാജ്യവും വാഗ്ദത്തം ചെയ്കയുണ്ടായി. ഇതിന്റെ ഫലമായി കുരിശുയുദ്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടവരിൽ ഒരു നല്ലപങ്കു് മദ്യപാനികളും വെറിയന്മാരും ദുർമ്മാർഗ്ഗികളും ആയിരുന്നുവെന്നുള്ള ഗിബ്ബന്റെ ആക്ഷേപം അടിസ്ഥാനരഹിതമല്ലെന്നു് സമ്മതിച്ചേതീരൂ.

പ്രധാനപ്പെട്ട കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ ചരിത്രം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:—

(1) എ. ഡി. 1095—1099. ഏർബൻരണ്ടാമൻ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഗോഡ്ഫ്രി എന്നയാളും, പീറ്റർ എന്ന സന്യാസിയുമാണു് ഒന്നാമത്തെ കുരിശുയുദ്ധത്തിലെ നായക

ന്മാർ. ഈ സന്യാസി കഴുതപ്പുറത്തുകയറി യൂറോപ്പിലെ പല പട്ടണങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു, വിശുദ്ധനഗരം തുർക്കികളുടെ കൈയിൽനിന്നു വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനായി ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളും ആംഗ്യനാടകങ്ങളും മറ്റൊരോ പ്രയോഗങ്ങളും യൂറോപ്പു ചരിത്രം വായിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുവന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു വേഗം മാഞ്ഞുപോകുന്നതല്ല. യൂറോപ്പിന്റെ മദ്ധ്യപ്രദേശത്തുകൂടി കരവഴിയായുള്ള യാത്രയിൽ കുരിശുപടയാളികൾക്കു നേരിട്ട കഷ്ടപ്പാടുകളും അകാലമരണങ്ങളും, വഴിമദ്ധ്യേ പാർത്തിരുന്ന യഹൂദന്മാർക്കു് അവരിൽനിന്നു നേരിട്ട ഉപദ്രവങ്ങളും വിസ്തരിക്കുന്നതിനു് സ്ഥലം അനുവദിക്കുന്നില്ല. മുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ എ. ഡി. 1099 ജൂലായിമാസത്തിൽ കുരിശുപടയാളികൾ യരുശലേം തുർക്കികളിൽനിന്നു പിടിച്ചെടുക്കയും പഴയനിയമകാലത്തെന്നപോലെ അവരുടെ ശത്രുക്കളായ മഹമ്മദീയരെ വാളിന്നിരയാക്കുകയും ചെയ്തു.

സേനാനായകനായ ഗോഡ്ഫ്റിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ യരുശലേം, അന്ത്യോഖ്യ, എഡസ്സാ ആദിയായ സ്ഥലങ്ങൾ ചേർത്തു് വിശുദ്ധനഗരം തലസ്ഥാനമാക്കി, കുരിശുപടയാളികൾ ഒരു പുതിയരാജ്യം സ്ഥാപിക്കയും, പാപ്പായുടെ കീഴിൽ ബേത്തലഹേം, യരുശലേം ആദിയായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ബിഷോപ്പന്മാരെ നിയമിക്കയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതാണു് ഒന്നാമത്തെ കുരിശുയുദ്ധത്തിന്റെ ഫലങ്ങളായി ഗണിക്കേണ്ടതു്.

(2) എ. ഡി. 1147. മഹമ്മദീയർ അടങ്ങിയിരുന്നില്ല. ക്രിസ്തുബ്ദം 1144–ൽ അവർ എഡസ്സാ കൈവശപ്പെടുത്തി, യരുശലേം ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടു് അക്രമണം തുടങ്ങി. ഇതുകണ്ടു പരിഭ്രമിച്ചു്, യൂജിനിയസ്സ് പാപ്പാ രണ്ടാമത്തെ കുരിശുയുദ്ധത്തിനുള്ള സന്നാഹം കൂട്ടി. സന്യാസിയും ദൈവഭക്തനും അതു സുപ്രസിദ്ധ ബർണാർഡ് ഓഫ് ക്ലെയർവോയും ജർമ്മൻ ചക്രവർത്തിയായ കോൺറാഡ് രണ്ടാമനും, ഫ്രാൻ

സീലെ രാജാവായ ലൂയി ഏഴാമനും അയിരുന്നു സേനാനായകന്മാർ. പക്ഷേ, ഇവർക്ക് മഹമ്മദീയരോട് കിടപിടിച്ചു നിൽക്കുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല.

(3) എ. ഡി. 1189. മുസ്ലീംയോദ്ധാവായ സലാഡിൻ, 1187-ൽ യരുശലേം കൈവശപ്പെട്ടുത്തിയതാണ്, മൂന്നാമത്തെ കുരിശുയുദ്ധത്തിന്റെ സന്ദർഭം. ഇതിൽ ചക്രവർത്തിയായ ഫ്രെഡറിക്ക് ബാർബറോസ, (Fredrick Barbarossa) ഫ്രാൻസിലെ രാജാവായ ഫിലിപ്പ് ഓഗസ്റ്റസ്, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവായ റിച്ചാർഡ് അദിയായ പല രാജാക്കന്മാർ സംബന്ധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, ഈ ഉദ്യമവും വിജയശ്രീ നേടിയില്ല. എന്നിരുന്നാലും ഏക്കർ, യോപ്പാ, അസ്സലോൺ അദിയായി പലസ്തീൻനാടിന്റെ കടലോരത്തുള്ള കുറെ സ്ഥലങ്ങൾ വീണ്ടും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കൈവശത്തിലായി.

(4) എ. ഡി. 1215. ഇന്നസെൻറ് മൂന്നാമൻ എന്ന പാപ്പായുടെ അഗ്രഹപ്രകാരം അരംഭിച്ച നാലാമത്തെ കുരിശുയുദ്ധസേനകൾ വിശുദ്ധനാട്ടിലേക്കു യാത്രചെയ്യുന്നു എന്നുള്ള വ്യാജേന കൊൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽ എത്തി അവിടത്തെ ചക്രവർത്തിയെ സിംഹാസനത്തിൽനിന്നു നീക്കി ലത്തീൻജാതിക്കാരുടെ ഒരു രാജ്യം സ്ഥാപിക്കയാണ് ഉണ്ടായതു്. കുരിശുപടയാളികൾ അവിടെ ചെയ്ത അക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ച് പാപ്പാതന്നെ ലജ്ജിക്കയും സങ്കടപ്പെടുകയും ചെയ്തതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പൌരസ്ത്യസഭയും റോമാസഭയും തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭിന്നിപ്പു വർദ്ധിക്കുന്നതിനും പാപ്പായുടെ അധികാരം വളർത്തുന്നതിനും ഇതു സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നുമാത്രം പറയാവുന്നതാണ്,

ഇന്നസെൻറ് മൂന്നാമൻ പാപ്പായുടെ കാലത്താണ് 'കുട്ടികളുടെ കുരിശുയുദ്ധം' നടന്നതു്. ഏകദേശം മുപ്പതിനായിരം ബാലികാബാലന്മാർ ചേർന്നു് ഭൂവിയെക്കുറിച്ചു് അ

ലോചിക്കാതെ യരുശലേം ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടു യാത്രയായി. ദൈവം അവരെ അത്ഭുതകരമായി നടത്തുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിലാണ് അവർ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടതെങ്കിലും പരിതാപകരമായ വിധത്തിൽ ഈ ഉദ്യമം അവസാനിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലൊ. വഴിമദ്ധ്യേ അനേകർ മരിക്കയും ഒരു നല്ലപങ്കു് അടിമകളായി പിടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. നമ്മുടെ കർത്താവിനോടും തന്റെ ക്രൂശിനോടും അക്കാലത്തെ ബാലികാബാലന്മാർക്കു് ഉണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു ഉത്തമ സ്മാരകമായി ഇതു് എന്നേക്കും നിലനിൽക്കുന്നതാണു്.

(5) എ. ഡി. 1218. അഞ്ചാമത്തെ കുരിശുയുദ്ധത്തിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമായി ഒന്നുംതന്നെയില്ല.

(6) എ. ഡി. 1228, 29. കുരിശുയുദ്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനു താൻ കാണിച്ച വൈമുഖ്യവും ഉദാസീനതയും നിമിത്തം സഭയിൽനിന്നു ബഹിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ട ഫ്രഡ്റിക്കു് രണ്ടാമൻ ചക്രവർത്തിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ട ആറാമത്തെ കുരിശുയുദ്ധം ഏറ്റവും വിജയകരമായിട്ടാണു് അവസാനിച്ചതു്. യരുശലേം, ബേത്ലേഹെം, നസ്രേത്തു്, യോപ്പാ മുതലായ പട്ടണങ്ങൾ ഉടമ്പടിമൂലം മുസ്ലീമുകളിൽനിന്നു ഇദ്ദേഹം വീണ്ടെടുത്തു.

(7 & 8) ഏഴാമത്തെയും എട്ടാമത്തെയും കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾ (എ. ഡി. 1248, 1270) ഫ്രാൻസിലെ രാജാവും യഥാർത്ഥ ഭക്തനുമായിരുന്ന ലൂയി ഒമ്പതാമനാണു് നടത്തിയിട്ടുള്ളതു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അനേക പടയാളികളെ തുർക്കികൾ അടിമകളായി പിടിച്ചു് ഈജ്പ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുണ്ടായി. രാജാവുതന്നെയും കുറേനാളത്തേക്കു മഹമ്മദീയരുടെ കീഴിൽ ഒരു അടിമയായി കാലം കഴിച്ചു (എ.ഡി. 1249). എങ്കിലും കഷ്ടപ്പെട്ടു യരുശലേമിൽ എത്തി തന്റെ പാപങ്ങൾക്കു പ്രായശ്ചിത്തമായി രട്ടുടുത്തുകൊണ്ടു നസ്രേത്തു് മുതലായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചശേഷം യൂറോപ്പിലേക്കു തിരികെപ്പോ

യി റൂണീസ് എന്ന പട്ടണത്തിൽവച്ച് 'കർത്താവേ! ഞാൻ നിന്റെ ഭവനത്തിൽ പ്രവേശിക്കും; ഞാൻ നിന്റെ ആലയത്തിൽ ആരാധിക്കും' എന്നിങ്ങനെ സങ്കീർത്തനക്കാരനെപ്പോലെ പ്രാർത്ഥിച്ചുംകൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗീയ യെരുശലേമിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യാശയോടുകൂടെ ഈ ഭക്തനായ രാജാവ് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു (എ. ഡി. 1270). കുരിശുയുദ്ധങ്ങളും ഇതോടുകൂടെ അവസാനിച്ചു.

പൊതുവെ നോക്കുന്നപക്ഷം കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾ വിജയകരമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ല. കുറേക്കാലത്തേക്കു യെരുശലേം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കൈവശത്തിൽ വന്നെങ്കിലും ഈ ഭീമപ്രയത്നത്തിനനുസരിച്ച ഒരു ഫലം ഉണ്ടായി എന്നു തോന്നുന്നില്ല. മഹമ്മദീയരുടെ ആക്രമണത്തെ കുറേക്കാലത്തേക്കു തടുത്തുനിർത്തുന്നതിനു സാധിച്ചെന്നല്ലാതെ, കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾക്കു അവരുടെ ശക്തി ഹനിക്കുന്നതിനു് കഴിഞ്ഞില്ല.

ഗൌരവതരമായ പല സംഗതികൾ കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ അനന്തരഫലങ്ങളായി യൂറോപ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. സുപ്രധാനമായതു് പാപ്പായുടെ ശക്തി സീമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചുവെന്നുള്ളതാണു്. സലാഡിൻകരം എന്ന നികുതിനിമിത്തം പാപ്പായുടെ വരുമാനവും വർദ്ധിച്ചു. പണം വർദ്ധിക്കുന്നിടത്തു ശക്തി വർദ്ധിക്കുന്നതു സഹജമാണല്ലൊ. രണ്ടാമതായി പറവാനുള്ളതു് യൂറോപ്പിൽ പൊതുവെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മതൈക്യബോധത്തിനു ഒരു ഉണർച്ച ഉണ്ടായി എന്നുള്ളതാണു്. ക്രിസ്തുകർത്താവിനെയാണു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ അക്കാലംവരെ പ്രധാനമായി ധ്യാനിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. എന്നാൽ തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷ, ജീവിതം, മരണം, ആദിയായവയോടു് സംബന്ധിക്കപ്പെട്ട അനേക സ്ഥലങ്ങൾ തലമുറതലമുറയായി ക്രിസ്ത്യാനികൾ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ യേശുക്രിസ്തു അവ

ക്ക കൂടുതൽ യഥാർത്ഥവാനായിത്തീരുന്നതിനു ഇടയായി. ഇതോടുകൂടെ ജനങ്ങൾക്കു മിഷ്യനറിവേലയിൽ ഒരു പുതിയ താല്പര്യവും ജനിച്ചു. പല സ്ഥലങ്ങളിലും പുതിയ സഭകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾ അവസാനിച്ച 50 വർഷത്തിനിടയിൽ പേർഷ്യാ മുതൽ ചൈനാവരെ ക്രിസ്തീയസഭകൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നതായി നാം വായിക്കുന്നു. കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾമൂലം യൂറോപ്പിൽ ഉണ്ടായ സാമൂഹ്യമായ അഭിവൃദ്ധിക്കു ചരിത്രം സാക്ഷിയാണ്. കച്ചവടംനിമിത്തം വെനീസ് മുതലായ പട്ടണങ്ങൾ ധനത്തിലും ഐശ്വര്യത്തിലും മികച്ചുതുടങ്ങി. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു കൂടുതൽ പ്രചാരം വന്നു. പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ഭാഷകൾ, അറിബ്ബികളുടെ കണക്കുശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം മുതലായവയിൽ പാശ്ചാത്യരുടെ ശ്രദ്ധ പതിയുന്നതിനും തന്നിമിത്തം കാലതാമസമെന്യേ യൂറോപ്പിൽ പൊതുവെ ഒരു മാനസിക ഉണർച്ച ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഇടയായി. അനേക പുതിയ പട്ടണങ്ങൾ മുളച്ചുവന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കൊടി ഉയർന്നുതുടങ്ങി. എന്നു വേണ്ടാ, ഒരു പുതിയ ജീവൻ യൂറോപ്പിലെവിടെയും കണ്ടുതുടങ്ങി എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലൊ.

എന്നാൽ, അവസാനമായി, കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ ദോഷഫലങ്ങളെന്തെല്ലാമെന്നുകൂടെ ചിന്തിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. പാപ്പാമാരുടെ അധികാരവും ശക്തിയും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതു് ക്രിസ്തീയസഭയുടെയൊ, യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളുടെയോ, നന്മയുടെനിദാനമായിത്തീർന്നില്ല. അധികാരപ്രമത്തതയാൽ പാപ്പാമാർ അവരുടെ അധികാരം പലപ്പോഴും ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തിയതായി കാണുന്നു. ഏർബൻ രണ്ടാമൻ ആരംഭിച്ച പാപമോചനപ്രഖ്യാപനം പല അഴിമതികൾക്കും കാരണമായിത്തീർന്നു. അതുനിമിത്തമത്രെ മാർട്ടിൻ ലൂഥർ പാപ്പാമതത്തെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിനും, നവീകരണം ആരംഭിക്കുന്നതിനും ഇടയായതു്. കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾകൊണ്ടു ജനങ്ങളുടെ ഇട

യിൽ മാർഗ്ഗസംബന്ധമായ ഒരു ഉണർച്ച ഉണ്ടായെങ്കിലും, ക്രിസ്തുമതസ്ഥാപകനെയും മതതത്വങ്ങളെയും തെറ്ററിഞ്ഞരിപ്പിക്കുന്നതിനും, ക്രിസ്തുമതത്തെ ജാതികളുടെ ഇടയിൽ അപഹാസ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനും അപമാനിക്കുന്നതിനും, കുരിശുയുദ്ധങ്ങളെപ്പോലെ മറ്റു യാതൊന്നിനും സാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. 'നിന്നെ വലത്തെ ചെകിട്ടത്തു അടിക്കുന്നവനു മറ്റേതും തിരിച്ചു കാണിക്ക' എന്നുപദേശിച്ച കർത്താവിനെ വാളും കുന്തവും കൊണ്ടാണു ക്രൈസ്തവലോകം മഹമ്മദീയരോടു പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു ഒരുമ്പെട്ടതു് എന്നു ഓർക്കുന്നതുതന്നെ എത്ര സങ്കടകരമായ ഒരു സംഗതിയാണു്. 'കുരിശുയുദ്ധം' എന്ന പേരുതന്നെ എത്ര അസ്ഥാനത്താണു്? കുരിശും യുദ്ധവും തമ്മിൽ എന്തു സംബന്ധമാണുള്ളതു്? എങ്കിലും യൂറോപ്പിലെ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ അക്കാലത്തെ അജ്ഞതയും, മൂഢവിശ്വാസവും, അനാചാരങ്ങളും, അഭക്തിയും ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ഈ വിധത്തിലെങ്കിലും തങ്ങളുടെ കർത്താവിനുവേണ്ടി സാക്ഷിനില്പാൻ അനേകായിരങ്ങൾ ഒരുമ്പെട്ടതിൽ, നാം അവരെ അഭിനന്ദിക്കയും ദൈവത്തെ മഹത്പപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്.

അദ്ധ്യായം 14

ദയറാവാസക്കാർ

അഥവാ

സന്യാസവ്രതവും ക്രിസ്തസഭയും

മുഖവുര

കത്താവിന്റെ ജീവിതത്തിലും ഉപദേശത്തിലും ത്യാഗത്തിനു് ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നുവെന്നു് സുവിശേഷം സൂക്ഷ്മമായി വായിക്കുന്ന ഏവർക്കും മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. 'പുഴുവും തുരുമ്പും കെടുക്കയും കള്ളന്മാർ തുരന്നു മോഷ്ടിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഈ ഭൂമിയിൽ നിങ്ങൾ നിക്ഷേപം സമ്പാദിക്കരുതു്.....,... വലങ്കൈ നിനക്കു ഇടർച്ചവരുത്തുന്നു എങ്കിൽ അതിനെ വെട്ടി എറിഞ്ഞുകളക..... ഒരുത്തൻ എന്റെ പിന്നാലെ വരുവാൻ ഇച്ഛിച്ചാൽ അവൻ തന്നത്താൻ ത്യജിച്ചു്, തന്റെ ക്രൂശു് എടുത്തു് എന്നെ അനുഗമിക്കട്ടെ'..... എന്നിങ്ങനെ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൽ ത്യാഗത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തെക്കാണിക്കുന്ന ഒട്ടുവളരെ വാക്യങ്ങൾ സുവിശേഷത്തിൽ കാണ്മാനുണ്ടു്. 'കുറുനരികൾക്കു കുഴികളും ആകാശത്തിലെ പറവജാതികൾക്കു് കൂട്ടുകളും ഉണ്ടു്; എന്നാൽ മനുഷ്യപുത്രനോ തല ചായിപ്പാൻ ഇടം ഇല്ല' എന്നു് അരുളിച്ചെയ്ത കത്താവു്, തന്റെ ഉപദേശം നിമിത്തം മാത്രമല്ല, അനുഭവംമൂലവും, ദൈവവകയ്ക്കായും ദൈവരാജ്യത്തിനുവേണ്ടിയും തങ്ങളുടെ ജീവിതസുഖസൗഭാഗ്യങ്ങളെയും ബലികഴിച്ചിട്ടുള്ള ത്യാഗിവര്യന്മാരുടെ നായകനെന്നുള്ള സ്ഥാനത്തിനു് സർവ്വഥാ അർഹനാണെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടുപക്ഷത്തിനു് അവകാശമില്ല. അതിനാൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ വളർച്ചയോടുകൂടെ സുവിശേഷത്തിൽ അന്തർലീനമായിക്കിടന്നിരുന്ന പ്രസ്തുത തത്വവിശേഷം ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ പലർക്കും അനുഭവഗോചരമായിത്തീർന്നതു ചി

ലരെല്ലാം വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ അത്ഭുതങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമല്ല.

മുഖവുരയായി ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, ത്യാഗം ഒരു ജീവിതാദർശമായി സ്വീകരിച്ച് പല കാര്യങ്ങളിലും സ്ഥലങ്ങളിലുമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള ഭക്തന്മാരായ ചില സന്യാസിമാരുടേയും സന്യാസിസമൂഹങ്ങളുടേയും സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ഉദ്യമിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ

സന്യാസവ്രതക്കാരായി ഒട്ടുവളരെ ആളുകൾ സഭയിൽ ഉണ്ടായിവന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളാണ് ഒന്നാമതായി അന്വേഷിപ്പാനുള്ളത്. പുതിയനിയമത്തിലെ സഭ വിശുദ്ധന്മാരുടെ ഒരു കൂട്ടമായിരുന്നുവെന്ന് ഒരർത്ഥത്തിൽ പറയാവുന്നതാണ്. എല്ലാവരും ഒരേപടിയിൽ വന്നെത്തിയില്ലെങ്കിലും, സഭാംഗങ്ങൾക്കേവക്കും ഉണ്ടായിരുന്ന ആദർശം ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നു എന്നതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ രണ്ടും മൂന്നും ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ജാതികളിൽനിന്നു ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കുള്ള ഒഴുക്കു വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടെ സഭയുടെ ജീവിതനൈർമ്മല്യവും ആദർശപ്രേരണയും മിക്കവാറും നഷ്ടപ്രായമായി. ഈ സമയത്തു് ലോകമയത്വത്തിൽനിന്നു് സഭയെയും തങ്ങളെത്തന്നെയും രക്ഷിക്കുന്നതിനു് ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട ഒരുകൂട്ടം യോദ്ധാക്കളായിട്ടത്രെ പുരാതനകാലത്തെ സന്യാസവ്രതക്കാരെ നാം ഗണിക്കേണ്ടതു്. മുങ്ങുവാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു കപ്പലിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു് സാധിക്കാത്തപക്ഷം യാത്രക്കാരായ തങ്ങളുടെ സ്വന്തജീവനെങ്കിലും ഏതുവിധേനയും രക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് ന്യായമാണെന്നുള്ള പ്രമാണം അനുസരിച്ചാണു് ഇവരിൽ ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇപ്പോഴത്തെക്കാലത്തു് ദാരിദ്ര്യവാസക്കാർ എന്ന ശബ്ദം കേൾ

ക്കുന്നമാത്രയിൽതന്നെ റമ്പാന്മാരുടെയോ,സന്യാസിപട്ടക്കാരുടെയോ ചിത്രം ആണു് നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വരുന്നതു്. എന്നാൽ ആദ്യമായി സന്യാസവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചുതുടങ്ങിയവരിൽ നൂറിൽ തൊണ്ണൂറിലധികവും സ്വന്തം ആത്മരക്ഷണേച്ഛയിൽ അത്യൽക്കണ്ഠ പ്രദർശിപ്പിച്ച ആത്മായക്കാരായിരുന്നുവെന്നു് ഓർക്കേണ്ടതാണു്. എന്നതിനെയല്ല, ആരംഭകാലത്തു് സഭാനേതാക്കന്മാരായ ബിഷോപ്പന്മാരും പട്ടക്കാരും പ്രസ്തുത പ്രസ്ഥാനത്തോടു് ഒട്ടുംതന്നെ അനുഭാവം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. സ്ത്രീകളും ബിഷോപ്പന്മാരും ആണു് ഒരു സന്യാസിയുടെ രണ്ടു പ്രധാനശത്രുക്കൾ എന്നു് കാസ്യൻ എന്ന സന്യാസി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു് ഈ ക്രൂർക്കു് സഭാനേതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ.

സഭയുടെ നിർമ്മലത, സ്വന്തം ആത്മരക്ഷ എന്നീ ഉൽകൃഷ്ടാശയങ്ങൾ മാത്രം സ്വീകരിച്ചാണു് സന്യാസവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടവരെല്ലാം അങ്ങനെ ചെയ്തതു് എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. അജ്ഞതയും അന്ധവിശ്വാസവും സന്യാസിമാരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത മറച്ചുവയ്ക്കേണ്ടതില്ല. വസ്തുമയമായ ലോകം ദോഷസംപൂർണ്ണമാണെന്നും, മനുഷ്യശരീരം പാപത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമാണെന്നും മറ്റുമുള്ള നോസ്റ്റിക്കു് അഭിപ്രായങ്ങൾ സഭയിൽ പൊതുവെ പരന്നതോടുകൂടെ അനേകർ ലോകവ്യവഹാരത്തിൽനിന്നു് വിരമിച്ചു്, ശരീരത്തെ ദണ്ഡിപ്പിച്ചു് നശിപ്പിക്കുന്നതിനും, തന്നിമിത്തം ആത്മശാന്തി പ്രാപിക്കുന്നതിനും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. മനുഷ്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു ഈ വിധത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ അബദ്ധമെന്ന മാത്രമല്ല, അക്രൈസ്തവവുമാണെന്നു് എടുത്തുപറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

ഇങ്ങനെ പല കാരണങ്ങളാൽ, സന്യാസജീവിതത്തി

ലേക്കു് മനുഷ്യർ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടതിനും, മൂന്നാംശതാ
ബ്ദത്തിലെ ക്രിസ്തീയസഭയിൽ ആയിരക്കണക്കായി സ്ത്രീക
ളും പുരുഷന്മാരും സന്ന്യാസപദം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ഇട
യായി.

സന്ന്യാസവ്രതപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രം സൂക്ഷി
ച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, അതിൽ മൂന്നു പ്രധാനകാലഘട്ടങ്ങൾ കാ
ണാവുന്നതാണു്. അവ താഴെക്കുറിക്കുന്നു:—

1. ഏകാന്തസന്ന്യാസിമാരുടെ (ഈഹീദായക്കാരുടെ) കാലം, (രണ്ടും മൂന്നും ശതാബ്ദങ്ങൾ)

2. ആശ്രമകാലം. (മൂന്നാം ശതാബ്ദം മുതൽ 12–ാം ശതാബ്ദം വരെ)

3. സാധുക്കളുടെ കാലം. (12–ാം ശതാബ്ദം മുതൽ)

ഈ വിവിധദശകളെക്കുറിച്ചു് പൊതുവായും, അതതു കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രധാന സന്ന്യാസവ്രതക്കാരെക്കുറിച്ചു് ചുരുക്കമായും ചില സംഗതികൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു മാത്രമേ തരമുള്ളു.

1. ഈഹീദായക്കാർ

ക്രിസ്താബ്ദം 250–ൽ ഡീസിയസ്സു് ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തുണ്ടായ ഭയങ്കര പീഡനം നിമിത്തം ഒട്ടുവളരെ ജനങ്ങൾ റോമാസാമ്രാജ്യമൊട്ടുക്കു് നാടും കൂടും വിട്ടു വനാന്തരങ്ങളിലും മരുഭൂമികളിലും അഭയം പ്രാപിക്കയും ചിലരെല്ലാം അവിടെത്തന്നെ തങ്ങളുടെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പീഡനങ്ങൾ ശമിച്ചിട്ടും ത്യാഗജീവിതത്തിന്റെ ആകർഷണത്താൽ അനേകർ ഏകാന്തരായി കുടിലുകളിലും, ഗുഹകളിലും, പാറപ്പിളർപ്പുകളിലും പാർത്തു്, ലോകത്തെ പാടേ ഉപേക്ഷിച്ചു്, ദൈവവുമായുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിൽ നിരന്തരമായി ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവരിൽ പ്രധാനി വിശുദ്ധ അന്തോനിയോസു് എന്നു പേരുള്ള ഒരു ഭക്തനാണു്.

വി. അന്തോനിയോസ്

ഇദ്ദേഹം സന്യാസവ്രതക്കാരുടെ ജന്മഭൂമി എന്ന പേരു് സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഈജിപ്തിൽ, കോമാ എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ക്രിസ്താബ്ദം 251–നടുത്തു് ജാതനായി. തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ മരണം നിമിത്തം ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ അന്തോനിയോസു് ഒട്ടുവളരെ മുതലിനു് അവകാശിയായി. 20–ാമത്തെ വയസ്സിലാണു് സന്യാസജീവിതത്തിലേക്കു താൻ ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെട്ടതു്. ഒരുദിവസം പള്ളിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ, അന്നത്തെ സുവിശേഷഭാഗം വായിക്കുന്ന സമയത്തു് 'സൽഗുണപൂർണ്ണനാകുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു എങ്കിൽ, നീ ചെന്നു നിനക്കുള്ളതു എല്ലാം വിറ്റു് ദരിദ്രർക്കു കൊടുക്കു; എന്നാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിനക്കു നിക്ഷേപം ഉണ്ടാകും' എന്നു കർത്താവു് ധനവാനായ ചെറുപ്പക്കാരനു കൊടുത്ത ഉപദേശം അന്തോനിയോസു് കേൾക്കുന്നതിനിടയായി. ഈ വാക്കുകൾ അസ്സംപോലെ അവന്റെ മനസ്സിൽ തറച്ചു. ഒട്ടും താമസിയാതെ, തന്റെ പിതൃസ്വത്തിൽ ഒരംശം സ്വന്ത സഹോദരിയുടെ സംരക്ഷണത്തിനായി മാറ്റിവച്ചശേഷം ബാക്കിയുള്ളതെല്ലാം വിറ്റു് സാധുക്കൾക്കു ധർമ്മദാനം ചെയ്തു. 'നാളേക്കായി വിചാരപ്പെടരുതു്' എന്നുള്ള വാക്കുകൾ പിന്നീടൊരുസമയത്തു കേൾക്കുന്നതിനിടയായപ്പോൾ, നീക്കിവച്ചിരുന്ന മുതലും വിറ്റു് ദരിദ്രർക്കു കൊടുത്തു്, ലോകബന്ധനങ്ങളിൽനിന്നു വിമുക്തനായി അന്തോനിയോസു് യഥാർത്ഥ സന്യാസജീവിതം ആരംഭിച്ചു (എ. ഡി. 270). ഒരുകാലത്തു് ഒരു ശവക്കല്ലറയിലും, പിന്നീടു് ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന ഒരു കൊട്ടാരത്തിലും താമസമുറപ്പിച്ചു് തന്റെ മനസ്സിൽ വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന പരീക്ഷകളോടു 35 സംവത്സരക്കാലം ഈ ഭക്തൻ പോരാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പരീക്ഷകൾ വർദ്ധിക്കുന്തോറും ജാഗരണം, പ്രാർത്ഥന, ഉപവാസം എന്നിവകളിൽ അന്തോനിയോസു് അത്യുത്സാഹിയായിത്തീർന്നു. തന്റെ ആ

ഹാരം ദിനംപ്രതി അല്പം അപ്പവും വെള്ളവും മാത്രം ആയിരുന്നു. ചിലദിവസങ്ങൾ അതും ഇല്ലതന്നെ. അവസാനമായി 'ഞാൻ നിന്നോടു തോറ്റിരിക്കുന്നു' എന്നു പിശാചു സമ്മതിച്ചുപറഞ്ഞതായി അന്തോനിയോസു് കേട്ടു. ഇതിന്റെ ശേഷം ഇദ്ദേഹം അനേകം രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കിയതായും, പീഡനകാലത്തു് അനേക ബലഹീനവിശ്വാസികളെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയതായും, അറിയൂസു് മതക്കാർക്കെതിരായി വിശ്വാസ അത്താനാസ്യോസിനെ പലവിധത്തിൽ സഹായിച്ചതായും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 105-ാമത്തെ വയസ്സിൽ (ക്രി സ്താബ്ദം 356) അന്നു് അന്തോനിയോസു് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞതു്. വി. അത്താനാസ്യോസു് എഴുതിയ അന്തോനിയോസിന്റെ ജീവചരിത്രപുസ്തകമാണു് വി. അഗസ്തീനോസിന്റെ മാനസാന്തരത്തിനു കാരണമായതെന്നുള്ളതു് പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്.

സന്യാസിമാരുടെ ശരീരദണ്ഡനം

അന്തോനിയോസിന്റെ അനുകാരികളായി, ഈജിപ്തിലെന്നു മാത്രമല്ല, ഏഷ്യാമൈനർ, സിറിയാ, പലസ്തീൻ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം, അനേകർ സന്യാസവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചുതുടങ്ങി. ആത്മസംയമനത്തോടുകൂടെ, അഥവാ അതിന്റെ മുഖാന്തരമായി, ശരീരദണ്ഡനവും ഇവരുടെ ആദർശങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നുവെന്നു ധരിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ, ഇവരുടെ ചില സാഹസപ്രവൃത്തികൾ നമുക്കു മനസ്സിലാകയുള്ളൂ. ദീക്ഷ വളർത്തിവന്നവർ, കലക്കവെള്ളം കുടിച്ചുകൊണ്ടു് ഉപവസിച്ചവർ, ഈച്ചയ്ക്കും കൊതുകിനും തങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തവർ, പൊട്ടക്കിണറുകളിലും കുളങ്ങളിലും താമസിച്ചവർ, ഇരുമ്പുചങ്ങലകളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവർ, ഇരുമ്പുമുടകൾ വഹിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നവർ, ഇരുമ്പുമാത്രം ഉറങ്ങിവന്നവർ, കന്നുകാലികളെപ്പോലെ പുല്ലുതിന്നവർ, കുര

ങ്ങിനെപ്പോലെ വൃക്ഷശാഖകളിൽ ചാടിനടന്നവർ, ഒരിക്കലും സ്നാനം ചെയ്കയില്ലെന്നു ശപഥം ചെയ്തവർ, എന്നുവേണ്ടാ, ആധുനികകാലത്തെ പരിഷ്കൃതാശയന്മാർക്കു ഊഹിക്കാൻപോലും നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധത്തിലുള്ള നിരർത്ഥകപ്രവൃത്തികളാൽ ആത്മരക്ഷ സമ്പാദിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ച ഇക്കൂട്ടരുടെ ആലോചനാശക്തിയെ അഭിനന്ദിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും മാർഗ്ഗകായ്ക്കങ്ങളിലുള്ള അവരുടെ താല്പര്യവും ആത്മരക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിവാഞ്ഛയും ആരെയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.*

ഇങ്ങനെയുള്ള സന്യാസിമാരുടെ മനഃസ്ഥിതി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു പൌരസ്ത്യസഭകളിൽ ഒരു പരിശുദ്ധനെന്ന പേരിനു് യോഗ്യനായിത്തീർന്ന 'തൂണുകാരനായ ശീമോൻ' എന്ന ആളിന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു ചില സംഗതികൾ കേൾക്കുന്നതു സഹായകരമായിരിക്കും. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹത്തിനു ചുറ്റും ഒരു കയറു് വരിഞ്ഞുകെട്ടിയിരുന്നതുനിമിത്തം തൊലിപൊട്ടി വ്രണമായി ദേഹമാംസകലം പുഴുത്തു്, നടക്കുമ്പോഴൊക്കെ പുഴുക്കൾ പൊഴിഞ്ഞുവീണുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ വി. ശിമോൻഈ പുഴുക്കളെ ഒന്നും എടുത്തുകളഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവയെ തന്റെശരീരത്തിൽ വളർത്തുന്നതു സ്വധർമ്മമെന്നു വിചാരിക്കുകകൂടെ ചെയ്തിരുന്നു. ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി ഉയരമുള്ള മൂന്നു തൂണുകൾ ഇദ്ദേഹം പണിയിച്ചു് അവയുടെ മുകളിൽ 37 സംവത്സരക്കാലംകാറിനും മഴയ്ക്കും വെയിലിനും അധീനനായി പ്രാർത്ഥനയിൽ ജീവിതം കഴിച്ചതുനിമിത്തമാണു് 'തൂണുകാരനായ ശീമോനെ'ന്നു് ഇദ്ദേഹത്തെ സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ലോകത്തിലെ ഒരു വലിയ അത്ഭുതമെന്നാണു അന്ത്യോഖ്യയിലെ സകലമാനപേരും ഇദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചുവന്നതു്. ഈ വിധത്തിലുള്ള ശരീരദണ്ഡനം ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശത്തിനു യോജിച്ചതല്ലെന്നു് ആധുനികകാല

---

* Lecky: History of European Morals Vol II. p. 107. *ff*.

ത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഏവരും സമ്മതിക്കുമെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടു പക്ഷമില്ല.

2. ആശ്രമവാസികൾ

അവരവർക്കു ബോധിച്ചവിധത്തിൽ സന്യാസവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചുവന്ന ആളുകളെയെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്തു ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു അവരുടെ ജീവിതരീതിയെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനും തന്നിമിത്തം ത്യാഗബുദ്ധിയെ കൂടുതൽ ക്രിസ്തുമയമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും ഉദ്യമിച്ചവരിൽ പാക്കോമിയസ്, ബസേലിയോസ്, ബനിഡിക്ട് എന്നിവരുടെ പേരുകൾ വിശേഷാൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

ഈജിപ്തിൽ വി. പാക്കോമിയസ്

ഒന്നാമത്തെ ക്രിസ്തീയ ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചു സന്യാസികളുടെ ആരാധന, വേഷം, ഭക്ഷണം, ജീവിതസമ്പ്രദായം മുതലായവ ക്രമപ്പെടുത്തിയതു ക്രിസ്താബ്ദം 292-നും 320-നും മദ്ധ്യേ ജീവിച്ചിരുന്ന പാക്കോമിയസ് എന്ന ദേഹമാണ്. സ്ത്രീകളുടെ പരിശീലനത്തിന്നായും പ്രത്യേക നിബന്ധനകളോടുകൂടെ ഇദ്ദേഹം ഒരു മഠം സ്ഥാപിച്ചു.

വി. ബസേലിയോസ്

പാക്കോമിയസ് ഈജിപ്തിൽ ചെയ്തതുപോലെ, ഏഷ്യാമൈനറിലെ സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തെ പരിഷ്കരിച്ചു ഒരു സ്ഥാപനമാക്കിത്തീർത്തതു, കൈസര്യായിലെ ബിഷോപ്പായിരുന്ന മഹാനായ ബസേലിയോസാണ് (എ. ഡി. 329—379). യവനായസഭയിലെ ആശ്രമപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായി ബസേലിയോസിനെ ഗണിച്ചുവരുന്നു. ഇദ്ദേഹം (എ. ഡി. 357—58-ൽ) ഈജിപ്തു സന്ദർശിച്ചു പാക്കോമിയസിന്റെ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രമാണങ്ങൾ കണ്ടുപഠിച്ചു സ്വദേശമായ കപ്പദോക്യയിൽ വന്നു ഐറീസു നദിയുടെ തീരത്തു ഒരു ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചു. പ്രാർത്ഥന, വേദ

വായന, കൈകൊണ്ടുള്ള പ്രയത്നം, സാധുജനശുശ്രൂഷ എന്നീ വയായിരുന്നു ബേസേലിയോസിന്റെ ആശ്രമാദർശങ്ങൾ. നദിയുടെ മറുകരയിൽ ബേസേലിയോസിന്റെ സഹോദരി മക്രീനാ സ്ത്രീകൾക്കായി സഹോദരന്റെ പ്രമാണങ്ങൾ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി വേറൊരു ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചു നടത്തിവന്നിരുന്നു.

ആശ്രമപ്രസ്ഥാനം പാശ്ചാത്യസഭകളിൽ ആദ്യമായി എർപ്പെടുത്തിയതു് അലക്സന്ത്രയിലെ വി. അത്താനാസ്യോസു് ആണു്. നാലാംശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വിശുദ്ധ ജറോം, അംബ്രോസു്, അഗസ്തീനോസു് എന്നീ സഭാപിതാക്കന്മാർ സന്ന്യാസവ്രതം സംബന്ധിച്ച ആശയങ്ങൾ ഇറാലി, കാത്തേജ് എന്നീ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഫ്രാൻസിൽ സന്ന്യാസവ്രതം സ്ഥാപിച്ചതു മാർട്ടിൻ എന്ന ആളാണു് (Martin of Tours). ആദ്യകാലത്തു പൌരസ്ത്യ സന്ന്യാസികളെപ്പോലെ പാശ്ചാത്യസന്ന്യാസവ്രതക്കാരെല്ലാവരും തന്നെ സാധാരണജനങ്ങളാ (അത്മായക്കാരാ)യിരുന്നു. പക്ഷേ കാലക്രമേണ സന്ന്യാസവ്രതക്കാരെല്ലാം പട്ടമേല്ക്കുന്ന ഏർപ്പാടു രണ്ടു സഭകളിലും നടപ്പിലായി.

നേഴ്സിയായിലെ ബനിഡിക്ടു്

പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിലെ സന്ന്യാസവ്രതക്കാരുടെ ജീവിതനടപടികൾ ക്രമപ്പെടുത്തി, ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു്, നിയമംമൂലം അവയ്ക്കെല്ലാം ഐകരൂപ്യം വരുത്തിയതു നേഴ്സിയായിലെ ബനിഡിക്ടു് (എ. ഡി. 480—542) എന്ന ദേഹമാണു്. ക്രിസ്താബ്ദം 480-ൽ വടക്കേ ഇറാലിയിലെ ഒരു ഗ്രാമമായ നേഴ്സിയായിൽ ഒരുയന്ന കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ഇദ്ദേഹം, റോമാനഗരത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയത്തുതന്നെ ലോകത്തിലെ ദുഷ്ടത കണ്ടു വിഷമിച്ചു ഒരു ഗുഹയിൽ പോയി ഏകാന്തവാസം ചെയ്യുന്നതിനു ഉ

ദ്യക്കനായി. ചിലപ്പോൾ മൃഗങ്ങളുടെ തോൽ ധരിച്ചും, ചിലപ്പോൾ നഗ്നനായും മുൾച്ചെടികളുടെ ഇടയിൽ കിടന്നുരുണ്ടും മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ദേഹദണ്ഡനം ചെയ്തും, തന്റെ ജഡികപരീക്ഷകളോടു ബനഡിക്ടു് സമരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതരീതി അനേകരെ ആകർഷിക്കയാൽ 12 സന്യാസിമഠങ്ങൾ ബനഡിക്ടിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരത്തു സ്ഥാപിതമായി. റോമാനഗരത്തിനും നെപ്പിൾസു് പട്ടണത്തിനും മദ്ധ്യത്തിലായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും, പിൽക്കാലത്തു ബനഡിക്ടു് സ്ഥാപിച്ച സന്യാസ സമൂഹങ്ങളുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായി തീർന്നതുമായ മോണ്ടികാസ്സിനോയിലെ പ്രസിദ്ധ മഠം ഇദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചതു്, എ. ഡി. 529–ാമണ്ടിലാണു്. സന്യാസസമൂഹങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ ആദ്യമായി നടപ്പിലാക്കിയതും ഈ മഠത്തിലാണു്. താൻ സ്ഥാപിച്ച മഠങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടം 15 വർഷക്കാലത്തോളം ഭംഗിയായി നടത്തിയശേഷം എ. ഡി. 543–ൽ ഈ സന്യാസിവീരൻ പരലോകപ്രാപ്തനായി. താൻ ദീർഘകാലം പാർത്തിരുന്ന സ്ഥലത്തു തന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി കൊത്തിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ശിലയിൽ 'അവൻ ലോകത്തെ കണ്ടു, അതിനെ ത്യജിച്ചു' എന്നീ വാചകം ഇന്നും കാണാറുണ്ടു്.

തന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന സന്യാസമഠങ്ങളുടെ ഭരണം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് ബനഡിക്ടു് നിർമ്മിച്ച 'പ്രമാണപ്രകാരമാണു് പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലുള്ള മിക്ക മഠങ്ങളും നാലഞ്ചു് ശതാബ്ദങ്ങളോളം ക്രമപ്പെട്ടുപ്പെട്ടുപോന്നതു്. ഈ പ്രമാണപ്രകാരം, സ്ഥിരത, അനുസരണം, ജീവിതവിശുദ്ധി എന്നീ സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് മഠത്തിന്റെ സ്ഥിരാംഗങ്ങളായി ചേരുന്ന ഓരോ സന്യാസിയും ഒരു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. സന്യാസിമാരുടെ ജീവിതരീതി മഠത്തിന്റെ ഭരണസമ്പ്രദായം ഇവയെക്കുറിച്ചു പ്രസ്തുത പ്രമാണത്തിൽ പല നിബന്ധനകൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. പല സന്ദർ

ഭങ്ങളിലായി ദൈവാരാധനയിൽ കുറഞ്ഞപക്ഷം നാലുമണിക്കൂറും, ദേഹപ്രയത്നത്തിനായി ആറു മണിക്കൂറും, വായനയ്ക്കായി രണ്ടു മണിക്കൂറും, നിദ്രയ്ക്കും ചിശ്രമത്തിനുമായി എട്ടു മണിക്കൂറും, ദിവസംപ്രതി സന്യാസിമാരേവരും ചെലവിടണമെന്നു് ഈ പ്രമാണത്തിൽ നിഷ്കർഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്താബ്ദം 800-നകമായി ബനിഡിക്ടിൻെറ പ്രമാണം പാശ്ചാത്യസന്യാസിമഠങ്ങളെല്ലാം അംഗീകരിച്ചതോടുകൂടെ, വേഷത്തിലും ഭാവത്തിലും ആദർശത്തിലും പാശ്ചാത്യസന്യാസിമാർ സാധാരണ ജനങ്ങളിൽനിന്നു് വ്യത്യാസപ്പെട്ടു് ഒരു പ്രത്യേക (ക്ലാസ്സു്) സമുദായവിഭാഗമായിത്തീർന്നു.*

ബനിഡിക്ടിൻെറ പരിഷ്കാരം നിമിത്തം സന്യാസാശ്രമങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ക്രിസ്തീയസഭയ്ക്കും പാശ്ചാത്യസഭയ്ക്കും യൂറോപ്പുരാജ്യത്തിനും നാനാമുഖങ്ങളായ നന്മകൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉൽകൃഷ്ടകുടുംബത്തിൽ ജനിക്കുന്നതിനു് ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടുള്ളവരാരും പഴയകാലത്തു് കൈകൊണ്ടു യാതൊരു പണിയും ചെയ്യുവാനിരുന്നില്ല. ദേഹപ്രയത്നം നികൃഷ്ടമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ മതം. ഏകദേശം ഇൻഡ്യയിലെപ്പോലെതന്നെ താണജാതികളെന്നും ഉയർന്നജാതികളെന്നുമുള്ള ഒരു വ്യത്യാസവും ജനസമുദായത്തിൽ കണ്ടുവന്നിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ദോഷങ്ങൾ പരിഹരിച്ചു് സമത്വം, സാഹോദരത്വം, പരസേവനം എന്നീ ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങൾ ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് ആശ്രമസ്ഥാപനങ്ങൾ വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൃഷി, കൈത്തൊഴിൽ, ആദിയായവയുടെ അഭിവൃദ്ധിയിലും വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിലും സന്യാസിമാരുടെ പ്രയത്നങ്ങൾ എത്രകണ്ടു് സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ലോകചരിത്രം വായിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണു്. ഇങ്ങനെ പ

---

*Select Historical Documents of the Middle Ages. Henderson; The Rule of St. Benedict- pp. 273—314.

ലവിധത്തിലുള്ള നന്മകൾ ബനിഡിക്ട്ടും മറ്റുള്ളവരും സ്ഥാപിച്ച ആശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടു് യൂറോപ്പുരാജ്യം അനുഭവിക്കുന്നതിനിടയായെങ്കിലും, ആത്മികതീക്ഷ്ണതയും സാന്മാർഗ്ഗികബോധവും വിളങ്ങിശോഭിച്ചിരുന്ന അനേക ഭക്തന്മാരെ ലോകവ്യവഹാരത്തിൽനിന്നു് മാറ്റിത്താമസിപ്പിച്ചതുമൂലം, കുടുംബജീവിതത്തിനും സമുദായവളർച്ചയ്ക്കും ഉണ്ടായ നഷ്ടം അല്പമല്ലായിരുന്നുവെന്നും സമ്മതിച്ചേ തീരൂ.

ബനിഡിക്ടിന്റെ കാലാനന്തരം പലവിധത്തിലുള്ള അഴിമതികൾ ആശ്രമങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടി. സന്യാസിമാർക്കു് സ്വന്തമായി യാതൊന്നുംതന്നെ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും അവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി പല ആശ്രമങ്ങളിലും സമ്പത്തു വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ധ്യാനവും, ദൈവാരാധനയും ഒരു ബാഹ്യാനുഷ്ഠാനമായിത്തീർന്നു. സന്യാസിമാർ സുഖാനുഭവങ്ങളിൽ ഉൽസുകരായിഭവിച്ചു. അധികാരഭ്രമം ആശ്രമാധിപന്മാരെ ബാധിച്ചു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ജ്വലിച്ചു കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആശ്രമദീപങ്ങൾ മങ്ങിക്കത്തുന്ന തിരികളായി ചമഞ്ഞു.

പരിഷ്കാരോദ്യമങ്ങൾ

ആശ്രമാദർശങ്ങൾ പരിഷ്കരിച്ചു പുതിയ മഠങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും പഴയ ആശ്രമങ്ങൾ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നതിനും ഇക്കാലത്തു് ഉത്സാഹിച്ചവരിൽ, ആനിയാനിലെ ആശ്രമാധിപനായ ബനിഡിക്ട് (എ. ഡി. 750—821), ക്ളൂനി (Clugny) മഠത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ അക്വിറെനിലെ പ്രഭുവായ വില്യം (എ. ഡി. 910), കാർത്തൂഷ്യൻ ഓർഡർ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ ബ്രൂണൊ (എ. ഡി. 1054—1101) സിസ്റ്റേഷ്യൻ * സമൂഹത്തിന്റെ ആരംഭകർത്താക്കളിലൊരാളായ

* Lachartreuse എന്നും Cistertium എന്നും പേരുള്ള ഫ്രാൻസിലെ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്ഥാപിതമായ മഠാധിപങ്ങളിൽനിന്നാണ് ഈ പേരുകൾ പ്രസ്തുത സമൂഹങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചതു്.

സ്റ്റീഫൻ ഹാർഡിങ്ങ്ട് എന്നിവരുടെ പേരുകൾ വിശേഷാൽ സ്മരണീയമാണ്. ബനഡിക്ടിന്റെ പ്രമാണത്തിൽ അന്തർ ഭവിച്ചിരുന്ന അദർശങ്ങൾ പുനർജീവിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ഇവരോരോരുത്തരും ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. കാർത്തൂഷ്യൻസമൂഹക്കാർ മൌനത്തിനും ധ്യാനത്തിനും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഇവരെ ചിലപ്പോൾ മൌനസന്യാസികളെന്ന് വിളിക്കാറുണ്ട്. ആരാധന, ഭക്ഷണം, വേഷം എന്നിവയെല്ലാം കേവലം ലളിതമായ രീതിയിൽ മാത്രമായിരിക്കണമെന്നും കൈകൊണ്ട് വേല ചെയ്ത് ഉപജീവിക്കണമെന്നും സിസ്റ്റേർഷ്യൻസമൂഹക്കാർക്ക് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. വെള്ളക്കുപ്പായം ധരിച്ചിരുന്ന ഇവരെ വെള്ളസന്യാസിമാർ എന്നു വിളിക്കാറുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഭക്തിരസപ്രധാനമായ പല പാട്ടുകളുടെ കർത്താവായ ക്ലെർവോയിലെ ബർനാഡ് എന്ന ഭക്തനെ, സിസ്റ്റേർഷ്യൻസമൂഹത്തിൽപെട്ട സന്യാസിമാരിൽവച്ച് പ്രഥമഗണനീയനായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ് (എ.ഡി. 1090–1153).

3. 'സാധു'ക്കളുടെ കാലം

എ. ഡി. 13–ാംശതാബ്ദത്തോടുകൂടെ സന്യാസധർമ്മത്തിന്റെ സ്വഭാവം ആകപ്പാടെ ഒന്നു മാറി. ഭയറായിൽ താമസിച്ച് മൌനവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ച് ജീവിതം കഴിച്ചുവന്ന സന്യാസിമാർ, പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും തെരുവീഥികളിലും ചന്തസ്ഥലങ്ങളിലും കൂട്ടംകൂട്ടമായി നടന്ന് സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ച ലോകം കണ്ടുതുടങ്ങി. ലോകത്തെ വിട്ടോടിയ സന്യാസിവൃന്ദത്തെ ലോകത്തിലേക്കു തിരികെ കൊണ്ടുവന്നു തങ്ങളുടെ ജീവിതപ്രകാശംകൊണ്ടും സാമൂഹ്യശുശ്രൂഷകൊണ്ടും അതിനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്തായിരിക്കാം? അഥവാ, സ്വന്തം ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി നിരന്തരം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഇഹീദായക്കാ

രും ദയറായക്കാരും അന്യ സന്യാസികൾ മറ്റുള്ളവരുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കത്തിയെരിയുന്ന തീക്ഷ്ണതയോടും വൈരാഗ്യത്തോടുംകൂടെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു നടന്ന 'സാധു'ക്കളായി (സഞ്ചാരപ്രസംഗകന്മാരായി) തീർന്നതെങ്ങനെ?

ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ നോക്കുന്നപക്ഷം 12-ാംശതാബ്ദത്തിൽ യൂറോപ്പിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഡോമിനിക്കു്, ഫ്രാൻസിസു് എന്നീ രണ്ടു സന്യാസിശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് അശ്രമസ്ഥന്മാക്കു് പൊതുവെ ഈവിധത്തിലുള്ള ഒരു പുതിയ ദർശനം ലഭിച്ചതു്. അശ്രമപ്രസ്ഥാനം പരിഷ്കരിച്ചു് പുതിയ ക്രൈസ്തവാദർശങ്ങളോടെ ഇവർ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ ഇന്നു് ലോകപ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇവരുടെ സ്ഥാപനകളെക്കുറിച്ചു് പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി, അവയ്ക്കു് അടിസ്ഥാനമായിത്തീർന്നിരുന്ന ഇവരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നുവെന്നു് അന്വേഷിക്കാം.

വി. ഡോമിനിക്കു്

ഡോമിനിക്കു് 1170-ൽ സ്പെയിനിൽ കാലറോഗ എന്ന സ്ഥലത്തു ജനിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഇദ്ദേഹം മഹാബുദ്ധിമാനും ഭക്തനുമായിരുന്നു. ഈ കാലത്തു് കാതാറി (Cathari) എന്ന ഒരു കൂട്ടം ഇടത്തട്ടുകാരായ മതവൈരാഗികൾ നിമിത്തം സഭയ്ക്കു വളരെ ഉടവുതട്ടിയിരുന്നു. കാതാറിയുപദേശകന്മാരുടെ തീക്ഷ്ണതയും ആത്മപരിത്യാഗവും കണ്ടു് അനേകർ സഭ വിട്ടു് അവരുടെ പിന്നാലെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. എ. ഡി. 1203-ൽ ഡോമിനിക്കു് ഇവരുമായി ഇടപെട്ടതിന്റെ ഫലമായി അവരെപ്പോലെതന്നെ തീക്ഷ്ണതയും ആത്മപരിത്യാഗവും, എന്നാൽ അതോടുകൂടെ അവരെക്കാൾ കൂടുതൽ ജീവിതവിശുദ്ധിയും, വിദ്യാഭ്യാസവും ഉള്ള ഒരുകൂട്ടം ആളുകളെ സഭയുടെ രക്ഷയ്ക്കായി പരിശീലിപ്പിച്ചു്

അയസ്സണമെന്നുള്ള ഒരു ദൃഢനിശ്ചയം തന്റെ മനസ്സിലുദിച്ചു. പൌലൊസ് അപ്പൊസ്തലനെയാണു് ഡോമിനിക്കു് തന്റെ ആദർശപുരുഷനായി സ്വീകരിച്ചതു്. പ്രസംഗംമൂലം മനുഷ്യരെ സത്യവിശ്വാസത്തിലേക്കു് തിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഡോമിനിക്കിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. എ. ഡി. 1215-ൽ ട്ടൂലൂസ് എന്ന സ്ഥലത്തു് ഇദ്ദേഹം ഒരു ദയറാ സ്ഥാപിച്ചു് തന്റെ ആശയങ്ങൾ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തിത്തുടങ്ങി. ആദ്യം ഈ പുതിയ സന്യാസസമൂഹത്തോടു അന്നത്തെ പാപ്പാ അനുഭാവം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും എ. ഡി. 1216-ൽ ഹൊണോറിയസ് മൂന്നാമൻ പാപ്പായിൽനിന്നു ഡോമിനിക്കിന്റെ സമൂഹത്തിനു ഔദ്യോഗികമായ അംഗീകാരം സിദ്ധിച്ചു. ഡോമിനിക്കു് നാനാഭാഗങ്ങളിലേക്കും സഞ്ചാരപ്രസംഗകന്മാരായി തന്റെ സന്യാസിമാരെ അയച്ചുതുടങ്ങി. പാരീസ്, റോം, ബൊളോണ എന്നിവയായ പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിൽ ഡോമിനിക്കു് സന്യാസികൾ വേല ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി പരിഷ്കൃതാശയന്മാരായ അനേക യൌവനക്കാർ ഈ സമൂഹത്തിൽ ചേരുന്നതിനിടയായി. ഇവരുടെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് കാതാറികൾ കാലക്രമേണ നാമാവശേഷമായതെന്നുള്ളതും വ്യക്തമാണു്. ഡോമിനിക്കിന്റെ ജീവിതകാലത്തുതന്നെ ഫ്രാൻസ്, ജർമ്മനി, സ്പെയിൻ, ഇറലി, ഇംഗ്ലണ്ടു് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാംകൂടെ 60 ദയറാകൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. പ്രസംഗം, ഉപദേശം, പഠനം എന്നീ സംഗതികളിൽ ഡോമിനിക്കു് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിച്ചിരുന്നതിനാൽ അനേക വിദ്വാന്മാർ ഡോമിനിക്കിന്റെ സമൂഹാംഗങ്ങളായി ചേരുന്നതിനിടയായി. വൈദിക ശ്രേഷ്ഠനായ തോമസ് അകിനാസ്, അൽബേർട്ടസ് മാഗ്നസ്, ജർമ്മനിയിലെ ഭക്തന്മാരായ എക്കാർട്ട്, ട്ടൌളർ, ഫ്ളോറൻസിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ പ്രസംഗകനും ഭക്തനുമായ സാവനറോള എന്നീ മഹാന്മാരെല്ലാം ഡോമിനിക്കിന്റെ ആത്മീ

ക ശിഷ്യഗണത്തിൽപെട്ടവരാണു്. ഡോമിനിക്കു് എ. ഡി. 1221–ൽ മരിച്ചു. 'നിങ്ങൾക്കു് സ്നേഹം ഉണ്ടായിരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ താഴ്മ പാലിച്ചുകൊണ്ടു മറ്റുള്ളവരുടെ ദാനങ്ങളാൽ ഉപജീവനം കഴിക്കണം' എന്നതായിരുന്നു സന്യാസിമാരോടുള്ള ഡോമിനിക്കിന്റെ അന്ത്യാഹ്വാനദോഷം.

വി. ഫ്രാൻസിസ്

ഡോമിനിക്കിന്റെ സമകാലീനനും വേറൊരു സുപ്രസിദ്ധ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാപകനും ആയ അസ്സീസ്സിയിലെ ഫ്രാൻസിസിനെ ഈ ന്യൂ ക്രിസ്തുസഭ ഒരു പരമഭക്തനായും, ലോകചരിത്രം ഒരു മഹാനായും ഗണിച്ചുവരുന്നു. ഇദ്ദേഹം എ. ഡി. 1182–ൽ ഇറലിയിൽ അസ്സീസ്സി എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ജുവുളിവ്യാപാരിയുടെ മകനായി ജനിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്ഞാനസ്നാനപേരു് ഗിയോവന്നി എന്നായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഫ്രാൻസുമായുള്ള തന്റെ കച്ചവടസംബന്ധത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതിനായി തന്റെ പിതാവു നൽകിയ ഫ്രാൻസിസ് എന്ന പേരിലാണു് ഇദ്ദേഹം സാധാരണ അറിയപ്പെട്ടവരുന്നതു്. ഫ്രാൻസിസിനു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വലിയ അഭിരുചി ഇല്ലായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ സാധാരണ ചെറുപ്പക്കാരെപ്പോലെ ലോകോല്ലാസങ്ങളിൽ സമയം കഴിക്കുന്നതിനായിരുന്നു തനിക്കു കൂട്ടുതൽ താല്പര്യം. ചെറുപ്പത്തിൽ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ചേർന്നു് ഒരുവർഷക്കാലത്തോളം തടവുകാരനായി പാർക്കേണ്ടിവന്നു. യൌവനത്തിന്റെ ഉന്മേഷവും പ്രസരിപ്പും തുടർന്നുവെങ്കിലും വി. അഗസ്റ്റീനെപ്പോലെ ചെറുപ്പകാലത്തു ഫ്രാൻസിസ് ഒരു ദുർമ്മാർഗ്ഗിയായി ജീവിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അനുകമ്പാശീലം ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഫ്രാൻസിസിൽ ശോഭിച്ചിരുന്നു. കുഷ്ഠരോഗികളെ കാണുന്നതു അയാൾക്കു സഹിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു കാഴ്ചയായി

രുന്നു. ഭയങ്കരമായ ഒരു രോഗത്തിൽ അകപ്പെട്ട സമയത്താണു് ഫ്രാൻസിസിന്റെ മാനസാന്തരം ആരംഭിച്ചതു്. തന്റെ സ്വദേശത്തു് ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞുകിടന്ന ഒരു പള്ളി പുതുക്കുന്നതിനു ദൈവം തന്നോടു കല്പിച്ചതായി അപ്പോൾ തോന്നുകയാൽ തന്റെ പിതാവിന്റെ പണംകൊണ്ടു് ആ കൃത്യം നിറവേറുന്നതിനായി ശ്രമിച്ചു. കച്ചവടക്കാരനായ പിതാവിനു് ഇതത്ര രുചിച്ചില്ലെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടല്ലോ. ബിഷോപ്പിന്റെ അടുക്കൽ പിതാവു് സങ്കടം ബോധിപ്പിക്കയും, അതിന്റെ ഫലമായി ഫ്രാൻസിസു് തന്നെ തന്റെ ഗ്രാമവാസികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ പിതാവിന്റെ സമ്പത്തു സകലവും എന്നന്നേക്കുമായി ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. താൻ ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രംപോലും മാറിവച്ചിട്ടു, 'സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ,' എന്നുമാത്രമേ മേലാൽ വിളിക്കുന്നതിനു താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞു് തന്റെ പിതാവും കുടുംബവുമായുള്ള സംബന്ധം സ്വമനസ്സാലെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഈ സംഭവം നടന്നതു് എ. ഡി. 1206–ലോ 1207–ലോ ആണു്.

അടുത്ത രണ്ടു വർഷക്കാലത്തേക്കു് അസ്സീസ്സിഗ്രാമത്തിൽ ചുറ്റിനടന്നു സാധുക്കളെ ശുശ്രൂഷിക്കയും പള്ളികൾ നന്നാക്കുകയുമായിരുന്നു ഫ്രാൻസിസിന്റെ ജോലി. കർത്താവു പന്ത്രണ്ടു് അപ്പൊസ്തലന്മാരെ സുവിശേഷഘോഷണത്തിനായി അയച്ചസമയത്തു് അവരോടു് അരുളിച്ചെയ്ത വാക്കുകൾ (വി. മത്താ. 10: 7–14. നിങ്ങൾ പോകുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഘോഷിപ്പിൻ. രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കുവിൻ.....) തന്നോടുള്ള ഒരരുളപ്പാടായി എ. ഡി. 1209–ൽ ഒരു ഞായറാഴ്ച ആരാധനയിൽവച്ചു് ഫ്രാൻസിസിനു ബോധപ്പെട്ടു. അപ്പൊസ്തലന്മാരെപ്പോലെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും, രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കുന്നതിനും കർത്താവു തന്നെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ബോധം ക്രമേണ ശ

ക്കപ്പെട്ടവനും. എല്ലാ സംഗതികളിലും കർത്താവിനെ അനുകരിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു തന്റെ ഏകവാഞ്ഛ. അതുകൊണ്ടത്രെ വസ്തുവകകളും കുടുംബജീവിതവും ഉപേക്ഷിച്ചു, ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിച്ചു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും സാധുക്കളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും തന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും വിനിയോഗിച്ചതു്. ഫ്രാൻസിസിന്റെ ജീവിതസൌരഭ്യമൂലം അനേകർ ശിഷ്യന്മാരായി തന്റെ അടുക്കൽ വന്നുചേർന്നു. അവരെയെല്ലാം ചേർത്തു കർശനമായ ചില നിബന്ധനകളോടുകൂടെ ഒരു സന്ന്യാസസമൂഹം ഇദ്ദേഹം രൂപവൽക്കരിച്ചു. ഇന്നസെൻറു മൂന്നാമൻ പാപ്പാ സസന്തോഷം പ്രസ്തുത സമൂഹത്തെ അംഗീകരിച്ചനുഗ്രഹിച്ചു. ഫ്രാൻസിസിന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു് ആദ്യകാലത്തു് അസ്സീസ്സിയിലെ അനുതാപികൾ' എന്നും, പിന്നീടു 'താണ സഹോദരന്മാർ' (Brothers Minor) എന്നും പേരുകൾ നൽകിയിരുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ സംഖ്യയും ശക്തിയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നതിനെക്കാൾ അന്യദേശങ്ങളിൽ പോയി ജാതികളോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതാണു് തന്റെ പ്രധാനകൃത്യമെന്നു ഫ്രാൻസിസു് ഗണിച്ചിരുന്നതിനാൽ എ. ഡി. 1219-ൽ കുരിശുയുദ്ധത്തിൽ ചേർന്നു് ഈജിപ്തിലെ സുൽത്താനോടു് ഇദ്ദേഹം സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു. സ്പെയിനിലെ മഹമ്മദീയരോടു പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു് അഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും സുഖക്കേടുനിമിത്തം സാധിക്കാതെവന്നു.

എരിവേറിയ ഒരു സുവിശേഷകനും, കനിവുനിറഞ്ഞ ഒരു നല്ലശമരിയാക്കാരനുമായ ഇദ്ദേഹം സന്ന്യാസിമാരിൽ സാധാരണ കാണുമാറില്ലാത്ത അനേകഗുണങ്ങളുടെ വിളനിലമായിരുന്നു. പ്രകൃതിയെ സ്നേഹിച്ചു സൂര്യനെ സഹോദരനെന്നും, ചന്ദ്രനെയും പക്ഷികളെയും പുഷ്പങ്ങളെയും സഹോദരിമാരെന്നും മറ്റാരു വിളിച്ചുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്? 'എന്റെ കൊച്ചു

പെങ്ങന്മാരേ' എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു ഒരിക്കൽ പക്ഷികളോടു ഫ്രാൻസിസു ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. ഫ്രാൻസിസിന്റെ ജീവിതത്തിൽ സന്തോഷം സദാ തുളുമ്പിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഭംഗിയേറിയ അനേക ഗാനങ്ങൾ ചമച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രാർത്ഥനയും പാട്ടുമായിരുന്നു ഫ്രാൻസിസിന്റെ ഭക്ഷണം. ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിൽ തന്റെ കാലത്തെ അതിശയിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ ഈ ത്യാഗിവര്യനിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, വിദ്യാഭ്യാസത്തോടുള്ള വിരക്തി എന്ന ഒരു ബലഹീനവശംകൂടെ തന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു.

കർത്താവിനെ സകലത്തിലും അനുകരിക്കുന്നതിനുള്ള താല്പര്യംനിമിത്തം 40 ദിവസം കർത്താവിനെപ്പോലെ ഇദ്ദേഹം ഉപവാസത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും കഴിച്ചു. ഈ ഉപവാസത്തിന്റെ ഫലമായി കർത്താവിന്റെ അണിപ്പാടുകൾ തന്റെ ദേഹത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തന്റെ കർത്താവിനുവേണ്ടി ചെയ്ത കഠിനപ്രയത്നത്തിന്റെയും, ഉപവാസത്തിന്റെയും ഫലമായി ശരീരം ശോഷിച്ചു 1227-ൽ 45-മത്തെ വയസ്സിൽ ഫ്രാൻസിസു ഈലോകം വിട്ടുപിരിഞ്ഞു കർത്താവിനോടു ചേർന്നു. 'സഹോദരിയായ മരണമേ! നിനക്കു സ്വാഗതം' എന്നു പറഞ്ഞു പാടിക്കൊണ്ടാണു ഫ്രാൻസിസിന്റെ ആത്മാവു ഭൌമികമായ അതിന്റെ ക്രൂടാരം വിട്ടതു്. 10 വർഷം കഴിഞ്ഞു ഗ്രഗറിപാപ്പാ (Gregory IV) റോമാസഭയിലെ പരിശുദ്ധന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഫ്രാൻസിസിന്റെ പേരു ചേർത്തു ഈ ഭക്തനെ ഭാവിതലമുറയുടെ ആരാധനാപാത്രമാക്കിത്തീർത്തു.

'സാധു' സമൂഹാദർശങ്ങൾ*

ഫ്രാൻസിസു സ്ഥാപിച്ചതും, ഇപ്പോൾ ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ സമൂഹത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളും നി

*See the rule of St. Francis (1223 A. D.) in Henderson's Select Historical Documents of the Middle Ages. p. 344 ff,

ബന്ധനകളും മുരുക്കമായി പറ്റുംലോചിച്ചശേഷം ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം. ഫ്രാൻസിസും ഡോമിനിക്കും റോമാ നഗരത്തിൽവച്ചു കണ്ടുമുട്ടിയ സമയത്തു അന്യോന്യം ആലിംഗനം ചെയ്തതായി ഒരു കഥയുണ്ട്. ഇതു വാസ്തവമാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും ഇരുവരുടേയും ആദർശങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ വളരെ യോജിപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. അതിനാൽ താഴെപ്പറയുന്ന സംഗതികൾ രണ്ടുകൂട്ടരുടെയും പ്രമാണങ്ങളായി സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണു്. ഇവരുടെ ആദർശങ്ങൾ പ്രധാനമായി മൂന്നാണു്:—

1. **ഭിക്ഷാടനം.** ദയറാകളിലെല്ലാം മുതൽ വർജ്ജിച്ചുവന്നതു കണ്ടു്, തങ്ങളുടെ ശിഷ്യന്മാരായ സന്യാസിമാരേവരും ഭിക്ഷാടനം ചെയ്തു നിത്യവൃത്തി കഴിയേണ്ടതാണെന്നു് ഡോമിനിക്കും ഫ്രാൻസിസും ഉപദേശിച്ചു. ബുദ്ധമുനിയുടെ ശിഷ്യന്മാരെന്നപോലെ, വീടുതോറും ഭിക്ഷാപാത്രവും കൊണ്ടു നടന്നു് ഉപജീവനം കഴിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാൽ, ഈ സമൂഹത്തെ ഭിക്ഷുസന്യാസികൾ (Mendicant friars) എന്നു വിളിക്കാറുണ്ടു്. 'മടിശ്ശീലയിൽ പൊന്നും വെള്ളിയും ചെമ്പും.....കരുതരുതു്' എന്നുള്ള കർത്താവിന്റെ ഉപദേശമാണു് ഈ ആദർശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി ഇവർ സ്വീകരിച്ചതു്.

2. **സുവിശേഷഘോഷണം.** സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കയെന്നുള്ളതു് സർവ്വപ്രധാനമായ ഒരു കാര്യമായി ഡോമിനിക്കും ഫ്രാൻസിസും ഗണിച്ചിരുന്നുവെന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ. ക്രിസ്ത്യാനികളെയും ക്രിസ്തേതരരെയും ഒന്നുപോലെ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി നേടുന്നതിനുള്ള ഓരോ സുവിശേഷസംഘങ്ങളായിരുന്നു പ്രസ്തുതസമൂഹങ്ങൾ. ദയറാവാസക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതൊരു പുതിയ ആദർശമായിരുന്നുവെന്നു് ഓർക്കേണ്ടതാണു്. അവരവരുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്നതിനല്ല, പിന്നെയോ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്ന ആ

തമാക്കളെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനായുള്ള ഒരു അഭ്യസനശാലയായി 'ദയറാ' ആക്കിത്തീർത്തതു് ഈ രണ്ടു മഹാന്മാരാണു്. വേഷത്തിൽ രണ്ടു സമൂഹക്കാരും പഴയ ദയറാവാസക്കാരെപ്പോലെയിരുന്നുവെങ്കിലും, രണ്ടുകൂട്ടരുടേയും ആത്മാവു് തുലോം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഡോമിനിക്കൻ സമൂഹത്തിലും ഫ്രാൻസിസ്കൻ സമൂഹത്തിലും പെട്ട എല്ലാ സന്ന്യാസിമാരും എരിവേറിയ സുവിശേഷകന്മാരായിരുന്നു.

3. സഭയോടുള്ള ഭക്തി. 12–ാം ശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പുള്ള ദയറാവാസികൾ, ലോകത്തിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, സഭയിൽനിന്നു തന്നെയും പിന്മാറിനിന്നവരെന്നു് മൊത്തത്തിൽ പറയാമെങ്കിലും ഈ രണ്ടു സമൂഹക്കാരും സഭയുടെ കെട്ടുപണിക്കും സ്ഥിരതയ്ക്കും സഭാംഗങ്ങളുടെ ഉണർച്ചയ്ക്കും വളർച്ചയ്ക്കുംവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കയെന്നുള്ളതു് ഒരു പ്രധാനലാക്കാക്കി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. സന്ന്യാസവ്രതം, ജീവിതധർമ്മമായി വരിച്ചിരുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ മാത്രമല്ല, ലോകജീവികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സാധാരണജനങ്ങൾ ഏവരുംതന്നെ ദൈവത്തിനു പ്രസാദകരമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള പ്രമാണം വച്ചുകൊണ്ടതെ സാധാരണജനങ്ങൾക്കു് അനുഷ്ഠിക്കാവുന്ന ചില പ്രതിജ്ഞകൾ അടങ്ങിയ ഒരു പദ്ധതി (ഓർഡർ') ഇവർ ഏർപ്പെടുത്തിയതു്. ഓരോ ഇടവകകളിലും പട്ടക്കാരോടു് സഹകരിച്ചാണു് ഈ സമൂഹങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

മേൽകാണിച്ച ആദർശങ്ങൾ രണ്ടു സമൂഹക്കാരും ഒരുപോലെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, ഇവർ തമ്മിൽ അല്പസ്വല്പ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. ഡോമിനിക്കർ സാധാരണയായി സാമൂഹ്യനിലയിൽ ഉയർന്നുനിന്നവരുടെ ഇടയിലും, മെൻറിക്കുട്ടർ താണക്രമസ്ഥരുടെ ഇടയിലും അണു് അധികമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ വസ്ത്രത്തിന്റെ നിറം അനുസരിച്ചു് ഡോമിനിക്കൻകൂട്ടരെ 'കറുത്ത സാധുക്കളെ

ന്നും (Black friars) മറവരെ 'വെള്ളത്ത സാധുക്ക'ളെന്നും മനുഷ്യർ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി വിളിച്ചുവന്നു. സമൂഹങ്ങളുടെ ഭരണരീതി മിക്കവാറും ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നെങ്കിലും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സ്ഥാനപ്പേരിനു വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു. ഡോമിനിക്കൻസമൂഹത്തിന്റെ പരമാധികാരിയെ, 'മാസ്റ്റർ ജനറൽ' എന്നും ഫ്രാൻസിസ്കൻസമൂഹത്തിന്റെ പ്രധാനിയെ 'ശുശ്രൂഷകമേധാവി' എന്നും ആണു വിളിച്ചുവന്നതു്. ഇവരുടെ ഭരണനയം ഈ പേരുകളിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്.

പന്ത്രണ്ടും പതിമ്മൂന്നും ശതാബ്ദങ്ങളിൽ മറ്റുചില സന്യാസസമൂഹങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നെതർലാണ്ടിൽ (ഹോളണ്ടു്) ഇപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്ന സ്ത്രീകൾക്കായുള്ള ഒരു ആശ്രമം ഈ കൂട്ടത്തിൽപെട്ടതാണു്. കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ കാലത്തു് കർമ്മേൽപർവ്വതത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ഭിക്ഷുസന്യാസിമഠം ആണു് വേറൊന്നു്. കർമ്മലീത്തർ എന്ന പേരിൽ തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള അങ്കിധരിച്ച ഈ കൂട്ടത്തിൽപെട്ട സന്യാസിമാരെ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കാണാവുന്നതാണു്. സ്പെയിനിലെ വിശുദ്ധ ത്രേസ്യാപുണ്യവതി കർമ്മലീത്താ സമൂഹത്തിന്റെ മകുടമണിയായി ശോഭിക്കുന്ന ഒരു പരമഭക്തയത്രെ. ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്യാസിമാരും ഡോമിനിക്കൻ സന്യാസിമാരും തമ്മിലും മറ്റേതരേ കൂട്ടരും സഭാനേതാക്കന്മാരുമായും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വാദപ്രതിവാദങ്ങളും സമരങ്ങളും, ഓരോ കൂട്ടരും അനുഭവിച്ച പീഡകളും ഇവരുടെ അനന്തരചരിത്രത്തിലെ മറ്റേതരേ കാര്യങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു് നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ ആ ഭാഗം വിട്ടുകൊള്ളുന്നു.

ക്രിസ്തീയസഭയിലെ സന്യാസാശ്രമപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ആധുനികകാലത്തു് നമുക്കു

ഇതിൽനിന്നു അനേകസംഗതികൾ പഠിക്കാനും പകർത്താനുമുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു ബോധം അർഹം ഉണ്ടാകുന്നതാണു്. ഒരു മനുഷ്യൻ സ്വർഗ്ഗലോകവും നേടിയാലും തന്റെ ആത്മാവിനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയാൽ, അവനു് എന്തു പ്രയോജനമുള്ളു എന്നു കർത്താവു് പഠിപ്പിച്ച പാഠം നമുക്കു ചൊല്ലിത്തരുന്നതിനു പുരാതനകാലത്തെ സന്യാസിമാരെക്കാൾ യോഗ്യന്മാരായിട്ടാരുള്ളു? ക്രിസ്തുസഭ ക്രിസ്തീയ കൂട്ടായ്മയുടെ വിളനിലമായിരിക്കണമെന്നുള്ള തത്വം രണ്ടാം ശതാബ്ദം മുതൽ 14–ാം ശതാബ്ദം വരെയും അതിന്റെ ശേഷവും ഓരോകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ആശ്രമങ്ങൾ സഭയെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ക്രിസ്തുസഭ ഈ സംഗതി വേണ്ടവിധത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാത്തതുനിമിത്തമല്ലേ അനേകർ സഭവിട്ടു ഓരോ രഹസ്യസ്ഥാപനകളെ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നതു്? വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ്സ് ഉപദേശിച്ചതുപോലെ ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെയും സഭയുടെയും ജീവൻ ശുശ്രൂഷയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നു നാം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ത്യാഗം ക്രൂശതെയുള്ള ശുശ്രൂഷയുടെ അർത്ഥമില്ലായ്മ നമുക്കു ബോധപ്പെടണമെങ്കിൽ, 12–ാം ശതാബ്ദത്തിലെ ഭിക്ഷുസന്യാസികളുടെ പാദത്തൽ നാം ഇരുന്നു അഭ്യസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശത്തിലും ഉള്ള പല അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ ചിത്രീകരിച്ചു് പ്രകാശിപ്പിച്ചു്, ക്രിസ്ത്യാനികളെ ജീവങ്കലേക്കു പോകുന്ന ഇടുങ്ങിയവഴിയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ചിത്രപ്രദർശനശാലയായി സന്യാസധർമ്മം സഭാചരിത്രത്തിൽ അചഞ്ചലതരം ശോഭിക്കുന്നതാണു്.

അദ്ധ്യായം 15

നവീകരണത്തിന്റെ മുന്നോടികൾ

1. ജോൺവിക്ലിഫ് (എ. ഡി. 1320 (?)—1384)

ലൂഥറിനെയും കാൽവിനെയും നവീകരണത്തിന്റെ പിതാക്കന്മാരായും, വിക്ലിഫിനെ അതിന്റെ പിതാമഹനായും ഗണിക്കേണ്ടതാകുന്നുവെന്നതു സഭാചരിത്രത്തിൽ ജോൺ വിക്ലിഫിനുള്ള സ്ഥാനത്തെ പരാമർശിച്ചു ഒരു മഹാൻ (D' Aubigne) ചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവന. വിക്ലിഫിനെ നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രഭാതനക്ഷത്രം എന്നും സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ രണ്ടു പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നു സഭാചരിത്രത്തിൽ വിക്ലിഫിനുള്ള പ്രധാന്യം എത്രമാത്രമെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

വിക്ലിഫിന്റെ ജീവചരിത്രം

ജോൺ വിക്ലിഫ് എ. ഡി. 1324-നടുത്തു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ യോർക്ക്ഷയറിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ചു. ഓക്സ്ഫോർഡു് സർവ്വകലാശാലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം, അവിടെത്തന്നെ ഒരു പ്രസംഗകനായും, കുറെക്കാലത്തേക്കു് ബാലിയൽ കോളജിലെ (Balliol College) ഒരു അദ്ധ്യക്ഷനായും (Master) വിക്ലിഫ് ജോലി നോക്കി. ഒരു വൈദികപണ്ഡിതനായും വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാതാവായും പ്രസ്തുത സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇദ്ദേഹം അസാമാന്യമായ ഖ്യാതി സമ്പാദിച്ചു. എ. ഡി. 1360-നും 1384-നും മദ്ധ്യേ വിക്ലിഫ് മൂന്നു വലിയ ഇടവകകളുടെ പട്ടക്കാരനായി ഇരുന്നിട്ടുണ്ടു്. (Fylingham, Ludgershall & Lutterworth).

ഒരു മതപരിഷ്കാരകൻ എന്ന നിലയിൽ വിക്ലിഫിന്റെ ജീവിതകാലത്തെ രണ്ടു പ്രധാനഭാഗമായി തിരിക്കാവുന്നതാണു്:—

(1) എ. ഡി. 1365—78. തന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം നിമിത്തം രാജപ്രീതി സമ്പാദിക്കുന്നതിനു വിക്ലിഫിനു് ഭാഗ്യമുണ്ടാകയാൽ, രാഷ്ട്രീയമായ പല സംഗതികളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നതിനു് ഇദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. എ. ഡി. 1365-ൽ ക്ലെമൻറു് അഞ്ചാമൻ പാപ്പാ ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു് പാപ്പായിക്കു് ചെല്ലേണ്ടിയിരുന്ന കപ്പം കുടിശ്ശികതീർത്തു കൊടുക്കണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, രാജാവായ എഡ്വർഡ് മൂന്നാമന്റെയും പാർല്ലമെൻറിന്റെയും പക്ഷം ചേർന്നു് പാപ്പായിസ്സുനിരായി സുധീരം പോരാടിയ പുരുഷം ചില വൈദികന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്ന വിക്ലിഫ്. കപ്പം കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിലെന്നപോലെ ഇതരവിഷയങ്ങളിലും പാപ്പായുടെ അധികാരത്തെ സ്വദേശാഭിമാനിയായ വിക്ലിഫ് ശക്തിയായി എതിർത്തു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സഭാസംബന്ധമായ നിയമനങ്ങളിൽ പാപ്പാ കൈകടത്തിക്കൂടെന്നും, പാപ്പാ മുതൽ ഏറ്റവും നിസ്സാരനായ പട്ടക്കാരൻ വരെ സഭാനേതാക്കന്മാരെല്ലാം ധനമോഹവും വസ്തുവകകളും ഉപേക്ഷിച്ചു് സാധുക്കളെപ്പോലെ കേവലം ലളിതമായ ജീവിതസമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചു് ക്രിസ്തീയ ശുശ്രൂഷ നിർവഹിക്കേണ്ടതാണെന്നും, മറ്റും അദ്ദേഹം പ്രസംഗങ്ങൾ മൂലവും പുസ്തകങ്ങൾ വഴിയായും വാദിച്ചു് ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായഗതി ഭേദപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി. വിക്ലിഫിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ജനസാമാന്യം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം സഭാഭരണം അസാദ്ധ്യമായി വരുമെന്നു കണ്ടിട്ടു് തന്നെ അറസ്റ്റു ചെയ്യുന്നതിനും ഒരു വൈദികകോടതിയുടെ മുമ്പാകെ വിസ്തരിക്കുന്നതിനുമായി എ. ഡി. 1377-ൽ പാപ്പായായ ഗ്രഗറി 11-ാമൻ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി അഞ്ചു് ബുള്ളാകൾ (കല്പനകൾ) പുറപ്പെടുവിച്ചു. പക്ഷേ രാജപ്രീതിനിമിത്തം, തൽക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും പാപ്പായുടെ കോപത്തീയിൽനിന്നു വിക്ലിഫ് രക്ഷപ്രാപിച്ചു.

(2) എ. ഡി. 1378—1384. ഇതുവരെ പാപ്പായുടെ

ലൌകികാധികാരത്തെ മാത്രമാണു് വിക്ലിഫ് പ്രതിഷേധിച്ചതു്. എന്നാൽ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പകുതിയായ എ. ഡി. 1378 മുതൽ 1384 വരെയുള്ള കാലത്തു് സഭയുടെ ഉപദേശത്തെയും ആചാരമര്യാദകളെയും സൂക്ഷ്മാവലോകനം ചെയ്തശേഷം അവയിൽ ചിലതെല്ലാം ഇദ്ദേഹം നിരാകരിച്ചുതുടങ്ങി. സഭ ദൈവത്താൽ മുന്നിയമിക്കപ്പെട്ട തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ ഒരു കൂട്ടമാണെന്നും, പാപ്പാതന്നെയും സഭയുടെ ഒരംഗമോ പ്രത്യുത, സാത്താന്റെ ഒരു അവയവമോ എന്നു് അക്കാലം അറിഞ്ഞുകൂടെന്നും, സഭയുടെ തല ക്രിസ്തുമാത്രമാണെന്നും, പരിശുദ്ധന്മാരോടു് അപേക്ഷകഴിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും, ദൈവത്തിനു മാത്രമേ പാപം മോചിക്കുന്നതിനു് അധികാരമുള്ള എന്നും, പട്ടക്കാരോടു പാപം ഏറ്റുപറയുന്നതിനേക്കാൾ ദൈവത്തോടു് ഏറ്റുപറയുന്നതാണു് കൂടുതൽ ആവശ്യമെന്നും, അന്ത്യകൂദാശ വേദപുസ്തകത്തിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതല്ലെന്നും മറ്റുമുള്ള നവീകരണോപദേശങ്ങൾ ഇദ്ദേഹമാണു് ആദ്യം പരസ്യമായി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചതു്. 1382-നും 84-നും ഇടയ്ക്കു വേറൊരാളുടെ സഹായത്തോടുകൂടെ വേദപുസ്തകം മുഴുവൻ ലത്തീൻ ഭാഷയിൽനിന്നു് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജ്ജിമചെയ്തു് നാടെങ്ങും പ്രചരിപ്പിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല പാപ്പായോ കാനോൻനിയമങ്ങളോ അല്ല ദൈവവചനം മാത്രമാണു് സഭയുടെയും സഭാംഗങ്ങളുടെയും വിശ്വാസത്തിനും നടപടിക്കും ഏക അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതെന്നു് വിക്ലിഫ് പരസ്യമായി ഘോഷിച്ചുപോന്നു. വി. കുർബാനയെക്കുറിച്ചു റോമാസഭ പഠിപ്പിച്ചുപോന്ന 'വസ്തുമാറ്റം' ഉപദേശം ഇദ്ദേഹം പാടേ ഉപേക്ഷിച്ചു. പക്ഷേ ചില ആധുനിക നവീകരണോപദേശക്കാർ വാദിക്കുന്നതുപോലെ വി. കുർബാന കർത്താവിനെ ഓർക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മുഖാന്തരമായി മാത്രം വിക്ലിഫ് ഗണിച്ചിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട അപ്പവീഞ്ഞുകളിൽ ക്രിസ്തു ഓ

ത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനാകുന്നുവെന്നും, എന്നാൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ കണ്ണുകൊണ്ടു മാത്രമേ തന്നെ നമുക്കു കാണുന്നതിനു സാധിക്കയുള്ളു എന്നുമായിരുന്നു വിക്ലിഫിന്റെ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു.

വിക്ലിഫിന്റെ ഈവിധത്തിലുള്ള നവീനോപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും സുവിശേഷസത്യങ്ങൾ ജനങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി പാവപ്പെട്ട പട്ടക്കാർ (Poor Priests) എന്ന പേരിൽ ഒട്ടുവളരെ ശിഷ്യന്മാരെ ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ നാനാഭാഗത്തേക്കും വിക്ലിഫ് അയച്ചു. അപ്പൊസ്തലന്മാരെപ്പോലെ ഈരണ്ടീരണ്ടായി, പണവും ഭാണ്ഡവും ഒന്നും കരുതാതെ ഒരു വടിയും എട്ടുത്തു പരുക്കൻ കുപ്പായവും ധരിച്ചു്, ഗ്രാമംതോറും നടന്നു പ്രസംഗിച്ചുവന്ന ഈ സാധുസമൂഹത്തെ വിക്ലിഫിന്റെ വിരോധികൾ ലോല്ലാർഡ്മാർ (Lollards) എന്നു് ആക്ഷേപിച്ചു വിളിച്ചിരുന്നു. ലൊല്ലാർഡ് എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം കൊഞ്ഞപറയുന്ന ഒരാളെന്നത്രെ. വിക്ലിഫിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ പലർക്കും വിദ്യാഭ്യാസമോ വാക്ചാതുര്യമോ ഉള്ളായിരുന്നതിനാലായിരിക്കാം അവർക്കു് ഈ പേർ ലഭിച്ചതു്. അവരുടെ പേരും യോഗ്യതയും എങ്ങനെയിരുന്നാലും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അവർ നിമിത്തം മതസംബന്ധമായ ഒരു ഉണർച്ച ഉണ്ടായി എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

വിക്ലിഫിന്റെ ഈ വിധത്തിലുള്ള ഉപദേശങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും സഭാനേതാക്കന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടതോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തെ അമർച്ചചെയ്യുന്നതിനായി അവർ വേണ്ട പരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി. എ. ഡി. 1381-ൽ വിക്ലിഫ് ഉപദേശങ്ങൾ ഓക്സ്ഫോർഡ് സർവ്വകലാശാലയിൽ പഠിപ്പിച്ചുകൂടെന്നു്, സർവ്വകലാശാലാഭാരവാഹികൾ ഒരു നിയമം പാസ്സാക്കി. എ. ഡി. 1382-ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ബിഷോപ്പന്മാരുടെയും സാധുസമൂഹങ്ങളുടെയും ഒരു യോഗം കൂടി

വിക്ലിഫിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സഭ നിഷേധിക്കുന്നതായി തീരുമാനിച്ചു. പാർലമെന്റും അതേസമയത്തുതന്നെ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരായ, ലോല്ലാർഡ് പ്രസംഗകന്മാരെ പീഡിപ്പിക്കയും കാരാഗൃഹത്തിലാക്കുകയും നാടുകടത്തുകയും ചെയ്യുപോന്നു. പാപ്പായായ ഏർബൻ അഞ്ചാമൻ, വിക്ലിഫിനെ വിസ്താരത്തിനായി റോമിലേക്കു വിളിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ, ഈ സമയത്തേക്ക് പക്ഷവാതരോഗബാധിതനായി വിക്ലിഫ് കിടപ്പിലാകുകയും എ. ഡി. 1384 ഡിസംബർ 31-ൽ ഇഹലോകത്തിൽനിന്നു കടന്നുപോകയും ചെയ്തു. വിക്ലിഫിന്റെ മരണത്തോടുകൂടെ ഒന്നും റോമാസഭയുടെ ശത്രുത അവസാനിച്ചില്ല. 31 വർഷം കഴിഞ്ഞ് കോൺസ്റ്റൻസ് പട്ടണത്തിൽ (എ. ഡി. 1415) കൂടിയ ഒരു സുന്നഹദോസിന്റെ തീരുമാനപ്രകാരം, വിക്ലിഫിന്റെ അസ്ഥികൾ മാന്തിയെടുത്തു ദഹിപ്പിച്ചശേഷം ഭസ്മം സ്വിഫ്റ്റ് എന്ന ഒരു നദിയിൽ എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞതായി കാണുന്നു. സുവിശേഷാനുസരണമായുള്ള പല പുതിയ സത്യങ്ങൾ ലൂഥറിന്റെ നവീകരണത്തിനു് ഒരു ശതാബ്ദംമുമ്പു് ഇംഗ്ലീഷ് സഭയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ച ജോൺ വിക്ലിഫ് 'നവീകരണത്തിന്റെ ഉദയനക്ഷത്രം' എന്ന പേരിനു സർവ്വഥാ അർഹനായിരിക്കുന്നു എന്നു് വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

2. ജോൺ ഹസ്സ് (എ. ഡി. 1373—1415)

വിക്ലിഫിന്റെ ഉപദേശം തന്റെ സ്വദേശമായ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കേവലം ഒരു വനരോദനമായി പരിണമിച്ചെങ്കിലും യൂറോപ്പിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തു് അതു നല്ലനിലത്തിൽ വീണ വിത്തെന്നപോലെ സമൃദ്ധിയായി ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ചു. യൂറോപ്പിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും ഇപ്പോൾ ചെക്കൊസ്ലോവാക്യ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടുവരുന്നതുമായ ചെറിയരാജ്യം മുൻകാലത്തു ബൊഹീമ്യാ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. 14-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ബൊഹീമ്യായിൽ, സഭ

യുടെ ശുദ്ധീകരണത്തിനായി പ്രയത്നിച്ച പല മഹാന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് എ. ഡി. 1374 നടുത്തു് ഭൂജാതനായ ജോൺ ഹസ്സ് എന്ന പ്രസിദ്ധ പ്രസംഗകൻ.

ഇദ്ദേഹം പ്രേഗ് (Prague) സർവ്വകലാശാലയിൽ ഉൽക്കൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി എം. എ. ബിരുദം സമ്പാദിച്ചശേഷം, എ. ഡി. 1401–ൽ പട്ടമേൽക്കുകയും, അതിനടുത്തവർഷം തന്നെ സർവ്വകലാശാലയിൽ റെക്ടർസ്ഥാനം സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു.

ബൊഹീമ്യായിലെയും ഇംഗ്ലണ്ടിലെയും രാജകുടുംബങ്ങൾ തമ്മിൽ അക്കാലത്തു് അടുത്ത സംബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ജോൺ വിക്ലിഫിനെക്കുറിച്ചുള്ള കേൾവി കാലവിളംബമെന്യെ ബൊഹീമ്യായിലെത്തി, വിക്ലിഫിന്റെ ആശയങ്ങളോടു ഹസ്സിനു പ്രതിപത്തി തോന്നിയിട്ടു്, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നു വിക്ലിഫിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ വരുത്തി പഠിച്ചതിന്റെ ഫലമായി കാലക്രമേണ ഹസ്സ് വിക്ലിഫിന്റെ ഒരു ഉത്തമ ശിഷ്യനായിത്തീർന്നു. തന്റെ ഗുരുവിനെ അനുകരിച്ചു് എ.ഡി. 1402 മുതൽ ബൊഹീമ്യായിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ ദേവാലയമായ ബേത്ലേഹം ചാപ്പലിൽ പട്ടക്കാരുടെയും പാപ്പായുടെയും അനീതിയും ദുർമ്മാർഗ്ഗവും പുരസ്കരിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി ഹസ്സ് ജനങ്ങളെ സഭയുടെ യഥാർത്ഥനില മനസ്സിലാക്കി. ബൊഹീമ്യായും ഇതരജാതികളുമായി സഭയിൽ തന്നെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മത്സരത്തിൽ സ്വജനങ്ങളുടെ ഭാഗം പിടിച്ചു വാദിച്ചതോടുകൂടെ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനസ്വാധീനം അനേകമടങ്ങു വർദ്ധിച്ചു.

എ. ഡി. 1412–ൽ പാപ്പായായ ജോൺ 23–ാമൻ, നേപ്പിൾസിലെ രാജാവിനെതിരായി യുദ്ധം നടത്തുന്നതിനായി ജനങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു യുദ്ധത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നവർക്കേവർക്കും പാപമോചനം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നതിനായി ഒരു കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഹസ്സ് വിക്ലിഫിന്റെ ആത്മാവിൽ

കല്പനയെ ശക്തിയായി എതിർത്തു, തന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടു ജനങ്ങളെ വശത്താക്കുന്നതിനും പാപ്പായുടെ ശ്രമം നിഷ്ഫലമാക്കുന്നതിനും ഉദ്യമിച്ചു. പണം കൊണ്ടു പാപമോചനം ഒരിക്കലും ലഭിക്കുന്നതല്ലെന്നും, പാപ്പാസ്സിന് ഒരുത്തരേയും ശക്തിപ്രയോഗിച്ചു കീഴടക്കുന്നതിനു് അധികാരമില്ലെന്നും മറും ഹസ്സ് പരസ്യമായി വാദിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഒരു ലഹളയുണ്ടാകുകയും, ജനങ്ങൾ പാപ്പായുടെ കല്പന അഗ്നിക്കിരയാക്കുകയും ചെയ്തു. വിക്ലിഫിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ബൊഹീമ്യായിൽ പ്രചരിച്ചുവന്നതു്, പാപ്പാസ്സും സഭാമേധാവികൾക്കും പൊതുവേ സുഖകരമായിരുന്നില്ല. ഹസ്സിന്റെ മതപരിവർത്തികളെക്കുറിച്ചു കേട്ടതോടുകൂടെ അവരുടെ നീരസം വർദ്ധിക്കുകയും, പാപ്പാ ഹസ്സിനെ സഭാഭ്രഷ്ടനാക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു സ്നേഹിതന്റെ ഗൃഹദോഷം സ്വീകരിച്ചു് എ. ഡി. 1412–ൽ ഹസ്സ്, സ്വദേശംവിട്ടു് വേറൊരു സ്ഥലത്തുപോയി അഭയം പ്രാപിച്ചു. ഇങ്ങനെ താമസിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണു്, ഡേ എക്ലീസിയ (De Ecclesia) എന്ന ഗ്രന്ഥം ഹസ്സ് എഴുതിയതു്.

എ. ഡി. 1415–ൽ, കോൺസ്റ്റൻസിൽ കൂടിയ സുന്നഹദോസു് ഹസ്സിനെ വിസ്തരിക്കുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു്, സിഗിസുമണ്ടു് ചക്രവർത്തിമുഖാന്തരം അദ്ദേഹത്തെ അവിടെ വരുത്തി സുന്നഹദോസിന്റെ പൊതുതീരുമാനത്തിനു കീഴടങ്ങി തന്റെ തെറ്റുകളെല്ലാം ഏറ്റുപറയണമെന്നു ഹസ്സിനോടു അവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അവസാനംവരെ തന്റെ മനസ്സാക്ഷി അനുസരിച്ചുമാത്രമേ പ്രവർത്തിക്കയുള്ളുവെന്നായിരുന്നു ധീരമാനസനായ ഹസ്സിന്റെ മറുപടി. എ. ഡി. 1415, ജൂലായി 6–ംതീയതി ഒരു ഇടത്തുട്ടുകാരൻ എന്ന നിലയിൽ പ്രസ്തുത കൌൺസിൽ ജോൺ ഹസ്സിനെ പരസ്യമായി തീകൊളുത്തി ദഹിപ്പിച്ചു. അഗ്നിജ്വാലയിൽവച്ചും 'കുറിയേലായിസോൻ' 'കുറിയേലായിസോൻ' എന്നു പറഞ്ഞു് ഈ ഭക്തൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഹസ്സ് വിക്ലിഫിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. വിശ്വാസസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ ദൈവവചനത്തിനു, സഭയ്ക്കുള്ളതിനേക്കാൾ ഉപരിയായ ഒരു സ്ഥാനം ഉണ്ടെന്നു വിക്ലിഫിനോടൊപ്പം ഹസ്സും ഉപദേശിച്ചിരുന്നു. സഭാഭരണവിഷയത്തിലും ഗുരുവിന്റെയും ശിഷ്യന്റെയും അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ ധാരാളം പൊരുത്തം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, വി. കുർബാനയിലെ വസ്തുമാറ്റം, പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള അപേക്ഷ, മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള കുർബാന അർപ്പിയായവ വിക്ലിഫ് പ്രതിഷേധിച്ചിരുന്ന റോമാസഭയുടെ ചില ഉപദേശങ്ങൾ ഹസ്സ് ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല എന്നു ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നിരുന്നാലും രണ്ടുപേരിലും പ്രവർത്തിച്ചതു യഥാർത്ഥത്തിൽ നവീകരണത്തിന്റെ ആത്മാവുതന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ടത്രെ ഇവരെ ഇരുവരേയും നവീകരണത്തിന്റെ മുന്നോടികൾ എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം 16

എ. ഡി. 14–ം 15–ം ശതാബ്ദങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യസഭയുടെ സ്ഥിതി

വിക്ലിഫിന്റെയും ഹസ്സിന്റെയും കാലത്തു സഭയുടെ നില അശേഷം തൃപ്തികരമല്ലായിരുന്നുവെന്നു മുൻ അദ്ധ്യായത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവരുടെ ചരിത്രംതന്നെ വേണ്ടവിധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും, ഇവരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സഭാപരിഷ്കരണോദ്യമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം എന്തെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുമായി 14–ം 15–ം ശതാബ്ദങ്ങളിലെ സഭയുടെ ചരിത്രം മുഖ്യമായി പ്രതിപാദി

ക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ട്. ഈ സുദീർഘമായ കാലഘട്ടത്തെ മൂന്നായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണ്:—

1. എ. ഡി. 1305—1377—പാപ്പാമാരുടെ 'ബാബിലോണ്യ പ്രവാസക്കാലം.

2. എ. ഡി. 1378—1409—പാപ്പാമാരുടെ മത്സരകാലം.

3. എ. ഡി. 1409—1443—സഭാകൌൺസിലുകളുടെ കാലം.

ഇനിയും ഇവ ഒരോന്നായി എടുക്കാം:—

1. എ. ഡി. 1305—1377. ക്ലെമൻറു് അഞ്ചാമന്റെ കാലത്തു (എ. ഡി. 1305—1314) ഫ്രഞ്ചു് രാജാവിന്റെ പ്രേരണയാൽ പാപ്പായുടെ അരമന റോമിൽനിന്നു ഫ്രാൻസിൽ അവിഗ്നോൺ എന്ന സ്ഥലത്തേക്കു മാറിയ വിവരം 12ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. യഹൂദന്മാർ ബാബേൽ രാജ്യത്തു അടിമകളായി പാർത്തതുപോലെ ഏകദേശം 70 വർഷക്കാലത്തേക്കു് പാപ്പാമാർ, അസ്വതന്ത്രരായി പാർത്തിരുന്നതുകൊണ്ടാണു്, ഈ കാലത്തെ പാപ്പാമാരുടെ 'ബാബിലോൺ അടിമക്കാല'മെന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതു്. അവിഗ്നോണിൽ ഭരിച്ചിരുന്ന പാപ്പാമാരെല്ലാം ഫ്രഞ്ചുകാരും ഫ്രാൻസിലെ രാജാവിന്റെ ആശ്രിതന്മാരും ആയിരുന്നു. ക്രൂരന്മാരായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അവരിൽ പലരും ഉല്ലാസപ്രിയന്മാരും സുഖഭോഗികളും ആയിത്തീർന്നു. തന്നിമിത്തം ഒരുകാലത്തു യൂറോപ്പിലെ രാജാക്കന്മാരുടെമേൽ പ്രതാപത്തോടുകൂടെ ഭരിച്ചിരുന്ന പാപ്പാമാർ സകല മനുഷ്യരുടെയും പരിഹാസപാത്രമായി ചമഞ്ഞു. പാപ്പാമാരും രാജാക്കന്മാരും തമ്മിൽ ഈ സമയത്തു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സമരത്തിൽ ഇറാലിയിലെ സുപ്രസിദ്ധകവിയായ ഡാൻറിയും പാഡ്വായിലെ മാർസിലിയസും എന്ന മഹാന്മാർ രാജാക്കന്മാരുടെ അധികാരത്തെ താങ്ങി ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴിയായി വാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, മദ്ധ്യ

കാലങ്ങളിലെ ഒരു പരമഭക്തയായ സീയനായിലെ കാതറൈൻ എന്ന വിശുദ്ധ പാപ്പാമാരുടെ അസ്ഥാനം വീണ്ടും റോമായിൽ ആക്കുന്നതിനു വളരെ പരിശ്രമം ചെയ്തുവെന്നും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

2. എ. ഡി. 1378—1409. വിശുദ്ധ കാതറൈന്റെ പരിശ്രമം ഏതായാലും നിഷ്ഫലമായില്ല. എ. ഡി. 1378—ൽ ഗ്രഗറി 11-മൻ പാപ്പാ അവിഗ്നോൻ വിട്ടു വീണ്ടും റോമാനഗരത്തിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തോടുകൂടെ സഭയ്ക്കു വേറൊരു വിപത്തു നേരിട്ടു. ഒരു പാപ്പായ്ക്കു പകരം രണ്ടു പാപ്പാമാർ സഭയിലുണ്ടായി. റോമാനഗരത്തിലും അവഗ്നോനിലും അതതു സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഈ പാപ്പാമാർ അന്യോന്യം ശപിക്കാനും, മുടക്കാനും സഭയെ ഭിന്നിപ്പിപ്പാനും തുടങ്ങി. ഇറലിയുടെ മദ്ധ്യഭാഗം, വടക്കുഭാഗം, ജർമ്മനിയുടെ ഒരു നല്ലപങ്കു്, നോർവെ, സ്വീഡൻ, ഇംഗ്ലണ്ടു് എന്നീ രാജ്യങ്ങൾ റോമിലെ പാപ്പായുടെ പക്ഷവും ഫ്രാൻസു്, സ്പെയിൻ, സ്കോട്ടലണ്ടു്, നേപ്പിൾസു്, സിസിലി, ജർമ്മനിയുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ, ഇവയെല്ലാം മറെറ പാപ്പായുടെ ഭാഗവും ചേർന്നു സൌന്ദര്യപ്പിണക്കവും ശണ്ഠയും ആരംഭിച്ചു. എന്തിനു് അധികം വിസ്തരിക്കുന്നു! 'പാവിനേക്കാൾ കഷ്ടം പതിന്നായ്ക്കു്' എന്നുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലുപോലെ സഭയുടെ സ്ഥിതി ആയിത്തീർന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞതില്ലാ.

3. എ. ഡി. 1409—1443. ഏതാനും ചില ബിഷോപ്പന്മാരും, പാരീസ്സ് സർവ്വകലാശാലയിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരും അതതു പാപ്പാമാരുടെ സൌന്ദര്യപ്പിണക്കവും ജനങ്ങളുടെ മത്സരബുദ്ധിയും കണ്ടപ്പോൾ സഭയിൽ സമാധാനവും ഐക്യവും പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി മുന്നിട്ടു പ്രവർത്തിച്ചതു്. ഈ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനായി എ. ഡി. 1409-ൽ പീസായിൽക്കൂടിയ ഒരു സഭായോഗം രണ്ടു പാപ്പാമാരെയും

സ്ഥാനഭ്രംശംചെയ്തു് മൂന്നാമതൊരാളെ പാപ്പാ ആക്കി. പക്ഷെ ഇതിന്റെ ഫലമായിട്ടു സമാധാനമുണ്ടാകുന്നതിനുപകരം ഇതുവരെ രണ്ടുകക്ഷി ചേർന്നുനിന്നിരുന്ന സഭ മൂന്നു ഭാഗമായി പിരിഞ്ഞതുമാത്രമെയുള്ളു.

പീസായിലെ കൌൺസിലിന്റെ പരാജയം നിമിത്തം ഭഗ്നാശരാകാതെ പരിഷ്കാരേച്ഛുക്കളായ ബിഷോപ്പുമാരും ഇതരവൈദികന്മാരും സിഗിസ്മണ്ടു ചക്രവർത്തിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടെ പഴയ മാമൂലനുസരിച്ചു്, യൂറോപ്പിന്റെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും പ്രതിനിധികളടങ്ങിയ ഒരു പൊതുസുന്നഹദോസു് വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു. എ. ഡി. 1415-ൽ കോൺസ്റ്റൻസിൽ കൂടിയ ഈ പൊതുകൌൺസിൽ പാശ്ചാത്യ സഭാചരിത്രത്തിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നുണ്ടു്. 19-ാം ശതാബ്ദത്തിനു് മുമ്പു് ഇതുപോലെ പ്രാതിനിധ്യവും, പ്രാധാന്യവും ലഭിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹായോഗം യൂറോപ്പിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണു് ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. 29 കർദ്ദിനാളന്മാരും, 33 ആർച്ചുബിഷോപ്പുമാരും, 150 ബിഷോപ്പുമാരും ഉൾപ്പെടെ ആകപ്പാടെ 18,000 വൈദികന്മാരും, സന്ദർശകന്മാരും, പ്രതിനിധികളുമായി ഏകദേശം ഒരു ലക്ഷത്തോളം ആളുകളും കോൺസ്റ്റൻസു് നഗരത്തിൽ വന്നു ചേർന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ പ്രസ്തുത കൌൺസിലിന്റെ നിലയും വിലയും ഏതുവിധത്തിലിരുന്നുവെന്നു് ഊഹിക്കാമല്ലോ.

കൌൺസിലിനു് പ്രധാനമായി മൂന്നു ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ ആണു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്:—

1. പാപ്പാമാരുടെ മത്സരം തീർത്തിട്ടു് സഭ ഏക ഭരണത്തിൽ വരുത്തുക. 2. സഭയിൽ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പാക്കുക. 3. ഇടത്തുട്ടകാരെ ശിക്ഷിച്ചു്, സഭയുടെ വിശ്വാസത്തെ നിർമ്മലമായി കാക്കുക.

ഒന്നാമത്തെ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കുന്നതിനായി കൌൺസിലിൽ ധൈര്യസമേതം അവകാശത്തർക്കംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മൂന്നു പാപ്പാമാരെയും മാറ്റിനിറുത്തിയശേഷം ഒരു പുതിയ ആളിനെ (മാർട്ടിൻ അഞ്ചാമനെ) പാപ്പാസ്ഥാനത്തു നിയമിച്ച് സഭയുടെ ഏകതലവനായി വരിച്ചു. ഇങ്ങനെ പാപ്പാമാർ തമ്മിലുള്ള വഴക്ക് അവസാനിപ്പിച്ചു.

സഭാപരിഷ്കാരം സംബന്ധിച്ച് പ്രസ്തുത കൌൺസിൽ ചെയ്ത ഒരു പ്രധാനതീരുമാനം പാപ്പാമാർ തന്നെയും സഭയ്ക്കു കീഴടങ്ങിയിരിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. സഭയുടെ ഒരു പൊതുയോഗത്തിനു പാപ്പാമാരെ ആക്കാനും നീക്കാനും അധികാരമുണ്ടെന്നു പ്രായോഗികമായി തെളിയിച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ കൌൺസിലിന്റെ തീരുമാനത്തിന്റെ ശക്തി ഏവർക്കും ബോധപ്പെട്ടു എന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതല്ലോ.

സഭയുടെ വിശ്വാസത്തെ നിർമ്മലമായി പാലിക്കുന്നതിലും കോൺസ്റ്റൻസിലെ കൌൺസിൽ അഭിനന്ദനീയമായ തീക്ഷ്ണത പ്രദർശിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ അതിനുപയോഗിച്ച നയം, യാതൊരുവിധത്തിലും നീതീകരിക്കത്തക്കതല്ല. ഒന്നാമതായി ഒരു ഇടത്തട്ടുകാരനായി സഭയാൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്ന വിക്ലിഫിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധനചെയ്യ്, നാല്പത്തഞ്ചു കുറ്റങ്ങൾ ആരോപിച്ച്, ശാപസഹിതം എന്നേക്കുമായി അവയെ ഉപേക്ഷിക്കയും, വിക്ലിഫിന്റെ അസ്ഥികൾതന്നെയും കുഴിച്ചുമാന്തി ദഹിപ്പിച്ചു ആറ്റിൽ എറിഞ്ഞുകളയുന്നതിനു തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തു. ഗുരുവിനോടു ചെയ്തതുപോലെതന്നെ ശിഷ്യനോടും പെരുമാറി. യാതൊരുവിധത്തിലുമുള്ള ദേഹോപദ്രവം ഏല്പിക്കാതെ സംരക്ഷിക്കുമെന്നുള്ള ചക്രവർത്തിയുടെ വാഗ്ദത്തം അനുസരിച്ച്, വിസ്താരത്തിനായി കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട ജോൺഹസ്സിനെ ചക്രവർത്തിയും സഭാനേതാക്കന്മാരും ചേർന്ന് കാരാഗൃഹത്തിൽ പാർപ്പിക്കുകയും, അവസാനമായി അഗ്നിക്കിര

യാക്കുകയും ചെയ്തു. ഹസ്സിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായ ജറോമിനേയും കൌസിലിന്റെ അജ്ഞപ്രകാരം ദഹിപ്പിച്ചു. സഭയുടെ വിശ്വാസത്തെ നിർമ്മലമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു കൊൺസ്റ്റൻസിലെ കൌൺസിൽ ശ്രമിച്ചതു നന്മവരുന്നതിനായിട്ടു തിന്മചെയ്തുയെന്നപ്രമാണം അടിസ്ഥാനമാക്കിയതെ എന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ തരമില്ല.

ഹസ്സിന്റെയും ജറോമിന്റെയും ശരീരത്തിനു തീകൊളുത്തുന്നതു നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചു; എന്നാൽ ഇവരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ സഭയിൽ നിന്നു ഉൻമൂലനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ പ്രയാസം സഭാകർത്താക്കന്മാർക്കു അചിരേണ ബോധപ്പെട്ടു. ഇവരുടെ രക്തസാക്ഷിമരണത്തിന്റെ ഫലമായി ബോഹീമ്യായിൽ ഒരു നല്ലപങ്കു് ജനം ഹസ്സിന്റെ വിശ്വാസം പരസ്യമായി സ്വീകരിച്ചു സഭാനേതാക്കന്മാരോടു മല്ലുകെട്ടുന്നതിനു ഒരുമ്പെട്ടു. ഇരുകൂട്ടരും തമ്മിൽ യുദ്ധങ്ങൾതന്നെയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും, വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ അപ്പവും വീഞ്ഞും പുരോഹിതന്മാരെപ്പോലെതന്നെ അനുഭവിക്കുന്നതിനു അയ്മേനികൾക്കും അവകാശമുണ്ടെന്നും പട്ടക്കാരിൽ ജീവിതനൈർമ്മല്യവും, അപ്പൊസ്തലികമായ ദാരിദ്ര്യജീവിതവും പ്രായോഗികമാക്കണമെന്നും ആണു ഹസ്സ് കക്ഷികൾ വാദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ഇവരെ അമർച്ച ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടത്രെ വേറൊരു കൌൺസിൽ എ. ഡി. 1431-ൽ ബാസൽ എന്ന സ്ഥലത്തുവച്ചു കൂട്ടുന്നതിനിടയായതു്.

തിരുവത്താഴത്തിലെ വീഞ്ഞു അയ്മേനികൾക്കും കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു ഹസ്സ് കക്ഷികളുടെ നിർബന്ധപ്രകാരം കൌൺസിൽ ഒരു തീരുമാനംചെയ്തു. ഇതിൽ കൂട്ടുതലായി ഈ യോഗത്തെക്കൊണ്ടു് ഒന്നും സാധിക്കാഞ്ഞതിന്റെ പ്രധാന കാരണം പാപ്പായായ യൂജിനിയസ് നാലാമൻ കൌൺസിൽ ശിഥിലമാക്കുന്നതിനായി പല പണികൾ ചെയ്തു

എന്നുള്ളതാണ്. പക്ഷേ അവസാനം പാപ്പായ്ക്ക് ദോഷമായിട്ടാണ് ഭവിച്ചത്. തന്നിഷ്ടക്കാരനായ യൂജിനിയസിനെ സ്ഥാനഭ്രംശം ചെയ്തിട്ട് ഫിലിക്സ് അഞ്ചാമനെ ആ സ്ഥാനത്തു പാപ്പാ ആയി ഈ കൌൺസിൽ വാഴിച്ചു. എ. ഡി. 1449-ൽ ചക്രവർത്തിയുടെ കല്പനപ്രകാരം കൌൺസിൽ യോഗങ്ങൾ അവസാനിപ്പിച്ചു.

സഭയെ നന്നാക്കുന്നതിനു കേവലം ഒരു മനുഷ്യികശക്തിക്കോ, ബാഹ്യമായ സമ്പ്രദായങ്ങൾക്കോ കഴിവില്ല എന്നതു പതിനഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തിലെ ഈ രണ്ടു കൌൺസിലുകളുടെയും ചരിത്രം വിളിച്ചുപറയുന്നതാണ്. സഭാംഗങ്ങളുടെയും സഭാനേതാക്കന്മാരുടെയും ജീവിതത്തിന്റെയും സഭാനടപടികളുടെയും ഏക ആധാരമായിരിക്കേണ്ടതു ദൈവവചനവും ദൈവശക്തിയും മാത്രം എന്നുള്ളവെന്ന വിസ്മരിച്ചതാണ് ഹസ്സും ഒന്നുപോലെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചതായ പരമസത്യം, രണ്ടുമൂന്നു തലമുറകളുടെ ശേഷം നവീകരണ കർത്താവായ മാർട്ടിൻ ലൂഥർ ക്രൂരതൽ ശക്തിയായി ഘോഷിച്ചപ്പോഴാണ് സഭ അതിന്റെ ആത്മികമാന്ദ്യത്തിൽനിന്നുണർന്നുതുടങ്ങിയതു്. സഭയുടെ ജീവൻ, മനുഷ്യബുദ്ധിയിലോ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലോ ഭരണവിശേഷത്തിലോ അല്ല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അന്നെന്നപോലെ ഇന്നും നമുക്കു അവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു സത്യമാണിതു്. 'ശക്തികൊണ്ടോ, ബലംകൊണ്ടോ അല്ലാ, എന്റെ ആത്മാവുകൊണ്ടത്രേ' എന്നുള്ളതാണ് ഏതുകാലത്തും സഭയോടുള്ള കർത്താവിന്റെ മൊഴി.

അദ്ധ്യായം 17

മദ്ധ്യകാലങ്ങളിലെ ചില പ്രസിദ്ധ ഭക്തന്മാരുടെയും പണ്ഡിതന്മാരുടെയും ചരിത്രം

മദ്ധ്യകാലങ്ങളെന്നു സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്ന 10 മുതൽ 16 വരെയുള്ള ശതാബ്ദങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യസഭയുടെ സ്ഥിതി ഏതുപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നു ഇതിനുമുമ്പുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഭയങ്കര വേദവിപരീതങ്ങളും അഭക്തിയും മൌഢ്യവും ദുർമ്മർഗ്ഗവും അടക്കുന്ന കാർമ്മേഘപടലങ്ങളാൽ നിറഞ്ഞിരുന്ന സഭാനഭോമണ്ഡലത്തിൽ അവിടവിടെയായി ചില നക്ഷത്രങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ശോഭയാൽ അന്ധകാരത്തെ ഏറെക്കുറെയെങ്കിലും നീക്കിയിട്ടു സ്വർല്ലോകപന്ഥാവിന്നു അല്പമായെങ്കിലും പ്രകാശം നൽകിയിരുന്നുവെന്നുള്ളതു ആശ്വാസജനകമായ ഒരു ചിന്തയത്രെ. ഈ വിധത്തിൽ തങ്ങളുടെ ഉപദേശംകൊണ്ടും, ജീവിതംകൊണ്ടും അർദ്ധരാത്രിയിലെ വഴിവിളക്കുകളായി ശോഭിച്ചവരിൽ, അബല്ലാർഡു് (എ. ഡി. 1079—1142), ക്ലേർവോയിലെ ബേർനാർഡു് (എ. ഡി. 1090—1153), അകിനാസു് (എ. ഡി. 1227—1274), അസ്സീസിയിലെ ഫ്രാൻസിസു് (എ. ഡി. 1181—1226), ദോമിനിക്കു് (എ. ഡി. 1170—1221), ഹെൻറി സൂസൊ, തോമസു് എക്കെമ്പിസു് (എ. ഡി. 1380—1471), സീയനായിലെ കാതറൈൻ (എ. ഡി. 1347—1380), ജോൺ വിക്ലിഫ് (എ. ഡി. 1320—1384), ജോൺ ഹസ്സു് (എ. ഡി. 1373—1415), സാവനാറൊള (എ. ഡി. 1452—1498) എന്നീ മഹതീമഹാന്മാരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണു്. ഇവരിൽ ചിലരുടെ ചരിത്രം നാം ചിന്തിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവരിൽ രണ്ടുമൂന്നു പേരുടെ ചരിത്രംക്രമേണ മുറുക്കി മുഴുവടെ ചേർക്കുന്നു;—

തോമസ് അകപ്നാസ് (എ.ഡി. 1227—1274)

വി. അഗസ്റ്റീനോസ് കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പാശ്ചാത്യ സഭയുടെ, പ്രത്യേകിച്ചു റോമാസഭയുടെ, ആരാധനയ്ക്ക് പാത്രമായിരിക്കുന്നതു തോമസ് അകപിനാസ് അത്രെ. ഇദ്ദേഹം രൂപവൽക്കരിച്ച വിശ്വാസത്തിലാണു അല്പസ്വല്പവ്യത്യാസങ്ങളോടെ റോമാസഭ ഇന്നും ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നതു്. റോമാസഭയുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സുപ്രധാനമായ ഒന്നു് അകപിനാസ് എഴുതിയതും വൈദികജ്ഞാനത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം എന്നർത്ഥമുള്ളതും ആയ 'സുമ്മാ തിയളോജിയ (Summa Theologiae) എന്ന തത്വജ്ഞാനപരമായ സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥമാണു്. ഇറലിയിൽ അകപിനോ എന്ന ചെറിയ പട്ടണത്തിലെ ഒരു പ്രഭുകുടുംബത്തിലാണു അകപിനാസ് ജനിച്ചു വളർന്നതു്. എ. ഡി. 1243-ൽ തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സമ്മതംകൂടാതെ ഇദ്ദേഹം ഡോമിനിക്കസമൂഹത്തിൽ ഒരു സന്യാസിയായി ചേർന്നെങ്കിലും തന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം കണ്ട പാരീസിൽ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി അകപിനാസിനെ അയയ്ക്കുകയും അവിടെവച്ചു പല ഉന്നതബിരുദങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം സമ്പാദിക്കയും ചെയ്തു. എ. ഡി. 1261-നും, 72-നും ഇടയ്ക്കു്, പാരീസ്, നേപ്പിൾസ് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇദ്ദേഹം വൈദിക പ്രസംഗകനായിരുന്ന സമയത്താണു തന്റെ പ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥം ചമച്ചതു്. എ. ഡി. 1880-ൽ ലീയോ 13-ാമൻ പാപ്പായുടെ കല്പനപ്രകാരം തോമസ് അകപിനാസിനെ റോമാസഭ സകല കത്തോലിക്കു വിദ്യാലയങ്ങളുടെയും രക്ഷാധികാരിയായ ഒരു പരിശുദ്ധനായി (Patron Saint) ഗണിക്കയും, തന്റെ ഗ്രന്ഥം കത്തോലിക്കരുടെ മതസംഗതികളടങ്ങിയ ഒരു ആധാരഗ്രന്ഥമായി സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു.

തോമസ് എക്കെമ്പിസ് (എ. ഡി. 1380—1471)

'ക്രിസ്തുനുകരണം' എന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവെന്ന നിലയിലാണു ഇദ്ദേഹം ക്രൈസ്തവലോകത്തിനു

പരിചിതനായിരിക്കുന്നതു്. വേദപുസ്തകം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ കൂടുതൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്, ഭക്തിരസപ്രധാനമായ ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിനാണു്. റോമൻകത്തോലിക്കരുടെ സംഖ്യാബലം ഇതിന്റെ ഒരു പ്രധാന കാരണമായി വിചാരിക്കാമെങ്കിലും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു് സഭാംഗങ്ങളും ഈ പുസ്തകത്തെ വളരെ വിലമതിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതിന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്താവു ജർമ്മനിയിൽ കെമ്പനെന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ചു 72 വർഷക്കാലത്തോളം ഒരു സന്ന്യാസമഠത്തിൽ ഏറ്റവും ലളിതമായ രീതിയിൽ ജീവിതം കഴിച്ചു ദൈവശുശ്രൂഷ നിറവേറ്റിയിട്ടുള്ള ഒരു പരമഭക്തനാണു്. അക്കാലത്തു അച്ചടി നടപ്പായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അനേക മഠങ്ങളിലും സന്ന്യാസിമാർ പുരാതന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പകർത്തിയെഴുതുന്നതിനു് അധ്യായുസ്സു ചെലവിട്ടുവന്നു. തോമസ് എക്കെമ്പിസ് വേദപുസ്തകത്തിന്റെയും മറ്റു ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും മനോഹരമായ ചില കൈയെഴുത്തു പ്രതികൾ ചമച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇദ്ദേഹം 1413-ൽ പട്ടമേല്ക്കുകയും 12 വർഷം കഴിഞ്ഞശേഷം ഇദ്ദേഹത്തെ തന്റെ മഠത്തിന്റെ ഉപാദ്ധ്യക്ഷനായി തിരഞ്ഞെടുക്കയും ചെയ്തു. എ. ഡി. 1471 ആഗസ്റ്റ് 8-ാംതീയതി എക്കെമ്പിസ് കർത്താവിന്റെ പരമസന്നിധയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

സീയനായിലെ കാതറൈൻ (എ.ഡി. 1347-1380)

14-ാംശതാബ്ദത്തിൽ യൂറോപ്പിൽ ക്രിസ്തീയസഭയുടെ ഒരു വെളിച്ചമായി ശോഭിച്ച ഒരു സന്ന്യാസിനിയും ഭക്തയുമാണു സീയനായിലെ കാതറൈൻ. 25 മക്കളുണ്ടായിരുന്ന ഒരു തൊഴിലാളിയുടെ ഇളയ സന്താനമായിട്ടാണു കാതറൈൻ ജനിച്ചതു്. ബാല്യത്തിൽതന്നെ ഈ പെൺകുട്ടിക്കു ദൈവിക ദർശനങ്ങൾ ഉണ്ടായതായും, 7-ാമത്തെ വയസ്സിൽ, അയൽവാസി മുഴുവൻ കർത്താവിനെ പ്രതി ഒരു കന്യകയായി ജീവിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു തീരുമാനിച്ചതായും കാണുന്നു. സാധുക്കളെയും രോഗികളെയും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ കാതറൈൻ പ്രത്യേകം താല്പര്യം

പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇറ്റലിയിലെ പ്രഭുക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള കലഹങ്ങൾ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനു ഈ മഹിളാരത്നം വളരെ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാപ്പാമാരുടെ അടിമത്വം അവസാനിപ്പിച്ചു, അവിഗ്നോണിൽനിന്നു് റോമാനഗരത്തിലേക്കു പാപ്പാമാരുടെ ഇരിപ്പിടം മാറുന്നതിനു ഈ സ്ത്രീരത്നം ചെയ്ത പ്രയത്നങ്ങൾ വേറൊരു സ്ഥലത്തു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എ. ഡി. 1380 ഏപ്രിൽ 29–ാംതീയതി തന്റെ 33–ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഈ വിശുദ്ധ ത്യാഗിനി കർത്താവിൽ നിദ്ര പ്രാപിച്ചു. റോമാസഭ ഈ ഭക്തയുടെ ഓർമ്മ ആണ്ടുതോറും ഏപ്രിൽ മാസം 30–ാംതീയതി കൊണ്ടാടിവരുന്നു.

സാവനാറോളാ (എ. ഡി. 1452—1498)

പതിനഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തിൽ സഭയെ ശുദ്ധീകരിച്ചു് ലോകത്തിൽ ഒരു ശക്തിയാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു് ക്രൈസ്തവ ആദർശങ്ങൾ മുൻനിറുത്തി പ്രവർത്തിച്ച ഒരു മഹാശയനാണു് സാവനാറോളാ. ഇദ്ദേഹം ഒരു ശക്തിയേറിയ പ്രസംഗകനും, സന്യാസിയും, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും ആയിരുന്നു. പഴയ നിയമ പ്രവാചകന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നതുപോലെയുള്ള നീതിതീഷ്ണയും, ആത്മികദർശനവും ഇദ്ദേഹത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ, സാവനാറോളായെ ഒരു ക്രിസ്തീയ പ്രവാചകനെന്നു വിളിക്കാവുന്നതാണു്. ഫ്രാഗിറോലാമാ സാവനാറോളാ എ. ഡി. 1452–ൽ ഇറ്റലിയിൽ ഫെറാഡാ എന്ന സ്ഥലത്തു ജനിച്ചു. തന്റെ പ്രേമഭാജനമായി വിചാരിച്ചിരുന്ന ഒരു കന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനു് സാധിക്കാതെ വന്നതു നിമിത്തം, ലോകത്തിന്റെ കെട്ടുപാടുകൾ ഉപേക്ഷിച്ചു് 22–ാമത്തെ വയസ്സിൽ സാവനാറോളാ ഒരു ഡോമിനിക്കൻ സന്യാസമഠത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. തന്റെ ആയുസ്സിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗം ഇറ്റലിയിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ നഗരമായ ഫ്ലോറൻസിൽ ഒരു സന്യാസമഠത്തിന്റെ അധിപനായിട്ടാണു് കഴിച്ചതു്. പട്ടണവാസികളുടെ അഭക്തിയും

ദുർമ്മാർഗ്ഗവും കണ്ടിട്ട്, നീതിവൈരാഗ്യം പൂണ്ടു പരസ്യമായി ജനങ്ങളെ തന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ വഴിയായി പ്രവാചകനെപ്പോലെ അദ്ദേഹം ശാസിച്ചുതുടങ്ങി. ഫ്ളോറൻസ് റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ ഒരു പ്രധാനനായകനായ ലോറൻസൊ ഡി മെഡിസിയെ മുഖപക്ഷം നോക്കാതെ ശക്തിയായി പല സംഗതികളിലും ഇദ്ദേഹം എതിർത്തു. തന്റെ കുറവുകൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞ് അനുതപിക്കാഞ്ഞതു നിമിത്തം ലോറൻസോയുടെ അന്ത്യക്രിയാശയുടെ സമയത്തു പട്ടക്കാർ സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്ന പാപമോചന അറിയിപ്പു ചൊല്ലാതെ സാവനാറോളാ ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നതായി കാണുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗത്തിന്റെ ഫലമായി ഫ്ളോറൻസിൽ ഒരു വലിയ ആത്മിക ഉണർവ്വ് ഉണ്ടാകുന്നതിനിടയായി. അനേകർ തങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങൾ വിട്ട് ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി സന്യാസമഠങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഉല്ലാസപ്രിയന്മാരായ യൌവനക്കാരെ ചേർത്ത് ചില പ്രത്യേക നിബന്ധനകളോടുകൂടെ ഒരു പരിശുദ്ധസമൂഹം സാവനാറോളാ സ്ഥാപിച്ചു. അബാലവൃദ്ധം മാർഗ്ഗകായ്യങ്ങളിൽ അദ്ഭുതപൂർവ്വമായ താല്പര്യവും തീക്ഷ്ണതയും പ്രദർശിപ്പിച്ചു. കുറെക്കാലത്തേക്ക് ഫ്ളോറൻസ് നഗരത്തിൽ പാപ്പായ്ക്കോ രാജാവിനോ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ കൂടുതൽ സ്വാധീനവും ശക്തിയും ഈ സന്യാസിശ്രേഷ്ഠനു ലഭിച്ചിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനപ്രകാരം എ. ഡി. 1470-ൽ, നഗരത്തിലെ ഒട്ടുവളരെ പ്രതിമകളും ചിത്രങ്ങളും അഭക്തികരമായ പുസ്തകങ്ങളും മറ്റു വില പിടിച്ച പല സാധനങ്ങളും അഗ്നിക്കിരയാക്കി. മനുഷ്യരെ തിന്മയിലേക്കു വശീകരിക്കുന്ന മായസാധനങ്ങളായിട്ടത്രെ ഇദ്ദേഹം അവയെ ഗണിച്ചിരുന്നതു്. വെനീസിലെ ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ ഈ ചിത്രങ്ങൾക്കെല്ലാംകൂടെ 22000 സ്വർണ്ണഫ്ളോറിൻസു കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും ഈ ത്യാഗവീരന്റെ മനസ്സു മാറിയില്ല. ഇങ്ങനെ കുറെക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും ഫ്ളോറൻസ് ഒരു പുതിയ നഗരമായിത്തീർന്നു.

പക്ഷേ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമങ്ങൾ നീണ്ടുനിന്നില്ല. തന്റെ ശത്രുക്കളായ മെഡിസിക്കുടുംബക്കാരും, പാപ്പായുംകൂടെ സാവനാറോളായെ ഒടുക്കുന്നതിനായി തരംനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അക്കാലത്തെ പാപ്പായായ അലക്സാണ്ടർ ആറാമനെപ്പോലെ അഭക്തിയും ദുർമ്മാർഗ്ഗവും മൂർത്തീകരിച്ച ഒരാൾ പാപ്പാമാരുടെ സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്നിട്ടില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിനെതിരായി സാവനാറോള പരസ്യമായി പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി പാപ്പാ തന്റെ ബദ്ധശത്രുവായിത്തീർന്നു. അതോടുകൂടെ സാവനാറോളായുടെ അവസാനവും അടുത്തു. ക്രുദ്ധനായ പാപ്പാ ഇദ്ദേഹത്തെ സഭാഭ്രംശം ചെയ്കയും, എ. ഡി. 1498–ൽ ഫ്ളോറൻസിലെ ഗവർമ്മെൻറ് പലവിധ പീഡകളുടെശേഷം ഇദ്ദേഹത്തെ തൂക്കിലിട്ടു കൊല്ലുകയും, നിന്ദ്യസൂചകമായ വിധത്തിൽ മൃതശരീരം അഗ്നിക്കിരയാക്കുകയുംചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്തസാക്ഷിമരണത്തിന്റെശേഷം 19 വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് മാർട്ടിൻ ലൂഥറിന്റെ നവീകരണപ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചതു്. ഇങ്ങനെ സാവനാറോളായുടെ ചിത ക്രിസ്തീയസഭയെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനുള്ള മൂശയായി പരിണമിച്ചു എന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യായം 18

നവീകരണപ്രസ്ഥാനം

ക്രിസ്തുവർഷം 16–ാംശതാബ്ദത്തിൽ യൂറോപ്പിനെ കീഴ്മേൽ മറിച്ചതും മാർട്ടിൻ ലൂഥർ ജർമ്മനിയിൽ ആരംഭിച്ചതും ആയ മതവിപ്ലവം ലോകചരിത്രത്തിലെ സുപ്രധാനമായ സംഭവങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. യൂറോപ്പുചരിത്രത്തിലെ നവീനഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ ലൂഥറിന്റെ കാലം

മുതൽക്കാണ്. ഇതിൽനിന്നും പാശ്ചാത്യലോകചരിത്രത്തിൽ നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തിനുള്ള സ്ഥാനം വ്യക്തമാണല്ലൊ. ഇങ്ങനെ പല വിധത്തിൽ പ്രാധാന്യമുള്ള പ്രസ്തുത പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭകാരണങ്ങൾ, ഗതി, ഫലങ്ങൾ എന്നിവ ചുരുക്കമായി പ്രതിപാദിക്കയെന്നുള്ളതാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

കാരണങ്ങൾ

ലൂഥറിന്റെ നവീകരണപ്രസ്ഥാനം വിജയകരമായിതീർന്നതിന്റെ ഒരു കാരണം സഭയെ അതിന്റെ പരിതാപകരമായ നിലയിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനുള്ള അകാംക്ഷ ലൂഥറിനെപ്പോലെ തന്നെ മറ്റനേകർക്കും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള പരിഷ്കാരേച്ഛുക്കളുടെ നേതാവായിരുന്നു നിമിത്തമത്രെ ലൂഥർ യൂറോപ്പിൽ ഒരു ശക്തിയായി തീരുന്നതിനിടയായതു്. 15-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന അഴിമതികളും, ക്രമക്കേടുകളും എന്തെല്ലാമെന്ന് നാം ചിന്തിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 16-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തെന്നപോലെ, മറ്റേതെങ്കിലും കാലഘട്ടത്തിൽ സഭ അതിന്റെ ആദർശങ്ങളിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ചു, ഇത്രയും ഭയങ്കരമായവിധത്തിൽ അധഃപതിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പതിനഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തിലും പതിനാറാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന പാപ്പാമാരുടെ ചരിത്രത്തെ തുറന്ന് അളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു വ്രണത്തോടുപമിക്കാമെന്ന് ഡീൻഇങ്ങ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ അതിശയോക്തി ലേശംപോലുമില്ല. അക്കാലത്തെ ചില പാപ്പാമാരുടെ ജീവചരിത്രം സാന്മാർഗ്ഗികോദ്ദീപനങ്ങളല്ലെന്ന് റോമൻകത്തോലിക്കു ചരിത്രകാരന്മാർ തന്നെ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിവാഹിതനായിരുന്ന അലക്സാണ്ടർ ആറാമൻ

പാപ്പാ ഏഴ മക്കളുടെ പിതാവായി പരസ്യമായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു മകൻ പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ സഭയിലെ ഒരു പ്രധാന വൈദികസ്ഥാനമായ കർദ്ദിനാൾപദത്തിൽ അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. ഈ പാപ്പായാണു് സാവനറോളയെ ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഉത്സാഹിച്ചതെന്നോർക്കുമ്പോൾ, സന്മാർഗ്ഗബോധവും പാപ്പാമാരും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സംബന്ധം ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. 'യഥാ രാജാ തഥാ പ്രജാ' എന്ന പ്രമാണം അനുസരിച്ചു പട്ടക്കാരുടെയും സന്യാസിമാരുടെയും ജീവിതം എങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്നു് ഊഹിച്ചുകൊള്ളുന്നതു തന്നെ നല്ലതു്. പാപ്പാമാരുടെയും പട്ടക്കാരുടെയും ആഡംബരജീവിതത്തിനാവശ്യമായിരുന്ന പണം ഉണ്ടാക്കിവന്നതു സഭാസംബന്ധമായ കുറ്റങ്ങൾ ചുമത്തിയും കൈക്കൂലി വാങ്ങിയുമായിരുന്നു. വേണ്ടിടത്തോളം പണവും കൊണ്ടു് റോമായിൽ ഒരാൾ ചെല്ലുന്നപക്ഷം, അവിടെവച്ചു തന്നെ, സ്വർഗ്ഗമോ പാപ്പാസ്ഥാനമോ, പാപമോചനമോ എന്തുവേണ്ടാ അയാൾക്കു ലേലത്തിൽ പിടിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത സംഗതികൾ മുടുക്കമായിരുന്നുവെന്നതു പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കള്ളുചെത്തുന്നതിനുള്ള കുത്തക ലേലത്തിൽ പിടിക്കുന്നതുപോലെയാണു് അനേകരും സഭയിലെ ഓരോ സ്ഥാനങ്ങളും ഉദ്യോഗങ്ങളും സമ്പാദിച്ചതു്. സന്യാസിമാർതന്നെയും അവരുടെ പ്രതിജ്ഞകൾ മറന്നു്, സുഖഭോഗികളും, അലസരും, അജ്ഞന്മാരും അയിത്തീർന്നു. ഇടവകപ്പട്ടക്കാരുടെ അജ്ഞതകളും മൂഢവിശ്വാസവും നമുക്കു വിശ്വസിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ഭയങ്കരമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽതന്നെ കുഞ്ഞാടിന്റെ പ്രാർത്ഥന എവിടെനിന്നു കിട്ടിയെന്നോ, ഏതു പുസ്തകത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നോ, അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത പട്ടക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. ബിഷോപ്പന്മാരും പട്ടക്കാരും ജനങ്ങളും തമ്മിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന ദുർവ്യവഹാരങ്ങൾക്കും കലഹങ്ങൾക്കും

കൈയും കണക്കുമില്ല. ധനവാന്മാരുടെ മരണശേഷം അവരുടെ ആത്മാക്കളുടെ ശാന്തിക്കായി കുർബാന ചൊല്ലുന്നതിനുള്ള അവകാശത്തിനായി വിവിധ പുരോഹിതസംഘക്കാർ തമ്മിൽ നടന്നിട്ടുള്ള മത്സരം ചന്തസ്ഥലത്തെ വിലപറച്ചിലിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ദുർമ്മാർഗ്ഗം, ലോകസ്നേഹം, അസൂയ, മത്സരം, എന്നുവേണ്ടാ, ഇരുളിന്റെ സകല വിക്രിയകളിലും ലോകമനുഷ്യരെ ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നവിധത്തിലുള്ള സാമർത്ഥ്യമാണ് അക്കാലത്തെ പാശ്ചാത്യക്രൈസ്തവസഭ സമ്പാദിച്ചിരുന്നത്.

സഭയുടെ ഈ ശോച്യാവസ്ഥയിൽനിന്ന് അതിനെ വിടുവിക്കുന്നതിനു വിക്ലിഫും, ഹസ്സും ചെയ്ത പരിശ്രമങ്ങളുടെ പരാജയം നാം കണ്ടുവല്ലൊ. അതിന്റെശേഷം ഇറാസ്മസ് എന്ന ഒരു പണ്ഡിതൻ വിദ്യാഭ്യാസപ്രകാശത്താൽ ഈ വക ദോഷങ്ങൾ മാറ്റാമെന്നുദ്ദേശിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു. ഇദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള 'മൂഢതയുടെ സ്തുതി' എന്ന പുസ്തകം പാപ്പാമാരുടെയും സാധാരണ ജനങ്ങളുടെയും അന്ധവിശ്വാസത്തെ നല്ലപോലെ ആക്ഷേപിച്ചിരുന്ന ഒരു കൃതിയാണ്. പക്ഷേ, പഴകിയ രോഗങ്ങൾ സാധാരണ മരുന്നുകൊണ്ടു ഭേദപ്പെട്ടു കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

മാർട്ടിൻ ലൂഥർ (എ. ഡി. 1483--1536)

ഈ കാലത്താണു നവീകരണ നായകവീരനായ മാർട്ടിൻലൂഥർ ജർമ്മനിയിൽ ഐസ്ലേബൻ എന്ന സ്ഥലത്തു ജനിച്ചതു. എ. ഡി. 1483-ൽ മാർട്ടിൻ പുണ്യവാന്റെ പെരുന്നാളായ നവംബർ 10-ാംതീയതി ജനിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ലൂഥറിനു മാർട്ടിൻ എന്ന പേരുകൂടെ ലഭിച്ചതു. എർഫർട്ട്സർവകലാശാലയിൽനിന്നു എം. എ. പരീക്ഷ എ. ഡി. 1505-ൽ പാസ്സായശേഷം പിതാവിന്റെ അഗ്രഹപ്രകാരം നിയമപരിശീലനം ആരംഭിച്ചു. പക്ഷെ തന്റെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ലൂഥറിനെ യൌവനാരംഭത്തിൽ

തന്നെ ഹോമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി സന്യാസവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു ഇദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു ഒരു മഠത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. സാപ്രവൃത്തികളാൽ രക്ഷസമ്പാദിക്കാമെന്നു ധരിച്ചിരുന്ന ഈ യുവസന്യാസി മറ്റുള്ളവരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുമാറു് നോമ്പിലും ഉപവാസത്തിലും, ത്യാഗവ്രതത്തിലും കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. തന്നെത്താൻ ചമ്മട്ടികൊണ്ടു അടിച്ചു ശരീരത്തെ ഉണ്ഡിപ്പിക്കയും ഉപവാസംകൊണ്ടു പലപ്പോഴും ബോധരഹിതനായി വീഴുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. 'സന്യാസവ്രതംകൊണ്ടു ആർക്കെങ്കിലും സ്വർഗ്ഗം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്കു അതു കിട്ടുമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ' എന്നു ലൂഥർ പിന്നീടൊരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾകൊണ്ടോ, സ്വന്ത നീതികൊണ്ടോ, സാപ്രയത്നംകൊണ്ടോ ഒരിക്കലും രക്ഷപ്രാപിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല എന്നുള്ള പരമസത്യം വി. പൌലൊസ് റോമക്കെഴുതിയ ലേഖനം പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയത്തു ഒരു മിന്നൽപോലെ, മനസ്സിൽകൂടി കടന്നു തന്റെ ആത്മതമസ്സിനെ സാല്വനേരത്തേക്കു നീക്കി. ഈ കാലത്തെങ്ങും ഒട്ടുംതന്നെ മനസ്സമാധാനം ലൂഥർ അനുഭവിച്ചിരുന്നില്ല.

എ. ഡി. 1508–ൽ വിറൻബർഗ്ഗിൽ പുതുതായി സ്ഥാപിച്ച സർവകലാശാലയിൽ അറിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ തത്വജ്ഞാനം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനായി ലൂഥറിനെ നിയമിച്ചു. മൂന്നുവർഷം കഴിഞ്ഞു തന്റെ മഠത്തിന്റെ ഏതോ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു ലൂഥർ റോമാനഗരത്തിൽ പോകുന്നതിനിടയായി. ഇദ്ദേഹം സാധാരണ പുണ്യയാത്രക്കാർ ചെയ്യുന്നുള്ളതിലധികം ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടെ റോമിലെ വിശുദ്ധസ്ഥലങ്ങൾ എല്ലാം സന്ദർശിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കയും, കുർബാന കാണുകയും, നേർച്ച ഇടുകയും, മറ്റനേകം ചടങ്ങുകൾ നിറവേറ്റുകയുംചെയ്തു. റോമാനഗരത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന വിശുദ്ധകല്പടികൾ (Santa Scala) ഭയഭക്തിപൂർവം ലൂഥർ മുട്ടുകു

ത്തി പ്രയാസപ്പെട്ട കയറുന്ന സമയത്തു 'നീതിമാൻ വിശ്വാസത്താൽ ജീവിക്കും' എന്നുള്ള വേദവാക്യം ഒരു മിന്നൽപോലെ ലൂഥറിന്റെ മാനസ്സികകണ്ണുകൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായി. ഉടൻതന്നെ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു, സാവധാനത്തിൽ കല്പട വിട്ടു ഇറങ്ങിപ്പോരികയും ചെയ്തു. ഈതു ലൂഥറിന്റെ മാനസാന്തര സന്ദർഭമായി ഗണിക്കാവുന്നതാണു്.

എ. ഡി. 1512–ൽ ലൂഥർ വിറ്റൻബർഗ്ഗിൽ തിരികെ വന്നു, വൈദികഡാക്ടർ (പണ്ഡിതൻ) എന്ന ബിരുദം സമ്പാദിച്ചു് സർവകലാശാലയിൽ വേദപുസ്തകം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു തുടങ്ങി. സൊജന്യമായ ദൈവകൃപ മൂലമത്രെ മനുഷ്യർ രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതെന്നുള്ള പുതിയനിയമസത്യം പരസ്യമായി ലൂഥർ പള്ളിയിലും സർവകലാശാലയിലും ഉപദേശിച്ചുതുടങ്ങിയതിന്റെ ഫലമായി ജർമ്മനിയിൽ പൊതുവെ ഒരു ആത്മിക ഉണർവുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടായ ഒരു സംഭവത്തെ നവീകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നാന്ദിയായി ഗണിക്കാവുന്നതാണു്.

നവീകരണോദ്യമത്തിന്റെ ആരംഭവും അനന്തരഗതിയും

എ. ഡി. 1517 ഒക്ടോബർ 31–ാംതീയതി, വടക്കെ ജർമ്മനിയിൽ, വിറ്റൻബർഗ് എന്ന സ്ഥലത്തെ പള്ളിവാതുക്കൽ പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തെ ഒരു വൈദിക പ്രസംഗകനും സന്യാസിയുമായിരുന്ന മാർട്ടിൻ ലൂഥർ പാപമോചനച്ചീട്ടുവില്പനയെ ഖണ്ഡിച്ചു ചില വാദങ്ങളെഴുതി പരസ്യപ്പെടുത്തിയ സന്ദർഭമാണു് നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ജന്മമുഹൂർത്തമായി സാധാരണ ഗണിച്ചുപോരുന്നതു്. റോമാനഗരത്തിലുള്ള വി. പത്രോസിന്റെ ദേവാലയം എന്ന പ്രസിദ്ധപള്ളിയുടെ അറ്റകുറ്റപ്പണികൾക്കായി പാപ്പായുടെ ലീയൊപത്താമനാറെ പണം ആവശ്യമായി. പള്ളിപണിക്കായി

അന്നും ഇന്നും പണം പിരിക്കുന്നതു എളുപ്പമല്ലല്ലോ. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പാപ്പാ കണ്ടുപിടിച്ച വിദ്യയാണു പാപമോചനം വിൽക്കുന്ന സമ്പ്രദായം. പാപ്പായുടെ ഒരു ഏജൻറായ ടെട്സെൽ (Tetzel) എന്ന സന്യാസി പാപമോചന ചീട്ടും * വാങ്ങി വിറൻബേർഗ്ഗിൽവന്നു കച്ചവടം മുറുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഭൂതകാലത്തെയും ഭാവികാലത്തെയും പാപങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ മോചിച്ചു ആരെയും ബസ്സ്ഫുക്കനായിലെ അഗ്നിയിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടെന്നു സാധാരണ ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഈ ചീട്ടുകൾക്കു നല്ല പിരിവുണ്ടായതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. പാപം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണു പ്രസ്തുത വാണിജ്യത്തിൻെറ ഫലമെന്നു ലൂഥറിനു മനസ്സിലായപ്പോൾ സഹിക്കവഹിയാത്ത ധൈരാഗ്യത്തോടുകൂടെ മേൽവിവരിച്ചതുപോലെ പാപമോചനച്ചീട്ടിനെതിരായുള്ള 95 ഖണ്ഡനങ്ങൾ പരസ്യംചെയ്തു.

ലത്തീനിൽ എഴുതിപ്പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന ലൂഥറിൻെറ പ്രഖ്യാപനം രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കകം ജർമ്മനിരാജ്യമാസകലവും ഒരു മാസത്തിനകം യൂറോപ്പിൽ മുഴുവനും പ്രസിദ്ധമായി. ലൂഥറിൻെറ വീരകൃത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വർത്തമാനം പാപ്പായുടെ ചെവികളിൽ എത്തി. പക്ഷേ ആദ്യം അദ്ദേഹം ഇതത്ര വകവച്ചില്ലെങ്കിലും വേഗം മട്ടുമാറി. എ. ഡി. 1518-ൽ റോമയിൽ ചെന്നു സമാധാനം ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനായി ലൂഥറിനു കല്പന അയച്ചെങ്കിലും സാക്സനിയിലെ പ്രഭുവിൻെറ സാമർത്ഥ്യത്താൽ ലൂഥറിൻെറ വിസ്താരം ജർമ്മൻരാജ്യത്തുവച്ചുതന്നെ ആകട്ടെ എന്നു പിന്നീടു പാപ്പാ സമ്മതിച്ചു. ഒഗ്സ്ബർഗ്ഗിൽവച്ചു പാപ്പായുടെ പ്രതിനിധി ലൂഥറിനെ വിസ്തരിച്ചു ഒരു ഇടത്തുട്ടുകാരൻ എന്ന പേരു സ്ഥാപിച്ചു. താൻ

---

* പാപമോചനച്ചീട്ടിൻെറ മാതൃക അനുബന്ധത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

നിർദ്ദോഷി ആണെന്നു വാദിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു പൊതു സുന്നഹദോസിനെ തൻെറ ഭാഗം കേൾപ്പിക്കണമെന്നു ലൂഥർ താല്പര്യപ്പെട്ടു. പാപ്പായുടെ അടുക്കൽനിന്നു നീതിപരമായ ഒരു തീരുമാനം ലഭിക്കയില്ലെന്നു ബോധപ്പെട്ടപ്പോഴാണു ലൂഥർ ഈ വിധത്തിൽ ചിന്തിച്ചതു്. എ. ഡി. 1519–ൽ ലൂഥറും, പാപ്പായുടെ ഒരു പാർശ്വവർത്തിയും സമർത്ഥനുമായ ജോൺ എക്ക് എന്ന ആളുമായി ലീപ്പ്സിഗ് എന്ന സ്ഥലത്തുവച്ചു ഉണ്ടായ വാദപ്രതിവാദത്തിൽ തൻെറ അഭിപ്രായങ്ങൾ ജോൺ ഹസ്സിൻെറ അഭിപ്രായങ്ങളോടു അനുരൂപമാണെന്നും, സുന്നഹദോസുകൾക്കുതന്നെയും തെറ്ററ്റിക്കുടെന്നില്ലെന്നും, മറും എക്ക് ലൂഥറിനെക്കൊണ്ടു സമ്മതിപ്പിച്ചു ലൂഥറിനെ പരസ്യമായി ഒരു വിപ്ലവകക്ഷിയും ഇടത്തുട്ടുകാരനും എന്ന കുറ്റത്തിനു വിധേയനാക്കി. ഇതിനടുത്തുതന്നെ മൂന്നു പ്രബന്ധങ്ങൾ ലൂഥർ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അവയിൽ റോമാസഭയുടെ ഉപദേശാചാരങ്ങളെ നിർദ്ദയം നിരൂപണംചെയ്തു അവ വേദവാക്യത്തിനും, സാമാന്യബുദ്ധിക്കു തന്നെയും പ്രതിക്രൂലമായിട്ടുള്ളവയാണെന്നു ലൂഥർ സമർത്ഥിച്ചിരുന്നു. വസ്തുമാറ്റോപദേശം, പുരോഹിതന്മാരുടെ അവിവാഹിതജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിഷ്കർഷ, പൌരോഹിത്യ മാദ്ധ്യസ്ഥം, പാപ്പായുടെ ശ്രേഷ്ഠാധികാരം എന്നീവക റോമാ ഉപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതു അബദ്ധവും അനാവശ്യവും അന്നെന്നു ലൂഥർ തെളിയിച്ചു. വസ്തുമാറ്റോപദേശം 'രാക്ഷസതുല്യമായ ഒരു കാപട്യം' (Monstrous phantom) ആണെന്നാണു ഇദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ പ്രസംഗങ്ങൾ വഴിയായും പുസ്തകങ്ങൾ മൂലവും റോമാസഭയെ വെല്ലുവിളിച്ചിരുന്ന ലൂഥറിനെ പാപ്പാ വെറുതെ വിട്ടേക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാനില്ലല്ലൊ. ലൂഥറിൻെറ ഉപദേശങ്ങളെ ശപിച്ചും, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തീയ്യിട്ടു ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനു ജനങ്ങളെ താല്പര്യപ്പെടുത്തിയും, 60 ദിവസത്തിനകം അനുതപിക്കാത്തപ

ക്ഷം മജിസ്ട്രേട്ടന്മാർ മുഖാന്തരം ഇടത്തട്ടുകാർക്കുള്ള മരണശിക്ഷയ്ക്കുപ്പിക്കുമെന്നു ഭയപ്പെടുത്തിയും, പാപ്പാ ഔദ്യോഗികമായ ഒരു ബുള്ളാ അയച്ചു. ധീരമനസ്കനായ ലൂഥർ പാപ്പായുടെ ഭീഷണികളെ തൃണവൽഗണിച്ചതേയുള്ളു. ഡിസംബർ 10-ാംതീയതി വിറ്റൻബർഗ്ഗിലെ ജനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ വച്ചു അദ്ദേഹം പാപ്പായുടെ കൽപന എഴുതിയിരുന്ന കടലാസിനു സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു തീകൊളുത്തി. എന്തൊരു ധൈര്യം!

പാപ്പായുടെ അധികാരത്തെ ലൂഥർ വകവെക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടിട്ടു ചക്രവർത്തിയെ തന്റെ വശത്താക്കി എങ്ങനെയെങ്കിലും ലൂഥറിനെ തുലയ്ക്കുവാനോ എന്നു ലീയോ ഉദ്ദേശിച്ചു. എ. ഡി. 1521-ൽ വോംസ് (Worms) എന്ന സ്ഥലത്തു ചാൾസ് അഞ്ചാമൻ ചക്രവർത്തി ഒരു ഡയറ്റ് (പാർലമെന്റു) വിളിച്ചുകൂട്ടി, ലൂഥറിന്റെ കാര്യം വിചാരണയ്ക്കെടുത്തു. പാപ്പായുടെ ഭാഗത്തുനിന്നു പ്രോസിക്യൂഷൻ നടത്തി. ലൂഥറിന്റെമേൽ അനേക കുറ്റങ്ങൾ ആരോപിച്ചു. ഇവയെല്ലാം അനുതപിച്ചോ വരുവാനുള്ളതിനു ചക്രവർത്തി തന്നെ ലൂഥറിനോടു ഉണർത്തിച്ചപ്പോൾ, 'തിരുവചനംകൊണ്ടോ, യുക്തികൊണ്ടോ എന്നെ ബോധപ്പെടുത്താത്തപക്ഷം, ഞാൻ ഒന്നും പിൻവലിക്കാൻ തയ്യാറില്ല. ഞാൻ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നു, എനിക്കു മറിച്ചൊന്നും ചെയ്യുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ല. ദൈവം എനിക്കു സഹായിക്കട്ടെ' എന്നു ലൂഥർ കൊടുത്ത മറുപടി ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായിട്ടുണ്ടു. പാപ്പായുടെ മുടക്കിനും പുറമെ ചക്രവർത്തിയുടെ നിരോധനാജ്ഞയും ലൂഥറിന്റെ തലയിൽ കയറി. ലൂഥറിനെ മരണശിക്ഷയ്ക്കു വിധിച്ചു. പക്ഷേ ഇതിനിടയിൽ ചില സ്നേഹിതന്മാർ ലൂഥറിനെ രഹസ്യമായി നാടുകടത്തി വാർട്ടബർഗ്ഗ് എന്ന സ്ഥലത്തു പത്തുമാസക്കാലം താമസിപ്പിച്ചു. ഇവിടെവച്ചാണു ലൂഥർ വേദപുസ്തകം ജർമ്മൻഭാഷയിലേക്കു തർജ്ജമചെയ്തതു. ഡയറ്റ് ക

ഴിഞ്ഞു 10 വർഷക്കാലത്തേക്കു ചക്രവർത്തി ജർമ്മനിയിൽ കാലുകുത്തിയിട്ടില്ല. ജർമ്മനിയിലെ സാമന്തരാജാക്കന്മാർ ചക്രവർത്തിയുടെ അധികാരം വിലവച്ചിരുന്നുമില്ല. അതു കൊണ്ടു ലൂഥർ സാമാന്യം ക്ഷേമത്തോടുകൂടെ തന്നെ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി.

വേംസിലെ വിസ്താരംമൂലം ലൂഥർ ജർമ്മൻരാജ്യത്തിന്റെ പൊതുവെയുള്ള ഒരു കണ്ണിലുണ്ണിയായിത്തീർന്നു. ജർമ്മനിയിലുള്ള പല രാജാക്കന്മാരും സംസ്ഥാനങ്ങളും നവീകരണോപദേശങ്ങൾ ഹാർദ്ദവമായി സ്വീകരിച്ചു് ലൂഥറിന്റെ ഭാഗം ചേർന്നുനിന്നു. എ. ഡി. 1526–ൽ സ്പീയർ(Speier) എന്ന സ്ഥലത്തു കൂടിയ ഒരു ഡയറിൽവച്ചു് നവീകരണാനുസരണമായ വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ജർമ്മനിയിലെ ജനങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചു. എ. ഡി. 1529–ൽ പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തുതന്നെ കൂടിയ വേറൊരു ഡയറിൽവച്ചാണു് 'പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു്' (പ്രതിഷേധകന്മാർ) എന്ന വാക്കു് സൃഷ്ടിച്ചതു്. ജർമ്മനി രണ്ടുകക്ഷിയായി പിരിഞ്ഞു. തെക്കെജർമ്മനി റോമാസഭയിലും വടക്കെജർമ്മനി ലൂഥറിന്റെ സഭയിലും നിന്നുകൊണ്ടു അന്യോന്യം മത്സരിക്കാനും കലഹിക്കാനും തുടങ്ങി. ഇരുകൂട്ടരും തമ്മിലുള്ള മത്സരം എ. ഡി. 1555–ൽ ഓഗ്സ്ബർഗ്ഗിൽവച്ചുണ്ടായ ഉടമ്പടി നിമിത്തമാണു് അവസാനിച്ചതു്. പക്ഷേ ഇതിനകമായി ലൂഥർ പരലോകപ്രാപ്തനായി (എ. ഡി. 1546).

ലൂഥർ എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ താഴെ കാണുന്നവയാണു്:—

(1) എ. ഡി. 1518. 'തീരുമാനങ്ങൾ'.

(2) എ. ഡി. 1520. ജർമ്മൻരാജ്യത്തെ ക്രിസ്തീയ പ്രഭുക്കന്മാരോടുള്ള ഒരു അപേക്ഷ.

(3) എ ഡി. 1520. സഭയുടെ ബാബിലോന്യ അടിമ.

(4) ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം.

(5) കർഷകന്മാർക്കെതിരായുള്ള ഒരു ലഘുലേഖ.

ലൂഥറിന്റെ ചരിത്രം സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു് സ്ഥലം അനുവദിക്കുന്നില്ല. സന്യാസജീവിതം ഉപേക്ഷിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും ആറു മക്കളുടെ പിതാവായിരുന്നുവെന്നും കാണുന്നു. ജർമ്മനിയിൽ കൃഷീവലന്മാരെല്ലാവരുംകൂടെ അവരുടെ ജന്മിമാരായ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ അധികാരത്തെ നിഷേധിച്ചു ലഹളയുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ ലൂഥർ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഭാഗം ചേർന്നുനിന്നു ജനസാമാന്യത്തിനെതിരായി പ്രവർത്തിച്ചതു തന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള ഒരു കളങ്കമായി പലരും ഗണിച്ചിരുന്നു. ലൂഥറിനു സംഗീതത്തിൽ അസാമാന്യ വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ പല പാട്ടുകൾ ഇന്നും ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്നു. ലോകചരിത്രത്തിലെ മഹാപുരുഷന്മാരിൽ ഒരാളായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്ന മാർട്ടിൻ ലൂഥറിനെ ക്രിസ്തീയസഭ കൃതജ്ഞതാപൂർവം നിത്യം സ്മരിക്കുന്നതാണു്.

സ്വിംഗ്ലിയും (എ ഡി. 1484-1531)

സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിലെ നവീകരണപ്രസ്ഥാനവും

സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിലെ നവീകരണകർത്താവായിത്തീർന്നതു ലൂഥറിന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന സ്വിംഗ്ലി എന്ന മഹാനാണു്. ഹൽഡ്രിക്കു് സ്വിംഗ്ലി എ. ഡി. 1484-ൽ ജനിച്ചു. ഇദ്ദേഹം ബാസൽ, വിയന്ന, ആദിയായ സ്ഥലങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തശേഷം എ. ഡി. 1519-ൽ പ്രസ്തുത രാജ്യത്തെ ഒരു പ്രധാന പട്ടണമായ സൂറിച്ചിലെ പട്ടക്കാരനായിത്തീർന്നു. 1522-ൽ സൂറിച്ചിലെ ചില പൌരന്മാർ നോമ്പിൽ ഭക്ഷിക്കരുതാത്ത ചില സാധനങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചുവെന്നുള്ള കുറ്റത്തെക്കുറിച്ചു അന്വേഷണം നടത്തിയപ്പോൾ അവരെല്ലാം സ്വിംഗ്ലിയുടെ ഉപദേശം അനുസരിച്ചതെ സഭയുടെ

ഈ വിധത്തിലുള്ള ചട്ടംകെട്ടുകളെ പ്രതിഷേധിക്കുന്നതെന്ന് പ്രത്യക്ഷമായി. സ്വിംഗ്ലി അനേകനാളുകളായി വേദപുസ്തകമാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നടത്തയ്ക്ക് ആധാരമായിരിക്കേണ്ടതെന്നും സഭയുടെ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും ഉപദേശങ്ങൾക്കും തിരുവചനത്തോട് തുല്യമായ സ്ഥാനമില്ലെന്നും സൂറിച്ചിൽ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസ്തുത കേസ് സൂറിച്ചിലെ പട്ടണവാസികൾ തന്നെ സ്വിംഗ്ലിയുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം തീരുമാനിച്ചു. ലൂഥർ പാപമോചനച്ചീട്ടിനെതിരായി ശബ്ദം ഉയർത്തിയ സമയത്തുതന്നെ സ്വിംഗ്ലി റോമാസഭയുടെ വേറൊരു ദുരാചാരമായ പുണ്യയാത്രയ്ക്കെതിരായി സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എ. ഡി. 1522-ൽ സ്വിംഗ്ലി റോമാസഭയുമായുള്ള ബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ച്, സൂറിച്ചിലും സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിൽ പൊതുവെയും നവീകരണോപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ച് പ്രസ്തുത രാജ്യത്തെ ഒരു നവീകൃത രാജ്യമാക്കിത്തീർത്തു. പരിശുദ്ധന്മാരുടെ പ്രതിമകൾ പള്ളികളിൽനിന്നു നീക്കി. മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള കുർബാന നിറുത്തലാക്കി. പരിശുദ്ധന്മാരുടെ അസ്ഥികളും, സംഗീതസാമഗ്രികളും നശിപ്പിച്ചു. പട്ടക്കാർക്കു വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തു. കർത്താവിന്റെ അത്താഴം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ലളിതമാക്കിത്തീർത്തു. മാമ്മോദീസാ, ശവസംസ്കാരം മുതലായവയ്ക്ക് ഫീസ് ആവശ്യമില്ലെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. വേദപുസ്തകം എല്ലാവരും വായിച്ചുകേൾക്കുന്നതിനും ശുശ്രൂഷാസമയത്തു സുവിശേഷവിഹിതമായ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ഉണ്ടാക്കി. ഇങ്ങനെ പല പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിയശേഷം സ്വിംഗ്ലി എ. ഡി. 1531-ൽ പരലോകപ്രാപ്തനായി.

ജോൺ കാൽവിൻ (എ. ഡി. 1509—1564)

സ്വിറ്റ്സർലണ്ട് രാജ്യത്ത് അക്കാലത്ത് ഉപയോഗ

ത്തിലിരുന്നതു് ജർമ്മൻ, ഫ്രഞ്ചു് എന്നീ രണ്ടു ഭാഷകളാണു്. ജർമ്മൻ ഭാഷാഭിജ്ഞന്മാരായ സ്വിസ്സു് ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സ്വിംഗ്ലിയും, ഫ്രഞ്ചുഭാഷ സംസാരിച്ചുവന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ജോൺ കാൽവിനും അതതു നവീകരണ നേതാക്കന്മാരായിത്തീർന്നു.

എ. ഡി. 1509–ൽ ഫ്രാൻസിൽ പിക്കാർഡി എന്ന സ്ഥലത്തു ജനിച്ചു്, പാരീസു് മുതലായ വിദ്യാസ്ഥാനങ്ങളിൽ വച്ചു് ലത്തീൻഭാഷയും നിയമപരിജ്ഞാനവും സമ്പാദിച്ചു ലോകത്തിൽ ഒരു ഉയർന്നനില പ്രാപിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു് പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ജോൺ കാൽവിന്റെ മനസ്സു് യൗവനാരംഭത്തോടുകൂടെ മാർഗ്ഗകായ്ങ്ങളിലേക്കു ശക്തിയായി ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. ലൂഥറിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഈ സമയത്തേക്കു് യൂറോപ്പിലെങ്ങും പ്രചരിച്ചിരുന്നു. സഭാപരിഷ്കാരം മൻനിറുത്തി ഈ യുവാവു് എ. ഡി. 1536–ൽ പിൽക്കാലത്തു സുപ്രസിദ്ധമായി തീർന്നിട്ടുള്ളതും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു് മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇന്നും ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതുമായ 'ക്രിസ്യമാർഗ്ഗസ്ഥാപനകൾ' എന്ന പുസ്തകം എഴുതി പ്രസിദ്ധംചെയ്തു.

ആ വർഷംതന്നെ ഒരു യാത്രാമദ്ധ്യേ ഇദ്ദേഹം സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിൽ ജനീവാ എന്ന സ്ഥലത്തു ഒരു രാത്രി താമസിക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ ഫാറൽ എന്ന ഒരു നവീകരണ പ്രസംഗകന്റെ ഭവനത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്നതിനിടയായി. ഈ സംഭവം കാൽവിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ ഘട്ടത്തെക്കുറിക്കുന്നതാണു്. ഫാറലിന്റെ നിർബന്ധം നിമിത്തം കാൽവിൻ അന്നുരാത്രി മാത്രമല്ല തന്റെ ശിഷ്ടായുസ്സു് മുഴുവൻ തന്നെ ജനീവായിൽ കഴിക്കുന്നതിനും സ്വപാണ്ഡിത്യം, പ്രസംഗചാതുര്യം, ഭരണവൈഭവം എന്നീ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ മൂലം ജനീവായിലും സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിൽ പൊതുവെയും, യൂറോപ്പിന്റെ പലഭാഗങ്ങളിലും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു മതത്തിനു

ശരിയായ അടിസ്ഥാനമിട്ടു് കെട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നതിനും സാധിച്ചു. ജനീവായിലെ സഭ ഒരു മാതൃകാസഭയാക്കുന്നതിനാണു് കാൽവിൻ ശ്രമിച്ചതു്: 25 വർഷക്കാലത്തോളം, മുസ്സോലിനി ഇറ്റലി ഭരിച്ചതുപോലെ, ജനീവാ പട്ടണത്തിന്റെ ഒരു ആത്മിക സേനാനായകനായും ജനാധിപതി (Dictator) ആയും കാൽവിൻ തന്റെ സഭ ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നു. കാൽവിന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കോൽവിളംബരം നെതർലണ്ടു്സു്, ഇറ്റലി, ഇംഗ്ലണ്ടു്, സ്കോട്ട്ലണ്ടു് തുടങ്ങിയായ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു് അനേകർ ജനീവായിൽ വന്നു അഭ്യസനം ചെയ്യുന്നതിനും അവർ മുഖാന്തരം നവീകരണവിശ്വാസം നാനാരാജ്യങ്ങളിൽ കാലതാമസമെന്യേ പ്രചരിക്കുന്നതിനും ഇടയായി. കാൽവിന്റെ പ്രത്യേക ഉപദേശങ്ങൾ എല്ലാം വിസ്തരിക്കുന്നതിനു് നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ മുൻനിയമം, വിശുദ്ധ അത്താഴത്തിലുള്ള കർത്താവിന്റെ ആത്മികാധിവാസം, പൌരോഹിത്യവർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട ഏവർക്കും ഉള്ള തുല്യസ്ഥാനം തുടങ്ങിയായവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശത്തിലെ പ്രധാനതത്വങ്ങളാണെന്നു ഓർത്തിരിക്കുന്നതു കൊള്ളാം.

എ. ഡി. 1564 മെയ് 27–ംതീയതി ജോൺ കാൽവിൻ തന്റെ വാത്സല്യനഗരമായ ജനീവായിൽനിന്നു് സ്വർഗ്ഗീയയരുശലേമിലേക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടു. കാൽവിനെ നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അക്വിനാസു് എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. പ്രസ്ബിറ്റീറിയൻ സഭക്കാരുടെ ഉപദേശവും ഭരണസമ്പ്രദായവും കാൽവിന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തിന്റെയും ഭരണവിശേഷത്തിന്റെയും ഓർമ്മസ്തംഭങ്ങളായി ഇപ്പോഴും ലോകമാസകലം ശോഭിക്കുന്നു.

നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ച

യൂറോപ്പിൽ പൊതുവെ നവീകരണപ്രസ്ഥാനം വ്യാപിച്ചതു്, ജർമ്മനി, സ്വിറ്റ്സർലണ്ടു് എന്നീ രണ്ടു പ്രധാ

ന രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നാണു്. എ. ഡി. 1537–നും 40–നും ഇടയ്ക്കു തന്നേ ലൂഥറിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ ഡൻമാർക്കു്, നോർവെ, സ്വീഡൻ, ഐസ്ലാണ്ടു് എന്നീ അയൽരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനും പ്രബലപ്പെടുന്നതിനും ഇടയായതു് ലൂഥറിനു ചാരിത്രാഭ്യുജ്ജനകമായ ഒരു സംഗതി ആയിരുന്നു.

ഫ്രാൻസു്, ഹോളണ്ടു്, സ്കോട്ട്ലണ്ടു് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ നവീകരണവെളിച്ചം പ്രവേശിച്ചതു കാൽവിന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു്. കാൽവിന്റെ മരണത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഫ്രാൻസിൽ ഒരു നവീകരണസഭ സ്ഥാപിതമായി. എ. ഡി. 1459–നും 1563–നും മദ്ധ്യയാണു ഹോളണ്ടിൽ കാൽവിന്റെ പ്രമാണങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള ഒരു സഭ രൂപവൽക്കരിച്ചതു്. കാൽവിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായ ജോൺ നോക്സു് എന്ന മഹാനാണു് സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെ നവീകരണകർത്താവു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നവീകരണം ആരംഭിച്ചതു ഹെൻറി എട്ടാമൻ രാജാവിന്റെ കാലത്താണു്. സ്വന്ത ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ചു വേറൊരു സ്ത്രീയെ പരിഗ്രഹിക്കുന്നതിനു പാപ്പാ സമ്മതിക്കാഞ്ഞതു നിമിത്തം, രാജാവു പാപ്പായോടു മത്സരിക്കയും കാലക്രമേണ നവീകരണ ഉപദേശങ്ങൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വേരുറച്ചു ഇംഗ്ലീഷ് സഭ റോമാഭരണത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രയാകയും ചെയ്തു (എ. ഡി. 1534). ഹസ്സിന്റെ ജന്മസ്ഥലമായ ബൊഹീമിയാ, പോളണ്ടു്, ഹംഗറി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം 1564–ൽ ഒട്ടുവളരെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു് മതാനുസാരികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ പല കാരണങ്ങളാൽ ഒരു ശതാബ്ദത്തിനകം ഈ രാജ്യത്തിലെ മിക്ക സഭകളും ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നതിനിടയായി.

നവീകരണ തത്വങ്ങൾ

നവീകരണകാലചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു പ്രസിദ്ധ കൃതി ചമച്ചിട്ടുള്ള ഡോക്ടർ ലിണ്ട്സെ എന്ന മ

ഹാൻ തഴെപ്പറയുന്നവയാണ് നവീകരണതത്വങ്ങളായി ഗണിച്ചിരിക്കുന്നതു്:—

1. സകല വിശ്വാസികൾക്കും പൗരോഹിത്യ സ്ഥാനമുണ്ടു്. പൌരോഹിത്യ മദ്ധ്യസ്ഥവിശ്വാസം വേദാനുസരണമായിട്ടുള്ളതല്ല.

2. കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളാലല്ല, വിശ്വാസത്താലത്രെ മനുഷ്യൻ ദൈവമുമ്പാകെ നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നതു്.

3. സഭയുടെ പാരമ്പര്യവും ചട്ടംകെട്ടുകളുമല്ല, വേദപുസ്തകമത്രേ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും അധാരമായിരിക്കേണ്ടതു്. 'മൃഗത്തിനു പുൽത്തകിടിപോലെയും, മനുഷ്യനു വീട്ടുപോലെയും, പക്ഷിക്കു കൂട്ടുപോലെയും, കടൽക്കോഴിക്കു പാറപ്പിളർപ്പുപോലെയും, മത്സ്യത്തിനു നദിപോലെയും അതു വിശ്വസിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾക്കു തിരുവചനം' എന്നു ലൂഥർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

4. വിശുദ്ധ ക്രമാശകളിൽവച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനവും തിരുവത്താഴവുമാണ് പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടു കർമ്മങ്ങൾ. വസ്തുമാറ്റം എന്ന ഉപദേശം ലൂഥർ ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നെങ്കിലും തിരുവത്താഴത്തിൽ കർത്താവു സന്നിഹിതനാകുന്നുവെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ലൂഥറിന്റെ ഈ വിശ്വാസത്തിനു യഥാർത്ഥാധിവാസവാദം (Consubstantiation) എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. തന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായുള്ള ഒരു ചിഹ്നം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു കർത്താവിന്റെ അത്താഴത്തെക്കുറിച്ചു സ്വിംഗ്ലി പറിപ്പിച്ചുവന്നതു്. ഈ രണ്ടു വിശ്വാസങ്ങൾക്കും മദ്ധ്യേയുള്ള ഒരു നില കാൽവിൻ അവലംബിച്ചിരുന്നു.

നവീകരണപ്രസ്ഥാനം മൂലം പാശ്ചാത്യ ക്രിസ്തീയ സഭയ്ക്കും ലോകത്തിനു പൊതുവെയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന നന്മകൾ ചുരുക്കമായി രേഖപ്പെടുത്തിയശേഷം ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം.

യേശുക്രിസ്തു തന്റെ രക്തം മൂലം നമുക്കു സാധിച്ചുതന്നിരിക്കുന്ന ആത്മികസ്വാതന്ത്ര്യം, ദൈവസന്നിധിയിൽ പാപികൾക്കു അനുവദിച്ചിരിക്കുന്ന നേരിട്ടുള്ള പ്രവേശനം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശം പാശ്ചാത്യസഭയിൽ പുനർജീവിപ്പിച്ചതു നവീകരണകർത്താക്കന്മാരാണു്. പാപ്പായുടെയോ, പരിശുദ്ധന്മാരുടെയോ ശുപാർശ കൂടാതെ അനുതപിക്കുന്ന ഒരു പാപിക്കു ദൈവസന്നിധിയിൽ പ്രവേശനമുണ്ടെന്നു പുരോഹിതന്മാരുടെ അടിമയിൽ കിടന്ന ക്രിസ്തീയ സഭയ്ക്കു തെളിയിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുത്തതു തന്നെ എത്ര മഹത്തരമായ ഒരു ആത്മികശുശ്രൂഷയാണു്! ദൈവത്തെ ആത്മാവിലും സത്യത്തിലും വന്ദിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം പാശ്ചാത്യലോകത്തിനു നല്ലതുപോലെ ബോധപ്പെട്ടതു നവീകരണകാലത്താണു്. വേദപുസ്തകത്തെ അതിന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥാനത്തു ഉയർത്തിവച്ചു മനുഷ്യരുടെ കാലുകൾക്കു വിളക്കും വഴിക്കു പ്രകാശവുമായിത്തീരുവാൻ തക്കവണ്ണം സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതും നവീകരണമത്രേ. ലോകജീവിതത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത സാധാരണ മനുഷ്യരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ നവീകരണകർത്താക്കന്മാർ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരുന്നു. ചെരുപ്പുകുത്തിയും കൊല്ലനും കൃഷിക്കാരനും ഒരുപോലെ ദൈവത്താൽ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ട പുരോഹിതന്മാരാകുന്നുവെന്നു ലൂഥർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്. ശാസ്ത്രം, തത്വജ്ഞാനം, രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം, എന്നീ വിവിധ കലകളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ലോകത്തിന്റെ പൊതുവെയുള്ള ശ്രേയസ്സിനും നവീകരണപ്രസ്ഥാനം നിദാനമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് നിർമ്മത്സരബുദ്ധികളായ ഏവരും സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു വാസ്തവമാണു്.

അദ്ധ്യായം 19

എതിർ നവീകരണം
അഥവാ
റോമാസഭയിലുണ്ടായ ഉണർവ്വ്

മാർട്ടിൻ ലൂഥറും ഇതര നവീകരണ കർത്താക്കന്മാരും ആരംഭിച്ച നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിജയത്തിനു റോമാസഭയിൽതന്നെ കാലക്രമേണ വളർന്നുവന്ന മതപരിഷ്കാരോദ്യമങ്ങൾ സാക്ഷിനിൽക്കുന്നു. വിക്ലിഫ്, ഹസ്സ്, ഇറാസ്മസ്, ലൂഥർ എന്നിവരുടെ ശ്രമങ്ങൾ തൽക്കാലത്തേക്കു നിഷ്ഫലമായി തോന്നിയെങ്കിലും കാലാന്തരത്തിൽ ഇവരുടെ ജീവിതസാക്ഷ്യംമൂലം റോമാസഭയിൽ തന്നെ നവീകരണത്തിന്റെ ആത്മാവു വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങി. ഈ വിധത്തിൽ സഭയുടെ വിശ്വാസജീവിതങ്ങളെ നിർമ്മലീകരിച്ചു ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും, റോമാസഭയുടെ ശത്രുക്കളായ ലൂഥർ പ്രഭൃതികളുടെ നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തെ പ്രതിഷേധിക്കുന്നതിനുമായി 16-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ റോമാസഭയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഒരു പരിഷ്കാരഗതിയെ ആണ് 'എതിർനവീകരണ'മെന്ന പേരിനാൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

സഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടിയ മൌഢ്യങ്ങൾ നീക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹമാണ് ഈ ഉണർവ്വിന്റെ ഒരു പ്രധാന ലക്ഷണമായി കണ്ടുവന്നത്. എ ഡി. 1523-ൽ 'ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനാലയം' എന്ന പേരിൽ റോമാനഗരത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച ഒരു ചെറിയ സമൂഹത്തിന്റെ അംഗങ്ങൾ വേദപുസ്തകവും വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ആധാരമാക്കി സഭയിൽ ഉപദേശസംബന്ധമായ പല പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. 'വിശ്വാസത്താലുള്ള നീതീകരണം' എന്ന നവീകരണതത്വം തന്നെ അ

ഖർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നെന്നു പറയാം. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരുമായി യോജിക്കുന്നതിനു ഇവർ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അവരുടെ ശ്രമങ്ങൾ സഫലമായില്ല. സഭയുടെ വിശ്വാസപരിഷ്കാരം സംബന്ധിച്ചു ട്രെൻറ് എന്ന സ്ഥലത്തു (എ. ഡി. 1545—1564) കൂടിയ ഒരു കൌൺസിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുവിശ്വാസം തകർത്തു പൊടിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഈ കൌൺസിലിൻെറ ദൃഢനിശ്ചയം. ഈ ഉദ്ദേശ്യം മുൻനിറുത്തി, വിശ്വാസത്തിലുള്ള നീതീകരണം എന്ന ഉപദേശം, വേദപുസ്തകത്തിൻെറ ശ്രേഷ്ഠാധികാരം, അയ്മേനികൾക്കു വിശുദ്ധ മേശയിൽവച്ചു അപ്പത്തോടുകൂടെ വീഞ്ഞും ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം തുടങ്ങിയായി നവീകരണ രുചിയുണ്ടായിരുന്ന പല ഉപദേശാചാരങ്ങളെ കൌൺസിൽ നിഷേധിച്ചു, സഭയേയും, സഭാദ്ധ്യക്ഷനായ പാപ്പായേയും, സഭയുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളേയും, പഴയ വിശ്വാസാനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും അല്പം ചില പരിഷ്കാരങ്ങളോടുകൂടെ അവയുടെ പൂർവ്വസ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ട്രെൻറിലെ കൌൺസിലിൻെറ ഫലമായി മതസംഗതികളടങ്ങിയ ഒരു ചോദ്യോത്തര പുസ്തകവും അയ്മേനികൾ വായിച്ചുകൂടാത്ത പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന ഒരു നിരോധിതപുസ്തകപ്പട്ടികയും (Index Expurgatorius) റോമാസഭയുടെ സമ്പത്തായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

ഇഗ്നേഷ്യസ് ലൊയോളാ (എ. ഡി. 1491–1556)

റോമാസഭയുടെ ഉണർച്ച നാനാമുഖമായിരുന്നുവെന്നു ഇക്കാലത്തെ റോമാസഭയുടെ ഒരു നായകനായിത്തീർന്ന ഇഗ്നേഷ്യസ് ലൊയോളായുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. സ്പെയിനിൽ ഒരു പ്രഭുകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന ലൊയോളാ ഒരു പടയാളിയായിട്ടാണു ജീവിതം ആരംഭിച്ചതു. 1521–ൽ ഒരു യുദ്ധത്തിൽവച്ചു ഇദ്ദേഹത്തിനു അംഗവൈകല്യം സംഭവിക്കയും, അനന്തരം ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ സ

ദേശി ആയിരുന്ന ഡോമിനിക്കിനെപ്പോലെ കത്താവിന്റെ ഒരു പടയാളി ആയിത്തീരുന്നതിനു നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്തു. ലൂഥറിനെപ്പോലെ ലൊയോളായും ഒരു സന്യാസിമഠത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു', അവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണു ദൈവം ഇഗ്നേഹത്തെ ദർശിക്കുന്നതിനിടയായതു്. ഏറെത്താമസിയാതെ തുർക്കികളോടു കത്താവിനെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്നതിനായി ലൊയോളാ പലസ്തീൻനാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. അതു് കഴിഞ്ഞശേഷം ഒരു സ്കൂളിൽ ചേർന്നു ലത്തീൻ ഭാഷ അഭ്യസിച്ചു. പ്രവൃത്തിശീലം ലൊയോളായിൽ മികച്ചിരുന്നെങ്കിലും, ഇഗ്നേഹത്തിനു സ്വഭാവസ്ഥിരതയും ഉത്സാഹബുദ്ധിയും അത്രത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സാധാരണ മനുഷ്യർക്കില്ലാത്ത പല പ്രത്യേകതകൾ ലൊയോളായിൽ കണ്ടുവന്നിരുന്നു. അത്ഭുതകരമായ ചില ദർശനങ്ങൾക്കു് ഇഗ്നേഹം വശംവദനായിത്തീർന്നു. ഈ സമയത്തു ലൊയോളാ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകമായ 'ആത്മികവ്യായാമം' (Spiritual Exercises) ഇന്നും പലരും വിലമതിച്ചുവരുന്നു.

എ. ഡി. 1540–ൽ ലൊയോളാ ഒൻപതു ശിഷ്യന്മാരെ ചേർത്തു ഒരു സംഘം സ്ഥാപിച്ചു പാപ്പായുടെ അടുക്കൽ അംഗീകാരത്തിനും അനുഗ്രഹത്തിനും അയി അപേക്ഷിച്ചു. 'യേശുസമൂഹം' (Society of Jesus) എന്നായിരുന്നു ആ സംഘത്തിന്റെ പേരു്. സാധാരണ സന്യാസിസമൂഹങ്ങളെപ്പോലെ പ്രത്യേകവേഷമോ, നിബന്ധനകളോ പ്രസ്തുത സമൂഹം ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. പാപ്പായേയും അവരുടെ തലവനേയും അനുസരിക്കുന്നതിൽ ലൊയോളാ വളരെ നിഷ്കർഷ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. പാപ്പാ ഈ സമൂഹത്തെ അംഗീകരിച്ചു അനുഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തു.

ലൊയോളായുടെ സമൂഹാംഗങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായി യൂറോപ്പിലും ലോകത്തിൽ പൊതുവെയും സ്തുത്യർ

ഹമായവിധത്തിൽ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജസ്വിറ്റു് സമൂഹക്കാരുടെ സ്കൂളുകൾ യൂറോപ്പിലുള്ള ഇതര വിദ്യാലയങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു എണ്ണത്തിലും കായ്ക്ഷമതയിലും മുൻപിട്ടു നിന്നിരുന്നതുനിമിത്തം റോമാസഭയുടെ പ്രശസ്തി തന്നെ വർദ്ധിക്കുന്നതിനിടയായി. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു 'മാർക്ക്' കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കണ്ടുപിടിച്ചതു ഇവരാണത്രെ.

വിദ്യാഭ്യാസംമൂലം യൂറോപ്പിലെ ബാലികാബാലന്മാരെ സഭയിലേക്കു ആകർഷിച്ചതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ, വിദേശങ്ങളിൽ സുവിശേഷവേല ചെയ്യുന്നതിനായി മിഷ്യനറിമാരെ അയയ്ക്കുന്നതിലും അഭിനന്ദനീയമായ ദീർഘദൃഷ്ടിയോടും മതവൈരാഗ്യത്തോടുംകൂടെ ജസ്വിറ്റു് സമൂഹക്കാർ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. പതിനാറാം ശതാബ്ദത്തിൽ തന്നെ പശ്ചിമദ്വീപുകൾ (West Indies), മെക്സിക്കോ, വടക്കെ അമേരിക്ക എന്നീ ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ അനേക കത്തോലിക്കു സന്യാസിമാർ മിഷ്യനറിവേലയ്ക്കായി ഒരുമ്പെട്ടു. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സമുദ്രതീരം സന്ദർശിച്ചു ആശ്ചര്യകരമായ വിധത്തിൽ സുവിശേഷവേല നടത്തിയ ഫ്രാൻസിസ്സു് ശൌയ്യർ (Francis Xavier) എന്ന അത്ഭുതപുരുഷൻ തന്നെ ഒരു ജസ്വിറ്റു് മിഷ്യനറിയും ലൊയോളായുടെ സ്നേഹിതനും ആയിരുന്നു.

ഇഗ്നേഷ്യസ്സു് ലൊയോളാ എ. ഡി. 1556-ൽ പരലോകപ്രാപ്തനായി. റോമാസഭയുടെ ഒരു ഉദ്ധാരകനായിത്തീർന്ന ലൊയോളായുടെ നാമം റോമൻകത്തോലിക്കർക്കു് ഒരു പരിശുദ്ധനാമമായി തീർന്നിരിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

റോമാസഭയിലുണ്ടായ പുതിയ ഉണർച്ചയ്ക്കു് 'എതിർനവീകരണ'മെന്നുള്ള പേരു് സിദ്ധിക്കുന്നതിനിടയായതു അതു പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു് മതത്തിനെതിരായുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നതുകൊണ്ടത്രെ. നവീകരണപ്രസ്ഥാനം തുലയ്ക്കുന്നതിനായി റോമാസഭ അതിന്റെ പൂർണ്ണശക്തിയും ഉപയോഗിച്ചിരു

ന്നു. ഈ ഭാഗംക്രൂടെ നമ്മുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമാകേണ്ടതാണു്. 'ഇൻക്വിസിഷൻ' (Inquisition) എന്ന ഭയങ്കര വ്യവസ്ഥാപ്രദായംമൂലം എത്ര പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു മതാനുസാരികളെ റോമാസഭ സംഹരിച്ചിരിക്കുന്നു! ഇൻക്വിസിഷൻ എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു് അർത്ഥമാക്കുന്നതു സഭാസംബന്ധമായ ഒരു കോടതിമർഷൽ, അഥവാ, സൈനികനിയമപ്രകാരമുള്ള വിസ്താരസഭ എന്നാണു്. ഇററലി, സ്പെയിൻ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇൻക്വിസിഷൻ സ്ഥാപിച്ചതുമൂലം, അനേകായിരം പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു കക്ഷികൾക്കു് ജീവഹാനി വരുകയും, ഒട്ടുവളരെ ജനങ്ങൾ റോമാസഭയിൽ ചേരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇൻഡ്യയിൽ ഗോവാ എന്ന സ്ഥലത്തുതന്നെയും ഒരുകാലത്തു് ഇൻക്വിസിഷൻ മൂലമുള്ള ശിക്ഷ നടപ്പായിരുന്നു. മേൽകാണിച്ച വഴികളിലെല്ലാമാണു് റോമാസഭയിൽ 16–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന മതതീക്ഷ്ണതയും പരിഷ്കാരേച്ഛയും ബഹിർഗമിച്ചതു്.

അദ്ധ്യായം 20

ഇംഗ്ലണ്ടിലെയും അമേരിക്കയിലെയും പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകൾ

അംഗ്ലിക്കൻ, പ്രസ്ബിററീരിയൻ, വെസ്ലിയൻ, മെത്തഡിസ്ററ്, എപ്പിസ്കോപ്പൽ, കോൺഗ്രിഗേഷ്യനൽ, ബാപ്ററിസ്ററ് മുതലായി ഒട്ടുവളരെ സഭകൾ കഴിഞ്ഞ നൂറു്, നൂറൻപതു് വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇൻഡ്യയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, ഇവയുടെ മാതൃസഭകൾ എല്ലാംതന്നെ ഇംഗ്ലണ്ടു്, അമേരിക്ക മുതലായ പാ

ശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ആണെന്നും, വായനക്കാക്കേവക്കും അറിവുണ്ടെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് സഭയുടെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളായ പ്രസ്തുത സഭകളുടെ ഒരു മുരുങ്ങിയ വൃത്താന്തം താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു:—

1. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭ

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഏറവും പുരാതനസഭ ആയ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭ അഥവാ, ചർച്ചു് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ടു്, ഗ്രെയിറ്റു് ബ്രിട്ടനിലെ രാഷ്ട്രീയഘടനയിൽ തന്നെ ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനം സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു മഹൽസ്ഥാപനയാണു്. വളരെക്കാലമായി ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാക്കന്മാരെ വാഴിക്കുന്നതു് കാൻറർബറിയിലെ ആർച്ചുബിഷോപ്പിൻെറ അവകാശമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. തെർത്തുല്യൻെറയും ഓറിജൻെറയും കാലങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സഭയെ ആംഗ്ലിക്കൻസഭ എന്നു് ഒരർത്ഥത്തിൽ വിളിക്കാമെങ്കിലും, സാധാരണയായി നവീകരണകാലത്തോടുകൂടെ പാപ്പായുടെ അധികാരം നിഷേധിച്ചു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സ്ഥാപിച്ച സഭയെയാണു് പ്രസ്തുത നാമംകൊണ്ടു് നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നവീകരണം ആരംഭിച്ചതു് ഹെൻറി എട്ടാൻ രാജാവിൻെറ കാലത്താണെന്നു മേൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ രാജാവിൻെറ പ്രേരണയാലത്രെ പാപ്പായുടെ അധിപത്യം ഉപേക്ഷിച്ചു് രേഖാമൂലം രാജാവിനെ സഭയുടെ തലവനായി പാർലമെൻറു് എ. ഡി. 1534–ൽ സ്വീകരിച്ചതു് (Supremacy Act). ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലെ വിവിധവകുപ്പുകളെ ഇന്നും അന്യോന്യം ബന്ധിച്ചു ഏകയോഗക്ഷേമമായി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോരുന്ന (Book of Common Prayer) ബുക്കു് ഓഫ് കോമൺപ്രേയർ എന്ന ആരാധനക്രമപുസ്തകവും 39 Articles of Faith എന്ന മതസംഗതികളും, ഹെൻറി എട്ടാമൻെറ മക്കളും പിൻഗാമികളും ആയ എഡ്വവർഡു് ആറാമൻ രാജാ

വിന്റെയും (1549) എലിസബേത്ത് രാജ്ഞിയുടെയും (1563) കാലത്താണ് രൂപവൽക്കരിച്ചത്. ഇവയെല്ലാം ആംഗ്ലിക്കൻസഭയുടെ അടിസ്ഥാനക്കല്ലുകളായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്.

ഉപദേശസംബന്ധമായി ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ, ഹൈച്ചർച്ച്, ബ്രോഡ്ചർച്ച്, ലോചർച്ച് എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ മൂന്നു കക്ഷികളും ആംഗ്ലിക്കൻസഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരായി കാൻറർബറിയിലെയും യോർക്കിലെയും ആർച്ചുബിഷോപ്പന്മാരെയും വിശ്വാസാധാരമായി മേൽപറഞ്ഞ മതസംഗതികളെയും പൊതുവിൽ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ വിശേഷാൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. പാർലമെൻറ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഏകസഭയായി ആംഗ്ലിക്കൻസഭയെ നിയമപ്രകാരം അംഗീകരിച്ചതു നിമിത്തമാണ് (Established Church of England) ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ട് എന്ന അപരനാമം ഈ സഭയ്ക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതു. 16-ാം ശതാബ്ദം മുതൽ ഭരണസംബന്ധമായി ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഗവർമ്മെൻറിന്റെ ഒരു വകുപ്പ് എന്നപോലെ ആംഗ്ലിക്കൻസഭ ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. ഒരു പുതിയ ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെ നിയമനം, സഭയിലെ ഒരു നല്ലപങ്ക് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം, പള്ളികളുടെ മേൽനോട്ടം ആദിയായവ ഗവർമ്മെൻറുതന്നെ വഹിച്ചുവരുന്നു. പാർലമെൻറിലെ പ്രഭുസഭയിൽ ബിഷോപ്പന്മാർക്കു സാമാജികന്മാരാകുന്നതിനുള്ള അവകാശം ഉണ്ട്. ഗവർമ്മെൻറും സഭയും തമ്മിലുള്ള ഔദ്യോഗികബന്ധം നിർത്തിവയ്ക്കുന്നതിനു് ആധുനികകാലത്തു പലവിധത്തിലുള്ള ശ്രമങ്ങൾ സഭയിൽ നടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

കാൻറർബറി ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെയും യോർക്കിലെ ആർച്ചുബിഷോപ്പിന്റെയും ഭരണസീമയിൽ യഥാക്രമം നാല്പത്തിമൂന്നും പതിമൂന്നും എപ്പിസ്കോപ്പൽ ഇടവകകൾ ഉൾ

പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇടവകബിഷോപ്പന്മാരും ഇതര വൈദികന്മാരുടെ പ്രതിനിധികളും അടങ്ങിയ കൊൺവൊക്കേഷ്യൻ (Convocation) എന്നും, വൈദികേതരായ പ്രതിപുരുഷന്മാരുൾപ്പെട്ട നാഷ്യനൽ അസ്സംബ്ളി(National Assembley) എന്നും രണ്ടു ഭരണസമിതികളാണ് സഭയ്ക്കുള്ളത്.

ആംഗ്ലിക്കൻസഭയിലെ സുവിശേഷസമൂഹങ്ങളായ ചർച്ച് മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി (സി. എം. എസ്), സുവിശേഷപ്രചരണസംഘം (എസ്സ്. പി. ജി.) (1701), Society of St. John the Evangelist, Oxford Mission ആദിയായ സുവിശേഷസംഘങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനഫലമായി ഇൻഡ്യാ, ചൈനാ, ആഫ്രിക്കാ, അമേരിക്കാ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആംഗ്ലിക്കൻ സഭകൾക്കും ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ട് എന്ന പര്യായശബ്ദം ഉപയോഗിച്ചുവരാറുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തോടു രാഷ്ട്രീയബന്ധം ഉള്ള കാനഡാ, ഓസ്ത്രേലിയാ, സിലോൺ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഗ്രെയിറ്റ്ബ്രിട്ടനിൽനിന്നു ജനങ്ങൾ കുടിയേറി പാർക്കയാൽ, അവിടവിടെ ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ ശാഖകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള സഭകൾക്കു ഒരുവിധത്തിൽ ഈ പേരു അനുചിതം തന്നെ.

ഈസ്റ്റ് ഇൻഡ്യാ കമ്പനിയുടെ ചാപ്ലേന്മാരെ ഇൻഡ്യയിലെ ആംഗ്ലിക്കൻസഭയുടെ പ്രാരംഭപ്രവർത്തകന്മാരായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ എ. ഡി. 1814–ൽ ബിഷോപ്പ് മിഡിൽട്ടൻ കൽക്കട്ടായിലെ ഒന്നാമത്തെ ബിഷോപ്പായി നിയമിക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടെ സഭ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ വളർച്ച പ്രാപിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരുകാലത്ത് സിലോൺ, മലയാസംസ്ഥാനം, ഓസ്ത്രേലിയാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളെല്ലാം കൽക്കട്ടായിലെ ബിഷോപ്പിന്റെ ഇടവകാതിർത്തിയിൽ ഉള്ളടങ്ങിയിരുന്നു. കാലക്രമേണ ഭരണസൌകര്യം പ്രമാണിച്ച് ഓരോ ബിഷോപ്പന്മാരുടെ കീഴിൽ പുതിയ ഇടവകകൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.

കൽക്കട്ടായിലെ ബിഷോപ്പും ഇൻഡ്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും ആയിരുന്ന മോസ്റ്റ് റവ. ഡാക്ടർ വെസ്റ്റ്കൊട്ടിന്റെ ഭരണപരിധിയിൽ മദ്രാസ് (1835), ബോംബെ (1837), കൊളംബൂ (1845), റംഗ്രൺ, ലാഹോർ (1877), തിരുവിതാംക്കൂർ (1879), തിരുനെൽവേലി (1896), ചൊട്ടാനാഗപ്പൂർ (1890), ലക്ക്നൌ (1893), നാഗപ്പൂർ (1902), അസ്സാം (1914), ഡോർണക്കൽ (1912), നാസിക്ക് (1929) എന്നിങ്ങനെ പതിമ്മൂന്ന് എപ്പിസ്കോപ്പൽ ഇടവകകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.* എപ്പിസ്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസും, ജനറൽ കൌൺസിൽ എന്നീ രണ്ടു സമാജങ്ങൾ വഴിയായിട്ടത്രെ സഭാഭരണം നടന്നുവരുന്നതു്. ഇൻഡ്യയിലെ ആംഗ്ളിക്കൻസഭ മാതൃസഭയുടെ അധികാരത്തിൽനിന്നു കാലക്രമേണ വിമുക്തയായി ഒരു സ്വതന്ത്ര ദേശീയസഭയായിത്തീരുന്നതിനു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രമങ്ങൾ സ്തുത്യർഹമത്രെ. 1930 മാർച്ചു മാസം മുതൽ ചർച്ചു് ഓഫ് ഇംഗ്ളണ്ടു് എന്ന പേർ ഉപേക്ഷിച്ചു് 'ചർച്ചു് ഓഫ് ഇൻഡ്യ, ബർമ്മ, സിലോൺ' എന്ന പുതിയ പേരു പാർലമെൻറു് അനുമതിവാങ്ങി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുവെന്നുള്ളതു് ഈ തരുണത്തിൽ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണു്.

2. പ്രസ്ബിറ്റീറിയൻസഭ

ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ നോക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ളണ്ടിൽ ആംഗ്ളിക്കൻസഭയുള്ള സ്ഥാനമാണു് സ്കോട്ട്ലണ്ടിൽ പ്രസ്ബിറ്റീ

---

* ഇവയിൽ മദ്രാസ്, ജാഫ്നാ, തിരുവിതാംക്കൂർ, തിരുനൽവേലി, ഡോർനക്കൽ എന്നീ മഹാഇടവകകളും സി. എസ്. ഐ. യുടെ രൂപീകരണത്തോടുകൂടെ ആംഗ്ളിക്കൻസഭയുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽനിന്നു് വേർപെട്ടുകയുണ്ടായി. ആംഗ്ളിക്കൻസഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ റൈറ്റു് റവ. എ. എൻ. മുക്കർജി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടാകുന്നു. ഇപ്പോൾ ഈ സഭയ്ക്കു് 20 മെത്രാസന ഇടവകകളും 20 മെത്രാന്മാരും ആയി ഉള്ളതു്. (Ed)

റിയൻസഭസ്സ് ലഭ്യമായിരിക്കുന്നതു്. ആംഗ്ളിക്കൻസഭയും പ്രസ്ബിറ്റീരിയൻസഭയും തമ്മിൽ വിശ്വാസം, ഭരണക്രമം എന്നീ സംഗതികളിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടു്. ഇംഗ്ളണ്ടിന്റെ അയൽ രാജ്യമായ സ്കോട്ട്ലണ്ടിൽ ഈവിധത്തിലുള്ള ഒരു സഭ ഉണ്ടായതെങ്ങനെയെന്നു് ചിന്തിക്കാം.

ജോൺകാൽവിന്റെ ശിഷ്യനായ ജോൺ നോക്സ് (Knox) മൂലമാണു് സ്കോട്ട്ലണ്ടിൽ നവീകരണോപദേശങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചതെന്നു് നാം കണ്ടുവല്ലോ. നവീകരണപ്രചാരകനും നായകനും ആയ ഇദ്ദേഹത്തിനു സ്കോട്ട്ലണ്ടുചരിത്രത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പലവിധ പരാജയങ്ങളുടെശേഷം നോക്സിന്റെ സ്വാധീനംമൂലം സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെ പാർലമെൻറു് റോമാമതം ഉപേക്ഷിച്ചു് നവീകരണമതവിശ്വാസം സ്കോട്ട്ലണ്ടിന്റെ അംഗീകൃതവിശ്വാസമായി എ. ഡി. 1560–ൽ സ്വീകരിച്ചു; അതേവർഷംതന്നെ സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെ ഒന്നാമത്തെ ജനറൽ അസംബ്ളി (പൊതുസഭായോഗം), ഭരണക്രമം സംബന്ധിച്ചു ചില നിബന്ധനകൾ ഉണ്ടാക്കി പാർലമെൻറിനു സമർപ്പിക്കയുംചെയ്തു. എ. ഡി. 1564–ലാണു് 'നോക്സിന്റെ തക്സാ' എന്നു് ഇപ്പോൾ അറിഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു ആരാധനാക്രമം ജനറൽ അസംബ്ളി അംഗീകരിച്ചതു്. നോക്സിന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞു് (എ. ഡി. 1572) ഇംഗ്ളണ്ടും സ്കോട്ട്ലണ്ടും ഒരു രാജാവിന്റെ ഭരണത്തിൻകീഴ് വന്നതോടുകൂടെ, ഇംഗ്ളണ്ടിലെ ഗവർമ്മെൻറു് ഇംഗ്ലീഷ് സഭാഭരണക്രമവും വിശ്വാസരീതിയും സ്കോട്ട്ലണ്ടിൽ പ്രബലപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ശ്രമിച്ചെങ്കിലും, കാൽവിനിൽനിന്നു് ജോൺനോക്സു് വഴിയായി ലഭിച്ച പ്രസ്ബിറ്റീരിയൻ വിശ്വാസാചാരസമ്പ്രദായങ്ങൾ സ്കോച്ചു് ജനങ്ങൾ മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്നു. തന്നിമിത്തം പ്രസ്ബിറ്റീരിയൻ വിശ്വാസത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്ന Westminster Con-

fession, Directory of Worship, Shorter and Larger Catechisms എന്നീ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ വിശ്വാസരേഖകൾ എ. ഡി. 1644-നും 1648-നും ഇടയ്ക്ക് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടെന്നതിനും മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെയെങ്കിലും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമ്മെൻറ് അവയെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ഇടയായി. ക്രിസ്താബ്ദം 1661-ൽ ആണ് പാർലമെൻറ് നിയമപ്രകാരം പ്രസ്ബിറ്റീറിയൻസഭയെ സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെ വ്യവസ്ഥാപിതസഭയാക്കി (Established Church of Scotland) തീർത്തത്.

പ്രസ്ബിറ്റീറിയൻസഭയുടെ ചില പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങൾക്രമേ ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഒന്നാമതായി, അതു സാധാരണ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പൽ സഭയല്ല. മൂപ്പന്മാരാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സഭയെന്നാണ് പ്രസ്ബിറ്റീറിയൻസഭ എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ധരിക്കേണ്ടതു് (പ്രസ്ബിറ്റർ = മൂപ്പൻ). സഭയിലെ പട്ടക്കാരുടെ സ്ഥാനത്തുള്ളവർക്കു മാത്രമല്ല, അത്മായ പ്രതിപുരുഷന്മാർക്കും മൂപ്പന്മാർ എന്നുള്ള പേരുണ്ട്. സഭാഭരണംസംബന്ധിച്ചു സഭാംഗങ്ങളായ അത്മായക്കാർക്കു, ശുശ്രൂഷകന്മാരായ മൂപ്പന്മാരോടു തുല്യമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടെന്നും, സഭയുടെ തലവൻ ജനങ്ങളാൽ ഒരു നിശ്ചിതകാലത്തേക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരു മൂപ്പൻ ആണെന്നും ഉള്ളതു് വക്തവ്യമാണ്. ഇങ്ങനെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന അദ്ധ്യക്ഷനു മോഡറേറ്റർ (Moderator) എന്ന പേരു ലഭിക്കുന്നു.

ഇംഗ്ലണ്ട്, ഫ്രാൻസ്, സ്വിറ്റ്സർലണ്ട്, നെതർലണ്ട്സ്, ഹംഗറി അമേരിക്ക എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലും സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെ പോലെതന്നെ പ്രസ്ബിറ്റീറിയൻ സഭാശാഖകൾ കാലക്രമേണ സ്ഥാപിതമായി. സുവിശേഷസമൂഹങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനഫലമായി ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യ, ചൈന,

ആഫ്രിക്ക ആദിയായ പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലും പ്രസ്തുതസഭയുടെ അംഗങ്ങളെ കാണ്മാനുണ്ട്.

ചർച്ച് ഓഫ് സ്കോട്ട്ലണ്ട് ക്രമേണ അടുത്തകാലംവരെ പ്രസ്ബിറ്റീരിയൻ സഭയുടെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളായ പല സഭകൾക്രമേ യോജിച്ചു ഫ്രീചർച്ച് ഓഫ് സ്കോട്ട്ലണ്ട് എന്നപേരിൽ ഒരു സ്വതന്ത്രസഭയും നിലനിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ 1928-ൽ ഈ രണ്ടു സഭകളുംക്രമേ ഒന്നായിച്ചേർന്നതു നിമിത്തം പ്രസ്ബിറ്റീരിയൻ വിശ്വാസമുള്ള ഒറ്റ ഒരു സഭ മാത്രമേ ഇപ്പോൾ അവിടെയുള്ളു. ഇതു് സഭാപുനരൈക്യപ്രവർത്തകന്മാർക്കു് ധൈര്യപ്രദമായ ഒരു സംഗതിയാണു്.

3. മെതഡിസ്റ്റ്സഭ

സഭാംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ നോക്കുന്നപക്ഷം ഇന്നു ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ്സഭ എന്ന പ്രൌഢസ്ഥാനം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന മെതഡിസ്റ്റ് (വെസ്ലിയൻ) സഭ 18-ാംശതാബ്ദത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ജോൺവെസ്ലി എന്ന മഹാപുരുഷൻറെ പ്രയത്നഫലമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണു്. പതിനെട്ടാംശതാബ്ദത്തിലെ ഏറ്റവും ശക്തിയേറിയ മനസ്സു് വെസ്ലിയുടേതായിരുന്നുവെന്നു ഇംഗ്ലീഷ് കവിയായ സത്തിയും, 'ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മാത്രമല്ല ക്രൈസ്തവലോകത്തിൻറെ മാർഗ്ഗസംബന്ധമായ ചരിത്രത്തിലും തൻറെ ജീവിതത്താലും പ്രവൃത്തികളാലും സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു അസാധാരണ മനുഷ്യൻ' എന്നു് പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന ഗ്ലാഡ്സ്റ്റനും ജോൺവെസ്ലിയെക്കുറിച്ചു സാക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു ഇദ്ദേഹത്തിൻറെ മാഹാത്മ്യം ബോധ്യപ്പെടുന്നതാണു്.

മെതഡിസ്റ്റ്സഭയുടെ പൂർവകാലചരിത്രവും വെസ്ലിയുടെ ജീവിതവും തമ്മിൽ അവിഭാജ്യമായ ഒരു സംബന്ധം ഉള്ളതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിൻറെ ജീവിതകഥ ചുരുക്കമായി താഴെച്ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു:—ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ലിങ്കൻഷയറിലുള്ള എ

പ്പ്വത്ത് (Epworth) എന്ന സ്ഥലത്തു എ. ഡി. 1703–ൽ ഒരു അംഗ്ലിക്കൻ വൈദികന്റെ മകനായി ജോൺ വെസ്ലി ഭ്രജാതനായി. 'ദൈവഭക്തിയുള്ള മനുഷ്യക്കെല്ലാം ദൈവഭക്തിയുള്ള മാതാക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു' എന്നു സാധു സുന്ദരസിംഗ് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തിനു വെസ്ലി ഒരു നല്ല ഉദാഹരണമാണു്. സ്വരാജ്യവും കുടുംബവും ബന്ധുമിത്രാദികളെയും വിട്ടുപിരിഞ്ഞു അമേരിക്കയിലെ കാട്ടു ജാതികളുടെ ഇടയിലേക്കു ഒരു മിഷ്യനറി ആയി പോകുന്നതിനുള്ള താൽപര്യം ജോൺവെസ്ലി പ്രദർശിപ്പിച്ചപ്പോൾ, മാതാവു വിസമ്മതിച്ചില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, 'എനിക്കു ഇരുപതു മക്കളുണ്ടെങ്കിൽ അവരെല്ലാം മിഷ്യനറിമാരാകുന്നതിൽ കൂടുതൽ സന്തോഷം എനിക്കുണ്ടാവാനില്ല' എന്നു പറഞ്ഞു മകനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ഓക്സ്ഫോർഡ് സർവകലാശാലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം വെസ്ലി പട്ടമേറ്റു, തന്റെ പിതാവിന്റെ ഇടവകയിൽ കുറെക്കാലം ജോലി നോക്കി. എ. ഡി. 1729–ൽ തിരികെ ഓക്സ്ഫോർഡിൽ ഒരു ട്യൂട്ടറായി വന്നുചേർന്നപ്പോൾ കുറെ സ്നേഹിതന്മാരെ ചേർത്തു് പുതിയനിയമം പഠിക്കുന്നതിനും, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും, രോഗികളെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി ഒരു ചെറിയ സംഘം ആരംഭിച്ചു. ഓക്സ്ഫോർഡിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇവരെ അക്ഷേപിച്ചു വിളിച്ചുവന്ന "മെതഡിസ്റ്റ്" ("ക്രമത്തിൽ നിഷ്കർഷയുള്ളവർ") എന്ന പേരാണു് കാലാന്തരത്തിൽ വെസ്ലിയുടെ സഭാനാമധേയമായിത്തീരുന്നതിനിടയായതു്. വെസ്ലിയോടുകൂടെ പിൽക്കാലങ്ങളിൽ സുവിശേഷവേല ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്ന സ്വസഹോദരനും പ്രസിദ്ധഗായകകവിയും ആയ ചാൾസ് വെസ്ലിയും, സുപ്രസിദ്ധ ഉണർവുപ്രസംഗകനുമായ ജോർജ്ജ് വിറ്റ്ഫീൽഡും ഈ പ്രാർത്ഥനക്കൂട്ടത്തിന്റെ അംഗങ്ങളായിരുന്നു.

സുവിശേഷവേലയിലുള്ള താൽപര്യംനിമിത്തം വെസ്ലിസഹോദരന്മാർ രണ്ടുപേരുംകൂടെ ഓക്സ്ഫോർഡ്

വിട്ടു് അമേരിക്കയിലേക്കു യാത്രയായി. അമേരിക്കരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഒരുങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട താൻതന്നെ മാനസാന്തരപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്നു ജോൺവെസ്ലി പിന്നീടൊരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. തങ്ങളുടെ പ്രയത്നം സഫലമാകാതെ, വെസ്ലിസഹോദരന്മാർ തിരികെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വന്നുചേർന്നു. ഈ യാത്രയിൽവച്ചു വെസ്ലി മൊറേവ്യൻ സഹോദരന്മാരെ കണ്ടുമുട്ടിയതുനിമിത്തം തനിക്കു ജീവിതത്തിൽ ഒരു പുതിയ ദർശനം ലഭിച്ചു. വെസ്ലി ഒരു ഹൈച്ചർച്ചുകാരനായി വളർന്നുവന്നിരുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവഭക്തിക്കും ദൈവവിശ്വാസത്തിനും ഒരു ഹൈച്ചർച്ചുഗതിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഓർക്കേണ്ടതാണു്. ദൈവവുമായുള്ള ക്രൂട്ടായ്മ, പാപബോധം, രക്ഷാനിശ്ചയം, ഇവ ക്രൂട്ടതൽ യഥാർത്ഥമായിത്തീരുന്നതിനു് വെസ്ലി അഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മൊറേവ്യരുമായുള്ള സംസർഗ്ഗഫലമായി തന്റെ ദൈവവിശ്വാസം കേവലം ബലഹീനമായിട്ടുള്ളതെന്നു ബോധ്യമായി. ഇങ്ങനെ ഹൃദയത്തിൽ നൊമ്പരപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയത്തു ഒരു അംഗ്ലിക്കൻസഭായോഗത്തിൽ ജോൺവെസ്ലി പോകുന്നതിനും അവിടെവച്ചു റോമരുടെ ലേഖനത്തിനു ലൂഥർ എഴുതിയ വ്യാഖ്യാനം വായിച്ചു കേൾക്കുന്നതിനും ഇടയായി. ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസംമൂലം ലഭിക്കുന്ന രക്ഷയെക്കുറിച്ചു കേട്ട ഉടൻതന്നെ വെസ്ലി കർത്താവിനു തന്റെ ഹൃദയം കൊടുത്തു. ദൈവം തന്റെ പാപം അശേഷമായി കഴുകികളഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ബോധവും തൽക്ഷണം അനുഭവമായി. വെസ്ലിയുടെ മാനസാന്തരദിവസമായ എ. ഡി. 1738 മെയ് 24-ാം തീയതി ഇംഗ്ലീഷ് ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ ദശ ആരംഭിച്ചുവെന്നു പ്രസിദ്ധ ചിന്തകനായ ലക്കി (Lecky) പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മെതഡിസ്റ്റ്സഭയുടെ ജന്മദിവസവും അതുതന്നെ ആയിരുന്നു.

ജോൺവെസ്ലി, ചാറൽസ്വെസ്ലി, വിറ്റ്ഫീൽഡ് എ

ന്നീ മൂവരുംകൂടെ ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ നാനാഭാഗത്തും ഉണർവുപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി അനേകരിൽ മതസംബന്ധമായ ഒരു പുതിയ തീക്ഷ്ണത ഉളവാക്കി. എ. ഡി. 1740–ൽ ലണ്ടനിൽ വെസ്ലി ഒരു മെതഡിസ്റ്റ് സമൂഹം ഏർപ്പെടുത്തി. പതിനേഴു ജനിച്ചവരെ മാത്രമാണ് ഇതിന്റെ അംഗങ്ങളായി ചേർത്തതു്. ഇതുപോലെയുള്ള സമൂഹങ്ങൾ അവിടവിടെയായി കാലക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അനുഭവസാക്ഷി പറയുക, സുവിശേഷവേല ചെയ്ക, അന്യോന്യം ബുദ്ധിയുപദേശിക്കുക ഇവയെല്ലാമാണ് ഇങ്ങനെയുള്ള സമൂഹങ്ങളുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യമായി ഗണിച്ചിരുന്നതു്. വെസ്ലി ആദ്യന്തം ആംഗ്ലിക്കൻസഭയുടെ അംഗമായിരിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും, തന്റെ ആത്മികശുശ്രൂഷയിൽ നേരിട്ട പലവിധ പ്രയാസങ്ങൾ നിമിത്തം ഒടുവിൽ മെതഡിസ്റ്റ് സഭ എന്നപേരോടുകൂടെ ഒരു പുതിയ സഭ രൂപവൽക്കരിക്കേണ്ട ആവശ്യം വന്നുകൂടി. വെസ്ലിയുടെ കാലത്തുതന്നെ അമേരിക്കയിലേക്കു മിഷ്യനറിമാരായി അയച്ചവർക്കു പട്ടംകൊടുക്കുന്നതിനു ലണ്ടനിലെ ആംഗ്ലേയാബിഷോപ്പിനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടതിൽ അദ്ദേഹം വഴിപ്പെടായ്കയാൽ വെസ്ലി തന്നെ വേറൊരു വൈദികന്റെ സഹായത്തോടുകൂടെ അവരിൽ ചിലരെ പ്രസ്ബിറ്റർസ്ഥാനത്തേക്കും ഒരാളെ സൂപ്രണ്ട് എന്ന സ്ഥാനത്തേക്കും പ്രാർത്ഥനാപൂർവം കൈവച്ചു വേർതിരിച്ചു. ഇതോടുകൂടെ വെസ്ലി ആംഗ്ലിക്കൻസഭയുമായുള്ള ബന്ധമുപേക്ഷിച്ചു.

അദ്യവസാനം വെസ്ലി എരിവേറിയ ഒരു സുവിശേഷപ്രസംഗകനായിരുന്നു. രക്ഷയുടെ ഭൂതൃ ഘോഷിക്കുന്നതിനെക്കവിഞ്ഞു ഇദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു സന്തോഷവും ആയുസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മാനസാന്തരവർഷംമുതൽ മരണംവരെ 52 വർഷത്തോളം നീണ്ടുനിന്ന തന്റെ സുവിശേഷക ശുശ്രൂഷക്കാലത്തിനിടയിൽ വെസ്ലി 2,50,000 മൈൽ ദൂരം സഞ്ചരിച്ചതായും, 40,000–ൽപരം പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തതായും കണ

ക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. 'ലോകം മുഴുവൻ എന്റെ ഇടവക ആയി ഞാൻ ഗണിക്കുന്നു' എന്നു ഇദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ ചെയ്ത പ്രസ്താവന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണവിശാലതയ്ക്കു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

ജോൺവെസ്ലി എ. ഡി. 1791-ൽ പരലോകപ്രാപ്തനായി. "ദൈവം നമ്മോടുകൂടെയുണ്ടെന്നുള്ളതാണു സകലത്തിലും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതു്" എന്നീ വാക്കുകൾ ജയസന്തോഷത്തോടുകൂടെ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഇദ്ദേഹം കർത്താവിന്റെ നിത്യസന്തോഷത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചതു്. മനഃശുദ്ധിയുള്ളവർ, ആത്മപരിത്യാഗം, മറ്റുള്ളവരുടെമേലുള്ള സ്വാധീനം എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ ജോൺവെസ്ലിക്കു് ഇഗ്നേഷ്യസ് ലൊയോളായോടു സാമ്യമുണ്ടു്. ദൈവത്തോടും മനുഷ്യരോടും ഉണ്ടായിരുന്ന അപാരമായ സ്നേഹംനിമിത്തം വെസ്ലിയെ 18-ാംശതാബ്ദത്തിലെ വി. ഫ്രാൻസിസ് (അസ്സീസ്സിയിലെ ഫ്രാൻസിസ്) എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു.

ഇന്നു ലോകത്തിൽ മെതഡിസ്റ്റ് സഭയുടെ പല ശാഖകളായി അറിഞ്ഞുവരുന്ന മെതഡിസ്റ്റ് (ഇംഗ്ലണ്ടു്), മെതഡിസ്റ്റ് എപ്പിസ്കോപ്പൽ (അമേരിക്ക), പ്രിമിറ്റീവ് മെതഡിസ്റ്റ് യൂണൈറ്റഡ് മെതഡിസ്റ്റ്, മെതഡിസ്റ്റ് ന്യൂ കനക്ഷൻ (Methodist New Connection) ആദിയായ സഭകളെല്ലാം വിശ്വാസസംബന്ധമായി ഒരുത്തമുള്ളവയെങ്കിലും, ഭരണസമ്പ്രദായം സംബന്ധിച്ചു വൈപരീത്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവരുന്നു. വിശ്വാസസംബന്ധമായി ഇന്നും മെതഡിസ്റ്റ് സഭയുടെ പൊതുസ്വത്തായിരിക്കുന്നതു വെസ്ലിയുടെ പ്രസംഗങ്ങളും പുതിയനിയമക്കുറിപ്പുകളും ആണു്. വീണ്ടും ജനനം, രക്ഷാനിശ്ചയം, സുവിശേഷഘോഷണത്തിലുള്ള തീക്ഷ്ണത, ക്രിസ്തീയക്രൂരായ്മ, വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ സന്തോഷാനുഭവം എന്നിവയെ മെതഡിസ്റ്റ് സഭയുടെ ജീവനാഡികളായി ഗണിക്കാമെന്നു ഒരു വെസ്ലിയൻപണ്ഡിതനായ പരേതനായ

ഡാക്ടർ പീക്ക് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്റെ പ്രസംഗംമൂലം മാനസാന്തരപ്പെട്ടവരുടെ ആത്മിക പരിശീലനത്തിനായി വെസ്ലി ഏർപ്പെടുത്തിയ ക്ലാസ്സായ്മ സംഘങ്ങൾ (Class system), സുവിശേഷഘോഷണത്തിനു് പ്രത്യേകം ഉദ്യുക്തരായ സഞ്ചാരപ്രസംഗകന്മാർ, ഓരോ സ്ഥലത്തുള്ള സഭയെ സഹായിക്കുന്ന ചുമതലപ്പെട്ടിരുന്ന ലോക്കൽ പ്രസംഗകന്മാർ (Local Preachers)—ഇവയെല്ലാം മെതഡിസ്റ്റ് സഭയിൽ മാത്രം കണ്ടുവന്ന പ്രസ്ഥാനവിശേഷങ്ങളാണു്. ഗണ്യമായ വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളോ, ഭരണതന്ത്രങ്ങളോ, മെതഡിസ്റ്റ് സഭ മുഖാന്തരം ക്രൈസ്തവലോകത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുള്ള കാലത്തോളം ക്രിസ്തുമൂലമുള്ള രക്ഷയുടെ വിവിധവശങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുന്നവയും ഏതു കഠിനഹൃദയത്തെയും ദൈവത്തിങ്കലേക്കു ആകർഷിക്കുന്നവയും ആയ വെസ്ലിസഹോദരന്മാരുടെ മനോഹരഗാനങ്ങൾ വർഗ്ഗവർണ്ണഭേദമെന്യേ ക്രിസ്ത്യാനികളേവരും വിലമതിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

4. കോൺഗ്രിഗേഷനൽസഭ

കോൺഗ്രിഗേഷൻ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ്വാക്കിന്റെ അർത്ഥം സഭായോഗം, ഇടവകക്രൂട്ടം എന്നാണു്. ഓരോ സ്ഥലത്തുള്ള സഭായോഗത്തിനു് ഇതര ശാഖികളെ ആശ്രയിക്കാതെ സകല കാര്യങ്ങളും നടത്തുന്നതിനുള്ള പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണു് പ്രസ്തുത സഭയുടെ അടിസ്ഥാനതത്വം. സഭയുടെ പൊതുവെയുള്ള സുന്നഹദോസുകളോ, ക്രൂട്ടങ്ങളോ, മേലധികാരികളോ, ഗവർമ്മെന്റോ ഇവയൊന്നിനും ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്തു സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന സഭയുടെമേൽ കർത്തവ്യം നടത്തുന്നതിനു അധികാരമില്ല. സഭയുടെ ഭരണത്തിൽ സഭാംഗങ്ങൾക്കേവർക്കും തുല്യസ്ഥാനമുണ്ടു്. സഭ എന്നതുതന്നെ വിശ്വാസികളുടെ ആരാധനസ്ഥം, ക്രൂട്ടായ്മസ്ഥം, ശുശ്രൂഷസ്ഥമായുള്ള ഒരു സ്ഥാപനയാണു്,

അപ്പൊസ്തലികസഭകൾ ഈ വിധത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും സമത്വവും അനുഭവിച്ചിരുന്നു. എഫെസൊസിലെ സഭയും കൊരിന്തിലെ സഭയും സാർവത്രികമായ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ശാഖകൾ ആയിരുന്നുവെങ്കിലും, ഭരണസംബന്ധമായി ഇവയ്ക്ക് അന്യോന്യസംബന്ധം ഇല്ലാതെ പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ എല്ലാവരുംതന്നെ തുല്യാവകാശവും സ്ഥാനവുമുള്ളവരാണ്. ശുശ്രൂഷകന്മാർ (Ministers) എന്ന സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ച് പട്ടത്വശുശ്രൂഷ നിറവേറുന്നവർ തന്നെ മറ്റുള്ളവർക്ക് ലഭിക്കാത്തതോ, ലഭിക്കാൻപാടില്ലാത്തതോ ആയ യാതൊരു കൃപാവരത്തിനും അവകാശികളല്ല. ഈ വിധത്തിലെല്ലാമാണ് കോൺഗ്രിഗേഷനൽസഭയുടെ ഉപദേശങ്ങൾ.

കോൺഗ്രിഗേഷനൽസഭയുടെ ഉത്ഭവകാലം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് അത്ര എളുപ്പമല്ല. ഈ വാക്കു നടപ്പിലായതു എ. ഡി. 1640–നടുത്താണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കോൺഗ്രിഗേഷനൽ സഭാതത്വങ്ങൾ ആദ്യമായി ഉപദേശിച്ചു തുടങ്ങിയതു് റോബർട്ട് ബ്രൌൺ (എ. ഡി. 1550—1633) എന്ന ആളാണ്. മാർഗ്ഗകാര്യങ്ങളിൽ അഭിപ്രായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി പോരാടിയതുനിമിത്തം ഈ ആൾ 32 പ്രാവശ്യം തടവിൽ പാർക്കേണ്ടതിനു ഇടയായിട്ടുണ്ട്. തന്റെ പ്രജകളേവരും സഭാസംബന്ധമായി തന്റെ അധികാരത്തിനു കീഴ്വഴങ്ങണമെന്നും, നിയമപ്രകാരം നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്ന ആരാധനക്രമപുസ്തകം ഉപയോഗിക്കണമെന്നും മറ്റുമുള്ള കർശനമായ കല്പനകൾ എലീസബേത്തുരാജ്ഞി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നടപ്പാക്കിയ കാലംമുതലാണ് കോൺഗ്രിഗേഷനൽസഭ ഒരു പ്രത്യേക സഭയായി നിലകൊള്ളുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മതപീഡനനിമിത്തം ഇക്കാലത്തു് അനേകർ ഹോളണ്ടിലും യൂറോപ്പിലുള്ള മറ്റു പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുരാജ്യങ്ങളിലും കുടിയേറി പാർത്തു. ഇതേസമയത്തു തന്നെയാണ് 'Pilgrim

Fathers' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന ഒരുകൂട്ടം ആളുകൾ May flower എന്ന കപ്പലിൽ അറ്റ്ലാന്റിക്ക് സമുദ്രം തരണം ചെയ്ത് അമേരിക്കയിൽ എത്തി, അവിടെ ചില പുതിയ ക്രിസ്ത്യീയസംസ്ഥാനങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചതു് (എ. ഡി. 1620). അമേരിക്കയിലെ സഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഇതു് അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു സംഭവമാണു്. യോദ്ധാവും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും ഭരണകർത്താവും ആയ ഓലിവർ ക്രോംവെല്ലിന്റെ കാലത്തു് സ്വാതന്ത്ര്യസഭാവാദികൾക്കു് പലവിധത്തിലുള്ള അനുകൂല്യങ്ങൾ ലഭിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും എ. ഡി. 1689–ന്റെ ശേഷമാണു് നിയമദൃഷ്ട്യാ കോൺഗ്രിഗേഷനൽസഭയ്ക്കു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു സ്ഥാനം കരസ്ഥമായതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും അമേരിക്കയിലും കോൺഗ്രിഗേഷനൽസഭയുടെ വർദ്ധനവിന്റെ കാലമായി ഗണിക്കാവുന്നതു് 19–ാംശതാബ്ദമാണു്. സംഗീതവിദഗ്ദ്ധനായ ഐസക്ക് വാട്ട്സ്, ഡോ ഡ്റിജ്, പ്രസിദ്ധ വൈദികപണ്ഡിതനായ ഡയിൽ എന്നിവർ കോൺഗ്രിഗേഷനൽസഭയുടെ കെട്ടുപണിക്കും പോഷണത്തിനുംവേണ്ടി അത്യധികം പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ക്രിസ്താബ്ദം 1833–ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കോൺഗ്രിഗേഷനൽസഭ ഒരു വിശ്വാസസംഗ്രഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പ്രസ്തുതസഭയുടെ ഒരു പ്രസിദ്ധ മിഷ്യനറിസമൂഹമായ ലണ്ടൻമിഷ്യനറി സൊസൈറ്റിയുടെ ഉത്ഭവം എ. ഡി. 1795–ലാണു്.

കോൺഗ്രിഗേഷനൽസഭ വിദ്യാഭ്യാസം, പ്രത്യേകിച്ചു് മതാഭ്യസനം വളരെ വിലമതിച്ചുപോരുന്ന ഒരു സഭയാണു്. മാൻചസ്റ്റർ, ബർമിങ്ങ്ഹാം, ബ്രിസ്റ്റൽ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രസ്തുത സഭയ്ക്കു് പല നല്ല വിദ്യാലയങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ലോകപ്രസിദ്ധമായ യേൽ, ഹാർവാർഡ് എന്നീ രണ്ടു് അമേരിക്കൻ സർവ്വകലാശാലകളും കോൺഗ്രിഗേഷനൽസഭയുടെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടവയാണു്. എ. ഡി. 1925–ൽ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ 6,000 സഭകളും (ഇടവകക

ളും) ഇംഗ്ലണ്ടിലും വെയിത്സിലുംകൂടെ 5,000 സഭകളും രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലുംകൂടെ 7 കോടി സണ്ടേസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു.

5. ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സഭ

സഭാംഗങ്ങൾ ഏവരും പ്രായമായശേഷം വിശ്വസിച്ചു സ്നാനം ഏൽക്കണമെന്നുള്ള നിർബന്ധമാണ് ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സഭയും കോൺഗ്രിഗേഷനൽസഭയും തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസം. സ്നാനം ആന്തരികമായ വീണ്ടുംജനനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷചിഹ്നവും മുദ്രയും, മനുഷ്യരുടെ മുമ്പാകെ ക്രിസ്തുവിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു സാക്ഷിയും ആണെന്നത്രെ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് വിശ്വാസക്കാരുടെ വാദം. സ്നാനം എന്നതു്, മൂലഭാഷയിലെ ബാപ്റ്റിസ്മ എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം അനുസരിച്ചു ഒരു യഥാർത്ഥസ്നാനം (തളിപ്പു് അല്ല) ആയിരിക്കണമെന്നും അവർക്കു് താല്പര്യമുണ്ടു്. പുതിയനിയമാനുസൃതമായ ഏകസഭ തങ്ങളുടേതെന്നു് ബാപ്റ്റിസ്റ്റുകാർ പൊതുവെ അഭിമാനിച്ചുവരുന്നു.

ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സഭയിൽ 'പാസ്റ്റർ' എന്നും 'ഡീക്കൻ' എന്നും രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടു്. പരസ്യാരാധനയിൽ ഇവർ തക്സാ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. പാട്ടു്, പ്രാർത്ഥന, വായന, പ്രസംഗം ഇവയാണു് ആരാധനയിലെ പ്രധാനഭാഗങ്ങൾ. പ്രസംഗത്തിനും സംഗീതത്തിനും പ്രസ്തുതസഭ വളരെ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നുണ്ടു്. വേദപുസ്തകപഠനം, സുവിശേഷപ്രചരണം എന്നീ സംഗതികളിലും ബാപ്റ്റിസ്റ്റുകാർ പൊതുവെ ഇതരസഭകളെ അതിശയിക്കുമാറു് പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. ശിഷ്യന്മാർ (Disciples) River Brethren, മെന്നോനൈറ്റുകാർ (Mennonites), അഡ്വെൻറിസ്റ്റ് സഭക്കാർ, വിന്നിബ്രന്നേറിയർ (Winne Brennarians), (Particular Baptists) പ്രത്യേകബാപ്തിസ്തുകാർ, (Strict

Baptists) പ്ളിമത്ത് ബ്രദർകാർ എന്നിങ്ങനെ പല ഉപ സമൂഹങ്ങൾ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സഭയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഇവ യിൽ നമ്മുടെ നാട്ടുമായി കൂട്ടുതൽ ബന്ധമുള്ള ബ്രദർസംഘ ക്കാരെക്കുറിച്ചുമാത്രം രണ്ടുവാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

ജോൺ നെൽസൻ ഡാർബി (എ. ഡി. 1800—1882) എന്ന ഒരാൾ 1830-നടുത്തു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്ളിമത്ത് എന്ന സ്ഥലത്തു ചില പുതിയ ഉപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തെയാണു് പ്ളിമ ത്ത് സഹോദരന്മാർ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. വിശ്വാസി കൾ എല്ലാവരും പുരോഹിതന്മാരാകയാൽ, ഇവർക്കു 'പട്ട ക്കാർ' എന്ന പ്രത്യേകസ്ഥാനികൾ ഇല്ല. ഇതര സഭകളിൽ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന വിശ്വാസപ്രമാണമോ, സഭാസം ബന്ധമായ ആചാരങ്ങളോ ഇവർ പരസ്യാരാധനയിൽ സ്വീ കരിക്കുന്നില്ല. അപ്പൊസ്തലന്മാർ സഭയുടെ ആരംഭകാലത്തു ചെയ്തതുപോലെ ഭവനംതോറും അപ്പം മുറിക്കുന്നതിലും, പ്രാ യപൂർത്തി വന്നശേഷം വിശ്വസിച്ചു് സ്നാനമേല്ക്കുന്നതിലും ഇ വർക്കു നിഷ്കർഷയുണ്ടു്. ഒരു പ്രത്യേകവകുപ്പായി പിരി യരുതെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെ ആരംഭിക്കപ്പെട്ട പ്ളിമ ത്ത് സഹോദരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽതന്നെ ഇപ്പോൾ ആറു ചെറിയ വകുപ്പുകൾ ഉണ്ടു്. പ്രാർത്ഥനാവീരനായ ജോർജ് മുള്ളർ (എ. ഡി. 1805—1898) എന്ന പ്രസിദ്ധ ഭക്തൻ ഇ വരുടെ കൂട്ടത്തിൽപെട്ട ഒരാളായിരുന്നു.

ബാപ്റ്റിസ്റ്റുകാരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെയുള്ള വിശ്വാ സവ്യത്യാസങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു് എളുപ്പമല്ല. മെ ന്നോനൈറ്റുകാർ സ്നാനസമയത്തു മൂന്നുപ്രാവശ്യം മുങ്ങണമെ ന്നും, യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടരുതെന്നും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. വി ന്നിബ്രന്നർ വിശ്വാസികൾ തമ്മിലുള്ള പാദസ്നാനം വളരെ കായ്മയായി ഗണിക്കുന്നു. സമാധാനചുംബനം, സ്നേഹവിരു ന്നു്, സന്ധ്യസ്സുള്ള അപ്പംമുറിക്കൽ മുതലായവ സാർവ്വത്രികാന

മായി വിചാരിക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടർ ജർമ്മനിയിൽ ഉണ്ടു്. അഡ്വൻറ്മതക്കാർ കത്താവിൻെറ രണ്ടാമത്തെ വരവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശം ശക്തിപ്പെടുത്തി ഘോഷിച്ചുവരുന്നു. 'ശിഷ്യന്മാർ' ആഴ്ചതോറും തിരുവത്താഴം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. ഇവരെല്ലാവരും സ്നാനത്തെക്കുറിച്ചു് ഏകാഭിപ്രായമുള്ളവരാകയാൽ ബാപ്റ്റിസ്റ്റു് എന്ന പൊതുകൂട്ടംബത്തിൻെറ അംഗങ്ങളായി ഇവരെ ഗണിക്കാവുന്നതാണു്.

ബാപ്റ്റിസ്റ്റു് സഭയിലുള്ള പല മഹാന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ, 'പരദേശിമോക്ഷയാത്ര'യുടെ ഗ്രന്ഥകർത്താവായ ജോൺബനിയൻ, പ്രസിദ്ധ ഉണർവുപ്രസംഗകനായ സി. എച്ചു്. സ്പർജൻ, വൈദികവിശാരദനും പ്രസംഗകനും ആയ ഡാക്ടർ ക്ലിഫോർഡു്, മിഷ്യനറിവീരനായ വില്യംകേറി, ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാരായ ഡാക്ടർ ഗ്രുവർ, വീലർ റോബിൻസൻ, റെൻഡൽ ഹാരീസു് എന്നിവരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്.

അടുത്തകാലത്തു് യൂറോപ്പിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും ബാപ്റ്റിസ്റ്റു് സഭക്കാർ പ്രവേശിച്ചു സുവിശേഷവേല നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്. റഷ്യ, ബൽഗേറിയ, ഹംഗറി, അമേരിക്കയിലെ ഐക്യരാജ്യങ്ങൾ, കാനഡാ, ഓസ്ത്രേലിയ ആദിയായ രാജ്യങ്ങളിലെ എല്ലാ ബാപ്റ്റിസ്റ്റുവകുപ്പുകാരെയും കൂട്ടി ഇണക്കുന്നതായ ഒരു സ്ഥാപന എ.ഡി. 1905-ൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൻെറ പേരു് 'സമസ്തലോക ബാപ്റ്റിസ്റ്റു് സഖ്യം' (Baptist World Alliance) എന്നാണു്. പ്രസ്തുത സഖ്യത്തിൻെറ ഒരു മഹായോഗം എ. ഡി. 1934-ൽ ബർലിൻ നഗരത്തിൽവച്ചു നടക്കയുണ്ടായി.

6. സൊസൈററി ഓഫ് ഫ്രൻഡ്സു്

മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ സാധാരണ ജനങ്ങൾ സഭസ്സും പാപ്പായ്ക്കും കൊടുത്തിരുന്ന ഒരു സ്ഥാനം നവീകരണകാലം കഴി

ഞ്ഞ വേദപുസ്തകത്തിനു ലഭിച്ച എന്നു പറയാവുന്നതാണു്. തെറ്റിക്കുടാത്ത ഒരു സഭസ്സു പകരം തെറ്റിക്കുടാത്ത ഒരു പുസ്തകം മനുഷ്യരുടെ വിശ്വാസത്തിനും നടത്തയ്ക്കും ആധാരമായിത്തീർന്നു. ഇതും ആത്മികമായി ഒരു പുതിയ അടിമതപ്പു ആണെന്നും, സഭ, സഭയുടെ ക്രമങ്ങൾ, വേദപുസ്തകത്തിന്റെ അക്ഷരപ്രകാരമുള്ള വ്യാഖ്യാനം എന്നിവ ഉപേക്ഷിച്ചു്, പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ, അഥവാ, ആന്തരികവെളിച്ചത്താൽ ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയും ജീവിക്കേണ്ടതാണെന്നും വാദിക്കുന്ന ഒരുക്രൂട്ടം വിശ്വാസികൾ പതിനേഴാംശതാബ്ദത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഇവരുടെ നായകൻ ജോർജ്ഫോക്സു് എന്ന ഒരു ഭക്തനായിരുന്നു (എ. ഡി. 1624–1691). ആദ്യം ഇവർ വെളിച്ചത്തിന്റെ മക്കൾ എന്ന പേരു് സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. കാലക്രമേണ 'ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിതന്മാർ എന്നു വിളിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്ന വാക്യം അടിസ്ഥാനമാക്കി, ഇവർ സ്നേഹിതന്മാരുടെ സമാജം എന്നു തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിനു പേരിട്ടു. ഗൽഗദശബ്ദത്തോടും ദേഹവിറയലോടുംകൂടെ ഇവർ പ്രാർത്ഥിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാൽ, വിറയ്ക്കുന്നവർ എന്നർത്ഥമുള്ള (Quakers) കൊക്കറന്മാർ എന്ന പേരും ഇവരുടെ ശത്രുക്കളിൽനിന്നു് ഇവർക്കു് ലഭ്യമായി. ആ പേരും ഇപ്പോൾ സാധാരണ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്നുണ്ടു്. 'സ്നേഹിത'ന്മാരുടെ പരസ്യാരാധനയുടെ അധികഭാഗവും മൌനത്തിലാണു് കഴിക്കുന്നതു്. ആത്മാവിന്റെ വ്യാപാരത്തിനായി തങ്ങളെത്തന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കയെന്നുള്ളതാണു് ഇവരുടെ ഒന്നിച്ചുള്ള കൂട്ടങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നോ, പ്രബോധിപ്പിക്കണമെന്നോ, ആത്മാവു ബോധപ്പെടുത്തുന്ന ഒരാൾ അതിനു സരിച്ചു അപ്പോൾ പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളും. സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും ആത്മികകാര്യങ്ങളിൽ തുല്യസ്വാതന്ത്ര്യവും അവകാശവും 'സ്നേഹിതന്മാർ' കല്പിച്ചുവരുന്നു. വിശ്വാസപ്രമാണമോ, പള്ളിയോ, പട്ടക്കാരോ, ക്രമങ്ങളോ ഇവർ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. യാതൊരു കാരണവശാലും യുദ്ധത്തിൽ ഏർ

പ്പെടുന്നതു ശരിയല്ലെന്നതെ ഇവർ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു പോരുന്നതു്.

ഇവരുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ എങ്ങനെയായിരുന്നാലും, അവരുടെ സംഖ്യയെ അതിശയിച്ചു ലോകത്തിൽ നന്മ സ്സായുള്ള ഒരു ശക്തിയായി അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. യുദ്ധങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും, വിവിധ ജാതികൾ തമ്മിൽ സൌഹാർദ്ദം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും സാമൂഹ്യസേവനത്തിനും ആയി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'സ്നേഹിത'സംഘത്തിനുള്ള സ്ഥാനം അദ്വിതീയമാണു്. ഇതര ക്രിസ്തീയവകുപ്പുകളെ അപേക്ഷിച്ചു ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശത്തിനും ദൃഷ്ടാന്തത്തിനും ഏറ്റവും അടുത്തു നിൽക്കുന്നതു കൊക്കറന്മാരത്രെ എന്നു് ഡീൻഇങ്ങു് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

എ. ഡി. 1656-ൽ 'സ്നേഹിത'ന്മാരുടെ ഒരുകൂട്ടം വില്യംപെൻ എന്ന ഒരാളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അമേരിക്കയിൽ എത്തി പെൻസിൽവേനിയാ എന്ന ഒരു കോളനി സ്ഥാപിച്ചു് അവരുടെ പ്രമാണങ്ങൾക്കനുസരണമായ ഒരു ഭരണം ഏർപ്പെടുത്തി നടത്തിവന്നു. ഗ്രെയിറ്റു് ബ്രിട്ടനിലും അമേരിക്കയിലുംകൂടെ ഇപ്പോൾ 1,47,000 അംഗങ്ങൾ പ്രസ്തുത സമാജത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ടു്. സംഖ്യാബലം കുറഞ്ഞവരെങ്കിലും ഈ സമൂഹം ലോകത്തിലെ ഭീമമായ ക്രൈസ്തവശക്തികളിൽ ഒന്നാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

7. രക്ഷാസൈന്യം

സ്നാനം, തിരുവത്താഴം എന്നീ വിശുദ്ധകർമ്മങ്ങൾ രക്ഷാസൈന്യക്കാർ ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു നിമിത്തം, അവരെ സഭാംഗങ്ങളായി ഗണിക്കുന്നതിനു് ചിലർ വൈമനസ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചേയ്ക്കാമെങ്കിലും ഈ മഹൽസ്ഥാപനയെ നാം

വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. ജനറൽ വില്യം ബൂത്താണ് (എ. ഡി. 1829—1912) പ്രസ്തുത സമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ. എ. ഡി. 1878-ലാണ് സൈന്യത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. ഇദ്ദേഹം എ. ഡി. 1829 ഏപ്രിൽമാസം 10-ാംതീയതി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നോട്ടിങ്ങ്ഹാം എന്ന സ്ഥലത്തു ജനിച്ചു. 'ഒരു മിനിറ്റിൽ ഒരാത്മാവുവീതം നാശത്തിലേക്കു പോകുന്നു' എന്നു് ഒരു പ്രസംഗമദ്ധ്യേ കേട്ട വാക്കുകളാണ് യൌവനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ നായി ജീവിച്ചുപോന്ന ബൂത്തിന്റെ മനസ്സിരിവിനു മുഖ്യകാരണമായതു്. കാലക്രമേണ ഇദ്ദേഹം മെതഡിസ്റ്റ് നൂകനക്ഷൻ സഭയിലെ ഒരു മിനിസ്റ്റർ (ബോധകർ) ആയും, പിന്നീടു് ഒരു ഉണർവു പ്രസംഗകനായും സഫലമായ ദൈവശുശ്രൂഷയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. തദനന്തരം ലണ്ടനിലെ അഗതികളുടെയും നിസ്സഹായരുടെയും അധഃകൃതരുടെയും സാമൂഹ്യവും ആത്മികവുമായ ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടി 'ഈസ്റ്റ് എൻഡ്' മിഷ്യൻ,' 'ക്രിസ്ത്യൻമിഷ്യൻ' എന്നീ പേരുകളിൽ ചില സമേധാസുവിശേഷകന്മാരുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടെ പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നു. ഇങ്ങനെ തുലോം താണരീതിയിൽ ആരംഭിച്ച ഒരു പ്രസ്ഥാനമാകട്ടെ, ഇപ്പോൾ സാമൂഹ്യസേവനവും സുവിശേഷവേലയും ഒരുപോലെ ഫലകരമായി സാധിച്ചുപോരുന്നതും, ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചു് സകലരുടെയും ബഹുമാനത്തിനു് പാത്രീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതും ആയ ഒരു മഹൽസ്ഥാപനമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മരണം ആസന്നമായ സമയം, തന്റെ മകനും പിന്നീടു രക്ഷാസൈന്യത്തിന്റെ നായകനുമായിത്തീർന്ന ബ്രാംവെലിനോടായി ബൂത്തു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: 'ബ്രാംവെൽ! ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദത്തങ്ങൾ നീ വിശ്വസിക്കുമെങ്കിൽ അവ നിശ്ചയം, നിശ്ചയം'. ഈ അന്ത്യസന്ദേശത്തിൽ വില്യം ബൂത്തിന്റെ ജീവിതപ്രമാണം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലും പ്രത്യേകിച്ചു ഇൻഡ്യയിലും പ്രസ്തുത സമൂ

ഹം താണജാതികളുടെ ഇടയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള വേലയുടെ ചരിത്രം സ്വർണ്ണലിപികളിൽ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതാണു്. ഇപ്പോൾ സൈന്യത്തിന്റെ നായകസ്ഥാനം അലങ്കരിക്കുന്നതു വില്യംബൂത്തിന്റെ പുത്രിയായ ജനറൽ ഈവഞ്ചെലിൻ ബൂത്തു് എന്ന സ്ത്രീരത്നമാണു്.

ത്രിത്വവിശ്വാസം നിഷേധിക്കുന്ന യൂണിറ്റേറിയൻ വിശ്വാസക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ എമേഴ്സൻ, ലോംഗ്ഫെല്ലോ, ലൊവൽ, ഹോംസ്, മാർട്ടിനോ അദിയായ മഹാന്മാർ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവരുടെ ചരിത്രം ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. അതുപോലെതന്നെ, എല്ലാ മനുഷ്യരും രക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നു വാദിക്കുന്ന Universalism എന്ന വകുപ്പുകാരെക്കുറിച്ചോ, സ്വീഡൻബർഗ്ഗ് (എ. ഡി. 1688—1772) സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന പുതിയ യറുശലേം സഭയെക്കുറിച്ചോ, Christian Socialists, Christian Scientists എന്നീ കൂട്ടരെക്കുറിച്ചോ, എന്തെങ്കിലും പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു സ്ഥലമുരുക്കത്താൽ നിവൃത്തിയില്ല.

അദ്ധ്യായം 21

പൌരസ്ത്യസഭകൾ *

ക്രൈസ്തവലോകത്തിന്റെ അർദ്ധാംശമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന പൌരസ്ത്യസഭകളുടെ ചരിത്രം പൊതുവെ പ്രതിപാദിച്ചശേഷം, മലബാറിനോടു പ്രത്യേകബന്ധമുള്ള നെ

---

* പൌരസ്ത്യസഭകളെക്കുറിച്ചുള്ള പല വിവരങ്ങളും Dr. B. J. Kidd-ന്റെ Churches of Eastern Christendom എന്ന പുതിയ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു സംഗ്രഹിച്ചുവയാണു്.

സ്യൂറിയൻ സഭയുടെയും സുറിയായിലെ യാക്കോബായസഭയുടെയും ഉപദേശം, വിശ്വാസം, ചരിത്രം ആദിയായവ കൂട്ടത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു പരിശോധിക്കണമെന്നതെ അടുത്ത രണ്ടു് അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

'സുതിഛൊച്ചായ' (ഓർത്തഡോക്സ്) വിശ്വാസമുള്ള സഭകൾ, 'ഇടത്തുട്ട്' വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സഭകൾ—ഇങ്ങനെ രണ്ടു പ്രധാന വിഭാഗങ്ങളായി പാശ്ചാത്യ സഭാചരിത്രകാരന്മാർ പൌരസ്ത്യസഭകളെ തരംതിരിക്കാറുണ്ടു്. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സ്വഭാവം സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങളിൽ കൽക്കദോന്യ സുന്നഹദോസിന്റെ തീർപ്പു് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സഭകളെ ആണു് ഓർത്തഡോക്സ് സഭ എന്ന പേരിൽ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. ഭരണം സംബന്ധിച്ചു് ഓർത്തഡോക്സ്സഭാശാഖകൾ സ്വതന്ത്രനില അവലംബിക്കുന്നുവെങ്കിലും, വിശ്വാസാചാരാദികളിലുള്ള ഐക്യം പ്രമാണിച്ചു ഈ ശാഖകളെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തി 'പൌരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ്സഭ' എന്ന പേരു ഓർത്തഡോക്സ് സഭാമണ്ഡലത്തിനു പൊതുവെ കൊടുത്തുവരാറുണ്ടു്. മേല്പറഞ്ഞ ഒന്നാമത്തെ വകുപ്പിൽപെട്ടവയും, വിശ്വാസം, ആരാധന എന്നിവകളിൽ മിക്കവാറും ഐകരൂപ്യം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നവയും ആയി യൂറോപ്പിലും ഏഷ്യായിലുംകൂടെ ഇപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടു ഓർത്തഡോക്സ് സഭാശാഖകൾ ഉണ്ടു്. അവയുടെ പേരു വിവരം താഴെ കുറിക്കുന്നു.

1. കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ പാത്രിയർക്കാസഭ.
2. അലക്സന്ത്രിയായിലെ പാത്രിയർക്കാസഭ.
3. അന്ത്യാഖ്യായിലെ ,,
4. യരുശലേമിലെ ,,
5. ഒരുകാലത്തു അന്ത്യാഖ്യാസിംഹാസനത്തിൻകീഴ് ഇരുന്ന കുപ്രോസ്ദ്വീപിലെ സഭ.

6. ഒരുകാലത്തു യറുശലേംപാത്രിയക്കീസിംഹാസനത്തിൻകീഴിലിരുന്നതും എ. ഡി. 1782–ൽ സ്വാതന്ത്ര്യഭരണാവകാശം സിദ്ധിച്ചതുമായ സീനായിപർവ്വതത്തിലെ ഒരു സന്യാസമഠം സംബന്ധിച്ചുള്ള സഭ.

7. റഷ്യയിലെ സഭ. മോസ്കോനഗരം അഞ്ചാമത്തെ പാത്രിയക്കീസിംഹാസനാസ്ഥാനമായിത്തീർന്നതു ക്രിസ്താബ്ദം 1591-ലാണു.

8. ഗ്രീസിലെ സഭ (എ. ഡി. 1850–ൽ സ്വതന്ത്രസഭ ആയി).

9. ബൽഗേറിയയിലെ സഭ (എ. ഡി. 1870–ൽ സ്വതന്ത്രസഭ ആയി).

10. സേർവിയയിലെ അഥവാ യുഗോസ്ലാവ്യയിലെ സഭ (എ. ഡി. 1879–ൽ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ചു).

11. റൂമേനിയായിലെ സഭ (എ. ഡി. 1885–ൽ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ചു).

12. ജോർജ്യായിലെ സഭ.

'ഇടത്തുട്ട്' വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സഭകളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവ പേർഷ്യയിലെ പുരാതനസഭ ആയ നെസ്തോറിയ സഭയും (424),* ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം മുറുകെ പിടിച്ചിരിക്കുന്ന അർമ്മീനിയയിലെ സഭകളും (491),* പടിഞ്ഞാറെ സുറിയായിലെ യാക്കോബായസഭയും (543),* ഈജിപ്തിലെ കോപ്ടിക്കുസഭയും (476),* അബിസ്സീനിയയിലെ സഭയും (357),* അത്രെ. ഇവയും ഒ

---

* ബ്രാക്കറ്റിൽ കാണുന്ന അക്കങ്ങൾ ഇവ പ്രത്യേകസഭകളായിത്തീർന്നകാലം കുറിക്കുന്നു. 3. പേർഷ്യയിലെ സഭ എ. ഡി. 424–ലാണു പാശ്ചാത്യസഭവിട്ടു സ്വതന്ത്രസഭയായിത്തീർന്നതു.

ത്തഡോക്സ് സഭകളും തമ്മിൽ വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസമുള്ളതുകൊണ്ടു അന്യോന്യസംസർഗ്ഗമില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. *

ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾ

1. കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ സഭ

പുരാതനപാപം, അപ്പൊസ്തലികബന്ധം എന്നീ സംഗതികളിൽ കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ സഭയ്ക്കു്, അന്ത്യോഖ്യാ, അലക്സന്ത്യാ, യറുശലേം എന്നീ സഭകളോടു തുല്യമായ ഒരു സ്ഥാനമില്ലെങ്കിലും, കാലാന്തരത്തിൽ ഇതര പൌരസ്ത്യസഭകളുടേതിനേക്കാൾ മെച്ചമായ ഒരു നിലയാണു പ്രസ്തുത സഭയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതിനുള്ള രണ്ടു പ്രധാന കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു് രാജപ്രീതിയും, മറേറതു സഭയുടെ ഭരണകർത്താക്കന്മാരുടെ സാമർത്ഥ്യവും അത്രെ. എ. ഡി. 330-നു മുമ്പു് കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസു് നഗരം ബൈസാൻറിയം എന്ന പേരിലാണു് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൻെറ കിഴക്കെ ഭാഗത്തിൻെറ തലസ്ഥാനമാക്കുന്നതിനു വേണ്ടി കോൺസ്റ്റൻറൈൻ ചക്രവർത്തിയാണു് ബൈസാൻറിയം പരിഷ്കരിച്ചു് തൻെറ സ്വന്തപേരു് ആ നഗരത്തിനു കൊടുത്തു, അതിനെ ഒരു പ്രധാന പട്ട

---

* എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ സഭകൾ തങ്ങളെക്കുറിച്ചു് തന്നെ എടുത്തുപറയാറെന്നു പറയുന്നില്ല അവരും ഓർത്തഡോക്സുകാരെന്നു അഭിമാനിക്കുന്നു. സുറിയാനിസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഇടക്കാലത്താണു് ഈ പേരു് വന്നതെന്നും, മലങ്കര സുറിയാനി സഭയിൽ ഈ പേരു പ്രചാരമായതു കൊല്ലവർഷം 1030-നും 1080-നും ഇടയ്ക്കു് ആണെന്നും വാദിക്കുന്നവരുണ്ടു്. യാക്കോബു ബുർദ്ദാനാ യാക്കോബായ സഭയുടെ സ്ഥാപകനല്ല, അതിലെ ഒരു പ്രധാനെ പ്രവർത്തകൻ മാത്രമായിരുന്നു എന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുണ്ടു്.

ണമാക്കിത്തീർത്തു്. അതുവരെ ബൈസാൻടിയത്തിലെ സഭ ഹീറക്ലീയായിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കീഴിലുള്ള ഒരു മെത്രാനാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടു വന്നിരുന്ന ഒരു ചെറിയ ഇടവക മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ എ. ഡി. 330 മുതൽ പൌരസ്ത്യ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം എന്ന നിലയിൽ "പുതിയ റോമാനഗരം" എന്ന പ്രൌഢനാമം കൂസ്തന്തിനോസ്പോലീസ് പട്ടണത്തിനു ലഭിച്ചതു മൂലം അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സഭയ്ക്കു് പേരും പെരുമയും വർദ്ധിക്കുന്നതിനിടയായി. എ. ഡി. 381-ൽ കൂസ്തന്തിനോസ്പോലീസിലും 451-ൽ കൂസ്തന്തിനോസ്പോലീസ് നഗരത്തിന്റെ എതിർകരയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന കൽക്കദോന്യയിലും വച്ചു കൂടിയിട്ടുള്ള സുന്നഹദോസുകൾ, കൂസ്തന്തിനോസ്പോലീസിലെ സഭയുടേയും പാത്രിയക്കീസിന്റെയും സ്ഥാനം ശക്തിപ്പെട്ടുത്തുന്നതിനു സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. റോമിലെ ബിഷോപ്പും കൂസ്തന്തിനോസ്പോലിസിലെ പാത്രിയക്കീസും തമ്മിൽ പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അവകാശവാദങ്ങളിൽ പൌരസ്ത്യ ചക്രവർത്തിമാർ പാത്രിയക്കീസിന്റെ ഭാഗം ചേർന്നു നിന്നിട്ടുള്ളതും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. എ. ഡി. 1453-ൽ പ്രസ്തുത നഗരം തുർക്കികൾക്കു അധീനപ്പെട്ടശേഷം പലവിധ ഉപദ്രവങ്ങൾ സഭയ്ക്കു നേരിട്ടെങ്കിലും, ചില നന്മകളെല്ലാം തുർക്കികളിൽ നിന്നു സഭ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ പ്രസ്തുത സഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ പല ഘട്ടങ്ങളിലും, രാജപ്രീതി സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു ഗണ്യമായ സഹായമായിത്തീർന്നു.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പ്രസ്തുത സഭയിൽ മെത്രാന്മാരായി ഭരിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നാസ്സിയാൻസത്തിന്റെ ഗ്രഗറി (എ. ഡി. 329-390), ജോൺ ക്രിസോസ്റ്റം (എ. ഡി. 397-407) എന്നിവരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം വക്കുവ്യമാണു്. അലക്സാന്ത്യാ, അന്ത്യോഖ്യ എന്നീ പുരാതന സഭ

കൽക്കണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനത്തിനു തുല്യമായും, അതിനെ കവിഞ്ഞും പ്രസ്തുത സഭ ഉയർന്നുവരുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രധാന കാരണം അതിന്റെ ഭരണകർത്താക്കന്മാരുടെ സാമർത്ഥ്യം ആണു്. 6–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ പാത്രിയക്കീസായി വാണിരുന്ന (582–595) ജോൺ നാലാമൻ അഥവാ, നോമ്പുകാരനായ ജോൺ അത്രെ 'സാർവ്വത്രികപാത്രിയക്കീസ്' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു് ആദ്യമായി സ്വീകരിച്ചു് നടപ്പിൽവരുത്തിയതു്. ഈ പേരു് ഇന്നും കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ പാത്രിയക്കീസന്മാരുടെ ഔദ്യോഗികപ്പേരായി ഉപയോഗപ്പെട്ടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത സഭയ്ക്കു "വലിയസഭ" (The great Church) എന്ന ഒരു പേരും സാധാരണയായി കൊടുക്കാറുണ്ടു്. 9–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഫോട്ടിയസ്പാത്രിയക്കീസിന്റെ കാലത്തു (878–886) റോമാബിഷോപ്പും ആയി നടന്ന മത്സരവും, തൽഫലമായി എ. ഡി. 1054–ൽ പൌരസ്ത്യ സഭകളും പാശ്ചാത്യസഭകളും തമ്മിൽ രണ്ടായിപിരിഞ്ഞതും, 10–ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിണ്ടല്ലൊ. പാശ്ചാത്യസഭയുമായുള്ള ഭിന്നതയുടെ ശേഷം കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസ് സഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനമായി ഗണിക്കേണ്ട വേറൊരു സംഭവം എ. ഡി. 1453–ൽ തുർക്കികൾ കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിൽ പിടിച്ചെടുത്തശേഷം, സഭ അവരുടെ അടിമത്വത്തിൽ അകപ്പെട്ടതത്രെ. തുർക്കികൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള മതസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല എന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടല്ലൊ. അൾക്കൂരം പുതുക്കുക, പള്ളിക്കെട്ടിടങ്ങളിൽ കുരിശു പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിനും പള്ളികളിൽ മണി അടിക്കുന്നതിനും അനുവദിക്കാതിരിക്കുക, എന്നിത്യാദി ദുസ്സഹനീയമായ പല നിയമങ്ങൾക്കു ക്രിസ്ത്യാനികൾ അഞ്ചു ശതവർഷക്കാലത്തോളം കീഴ്പ്പെടേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യലാഭത്തിനുവേണ്ടി തുർക്കിഗവർമെൻറു പാത്രിയക്കീസിന്റെ അധികാരസീമ വർദ്ധിപ്പി

ച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും സ്മരണീയമാണ്. ഒരുകാലത്ത്, അലക്സന്ത്രിയാ, അന്ത്യോഖ്യ, യരുശലേം, ബാൽക്കൻരാജ്യങ്ങൾ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള സഭകളുടെമേൽ കൂസുന്തീനോസ്പോലീസിലെ പാത്രിയക്കീസിനു് ആത്മികവും ലൌകികവും ആയ അധികാരങ്ങൾ ലഭിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ 19–ാംശതാബ്ദത്തിൽ ഗ്രേക്കുസഭ ഒരു സ്വതന്ത്രസഭയായി തീർന്നതോടുകൂടെ (1850) കൂസുന്തീനോസ്പോലീസ് പാത്രിയക്കീസിന്റെ അവകാശാധികാരങ്ങൾക്കു് സാരമായ ഉടവുതട്ടുന്നതിനിടയായി. 1911–ൽ പാത്രിയക്കീസിന്റെ കീഴിൽ 79 മെത്രാപ്പോലീത്തമാരും, 94 മെത്രാസന ഇടവകകളും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, മഹായുദ്ധത്തിന്റെശേഷം 1923–ൽ ലൂസാനിൽവച്ചുണ്ടായ ഉടമ്പടിയുടെ ഫലമായി കൂസുന്തീനോസ് പോലീസിലെ 'സാർവ്വത്രികപാത്രിയക്കീസി'ന്റെ സകല ലൌകികാധികാരങ്ങളും നഷ്ടമാകയും ചുരുക്കം ചില സഭകളുടെമേലുള്ള ആത്മികാധികാരം മാത്രം അവകാശമായി ശേഷിക്കയും ചെയ്തു. പ്രസ്തുത പാത്രിയക്കീസണ്ഡലത്തിൽ ഇപ്പോൾ മൂന്നുലക്ഷം ആളുകൾ മാത്രമേ ഉള്ളു എന്നു ഒരു കണക്കിൽ കാണുന്നു. അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഗ്രേക്കുജാതിക്കാരാണു്. ഇതാണു പ്രസ്തുതസഭയുടെ തൽക്കാലനില.

2. അലക്സന്ത്രിയായിലെ സഭ

വിശുദ്ധ മർക്കൊസിനെ തങ്ങളുടെ സഭയുടെ സ്ഥാപകനായി ഗണിച്ചുപോരുന്ന അലക്സന്ത്രിയായിലെ സഭ പുരാതന സഭാചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ ഒരുസ്ഥാനം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ചെറിയസഭ അത്രെ. കൂസുന്തീനോസ് പോലീസ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ പ്രധാനപട്ടണം എന്നുള്ളനാമം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു് കച്ചവടത്തിനും തത്വജ്ഞാനത്തിനും ഒന്നുപോലെ കേൾവികേട്ടിരുന്ന അലക്സന്ത്രിയാനഗരമായിരുന്നു. ക്ലൈമന്തിന്റെയും ഓറിജന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ ക്രൈസ്തവപ്രഭാ

കമൊട്ടുക്ക ഖ്യാതി നേടിയിരുന്ന വൈദികാഭ്യസനശാലയെക്കുറിച്ചും, ഈജിപ്തിലെ മരുഭൂമിയിൽ കൂട്ടമായി പാർത്തിരുന്ന സന്യാസിസമൂഹത്തെക്കുറിച്ചും അലക്സന്ത്രിയായിലെ പുരാതനമെത്രാന്മാരും പാത്രിയർക്കീസന്മാരുമായ മഹാനായ ദീവന്നാസ്യോസ് (എ. ഡി. 247—264), അറിയൂസിനെ സഭാഭ്രംശം ചെയ്ത ധീരനായ അലക്സാണ്ടർ (എ. ഡി. 313—328), വൈദികവിജ്ഞാനശിരോമണിയും ധീരയോദ്ധാവും ആയ ക്വറിലോസ് (എ. ഡി. 412—444) എന്നിവരെക്കുറിച്ചും, സന്ദർഭം അനുസരിച്ചു പലവിവരങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഓരോഭാഗത്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

അലക്സന്ത്രിയായിലെ സഭയുടെഐശ്വര്യം ക്ഷയിപ്പാൻ മുഖ്യമായിത്തീർന്നതിനുള്ള പ്രധാനകാരണം ഏകസ്വഭാവവാദോപദേശത്തിന്റെയും ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെയും ആക്രമണമാണ്. സത്യവിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി സധൈര്യം പോരാടിയിരുന്ന ക്വറിലോസിന്റെ പിൻഗാമിയായി പാത്രിയർക്കീസീം ഹാസനാരുഢനായ ദീയസ്സ്കോറോസ് (എ. ഡി. 444-451) കൽക്കദോന്യയിലെ സുന്നഹദോസിൽവച്ചു ഒരു ഇടത്തുട്ടുകാരനായി സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ടു എന്നു ഓർക്കുമ്പോൾ വിശ്വാസം സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ അഞ്ചാംശതാബ്ദത്തിൽ പ്രസ്തുത സഭയുടെ നില ഏതുവിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. ദീയസ്കോറോസിന്റെ മരണശേഷം സഭ രണ്ടായി പിരിഞ്ഞു. ചക്രവർത്തിയുടെ നിർബന്ധപ്രകാരം കൽക്കദോന്യസുന്നഹദോസിന്റെ തീരുമാനത്തിനു കീഴ്വഴങ്ങിയവർ 'മെൽക്കായിറ്റ്' (Melkite) എന്ന പേരിലും, അതിനെ എതിർത്തു ദീയസ്കോറോസിന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചവർ 'കോപ്ടിക്' എന്ന പേരിലും അറിയപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ ഈജിപ്തിലെ ദേശീയസഭയായ കോപ്ടിക് സഭ ദീയസ്കോറോസിനെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായ 'പൂച്ച' തിമൊഥെയൊസിനെയും തങ്ങളുടെ നായകരാ

ന്മാരായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. മഹമ്മദീയർ ഈജിപ്തിനെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ കോപ്ടിക് വർഗ്ഗക്കാർ തങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളായ മെൽക്കായിറ്റുകാരോടു പകവീട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി അക്രൈസ്തവരായ അറബികളുടെകൂടെ ചേർന്നു തങ്ങളുടെ ക്രിസ്തീയസഹോദരങ്ങളെ ഒറ്റിക്കൊടുത്തതിൽനിന്നു് ഈ രണ്ടു സഭാവിഭാഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വൈരനിരീതി പ്രത്യക്ഷമാണു്. പക്ഷേ ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെ ഉയർച്ച സഭയിലെ രണ്ടുകക്ഷികൾക്കും ദോഷമായിട്ടാണു് അവസാനിച്ചതു്. രണ്ടുകൂട്ടത്തിൽനിന്നും ഒട്ടുവളരെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ജീവരക്ഷയ്ക്കായും മറ്റും മഹമ്മദുമതം സ്വീകരിച്ചു. കൂസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ സഭ ഉയർന്നുവന്നതോടുകൂടെ മെൽക്കായിറ്റു് കക്ഷികളുടെ പാത്രിയക്കീസു്, പൌരസ്ത്യചക്രവർത്തിയുടെ കേവലം ഒരു ആശ്രിതനായിച്ചമഞ്ഞു. ഈജിപ്തു്, അറേബിയാ, ലിബിയാ, നൂബിയാ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം തന്റെ ഇടവകാതിർത്തിയിൽ പെട്ടതാണെങ്കിലും എ. ഡി. 1913-ൽ അലക്സന്ത്രിയായിലെ പാത്രിയക്കീസിന്റെ കീഴിൽ 7 മെത്രാസനസ്ഥാനങ്ങളിലും 31 ഇടവകകളിലും ആയി അമ്പതിനായിരത്തിൽപരം ജനങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പാത്രിയക്കീസിനു് 'സാർവ്വത്രികന്യായാധിപതി', 'മഹാപരിശുദ്ധൻ' (All-Holiness) എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുകൾ ഉണ്ടു്. 17-ം 18-ം ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ഇദ്ദേഹം കൈറോനഗരത്തിൽ പാർത്തിരുന്നെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ വാസസ്ഥലം അലക്സന്ത്രിയാപട്ടണം തന്നെ ആണു്. കോപ്ടിക്കുക്ഷികളുടെ ചരിത്രം വേറൊരുഭാഗത്തു തുടരാം.

3. അന്ത്യോഖ്യായിലെ സഭ

അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തിയുടെ ഒരു സേനാനായകനും, സുറിയായിലെ സെല്യൂക്യരാജവംശത്തിന്റെ സ്ഥാപകനും ആയ സെല്യൂക്കസ് നിക്കേറ്റർ ബി. സി. 301-ൽ പ

ണികഴിപ്പിച്ചതായ അന്ത്യോഖ്യാനഗരം ട്രേജൻ, മാർക്കസ് ഒറീല്യസ്, ഡയോക്ലീഷൻ ആദിയായ ചക്രവർത്തിമാരുടെ കാലത്തു റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ പ്രധാനപട്ടണം എന്നുള്ളപേരിനു് അർഹയായിത്തീർന്നിരുന്നു. വി. പത്രൊസ് അന്ത്യോഖ്യയിലെ ഒന്നാമത്തെ ബിഷോപ്പായിരുന്നുവെന്നുള്ള പാരമ്പര്യവിശ്വാസം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു വന്നാൽത്തന്നെയും, പ്രസ്തുതസഭ ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ള ഏറ്റവും പുരാതനസഭകളിൽ ഒന്നാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. നമുക്കു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന പേരു ലഭിച്ചതു അന്ത്യോഖ്യായിൽവച്ചാണല്ലോ (അ. പ്ര. 11: 26). രക്തസാക്ഷിയായി മരിച്ച വി. ഇഗ്നാത്യോസു് ആദിയായ അന്ത്യോഖ്യായിലെ ചില ബിഷോപ്പന്മാർ ചരിത്രപ്രസിദ്ധന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവരാണു്.

വി. ഇഗ്നാത്യോസിന്റെ പിൻഗാമികളിൽ ഒരുവനും അന്ത്യോഖ്യായിലെ ബിഷോപ്പുമായ സാമോസറ്റായിലെ പൌലൊസു്, ഇതര വൈദികന്മാരായ ലൂസിയൻ (*311) മോപ്പ്സുയെസ്റ്റായിലെ തീയോഡോർ (*429) എന്നിവരുടെ ഉപദേശവികല്പങ്ങൾ നിമിത്തം അന്ത്യോഖ്യാസിംഹാസനത്തിന്റെ ഖ്യാതിക്കു ഗണ്യമായ ഉലച്ചിൽ തട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെശേഷം യറുശലേം, പേർഷ്യാ ആദിയായ സ്ഥലങ്ങളിലെ സഭകൾ അന്ത്യോഖ്യാബന്ധം ഉപേക്ഷിക്കയും, തുർക്കികൾ മതപീഡ ആരംഭിക്കയും ചെയ്തതോടുകൂടെ സഭ ശോഷിച്ചുവശായി. ഒരുകാലത്തു ഏഷ്യാമൈനർ, കപ്പ്രോസ്ദ്വീപു്, യറുശലേം, പേർഷ്യാ (എഡസ്സാ), സൈബീറിയാ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള സഭകളുടെ മേൽഭരണം കയ്യേറ്റുനടത്തി, മിഷ്യനറിവേലയിലും സത്യവിശ്വാസസ്ഥാപനത്തിലും ബദ്ധശ്രദ്ധയായിരുന്ന അന്ത്യോഖ്യാസിം

---

* എ. ഡി. 311-ൽ മരിച്ചു എന്നു അർത്ഥം.

ഹാസനം കാലാന്തരത്തിൽ കീഴ്ക്കെ സുറിയായിലുള്ള ചുരുക്കം ചില ഇടവകകളുടെ മേൽനോട്ടംകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടതായിവന്നു. അന്ത്യോഖ്യാസഭയെ തങ്ങളുടെ മാതൃസഭയായി ഗണിച്ചുവന്നവരിൽനിന്നു് ഏഴുസഭകൾ ഇപ്പോൾ റോമാവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചു് കത്തോലിക്കു് സഭാശാഖകളായി തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

ദമസ്കോസിൽ താമസിക്കുന്ന ഓർത്തഡോക്സു് പാത്രിയർക്കീസു്, റോമാനഗരത്തിൽ വസിക്കുന്ന ലത്തീൻറീത്തു് പാത്രിയർക്കീസു്, മർദീനിൽ പാർക്കുന്ന യാക്കോബ്യപാത്രിയർക്കീസു്, മാറോനൈറു്, ഗ്രേക്കു്, അർമ്മീനിയൻ, സുറിയാനി എന്നി നാലുവകുപ്പിൽ പെട്ടവരും റോമാവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നവരുമായ നാലു പാത്രിയർക്കീസന്മാർ—ഇങ്ങനെ ആകപ്പാടെ ഏഴു പാത്രിയർക്കീസന്മാർ ഇപ്പോൾ അന്ത്യോഖ്യായിലെ പാത്രിയർക്കീസു് എന്ന സ്ഥാനം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. പുരാതന അന്ത്യോഖ്യാസിംഹാസനത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ അവകാശിയായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്ന ഓർത്തഡോക്സു് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴിൽ ഇപ്പോൾ സിറിയാ, കിലിക്യാ, മെസോപ്പൊത്തേമിയ, ഇസാറിയാ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാംകൂടെ പന്ത്രണ്ടു മെത്രാസന ഇടവകകളും ഏകദേശം 250,000 ജനങ്ങളും ഉള്ളതായി കാണുന്നു. എ. ഡി. 1724 മുതൽ 1899 വരെ ഓർത്തഡോക്സു് പാത്രിയർക്കീസന്മാരായി ഭരിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാംതന്നെ യവനരായിരുന്നു. എന്നാൽ സാധാരണജനങ്ങളുടെ ഭാഷ അറബിയാണെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടല്ലോ.

4. യറുശലേമിലെ സഭ

പൌരസ്ത്യ പാത്രിയർക്കീസണ്ഡലങ്ങളിൽ നാലാമത്തെ സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നതു് യറുശലേമിലെ സഭയത്രെ. കർത്താവിന്റെ സഹോദരനായ വി. യാക്കോബായിരുന്നു പ്രസ്തു

തസഭയുടെ ഒന്നാമത്തെ മെത്രാൻ എന്നതിനെ പാരമ്പര്യവിശ്വാസം. അന്ത്യോഖ്യായുടെ മേൽകോയ്മ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു യെരുശലേം ഒരു പാത്രിയക്കീസ്ഥാനമാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും, യെരുശലേമിലെ മെത്രാന്മാരുടെ അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചും നിഖ്യാ, എഫെസൊസ് ആദിയായ സുന്നഹദോസുകളിലും, മറ്റു സന്ദർഭങ്ങളിലും നടന്ന ആലോചനകളുടെ ഫലമായിട്ട് എ. ഡി. 451-ൽ കൽക്കദോന്യസുന്നഹദോസിൽവച്ചു യെരുശലേം ഒരു പാത്രിയക്കീമണ്ഡലമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. കോൺസ്റ്റൻറൈൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലത്തും, കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ കാലത്തും, പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരുമായ അനേക ക്രിസ്ത്യാനികൾ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്നതിനായി യെരുശലേമിൽ പോയിട്ടുള്ളതുനിമിത്തം പ്രസ്തുത സഭയ്ക്ക് ക്രൈസ്തവലോകത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൈസര്യ, ബേത്ലേഹെം, നസ്രേത്ത്, ലിഡ്ദാ, ഗാസാ, താബോർ, ഫിലാഡൽഫിയാ, എക്കർ ആദിയായി പലസ്തീൻനാട്ടിലും അയൽദേശങ്ങളിലുമുള്ള (യെരുശലേം ഉൾപ്പെടെ) 14 മെത്രാസന ഇടവകകളും, ഏകദേശം 60,000 ജനങ്ങളും ഇപ്പോഴത്തെ യെരുശലേം പാത്രിയക്കീസിൻറെ ഭരണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടനിൽക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുശകല്പനയുടെ കാവലിനും സൂക്ഷിപ്പിനും പ്രത്യേകം ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സന്യാസിസമൂഹം ക്രൂശാതെ, കർത്താവിൻറെ പാദസ്പർശനത്താൽ പരിപാവനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ പുണ്യയാത്രക്കാരുടെ സുഖസൌകര്യാദികൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിലും, അതുരക്ഷിച്ചു ചെയ്യുന്നതിലും മറ്റും നിരന്തരം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അമ്പതിൽപരം സന്യാസിമഠങ്ങൾ യെരുശലേമിലെ പാത്രിയക്കീസിൻറെ സംരക്ഷണയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. സഭാംഗങ്ങളായ അറബികളും ഭരണകർത്താക്കളായ യവനരും തമ്മിൽ കൂടുതൽ സൌഹാർദ്ദം ഉളവാക്കുന്നതിനായി മഹായുദ്ധകാലത്തു് (എ. ഡി. 1917) പലസ്തീൻരാജ്യം ബ്രിട്ടീഷധീനതയിൽ

വന്നതോടുകൂടെ ചില പരിശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ സഫലമായി, സഭയിലെ അന്തഃഛിദ്രങ്ങൾ മാറി, യറൂശലേമിലെ സഭ പുരാതനകാലത്തെന്നപോലെ ഇതരസഭകൾക്കു് അനുകരണയോഗ്യമായ ഒരു മാതൃകാസഭയായിത്തീരുമെന്നാശിക്കാം.

5. കുപ്രോസ്ദ്വീപിലെ സഭ

അപ്പൊസ്തലന്മാരായ പൌലൊസും ബർന്ബാസും എ. ഡി. 46–നടത്തു് സ്ഥാപിച്ച പ്രസ്തുത സഭ, ഏകദേശം നാലു ശതാബ്ദത്തിൽപരം അന്ത്യോഖ്യയുടെ ഭരണത്തിനു കീഴ്പെട്ടിരുന്നശേഷം 431–ലെ എഫെസൊസ് സുന്നഹദോസിന്റെയും, (8–ാം കാനോൻ) കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ പാത്രിയക്കീസിന്റെയും (471—89) ചക്രവർത്തിയായ സിനോയുടെയും തീരുമാനപ്രകാരം പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള (Autocephalus) ഒരു സഭയായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. സംഖ്യാബലത്തിൽ യവനജാതിക്കാർ പ്രാമുഖ്യം വഹിക്കുന്ന ഈ സഭയുടെ അംഗങ്ങൾ ഓരോകാലത്തു തങ്ങളുടെ യജമാനന്മാരായി ഭവിച്ച ലത്തീൻകാരിൽനിന്നും തുർക്കികളിൽനിന്നും അവർണ്ണനീയമായ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എ. ഡി. 1878–ൽ ബർലിൻനഗരത്തിൽവച്ചു് കൂടിയ കൂപവൽക്കരീച്ച ഉടമ്പടിപ്രകാരം, കുപ്രോസ്ദ്വീപു് ബ്രിട്ടീഷ്കാരുടെ കൈവശം വന്നുചേർന്നു. ഇപ്പോൾ ഈ ദ്വീപിൽ ഒരു ഭദ്രാസന ഇടവകയും, മൂന്നു സഫ്രഗൻ ഇടവകകളും, 900 പട്ടക്കാരും, 1,58,000 ഓർത്തഡോക്സ് ക്രിസ്ത്യാനികളും ഉണ്ടു്. പാത്രിയക്കീസിന്റെ സ്ഥാനപ്പേരു് 'കുപ്രോസിലെയും, നോവോജസ്റ്റിനിയായിലെയും ഏറ്റവും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട അർഛുബിഷോപ്പു്' എന്നാണു്. സിൽക്കും രക്തവർണ്ണാംബരവും ധരിക്കുക, ചെങ്കോൽ അംശവടിക്കുപകരം ഉപയോഗിക്കുക, മുവന്ന മഷികൊണ്ടു് ഒപ്പിടുക എന്നിത്യാദി റോമാചക്രവർത്തിയായ

സിനോ കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള ചില പദവികൾ ഇവിടുത്തെ പാത്രിയക്കീസന്മാർ ഇന്നും വിലമതിച്ചുവരുന്നു.

6. സീനായിപർവ്വതത്തിലെ വി. കാതറൈന്റെ സന്യാസിമഠം സംബന്ധിച്ചുള്ള സഭ

ദീർഘകാലത്തേക്കു യറൂശലേമിലെ പാത്രിയക്കീസിന്റെ കീഴിലാണു് ഈ സന്യാസിമഠം ഇരുന്നിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ എ. ഡി. 1575–നും 1782–നും ഇടയ്ക്കു ഇരുകൂട്ടരും തമ്മിൽ ഉഗ്രമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വാദപ്രതിവാദങ്ങളുടെ ഫലമായി പ്രസ്തുത മഠത്തിനു് ഒരു പൂർണ്ണ സ്വതന്ത്രസഭയുടെ സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതിനിടയായി. മഠാധിപനു് ആർച്ചുബിഷോപ്പു് എന്നുള്ള സ്ഥാനം ഉണ്ടു്. ഇദ്ദേഹം താമസിക്കുന്നതു കൈറോയിലെ ഒരു ശാഖാമഠത്തിലാണു്.

7. റഷ്യയിലെ സഭ

റഷ്യയുടെ അപ്പൊസ്തലൻ എന്ന പേരിനു സർവ്വഥാ യോഗ്യനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന വ്ളാഡിമിർ ഒന്നാമൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തു (എ. ഡി. 984—1015) കൂസ്തന്തീനോസ് പോലീസിലെ സഭയുടെ മിഷ്യനറിവേലയുടെ ഫലമായി റഷ്യാരാജ്യം ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് ഇടയായതുനിമിത്തം വളരെക്കാലത്തേക്കു റഷ്യയിലെ സഭ അതിന്റെ മാതൃസഭയെ ആശ്രയിച്ചുനിന്നിരുന്നു. റഷ്യയിലെ ചക്രവർത്തിയായ ഇവാനോവിച്ചിന്റെ ഉത്സാഹത്താൽ എ.ഡി. 1589-ൽ മോസ്കോനഗരത്തിലെ മെത്രാൻ റഷ്യയിലെ പൊതുവിലുള്ള സഭയുടെ പാത്രിയക്കീസ് എന്ന സ്ഥാനത്തേക്കു ഉയർത്തപ്പെട്ടു. എ. ഡി. 1591–ൽ ഇതര പാത്രിയക്കീസന്മാർ ഈ നിശ്ചയത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി മോസ്കോനഗരത്തെ പൌരസ്ത്യ

സഭയിലെ അഞ്ചാമത്തെ പാത്രിയക്കാമണ്ഡലത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി അംഗീകരിക്കയും ചെയ്തു.

മഹാനായ പീറർ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലം മുതലാണ് റഷ്യയുടെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിലെ നവീനഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നത്. സഭാസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഇദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ സുപ്രധാനമായിട്ടുള്ളത് മോസ്കോവിലെ പാത്രിയക്കാസ്ഥാനം നിർത്തൽ ചെയ്തു സഭാഭരണത്തിനുവേണ്ടി ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രതിനിധിയും കുറെ മെത്രാന്മാരും ഉൾപ്പെട്ട 12 അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു 'വി. സുന്നഹദോസ്' ഏർപ്പെടുത്തിയതാണ്. ഇതു എ. ഡി. 1721–ലായിരുന്നു. മഹായുദ്ധകാലത്തു റഷ്യയിലുണ്ടായ വിപ്ലവത്തിന്റെ ആരംഭംവരെ റഷ്യയിലെ സഭ ചക്രവർത്തിയുടെ നിഴലെന്നപോലെ, വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കാതെ വർത്തിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും 18–ം 19–ം ശതാബ്ദങ്ങളിൽ സൈബീരിയ, ജപ്പാൻ, അലാസ്കാ, അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ, സിറിയ, പേർഷ്യ, മഞ്ചൂറിയാ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വിസ്തൃതവും അഭിനന്ദനീയവും ആയ രീതിയിൽ റഷ്യൻസഭ മിഷ്യനറിവേല ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. റഷ്യയിലെ മിഷ്യനറിവീരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആദ്യം കംചാത്കായിലെ ബിഷോപ്പും പിന്നീടു മോസ്കോവിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും (എ.ഡി. 1868—†1879) ഓർത്തഡോക്സ് മിഷ്യനറിസമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാപകനും ആയ ഇന്നസെൻറു് വെനിയമിനോവിന്റെയും ജപ്പാനിലെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാസ്ഥാപകനും, ടോക്കിയോവിലെ ബിഷോപ്പും (എ.ഡി.1880–†1912) ആയ നിക്കൊളാസ് കൊസാട്കിനിന്റെയും പേരുകൾ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. റഷ്യയിലെ മെത്രാന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ, ഒരു സുപ്രസിദ്ധ പ്ര

† 1879-ൽ മരിച്ചു എന്നർത്ഥം.

സംഗകനായ പ്ലെട്ടന്റെയും (എ. ഡി. 1775—1812) ഗ്രന്ഥകാരനും പണ്ഡിതനുമായ ഫിലാറെട്ടിന്റെയും (എ. ഡി. 1821—1867) സഭാചരിത്രകാരനായ മക്കാറിയുടെയും പേരുകൾ ചിരസ്മരണീയമാണ്. ഫിലാറെട്ട് വേദപുസ്തകം റഷ്യരുടെ മാതൃഭാഷയായ സ്ലാവോണിക്ക ഭാഷയിലേക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയും, മതസംബന്ധമായ ചില 'ചോദ്യോത്തര' പുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

എ. ഡി. 1917-ൽ റഷ്യയിലെ വിപ്ലവത്തിന്റെ ഫലമായി ഗവർമ്മെൻറു ബോൾഷവിക്കകക്ഷികളുടെ പിടിയിൽ വന്നതോടുകൂടെ, റഷ്യയിൽ ഉണ്ടായ ഭയങ്കരമായ മതപീഡ പരിഷ്കൃതലോകത്തെ അതികമാനം ക്ഷോഭിപ്പിക്കയും ലജ്ജിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. 1917-ൽ സഭയുടെ ഒരു കൌൺസിൽ കൂടി പാത്രിയക്കാസ്ഥാനത്തെ പുനർജ്ജീവിപ്പിച്ചു സഭയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ ലനിൻ കക്ഷികളുടെ ക്രൂരതയെ എതിർക്കുന്നതിനു ഇവർക്കു സാധിച്ചില്ല. എ. ഡി. 1918 (ജനുവരി 23)-ൽ ബോൾഷവിക്കു ഗവർമ്മെൻറു പാസ്സാക്കിയ ഒരു നിയമപ്രകാരം സഭാവസ്തുക്കൾ സർക്കാരിലേക്കു കണ്ടുകെട്ടുകയും, മതാഭ്യസനം കുറ്റകരമാക്കയും ചെയ്തു. ഈ വിപ്ലവകാലത്തു 28 ബിഷോപ്പന്മാരും 1215 പട്ടക്കാരും ബോൾഷവിക്കു ഗവർമ്മെൻറിനാൽ നീചവും ക്രൂരവും അയവിധത്തിൽ ദണ്ഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടശേഷം വധിക്കപ്പെട്ടു. അനേകർ ഫ്രാൻസിൽ-പാരീസു് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ-അഭയം പ്രാപിച്ചു. സംഖ്യാബലം നിമിത്തം പൌരസ്ത്യസഭയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനഭാഗമായിരുന്ന റഷ്യൻ സഭ തൽക്കാലം നാമാവശേഷമായതുപോലെ തോന്നുന്നെങ്കിലും, വിദേശങ്ങളിൽ അഭയംപ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന റഷ്യയിലെ യുവജനങ്ങൾമൂലം ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഈ സഭ പുനർജീവിച്ചു്, യൂറോപ്പിൽ ഒരു വെളിച്ചമായിത്തീരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ ന്യായമുണ്ടു്.

8. ഗ്രീക്കുസഭ (യവനായ സഭ)

ബൽഗേറിയാ, യുഗോസ്ലാവിയാ, റൂമേനിയാ ഗ്രീസ് എന്നീ നാലുരാജ്യങ്ങളിലെ സഭകളും ഒരുകാലത്തു കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ സഭയുടെ അധീനതയിൽ ഇരുന്നെങ്കിലും, 15-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ (1453) കുസ്തന്തീനോസ് പോലീസിലെ സഭ മഹമ്മദീയമേധാവിത്വത്തിനു വിധേയമായതോടുകൂടെ, ഇവ ഓരോന്നും തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷീണപരിശ്രമം ചെയ്കയും, പല ഘട്ടങ്ങളായി തങ്ങളുടെ അഭീഷ്ടനിവൃത്തി വരുത്തുകയും ചെയ്തു. അൽക്കരം മുമത്തുക, അൺകുട്ടികളെ സൈന്യത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോക, ദാസ്യവേല ചെയ്യിക്ക, എന്നിങ്ങനെ പലവഴികളിൽക്കൂടി തുർക്കിഗവർമെൻറ് തങ്ങളുടെ ക്രിസ്തീയ പ്രജകളായ ഓർത്തഡോക്സ് ഗ്രീക്ക് സഭാംഗങ്ങളെ ഉപദ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

19-ാം ശതാബ്ദത്തിൻെറ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ ഗ്രീസ് രാജ്യം തുർക്കികളുടെ മേൽക്കോയ്മയിൽനിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ചതോടുകൂടെ, സഭയ്ക്ക് ഒരു നവജീവൻ ലഭിച്ചു എന്നു പറയാവുന്നതാണ്. എ. ഡി. 1833-ൽ നൊപ്ളിയായിലെ സുന്നഹദോസിൽവച്ചു 34 യവനായമെത്രാന്മാർ കൂടി തങ്ങളുടെ സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനംചെയ്തു. ആദ്യം കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ പാത്രിയർക്കാസിംഹാസനം ഈ സംഭവത്തെ ഗണ്യമാക്കിയില്ലെങ്കിലും എ. ഡി. 1850-ൽ ഒരു പാത്രിയർക്കാശാസനംമൂലം യവനായസഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യനില അംഗീകരിക്കേണ്ടതായിവന്നു. പഴയ അധികാരങ്ങളുടെയും അവകാശങ്ങളുടെയും സ്മാരകമായി കുസ്തന്തീനോസ് പോലീസിലെ പാത്രിയർക്കീസ് മൂറോൻതൈലം വാഴ്ത്തി യവനായസഭയ്ക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുന്ന പതിവു ഇന്നും നടപ്പിലിരിക്കുന്നു. സഭാഭരണം നടത്തുന്നതു ആതൻസിലെ മെത്രാ

പ്പോലീത്തായുൾപ്പെട്ട മെത്രാന്മാരുടെ ഒരു കമ്മട്ടി ('വിശു ദ്ധ സുന്നഹദോസു') അത്രെ. രാജകീയകമ്മീഷ്ണർ എന്ന നിലയിൽ പാർലമെൻറിൻെറ പ്രതിനിധി ആയി ഒരു അൽമായക്കാരനും പ്രസ്തുത സുന്നഹദോസിൻെറ അംഗമാണു്. ഇതു റഷ്യൻ സഭാഭരണത്തിൻെറ ഒരു പകർപ്പുപോലെ തോന്നുന്നു. യവനായസഭയുടെ അധീശനായ അതൻസിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കീഴിൽ ഇപ്പോൾ 33 മെത്രാസനയിടവകകളുണ്ടു്. ഇവകൂടാതെ കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസു് പാത്രിയക്കീസുമണ്ഡലവുമായുള്ള ബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ലാത്ത 49 മെത്രാസന ഇടവകകളും ഗ്രീസു് രാജ്യാതിർത്തിക്കുള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നു ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണു്. 1905-ൽ ഗ്രേക്കു് സഭയുടെ വകയായി പുരുഷന്മാർക്കായുള്ള 171 സന്യാസമഠങ്ങളും ഒൻപതു കന്യാസ്ത്രീമഠങ്ങളും 34 ഇതര സന്യാസാശ്രമങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു. അടുത്തകാലത്തു ജനാധിപത്യപ്രമാണങ്ങളനുസരിച്ചു ഗ്രേക്കു സഭയിലെ ഭരണസമ്പ്രദായം പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

ബിഷോപ്പന്മാരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുസംബന്ധിച്ചു് വിശുദ്ധ സുന്നഹദോസിനു അഭിപ്രായം പറയുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടെങ്കിലും, അവരെ നിയമിച്ചു ശമ്പളം കൊടുക്കുന്നതു ഗവർമ്മെൻറാണു്. ബിഷോപ്പു് വിവാഹിതനായിരിക്കണമെന്നില്ലാതെ അവിവാഹിതനായിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമില്ല. സാധാരണയായി സന്യാസിമാരെയാണു് എപ്പിസ്കോപ്പൽ സ്ഥാനത്തു വരിക്കുന്നതെങ്കിലും, വിവാഹശേഷം ഭാര്യ മരിച്ച ഒരാൾക്കു ബിഷോപ്പു് സ്ഥാനത്തു പ്രവേശിക്കാവുന്നതാണു്. പട്ടക്കാർ മുപ്പതും ശെമ്മാശമ്മാർ ഇരുപത്തഞ്ചും വയസ്സിൽ കുറയാതെ പ്രായമുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നു പ്രസ്തുത സഭ നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. യവനായസഭ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾക്കും, സന്യാസപരമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും അസാമാന്യമായ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചുവരുന്നു. എ. ഡി. 1905-ൽ

200–ൽ പരം സന്യാസാശ്രമങ്ങളിലായി 2000–ൽ അധികം സന്യാസവ്രതക്കാർ യവനായസഭയുടെ അംഗങ്ങളായി കണക്കിൽ ചേർന്നിരുന്നു. ബുധനാഴ്ചയും വെള്ളിയാഴ്ചയും ഉള്ള പ്രതിവാരനോമ്പുകൾ ക്രൂശാതെ, ക്രിസ്തുമസ്സിനു മുമ്പു 40 ദിവസവും, ഈസ്റ്ററിനു മുമ്പു 48 ദിവസവും, പെന്തിക്കൊസ്തിപെരുനാളിന്റെശേഷം ശ്ലീഹന്മാരുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായുള്ള ചില ദിവസങ്ങളും, വിശുദ്ധ കന്യകമറിയാമ്മിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി രണ്ടാഴ്ചയും മറ്റു ചുരുക്കം ചില ദിവസങ്ങളും നോമ്പുകാലമായി യവനായസഭാംഗങ്ങൾ ആചരിച്ചുവരുന്നു.

9. ബൾഗേറിയയിലെ സഭ

പൌരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാമദ്ധ്യത്തിൽ ബൾഗേറിയയിലെ സഭയുടെ നില പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. ചില ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളുമായി അതിനു സംസർഗ്ഗം ഉണ്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ മാതൃസഭയായ കൂസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ സഭയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അതു ശീശ്മയിലിരിക്കുന്ന ഒരു സഭയത്രെ. ഈവിധത്തിലുള്ള ഒരു പതനത്തിൽ ഈ സഭ വന്നുകൂടിയതെങ്ങനെ എന്നു അന്വേഷിക്കാം:—

കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലെ ചക്രവർത്തിയായ മിഖായേൽ മൂന്നാമന്റെ സ്നേഹിതനും (എ. ഡി. 842—67) തങ്ങളുടെ രാജാവും ആയ ബോറിസ് ഒന്നാമന്റെ (882—88) പ്രേരണനിമിത്തമത്രെ ബൾഗേറിയവർഗ്ഗക്കാർ ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചതു്. ബൾഗേറിയ രാജ്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയബന്ധം അനുസരിച്ചു അവിടത്തെ സഭ വളരെക്കാലത്തേക്കു കൂസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ സഭയെ ആശ്രയിച്ചുനിന്നിരുന്നു. ഗ്രീക്കുമെത്രാന്മാരാണു് ബൾഗേറിയൻസഭ ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. ബൾഗേറിയരും ഗ്രേക്കരും, കീരിയും പാമ്പും പോലെയാണു അന്യോന്യം വർത്തിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളതെന്നും വക്തവ്യമാണു്. അതിനാൽ സഭയ്ക്കു് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കണമെ

ന്നുള്ള മോഹം ബൾഗേറിയ ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ വളരെ ശക്തിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു. ഗ്രേക്കരോ, കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ സഭയോ, ഈ അഭിപ്രായത്തോട് അനുകൂലിക്കുന്നില്ല എന്നു കണ്ടപ്പോൾ, അക്കാലത്തു തൽഭരണകർത്താക്കന്മാരായിരുന്ന തുർക്കികളോട് ചേർന്നു ബൾഗേറിയർ ഒരു സ്വതന്ത്രസഭ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം കരസ്ഥമാക്കി. സഭയുടെ തലവനു എക്സാർക്ക് (Exarch = ഭരണാധിപൻ) എന്ന സ്ഥാനമാണു തുർക്കിസുൽത്താൻ കല്പിച്ചു നൽകിയതു്. ഇതു് 1870-ാമാണ്ടിലായിരുന്നു. കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലെ പാത്രിയർക്കീസ് ഉടൻതന്നെ ഒരു സുന്നഹദോസു് വിളിച്ചുകൂട്ടി, എക്സാർക്കിനെയും കൂട്ടരെയും മുടക്കി (1872). എന്നാൽ ഈ സുന്നഹദോസിന്റെ തീരുമാനം യറുശലേമിലെയും റഷ്യയിലെയും റുമേനിയയിലെയും സേർവ്വിയിലെയും സഭകൾ വകവച്ചില്ല. അതിനാൽ കുസ്തന്തീനോസ്പോലിസിലെ സഭ ശീശ്മക്കാരായി ഗണിച്ചുവരുന്ന ബൾഗേറിയൻസഭ റഷ്യയിലെയും യറുശലേമിലെയും മറെറല്ലാസ്ഥലങ്ങളിലെയും ഓർത്തഡോക്സ്സഭകളുമായി സംസർഗ്ഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു രസാവഹമായ ഒരു സംഗതി ആണു്.

ബൾഗേറിയ, ത്രേസു്, മാസിഡോണിയ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാംകൂടെ 32 മെത്രാസനയിടവകകൾ എക്സാർക്കിന്റെ ഭരണാധികാരത്തിൽ നിൽക്കുന്നുണ്ടു്. ഇവയിൽ 11 ബൾഗേറിയയിൽതന്നെ ഉള്ള ഇടവകകളാണു്. ബോസ്പറസു് ഉൾക്കടലിന്റെ തീരത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഓർട്ടക്കേക്കി (Ortakeki) എന്ന സ്ഥലത്താണു് എക്സാർക്കിന്റെ അരമന. ഗവർമ്മെൻറു് ഗ്രാൻറു്, ക്രുദ്രാശകളുടെ കർമ്മഫീസു്, എന്നീ രണ്ടിനത്തിലുള്ള വരുമാനമാണു് പട്ടക്കാരുടെ സന്ധാരണത്തിനു ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു്.

10. യുഗോസ്ളാവിയായിലെ സഭ

മഹായുദ്ധത്തിനു മുമ്പു് സേർവിയാ, മോണ്ടിനിഗ്രോ, ബോസ്നിയ, ഹെർസ്ഗോവിനിയാ എന്നിങ്ങനെ ഓസ്ട്രിയാ–ഹംഗറിയിലുണ്ടായിരുന്ന പല ചെറിയ രാജ്യങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേർന്ന ഒരു സംസ്ഥാനമാണു് ഇപ്പോൾ യുഗോസ്ലാവിയാ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്. സ്ലാവു് വർഗ്ഗക്കാരുടെ രാജ്യമായതുകൊണ്ടു് ഇതിനു് യുഗോസ്ലാവിയ എന്ന പേർ ലഭിച്ചു. സ്ലാവുകാരുടെ അപ്പൊസ്തലന്മാരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന കോൺസ്റ്റൻറിനോപ്പിളിലെ മിഷ്യനറിമാരായ മെത്തോഡിയസും, ക്ലറിലോസും അത്രെ ഈ ജാതിക്കാരുടെ പൂർവ്വികന്മാരോടു ഒൻപതാംശതാബ്ദത്തിൽ സുവിശേഷം അറിയിച്ചതു്. അന്നുമുതൽ കൂസുന്തീനോസ്പോലീസിലെ സഭ സ്ലാവ്രാജ്യത്തെ സഭയുടെ മാതൃസഭയായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുപോന്നു. എന്നാൽ ദേശീയബോധം വർദ്ധിച്ചുവന്നതോടുകൂടെ കൂസുന്തീനോസ്പോലീസിലെ സഭയുമായുള്ള ബാന്ധവം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നു സ്ലാവുകാരിൽ ഒരുകൂട്ടർ നിശ്ചയിച്ചു. ഇങ്ങനെയാണു എ. ഡി. 1351–ൽ സേർവിയായിലെ പാത്രിയക്കാമണ്ഡലം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതു്. എന്നാൽ മാതൃസഭയ്ക്കു് ഈ സംരംഭം ആദ്യകാലത്തു അത്ര രുചിച്ചില്ലെങ്കിലും എ. ഡി. 1375–ൽ സേർവിയായിലെ പാത്രിയക്കീസിനെ അംഗീകരിക്കുന്നതിനു നിർബന്ധിതയായി. തുർക്കികളുടെ ആക്രമണത്തോടുകൂടെ സേർവിയായിലെ സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു് വീണ്ടും ഗ്രേക്കുകാരുടെയും കൂസുന്തീനോസ്പോലീസിലെ സഭയുടെയും കീഴിൽ സ്ലാവു് ജാതികൾ വന്നുചേർന്നു. പല ശതാബ്ദങ്ങൾ ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ 'സാവ്വ്രതികപാത്രിയക്കീസ്' തന്നെ 1879–ൽ സേർവിയായിലെ സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സുസ്ഥിരമാക്കിക്കൊടുത്തു. മഹായുദ്ധത്തിൻെറ ശേഷം സേർവിയായിലെ രാജാവിൻെറ അധികാരസീമ വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടെ തന്നെ ബൽഗ്രേഡ് പട്ടണം

യുഗോസ്ലാവ്യയിലെ പാത്രിയക്കീസുമണ്ഡലത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു (എ. ഡി. 1920). പ്രസ്തുത പാത്രിയക്കീസിംഹാസനത്തെ ആദരിക്കയും അനുസരിക്കയും ചെയ്യുന്നവരായി നാലു മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും ഇരുപത്തിരണ്ടു മെത്രാന്മാരും ഉണ്ട്. ഈ സഭയ്ക്കു രണ്ടു വൈദികസെമ്മനാരികൾ ഉണ്ട്.

11. റുമേനിയായിലെ സഭ

ബാൽക്കൻരാജ്യങ്ങളെല്ലാം രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടെ തന്നെ സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും നേടിയതായി ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. റുമേനിയായും ഈ പ്രമാണത്തിനു വ്യത്യസ്തമല്ല. റുമേനിയായുടെ രാഷ്ട്രീയനില ശക്തിപ്പെട്ടതോടുകൂടെ സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യനിലയും സുസ്ഥിരമായിത്തീർന്നു. എ. ഡി. 1885-ൽ സാവ്വത്രികപാത്രിയക്കീസ് (കൂസ്തന്തീനോസ് പോലീസിലെ പാത്രിയക്കീസ്) റുമേനിയായിലെ സഭയെ ഒരു സ്വതന്ത്രസഭയായി അംഗീകരിച്ചു. റുമേനിയായിൽ രണ്ടു മെത്രാസന ഇടവകകളും (ബുക്കാറെസ്റ്റ്, ജാസ്സി) പതിനൊന്നു സഫ്രഗൻ ഇടവകകളും ഉണ്ട്. പട്ടക്കാരും ജനങ്ങളും ഒന്നുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്നവരാണ്. ഈസഭയിൽ ഏകദേശം ഒന്നേകാൽകോടി അംഗങ്ങളുള്ളതിൽ എട്ടുലക്ഷം റഷ്യരും നാലുലക്ഷം ബൾഗേറിയരും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

12. ജോജ്ജ്യായിലെ സഭ

ഒരുകാലത്തു റഷ്യൻസഭയോടു യോജിച്ചുനിന്നിരുന്ന ജോജ്ജ്യായിലെ സഭ എ. ഡി. 1919-ൽ ഒരു പുതിയ ഭരണസംഘടന ഏർപ്പെടുത്തി പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഒരു സഭയായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ റഷ്യയിലെ ഇപ്പോഴത്തെ കലാപങ്ങൾനിമിത്തം റഷ്യൻസഭയ്ക്ക് സുന്നഹദോസ് വഴി

യായി ഈ തീരുമാനത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുവാൻ സൌകര്യമുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നിരുന്നാലും ഇതിനെ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ സ്വതന്ത്രഓർത്തഡോക്സ് സഭയായി ഒരർത്ഥത്തിൽ വകവയ്ക്കുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ല. ഈ സഭയിൽ ഏകദേശം മൂന്നുലക്ഷം അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടത്രെ.

ബൾഗേറിയായിലെ സഭ ഒഴിച്ച് മേൽവിവരിച്ച പൌരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാശാഖകളായ പന്ത്രണ്ടു സഭകളും അന്യോന്യസംസർഗ്ഗത്തിലിരിക്കുന്നവയാണ്. വിശ്വാസം, ആചാരങ്ങൾ, ആരാധന, ഭരണസമ്പ്രദായം മുതലായവയിൽ ഇവയ്ക്കെല്ലാം മിക്കവാറും ഐകരൂപ്യം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് അന്യോന്യ സംസർഗ്ഗം സാധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ സഭകൾ പൊതുവിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന വിശ്വാസാചാരാദികളെക്കുറിച്ച ദീർഘമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും, ചില പ്രധാനസംഗതികൾ താഴെചേർത്തുകൊള്ളുന്നു:—

വിശ്വാസം. വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകം, ആദ്യത്തെ ഏഴു സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസുകളുടെ* തീരുമാനങ്ങൾ, വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ ഉപദേശം (പ്രത്യേകിച്ചു ജോൺ ഡമാസിന്റെ ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസം എന്ന ഗ്രന്ഥം)† എന്നിവയിന്മേൽ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ട ഒരു പൊതുവിശ്വാസ

---

* ഏഴ് സുന്നഹദോസുകൾ (I) നിഖ്യാ (1) 325; (II) കൂ. പോ. (1) 381; (III) എഫെസൊസ്, 431; (IV) കൽക്കദോന്യ, 451; (V) കൂ. പോ. (2) 553: (VI) കൂ. പോ. (3) 680; (VII) നിഖ്യാ (2) 787.

† റഷ്യയിലെ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന മോഗിലായുടെ 'ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസം' (Orthodox Confession) എ. ഡി. 1638, യരുശലേമിലെ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന ഡോസിത്തീയൂസിന്റെ 'ഏറ്റുപറച്ചിൽ' (The Confession) എന്നീ പുസ്തകങ്ങളും ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിൽ പൊതുവെ പ്രമാണ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്.

തത്വസഞ്ചയമാണു് ഈ സഭകൾക്കെല്ലാം ഉള്ളതു്. വിശ്വാസരേഖകളിൽ സുവ്യക്തമായി കരുതിപ്പോരുന്നതു് നിഖ്യായിലെ വിശ്വാസപ്രമാണമാണു്. ഈ സഭകൾക്കെല്ലാം ഏഴു ക്രമാശകളും പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള അപേക്ഷയും, മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയും ഉണ്ടു്.

ആരാധന. പ്രത്യേക റീത്തുകാരൊഴിച്ചുള്ള റോമൻ കത്തോലിക്കരെല്ലാം ലത്തീൻഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതുപോലെ, സഭയുടെ ആരാധനാഭാഷ ആയിട്ടു പൌരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സുസഭ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഷ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഓരോ ജാതിയും അവരവരുടെ മാതൃഭാഷയിലോ, ഇതരഭാഷയിലോ ആരാധന നടത്തിവരുന്നു. തക്സാകൾ സംബന്ധിച്ചും ഐകരൂപ്യം ഇല്ലതന്നെ. എന്നാൽ പ്രസ്തുത സഭകളിലെല്ലാം ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന തക്സാകളുടെ പ്രധാനഭാഗങ്ങൾ അന്യോന്യം അടുത്ത സംബന്ധമുള്ളവയാണു്. മാറാനായ (നമ്മുടെ കർത്താവിനെ സംബന്ധിച്ചവ) ദൈവമാതാവിനെ സംബന്ധിച്ചവ, വിശുദ്ധന്മാരെ സംബന്ധിച്ചവ—ഇങ്ങനെ പെരുനാളുകളെ മൂന്നായി തരംതിരിച്ചു ഈ സഭകളെല്ലാം ആചരിച്ചുവരുന്നു. നോമ്പുകളുടെ സംഖ്യയും ആചരണരീതിയും മിക്കവാറും ഒന്നുതന്നെ. ജനനപ്പെരുനാൾ, ഉയിർപ്പുപെരുനാൾ ആദിയായവയുടെ തീയതി സംബന്ധിച്ചു പാശ്ചാത്യ പൌരസ്ത്യ സഭകൾ തമ്മിൽ കണ്ടുവരുന്ന വ്യത്യാസത്തിന്റെ കാരണം പൌരസ്ത്യസഭകൾ ജൂലിയൻ പഞ്ചാംഗവും (Julian Calendar—Old Style) പാശ്ചാത്യസഭകൾ ഗ്രിഗോറിയൻ പഞ്ചാംഗവും അനുസരിച്ചു പെരുനാളുകളുടെ തീയതി നിശ്ചയിച്ചുവരുന്നു എന്നുള്ളതാണു്.† ആരാധനയിൽ പ്രസംഗത്തിനു വലിയ സ്ഥാനമില്ല. ഓർത്തഡോ

† നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ജനനം, മരണം, ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ് എന്നീ ദിവസങ്ങളെ കൊണ്ടാടേണ്ടുന്ന തീയതികളെക്കുറിച്ചു സഭയിൽ വളരെ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടു്. അതിനു മൂന്നു പ്രധാനകാരണങ്ങൾ ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ:—

ക്സ്സഭ ആരാധനസ്സുള്ള ഒരു സമൂഹമത്രേ എന്നു ഡാക്ടർ ബി. ജെ. കിഡ്ഡ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഭരണരീതി. പൌരസ്ത്യഓർത്തഡോക്സ് സഭകളെ ഏകയോഗമായി ബന്ധിച്ചുനിർത്തിയിരിക്കുന്ന വേറൊരു സംഗതി അവയുടെ ഭരണരീതിയിലുള്ള യോജിപ്പ് അത്രെ. പ്രസ്തു

---

(1) ജൂലിയസ് സീസറിന്റെ (Julias Caesar) കാലംമുതൽ റോമരാജ്യത്തിൽ ആണ്ടു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു സൂര്യന്റെ ഗതിഭേദത്തെ ആശ്രയിച്ചായിരുന്നു. ഇതനുസരിച്ച് ഒരാണ്ടിനു സാധാരണ 365-ം ചിലപ്പോൾ 366-ം ദിവസങ്ങളുണ്ട്.

(2) യഹൂദന്മാരും മഹമ്മദീയരും അവരുടെ മാസങ്ങളും ആണ്ടുകളും കണക്കാക്കുന്നതു ചന്ദ്രന്റെ ഗതിഭേദം അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടത്രെ. ഇതനുസരിച്ച് ആണ്ടിനു 354-ം മാസത്തിനു 29½ും ദിവസങ്ങളും മാത്രമാണുള്ളതു്. ഇതുതമ്മിൽ 11 ദിവസങ്ങളുടെ വ്യത്യാസമുണ്ട്.

(3) ഇതിനും പുറമെ മൂന്നാമതു് ഒരു വിഷമംകൂടെ വന്നു. കത്താവു് ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ദിവസം ഞായറാഴ്ച ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ദിവസം പ്രധാനമായി കരുതണമെന്നു ചിലരും, അല്ല തീയതിക്കാണു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടതെന്നു മറ്റുചിലരും വാദിച്ചു. തീയതിയും ആഴ്ചയും എല്ലായിപ്പോഴും ഒന്നായി വരുണമെന്നില്ലല്ലോ.

ഇതിനൊരു നിവാരണമായി എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളെയും യോജിപ്പിക്കാവുന്നിടത്തോളം യോജിപ്പിച്ച ജോസഫ് സ്കാലിഗർ (Joseph Scaliger) എന്നൊരു ദേഹം ഒരു കലണ്ടർ ഉണ്ടാക്കി. ഇതിനെ ആണ് സാധാരണയായി ജൂലിയൻ കലണ്ടർ (Julian Calendar) എന്നു പറയുന്നതു്. ആ കാലത്തുള്ള ക്രൈസ്തവസഭ ഇതിനെ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു. ഇതിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില പിശകുകളെ തീർക്കുന്നതിനു ഗ്രഗറി പതിമ്മൂന്നാമൻ പരിശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായി പരിഷ്കരിച്ച ഒരു കലണ്ടർ ഉണ്ടായി. ഇതു പാശ്ചാത്യസഭകളും സ്വീകരിച്ചു. എങ്കിലും പൌരസ്ത്യസഭകളും ജൂലിയൻകലണ്ടർ തന്നെ മുറുകെ പിടിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടത്രെ പാശ്ചാത്യപൌരസ്ത്യസഭകളും തമ്മിൽ ദിവസങ്ങളും സംബന്ധിച്ച വ്യത്യാസം നേരിട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും തീർത്തു സഭകളെല്ലാം ഒരേസമയത്തുതന്നെ വിശുദ്ധദിവസങ്ങളും കൊണ്ടാടുന്നതിനുള്ള ശ്രമം നടന്നുവരുന്നു.

അഖിലലോക സഭാകൌൺസിലിന്റെ ഈ ശ്രമഫലമായി 1953-ൽ പൌരസ്ത്യ സഭകളും ഗ്രിഗോറിയൻ കലണ്ടർ സ്വീകരിച്ചു എന്നുള്ളതു് സന്തോഷകരമത്രെ.

ത സഭകൾ എല്ലാംതന്നെ എപ്പിസ്കോപ്പൽ ഭരണസമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നവയാണെന്നു എടുത്തുപറയേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. പുരാതന സുന്നഹദോസിന്റെ തീരുമാനസംഖ്യമാകുന്ന കാനോൻ പ്രമാണങ്ങളനുസരിച്ചാണു സഭാഭരണം പാത്രിയർക്കീസന്മാരും മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും നടത്തിവരുന്നതു്. അൽമായക്കാർക്കു സഭാഭരണത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല. പൗരസ്ത്യ സഭകളിൽ പട്ടക്കാരെപ്പോലെ തന്നെ സന്യാസിമാരെയും സന്യാസിസമൂഹങ്ങളെയും ജനങ്ങൾ ബഹുമാനിച്ചുവരുന്നു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെപ്പോലെ ദയറാകൾ പരിപൂർണ്ണ സ്വതന്ത്രഭരണം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. മിക്ക ദയറാകളും മെത്രാന്മാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിലിരിക്കുന്നവയാണു്. സഭാഭരണം സംബന്ധിച്ചും കാലദേശസ്ഥിതി അനുസരിച്ചും ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഭേദഗതികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു പൌരസ്ത്യസഭകൾ മടിക്കുന്നില്ല എന്നുകൂടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു ഈഭാഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അദ്ധ്യായം 22

പൌരസ്ത്യസഭകൾ (തുടർച്ച)

ഓർത്തഡോക്സു് സഭയൊഴിച്ചുള്ള പൌരസ്ത്യസഭകളെ നെസ്റോറിയസഭ, ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുന്ന സഭകൾ, എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു പ്രധാനഭാഗങ്ങളായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണു്. ആദ്യത്തെ ശാഖയിൽ പേർഷ്യയിലെ സഭയും തുർക്കിയിലുള്ള കൽദായസഭയും, രണ്ടാമത്തേതിൽ, അർമ്മീനിയസഭ, സുറിയായിലും മലങ്കരയും ഉള്ള യാക്കോബായസഭ, കോപ്ടിക്കു സഭ, അബിസ്സീനിയായിലെ സഭ എന്നി

വയും ഉൾപ്പെട്ടുന്നതാണു്. ഈ സഭകളുടെ ചരിത്രസംക്ഷേപം താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു.

നെസ്റ്റോറിയസഭ

നെസ്റ്റോറിയസിന്റെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചും, നെസ്റ്റോറിയവിശ്വാസത്തിന്റെ ഉത്ഭവം, സ്വഭാവം, നിഷ്കാസനം എന്നിവയെക്കുറിച്ചും അഞ്ചാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. മൂന്നാമത്തെ പൊതുസുന്നഹദോസായ എഫെസൊസിലെ സുന്നഹദോസിൽവച്ചാണു് നെസ്റ്റോറിയസു് ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും നെസ്റ്റോറിയവിശ്വാസം ക്രൈസ്തവസഭയാൽ തിരസ്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതു്. നെസ്റ്റോറിയസഭയുടെ ഏതൽക്കാലപരിണതമുള്ള പതിനഞ്ചുശതാബ്ദങ്ങളിലെ ചരിത്രത്തെ മൂന്നു പ്രധാനഘട്ടങ്ങളായി തിരിക്കാവുന്നതാണു്.

1. പേർഷ്യൻരാജാക്കന്മാരുടെ കാലം

നെസ്റ്റോറിയസിന്റെ കാലത്തുതന്നെ അന്ത്യോഖ്യാ അതിരൂപയായി സുറിയായുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും നെസ്റ്റോറിയവിശ്വാസം പടർന്നുപിടിച്ചിരുന്നു. ക്രമേണ ഇതു കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു വ്യാപിച്ചിട്ടു ബർസൌമായുടെ പ്രയത്നംമൂലം പേർഷ്യരാജ്യത്തു പ്രവേശിച്ചു. എ. ഡി. 489–ൽ റോമാചക്രവർത്തിയായ സിനോ (Zeno എ. ഡി. 474–491) സത്യവിശ്വാസസ്ഥാപനത്തിലുള്ള പ്രതിപത്തിമൂലം നെസ്റ്റോറിയരെ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തിക്കുള്ളിൽനിന്നു വെളിക്കുചാടിച്ചതു കാലാന്തരത്തിൽ അവർക്കു ഒരു അനുഗ്രഹമായി പരിണമിച്ചു. പേർഷ്യയിലെ രാജാവും റോമാചക്രവർത്തിയും ബദ്ധവൈരികളായിരുന്നതിനാൽ, ചക്രവർത്തി ഉപേക്ഷിച്ച വിശ്വാസം സ്വന്തരാജ്യത്തിൽ പ്രബലപ്പെടുത്തി, ത

ന്നെ അഭയംപ്രാപിച്ച ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സ്നേഹം സമ്പാദിക്കണമെന്നു് അക്കൈസുവനായ പേർഷ്യയിലെ രാജാവു നിശ്ചയിച്ചു. പേർഷ്യയിൽ ആദ്യകാലം മുതൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളും ഈ പുതിയ ഉപദേശവലയിൽപെട്ടു ഏഴാംശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടെ ശക്തിമത്തായ ഒരു നെസ്തോറിയസഭ പേർഷ്യാരാജ്യത്തു് ആവിർഭവിച്ചു.

നെസ്തോറിയസിനെ കൂടാതെ, തർസീസിലെ ദിയോദോർ, മോപ്സുവെസ്റ്റായിലെ തീയോഡോർ എന്നീ പണ്ഡിതന്മാർ ആണു് സഭയുടെ പ്രത്യേകവിശുദ്ധന്മാരും ഗുരുക്കന്മാരും ആയി ഗണിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നതു്. നിസിബീസു് എന്ന സ്ഥലത്തു ഈ സഭസ്സുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വൈദികസെമനാരി പുരാതനചരിത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായി തീർന്നിട്ടുള്ളതാണു്.

2. അറബി(മുസ്ലിം)കളുടെ ഭരണകാലം

അറബികളുടെ ആക്രമണത്തോടുകൂടെ പേർഷ്യയിലെ രാജാവു വധിക്കപ്പെടുകയും രാജ്യം അവരുടെ കൈയിൽ വന്നുചേരുകയും ചെയ്തു (652). 7 മുതൽ 14വരെയുള്ള ശതാബ്ദങ്ങളിൽ അറബികളാണു് നെസ്തോറിയസഭയുടെ രക്ഷാധികാരസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്. ഇക്കാലത്തും പേർഷ്യാരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മതപീഡനിമിത്തവും മറ്റു കാരണങ്ങളാലും നെസ്തോറിയവിശ്വാസം ഏഷ്യയുടെ പലഭാഗങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങി. വീട്ടും ക്രൂരം ഉപേക്ഷിച്ചു കച്ചവടത്തിനായും, ജീവരക്ഷയ്ക്കായും ഇൻഡ്യാ, ചൈനാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം അനേകം നെസ്തോറിയക്രിസ്ത്യാനികൾ കുടിയേറി പാർത്തുതുടങ്ങി. ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയും മിഷ്യനറി ആയിരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള തത്വം അനുസരിച്ചു അവരെല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതു നിമിത്തം നെസ്തോറിയരുടെ സംഖ്യ അത്ഭുതകരമായവിധത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഈ കാലത്തു മലയാളദേശം അ

വരുടെ മിഷ്യനറിവേലയുടെ രംഗമായിത്തീർന്നു. ഇപ്പോൾ തൃശ്ശൂർപട്ടണത്തിൽ നെസ്തോറിയൻസഭയുടെ ഒരു ശാഖ കാണ്മാനുണ്ട്. 'ഒരു വടിയും ഭാണ്ഡവും മാത്രം സ്വന്ത സമ്പത്തായി കരുതിക്കൊണ്ടു മഹാസമുദ്രം തരണംചെയ്യു അനേക സന്യാസിമാർ ഇൻഡ്യാക്കാരോടും ചൈനാക്കാരോടും സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നതിനായി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന പ്രസ്താവന ബാഗ്ദാദിലെ ഒരു നെസ്തോറിയ പാത്രിയക്കീസിന്റെ എഴുത്തുകളിൽ കാണുന്നു (എ. ഡി. 778—+820). ഇരുപതിനായിരം തുർക്കികളും മൊംഗോൾവർഗ്ഗക്കാരും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു വേറൊരു ചരിത്രരേഖയിൽ കാണുന്നതിൽനിന്നു മദ്ധ്യഏഷ്യയിലെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും നെസ്തോറിയമിഷ്യനറിമാർ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നു തെളിയുന്നു. ചൈനായിലെ സുവിശേഷപ്രയത്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാർക്കോപോളോ (എ. ഡി. 1256—+1323) എന്ന വെനീസുകാരനായ ലോകസഞ്ചാരി സാക്ഷിക്കുന്നു. ഒരു കാലത്തു (1340) ചീനരാജ്യത്തു 12-ം ഇൻഡ്യയിൽ 13-ം സമർക്കാണ്ടിൽ 18-ം തുർക്കിസ്ഥാനിൽ 19-ം ഉൾപ്പെടെ ഏകദേശം 80 മെത്രാസന ഇടവകകൾ ബാഗ്ദാദിലെ പാത്രിയക്കീസിന്റെ കീഴിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഇവരുടെ വിശ്വാസപ്രചരണവേല എത്ര വിസ്തൃതമായിരുന്നുവെന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. പക്ഷേ മൊംഗോൾജാതിക്കാരുടെ, പ്രത്യേകിച്ചു തൈമൂറിന്റെ (എ.ഡി. 1336—+1405) ഭയങ്കരമായ ആക്രമണത്തോടുകൂടെ മദ്ധ്യഏഷ്യായിലെ മിക്ക ക്രിസ്തീയസഭകളും നാമാവശേഷമാക്കിച്ചെയ്യപ്പെട്ടു. അവിടവിടെയായി ശേഷിച്ചവർ കുർഡിസ്ഥാൻ പർവ്വതത്തിൽ അഭയംപ്രാപിച്ചു.

3. അനന്തരചരിത്രം

പതിനാറാംശതാബ്ദത്തിൽ മാതൃസഭയായ നെസ്തോറിയൻ സഭയിൽ ഉണ്ടായ ഒരു ഛിദ്രത്തിന്റെ ഫലമായി ഒ

രുക്കൂട്ടർ റോമൻകത്തോലിക്കാ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചു് ഒരു പ്രത്യേകവീത്തോട്ടുകൂടെ മാറിനിൽക്കുന്നു. പ്രസ്ബിറ്റീരിയൻ, അംഗ്ലിക്കൻ, ലൂഥറൻ ആദിയായ പല പാശ്ചാത്യസഭാവിഭാഗങ്ങൾ പ്രസ്തുത സഭയിൽ ഇപ്പോൾ പലതരത്തിലുള്ള വേലകൾ നടത്തിവരുന്നു. 'മാർ ശിമൂൻ'* എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു പാരമ്പര്യമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന കല്ദായപാത്രിയക്കീസിന്റെ ആസ്ഥാനം പതിനെട്ടാംശതാബ്ദം മുതൽ ഖർഷാനീസ് എന്ന ഒരു ഗ്രാമത്തിലാണു്. പേർഷ്യയിലും തുർക്കിരാജ്യത്തും ഇദ്ദേഹത്തിനു പല ഇടവകകൾ ഉണ്ടു്. അനന്തിരവന്മാരാണു് സാധാരണ പാത്രിയർക്കാസ്ഥാനത്തിനും മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിനും അവകാശികളായി തീരുന്നതു്. സന്യാസവ്രതത്തിനു് തൽക്കാലം കല്ദായസഭ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചുകാണുന്നില്ല. പ്രസ്തുതസഭയിലെ തക്സായും പല ആചാരങ്ങളും വളരെ പുരാതനത്വമുള്ളവയാണു്. നെസ്റോറിയസഭയ്ക്കു്, അസ്സിറിയൻസഭ, കല്ദായസഭ, കിഴക്കെസഭ, പേർഷ്യൻസഭ എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം ഇവരുടെ ശക്തി വളരെ ക്ഷയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോഴത്തെ പാത്രിയക്കീസായ ഈശായി മാർ ശിമൂൻ XXI നെറ കീഴിൽ ഏകദേശം 35,000 സഭാംഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. സ്വരാജ്യമായ ഇറാക്കിലെ മുസ്ലീംഗവർമ്മെൻറിന്റെ മതപീഡനനിമിത്തം ഇവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും സാമ്രാജ്യസംരക്ഷണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടെ ബ്രിട്ടീഷ്ഗിനിയായിലോ, മറെറവിടെയെങ്കിലുമോ, കുടിയേറിപ്പാർക്കുന്നതിനു് ആലോചിച്ചുവരുന്നു. മാർ ശിമൂനെതന്നെ ഗവർമ്മെൻറു് കുപ്രോസ് ദ്വീപിലേക്കു നാടുകടത്തിയിരിക്കയാണു്. ഇതു പരിതാപകര

* Full title: 'The Reverend and honoured father of fathers and great shepherd Mar Shimun, Patriarch and Catholikos of the East'. A. Fortesque. *The Lesser Eastern Chuchn.* P. 131.

മായ ഒരു നിലയിലാണ് പേർഷ്യയിലെ പുരാതനസഭയായ നെസ്റ്റോറിയസഭ വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നത്.

സുറിയായിലെ യാക്കോബായസഭ

ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പൌരസ്ത്യസഭകളിൽവച്ച് പലകാരണങ്ങളാൽ പ്രാധാന്യമുള്ളതും, മലങ്കരസഭയോട് പ്രത്യേകബന്ധമുള്ളതുമായ ഒരു സഭയാണ് സുറിയായിലെ യാക്കോബായസഭ. അഞ്ചാംശതാബ്ദത്തിൽ കൽക്കദോന്യവിശ്വാസത്തിനെതിരായി ഈജിപ്ത്, പലസ്തീൻ, സുറിയാ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രബലപ്പെട്ടുവന്ന ഒരുകക്ഷി കാലാന്തരത്തിൽ ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസമന്ദിരത്തിന്റെ നാലു തൂണുകളായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്ന കോപ്ടിക്ക്, അബിസ്സീനിയൻ, അർമ്മീനിയൻ, യാക്കോബായ എന്നീ സഭകളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ഇവയിൽ സുറിയായിലെ യാക്കോബായസഭയാണ് നമ്മുടെ തൽക്കാലചിന്താവിഷയം.

ഒരർത്ഥത്തിൽ സുറിയായിലെ യാക്കോബായസഭയുടെ സ്ഥാപകനായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്ന യാക്കോബ് ബുർദ്ദാന എന്ന ഒരു സന്യാസിമെത്രാനിൽനിന്നാണ് പ്രസ്തുത സഭയ്ക്ക് 'യാക്കോബായ' സഭ എന്ന പേരു ലഭിച്ചത്. * ഇതിനെഹത്തിന്റെ ചരിത്രം രസാവഹമായിട്ടുള്ളതാണ്. അഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഏകസ്വഭാവവാദികളുടെ ശക്തി വർദ്ധിച്ചുവന്ന കാലത്താണ് അവർ യെറുശലേമിലെയും അന്ത്യോഖ്യയിലേയും പാത്രിയക്കീസ്ഥാനങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കി. ഒരു വേദശാസ്ത്രി എന്ന നിലയിൽ ഏകസ്വഭാവവാദികൾ ബഹുമാനിച്ചുവരുന്ന അന്ത്യോഖ്യാപാത്രിയക്കീസായ സെവേറസ് (എ ഡി. 512) ഈ സമയത്താണ് സ്ഥാനമേറ്റിട്ടുള്ള ഒരാളാണ്. എ

---

* 136-ാം പേജിലെ നോട്ടു നോക്കുക.

ന്നാൽ സാമ്രാജ്യക്ഷേമം കരുതി, കൽക്കദോന്യവിശ്വാസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ബൈസൻറൈൻചക്രവത്തി ആയ ജസ്റ്റിനിയൻ ഒന്നാമൻ (എ. ഡി. 527—565) മർട്ടനായം സ്വീകരിച്ചതോടുകൂടെ സുറിയായിലുള്ള ഏകസ്വഭാവവാദികളുടെ ശനിദശ ആരംഭിച്ചു. ഈ കാലത്താണ് അവരിൽ അനേകർ പേർഷ്യയിലെ രാജാവിനെ അഭയം പ്രാപിച്ചതു്. എന്നാൽ ദീനദയാലുവായ തീയോഡോറാ ചക്രവത്തിനി ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ക്രിസ്യാനികളോടുള്ള അസാമാന്യമായ പ്രതിപത്തിനിമിത്തം, ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു് ചക്രവത്തിയുടെ ആജ്ഞയെ ഗണ്യമാക്കാതെ പലതും പ്രവത്തിച്ചുതുടങ്ങി. ചക്രവത്തിനിയുടെ ഈദൃശശ്രമങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് യാക്കോബു്ബൂർദ്ദാനായെ സുറിയായിലേക്കു് ഒരു മിഷ്യനറി ആയി അയച്ചതു്. 490—ാമാണ്ടു് സുറിയായിൽ ടെല്ലാ എന്ന സ്ഥലത്തു ജനിച്ച ഇദ്ദേഹം എഡസ്സായ്ക്കടുത്തുള്ള ഒരു ദയറായിൽ കുറെക്കാലം സന്യാസവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചു പാത്തിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രീക്കു്, സുറിയാനി, അറബി എന്നീ ഭാഷകളിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനു് അസാമാന്യപാണ്ഡിത്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതോകാര്യവശാൽ യാക്കോബു്ബൂർദ്ദാനാ കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസ് സന്ദർശിച്ച അവസരത്തിൽ തീയോഡോറാ ചക്രവത്തിനിയുടെ നിർദ്ദേശം അനുസരിച്ചു് സ്വദേശത്തുനിന്നു് ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു് സ്ഥലത്തു താമസിച്ചിരുന്ന അലക്സന്ത്രിയായിലെ പാത്രിയക്കീസിൽനിന്നു് മെത്രാൻപട്ടം സ്വീകരിച്ചശേഷം സുറിയായിൽ ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രചരണവേല ആരംഭിക്കുന്നതിനു് നിയുക്തനായി. സ്ഥിരോത്സാഹിയും, മതതല്പരനും, വിശ്വാസസ്ഥാപനാത്മാവും എല്ലാവിധത്തിലുള്ള കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സഹിക്കുന്നതിനു് സന്നദ്ധനും ആയ യാക്കോബു്ബൂർദ്ദാനാ മെത്രാൻസ്ഥാനത്തിനടുത്ത യാതൊരു ആഡംബരങ്ങളും കൂടാതെ, കാൽനട

യായി സുറിയായിലെ പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചു് മുപ്പത്തഞ്ചു സംവത്സരക്കാലം അക്ഷീണപരിശ്രമം ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി സുറിയായിൽ ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം ശുഷ്കമൂലമായി തീർന്നു. ഇങ്ങനെയാണു് യാക്കോബായസഭയുടെ ഉത്ഭവം. യാക്കോബു് ബുർദ്ദാനാ ഒട്ടുവളരെ സഭകൾ സ്ഥാപിക്കയും, അന്ത്യോഖ്യാസിംഹാസനത്തിലേക്കു രണ്ടു പാത്രയർക്കീസന്മാരെ വാഴിക്കയും, [ടെല്ലായിലെ സേർഗ്ഗിയസു് (എ. ഡി. 543—6) 'കറുത്ത' പൌലൊസു് (542—+78)] 88 മെത്രാന്മാർക്കും ഒരുലക്ഷത്തിൽപരം കത്തനാരന്മാർക്കും പട്ടം കൊടുക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അന്ത്യോഖ്യായിലെ യാക്കോബായപാത്രിയർക്കീസന്മാർ ഇദ്ദേഹം വാഴിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ പിൻഗാമികളാണു്. പതിമൂന്നാംശതാബ്ദം മുതലാണു് ഇവരെല്ലാം ഇഗ്നാത്യോസു് എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു് സ്വീകരിച്ചതു്. യാക്കോബു് ബുർദ്ദാന എ. ഡി. 577-ൽ പരലോകപ്രാപ്തനായി. കോവർകഴുതയെ പുതപ്പിക്കുന്ന ഒരു മതിരി പരുക്കൻചാക്കു (തുണി) ഇദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടാണു് ബുർദ്ദാനാ എന്ന പേരു കിട്ടുന്നതിനിടയായതു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മതതീക്ഷ്ണത, ലളിതജീവിതം, സഹനശീലം ആദിയായ പല ഗുണങ്ങൾ പതിനാറാംശതാബ്ദത്തിൽ ഇൻഡ്യയിൽ വേലചെയ്തിരുന്ന ഫ്രാൻസിസു് ശെയ്ത്താരുടെ നാമത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നവയാണു്. യാക്കോബായസഭയുടെ ചരിത്രം തുടരാം.

* അറാംശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടെ യാക്കോബായസഭയ്ക്കു പേർഷ്യയിലും ഒരു സുസ്ഥിരമായ സ്ഥാനമുണ്ടായി. എ. ഡി. 590-നും 628-നും മദ്ധ്യേ പേർഷ്യയിലെ രാജാവായിരുന്ന കോസ്റോസു് രണ്ടാമന്റെ റാണി ഒരു യാക്കോബായക്രിസ്ത്യാനിസ്ത്രീ ആയിരുന്നു. മൂസലിനു വ

* 498-ൽ സെലൂഖ്യസിംഹാസനം നെസ്തോറിയവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചു.

ടക്കുകിഴക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സുപ്രസിദ്ധ മാർ മത്തായിദയറായിൽനിന്നും, ടൈഗ്രീസ് നദീതീരത്തുള്ള താഗ്രീത്ത് എന്ന ദയറായിൽനിന്നും ഇക്കാലത്തു് അനേക മിഷ്യനറിമാർ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി വിദേശങ്ങളിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ടു്. † ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ തഗ്രിത്തിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കീഴിൽ പേർഷ്യയിൽ 12 സഫ്രഗമണ്ഡലങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു. പന്ത്രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിൽ സുറിയാ. ഏഷ്യാമൈനർ, സൈപ്രസ് (കുപ്രോസ്) എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാംകൂടെ അന്ത്യോഖ്യായിലെ പാത്രിയക്കീസിന്റെ കീഴിൽ ഇടവകഭരണം നടത്തിവന്ന ഇരുപതു മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരും, ഒരുനൂറു് മെത്രാന്മാരും പാത്രിയക്കീസിന്റെ പ്രതിപുരുഷനായ പൌരസ്ത്യസഭകളുടെ മപ്രിയാനായുടെ കീഴിൽ പതിനെട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താ അസ്ഥാനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സുറിയാനിസഭയിൽ വൈദികപണ്ഡിതന്മാരും ദുർല്ലഭമല്ലായിരുന്നു. പ്രസ്തുതസഭയിലെ വേദശാസ്ത്രികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, വിശുദ്ധ യാക്കോബിന്റെ തക്സാസംബന്ധിച്ചു് ഒരു പ്രബന്ധം എഴുതി പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന 'ദീവന്ന്യാസോസ് ബാർസലിബി' (അമീദായിലെ ബിഷോപ്പു്) യുടെയും, നെസ്തോറിയരുടെയും യാക്കോബ്യരുടെയും ഒരു പുരാതന ചരിത്രഗ്രന്ഥമായ 'നാളാഗമ'ത്തിന്റെ കർത്താവും അന്ത്യോഖ്യായിലെ പാത്രിയക്കീസും അയ മിഖായേൽ ഒന്നാമന്റെയും (എ. ഡി. 1166—+99) സുറിയാനിസാഹിത്യസാമ്രാട്ടായിതീർന്നിരിക്കുന്ന ഗ്രഗറി ബാർ ഹെബ്രയസിന്റെയും (എ. ഡി.

† എ, ഡി. 629-ൽ ആണു് പൊതുതലവനായ മെത്രാപ്പോലീത്താ കാതോലിക്ക അല്ലെങ്കിൽ മപ്രിയാനാ എന്ന പേരു സ്വീകരിച്ചതു്. അപ്പോൾ തിഗ്രീസിനെ കാതോലിക്കാസിംഹാസനത്തിന്റെ തല സ്ഥാനമാക്കിത്തീർത്തു. പ്രസ്തുത കാതോലിക്ക അന്ത്യോക്യാപാത്രിയക്കീസിന്റെ പ്രതിപുരുഷനല്ല.

1226—+86) പേരുകൾ സുവിശ്ലാലിപികളിൽ എഴുതിയിട്ടിരിക്കുന്നവയാണു്. എന്നാൽ ഈ മഹാന്മാരുടെ തിരോധാനത്തോടുകൂടെ സുറിയാനിക്കാരുടെ ഐശ്വര്യകാലം അവസാനിച്ചതുപോലെ തോന്നുന്നു. 14–ം 15–ം ശതാബ്ദങ്ങളിൽ അന്തഃച്ഛിദ്രം നിമിത്തവും, മഹമ്മദീയരിൽനിന്നുള്ള പീഡകൊണ്ടും സുറിയാനിസഭാംഗങ്ങളുടെ ശക്തിയും സംഖ്യയും ഒരുപോലെ കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. 16–ം ശതാബ്ദത്തിൽ അൻപതിനായിരം പാവപ്പെട്ട കുടുംബങ്ങൾ മാത്രമേ സുറിയാനിസഭയുടെ സമ്പത്തായി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. 17–ം ശതാബ്ദത്തിലെ രണ്ടു പ്രധാന സംഭവങ്ങളിൽ ഒന്നു, സുറിയാനിസഭയിൽനിന്നു ഒരുകൂട്ടം ജനങ്ങൾ റോമാവഴക്കത്തിൽ ചേർന്നുനിന്നതും, മറേറതു, യാക്കോബായസുറിയാനിസഭയും മലങ്കരസഭയുമായി ഒരു ഗാഢബന്ധം ഉണ്ടായതും ആണു്. പതിനാറാംശതാബ്ദത്തിൽതന്നെ ഏകസഭാവവിശ്വാസം മലങ്കരെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു് പരേതനായ ഇ. എം. പീലിപ്പോസു് അവർകൾ വാദിക്കുന്നു. *

ഇനിയും സുറിയായിലെ യാക്കോബായസഭയുടെ തൽക്കാലസ്ഥിതി എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്നു് അന്വേഷിക്കാം: അന്ത്യാഖ്യയിലെ ഇപ്പോഴത്തെ പാത്രിയക്കീസിന്റെ കീഴിൽ മലങ്കരസഭ ഒഴിച്ചു യെരുശലേം, മൂസൽ, മാർ മത്തായിദയറാ, മർദീൻ ഉർഫാ (എഡസാ) ആദിയായ എട്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താ ആസ്ഥാനങ്ങളും, വേറെ മൂന്നു മെത്രാന്മാരും, ഏകദേശം 150,000 ജനങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പാത്രിയക്കീസു് പാർക്കുന്നതു മർദീനിലത്രെ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഭാഷ അറബിയും, വൈദികഭാഷ സുറിയാനിയും ആണു്. യാക്കോബായസുറിയാ

---

* മരത്തോമ്മശ്ലീഹായുടെ ഇൻഡ്യൻസഭ. കോട്ടയം, 1929. പുറം 72.

നിക്കാരും യവനായസഭക്കാരും ഉപയോഗിക്കുന്ന തക്സാകളുടെ മൂലമായ യാക്കോബിന്റെ തക്സാ അന്ത്യാഖ്യശാഖയിൽപെട്ട പുരാതന തക്സാകളിൽ ഒന്നാണെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. മലങ്കരയുള്ള യാക്കോബ്യരുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളുടെ ഒരു സാമാന്യവിവരണം മിസ്റ്റർ ഇ. എം. പിലിപ്പോസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണ്. (ഇരുപത്തഞ്ചാം അദ്ധ്യായം).

അമ്മീനിയൻസഭ

അന്ത്യാഖ്യാപാത്രിയക്കാമണ്ഡലത്തിൽപെട്ട കപ്പദോക്യയിലെ കൈസയ്യാനഗരത്തിൽ വച്ചു മതപരിവർത്തനം ചെയ്തശേഷം ഒരു എപ്പിസ്കോപ്പ അയി വാഴിക്കപ്പെട്ട അർമ്മീനിയായുടെ അപ്പൊസ്തലൻ എന്നു ഇപ്പോൾ അറിയപ്പെട്ടുന്ന പ്രകാശകനായ ഗ്രഗറി (Gregory the Illumina tor +324) യുടെ മിഷ്യനറി പ്രയത്നത്തിന്റെയും അർമ്മീനിയാ ഒരു സ്വതന്ത്രരാജ്യമായിരുന്നപ്പോൾ അവിടെ ഭരിച്ചിരുന്ന തിരിഡാട്ടസ് മൂന്നാമൻ (എ. ഡി. 261—+ 317) രാജാവിന്റെ നയവിശേഷത്തിന്റെയും ഫലമായിട്ടാണ്, റോമാസാമ്രാജ്യം ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു പത്തിരുപതു് വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ, അതായതു്, മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടെ, അർമ്മീനിയാരാജ്യം അതികലം ക്രിസ്തുവിശ്വാസം അവലംബിക്കുന്നതിനിടയായതു്. നാലാം ശതാബ്ദത്തിൽ അർമ്മീനിയൻ സഭാചരിത്രത്തിലെ പ്രധാന സംഭവം അതിന്റെ മാതൃസഭയായ കൈസയ്യയിലെ സഭയുമായി മത്സരിച്ചു് സ്വന്തം കാതോലിക്കായെ വാഴിച്ചു എന്നുള്ളതാണ്. *അഞ്ചാം ശതാബ്ദം മുതൽ ഒൻപതാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനം വരെ

---

*എ ഡി. 404-നും 433-നും ഇടയ്ക്കു വേദപുസ്തകവും, തക്സായും അമ്മീനിയൻഭാഷയിൽ ലഭ്യമായി.

അർമ്മീനിയാ പേർഷ്യൻരാജാക്കന്മാരുടെ മേൽക്കോയ്മയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. ഈ കാലത്താണു അർമ്മീനിയൻസഭ ഒന്നാകെ ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസത്തിന്റെ ഒഴുക്കിൽ അകപ്പെട്ടതു്. (എ. ഡി. 554) ഇന്നുവരെയും അർമ്മീനിയൻ സഭ പ്രസ്തുത വിശ്വാസത്തിൽതന്നെ സ്ഥിരപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ ഭരണകർത്താക്കളായ പേർഷ്യൻരാജാക്കന്മാരുടെ സഖ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു മാത്രമാണു് കൽക്കദോന്യസുന്നാഹദോസും റോമാചക്രവർത്തിയും ഇടത്തുടയായി നിഷേധിച്ചിരുന്ന യൂത്തിക്കസ്വിശ്വാസത്തിന്റെ പിൻതലമുറയായ ഈ വിശ്വാസം അർമ്മീനിയർ സ്വീകരിക്കുന്നതിനിടയായതെന്നതത്രെ ചില ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം† തുർക്കികളുടെ ഭരണകാലത്തു സഭയിലുണ്ടായ കുഴപ്പത്തിന്റെ ഫലമായും മറ്റും സഭ ഛിന്നഭിന്നമാകയും, എറുസ്യിയാഡ്സിൻ, കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസ്, സിസ്, അഗതാ അമർ, യറുശലേം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ബിഷോപ്പന്മാരെല്ലാം അർമ്മീനിയൻപാത്രിയർക്കീസ് എന്നു സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കയും അവകാശതർക്കങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടുവിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ എറുസ്മിയാഡ്സിൻ എന്ന സ്ഥലം അസ്ഥാനമാക്കിയിരിക്കുന്ന മെത്രാച്ചനെയാണു സാക്ഷാൽ കാതോലിക്കോസ് അയി മിക്കവാറും ഏല്പാവരും ഇപ്പോൾ സ്വീകരിച്ചുവരുന്നതു്. മഹായുദ്ധകാലത്തും അതിനുമുമ്പും തുർക്കിഗവർമ്മെൻറു് അർമ്മീനിയരുടെ ഇടയിൽ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി അനേക ക്രൂരതകൾ നടത്തി അവരെ ഒടുക്കുന്നതിനു് ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ അർമ്മീനിയായിൽ ഇപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഖ്യ ഏറ്റവും തുച്ഛമാണു്. യഹൂദന്മാരെപ്പോലെ യൂറോപ്പിലെയും ഏഷ്യയിലെയും മഹാപ്രധാനപട്ടണങ്ങളിൽ അർമ്മീ

† ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, യൂത്തിക്കസിന്റെ വിശ്വാസം അവർ സ്വീകരിച്ചില്ല എന്നു തോന്നുന്നു:

നിയർ കൂടിയേറിപ്പാർക്കുന്നുണ്ട്. ഇൻഡ്യയിലെ കച്ചവടകേന്ദ്രങ്ങളിൽ അർമ്മീനിയൻ വ്യാപാരികളെ കാണ്മാനുണ്ട്. കൽക്കത്താനഗരത്തിൽ അർമ്മീനിയൻ സഭ രണ്ടു പള്ളികളും ഒരു കോളജും സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

കോപ്ടിക്കു സഭ

അലക്സന്ത്രിയായിലെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ചരിത്രത്തോടു അനുബന്ധിച്ചു ഏകസ്വഭാവ വിശ്വാസത്തിൽ ലയിച്ച ഈജിപ്തിലെ കോപ്ടിക്കുസഭയുടെ ഉത്ഭവം മേൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. തുർക്കികളുടെ ഭരണകാലത്തു കോപ്ടിക്കുസഭ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള അസ്വാതന്ത്ര്യവും കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും അവർണ്യമാണു്. തുർക്കികളുടെ മതപീഡയുടെ സമയത്തു അനേകായിരം കോപ്ടിക്കു ക്രിസ്ത്യാനികൾ രക്തസാക്ഷികളായി മരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഓർക്കുമ്പോൾ, ഉപദേശപ്പിശകുകളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാതെ, അവരുടെ വിശ്വാസദാർഢ്യത്തെയും, കർത്താവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തെയും കുറിച്ചു ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നതിനു നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

കോപ്ടിക്കുസഭയുടെ തൽക്കാലസ്ഥിതി ഏറ്റവും ശോചനീയമായിട്ടുള്ളതാണു്. പട്ടക്കാർ വേണ്ടവിധത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെന്നിട്ടുള്ളവരല്ല എന്നുള്ളതാണു സഭയുടെ ഒരു പ്രധാന ന്യൂനത. ദേശീയഭാഷ അറബി ആണെങ്കിലും, ആരാധനഭാഷ കോപ്ടിക്കു തന്നെ. പട്ടക്കാർക്കുതന്നെ ഈ ഭാഷ നല്ല പരിചയമില്ല. അതിനാൽ അറബിയും ആരാധനയിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത സഭയുടെ വകയായി അനേക സന്യാസമഠങ്ങൾ ഈജിപ്തിലുണ്ട്. വിശുദ്ധ മക്കാരിസിന്റെ തക്സാ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന പുരാതന തക്സാ ചില പരിഷ്കാരങ്ങളോടുകൂടെ പ്രസ്തുതസഭ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരിക്കു

ന്ന സഭകളിൽവച്ചു ഏറ്റവും പുരാതനവും പ്രാധാന്യമുള്ളതും ആയ സഭ എന്ന സ്ഥാനത്തിൽ ഈ ചെറിയസഭ അഭിമാനിച്ചുവരുന്നു.

അബിസ്സീനിയയിലെ സഭ

ചെങ്കടലിന്റെ പശ്ചിമതീരത്തായി ആഫ്രിക്കയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു രാജ്യമാണു് അബിസ്സീനിയ. പഴയ കാലത്തു ഐത്യോപ്യ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു് ഈ രാജ്യം തന്നെ ആയിരുന്നു. കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തു ഫ്രൂമെൻടിയസ് എടേസിയസ് എന്നും പേരുള്ള രണ്ടാളുകൾ വഴിയായിട്ടാണു സുവിശേഷത്തിനു അബിസ്സീനിയായിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ചതു്. വി. അത്താനാസ്യോസും അലക്സാന്ത്രിയായിലെ സഭയും ഈ കാര്യത്തിൽ വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കോപ്ടിക്കു സഭ ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ, കോപ്ടിക്കു സന്യാസിമാർ വഴിയായും മറ്റും അബിസ്സീനിയയിലും പ്രസ്തുത വിശ്വാസം പ്രബലപ്പെട്ടുവന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ സഭ ഏകസ്വഭാവവാദി ആയിത്തീരുകയുംചെയ്തു. കോപ്ടിക്കു പാത്രിയക്കീസിന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്താ ആണു് സഭയുടെ ഭരണം നടത്തുന്നതു്. മെത്രാന്മാരുടെ സംഖ്യ ഏഴിൽ കൂടരുതെന്നു സഭയ്ക്കു ചട്ടംകെട്ടുണ്ടു്. ഉഭയസമ്മതത്തിന്റെ പെട്ടകത്തിനു തുല്യമായ ഒരു പെട്ടകം ഓരോ പള്ളിയിലും സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുക, കുഞ്ഞുങ്ങളെ ചേലാകർമ്മം ചെയ്ക, ഞായറാഴ്ചയ്ക്കും പുറമെ യെഹൂദശാബത്തു ആചരിക്കുക എന്നിങ്ങനെ ചില യഹൂദമതാചാരങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഈ സഭയിൽ കാണാനുണ്ടു്. ക്രൂരിലോസിന്റെ കോപ്ടിക്കു് തക്സായോടു സാമ്യമുള്ള 'പന്ത്രണ്ടു ശ്ലീഹന്മാരുടെ തക്സാ' എന്നറിഞ്ഞുവരുന്ന ഐത്തോപ്യതക്സായാണു് പ്രസ്തുതസഭ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു്. നോമ്പാചാരം സ്നേഹവിരുദ്ധം, ശിശുക്കളെ

വിശ്വാസ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കുക, അതിയായവയിൽ അബിസ്സീനിയൻസഭ പ്രത്യേകതാല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവരുന്നു. അനാചാരങ്ങളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഈ സഭ മങ്ങിക്കത്തുന്ന തിരിയെപ്പോലെയെങ്കിലും ചുറ്റുപാടും പരക്കുന്ന പുറജാതികളായ മഹമ്മദീയരുടെ ഇടയിൽ 16 ശതാബ്ദക്കാലത്തോളം ക്രിസ്തീയവെളിച്ചം അബിസീനിയായിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നാം കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്.

അദ്ധ്യായം 23

ഭാരതഭൂമിയിലെ ക്രിസ്തീയസഭ

ഹിന്ദുമതം, ബുദ്ധമതം, ജൈനമതം എന്നീ ജഗൽപ്രസിദ്ധങ്ങളായ മതങ്ങളുടെ ജന്മഭൂമി അയിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഭാരതഭൂഖണ്ഡത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പലവിധത്തിലുള്ള ഗതിഭേദങ്ങളുടെയും അവസ്ഥാന്തരങ്ങളുടെയും ശേഷം, നവീന ഭാരതത്തിലെ ഒരു ഗണ്യമായ ശക്തി അയിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ചരിത്രം സൂക്ഷ്മാവലോകനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ നടത്തിപ്പു, സുവിശേഷസത്യങ്ങളുടെ അമർത്യത, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അപരിമേയമായ സ്നേഹശക്തി എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള അഗാധചിന്തയും ദൈവത്തോടു കൃതജ്ഞതാപുരസ്സരമായ ഭക്തിയും ഉണ്ടു സഹജപ്രധാനമായി മനസ്സിൽ ജനിക്കുന്നതു്.

ഭാരതത്തിലെ ക്രിസ്തീയസഭയുടെ ചരിത്രം (1) ആദ്യകാലം, (2) മദ്ധ്യകാലം, (3) ആധുനികകാലം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു പ്രധാന കാലഘട്ടങ്ങളായി തിരിച്ചു പഠിക്കുന്നതു

തിനാണ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ ആദ്യത്തെ പതിനാലു ശതാബ്ദങ്ങളും, രണ്ടാമത്തേതിൽ പതിനഞ്ചുമുതൽ പതിനെട്ടുവരെയുള്ള ശതാബ്ദങ്ങളും അവസാനദശയിൽ പത്തൊൻപതാം ശതാബ്ദം മുതലുള്ള കാലവും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ആദ്യകാലം

മലയാളത്തുള്ള സുറിയാനിസഭ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ അപ്പൊസ്തലന്മാരിൽ ഒരാളായ തോമസ്ശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ചതെന്നാണ് സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിലുള്ള പ്രബലമായ വിശ്വാസം. എന്നാൽ പ്രസ്തുത പാരമ്പര്യവിശ്വാസം ഇന്നും ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ വാദവിഷയമായിട്ടു മാത്രമേ ഇരിക്കുന്നുള്ളു. സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിലുള്ള ചരിത്രാന്വേഷികൾ തന്നെ ഈ സംഗതിയിൽ ഏകാഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. തോമസ്ശ്ലീഹായും മലങ്കരയുമായുള്ള ബന്ധം വിശ്വാസയോഗ്യമാണെന്നു ഡാക്ടർ പി. ജെ. തോമസ്, മെസ്സേഴ്സ് ഇ. എം. പിലിപ്പോസ്*, കെ. എൻ. ദാനിയൽ എന്നിവരും, അങ്ങനെ അല്ലെന്നു മിസ്റ്റർ ടി. കെ. ജോസഫ് ആദിയായവരും വാദിക്കുന്നു. അനിഷേധ്യമായി ചരിത്രരേഖകൾമൂലം ഈ പാരമ്പര്യവിശ്വാസം ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാർ ഉറപ്പുന്നതുവരെ ഇതു കേവലം അസംഭാവ്യമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യം എന്നുമാത്രം നാം വിചാരിച്ചാൽ മതിയാവുന്നതാണ്.

വിശുദ്ധ തോമസ് അപ്പൊസ്തലൻ മലയാളദേശത്തു കാലുകുത്തിയിട്ടില്ല എന്നു വാദിക്കുന്ന ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാം മ

---

* തോമശ്ലീഹാ മലങ്കര സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള പ്രഫസർ മിൽനിറെയുടെ വാദത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനുള്ള ചില ന്യായങ്ങൾ മിസ്റ്റർ ഈ. എം പിലിപ്പോസിന്റെ 'മാർത്തോമാശ്ലീഹായുടെ ഇൻഡ്യൻസഭ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു (അദ്ധ്യായങ്ങൾ 2 മുതൽ 5 വരെ).

ലങ്കരസഭയുടെ പുരാതനത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവരാണെന്നു അർത്ഥമാക്കേണ്ടതില്ല. മലങ്കരസഭ ശ്ലൈഹികമാണെങ്കിലും, അല്ലെങ്കിലും, രണ്ടുമുതൽ അഞ്ചുവരെയുള്ള ശതാബ്ദങ്ങളിൽ കേരളത്തിൽ ഒരു ക്രൈസ്തവസഭ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു എന്നു പല പണ്ഡിതന്മാരും ഇപ്പോൾ സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിനു അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു പ്രധാന സംഗതികൾ താഴെ കുറിക്കുന്നു.

(1) ഇൻഡ്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അപേക്ഷാനുസരണം അലക്സന്ത്രിയായിലെ ബിഷോപ്പായിരുന്ന ഡിമിട്രിയസ്, ബ്രാഹ്മണരോടു സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നതിനായും മറ്റും ക്രിസ്താബ്ദം 190-ൽ പാൻടീനസ് എന്ന ഒരു മിഷ്യനറിയെ ഇൻഡ്യയിലേക്കു അയച്ചതായും, ഇദ്ദേഹം പ്രസ്തുത ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കൈവശം എബ്രായ (അറമേയിക്കു?) ഭാഷയിലുള്ള വിശുദ്ധ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഒരു പ്രതി കണ്ടതായും, യൂസിബിയസ്, ജറോം അദിയായ പുരാതന ചരിത്രകാരന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. പാൻടീനസ് സന്ദർശിച്ച ഇൻഡ്യ സിന്ധുനദീതീരത്തുള്ള ഉത്തര ഇൻഡ്യയുടെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നതെ പ്രൊഫസ്സർ മിൽനിറേയ് വാദിക്കുന്നതു. എന്നാൽ ഇതു ദക്ഷിണഭാരതമോ, മലബാർതീരമോ, അയിക്കൂടാ എന്നില്ലെന്നു മറ്റു ചിലർ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

(2) ക്രിസ്താബ്ദം 345-ൽ എഡസ്സായിൽനിന്നു ഒരു മെത്രാനും കുറേ പട്ടക്കാരും ക്നായിത്തൊമ്മൻ എന്ന ഒരു കച്ചവടക്കാരന്റെ കൂടെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ തുറമുഖത്തു വന്നിറങ്ങി മലയാളരാജ്യത്തു കുടിയേറി പാർത്തെന്നും, അന്നത്തെ ചേരമാൻ പെരുമാളിൽനിന്നു ഇപ്പോൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്ന ഒരു ചെമ്പുതകിടിൽ എഴുപത്തിരണ്ടു പദവികൾ അവർക്കു തുല്യം ചാർത്തി കിട്ടിയെന്നും സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ പ്രബലമായ ഒരു വിശ്വാസം ഉണ്ടു. എ. ഡി. 343-ൽ പേർ

ഷ്യൻരാജ്യത്തു ഏകദേശം നൂല്പതുവർഷക്കാലം നിലനിന്നിരു ന്ന ഒരു ഭയങ്കരമായ മതപീഡ ഉണ്ടായതിനാൽ, പേർഷ്യ യിൽനിന്നു കുറേ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മലങ്കരെ വന്നു് അഭയം പ്രാപിച്ചുവെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ടു്.

ആറാംശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തിങ്കൽ മലങ്കരെ ഒരു ക്രിസ്ത്യീയസഭ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കോസ്മോസു് എന്ന ഒരു നെസ്തോറിയൻസഞ്ചാരി യവനഭാഷയിൽ എഴുതിയിരിക്കു ന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണു് സുറിയാനിസഭയെ സം ബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള അവിത ർക്കിതമായ ഒന്നാമത്തെ ചരിത്രരേഖ. കുരുമുളകു വളരുന്നതായ മലിയിൽ (മലി = മലങ്കര) ഒരു ക്രിസ്ത്യീയ സഭയും പട്ടക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കോസ്മോസു് എഴുതിയിരിക്കുന്നു.* എ. ഡി. 552–നടുത്താണു് കോസ്മസു് മലബാർ സന്ദർശിച്ചതു്.

വേറൊരു പ്രധാന ചരിത്രരേഖ മദ്രാസിനടുത്തു് മൈ ലാപ്പൂരിലും കോട്ടയം വലിയപള്ളിയിലും കണ്ടുവരുന്ന പേർ ഷ്യൻ കുരിശുകളാണു്. ഈ കുരിശുകളിന്മേൽ പാലവി ഭാഷ യിൽ കാണപ്പെട്ടുന്ന ലിഖിതത്തിന്റെ അർത്ഥവും സ്വഭാവവും കൊണ്ടു എട്ടാംശതാബ്ദത്തിനും പത്താംശതാബ്ദത്തിനും ഇ ടയ്ക്കുള്ള കാലത്താണു് അവ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതെന്നു ഡാക്ടർ ബ ർണ്ണൽ അഭിപ്രായമായ പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പേർ ഷ്യയിലെ സഭയും മലബാറിലെ പുരാതനസഭയും തമ്മിലു ണ്ടായിരുന്ന സംബന്ധത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷ്യമായിട്ടു ഈ കുരി ശുകളെ വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്.

നെസ്തോറിയൻസഭ ആറാംശതാബ്ദത്തിൽ പേർഷ്യ യിൽ വ്യാപിച്ചു അവിടെ ഒരു ഉയർന്നില പ്രാപിച്ചതായി

---

* മിസ്റ്റർ റവ. കെ. ജോസഫിന്റെ 'Malabar Christians & Their Ancient Documents' എന്ന പുസ്തകം കാണുക. 1929 Trivandrum. വില 1 രൂപ.

നാം കണ്ടുവല്ലൊ. ആറാംശതാബ്ദം മുതൽ പതിനൊന്നാം ശതാബ്ദംവരെ പേർഷ്യയിലെ നെസ്തോറിയസഭ അഥവാ, കൽദയാസഭ, റാബറൂ, ചൈന, പഞ്ചാബു, ദക്ഷിണ ഭാരതം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം വിസ്തൃതമായ മിഷ്യനറി വേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതായും ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തായിരിക്കണം മലങ്കരയിലും അവർക്കു പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നതിനും, മലങ്കരസഭയുമായി പലവിധത്തിലുള്ള ബാന്ധവം ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഇടയായിട്ടുള്ളതു്. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ പൊതുവെ ഒരുകാലത്തു നെസ്തോറിയന്മാർ ആയിരുന്നുവെന്നതന്നെ വാദിക്കുന്നവർ ഉണ്ടു്. സുറിയാനിസഭ പൊതുവേയൊ, ആദ്യകാലം മുതൽ തന്നെയൊ ഈ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു സംശയാസ്പദമാണെങ്കിലും, നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയക്കീസിനാൽ സുറിയാനിസഭയിൽ മെത്രാന്മാർ വാഴിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ളതിനു രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

മലയാളത്തുള്ള പുരാതന ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് സുറിയാനിക്കാർ എന്ന പേരു ലഭിക്കുന്നതിനുതന്നെ കാരണമായതു പേർഷ്യയിലെ സഭയിൽ ഉപയോഗത്തിലിരുന്ന സുറിയാനിഭാഷ മലങ്കരസഭയിലും നടപ്പായതുനിമിത്തമാണെന്നു ചരിത്രകാരന്മാരായ മിൽനി റേയും, കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ, കൊല്ലം ആദിയായ തുറമുഖപട്ടണങ്ങളിൽ നാലാംശതാബ്ദം മുതൽ സുറിയായിൽ നിന്നു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ കുടിയേറിപ്പാർത്തുവന്നിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ സന്താനങ്ങൾക്കു സുറിയാനിക്കാർ എന്ന പേരു സാധാരണഗതിയിൽ കിട്ടിയെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനു് ന്യായമുണ്ടെന്നു മറ്റുചിലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം സാധുവല്ല. 18-ാംശതകത്തിൽ ഡച്ചുഗവർണ്ണരായ മോയൻസ് (Moens) ആണു് ആദ്യമായി സുറിയാനിക്കാർ എന്ന പേരു് മലങ്കരയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതിനുമുമ്പുള്ള സകല റി

ക്കാർട്ടകളിലും സെന്തോമ്മസ് ക്രിസ്ത്യാനികളെന്നും, മലനാ ട്ടിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെന്നും ഉള്ള പേരുകളാണ് നടപ്പിലി രുന്നതു്.

എട്ടാം ശതാബ്ദത്തിലും ഒൻപതാം ശതാബ്ദത്തിലും സുറിയാനിക്കാർ രാജപ്രീതിനിമിത്തം സാമൂഹ്യമായി കേര ളത്തിൽ ഒരു ഉയർന്ന നില പ്രാപിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു അവ രുടെ പദവികളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കു ന്ന ചെപ്പേടുകളിൽനിന്നും മറ്റും വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. ഈ വിധത്തിലുള്ള രാജസമ്മാനങ്ങൾ ആയിരിക്കാം മതപ്രചരണ ത്തിൽ സുറിയാനിക്കാർ വിമുഖത കാണിക്കുന്നതിനു ഇടയാ ക്കിയ ഒരു കാരണം എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പോർട്ടുഗീസുകാർ കേരളം സന്ദർശിക്കുന്നതിനു മുമ്പാ യി സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ എ ങ്ങനെയിരുന്നുവെന്നും മറ്റുമുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു നമുക്കു പൂർണ്ണ മായ അറിവില്ല. എന്നിരുന്നാലും അഞ്ചാംശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പ് പ്രസ്തുതസഭ ഇതര പൌരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ കളോടൊപ്പം സ്വതിചൊവ്വായ വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടി രുന്നതായും, അഞ്ചാംശതാബ്ദം മുതൽ 15-ാം ശതാബ്ദം വ രെ നെസ്തോറിയരുമായി സംസർഗ്ഗത്തിലിരുന്നതായും അനു മാനിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. പട്ടത്വം സംബന്ധിച്ചു് മലങ്കരസ ഭ വിദേശപാത്രിയർക്കീസന്മാരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നുവെ ങ്കിലും, സഭയുടെ ആഭ്യന്തരഭരണം സംബന്ധിച്ചു പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിച്ചിരുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായ മുണ്ടു്.

2. മദ്ധ്യകാലം

(a) റോമൻകത്തോലിക്കരുടെ മിഷ്യനറിപ്രയത്നങ്ങൾ

പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുമിഷ്യനറിമാർ ഇൻഡ്യയിൽ കാലുകുത്തുന്ന തിനു മുമ്പായിത്തന്നെ സുവിശേഷവേലയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ

ക്കുറിച്ചും ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ചും ഉള്ള ഒരു ദർശനം ലഭിച്ചു് അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു് റോമൻകത്തോലിക്കസഭ ആണെന്നുള്ളതു് അവർക്കു അഭിമാനകരമായ ഒരു സംഗതിയായി ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നതാണു്. ഡോമിനിക്കൻ, ഫ്രാൻസിസ്കൻ, കർമ്മലീഞ്ഞർ, ജസ്യൂട്ടു് ആദിയായ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ വഴിയായി പതിനാറാംശതാബ്ദത്തിൽ വടക്കെ അമേരിക്ക, തെക്കെ അമേരിക്ക, ആഫ്രിക്കാ, ഇൻഡ്യാ, ചൈനാ എന്നിങ്ങനെ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും റോമാസഭയുടെ നാമത്തിൽ മിഷ്യനറിവേല ചെയ്യുന്നവരുടെ സംഖ്യ ചുരുക്കമല്ലായിരുന്നു.

ഇക്കാലത്തു ഇൻഡ്യയിൽ റോമൻകത്തോലിക്കർ ആരംഭിച്ചു നടത്തിവന്ന മിഷ്യനറിപ്രയത്നങ്ങൾ പ്രധാനമായി രണ്ടു് ഉദ്ദേശങ്ങൾ മുൻനിറുത്തി ചെയ്തിട്ടുള്ളവയാണു്. (a) പുറജാതികളെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുക. (b) ക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമാമതാനുസാരികളാക്കുക. ഈ രണ്ടുവഴികളിലും കൂടി റോമൻകത്തോലിക്കു മിഷ്യനറിമാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള വേലകളെ നമുക്കു ഓരോന്നായി ചിന്തിക്കാം.

1. ഫ്രാൻസിസു് സേവിയർ

(എ. ഡി. 1506—1552)

പതിനാറാംശതാബ്ദത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനായി ഇൻഡ്യയിൽ വന്നിട്ടുള്ളവരിൽ ഫ്രാൻസിസു് സേവിയർ സകലവിധത്തിലും പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന ഒരാളാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഒരു ഉൽകൃഷ്ടവംശജനും ജസ്യൂട്ടു സംഘസ്ഥാപകനുമായ ഇഗ്നേഷ്യസ് ലൊയോളായുടെ സ്നേഹിതനും, ആത്മപരിത്യാഗം മതതീക്ഷ്ണത, സ്ഥിരോത്സാഹം, ദൈവഭക്തി എന്നീ ഗുണങ്ങളുടെ വിളനിലവും ആയിരുന്ന സേവിയർ ഒരു മിഷ്യനറിയായി എ. ഡി. 1542-ൽ പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ തലസ്ഥാനമായ ഗോവാ

യിൽ എത്തി. ഇൻഡ്യയിൽ ചെലവഴിച്ച നാലരവർഷം ഉൾപ്പെടെ പത്തുവർഷം മാത്രമേ ഒരു മിഷ്യനറിയായി വേല ചെയ്യുന്നതിനു ഇദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചുള്ളു. എ.ഡി. 1552–ൽ ചൈനായ്ക്കു അടുത്തുള്ള ഒരു ദ്വീപിൽവെച്ചു ശൌയ്വാർ നിര്യാതനായി. എന്നാൽ ഈ മുങ്ങിയകാലത്തിനുള്ളിൽ ഇൻഡ്യ, ഇൻഡോചൈനാ, ജപ്പാൻ, ചൈനാ അടിയായ ഏഷ്യയിലെ പ്രധാനരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചു് അത്ഭുതകരമായവിധത്തിൽ മിഷ്യനറിവേല നടത്തി അനേകായിരം പുറജാതികളെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർത്തു. ഇൻഡ്യയിൽ ഇദ്ദേഹം മുഖ്യമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു കൊല്ലം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയും, കന്യാകുമാരി മുതൽ രാമനാടുവരെയും നീണ്ടുകിടക്കുന്ന കടൽത്തീരത്തെ പരവരുടെയും മുക്കുവരുടെയും ഇടയിലാണു്. തിരുവിതാംകൂറിൽവച്ചു് ഒരു മാസത്തിൽ ഇദ്ദേഹം 10,000 ജനങ്ങളെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചേർത്തായി ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരെഴുത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. ശവരിയാർ മാർഗ്ഗം ചേർന്നവരുടെ സന്താനങ്ങളാണു് ഇപ്പോൾ തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ കാണുന്ന ലത്തീൻകത്തോലിക്കരിൽ ഒരു ഭാഗം. കേവലം ഒരു മിഷ്യനറിയായിട്ടു മാത്രമല്ല, പൌരസ്ത്യദേശങ്ങളിലെ ജസ്യൂട്ടുമിഷ്യന്റെ ഡയറക്ടർ എന്ന നിലയിലും സ്തുത്യർഹമായ പല കാര്യങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും ശൌയ്വാരുടെ പ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലം ഏറെക്കുറെ താൽക്കാലികമായിരുന്നുവെന്നു മലയാളരാജ്യത്തുള്ളവരോടു വിസ്തരിച്ചു വാദിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. അതിന്റെ കാരണം എന്തായിരിക്കാം?

ക്രിസ്തുമതപ്രചരണത്തിൽ ഇദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന നയം കാര്യക്ഷമതയ്ക്കു ഉപയുക്തമായ ഒന്നല്ലായിരുന്നുവെന്നു് ആധുനികലോകം വിധിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എത്രയും കൂട്ടുതൽ ജനങ്ങളെ സഭയിൽ ചേർക്കണമെന്നുള്ള ഒരു ഉദ്ദേശ്യമാണു് ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതു്. ഒരിടത്തു സ്ഥി

രമായി താമസിച്ച സ്ഥാനമേൽക്കുന്നവരുടെ അഭ്യസനം, ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിലുള്ള വളർച്ച ഇവയെല്ലാം അനേഷിക്കുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ആവശ്യമായി സേവ്യറിനു തോന്നിയതു് തന്നാൽ കഴിയുന്നിടത്തോളം കാലം പുതിയ പുതിയ ജനക്കൂട്ടങ്ങളുടെമേൽ മാമോദീസാവെള്ളം തളിക്കയെന്നുള്ളതായിരുന്നു. സന്ദർശിച്ച സ്ഥലങ്ങളിലെ ഭാഷ പഠിക്കുന്നതിനോ, ആളുകളുടെ ആചാരമര്യാദകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനോ ശൌര്യർ ശ്രമിച്ചില്ല. അംഗ്യം കാണിച്ചും ദ്വിഭാഷി മൂലവുമാണു് അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചുവന്നതു്. സ്വപ്രയത്നങ്ങൾക്കു ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതിനായി ജഡത്തിന്റെ ഭുജത്തിന്മേൽ പലപ്പോഴും ചാരിയിട്ടുണ്ടു്. രാജകീയ അധികാരവും സഹായവും നിമിത്തമത്രെ ശൌര്യരുടെ വേലതൽക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും വിജയകരമാക്കിത്തീർന്നതിനു സാധിച്ചതു്. വിഗ്രഹം ഉണ്ടാക്കുന്നവരെ മരണശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം പോർട്ടുഗലിലെ രാജാവിനോടു് ഇദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടുവാങ്ങി. എ. ഡി. 1545-ൽ ശൌര്യർ പോർട്ടുഗലിലെ രാജാവിന്റെപേക്കു് എഴുതി അയച്ച അഭിപ്രായം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നയത്തിനു ഒരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. പോർട്ടുഗലിൽനിന്നു ഇൻഡ്യയിലെ ഭരണകർത്താക്കളായി അയയ്ക്കുന്ന ഗവർണ്ണർമാരും വൈസ്രോയിമാരും തങ്ങളുടെ ഭരണകാലത്തു സ്വാധീനം പ്രയോഗിച്ചു് മതപ്രചരണം നടത്താതിരിക്കുന്നപക്ഷം തിരികെ സ്വദേശത്തു് എത്തുന്ന ഉടനെതന്നെ അവരെ കാരാഗൃഹത്തിൽ ഇട്ടു പൂട്ടണമെന്നായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം രാജാവിനു കൊടുത്ത ആലോചന. ഇങ്ങനെയുള്ള ലൌകികസമ്പ്രദായങ്ങളും നയങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചതിന്റെ ശിക്ഷയായിട്ടായിരിക്കാം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വേലയുടെ ഫലം കാലാന്തരത്തിൽ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു് പോകുന്നതിനു ദൈവം പക്ഷേ അനുവദിച്ചതു്. നന്മവരേണ്ടതിനു നാം തിന്മചെയ്കയെന്നോ? ഒരുനാളും അരുതേ! ഈവക ദോഷങ്ങൾ വിസ്മരിച്ചിട്ടു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മിഷ്യനറിവേലയിലുള്ള തു

ല്ലും നാം അഭിനന്ദിക്കയും അനുകരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്.

മിഷ്യനറിജീവിതത്തിൽ നേരിട്ട കഷ്ടപ്പാടുകളെക്കുറിച്ചു് ശൌര്യ്യർ താഴെ കാണുന്നവിധത്തിൽ ഒരെഴുത്തിൽ* പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ത്യാഗബുദ്ധിയും ക്രിസ്തുഭക്തിയും ഒരുപോലെ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതാണു്. 'ദൈവത്തിനുവേണ്ടി സഹിക്കുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകൾ വലിയ അശ്വാസങ്ങളായും, സ്വർഗ്ഗീയസന്തോഷങ്ങളുടെ ഉറവയായും രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശിനെ യഥാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്നവർ കഷ്ടനിറഞ്ഞ ജീവിതത്തെ സൌഭാഗ്യകരമായും, കുരിശില്ലാത്ത ജീവിതത്തെ മരണസമാനമായും കരുതുമെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. ക്രിസ്തുവിന്റെ മാധുര്യ്യത്തെ അനുഭവിച്ചശേഷം തന്നെ ക്രൂശാതെ ജീവിക്കുന്നതിൽ പരമായി ദുസ്സഹമായ മരണം മറ്റെന്തുള്ളു? ദിവസംപ്രതി മരിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിക്കുക, സ്വന്തഇഷ്ടത്തെ നിത്യം ചവിട്ടിക്കൊല്ലുക, നമ്മുടെ കാര്യ്യങ്ങൾ അല്ല, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കാര്യ്യങ്ങൾ നിരന്തരം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക. ഇങ്ങനെയുള്ള ജീവിതം എത്ര സൌഭാഗ്യപൂർണ്ണമായതു്!'

മതപ്രചരണവിഷയത്തിൽ ഫ്രാൻസിസ് സേവിയർ അപ്പൊസ്തലികമായ തീക്ഷ്ണതയും ത്യാഗവും പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ 'പൌരസ്ത്യദ്വീപുകളുടെ അപ്പൊസ്തലൻ' എന്നുള്ളപേരു് ഇദ്ദേഹത്തിനു സർവ്വഥാ യോജിക്കുന്നുണ്ടു്. റോമാസഭയിലെ പൌരസ്ത്യമിഷ്യനറിമാരിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹത്തെ റോമാസഭ ഒരു വിശുദ്ധനായി ഗണിച്ചിരിക്കുന്നതും എത്രയും ഉചിതമായിരിക്കുന്നു.

---

* Quoted in *The Apostles of India* by J. N. Ogilvie, P. 96.

2. റോബർട്ട് ഡി നോബിലി

ഫ്രാൻസിസ് സേവിയറിന്റെ പിൻഗാമി ആയ റോബർട്ട് ഡി നോബിലിക്കും റോമൻകത്തോലിക്കു മിഷ്യനറി മാരുടെ ക്ലൃത്തിൽ ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനമുണ്ടു്.

എ. ഡി. 1605-ൽ ഇൻഡ്യയിൽ എത്തി മധുരയിലും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും അതിതീക്ഷ്ണതയോടുകൂടെ മതപ്രചരണം നടത്തിയ നോബിലി മിഷ്യനറിവേലയിൽ ഒരു പുതിയ ആദർശത്തോടുകൂടെ പ്രവർത്തിച്ചതു നിമിത്തമാണു് അനന്തരകാലങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം പ്രശംസാർഹനായിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ ആ ആദർശം കേവലം നവീനമായിട്ടുള്ളതല്ലതാനും. എല്ലാവർക്കും എല്ലാം ആകണമെന്നു് പൌലൊസു് അപ്പൊസ്തലൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന നയം തന്നെ നോബിലിയും പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ സഫലമായി പ്രയത്നിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെ അദ്ദേഹം തന്റെ ഭവനം ഒരു ബ്രാഹ്മണമഠമാക്കിച്ചമച്ചു്, കാഷായവസ്ത്രം, പൂണൂൽ, നെറ്റിപ്പൊട്ടു് ആദിയായവ ധരിക്കയും സസ്യഭക്ഷണം മാത്രം ഉപയോഗിക്കയും ചെയ്തുവന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, ബ്രാഹ്മണരെപ്പോലെ താണജാതികളെ അകറ്റി നിർത്തുകയും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച പള്ളികളിൽ അവർക്കു പ്രവേശനം നൽകാതിരിക്കയും റോമാനഗരത്തിൽനിന്നു് വന്ന ഒരു രാജാവെന്നും, ചിലപ്പോൾ ഒരു ക്ഷത്രിയനെന്നും, ഒരു പുതിയ വേദം ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി അയയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരു ദൂതനെന്നും തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെ പ്രസ്താവിക്കയും പതിവായിരുന്നു.. സംസ്കൃതം, തമിഴ്, തെലുങ്കു് എന്നീ ഭാഷകളിൽ നോബിലി അസാമാന്യ വ്യുല്പത്തി സമ്പാദിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് നോബിലിക്കു ഏതായാലും അഭിമാനകരമായ ഒരു സംഗതിയാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗംമൂലം സഭയിൽചേർന്ന പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾ കൂട്ടമായെ

ച്ചുകൊള്ളുന്നതിനും, പൂണൂൽ ധരിക്കുന്നതിനും, നെറ്റിപ്പൊട്ട് അടിയായ അവരുടെ ജാതിചിഹ്നങ്ങൾ അണിയുന്നതിനും, പാപ്പാതന്നെ ഒരു പ്രത്യേക കല്പനമൂലം അനുവദിച്ചിരുന്നുവെന്നും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. അൻപതു ദീർഘവർഷങ്ങൾ മേൽകാണിച്ച വിധത്തിൽ റോമാസഭയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിച്ചശേഷം നോബിലി എ. ഡി. 1656-ൽ മൈലാപ്പൂരിൽ വച്ചു കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചു.

നോബിലിയുടെ ജസ്യൂട്ട് സംപ്രദായങ്ങൾ വിസ്തരിച്ചിട്ടോ, വിമർശിച്ചിട്ടോ കാര്യമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കും പ്രയോഗങ്ങൾക്കും ഒരു നല്ല വശമുണ്ടെന്നു നാം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. 'യഹൂദന്മാരെ നേടേണ്ടതിനു ഞാൻ യഹൂദനായി' എന്നു വി. പൌലൊസ് അപ്പൊസ്തലൻ തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടു പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആദർശം സുവിശേഷവേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഏവരും സ്വീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ചു ഇവിടെ വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. പക്ഷേ ആ ആദർശം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുമ്പോൾ നോബിലിക്കു പറ്റിയ അബദ്ധങ്ങൾ നമുക്കു വരാതെ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉയർന്ന ജാതികളെന്നും താണ ജാതികളെന്നും തരംതിരിച്ചു, പ്രത്യേക ദേവാലയങ്ങൾ അവർക്കായി പണിയിച്ചുകൊടുത്തു ജാതിസ്പർദ്ധയും കുലശ്രേഷ്ഠതയിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന നിഗളവും മറ്റൊരോ തിന്മകളും ക്രിസ്തുസഭയിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു് ശത്രുതയുടെ നടുച്ചുവരിനെ ഇടിച്ചുകളഞ്ഞു് ഇരുപാട്ടുകാരെയും യോജിപ്പിച്ചു സമാധാനത്തിന്റെ സുവിശേഷത്തെയും, കർത്താവിനെയും പരസ്യമായി അപമാനിക്കയാണെന്നുള്ളതു് നാം എപ്പോഴും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്, ശൌര്യരുടെയും നോബിലിയുടെയും ചരിത്രം ക്രിസ്തീയപ്രവർത്തകന്മാരെ പലവിധമായ അപകടങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിനും അതേസമയംതന്നെ അവരെ ക്രിസ്തീയ ശ്രേഷ്ഠ

യിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും മുഖാന്തരമായി ഭവിക്കട്ടെ.

3. ഫാദർ ബ്രിട്ടോയും ഫാദർ ബെസ്കിയും

നോബിലിയുടെ പിൻഗാമിയായി മധുരമിഷ്യനിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഫാദർ ജോൺ ഡി ബ്രിട്ടോയെ റോമാസഭയിലെ ഒരു പുണ്യവാനായും, സാർവ്വത്രികമായ ക്രിസ്തുസഭയിലെ മിഷ്യനറിവീരന്മാരുടെ മുന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു മഹാത്മാവായും ഗണിക്കേണ്ടതാണെന്നു പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു മിഷ്യനറിയായ വില്യം റോബിൻസൺ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു ഇദ്ദേഹത്തിനു നിർമ്മത്സരബുദ്ധികളായ ക്രൈസ്തവജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ഏതാണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. ഇദ്ദേഹം ഒരു യഥാർത്ഥ ദൈവഭക്തനായിരുന്നു. ഒരു പോർട്ടുഗീസ് പ്രഭുകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന ബ്രിട്ടോ ഇൻഡ്യയിൽ ഒരു മിഷ്യനറി ആയിത്തീരണമെന്നുള്ള അഗ്രഹത്തോടുകൂടെ എ. ഡി. 1662–ൽ 16–ാമത്തെ വയസ്സിൽ ജസ്യൂട്ട് സമൂഹത്തിൽ ചേർന്നു 11 വർഷത്തെ പരിശീലനശേഷം മധുരയിൽ വന്നെത്തി. പ്രയാസങ്ങളും പീഡനങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഇരുപതുവർഷക്കാലത്തെ മിഷ്യനറിശുശ്രൂഷയുടെ ഫലമായി അനേക കുലീനഹിന്ദുക്കളെ ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാരാക്കിയശേഷം എ. ഡി. 1693 ഫെബ്രുവരി 4–ാംതീയതി രക്തസാക്ഷിയായി മരണം അടഞ്ഞു. കൈകാലുകൾ ബന്ധിച്ചു മരത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കി അടുക, വെള്ളത്തിൽ മുക്കി ശ്വാസംമുട്ടിക്ക, കാരാഗൃഹത്തിൽ ഇട്ടടയ്ക്കുക ഇത്യാദി പലവിധ പീഡനങ്ങൾ മധുരയിലെ ഹൈന്ദവരാജാക്കന്മാരിൽനിന്നു സഹിച്ചശേഷം രാമനാട്ടിലെ സേതുപതിയാൽ ശിരഃച്ഛേദം ചെയ്യപ്പെട്ടു. മൃതശരീരത്തിന്റെ കണ്ടുകിട്ടിയ ഭാഗങ്ങൾ ഗോവായിൽ ഫ്രാൻസിസ്കു സൈവ്യറിന്റെ കല്ലറയ്ക്കടുത്തു സംസ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. മിഷ്യനറി അ

ത്മാവു് ബ്രിട്ടോയുടെ ഉള്ളിൽ എപ്പോഴും കത്തിജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വന്തരാജ്യത്തു തന്നെ ജീവിച്ചു സഭയെ സഹായിച്ചാൽ മതിയാകും എന്നു മാർപാപ്പാ, പോർട്ടുഗലിലെ രാജാവു് അദിയായ മഹൽസ്ഥാനികൾ ചെറുപ്പകാലത്തു ഇങ്ങനെ ദോഷിച്ചപ്പോൾ ബ്രിട്ടോ അവർക്കു കൊടുത്ത മറുപടി ശ്രദ്ധാർഹമാണു്. 'ദൈവം എന്നെ വിളിക്കുന്നിടത്തു ഞാൻ പോകുന്നു: ദൈവം എന്നോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യാലോചനയ്ക്കു ചെവിതരുന്നതിനു കഴിയുന്നതല്ല. ഇൻഡ്യയിലേക്കു പോകുന്നതു എനിക്കു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള വഴി ആയിരിക്കാം.' ഇതുപോലെതന്നെ 'ഹിന്ദുക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി എന്നെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടു പകലും രാവും ഞാൻ കത്തി എരിയുന്നു' എന്നു ബ്രിട്ടോ തന്റെ പരിശീലനകാലത്തു മഠാദ്ധ്യക്ഷനു എഴുതുകയുണ്ടായി.

ഡി ബ്രിട്ടോയുടെ കാലശേഷം എ. ഡി. 1707-ൽ ഫാദർ ജോസഫ് ബെസ്കി എന്ന ഇറ്റാലിയൻ മിഷ്യനറി മധുരയിൽ എത്തി. ഡി നോബിലിയെപ്പോലെ ബ്രാഹ്മണവേഷവും ഭാവവും സ്വീകരിച്ചു മതപ്രചരണവേല നടത്തിവന്നു. വെല്ലൂരിലെ നവാബായ ചന്ദാസാഹിബു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ തമിഴ്ഭാഷാപണ്ഡിത്യത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു ഒരു ഉയർന്ന ഉദ്യോഗത്തിൽ നിയമിക്കയും തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയിലെ നാലു ഗ്രാമങ്ങൾ ദാനമായി കൊടുക്കയും ചെയ്തു. ഫാദർ ബെസ്കി മധുരമിഷ്യന്റെ അഭ്യുന്നതിക്കുവേണ്ടി അക്ഷീണപരിശ്രമം ചെയ്തുവെങ്കിലും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു മിഷ്യനറിമാർ ട്രാൻകുബാറിൽ അരംഭിച്ച വേല തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതിനു മടിച്ചില്ല.

എ. ഡി. 1742-ൽ ഫാദർ ബെസ്കി മരിച്ചു. അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ മധുരമിഷ്യന്റെ അധഃപതനവും അരംഭിച്ചു. ജസ്യൂട്ടു മിഷ്യനറിമാരുടെ വഞ്ചനസമ്പ്രദായങ്ങൾ പാപ്പാസ്സിനു ബോധ്യമായപ്പോൾ അവരെ തർജ്ജനം ചെയ്കയും, കാലക്രമേണ ജസ്യൂട്ടസമൂഹത്തിനു നൽകി

യിരുന്ന അനുകൂല്യങ്ങൾ പിൻവലിച്ചു അവരുടെ ശക്തി ഹനിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. എ. ഡി. 1759–ൽ പോർട്ടുഗലിലെ ജസ്യൂട്ടസംഘം പാപ്പായുടെ നിരോധനാജ്ഞയ്ക്കു വിധേയമായി ശിഥിലീഭവിച്ചതോടെ ഇൻഡ്യയിലെ ജസ്യൂട്ട മിഷ്യനറിമാരും കെട്ടും ഭാണ്ഡവും മുറുക്കി ഈ നാട്ടു വിടേണ്ടിവന്നു.

4. റോമാസഭയിലെ ഇതര മിഷ്യനറിസമൂഹങ്ങൾ

ശൈത്യാരും നോബിലിയും ചേർന്നുനിന്ന മധുരമിഷ്യൻ ജസ്യൂട്ടസമൂഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന പ്രവർത്തനരംഗമായിരുന്നു. എന്നാൽ ജസ്യൂട്ടുകാരുടെ വരവിനു മുമ്പുതന്നെ ഫ്രാൻസിസ്കൻ സമൂഹക്കാരും എ. ഡി. 1548 മുതൽ ഡോമിനിക്കൻ സമൂഹക്കാരും ഇൻഡ്യയുടെ പശ്ചിമ ദക്ഷിണ തീരങ്ങളിലുള്ള പോർട്ടുഗീസ് സങ്കേതങ്ങളായ ഗോവാ, ഡീയൂ, ബസീൻ, കൊച്ചി, നാഗപട്ടണം എന്നീ സ്ഥലങ്ങൾ കേന്ദ്രങ്ങളാക്കി മതപ്രചരണവേല ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. 17–ാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ 30 വർഷക്കാലം ബംഗാളിൽ ഹുഗ്ലിപട്ടണം തലസ്ഥാനമാക്കി ഒറിസ്സാ മുതൽ ചിറ്റഗോങ്ങു വരെയുള്ള സമുദ്രതീരത്തു പല വലിയ ഇടവകകൾ അഗസ്റ്റിനിയൻ സമൂഹക്കാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. പാറ്റ്നായിലും ഫ്രഞ്ചു ചന്ദർനഗരിലും സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരുന്ന ക്യാപ്പുസിൻസ് (Capucines) എന്ന ഇറ്റാലിയൻ സന്യാസസമൂഹം എ. ഡി. 1707–ൽ നീപ്പാൾ, ടിബറ്റ് എന്നീ വിദൂരരാജ്യങ്ങളിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു് ഉദ്യമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എ. ഡി. 1580–ൽ മഹാനായ അക്ബർ ചക്രവർത്തി ചില ജസ്യൂട്ടു മിഷ്യനറിമാരെ കൊട്ടാരത്തിൽ പാർപ്പിച്ചു അവരിൽനിന്നു ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചതായി ഇൻഡ്യാചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നു. അക്ബറിനു ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ ഭാര്യയും ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

17–ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്തു പോർട്ടുഗീസുകാർക്കും അവരെ ആശ്രയിച്ചുനിന്നിരുന്ന കത്തോലിക്കു മിഷ്യനറിമാർക്കും ഉലച്ചിൽ തട്ടിത്തുടങ്ങി. ക്ലെമെൻറു് പതിന്നാലാമൻ പാപ്പാ എ. ഡി. 1759–ൽ പോർട്ടുഗലിൽ നിന്നും, 1762–ൽ ഫ്രാൻസിൽനിന്നും, 1773–ൽ മറെറല്ലാ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും ജസ്യൂട്ടസംഘത്തെ ബഹിഷ്കരിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ മിഷ്യനറിവേലയ്ക്കു് മുമ്പെന്നരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധത്തിലുള്ള ഉടവുതട്ടി; കാലാന്തരത്തിൽ നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ 19–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ജസ്യൂട്ട മിഷ്യനറിപ്രയത്നങ്ങൾ പുനർജ്ജീവിക്കുന്നതിനിടയായി എന്നുള്ളതു സ്മരണീയമാണു്.

(b) സുറിയാനിക്കാരും റോമാസഭയും തമ്മിലുള്ള സമരം

പുറജാതികളെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനു ശൌര്യവും നോബിലിയും മറെറനേകമിഷ്യനറിമാരും പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നതിൽ അത്യധികം തീക്ഷ്ണതയോടും ഭക്തിവൈരാഗ്യത്തോടും കൂടെയാണു മലങ്കരെയുണ്ടായിരുന്ന സുറിയാനിക്കാരെ റോമാസഭയിൽ ചേർക്കുന്നതിനു പതിനാറും പതിനേഴും ശതാബ്ദങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കരായ പോർട്ടുഗീസുകാർ (പറങ്കികൾ) പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വാസ്കോഡിഗാമാ എ. ഡി. 1498–ൽ മെയ് 20 കോഴിക്കോട്ട് എത്തി കൊച്ചി, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കൊല്ലം മുതലായ തുറമുഖപട്ടണങ്ങളിൽ പാർത്തിരുന്ന നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളോടു പത്തൻപതു വർഷത്തേക്കു സഖ്യം ഭാവിച്ചിരുന്ന പറങ്കികൾ എ. ഡി. 1550–നടുത്തു അവരുടെ കാലു് മലയാളരാജ്യത്തു ഉറച്ചെന്നു കണ്ടപ്പോൾ മാർഗ്ഗപ്രചരണം സംബന്ധിച്ചുള്ള നയം വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി. സാമം, ദാനം, ഭേദം, ദണ്ഡം എന്ന ചതുരുപായങ്ങൾ സുറിയാനിക്കാരുടെ നേരെ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി

അവർ പ്രയോഗിച്ചു. അവരുടെ വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യം പ്രധാനമായി അവരുടെ വാളിന്റെയും പണത്തിന്റെയും ശക്തി മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ തരമില്ല.

സുറിയാനിക്കാരെ റോമാസഭയിലേക്കു തിരിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെ എ. ഡി. 1546–ൽ ഫ്രാൻസിസ്കൻ സമൂഹക്കാർ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ഒരു വൈദികാഭ്യസനശാല ഏർപ്പെടുത്തി. ഈ സ്ഥാപനംമൂലമുള്ള വേല വിജയപ്രദമല്ലെന്നു ബോധപ്പെട്ടപ്പോൾ ജസ്യൂട്ടമിഷ്യനറിമാർ എ. ഡി. 1587–ൽ വയ്പിക്കോട്ട എന്ന സ്ഥലത്തു സുറിയാനിഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി ഒരു കോളജ് സ്ഥാപിച്ചു. 1579–ൽ കൊച്ചിയിൽ ഒരു അച്ചുകൂടം ഏർപ്പെടുത്തി റോമാവിശ്വാസപ്രചരണം മുറയ്ക്കു നടത്തിത്തുടങ്ങി. ഒരു മെത്രാനെ 1557–ൽ തന്നെ കൊച്ചിയിൽ അനുവദിച്ചിരുന്നു. ഈ വിദ്യകളൊന്നും സുറിയാനിക്കാരുടെനേരെ ഫലിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ റോമാക്കാരുടെ മട്ടു മാറുകയും ദണ്ഡനനയം തന്നെ മലയാളത്തുള്ള സഭയുടെ നേരെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തു.

ആചാരമര്യാദകളിലും വിശ്വാസോപദേശങ്ങളിലും റോമാക്കാരും സുറിയാനിക്കാരും തമ്മിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്. സുറിയാനിക്കാരുടെ വേദപുസ്തകംതന്നെ റോമാക്കാരുടെ ലത്തീൻ ബൈബിളിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ട ഒന്നായിരുന്നു. റോമാക്കാരെപ്പോലെ പരിശുദ്ധന്മാരെ വന്ദിക്കുക, പട്ടക്കാരോടു പാപം ഏറ്റുപറയുക, സ്ഥിരീകരണം, (Confirmation), അന്ത്യക്രമാശ (Extreme Unction) സന്ന്യാസവ്രതം, പട്ടക്കാർ വിവാഹം കഴിക്കരുതെന്നുള്ള നിർബന്ധം ആദിയായവ സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പില്ലായിരുന്നു. റോമാസഭ ശീശ്മക്കാരായി ഗണിച്ചിരുന്ന സുറിയാനിക്കാരെ ഏതുവിധത്തിലെങ്കിലും സത്യസഭയിലേക്കു കൊണ്ടുവരണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു പ്ര

വഞ്ചിച്ച റോമാമിഷ്യനറിമാരുടെ പ്രയത്നങ്ങളെ അഭിനന്ദിക്കയൊ അപലപിക്കയൊ ഏതാണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു വായനക്കാർ വിധിക്കട്ടെ.

ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ബലം പ്രയോഗിച്ചു സുറിയാനിക്കാരെ റോമൻകത്തോലിക്കരാക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം പാപ്പായായ ക്ലെമൻറ് എട്ടാമനിൽനിന്നു വാങ്ങി, ഗോവായിലെ ആർച്ചുബിഷോപ്പായും, ഇൻഡ്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായും, നിയമിക്കപ്പെട്ട ഉൎജ്ജസ്വലനും, ചാണക്യബുദ്ധിയും, ധീരപുരുഷനുമായ അലക്സിയൊ ഡി മെനസീസ് എ. ഡി. 1599 ജനുവരിമാസം 26-ാംതീയതി കൊച്ചിയിൽ വന്നുചേർന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു അൎക്കൈസുവ ചരിത്രകാരനായ മിസ്റ്റർ കെ. എം. പണിക്കർ ബി. എ. (ഓക്സൻ) 'മലങ്കരയും പോൎത്തുഗീസുകാരും' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധേയമാണു്. മിസ്റ്റർ പണിക്കർ എഴുതിയിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു രണ്ടു വാചകങ്ങൾ തൎജ്ജമചെയ്തു തഴെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നു:—

'രാഷ്ട്രീയമായും സഭാസംബന്ധമായും വലിയകാൎയ്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനു എല്ലാവിധത്തിലും പറ്റിയ ഒരു ഏജൻറിനെയാണു് ഗോവായിലെ ആർച്ചുബിഷോപ്പായ അലക്സിയൊ ഡി മെനസീസിൽ റോമാസഭയ്ക്കു ലഭിച്ചതു്. ഒരു ഉയൎന്ന പ്രഭുകുടുംബത്തിൽ ജാതനാകുകയും രാജാക്കന്മാരോടു സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കയും ചെയ്തതുനിമിത്തം ഗവർമ്മെൻറുകളെ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ വെല്ലുവിളിക്കുന്നതിനും, തരംപോലെ അവയുടെ ശക്തി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനും പ്രാപ്തിയുള്ളവനും, നയവും ബലവും യഥാവിധി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു പരിശീലിച്ചിരുന്നവനും, ആയ ഡി മെനസീസ്, ഹിൽഡിബ്രാണ്ടു് മുതൽ അൻറോണിലി വരെ റോമാസഭയിൽ കണ്ടുവരാറുള്ള പുരോഹിതരാഷ്ട്രീയതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഒരു നല്ല മാതൃകയായിരുന്നു.'

ഈ സമയത്തു സുറിയാനിക്കാരുടെ നായകൻ ഗീവറുഗീസു് അക്കിടിയാക്കോൻ എന്ന ദേഹമായിരുന്നു. സുറിയാനിക്കാർ പൊതുവെ മെനസീസിനോടു ധീരധീരം പോരാടുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു. അങ്കമാലിയിൽവച്ചു കൂടിയ ഒരു സുന്നഹദോസിൽ റോമാസഭയുടെ ഉപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കയൊ, പാപ്പായുടെ അധികാരം സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കയൊ ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നു സുറിയാനിസഭ ഐകകണ്ഠ്യേന ഒരു തീരുമാനം പാസ്സാക്കി. മെനസീസു് ഇതൊട്ടും വകവച്ചില്ല. കൊച്ചിയിലെ രാജാവിനെ ഭീഷണിനിമിത്തം തന്റെ വശത്താക്കി, ഗീവറുഗീസു് അക്കിടിയാക്കോനെ അറസ്റ്റു് ചെയ്യുന്നതിനു ഇദ്ദേഹം രാജാവിനെക്കൊണ്ടു കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു. അതിന്റെശേഷം രാജാവിന്റെ അനുവാദം വാങ്ങി പള്ളികൾതോറും സഞ്ചരിച്ചു്, സമ്മാനങ്ങൾ, വശീകരണവാക്കുകൾ, ഭീഷണി എന്നീ വിദ്യകൾ യഥാവസരം പ്രയോഗിച്ചു ഒട്ടുവളരെ പട്ടക്കാരെയും ജനങ്ങളെയും റോമാപക്ഷത്താക്കി.

1599–നു് കൊല്ലവർഷം 774 മിഥുനം 21–ാംതീയതി അല്ലേശു് പറുങ്കിമെത്രാനും അക്കിടിയാക്കോനുംകൂടെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഉദിയംപേരൂർ സുന്നഹദോസു് വിളിച്ചുകൂട്ടി. 153 കത്തനാരന്മാരും 660 അല്മായപ്രതിപുരുഷന്മാരും ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. മെനസീസിന്റെ ഇഷ്ടം അനുസരിച്ചു് സുന്നഹദോസു് തുള്ളി എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലൊ. സുറിയാനിസഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളും ആചാരങ്ങളും റോമാസമ്പ്രദായത്തിലാക്കി പാപ്പായുടെ നുകം മലങ്കരസഭയുടെ കഴുത്തിൽ പറുങ്കിമെത്രാൻ കെട്ടിവച്ചു. ഉദിയംപേരൂർസുന്നഹദോസിന്റെ ചരിത്രം മിസ്റ്റർ ഇ. എം. പീലിപ്പോസിന്റെ മുൻഉദ്ധരിച്ച പുസ്തകം (12–ാം അദ്ധ്യായം) ത്തിലും മിസ്റ്റർ കെ. എൻ. ദാനിയേലിന്റെ 'മലങ്കരസഭാചരിത്രവും ഉപദേശങ്ങളും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടു

ണ്ടു്. ഇട്ടപ്പുറൈട്ടരുടെ സഭാചരിത്രം വായിച്ചാലും റോമാ ക്കാരുടെ മതപ്രചരണസമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഏകദേശമായ ഒരു ജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതാണു്. സുറിയാനിസഭയുടെ വില തീരാത്ത അനേക പുരാതന റിക്കാർട്ടുകളും ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങ ളും തകു്സാകളും തീയിലിട്ടു ദഹിപ്പിക്കയും, അല്ലെങ്കിൽ റോമായുപദേശം കുത്തിച്ചെലുത്തി തിരുത്തുകയും, മലങ്കര ക്രിസ്ത്യാനികളെ വാളിന്റെ ബലത്താൽ റോമാസഭാംഗങ്ങ ളാക്കിത്തീർക്കയും ചെയ്ത പാതകം റോമാസഭയുടെ മിഷ്യനറി വേലയുടെ വൃത്താന്തത്തിൽ മായാത്ത ഒരു കളങ്കമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതാണു്.

ഉദിയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിൽവച്ചു് കരഗതമായ വി ജയലക്ഷ്മി റോമാസഭയിൽ ഏറെനാൾ വാണില്ല. അൻപ ത്തിനാലു സംവത്സരക്കാലം മലങ്കരസഭ റോമാമെത്രാന്മാരു ടെ ഭരണത്തിലിരുന്നുവെന്നു പറയാം. യൂറോപ്പിലെ വേറൊ രു ശക്തിയായ ഡച്ചുകാർ എ. ഡി. 1661–ൽ കൊല്ലം പട്ടണ വും കൊടുങ്ങല്ലൂരും 1663–ൽ കൊച്ചിയും പോർട്ടുഗീസുകാ രിൽനിന്നു് പിടിച്ചെടുത്തതോടുകൂടെ മലങ്കരസഭയിൽ റോ മൻകത്തോലിക്കരുടെ ശക്തി ക്ഷയിക്കയും സഭയുടെ സ്വാത ന്ത്ര്യമാകുന്ന നക്ഷത്രോദയരശ്മികൾ അവിടവിടെ ആയി കണ്ടു തുടങ്ങുകയുംചെയ്തു. ഡച്ചുകാർ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുമതാനുസാരി കളായിരുന്നുവെന്നും തന്നിമിത്തം പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ബദ്ധ വൈരികളായിരുന്നുവെന്നും ഓർക്കേണ്ടതാണു്.

ഇതിനിടയിൽ (എ. ഡി. 1653–ൽ) നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കരമെത്രനായി വാഴിച്ചു് അയച്ചിരുന്ന ഒരാളിനെ പറങ്കികൾ പിടിച്ചു ഗോവായിൽ കൊണ്ടുപോയി അവിടെവച്ചു ദഹിപ്പിച്ചു എന്നുള്ള വർത്തമാനം നാട്ടിൽ പരന്ന തോടുകൂടെ വാശിമൂഴത്തു് എന്തുവന്നാലും പറങ്കികളോടു് എ തിർക്കുന്നതിനും സുറിയാനിസഭയെ അവരുടെ നുകത്തിൽ നിന്നു വിടുവിക്കുന്നതിനും മലങ്കരയെയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ നി

ച്ചയിച്ചു. അതിന്റെ ഫലം ക്രനൻകുരിശിങ്കലെ സത്യപ്രതിജ്ഞ ആയിരുന്നു. ഇട്ടപ്പുറൈട്ടരുടെ പഴയമലയാളത്തിൽ ഈ സംഭവത്തിന്റെ ചരിത്രം വായിക്കുമ്പോൾ സമുദായബോധവും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമവും ഉള്ള യാതൊരുവനും രോമാഞ്ചംകൊള്ളാതിരിക്കയില്ല.

'ഇതൊക്കെയും കണ്ടു ബോധിച്ചാറെ ക്രൂടപ്പെട്ട സുറിയാനിക്കാർ അശേഷവും മാട്ടാഞ്ചെരിപള്ളിയിലും കമ്പോളത്തിലുമായി സഭകൂടിച്ചുകൂടി ശുദ്ധ. പാത്രിയക്കീസിനെയും ഒട്ടും സംശയവും ദൈവഭയവുംകൂടാതെ അറുകുലചെയ്യ എന്ന ഈ പറങ്കികളൊട്ട ഇനി നാം ചെരുതെന്നും നമ്മുടെ അനന്തരവരകാലത്തിലും ഇവരുമായി ഇനി ചെർച്ചയും ഉപവിയും വെണ്ടാ എന്നും അപ്പോൾ റൊമ്മാവഴക്കം പ്രാൻസീസ്സമെത്രാനെ ഒരുനാളും യജമാനൻ എന്ന വിചാരിക്കുന്നതല്ലെന്നും മെലിൽ ഇവരുടെ മെല്പട്ടക്കാരെ ആരെയും അനുസരിക്കുന്നതല്ലെന്നും മാർ ഇഗ്നാത്യോസപാത്രിയക്കീസബാവായുടെ സുഖത്തിക്കൊൻപ്രകാരം തൊമ്മാഅക്കുദയാക്കൊയെ എപ്പിസ്കൊപ്പാസ്ഥാനത്തിൽ വാഴിച്ച നമ്മുടെ പുരാതനമായും കറുക്കുടതെയുമുള്ള ക്രമങ്ങൾപ്രകാരം നടക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ച ആവിവരത്തിന ഒരു പടിയൊലയും എഴുതി പിടിച്ചുംകൊണ്ടു എല്ലാവരുംകൂടെ ഏകമനസ്സൊടും ദൈവത്തിൽ ശരണപ്പെട്ടുകൊണ്ടും മെലൊഴുതിയ (1653 എ. ഡി.) ആണ്ട മകരമാസം 3-ാംതീയതി വെള്ളിയാഴ്ചനാൾ മട്ടാഞ്ചെരിയിൽ ക്രനൻകുരിശിങ്കൽ വല്യതിൽ ഒരു ആലാത്തുകെട്ടി കമ്പോളത്തിൽ ഇരുപുറത്തൊട്ടും നീട്ടി ക്രൂടപ്പെട്ട ജനങ്ങൾ അത്രപെരും(25000)രും കയറുമ്മെൽ പിടിച്ചുംകൊണ്ട ഒന്നായിട്ടും ഏകസ്വരത്തൊടുംകൂടി മേൽപ്രകാരം വാചകം പറഞ്ഞു സത്യംചെയ്തു പിരിഞ്ഞു.' (പുറം 116.)

ഉദിയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിൽവച്ചു ലജ്ജാകരമായ വിധത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ജന്മാവകാശം സുറിയാനിസഭ വീ

ണ്ടെടുത്തതു് ക്രൂനൻകുരിശിങ്കലെ പ്രതിജ്ഞമൂലമാണു്. പൂ
വ്വികന്മാർ ചെയ്ത ഈ സത്യത്തിന്റെ സ്മരണ സുറിയാനിക്രി
സ്ത്യാനികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽനിന്നു വേഗം മാഞ്ഞുപോകുമെ
ന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ല.

ഡച്ചുകാരുടെ കാലമെന്നു വിളിക്കപ്പെടാവുന്ന എ. ഡി.
1663 മുതൽ 1795 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ മലങ്കരയുള്ള
റോമാസഭയുടെ ചരിത്രംക്രൂടെ ചുരുക്കമായി പരിശോധി
ക്കാം:— കേരളം ഡച്ചുകാർ കരസ്ഥമാക്കിയതോടുക്രൂടെ പറ
ങ്കികൾ ആസകലം രാജ്യംവിട്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളണമെന്നു ഗവർ
ണർ ആജ്ഞാപിച്ചതുനിമിത്തം കെട്ടും ഭാണ്ഡവുമായി സകല
പറങ്കിമിഷ്യനറിമാരും സ്ഥലം വിട്ടുന്നതിനിടയായി. കുറേക്കാ
ലം കഴിഞ്ഞശേഷം കർമ്മലീത്തർ എന്ന സന്യാസസമൂഹം
മാത്രം എങ്ങനെയോ ഗവർമ്മെൻറിന്റെ പ്രീതിസമ്പാദിച്ചു
വരാപ്പുഴ എന്ന സ്ഥലത്തു താമസിച്ചുകൊണ്ടു വേലചെയ്യുവ
ന്നു. കാലക്രമേണ ഒരിക്കൽ ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട ജസ്യൂട്ടു സ
മൂഹക്കാരും വീണ്ടും മലങ്കര എത്തി അമ്പലക്കാട്ടു ഒരു സിമ്മ
നാരി സ്ഥാപിച്ചു് കർമ്മലീത്തരുമായി മലങ്കരസഭയിലെ അ
വകാശങ്ങൾക്കായി പിടിച്ചു പിണക്കംതുടങ്ങി. എഴുപത്ത
ഞ്ചു വർഷക്കാലത്തോളം ഈ മത്സരം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒ
ടുവിൽ പാപ്പായുടെ ആജ്ഞയാൽ ജസ്യൂട്ടുകാർ സ്ഥലം വിടേ
ണ്ടിവന്നു. കർമ്മലീത്ത സന്യാസിമാർ ഇന്നും കേരളത്തിൽ
പല സ്ഥലങ്ങളിലും സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിദ്യാഭ്യാസ
സംബന്ധമായും ആദ്ധ്യാത്മികവിഷയമായും പ്രസ്തുത സമൂഹ
ക്കാർ അഭിനന്ദനീയമായ പല സ്ഥാപനകൾ ഏർപ്പെടുത്തി
നടത്തിവരുന്നു. റോമാസഭാംഗങ്ങളായ കേരളീയർ തക്സാ
ഭാഷ അനുസരിച്ചു ലത്തീൻകാരെന്നും, സുറിയാനിക്കാരെന്നും
രണ്ടായി പിരിഞ്ഞു. ഇരുകൂട്ടർക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മെ
ത്രാന്മാരും പള്ളികളും ഭരണസമ്പ്രദായങ്ങളും മലയാളദേശ
ത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും ഇപ്പോഴും ഉണ്ടു്.

ക്രുനൻകുരിശിങ്കലെ സത്യം മുതൽ 150 വർഷത്തേക്കു ള്ള സുറിയാനിസഭയുടെ ചരിത്രവും പല കാരണങ്ങളാൽ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കേണ്ട ഒന്നാണു്. ഈ കാല ത്താണു യാക്കോബായവിശ്വാസം, അതായതു്, നമ്മുടെ ക ത്താവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം മലങ്കരെ പ്ര ബലപ്പെട്ടുന്നതിനിടയായതു്. ഇതിൻെറ സന്ദർഭം താഴെ വിവരിച്ചുകൊള്ളുന്നു:— ഗീവറുഗീസു് അക്കിടിയാക്കോൻെറ പിൻഗാമിയായ തോമാ അക്കിടിയാക്കോൻ ആയിരുന്നല്ലോ ക്രുനൻകുരിശിങ്കലെ സത്യത്തിങ്കൽ സുറിയാനിസഭയുടെ പ്ര ധാന നായകത്വം വഹിച്ചിരുന്നതു്. ഇദ്ദേഹം കുറവില ങ്ങാട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധ പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമായി രുന്നു. മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ കുടിയവർ എല്ലാവരുംകൂടെ ആലെ ങ്ങാട്ടുപള്ളിയിൽ ചെന്നു പന്ത്രണ്ടു പട്ടക്കാർ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു തോമ്മാ അക്കിടിയാക്കോനെ മെത്രാനായി വാഴിച്ചു. ഇദ്ദേഹം മാർത്തോമ്മാ (ഒന്നാമൻ) എന്ന പേരിനാൽ അറിയപ്പെട്ടുന്നു. എന്നാൽ ഇതു പാത്രിയർക്കീസിൻെറയോ, ഇതര മെത്രാന്മാരു ടെയോ കൈവെയ്പു് കൂടാതെയുള്ള ഒരു അഭിഷേകമായിരു ന്നു. അതിനാൽ മാർഗ്രീഗോറിയോസു് എന്ന പേരിൽ ഒരു പരദേശമെത്രാൻ മലങ്കരെ വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൽനി ന്നു മാർ തോമ്മാമെത്രാൻ കൈവയ്പു് സ്വീകരിച്ചു. മാർ ഗ്രീഗോറിയോസു് യാക്കോബ്ബുർദ്ദാനായുടെ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന സഭയുടെ അംഗമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേ ഹത്തിൻെറ കൈവയ്പുമൂലം മലങ്കരസഭ യാക്കോബ്യവി ശ്വാസം സ്വീകരിച്ച ഒരു സഭയായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുന്നതിനി ടയായി.

എ. ഡി. 1653 മുതൽ 1877 വരെ മലങ്കരസഭയിൽ ഭ രിച്ചിരുന്ന മെത്രാന്മാരുടെ ഒരു പട്ടിക താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളു ന്നു:—

പേരു്	ഭരണകാലം		
	സ്ഥാനാരോഹണവർഷം		മരണവർഷം
1–ാം മാർത്തോമ്മ	1653	—	1685
2–ാം ,,	1685	—	1686
3–ാം ,,	1686	—	1688
4–ാം ,,	1688	—	1728
5–ാം ,,	1728	—	1765
6–ാം ,,	1765	—	1808
7–ാം ,,	1808	—	1809
8–ാം ,,	1809	—	1816
9–ാം ,,	1816	—	1817
പുലിക്കോട്ടു മാർദീവന്യാസ്യോസു്	1817	—	1818
പുന്നത്ര മാർദീവന്യാസ്യോസു്	1818	—	1827
ചേപ്പാട്ടു മാർദീവന്യാസ്യോസു്	1827	—	1852
മത്തൂസു് മാർ അത്താനാസ്യോസു്	1852	—	1877

ഇവരിൽ മാത്തൂസു് മാർ അത്താനാസ്യോസു് യാക്കോബായ പാത്രിയക്കീസിൽനിന്നു നേരിട്ടും, ചിലർ പരദേശമെത്രാന്മാരിൽനിന്നും ഭ്രരിപക്ഷം തങ്ങളുടെ മുൻഗാമികളിൽനിന്നും കൈവയ്പു് സ്വീകരിച്ചു അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരാണു്. എന്നാൽ ഒന്നാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലംമുതൽ ആറാം മാർത്തോമ്മാ ആയ വലിയ മാർദീവന്യാസ്യോസിന്റെ കാലംവരെയുള്ള മെത്രാന്മാരുടെ അഭിഷേകം സംബന്ധിച്ചു പല ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുനിമിത്തം അപ്പൊസ്തലിക പിന്തുടർച്ചാവകാശം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി എന്നു വാദിക്കുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. ഈ കൃത്തിലുൾപ്പെട്ട ഒരു ചരിത്രകാരനാണു പ്രൊഫസർ മിൽനി റേ.

പതിനഞ്ചുമുതൽ പതിനെട്ടുവരെയുള്ള ശതാബ്ദങ്ങളിലെ ചരിത്രം മാത്രം തൽക്കാലം നമ്മുടെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ കാലപരിധിയിൽപ്പെട്ട ഒരു പ്രധാ

ന മെത്രാന്റെ ഭരണകാലത്തെ ചില സംഭവങ്ങൾ മാത്രം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം. വലിയ മാർദീവന്നാസ്യോസ് എന്ന അപരാഭിധാനത്താൽ അറിയപ്പെട്ടന്ന അഞ്ചാം മാത്തോമ്മാ പകലോമറ്റം തറവാട്ടിലെ മെത്രാന്മാരിൽവെച്ചു കായ്ശേഷികൊണ്ടും സ്വഭാവനൈർമ്മല്യംകൊണ്ടും അദ്വിതീയനായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്ന ഒരാളാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്താണു ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനാൻ എന്ന പ്രസിദ്ധ അംഗ്ലിക്കൻ ചാപ്ലേൻ മലബാർ സന്ദർശിച്ചതും മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സഹായത്തോടുകൂടെ മലയാളത്തിൽ തർജ്ജിമചെയ്യപ്പെട്ട നാലു സുവിശേഷങ്ങൾ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും എന്നുള്ളതു പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്. മാർദീവന്നാസ്യോസിന്റെ കാലത്തു നടന്ന വേറൊരു പ്രധാനസംഭവം 'ധർമ്മകായ്ങ്ങൾക്കു' വിനിയോഗിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 10,500 രൂപാ വിലവരുന്നതായ മൂവായിരം പൂവരാഹൻ ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടു് കണ്ണൽ മക്കോളിയുടെ ഉത്സാഹഫലമായി മദ്രാസ് ഗവർമ്മെന്റു ഖജനാവിൽ വട്ടിയ്ക്കിട്ടതായിരുന്നു. ഈ നിക്ഷേപമാണു് വട്ടിപ്പണമെന്നപേരിൽ അടുത്ത കാലത്തു സുപരിചിതമായിട്ടുള്ളതു്. തോഴിയൂർ ഇടവകയുടെ ഉത്ഭവവും വച്ചിയ മാർദീവന്നാസ്യോസിന്റെ കാലത്താണു്. വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ യാക്കോബായ സഭയോടും കൈവയ്പു്, സ്വാതന്ത്ര്യഭരണം ആദിയായ സംഗതികളിൽ മാത്തോമ്മാസഭയോടും ബന്ധിച്ചുനിൽക്കുന്നതും ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽ അഞ്ഞൂർ എന്ന ഗ്രാമത്തിലും സമീപസ്ഥലങ്ങളിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും ആയ ഒരു ചെറിയ സഭയാണു് തോഴിയൂർസഭ.

പത്തൊൻപതാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടെ ലത്തീൻകാരും റോമാസുറിയാനിക്കാരുമായി മലബാറിൽ 80,000 സഭാംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു അംഗ്ലിക്കൻ ബിഷോപ്പായ മിഡിൽടൻ ബിഷോപ്പു, യാക്കോബായ സുറിയാ

നിക്കാരായി 70,000 ജനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മിഷ്യനറിയായ ഫെൻ അവർകളും പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. സുറിയാനിസഭയുടെ പത്തൊൻപതാംശതാബ്ദത്തിലെ ചരിത്രം വേറൊരു ഭാഗത്തു തുടർന്നുകൊള്ളാം.

3. ആധുനികകാലം

A. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു സുവിശേഷയത്നങ്ങൾ

വിദേശമിഷ്യനറിപ്രയത്നം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകളെ ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നതരത്തിലുള്ള തീക്ഷ്ണതയും താല്പര്യവും റോമൻകത്തോലിക്കർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി നാം കണ്ടുവല്ലോ. നവീകരണകാലത്തു പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകൾ സുവിശേഷവേലയിൽ അന്യാദൃശമായ പ്രതിപത്തി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ അതു കേവലം ആരംഭശൂരത്വമായി പരിണമിച്ചു. പതിനേഴും പതിനെട്ടും ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലും പല പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലും സഭയ്ക്കു ഒരു ഭയങ്കരമായ ആത്മികമാന്ദ്യം ബാധിച്ചിരുന്നു. ഈ ഗാഢനിദ്രയിൽനിന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സഭകളെ തട്ടിയുണർത്തി സുവിശേഷഘോഷണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുതിയ ബോധം നൽകിയതു വെസ്ലിയുടെ കാലത്തു് ആരംഭിച്ച ആത്മികയുണർവ്വാണു് (Evangelical Revival). പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ സുവിശേഷവേലയെക്കുറിച്ചു പാശ്ചാത്യസഭകൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന നയം എ. ഡി. 1796–ൽ ചർച്ചു് ഓഫ് സ്കോട്ട്ലണ്ടിൻറെ ജനറൽ അസംബ്ളി പാസാക്കിയ ഒരു തീരുമാനത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണു്. അതു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു. 'സ്വദേശത്തുള്ള ഒറ്റക്രിസ്ത്യാനിയെങ്കിലും മാർഗ്ഗസംബന്ധമായ അറിവില്ലാതിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം അപരിഷ്കൃതരും പുറജാതികളും ആയ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പി

ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു അത്യന്തം സാഹസമായി ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു.' ദൈവകൃപയാലും പല ഭക്തന്മാരുടെ പരിശ്രമത്താലും പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനകാലത്തോടുകൂടെ ഈ വിധത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ സഭയിൽ നിന്നു മാറി സുവിശേഷപ്രയത്നത്തിനായി ഒട്ടുവളരെ സമൂഹങ്ങൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. തന്നിമിത്തം പത്തൊൻപതാം ശതാബ്ദത്തെ സുവിശേഷപ്രയത്നത്തിന്റെ കാലമായി ചരിത്രകാരന്മാർ ഗണിച്ചുവരുന്നു. ഈ സമയത്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സമൂഹങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിപദ്ധതി സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു തൽക്കാലം നിവൃത്തിയില്ലായ്കയാൽ അവയുടെ പേരുകൾ മാത്രം ചുവടെ ചേർത്തുകൊണ്ടു, ഇൻഡ്യാമഹാരാജ്യത്തു സുവിശേഷവേല ആരംഭിച്ചചുരുക്കം ചില സ്ഥാപനകളുടെ ചരിത്രത്തിലേക്കു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

	സമൂഹം	സ്ഥാപനകാലം എ. ഡി.
1.	നൂഹംഗുണ്ടിൽ (അമേരിക്ക) സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സമൂഹം (S. P. C. K.)	1649-1698.
2.	വിദേശങ്ങളിൽ സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സമൂഹം (എസ്. പി. ജി.)	1701.
3.	ഡെനിഷ് (Danish) മിഷ്യൻ	1705.
4.	ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി.	1792.
5.	ലണ്ടൻ മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി.	1795.
6.	ചർച്ച് മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി.	1799.
7.	അമേരിക്കൻ ബോർഡ് ഓഫ് ഫോറിൻ മിഷ്യൻസ്.	1810.
8.	അമേരിക്കൻ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് മിഷ്യനറി യൂണിയൻ.	1814.

	സമൂഹം	സ്ഥാപനകാലം എ: ഡി.
9.	വെസ്ലിയൻ മിഷ്യനറി സമൂഹം.	1813.
10.	ചർച്ച് ഓഫ് സ്കോട്ട്ലണ്ട് മിഷ്യൻബോർഡ്.	1825.
11.	ബാസൽ ഇവാൻജലിക്കൽ മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി.	1821.
12.	ഡാനിഷ് (Danish) മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി.	1821.
13.	ബെർലിൻ മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി.	1824.
14.	പാരീസ് മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി.	1824.
15.	ബൈബിൾ സൊസൈറ്റി.	1804.
16.	ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ട് സെനാനാ മിഷ്യൻ. (C. E. Z. M.)	1880
17.	ചൈനാ ഉൾനാടു (Inland) മിഷ്യൻ.	1865.

1. ഡേനിഷ് മിഷ്യൻ

തെക്കെഇൻഡ്യയിൽ തഞ്ചാവൂർ താലൂക്കിൽ കടൽതീരത്തായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന തരംഗംപാടി എന്നൊരു ചെറിയ പട്ടണമുണ്ട്. ജനസംഖ്യകൊണ്ടോ, കച്ചവടസൌകര്യങ്ങൾകൊണ്ടോ, പരിഷ്ക്കാരാഭിവൃദ്ധിനിമിത്തമോ ഇപ്പോൾ മനുഷ്യരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലമല്ല അതു്. ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഒരു കോട്ടയും കുറെ കെട്ടിടങ്ങളും ശൂന്യമായി കിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളും മാത്രമാണു് ഒരു സന്ദർശകനു് അവിടെ കാണായ്വരുന്നതു്. പ്രസ്തുത പട്ടണത്തിന്റെ തൽക്കാലസ്ഥിതി ഇങ്ങനെ ഇരുന്നാലും ഇൻഡ്യയിലെ ക്രിസ്തീയ സഭാചരിത്രത്തിൽ ഈ ചെറിയ പട്ടണത്തിന്റെ സ്ഥാനം അദ്വിതീയമാണു്. അതിന്റെ കാരണം അറിയണമെങ്കിൽ, അവിടെ കടൽതീരത്തായി സ്ഥാപിക്ക

പ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു സ്മാരകസ്തംഭത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു വായിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി. "ഇവിടെയാണു 1706 ജൂലായിമാസം ഒൻപതാംതീയതി ഇൻഡ്യയിലെ ഒന്നാമത്തെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുമിഷ്യനറിമാരായ ബാത്തലോമിയസ് സീഗൻബാൽഗും ഹൈൻറിക്കു പ്ലൂഷ്ഷോയും കരസ്പർശങ്ങിയതു." അതെ, തരംഗംപാടി പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു സുവിശേഷയത്നത്തിന്റെ ജന്മസ്ഥലമാകയാൽ, ഇൻഡ്യയിലെ ക്രിസ്തീയസഭയ്ക്കു അതൊരു പുണ്യസ്ഥലം ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഡൻമാർക്കിലെ രാജാവായ ഫ്രഡറിക്കു നാലാമൻ അശോകചക്രവർത്തിയെപ്പോലെ മതപ്രചരണത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള ഒരാളായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമഫലമായിട്ടത്രെ, തന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ജനങ്ങളോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനായി മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു മിഷ്യനറിമാർ അയയ്ക്കപ്പെട്ടതു. പക്ഷേ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ഇൻഡ്യയിൽ തരംഗംപാടിയിൽ ഭരിച്ചുവന്ന ഗവർണർ ദൈവഭക്തിയോ മനുഷ്യഭയമോ തൊട്ടുതേച്ചിട്ടുപോലുമില്ലാത്ത ഒരുവനായിരുന്നു. അതിനാൽ മിഷ്യനറിമാർക്കു ആദ്യകാലത്തു പലവിധ പ്രയാസങ്ങൾ നേരിട്ടു. ഇപ്പോൾ രണ്ടായിരത്തിനിടയിൽ സാധിക്കാവുന്ന കുപ്രചരണമാത്രത്തെന്നെ, അക്കാലത്തു ഏകദേശം ഒരുവർഷക്കാലം ആവശ്യമായിരുന്നു. സുവിശേഷവേല തങ്ങളുടെ കച്ചവടത്തിനു പ്രതിബന്ധമായി വന്നേക്കുമെന്നു ഭയപ്പെട്ട തരംഗംപാടിയിലെ ഭരണകർത്താവായ ഹാസ്സിയസ് മിഷ്യനറിമാരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും, കാരാഗൃഹത്തിൽ ഇടുകയും, മറ്റു പലവിധത്തിൽ ഉപദ്രവിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

അഞ്ചുവർഷം കഴിഞ്ഞു പ്ലൂഷ്ഷോ തിരികെപ്പോയെങ്കിലും സീഗൻബാൽഗ് തമിഴഭാഷ പഠിച്ചു് പട്ടണത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും അടുത്തുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിലും സുവിശേഷവേല ആരംഭിച്ചു. എ. ഡി. 1713-ൽ ഒരു തമിഴ് അച്ചുകൂടം അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു് പല പുസ്തകങ്ങൾ തമിഴിൽ അച്ച

ടിച്ചു വിതരണംചെയ്തു. കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു പുതിയനിയമം മുഴുവനും, പഴയനിയമം രുത്തിന്റെ പുസ്തകം വരെയും തമിഴിലേക്ക് വിവർത്തനംചെയ്തു അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തമിഴ് ഭാഷാന്തരത്തിൽ പല തെറ്റുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, പ്രസ്തുത ഭാഷയിലേക്കുള്ള വേദപുസ്തകത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ തർജ്ജമ അതായിരുന്നുവെന്നു് ഓർക്കേണ്ടതാണു്. എ. ഡി. 1716-ൽ സീഗൻബാൽഗ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായികളായി ഡന്മാർക്കിൽനിന്നു് വന്നുചേർന്ന മിഷ്യനറിമാരുംകൂടെ തമിഴ്കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഒരു സ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചു. തന്റെ പ്രസംഗത്തിന്റെ ഫലമായി ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചവരെ ഉദ്ദേശിച്ചു എ. ഡി. 1718-ൽ 'യറുശലേം' പള്ളി എന്ന പേരിൽ മനോഹരമായ ഒരു ദേവാലയം അദ്ദേഹം പണിയിച്ചു. അതു ഇപ്പോഴും തരംഗംപാടിയിൽ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു പ്രസ്താവ്യമാണു്.

ജന്മനാ അനാരോഗ്യവാനായിരുന്ന സീഗൻബാൽഗ് പത്തുപന്ത്രണ്ടുവർഷം ഇൻഡ്യയിലെ ചൂടും മറുവിധത്തിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും സഹിച്ചുപോന്നശേഷം രോഗബാധിതനായിത്തീരുകയും, എ. ഡി. 1719 ഫെബ്രുവരി ഇരുപത്തിമൂന്നാംതീയതി നിത്യസ്വസ്ഥതയിലേക്കു പ്രവേശിക്കയും ചെയ്തു. ഒരു ജർമ്മൻകാരനായിരുന്ന സീഗൻബാൽഗിനാണു് ഡേനിഷ്മിഷ്യന്റെ ഒന്നാമത്തെ മിഷ്യനറി ആയിത്തീരുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടായതു്.

സീഗൻബാൽഗിന്റെ പിൻഗാമികളായി വന്നുചേർന്ന ബഞ്ചമിൻ ഷൂൾട്ടസ് (1726—1741), ഫിലിഫ് ഫാബ്രീഷ്യസ് (1742—1791) എന്നിവരുടെ കാലത്താണു് മദ്രാസ്, കടലൂർ, വെല്ലൂർ, ചിങ്കൽപേട്ട തുടിയായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സുവിശേഷം പ്രചരിക്കുന്നതിനിടയായതു്. ഫാബ്രീഷ്യസ് വേദപുസ്തകം അച്ചടിപ്പിച്ചതു കൂടാതെ, ഒരു പാട്ട

പുസ്തകവും ഒരു തമിഴ വ്യാകരണവും ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്—തമിഴ് ശബ്ദകോശവും ചമച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തിനുമുമ്പ് നാലായിരത്തിൽപരം ജനങ്ങൾ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.

പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഇൻഡ്യയിൽ വേലചെയ്തിട്ടുള്ള ഡേനിഷ്മിഷ്യനറിമാരുടെ നടുനായകത്വം വഹിക്കുന്നതു് എ. ഡി. 1750-ൽ കടലൂർ പട്ടണത്തിൽ വന്നുചേർന്ന ക്രിസ്യൻ ഫ്രഡറിക്ക് സ്വാർട്ട്സ് എന്ന മഹാനാണ്. ഇദ്ദേഹം അൻപതു വർഷത്തോളം തുടരെ തെക്കെഇൻഡ്യയിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തരംഗംപാടി, തിരുച്ചിനാപ്പള്ളി, തഞ്ചാവൂർ എന്നീ പട്ടണങ്ങളായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രവർത്തനരംഗങ്ങൾ. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സൈനികചാപ്പലൻ എന്ന നിലയിൽ ഇദ്ദേഹം ദൂരസ്ഥിതമായ മധുര, തിരുനെൽവേലി എന്നീ സ്ഥലങ്ങൾ പോലും സന്ദർശിച്ചു സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. തമിഴ് ഭാഷയിലുള്ള പരിജ്ഞാനം നിമിത്തം ഹിന്ദുക്കളും മഹമ്മദീയരും സ്വാർട്ട്സിന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കുന്നതിൽ താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നു. മോക്ഷണം ഒരു ജാതിധർമ്മമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന കള്ളർ ജാതിയിൽനിന്നു അനേകർ സ്വാർട്ട്സിന്റെ പ്രസംഗംമൂലം ക്രിസ്തുവിനെ സ്വീകരിച്ചു. തഞ്ചാവൂരിലെ രാജാവിന്റെ സഖ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും, ഹൈദരാലിയുമായുള്ള സന്ധിയാലോചനയിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഒരു പ്രതിനിധി ആയിത്തീരുന്നതിനും, തന്നിമിത്തം പല പുതിയ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ തന്റെ ക്രിസ്തീയ സ്വാധീനം പ്രയോഗിക്കുന്നതിനും സ്വാർട്ട്സിനു സാധിച്ചു. തഞ്ചാവൂർ, തിരുച്ചിനാപ്പള്ളി, റാംനാട് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലും ഇദ്ദേഹം വളരെ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സ്വാർട്ട്സ് 1798-ൽ, തന്റെ 72-ാമത്തെ വയസ്സിൽ പരലോകപ്രാപ്തനായി. തഞ്ചാവൂരിലെ രാജാവു ഇദ്ദേഹത്തി

ന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കല്ലിൽ ഏലീശാ ഏലിയാവിനെ എന്നപോലെ 'എന്റെ പിതാവേ,' എന്നു സംബോധനചെയ്തിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ ഈ ഭക്തനായ മിഷ്യനറിക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനശക്തി എത്രമാത്രമെന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ഈ സ്മാരകം തഞ്ചാവൂരെ എസ്. പി. ജി. പള്ളിക്കു ഒരു അലങ്കാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

തെക്കെ ആർക്കോട്ട്, വടക്കെ ആർക്കോട്ട്, മദ്രാസ് നഗരം ആദിയായ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാംകൂടെ ഇപ്പോൾ മദ്രാസ്സംസ്ഥാനത്തു ഡെനിഷ്മിഷ്യനു 24 വേലസ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഡെനിഷ്മിഷ്യനിലുൾപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നവരെല്ലാം ലൂഥറൻ സഭാവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നവരാണു്. മലയാളികൾക്കു സുപരിചിതനായിരുന്ന ഡാക്ടർ എൽ. പി. ലാഫ്സൻ അവർകൾ ഒരു ഡെനിഷ്മിഷ്യനറിയായിരുന്നു എന്നു പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്.

ഡെനിഷ്മിഷ്യൻ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിലും, സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിലെ വേല, ആതുരശുശ്രൂഷ മുഖേനയുള്ള വേലകൾ, വ്യവസായങ്ങൾ ആദിയായ സംഗതികളിൽ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. 1939-ൽ 49 മിഷ്യനറിമാരും, 101 ഇൻഡ്യൻവേലക്കാരും പ്രവൃത്തിച്ചിരുന്നതായി റിപ്പോർട്ടിൽനിന്നും മനസ്സിലാകുന്നു. 16 വലിയ കേന്ദ്രങ്ങളും 96 ഇടവകകളും ഉള്ളതായി റിപ്പോർട്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 1940-ൽ ജർമ്മൻകാർ ഡച്ചുരാജ്യം കീഴ്പ്പെടുത്തിയതു്, ഇൻഡ്യയിലെ സുവിശേഷവേലയ്ക്കു് തടസ്സമായിത്തീർന്നു. ആ അവസരസന്ധിയിൽ ഇൻഡ്യയിലെ ഇതരസഭകളും, നാഷനൽ ക്രിസ്ത്യൻ കൗൺസിലും വേണ്ട സഹായസഹകരണങ്ങൾ, മിഷ്യനു് ചെയ്തുകൊടുത്തു. 1946-ലെ കണക്കനുസരിച്ചു് 9,231 അംഗങ്ങൾ ഈ സമൂഹത്തിലുള്ളതായിട്ടാണു് മനസ്സിലാകുന്നതു്. ഇപ്പോൾ ദക്ഷിണേന്ത്യ ഐക്യസഭയുമായി ചേരുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകളെപ്പ

ററി അരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. താമസിയാതെ യേശു ജിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണു്.

ഡേനീഷ് മിഷ്യൻ കൂടാതെ ലീപ്സിഗ് മിഷ്യൻ, ഗോസ്നർ ഇവാൻജലിക്കൽ ലൂഥറൻ മിഷ്യൻ, അമേരിക്കൻ ലൂഥറൻ അടിയായ ലൂഥറൻ സമൂഹങ്ങളും ഇൻഡ്യയിൽ പലയിടങ്ങളിലായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. 1836 ആഗസ്റ്റ് 17-ാംതീയതി ലീപ്സിഗ് മിഷ്യൻ സ്ഥാപിതമായെങ്കിലും 1840-ലാണു് ആദ്യമിഷ്യനറിയായ സി. എച്ചു്. സി. കോർഡസു് മദ്രാസിൽ വരുന്നതു്. 1935-ൽ തങ്ങളുടെ വൈദിക സെമിനാരി ട്രാങ്കുബാറിൽ നിന്നും തൃശിനാപ്പള്ളിലേക്കു മാറ്റി. രണ്ടാം മഹായുദ്ധകാലത്തു് ജർമ്മൻ മിഷ്യനറിമാർ തിരിച്ചുപോകുന്നതിനു് നിർബന്ധിതരായി. 1950-ൽ 48591 ആത്മാക്കൾ സ്നാനപ്പെട്ടു് സഭയോടു ചേർന്നതായി റിപ്പോർട്ടിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 1951-ൽ ഗവ: അംഗീകാരത്തോടുകൂടെ നിർജ്ജീവമായിരുന്ന മിഷ്യനറിസമൂഹം പുനർജീവിപ്പിച്ചു് പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. മിഷ്യനറിമാർ ജർമ്മനിയിൽനിന്നും തിരികെവന്നു് സഭയെ സഹായിച്ചുതുടങ്ങുകയുംചെയ്തു.

2. ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് മിഷ്യൻ

വില്യം കേറിയുടെ കാലം

തെക്കെഇൻഡ്യയിലെ പ്രസിദ്ധ മിഷ്യനറി ആയ സ്വാട്ട്സു് മരിക്കുന്നതിനു് ആറുവർഷം മുമ്പു്, അതായതു് എ. ഡി. 1793 നവംബർ 11-ാംതീയതി, വടക്കെഇൻഡ്യയിലെ ഒന്നാമത്തെ മിഷ്യനറിയും, ആധുനിക സുവിശേഷയത്നങ്ങളുടെ പിതാവും, ഇൻഡ്യയിലെ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് മിഷ്യനറിമാരുടെ രാജാവും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന വില്യം കേറി കൽക്കത്തായിൽ എത്തി. ദൈവത്തെക്കാൾ കൂടുതലായി മാമോ

നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന വാണിജ്യസംഘമായ ഈസ്റ്റ് ഇൻഡ്യാ കമ്പനിയുടെ വിരോധം നിമിത്തം ഇംഗ്ലീഷ് തുറമുഖസ്ഥാനങ്ങൾ വിട്ട് ഡൻമാർക്കിലെ രാജാവിന്റെ അധികാരത്തിൽപെട്ട സെറാംപൂർ എന്ന ഒരു ചെറിയ പട്ടണത്തിൽ കേറി തന്റെ ശ്രേഷ്ഠമായ വേല ആരംഭിച്ചു. ഒരു സ്കൂൾമാസ്റ്ററായിരുന്ന യോശുവാ മാർഷ്മാന്റെയും, അച്ചടിജോലി ശീലിച്ചിരുന്ന വില്യം വാർഡിന്റെയും സഹായത്തോടുകൂടെ അനേക പ്രയാസങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ വില്യം കേറി ഇൻഡ്യയിൽ ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹായത്നങ്ങൾ ഒരു ക്രിസ്തീയകാവ്യത്തിനു വിഷയമാകേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. അതൊന്നും ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നതിനു തുനിയുന്നില്ല. വേദപുസ്തകതർജ്ജമ, സുവിശേഷപ്രസംഗം, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നീ മൂന്നു വിഷയങ്ങളിലാണ് കേറിയുടെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞത്. വേദപുസ്തകം മുഴുവനായോ, ഭാഗങ്ങളായോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഉദ്ദേശം 40 ഭാഷകളിൽ തർജ്ജമചെയ്തു, സെറാംപൂരിലെ മിഷ്യൻ അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്തു. രണ്ടാമത്തെ ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിനായി സ്വന്തമായി സെറാംപൂരിലും കൽക്കട്ടയിലും നിരന്തരമായി സുവിശേഷവേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതുകൂടാതെ കാശി, ആഗ്ര, ഡൽഹി, ജസ്സൂർ, ബാരിസാൽ, ഡാക്ക, ചിറാഗോങ്ങ്, ദീനാജ്പൂർ, ആസാം, ഒറീസ്സാ, നാഗപ്പൂർ, ബോംബെ, ബർമ്മാ, ജാവാ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം കേറി മിഷ്യനറിമാരെ അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സായ്പന്മാരുടെ കൂട്ടികളെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിക്കുന്നതിനായി മാർഷ്മാൻ ആരംഭിച്ച ഒരു സ്കൂൾ ഇന്നു ദൈവസഹായത്താൽ ഇൻഡ്യയിലെ എന്നല്ല, ഏഷ്യാഭൂഖണ്ഡത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ക്രിസ്തീയ സർവ്വകലാശാലയായി സെറാംപൂരിൽ പരിലസിക്കുന്നു.

കേറിയും സഹപ്രവർത്തകന്മാരും അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്ന ജീവിതരീതി, കേറിയുടെ ഭാഷാവ്യുല്പത്തി, ഹിന്ദുസമുദായ

ത്തിലെ സതി മുതലായ ദുഷ്യാചാരങ്ങൾ നിർത്തലാക്കുന്നതിനു ചെയ്ത പരിശ്രമങ്ങൾ, തനിക്കു നേരിട്ട കഷ്ടതകൾ, കർത്താവിന്റെ വേലയ്ക്കുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള ത്യാഗങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. ഒരു ചെരുപ്പുകുത്തിയായി ജനിച്ചുവളർന്ന ഒരാളാണു വില്യംകേറി എന്നു ഓർക്കുമ്പോൾ, ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു പൂർണ്ണമായി വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന ഒരാളിനെക്കൊണ്ടു ലോകത്തിൽ സാധിക്കാവുന്ന അത്ഭുതകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയാണു മനസ്സിൽ വരുന്നതു്.

വില്യം വാർഡു് 1823–ലും, കേറി 1834-ലും, മാർഷ്മൻ 1837–ലും പരലോകപ്രാപ്തരായി. അവരുടെ കല്ലറകൾ സെറാംപൂരിലെ ബാപ്തിസ്റ്റുമിഷ്യന്റെ അമൂല്യനിധികളായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. 'അരിഷ്ടനും അഗതിയും നിസ്സഹായനും ആയ ഒരു പുഴുവിതാ, നിന്റെ ദയയുള്ള കൈകളിലേക്കു വീഴുന്നു' എന്നുള്ള വാചകമാണു കേറിയുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം കല്ലറമേൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. വില്യം കേറിയുടെ മരണം കഴിഞ്ഞു ഒരു നൂറുവർഷം പൂർത്തിയായതു് 1934 ജൂൺ 9–ാംതീയതി ആണു്. ഇതുസംബന്ധിച്ചു കേറിയുടെ ജന്മഗ്രാമത്തിലും ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലും, സെറാംപൂരിലും, അമേരിക്കയിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും ശതവത്സരാഘോഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. നവീനഭാരതത്തിന്റെയും ഭാരതത്തിലെ ക്രിസ്തുസഭയുടെയും ജനയിതാക്കളിൽ ഒരാളായി കേറിയെ ഭാരതീയർ ആദരിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ലണ്ടൻ ബാപ്റ്റിസ്റ്റു് മിഷ്യനറിസമൂഹത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിലാണു് വില്യം കേറി ഇൻഡ്യയിൽ പ്രവർത്തിച്ചതു് എന്നുള്ളതു്, ആ സമൂഹം ഇന്നും അഭിമാനപുരസരം സ്മരിച്ചുവരുന്നു. പ്രസ്തുത സമൂഹവും മറ്റു പല ബാപ്റ്റിസ്റ്റു് സമൂഹങ്ങളും കൂടി ചേർന്നു് ബാപ്റ്റിസ്റ്റു് മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി എന്നപേരിൽ 1888–നു ശേഷം ഇൻഡ്യയിൽ പ്ര

വർത്തിച്ചുവരുന്നു. 1952—53-ലെ റിപ്പോർട്ടനുസരിച്ച് അവക്ക് ബംഗാൾ, ഒറീസാ, ഉത്തരേന്ത്യ, ആസാം, സിലോൺ തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങളിലായി 63 മിഷ്യൻകേന്ദ്രങ്ങളുണ്ട്. ഇൻഡ്യയിൽ ഈ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കനുസരിച്ച് 735 ഇൻഡ്യൻ വേലക്കാരും, 428 സഭകളും, 29,085 സഭാംഗങ്ങളും, 341 സൺഡേസ്കൂളുകളും ഉണ്ട്. സിലോണിൽ 360 വേലക്കാരും, 60 സഭകളും, 1589 അംഗങ്ങളും, 31 സൺഡേസ്കൂളുകളും ഉള്ളതായി പ്രസ്തുത കണക്കിൽനിന്നും വെളിവാകുന്നു. സുവിശേഷവേല പ്രധാന ഉദ്ദേശമാക്കിക്കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തും, ആശുപത്രികളിൽക്കൂടിയും, ക്രിസ്തീയ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽക്കൂടിയും ബി. എം. എസ് പ്രവർത്തനം നടത്തിവരുന്നു.

ബി. എം. എസ്. കൂടാതെ 1874 മാർച്ചിൽ കനേഡിയൻ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ്മിഷ്യൻ തുടങ്ങിയ പ്രദേശത്തും, 1836-ൽ അമേരിക്കൻ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് മിഷ്യൻ ആസാം, ഒറീസ്സാ, രാമചട്ടണം തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലും വേല ആരംഭിച്ചു. കനേഡിയൻ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ്മിഷ്യനു 21 കേന്ദ്രങ്ങളിലായി 150-ൽപരം സഭകളും, 45000-ൽപരം അംഗങ്ങളും ഉണ്ട് 130-ൽപരം ഇൻഡ്യൻ പാസ്റ്റരന്മാരും 140-ഓളം വേദപുസ്കപ്രചാരികകളും (Bible Women) ഈ മിഷ്യനിൽ വേല ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വടക്കെ സക്കോഴ്സിലെ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സഭകളുടെ കൺവൻഷൻ എന്ന പൊതുമീറ്റിങ്ങാണു, സി. ബി. എം-ന്റെ പരമാധികാരമുള്ള ഭരണസമിതി. ഇതിൽ യൂറോപ്യന്മാരും ഇൻഡ്യാക്കാരും അംഗങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഘങ്ങൾ കൂടാതെ ആസ്ത്രേലിയൻ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് മിഷ്യനും, മറ്റു പല വിദേശ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സമൂഹങ്ങളും ഇൻഡ്യയിലും സിലോണിലും, പാകിസ്ഥാനിലുമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സമൂഹങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ സ്വദേശീയ നേതൃത്വത്തിനു സ്ഥാനം കാഴ്ചയായി നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും,

ഇവിടുത്തെ പ്രവർത്തനം അധികവും വിദേശത്തുനിന്നുമുള്ള സഹായത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ചില സമൂഹങ്ങൾ സ്വന്തനിലയിൽ സുവിശേഷവേല ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും, ഭരണപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ സ്വദേശീയർ ഒരു നല്ലപങ്കു വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും, ഭാവിയെപ്പറ്റിയുള്ള ശുഭപ്രതീക്ഷകൾക്കു വഴിതെളിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യ, പാകിസ്ഥാൻ, ബർമ്മാ, സിലോൺ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സമൂഹങ്ങളുടെ ഒരു ഐക്യസംഘം കുറെനാളുകളായി നിലനിന്നുവരുന്നു. അതിന്റെ പ്രവർത്തനം ഭിന്നിച്ചുനിൽക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളെ ഒറ്റക്കെട്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു് പ്രയോജനമാകുമെന്നു് വിശ്വസിക്കാം. പ്രസ്തുത ഐക്യസംഘത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ അദ്ധ്യക്ഷൻ റവ. വി. ഇ. ദേവദത്തു് എന്ന ദേഹമാണു്.

3. ലണ്ടൻമിഷ്യനറിസമൂഹം

എ. ഡി. 1795–ൽ സ്ഥാപിതമായ പ്രസ്തുത സമൂഹത്തിന്റെ ആദ്യമിഷ്യനറി 1798–ൽ കൽക്കത്തായിൽ എത്തി ചിൻസൂറാ എന്ന സ്ഥലത്തു സുവിശേഷവേല ആരംഭിച്ചു. 1806 മുതൽ 1815 വരെ ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറിൽ റിങ്കൽ റോബ്യു് എന്ന ഭക്തൻ സഫലമായ സുവിശേഷവേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തെ ഇവിടേക്കു ക്ഷണിച്ചതു വേദമാണിക്യം മഹാരാജസൻ എന്ന ഒരു സത്യാന്വേഷിയായിരുന്നു. നാഗർകോവിൽ സ്കോട്ട്ക്രിസ്ത്യൻകോളജു് ആദിയായ വിദ്യാലയങ്ങൾ, പ്രശസ്തിയേറിയ നെയ്യൂരാസ്പത്രിയെത്തുടർന്നു പ്രസ്തുത സംസ്ഥാനത്തു അവിടവിടെയായി പരിലസിക്കുന്ന ശാഖാ ആസ്പത്രികളും സമൂഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ വേലയുടെ പ്രധാന ശാഖകളാണു്. നാഗർകോവിൽ, നെയ്യൂർ, പാറശാല, തിരുവനന്തപുരം, ആറ്റിങ്ങൽ, കൊല്ലം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളാണു് സമൂഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള തിരു

വിതാംകൂറിലെ പ്രധാന വേലസ്ഥലങ്ങൾ. തെക്കെഇൻഡ്യയിൽ സേലം, കടപ്പാ, ബല്ലാറി മുതലായ ഡിസ്ട്രിക്ട്കളിലും, ബംഗാൾ സംസ്ഥാനത്തു കൽക്കത്ത, സുന്ദരവനം, മൂർഷിദബാദ്, വടക്കെഇൻഡ്യയിൽ ബനാറീസ് എന്നീസ്ഥലങ്ങളിലും വിദ്യാലയങ്ങൾവഴിയായും മറ്റുവിധത്തിലും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു പ്രസ്തുത സമൂഹം ഉദ്യുക്തമായിരിക്കുന്നു. ഇതര സമൂഹങ്ങളുമായി വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളിൽ യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും, സഭകളെ സ്വയത്രാണനത്തിൽ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനും സ്വദേശ്യരെ സഭയിലെ ചുമതലയുള്ള സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിയമിക്കുന്നതിനും, തെന്നിന്ത്യാ ഐക്യസഭാപ്രസ്ഥാനം വിജയകരമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും എൽ. എം. എസ്സ്. ഭരണകർത്താക്കളും മിഷ്യനറിമാരും പ്രത്യേകം താല്പര്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ബാംഗ്ലൂർ വൈദികകോളജിലും, തിരുവനന്തപുരം കണ്ണമ്മൂല സെമനാരിയിലും, പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച പല ബിരുദധാരികൾ തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലെ സഭാനായകന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതു അഭിമാനകരമായ ഒരു സംഗതിതന്നെ, സംശയമില്ല. ദക്ഷിണആഫ്രിക്ക, മഡഗാസ്കർ, ചൈനാ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും മറ്റും സമൂഹം ദീർഘകാലമായി നിർവ്വഹിച്ചുവരുന്ന ക്രൈസ്തവവേലകളും എത്രയും പ്രശംസനീയങ്ങളായിരിക്കുന്നു.*

---

* ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ പ്രസ്തുതസമൂഹം സി. എസ്സ്സ്, ഐ-യുമായിയോജിച്ചു ചേർന്നതിനാൽ അതിന്റെ പ്രത്യേക ചരിത്രം ആവർത്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലുണ്ടായിരുന്ന എൽ. എം. എസ്സ് പുതുതായി രൂപമെടുത്ത ദക്ഷിണേന്ത്യഐക്യസഭയുടെ ഒരുപ്രധാന മഹായിടവകയായി പരിലസിക്കുന്നു. കൂടാതെ ബംഗാളിലുള്ള കൽക്കത്ത, സുന്ദരവനം, മൂർഷിദബാദ്, വടക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ ബനാറീസ് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലും എൽ. എം. എസ്സ്സ് കാര്യമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. തെക്കേ ആഫ്രിക്ക, മഡഗാസ്കർ ചൈനാ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലും ഈ സമൂഹം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട് ചൈനായിലെ വേലയ്ക്കു, കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ആവിർഭാവം മൂലം സാരമായ വ്യതിയാനങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

4. ആംഗ്ലിക്കൻമിഷ്യനറി സമൂഹങ്ങൾ

ആംഗ്ലേയാസഭയിലെ സുവിശേഷപ്രചരണസംഘങ്ങൾ ഇൻഡ്യയിൽ വന്നെത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഈസ്റ്റ്ഇൻഡ്യാ കമ്പനിയുടെ വക ചാപ്ലേന്മാർ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മലയാളരാജ്യം സന്ദർശിച്ച (എ. ഡി. 1806—7) സുറിയാനിസഭയ്ക്കു പല ഉപകാരങ്ങൾ ചെയ്ത ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനാന്റെയും, ഹിന്ദി, ഹിന്ദുസ്ഥാനി, പേർഷ്യൻ, അറബി എന്നീ ഭാഷകളിൽ അസാമാന്യപണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചവനും ഹിന്ദുസ്ഥാനി പുതിയനിയമത്തിന്റെ പരിഭാഷകനും, പേർഷ്യയിൽ സുവിശേഷഘോഷിച്ചവനും ആയ യുവമിഷ്യനറിവീരനായ ഹെൻറി മാർട്ടിന്റെയും പേരുകൾ വിശേഷാൽ പ്രസ്താവ്യമാണ്. ഇൻഡ്യയിലെ ഒന്നാമത്തെ ആംഗ്ലിക്കൻബിഷപ്പായ ബിഷപ്പ് മിഡിൽട്ടൻ (എ. ഡി. 1814—1822) കൽക്കത്തായിലെ പ്രസിദ്ധ വൈദികകോളജായ ബിഷപ്പ്സ്കോളജ് സ്ഥാപിച്ചതും എസ്. പി. ജി. സമൂഹത്തെ അതിന്റെ ഭാരവാഹിത്വം ഭരമേല്പിച്ചതും എ.ഡി. 1821-ലാണ്. ഈ വിദ്യാലയം ക്രമത്തെ മറ്റുപല സ്ഥാപനകളും സുന്ദരവന (Sundarbans) ത്തിലുള്ള പല പുതിയ വേലസ്ഥലങ്ങളും കാലക്രമേണ എസ്. പി. ജി. സമൂഹം ഭരമേറ്റുനടത്തി.

ഇക്കാലത്തുതന്നെ (എ. ഡി. 1813-നടുത്തു) ചർച്ചു മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റിയും ഇൻഡ്യയിൽ പ്രവേശിച്ചു, ബോംബെ മദ്രാസ് ആദിയായ പട്ടണങ്ങളിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ശക്തിയോടും ബുദ്ധിയോടുംകൂടെ ഓരോവിധത്തിലുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾക്ക അടിസ്ഥാനമിട്ടു. ഇപ്പോൾ സി. എം. എസ്സി-ന്റെ അധീനതയിൽ ഇരിക്കുന്ന മിക്ക വേലസ്ഥലങ്ങളും എ. ഡി. 1815-നും 1832-നും ഇടയ്ക്കു മുളച്ചു

വളന്നിട്ടുള്ളവയാണു്. തെക്കെഇൻഡ്യയിലാണു സി. എം. എസ്. ക്രൂട്ടതൽ ശ്രദ്ധപതിച്ചതു്. റീനിയസു് എന്ന ഭക്തനായ ഒരു മിഷ്യനറിയുടെ നിരന്തരപ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലമായി എ. ഡി. 1825–നകം ഏകദേശം 12000 പേർ തിരുനെൽവേലിയിൽ സഭയോടുചേർന്നു. ഇതാണു തിരുനെൽവേലിസഭയുടെ ആരംഭം. തിരുവിതാംക്കൂറിൽ പ്രസ്തുത സമൂഹം ആരംഭിച്ച വേല പുറകേ നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. എ. ഡി. 1841–ലാണു് മസൂലിപട്ടണം തലസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു സി. എം. എസ്. ഒരു തെലുങ്കുമിഷ്യൻ ആരംഭിച്ചതു്. പതിനൊന്നുവർഷം കഴിഞ്ഞു പഞ്ചാബിലും വേല ആരംഭിച്ചു. പെഷാവർ, കോൺപൂർ, ആഗ്രാ, കൽക്കത്താ, മസൂലിപട്ടണം, പാളയംകോട്ട, കോട്ടയം എന്നീസ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം ചർച്ചു് മിഷ്യനറി സൊസൈററി ഓരോ കോളജു് നടത്തുന്നുണ്ടു്. ഗൊരാക്കുപുരിയിലെ കോളജു് നാഷ്യനൽ മിഷ്യനറി സൊസൈററി 1934–മുതൽ സി. എം. എസിൽനിന്നു വാങ്ങി നടത്തിവരുന്നു.

സി. എം. എസ്സിന്റെ സുവിശേഷപ്രയത്നത്തിന്റെ വിജയലക്ഷ്യമായി കരുതാവുന്ന ഒരു സംഗതി പ്രസ്തുതസമൂഹത്തോടു ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന സഭകൾതന്നെ വിദേശസഹായം കൂടാതെ മിഷ്യനറിസമൂഹങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു ഇൻഡ്യയുടെ ചിലഭാഗങ്ങളിൽ സുവിശേഷം ഘോഷിച്ചുവരുന്നുവെന്നുള്ളതാണു്. തിരുനെൽവേലിസഭയുടെ സ്വദേശമിഷ്യനറിസമൂഹം ഡോണ്ടക്കലിലും തിരുവിതാംക്കൂർ കൊച്ചി ആംഗ്ലിക്കൻ ഇടവകകൾ തെലുങ്കുദേശത്തു പാക്കാൽ താലൂക്കിലും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള മിഷ്യനറിപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഈ ക്രൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവയാണു്. ഫാദർ വിൻസ്ലോയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പൂനായിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തസേവാസംഘാശ്രമം എസ്. പി. ജി. മിഷ്യന്റെ വേലയുടെ ഒരു വിശേഷഫലമായിട്ടു കരുതാവുന്നതാണു്,

ഈ രണ്ടു പ്രധാനസമൂഹങ്ങൾക്കും പുറമെ ഡൽഹി, കൽക്കത്താ, ഹസാറിബാഗ് എന്നീ പട്ടണങ്ങളിൽ യഥാക്രമം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ വിജയകരമായ സുവിശേഷശുശ്രൂഷ നിർവ്വഹിക്കുന്ന കേംബ്രിഡ്ജ്, ഓക്സ്ഫോർഡ്, ഡബ്ലിൻ സ്കൂൾ ശാലാ മിഷ്യനറിസമാജം; ബോംബെയിൽ കൊളിഫാദേഴ്സ് നടത്തിവരുന്ന വി. യോഹന്നാൻ സുവിശേഷസമാജം, ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ട് സെനാനാ മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി, ക്ലേവർ (Clewer) സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ സമൂഹം, യെഹൂദന്മാരുടെയിടയിൽ സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്ന ഹീബ്രൂമിഷ്യൻ ആദിയായ പല സുവിശേഷസമാജങ്ങൾ ഇൻഡ്യയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി അംഗ്ലിക്കൻസഭയുടെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ സുവിശേഷക്കൊടി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു പുരോഗമനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

അംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടെ ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഡോർനക്കൽ, തിരുനെൽവേലി, മദ്രാസ്, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ മഹാഇടവകകൾ ദക്ഷിണേന്ത്യാ ഐക്യസഭയോടു ചേരുന്നതിനു 1945-ൽ സമ്മതിച്ചു. തൻമൂലം അംഗ്ലിക്കൻസഭയുടെ വ്യാപ്തി കുറെ കുറഞ്ഞെങ്കിലും അവരുടെ സുവിശേഷവേലയിൽ കുറവു് ഒന്നും സംഭവിക്കയുണ്ടായില്ല. വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലുള്ള അംഗ്ലിക്കൻസഭ ഉത്തരേന്ത്യാ ഐക്യസഭാ ആലോചനകളിൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പങ്കെടുക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അംഗ്ലിക്കൻസഭയിൽ 14 മഹാഇടവകകളും 20 ബിഷപ്പന്മാരും ആണു് ഉള്ളതു്. 2 ഇൻഡ്യാക്കാരും, 2 ബർമ്മാക്കാരും, ഒരു സിലോണിയും ഒഴിച്ചാൽ ബാക്കിയുള്ള ബിഷപ്പന്മാരെല്ലാം പാശ്ചാത്യരാണു് എന്നുള്ളതു് ദേശീയനേതൃത്വത്തിനു വേണ്ടത്ര പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നതിൽ അംഗ്ലിക്കൻസഭ പിന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്നതിനുള്ള എന്നുള്ളതിനു തെളിവാണു്. എങ്കിലും ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ മോസ്റ്റ് റവ. അരവിന്ദനാഥ് മുക്കർജി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഭാരതീ

യാണ് എന്നുള്ളതു് തികച്ചും ചാരിതാർത്ഥ്യജനകംതന്നെ. കാലക്രമേണ സ്വദേശികൾ സഭാകാര്യത്തിൽ മുന്നിട്ടുവരുമെന്നുള്ളതിനു രണ്ടുപക്ഷമില്ല. 1954-ലെ സഭാകലണ്ടറിൽ സഭവകയായി 3 ആശ്രമങ്ങളും, പുരുഷന്മാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും വെവ്വേറെ ഈരണ്ടു ക്രൂട്ടായ്മ സമൂഹങ്ങളും, മൂന്നു സഹോദര സംഘങ്ങളും ഉള്ളതായി കാണുന്നു.

5. മെത്തഡിസ്റ്റ് മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി

1813-ൽ പാർലമെൻറു മുഖാന്തരം ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കമ്പനിയുടെ മതസംബന്ധമായ നയം മിഷ്യനറിസമൂഹങ്ങൾക്കനുകൂലമായി വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയതോടുകൂടെയാണു മേൽപറഞ്ഞ സംഘങ്ങൾ ഇൻഡ്യയിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. ഇതരസമൂഹങ്ങളോടൊപ്പം മെത്തഡിസ്റ്റ് സംഘവും തെക്കെഇൻഡ്യയിലും സിലോണിലുമായി ഈസമയത്തു് സുവിശേഷവേല ആരംഭിച്ചു. എ. ഡി. 1818-ൽ ത്രിശ്ശിനാപ്പള്ളിയിലും 1821-നുശേഷം നാഗപട്ടണം, മണ്ണാർകുടി, ബാങ്കളൂർ, മൈസൂർ ആദിയായ സ്ഥലങ്ങളിലും നാനാമുഖമായ അവരുടെ സുവിശേഷപ്രയത്നം വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങി. ഇന്നും മൈസൂർരാജ്യത്തുള്ള പ്രധാന മിഷ്യനറിസമൂഹം വെസ്ലിയൻസഭയുടേതാണ്. എ. ഡി. 1857-ലെ ശിപായിലഹളയുടെശേഷം പ്രസ്തുത സമൂഹം കൽക്കത്താ, ബാങ്കുറാ, ലക്ക്നൌ ആദിയായ ഉത്തര ഇൻഡ്യയിലെ ചില പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിലും നാനാമുഖമായ സുവിശേഷപ്രവർത്തനം സമാരംഭിച്ചു.

നൈസാമിൻെറ സംസ്ഥാനമായ ഹൈദ്രബാദിൽ താണജാതികളുടെയും ഉയർന്നജാതി ഹിന്ദുക്കളുടെയും ഇടയിൽ അടുത്തകാലത്തു അദ്ഭുതപൂർവ്വമായ മതതൃഷ്ണ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇവരിൽ ഒട്ടുവളരെജനങ്ങൾ സ്വാനമേറും അംഗ്ലിക്കൻസഭയുടെയും മെത്തഡിസ്റ്റ് സഭയുടെയും അംഗങ്ങളായി ചേർന്നു

ക്രൈസ്തവേതരന്മാർക്കു മാതൃകാപരമായ ജീവിതം നയിച്ചുപോരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പുതുക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഒരു കേന്ദ്രമാണ് മെത്തഡിസ്റ്റ് മിഷ്യന്റെ ഒരു പ്രധാന പ്രവർത്തനരംഗമായ ഹൈദ്രബാദിലെ മേഡക്ക് നഗരം. കോയമ്പത്തൂരിൽ ധാരാപുരം എന്ന സ്ഥലത്തും ഹിന്ദുക്കൾ കൂട്ടമായി ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച് മെത്തഡിസ്റ്റ് സഭയിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ട്.

ദക്ഷിണേന്ത്യൻ മെത്തഡിസ്റ്റ് സഭകൾ സി. എസ്. ഐ–ൽ ലയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. വടക്കെഇൻഡ്യയിലുള്ള സഭകൾ സഭാപുനരൈക്യാലോചനകളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നുണ്ട്.

6. ചർച്ച് ഓഫ് സ്കോട്ട്ലണ്ട് മിഷ്യൻ

പശ്ചിമഭാരതം ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി ആദ്യമായിപ്പിടിച്ചടക്കുന്നതിനാണ് സ്കോട്ടുമിഷ്യനറിമാർ ആദ്യമായി ശ്രമിച്ചത്. എ. ഡി. 1829–ൽ ബോംബെയിലും, 1830–ൽ കൽക്കട്ടയിലും, 1837–ൽ മദ്രാസിലും വന്നിറങ്ങിയ ജോൺ വിൽസൻ, അലക്സാണ്ടർ ഡഫ്, ജോൺ അണ്ടേഴ്സൻ എന്നീ മൂന്നു മഹാന്മാരാണ് സ്കോട്ടുമിഷ്യന്റെ പ്രധാന പ്രാരംഭപ്രവർത്തകന്മാർ. ഇതരസമൂഹങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ അന്നും ഇന്നും സ്കോട്ടുമിഷ്യൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നുവെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ബോംബെ, മദ്രാസ്, കൽക്കട്ടാ എന്നീ മൂന്നു പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിലുള്ള മൂന്നു പ്രധാന ക്രിസ്ത്യാനികോളജുകൾ ഇവരുടെ വകയാണ്. ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം സംബന്ധിച്ചു അലക്സാണ്ടർ ഡഫ് (എ. ഡി. 1806—1878) ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ ഇൻഡ്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസചരിത്രത്തിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നവയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസംമൂലം ഉയർന്ന ജാതിഹൈന്ദവരുടെ ചിന്താഗതിയിലേക്കു ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങൾ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ഡഫ് പല ഇംഗ്ലീഷ്വി

ദ്യാലയങ്ങൾ കൽക്കട്ടായിലും മറ്റും ഏർപ്പെട്ടുത്തുന്നതിനു് ഉദ്യമിച്ചതു്. ബ്രഹ്മസമാജസ്ഥാപകനായ രാജാറാമമോഹൻറോയി, ഡഫിന്റെ ഈദൃശശ്രമങ്ങളിൽ വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഡഫിന്റെ വേലയുടെ ഫലമായി കാളിമോഹൻ ബാനർജി, ലാൽബീഹാരി ഡെ മുതലായ പല ബ്രാഹ്മണയുവാക്കന്മാർ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് ഇടയായെന്നുള്ളതും ചരിത്രാർഹ്യജനകംതന്നെ.

അലക്സാണ്ടർ ഡഫ് കൽക്കട്ടായിൽ ചെയ്തതുപോലെയുള്ള ഒരു സുവിശേഷവേലയാണു് ഡോക്ടർ ജോൺ വിൽസൻ ബോംബെയിലും, ഡോക്ടർ വില്യം മില്ലർ മദ്രാസിലും വിൽസൻ കോളജു്, മദ്രാസു് ക്രിസ്ത്യൻകോളജു് എന്നീ സ്ഥാപനകൾ മുഖാന്തരം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. മദ്ധ്യഇൻഡ്യയിൽ സ്റ്റീഫൻ ഹിസ്ലോപ്പു് എ. ഡി. 1844-ൽ ഒരു കോളജു് സ്ഥാപിച്ചതോടുകൂടെ ഇൻഡ്യയുടെ നാലു ഭാഗങ്ങളിലായി, സ്കോച്ചുമിഷ്യന്റെ കീഴിൽ നാലു പ്രധാന മഹാപാഠശാലകളും വന്നുചേർന്നു.

ഇൻഡ്യയിൽ ഇപ്പോൾ പല വിദേശമിഷ്യനറിസമൂഹങ്ങൾ വേലചെയ്യുവരുന്നുണ്ടു്.* ഇവയിൽ ഒരു നല്ലപങ്കു പത്തൊൻപതാംശതാബ്ദത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തോ, ഉത്തരഭാഗത്തോ ഈ രാജ്യത്തു പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു്. ഇവയുടെ എല്ലാം ചരിത്രം മുരുക്കമായിട്ടപോലും ഇവിടെ കുറിക്കുന്നതു ദുസാദ്ധ്യമാകയാൽ മലയാളരാജ്യവുമായി കൂടുതൽ ബന്ധമുള്ള ഒന്നുരണ്ടു സമൂഹങ്ങളുടെ പ്രാരംഭചരിത്രംക്രുടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

---

* ഇൻഡ്യ, ബർമ്മാ, സിലോൺ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ സുവിശേഷവേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മിഷ്യനറിസമൂഹങ്ങളുടെയും മി

ഷ്യനറിമാരുടെയും പട്ടിക—(1933-ലെ ജനസംഖ്യ ആസ്പദമാക്കി കണക്കെടുത്തത്).

സമൂഹങ്ങളുടെ സംഖ്യ	ഏതുരാജ്യത്തുനിന്നു്	മിഷ്യനറിമാരുടെ സംഖ്യ
65	ബ്രിട്ടൻ	3,139
53	അമേരിക്ക (U.S.A)	2,211
14	യൂറോപ്പു്	385
16	കാനഡാ, ഓസ്ത്രേലിയ ആദിയായ ബ്രിട്ടീഷ് ഡൊമീനിയൻ രാജ്യങ്ങൾ—	295
41	ഇൻഡ്യാ (ബർമ്മയും സിലോണും ഒഴിച്ചു്)	1,554

7. ബാസൽമിഷ്യൻ

ബാസൽ മിഷ്യനറി സമൂഹത്തിന്റെ നായകനായ വിൽഹെലം ഹോഫ്മാന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം എ. ഡി. 1834-ൽ മംഗലാപുരത്തു പ്രസ്തുത സമൂഹം വിസ്തൃതമായ ഒരു സുവിശേഷപ്രയത്നത്തിന്റെ ആരംഭം ഇട്ടു. ഉട്ടുപ്പി, മുൽക്കി, ഹുബ്ളി ആദിയായി തെക്കെ കർണ്ണാടകത്തിലുള്ള മറ്റു ചില സ്ഥലങ്ങളിലും താമസിയാതെതന്നെ മിഷ്യനറിമാർ വന്നുതാമസിച്ചു സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചുതുടങ്ങി. മംഗലാപുരത്തിനു തെക്കായി കിടക്കുന്ന മലയാളരാജ്യവും പ്രസ്തുതസമൂഹം അവകാശപ്പെട്ടുത്തി. തലശ്ശേരി (എ. ഡി. 1839), കണ്ണൂർ (എ. ഡി. 1841), കോഴിക്കോട്ടു് (എ. ഡി. 1842),

കൊടയ്ക്കൽ (എ. ഡി. 1857), പാലയ്ക്കാട്ട് (എ. ഡി. 1858) എന്നീ പട്ടണങ്ങളിലെല്ലാം ചിലടത്തു വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായും മറ്റു ചിലടത്തു കൈത്തൊഴിൽസംബന്ധമായും, എല്ലായിടത്തും സുവിശേഷഘോഷണം മുൻനിർത്തിയും അഭിനന്ദനീയമായ ഓരോവിധ പ്രവർത്തനരീതികൾ സ്വീകരിച്ചു. ആദ്യകാലത്തെ പ്രവർത്തകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഭക്തനായ സാമുവൽ ഹെബിക്കിന്റെയും, മലയാള വ്യാകരണകർത്താവായ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെയും പേരുകൾ മലയാളിക്രിസ്ത്യാനികൾ കൃതജ്ഞതാപുരസ്സരം നിത്യം സ്മരിക്കുന്നതാണ്. 'മനുഷ്യഹൃദയ'പ്പുസകത്തിന്റെ കർത്താവായ ഹെബിക്കു് മലയാളത്തുള്ള ക്രിസ്തീയ ബാലികാബാലന്മാർക്കുപോലും പരിചയമുള്ള ഒരു മഹാനാണ്. ബാസൽമിഷ്യന്റെ ശതവത്സരാഘോഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞവർഷം (1934) കോഴിക്കോട്ടുവച്ചു് ആഡംബരപൂർവ്വം നടക്കയുണ്ടായി. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ബാസൽമിഷ്യൻ മലബാറിലെങ്ങും അഭിനന്ദനീയമായവിധത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു.

വ്യവസായത്തിലുള്ള അവരുടെ പ്രവർത്തനം മഹായുദ്ധശേഷം മന്ദീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മംഗലാപുരത്തു് ഒരു വൈദികപാഠശാല നടത്തിവരുന്നു. ഈ സമൂഹവും സി. എസ്. ഐ-യുമായി ഐക്യതയിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കയാണ്.

8. അമേരിക്കൻമിഷ്യൻ

ദക്ഷിണഭാരതത്തിലെ ഐക്യസഭയുടെ ആവിർഭാവം മുതൽ മലയാളത്തുള്ള ചില സഭകൾ അമേരിക്കൻ കോൺഗ്രിഗേഷ്യനൽമിഷ്യനുമായി സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചുകൂടെ രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടതാണ്. ആദ്യമായി അമേരിക്കൻ ബോർഡ് ജാഫ്നായിലാണ് ശുശ്രൂഷതിച്ചതു്. എ. ഡി. 1833-ന്റെ ശേഷം മധുരഡിസ്ട്രിക്ടിൽ മധുര (1834), പശുമല (1845), വെല്ലൂർ (1855), മദനപ്പ

ള്ളി (1863) ആദിയായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അവരുടെ സ്ഥാപനകൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായി മധുരയും പത്രമലയും വെല്ലൂരും ആണ് ആധുനികകാലത്തു അവരുടെ സ്വാധീനത്തിലിരിക്കുന്ന പ്രധാനപട്ടണങ്ങൾ. അമേരിക്കൻ മധുരമിഷ്യനു് മധുരയിൽ ഒരു ഒന്നാംഗ്രേഡ് കോളജും പത്രമല ഒരു വൈദികസെമ്മനാരിയും, അമേരിക്കൻ അക്കോട്ടമിഷ്യനു് വെല്ലൂരിൽ സ്ത്രീകൾക്കായുള്ള ഒരു ആസ്പത്രിയും, ഒരു കോളജും ചിറവൂരിൽ ഒരു ഗവർസ്കൂളും കട്പാടിയിൽ ഒരു കൃഷിപരിശീലനശാലയും സമ്പത്തായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

ഈ സമൂഹത്തിന്റെ ശതവത്സരാഘോഷം 1953–ൽ വിപുലപരിപാടികളോടുകൂടെ വെല്ലൂരിൽവച്ചു് നടത്തപ്പെട്ടു. ഈ മിഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനഫലമായി ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു ചേർന്നുവന്നിട്ടുള്ളവർ സി. എസ്. ഐ–യുടെ ഉത്ഭവത്തോടുകൂടെ അതിലേക്കു ലയിച്ചു ചേർന്നു.

B. കത്തോലിക്കരുടെ ആധുനികചരിത്രം

കേരളത്തിലെ കത്തോലിക്കരുടെ ആധുനികചരിത്രം സംബന്ധിച്ചു് മി. കെ. ഇ. ജോബു് അവർകളുടെ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ* നിന്നു് ചില വിവരങ്ങൾ, താഴെ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്നു. 'കത്തോലിക്കസഭയിൽ അനേകം ഭാഷകളിലുള്ള ആരാധനക്രമങ്ങൾ നടപ്പിലിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ രണ്ടുമാത്രമേ കേരളത്തിൽ തൽക്കാലമുള്ളു. അവയിൽ ഒന്നു്, ഭൂരിപക്ഷം കത്തോലിക്കുജനസംഖ്യ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ലത്തീൻറീത്തും, മറേറതു് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മാതൃഭാഷയായിരുന്ന കൽദായസുറിയാനിഭാഷാറീത്തുമാണു്.

---

* കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തുമതം (രണ്ടാംപതിപ്പു്) ഗ്രന്ഥകർത്താ കെ. ഇ. ജോബു്, എം. എ., എൽ. ററി. ചങ്ങനാശേരി, വിലാസം പു 1, 1928.

4,50,000 സിറിയൻകത്തോലിക്കരും, 3,90,000 ലത്തീൻ കത്തോലിക്കരുമാണ് ഇപ്പോൾ കേരളത്തിലുള്ളത്. കേരളത്തിലെ ലത്തീൻകത്തോലിക്കർ വരാപ്പുഴ, കൊല്ലം, കൊച്ചി, കോഴിക്കോട് എന്നീ രൂപതകളിൽ ഉൾപെട്ടുകിടക്കുന്നു. സിറിയൻകത്തോലിക്കരാകട്ടെ എറണാകുളം, തൃശ്ശൂർ, ചങ്ങനാശ്ശേരി, കോട്ടയം എന്നീ രൂപതകളായിട്ടാണ് വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കൊച്ചിമിസ്സം ഒഴിച്ചുള്ള സകല ലത്തീൻരൂപതകളുടെയും ഭരണം, റോമിൽ മാർപ്പാപ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷത്തിലുള്ള പൌരസ്ത്യതിരുസംഘത്താലും (Congregatio de Propaganda Fide) സിറിയൻരൂപതകളുടെ ഭരണം മാർപ്പാപ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷത്തിലുള്ള പൌരസ്ത്യതിരുസംഘത്താലും (Congregatio be Ecclesia Oriental) നടത്തപ്പെടുന്നു. കൊച്ചിമിസ്സത്തിന്റെ ഭരണമാകട്ടെ മാർപ്പാപ്പായുടെ കീഴിലുള്ള അസാധാരണ സഭാകാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള തിരുസംഘത്താലാണ് നടത്തപ്പെടുന്നത്' (പുറം 192).

'കേരളീയ കത്തോലിക്കർ വളരെക്കാലത്തേക്കു കർമ്മലീത്താ യൂറോപ്യൻസന്യാസികളുടെ ഭരണത്തിലിരുന്നതുമൂലം, നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിലും ഏതാദ്ദേശ സന്യാസസഭകൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നതിനിടയായി. സുറിയാനികർമ്മലീത്താനിഷ്പാദുക മൂന്നാംസഭയാണ് ആദ്യമായി തുടങ്ങിയത്. ഇപ്പോൾ ഈ സഭയിൽ 13 ആശ്രമങ്ങളും 120 വൈദികസന്യാസികളുമുണ്ട്. വരാപ്പുഴ അതിരൂപതയിലുള്ള ലത്തീൻ കർമ്മലീത്താസന്യാസികൾ സംഖ്യയിൽ തുലോം കുറവാണ്. ഈ രണ്ടു സന്യാസസഭകൾമൂലം കത്തോലിക്കരുടെ സാഹിത്യസംബന്ധമായും, ആദ്ധ്യാത്മികമായുമുള്ള അനേക ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു' (പുറം 199).

'യുവവിദ്യാർത്ഥികളുടെ അഭ്യുദയത്തെ ആസ്പദമാക്കി നടത്തപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമാണ് എം. സി. എസ്സ്. എൽ. എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന കേരളീയ കത്തോലിക്ക് വിദ്യാർത്ഥി

സഖ്യം. യൂറോപ്യൻദേശങ്ങളിലെ യുവജനസമാജങ്ങളുടെ ആദർശങ്ങളോടുകൂടെ നടത്തപ്പെടുന്ന ഈ സഖ്യത്തിനു് ഇപ്പോൾ ഇരുപതു് ശാഖകളും 1200 അംഗങ്ങളുമുണ്ടു്..... ബാലികാബാലന്മാരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികാഭിവൃദ്ധിയെ പുരസ്കരിച്ചു നടത്തപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമാണു് കെ. സി. സി. എ. അഥവാ കേരള കത്തോലിക്കാബാലസംഘം. ഈ സംഘത്തിനു് ഇപ്പോൾ 442 ശാഖകളും 5304 അംഗങ്ങളുമുണ്ടു്.' (പുറം 200).

C. 19-ാം ശതാബ്ദാരംഭം മുതലുള്ള സുറിയാനിസഭയുടെ ചരിത്രം

കഴിഞ്ഞ നൂറാണ്ടിലെ സുറിയാനിസഭയുടെ ചരിത്രം മൂന്നു പ്രധാന വിഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചു ആലോചിക്കുന്നതു സൌകര്യപ്രദമാണു്.

1. ആംഗ്ലേയസഭയും സുറിയാനിസഭയും തമ്മിലുള്ള ബാന്ധവകാലം.
2. സുറിയാനിസഭയുടെ നവീകരണകാലം.
3. കക്ഷിവഴക്കിന്റെ കാലം.

1. ആംഗ്ലേയാസഭയും സുറിയാനിസഭയും തമ്മിലുള്ള ബാന്ധവകാലം

ക്ലോഡിയസ് ബുക്കാനാൻ തിരുവിതാംകൂർ സന്ദർശിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ആംഗ്ലിക്കൻസഭ പുരാതന സുറിയാനിസഭാകാര്യങ്ങളിൽ അഭിനന്ദനീയമായവിധത്തിൽ സ്നേഹതാല്പര്യങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കയും ക്രമേണ ചർച്ച മിഷ്യനറി സമൂഹം സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ നല്ലശമറിയാക്കാരന്റെ ആത്മാവിൽ മഹത്തരമായ ഒരു ആത്മികശുശ്രൂഷ ആരംഭിക്കയും ചെയ്തു. സി. എം. എസ്സ്. മിഷ്യനറിമാരായി ആ

ദ്യം തിരുവിതാംകൂറിൽ വന്നെത്തിയതു് റവ: തോമസ് നോർട്ടൻ, റവ. ബഞ്ചമിൻ ബയലി, റവ. ജോസഫ് ഫെൻ, റവ. ഫെൻറി ബേക്കർ എന്നീ മഹാന്മാരാണു്. ആംഗ്ലേയ സഭയുടെ ഒരു ശാഖ തിരുവിതാംകൂറിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനല്ല, പ്രത്യുത സുറിയാനിസഭയുടെ 'ശൂന്യസ്ഥല'ങ്ങൾ പണിതുറപ്പിച്ചു ആത്മികജീവൻനിറഞ്ഞ ഒരു സഭയാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനായിട്ടുമാത്രമാണു്, ഈ മിഷ്യനറിമാർ അയയ്ക്കപ്പെട്ടതെന്നു് എ. ഡി. 1817 ഒക്ടോബർ 28–ാംതീയതി ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സി. എം. എസ്സു്. കമ്മറ്റി അവർക്കു കൊടുത്ത * നിർദ്ദേശങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നതാണു്.

1816 മുതൽ 1836 വരെ 20 വർഷക്കാലത്തോളം അത്യന്തം സൌഹാർദ്ദത്തോടുകൂടെ മിഷ്യനറിമാർ സുറിയാനി മെത്രാന്മാരും സഭയുമായി സഹകരിച്ചുപോന്നു. എ. ഡി. 1813–ൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസു് രണ്ടാമന്റെ കാലത്തു തിരുവിതാംകൂറിൽ ബ്രിട്ടീഷു് റസിഡണ്ടായിരുന്ന കണ്ണൽ മൺറോയുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച 'പഴയസിമ്മനാരി'യിൽ സുറിയാനിപ്പട്ടക്കാരെ വൈദികാഭ്യസനം ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതിനും, ഗ്രാമങ്ങൾതോറും പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും, വേദപുസ്തകം പള്ളിക്രമപുസ്തകം ആദിയായവ മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജമചെയ്യുന്നതിനും മിഷ്യനറിമാർ ഒരുമ്പെട്ടു. സഭാംഗങ്ങൾക്കു് വേദപുസ്തകജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നതിനായി സുറിയാനിപ്പള്ളികൾതോറും മിഷ്യനറിമാർ നടന്നു് പ്രസംഗിക്കയും സണ്ഡേസ്കൂളുകൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പുലിക്കോട്ടു് മാർ ദീവന്നാസ്യോസു്, പുന്നത്ര മാർ ദീവന്നാസ്യോസു് എന്നീ മെത്രാന്മാർ സഭയെ ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്തോളം സഭയുടെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും മിഷ്യനറിമാരെ

---

* Quoted in the "Indian Christians of St. Thomas" by W. J. Richards, D. D. P. 21.

ആലോചനക്കാരായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ചേപ്പാട്ട മെത്രാച്ചന്റെ ഭരണം ആരംഭിച്ചതോടുകൂടെ ഈ നയം ഭേദപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പതനത്തിൽ വരുന്നതിനിടയാക്കിയതു് മിഷ്യനറിമാരുടെ ഉല്പതിഷ്ണുത്വവും മെത്രാൻ അവർകളുടെ യാഥാസ്ഥിതികത്വവും നിമിത്തം ഇരുപാട്ടുകാർക്കും പരസ്പരമുണ്ടായ സംശയങ്ങളും രസക്ഷയവുമാണെന്നു കാണുന്നു. എ. ഡി. 1835-ൽ മാവേലിക്കരെ കൂടിയ ഒരു യോഗം മേലാൽ അംഗ്ലേയമിഷ്യനറിമാർ സുറിയാനിസഭയിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൂടാ എന്നു് തീരുമാനിച്ചതോടുകൂടെ, 'ഞങ്ങൾ ഇതാ പുറജാതികളിലേക്കു തിരിയുന്നു' എന്ന ചിന്തയോടുകൂടെ സി. എം. എസ്സു്. മിഷ്യനറിമാർ തിരുവിതാംകൂറിലെ ക്രിസ്തീയരുടെ ഇടയിൽ വേല ആരംഭിച്ചു. എ. ഡി. 1840-ൽ അതുവരെ പൊതുവിൽ അനുഭവിച്ചുവന്നിരുന്ന വസ്തുവകകളിൽ ചിലതെല്ലാം മിഷ്യനറിമാരുടെ അധീനത്തിലും, ബാക്കിയുള്ളതു സുറിയാനിക്കാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി സുറിയാനിമെത്രാന്മാരുടെ പേരിലും ഗവർമ്മെൻറിൽനിന്നു് നിയമിക്കപ്പെട്ട ഒരു പഞ്ചായത്തുകോടതിയുടെ വിധിപ്രകാരം ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തു.

2. നവീകരണകാലം

മിഷ്യനറിമാരുടെ വേല തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതിൽ മേൽകാണിച്ചപ്രകാരം സുറിയാനിസഭ അതുപോലെ പ്രതിഷേധിച്ചെങ്കിലും സഭയിലെ ഇളംതലമുറയിൽ അവർ വിതച്ച വിത്തു നിഷ്ഫലമായില്ല. വൈദികന്മാരിലും ജനങ്ങളിലും ഒരുക്കൂട്ടം സി. എം. എസ്സിൽ തന്നെ ചേർന്നുനിന്നു. എന്നാൽ മാതൃസഭയോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടു് അതിനെ ഉപേക്ഷിക്കാതെ, നവീകരിച്ചു് സുവിശേഷവിഹിതമായ ഒരു ശക്തിയുള്ള സഭയാക്കിത്തീർക്കാമെന്നുള്ള ഒരു ആത്മികദർശനം ലഭി

ച്ചവരുടെ നായകനായി പാലക്കുന്നത്തു് ബ. അബ്രഹാം മല്പാ
നച്ചനെ ഗണിക്കാവുന്നതാണു്.

സഭയുടെ വിശ്വാസങ്ങളിലും ആചാരങ്ങളിലും ഇടക്കാ
ലത്തു കടന്നുകൂടിയ ദൃഷ്യങ്ങൾ മാറ്റി ആദ്യകാലത്തെന്നപോ
ലെ വേദപുസ്തകാനുസരണമായ ഒരു സഭയാക്കിത്തീർക്കുന്നതി
നു് മല്പാനച്ചൻ ആഗ്രഹിച്ചു. മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള കുർ
ബാന, ചാത്തം, പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള അപേക്ഷ ആദിയാ
യവ നിർത്തൽചെയ്ക, ആരാധന ജനങ്ങൾക്കു സുഗ്രാഹ്യമാ
ക്കുന്നതിനായി തക്സാ മലയാളത്തിൽ ആക്കുക, വി. കുർ
ബാന രണ്ടായി കൊടുക്കുക, പ്രസംഗംവഴിയായും സണ്ഡേ
സ്കൂൾവഴിയായും വേദപുസ്തകപരിജ്ഞാനം ജനങ്ങൾക്കു നൽ
കുക, ഇവയെല്ലാം സഭയിൽ സാധിക്കുന്നതിനാണു് പരി
ശ്രമിച്ചതും ഭക്തനും ആയ മല്പാനച്ചൻ ശ്രമിച്ചതു്. ത
ന്റെ ആധീനത്തിൽ ഇരുന്ന മാരാമണ്ണുപള്ളിയിൽ മേൽക്കാ
ണിച്ച വഴികളിൽക്കൂടി ആരംഭിച്ച നവീകരണം കാലക്രമേ
ണ ഇതര ഇടവകകളിലും, മലങ്കര ഒട്ടുക്കുതന്നെയും വ്യാപിക്കു
ന്നതിനിടയായി.

തന്റെ അനന്തിരവനും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം, ഭരണവിശേ
ഷം, കായ്പ്രാപ്തി ആദിയായ യോഗ്യതകളാൽ സുറിയാനി
ക്കാരുടെ ഒരു വീരപുരുഷനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ദേഹവുമാ
യ പാലക്കുന്നത്തു മത്തായസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ഭര
ണകാലത്താണു് നവീകരണോദ്യമം സഭയിൽ പ്രബലപ്പെട്ട
കയും, നവീകരണക്കാർ ഒന്നിച്ചുനിൽക്കയും ചെയ്യുന്നതി
നിടയായതു്. ഇദ്ദേഹം അന്ത്യാഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിൽനി
ന്നു മെത്രാസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു, രാജകീയ വിളംബരത്താൽ മ
ലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്തായായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടു് മല
ങ്കരസഭയിൽ പ്രതാപത്തോടുകൂടെ ഭരിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടം
സുറിയാനിക്കാർ പ്രശംസാപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നതാണു്.

മലങ്കരമെത്രാൻസ്ഥാനത്തേക്കു മറ്റു് അവകാശികളും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മാർ അത്താനാസ്യോസു് മരിക്കുന്നതുവരെ പ്രതിപക്ഷകക്ഷികളുമായുള്ള അവകാശയുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. മിഷ്യനറിമാരുമായി ഭിന്നിച്ചുമാറിയ ചേപ്പാട്ടു് മാർ ദീവന്നാസ്യോസു്, പാത്രിയക്കീസിന്റെ പ്രതിനിധി ആയി വന്നെത്തിയ മാർ ക്രൂറിലോസു്, ഡയർബക്കറിലെ മാർ ഇഗ്നാത്യോസു്, യാക്കോബു ദ്വിതീയൻ പാത്രിയക്കീസിൽനിന്നു മെത്രാൻപട്ടം ഏറ്റു് മാർ ദീവന്നാസ്യോസു് അഞ്ചാമൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു് സ്വീകരിച്ച പുലിക്കോട്ടു് മാർ യോസേഫു് ദീവന്നാസ്യോസു് എന്നിവരിൽ ഓരോരുത്തരും മാത്യൂസു് മാർ അത്താനാസ്യോസും തമ്മിൽ ഓരോകാലത്തു് അവകാശത്തർക്കം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്തുത വാദംസംബന്ധിച്ചു് പാത്രിയക്കീസുബാവായുടെ അടുക്കലും ഗവർമ്മെൻറിലും അനേക ഹർജികൾ അയച്ചിരുന്നു. അന്ത്യോഖ്യായുടെ മോറാൻ മാർ ഇഗ്നാത്യോസു് പത്രോസു് തൃതീയൻ പാത്രിയക്കീസുബാവാ ലണ്ടനിൽ പോയി ഈസ്റ്റ്ഇൻഡ്യാക്കമ്പനിയുടെ ബോർഡു് ഓഫു് ഡയറക്ടേഴ്സിനെ കണ്ടു സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായി മതവിഷയങ്ങളിൽ ഗവർമ്മെൻറു പ്രവേശിക്കുകയും എന്നും, മെത്രാനെ അനുസരിക്കയോ, അനുസരിക്കാതിരിക്കയോ ചെയ്യുന്നതു ജനങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വിടേണ്ടതാണെന്നും കാണിച്ചു് കമ്പനിയുടെ നായകസംഘം ഇൻഡ്യയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു് ആജ്ഞനൽകുകയും, തൽഫലമായി മാത്യൂസു് മാർ അത്താനാസ്യോസിനു് ഗവർമ്മെൻറിൽനിന്നു് (എ.ഡി. 1852–ൽ) ലഭിച്ച തിരുവെഴുത്തുവിളംബരം ദുർബലമാകയും ചെയ്തു. ബാവാ മലങ്കര സന്ദർശിച്ചു് എ. ഡി. 1876–ൽ (കൊ. വ. 1051–ൽ) മുളന്തുരുത്തിയിൽ കൂടിയ ഒരു സുന്നഹദോസു് മുഖാന്തരം പാത്രിയക്കീസിന്റെ അധികാരാവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കയും, അനേകം മെത്രാന്മാരെ പുതിയതായി അഭിഷേകംചെയ്കയും ചെയ്തു.

മാർ തോമസ് അത്താനാസ്യോസ് എന്ന പേരിൽ തന്റെ ചാർച്ചയിൽപെട്ട ഒരു സഹോദരനെ പിൻഗാമി ആയി വാഴിച്ചശേഷം, എ. ഡി. 1877–ൽ (കൊ. വ. 1052–ൽ) മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു.

കക്ഷിവഴക്കു വ്യവഹാരമായി പരിണമിച്ചതു മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ മരണശേഷമാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു് വിപരീതാഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചുവരാറുണ്ടെങ്കിലും, യാതൊരുവനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൌരുഷത്തേയും സ്വജാതിസ്നേഹത്തേയും ഹൃദയശുദ്ധിയേയും അഭിനന്ദിക്കാതെയിരിക്കയില്ല. മലങ്കരയിലെ വിക്ലിഫ് എന്ന പേരിനു യോഗ്യനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ബ. അബ്രഹാംമല്പാന്റെ നവീകരണതത്വങ്ങൾ മലങ്കരയുടെ നാനാഭാഗത്തും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും, വേരുറപ്പിക്കുന്നതിനും, മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

3. കക്ഷിവഴക്കിന്റെ കാലം

സുറിയാനിസഭയിലെ കക്ഷിവഴക്കു് ഇന്നുവരെ അവസാനിച്ചിട്ടില്ലാത്തസ്ഥിതിക്കു് ഈ കാലഘട്ടത്തിനു് ഒരു അതിർത്തി കല്പിക്കുന്നതു പ്രയാസമാണു്. എങ്കിലും മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ കാലംമുതലുള്ള ചരിത്രമാണു് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ പിൻഗാമി ആയ മാർ തോമസ് അത്താനാസ്യോസ് ഭരണം തുടങ്ങിയതോടുകൂടെ ഇദ്ദേഹത്തെ പ്രതിയാക്കി മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സ്ഥാനവും അവകാശവും തനിക്കുള്ളതാണെന്നു കാണിച്ചു് മാർ യോസേപ്പുദീവന്നാസ്യോസ് ഒരു വ്യവഹാരം നടത്തി.

സുറിയാനിസഭയിലെ ഒന്നാമത്തെ പ്രധാന സിവിൽ വ്യവഹാരമായ പ്രസ്തുത വ്യവഹാരത്തിന്റെ ചരിത്രം മിസ്റ്റർ ഇ. എം. പിലിപ്പോസിന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു് ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

"സുറിയാനിസഭയുടെ മാഗ്നാകാർട്ടാ എന്നു ശരിയായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുന്ന 1876-ലെ രാജകീയവിളംബരം ഭിന്നപക്ഷക്കാർ സിവിൽകോടതിമുഖാന്തരം അവരുടെ അവകാശവാദങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു് ആജ്ഞാപിച്ചു. പള്ളികളുടെയും പള്ളിസ്വത്തുക്കളുടെയും കൈവശം മത്തൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണാനന്തരം ഈ അവകാശം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതൃസഹോദരപുത്രനായ മാർ തോമസ് അത്താനാസ്യോസിനു ലഭിച്ചു. പഴയ വിളംബരം അസ്ഥിരപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ നിലവിലിരുന്ന കൈവശത്തിനു ഭേദംചെയ്തില്ല. അതിനാൽ സിവിൽവ്യവഹാരം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിത്തീർന്നു. അയതു മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ വാദിയായും മാർ തോമ്മസ് അത്താനാസ്യോസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂട്ടുട്രസ്റ്റികളും പ്രതികളായും 1879-ൽ അലപ്പുഴ ഡിസ്ട്രിക്ട് കോടതിയിൽ ഫയൽചെയ്തു. ഈ കേസ് രണ്ടുകാര്യങ്ങൾ നേടണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെ കൊടുത്തതായിരുന്നു. അതായതു വാദിയുടെ അപ്പോസ്തലികാധികാരം അന്ത്യോഖ്യാപാത്രിയക്കീസിന്റെ നിയമനാവകാശവഴി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു് സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടുകയും, യാക്കോബായ സുറിയാനിസമുദായത്തിന്റെ പൊതുവായ ഉപയോഗത്തിലേക്കു മുമ്പിനാലെ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള കോട്ടയം സിമ്മനാരിയും അതിനോടു ചേർന്ന സ്വത്തുക്കളും വീണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്യുക. ഇതു ഒരു വലിയ വ്യവഹാരമായിരുന്നു. അസ്സൽ, അപ്പീൽ, റോയൽ അപ്പീൽ ഇങ്ങനെ മൂന്നു കോടതികളിലായി പത്തുവർഷത്തേക്കു് ഈ വ്യവഹാരം നീണ്ടുകിടന്നു.....മൂന്നു കോടതികളിലായി

ഈ കേസ് കേട്ട ആറു ജഡ്ജിമാരിൽ ഒരാൾ ഒഴിച്ചു് ബാക്കി എല്ലാവരും ഏകാഭിപ്രായമായി അന്യായപ്രകാരം വിധിച്ചു. കുറഞ്ഞപക്ഷം 1665 മുതൽ അന്ത്യോഖ്യാപാത്രിയക്കീസു് സുറിയാനി സഭയുടെ അംഗീകൃതതലവനാണെന്നും, ഒരു മെത്രാന്റെ സാധുവായ സ്ഥാനത്തിനു് അന്ത്യോഖ്യാപാത്രിയക്കീസിന്റെയോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികൃത പ്രതിനിധിയുടെയോ കൈവെപ്പു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു സുറിയാനിസമുദായവും സുറിയാനിമെത്രാന്മാരും എല്ലാക്കാലത്തും ദൃഢമായിവിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെന്നും, മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മെത്രാനാണെന്നും, പ്രതിയായ മാർ തോമ്മസ് അത്താനാസ്യോസ് സാധുവായ കൈവയ്പുള്ള ഒരു മേല്പട്ടക്കാരനല്ലെന്നും, അന്യായപ്പട്ടികവസ്തുക്കൾ അന്ത്യോഖ്യാസിംഹാസനത്തിനു കീഴുള്ള സമുദായത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തിനായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നും ജഡ്ജിമാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി' (പുറം. 235—237). അവസാന അപ്പീൽകോടതിയിൽ കേസ് കേട്ട ഏക ക്രിസ്ത്യാനിജഡ്ജിയായ ഡാക്ടർ ഓറംസ്ബി പ്രതിയുടെ വാദമനുസരിച്ചു സുറിയാനിസഭ അന്ത്യോഖ്യായിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രയാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് സ്മർത്തവ്യമാണു്. ഏതായാലും ഈ വിധിയോടുകൂടെ നവീകരണക്കാരും പ്രതിയുടെ കക്ഷിചേർന്നു നിന്നവരും അയ മാത്തോമ്മാക്കാർക്കു് ഒട്ടുവളരെ പള്ളികളും പള്ളിസ്വത്തുക്കളും അവകാശപദവികളും നഷ്ടമായി. ഓരോ പർവ്വതത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട അനേക അരുവികൾ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു ഊക്കോടും വിസ്താരത്തിലും അനേകമൈൽ ദൂരം ഏകജലപ്രവാഹമായി ഒഴുകിപ്പോകുന്ന ഒരു നദി രണ്ടു കൈവഴികളായി പിരിഞ്ഞു് അകലുന്നതുപോലെ, യാക്കോബായ, മാത്തോമ്മാ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു ശാഖകളായി കുറേക്കാലം മുമ്പുതന്നെ ഭിന്നിച്ചിരുന്ന സുറിയാനിസഭ പ്രസ്തുത വിധിമൂലം രണ്ടു പ്രത്യേക സമൂഹങ്ങളായി തിരിയുന്നതിനിടയായി.

ഇതിനെ തുടർന്നു യാക്കോബായസഭയിൽത്തന്നെ അട്ടത്തകാലത്തു മെത്രാൻകക്ഷി, ബാവാക്കക്ഷി എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു കക്ഷികൾ സുറിയാനിസഭയുടെ ഒരു പൊതുസ്വത്തായി ബ്രിട്ടീഷ് ഖജനാവിൽ അനാമത്തായി കിടന്നിരുന്നതും വട്ടിക്കിട്ടിരുന്നതും അയ ഒരു നിക്ഷേപധനം പ്രമാണിച്ച് അനേകവർഷങ്ങളായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോന്ന 'വട്ടിപ്പണക്കേസ്' അധുനികചരിത്രത്തിൽപ്പെട്ടതാകയാൽ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കു മലങ്കര യാക്കോബായസഭയിന്മേലുള്ള അധികാരത്തിന്റെ സ്വഭാവം അണു് പ്രസ്തുത വ്യവഹാരത്തിലെ സവ്പ്രധാനമായ വാദവിഷയമെന്നും, കീഴ്ക്കോർട്ടിൽ ബാവാക്കക്ഷികൾക്കു് മിക്കവാറും പൂർണ്ണവിജയം സിദ്ധിച്ചുവെന്നും, എന്നാൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ പുനഃശോധനയിൽ മെത്രാൻകക്ഷിയുടെ വാദത്തിനു ഗണ്യമായ അനുകൂല്യം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും ഉള്ള വസ്തുത പ്രസ്താവ്യം അണു്.

ബുദ്ധിശക്തി, കായ്ശേഷി, സമുദായസ്നേഹം അതിയായവ നോക്കുന്നപക്ഷം വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ പ്രധാന വാദിപ്രതികളായിരുന്ന മാർ ഗീവറുഗീസ് ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, മലങ്കര മല്പാൻ കോനാട്ടു മാത്തൻകത്തനാർ, മിസ്റ്റർ സി. ജെ. കുര്യൻ എന്നീ മഹാന്മാർ ഏതൊരു സമുദായത്തിനും ഭൂഷണമായിരിക്കുന്നതാണു്. പ്രത്യേകിച്ചു 1934 ഫെബ്രുവരി 23-ാംതീയതി കാലംചെയ്ത മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനിസഭയുടെ അഭിമാനസ്തംഭമായി ഗണിക്കാവുന്ന ഒരു പുണ്യശ്ലോകനത്രെ. 1858-ൽ ഭൂജാതനായ ഇദ്ദേഹം 1908-ൽ മെത്രാൻസ്ഥാനത്തു അവരോധിക്കപ്പെടുകയും, അടുത്തവർഷം പൂലിക്കോട്ടു ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ മരണശേഷം മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്താ അയി ഉയർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കാൽശതാബ്ദത്തോളം നീണ്ടു

നിന്ന ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലത്തു സഭയിൽ പലവിധ പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിൽവന്നിട്ടുണ്ട്. വൈസ്രോയിയായ ഇർവിൻപ്രഭു, ബിഷോപ്പ് ഗോർ, ഇൻഡ്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഡാക്ടർ വെസ്റ്റ്കോട്ട് ആദിയായ മഹാന്മാർ സുറിയാനിസഭയിൽ സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ചെയ്ത ശ്രമങ്ങൾ സഫലമാകാഞ്ഞതിനാൽ മോശെയെപ്പോലെ വാഗ്ദത്തനാടു ദൂരെനിന്നു ഒരുനോക്കു കാണുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം മാത്രമെ ഇദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചുള്ളു. ദിവംഗതനായ ഈ ശ്രേഷ്ഠിവര്യനെപ്പോലെ അഗാധമായ ബുദ്ധിശക്തി, ദൈവഭക്തി, വേദശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യം, വീക്ഷണശക്തി, വിപത്തിധൈര്യം, ജീവിതനൈർമ്മല്യം എന്നിവ ഒരാളിൽ ഏകോപിച്ചു പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന മേല്പട്ടക്കാരുടെ സംഖ്യ മലങ്കരസഭയുടെ ഇതഃപര്യന്തമുള്ള ചരിത്രത്തിൽ തുലോം ചുരുക്കമത്രെ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെ ഒരു പ്രധാനസംഭവം മലങ്കര ഒരു കാതോലിക്കാസിംഹാസനം സ്ഥാപിച്ചു് നി. വ. ദി. മ. ശ്രീ മോറാൻ മാർ ബസേലിയോസ് ബാവാ അവർകളെ പൌരസ്ത്യ കാതോലിക്കായായി വാഴിച്ചതത്രെ.

പൌരസ്ത്യകാതോലിക്കായായി വാഴിക്കപ്പെട്ട നി. വ. ദി. മ. ശ്രീ മോറാൻ മാർ ബസേലിയോസ് ബാവാ തിരുമനസ്സിലെ അക്ഷീണയത്നഫലമായി മെത്രാൻകക്ഷിക്കാർ നിരന്തരം എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചുവരുന്നു. 1952-ൽ ബാവാകക്ഷിയുമായുള്ള വ്യവഹാരത്തിന്റെ തീർപ്പ് ഗവർമെൻറു തീരുമാനിച്ചതിനുശേഷം, മെത്രാൻപാർട്ടി തങ്ങളുടെ തോൽവിയെ വിജയമായി ഗണിച്ചുകൊണ്ടു് സഭയുടെനിലനില്പിനും സുവിശേഷീകരണത്തിനും വേണ്ടി പ്രയത്നിച്ചുവരുന്നു. തങ്ങളെ "ഓത്തഡോക്സുകാർ" എന്നു വിളിക്കുന്നതിൽ അവർതാല്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, തങ്ങളുടെ സംജ്ഞയായി അതു് സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇരു കക്ഷികളുടേയും യോജിപ്പിനുവേണ്ടി ഏതാനും യുവസ്നേ

ഹിതന്മാർ ചെയ്ത എല്ലാ പരിശ്രമങ്ങളും വിഫലമാകുകയാണുണ്ടായത്. പ. കാതോലിക്കാബാവായുടെ കീഴിൽ 1953-ൽ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ട അഞ്ചു മെത്രന്മാരുൾപ്പെടെ പത്തു മെത്രാന്മാരും 400-ൽപരം പട്ടക്കാരും 400 ഓളം ഇടവകകളും 4 ലക്ഷത്തിലധികം അളുകളും ഇപ്പോൾ ഉണ്ട്. സഭ വകയായി ഒരു കോളജും, ഒരു സെമ്മനാരിയും, പല ഹൈസ്കൂളുകളും ഇതര വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനകളും നടത്തിവരുന്നു. നി. വ. ദി. മ. ശ്രീ. പത്രോസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് തിരുമേനിയുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ "സ്ത്രീബാദാസ സമൂഹം" ശക്തിയായ സുവിശേഷവേല ചെയ്യുവരുന്നു. 19000-ൽ പരം അക്രൈസ്തവർ യേശുക്രിസ്തുവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് ഇതുമൂലം ഇടയായിട്ടുണ്ട്. സൺഡേസ്കൂൾ പ്രസ്ഥാനം, യുവജനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിലെ വേല ഇവയെല്ലാം കായ്മമായി, ഇക്കാലയളവിൽ ശക്തിപ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബാവാകക്ഷിക്കാർ "യാക്കോബായക്കാർ" എന്ന പേരിൽ ഇപ്പോൾ അറിയപ്പെടുന്നു. അവരുടെ പ്രബലകേന്ദ്രങ്ങൾ പലതും ഉത്തരതിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലുമായിട്ടാണു്. നി. വ. ദി. മ. ശ്രീ മാർ യ�ൂലിയോസ് മെത്രാൻ പാത്രിയർക്കീസ്ബാവായുടെ പ്രതിനിധിയായിട്ടും അദ്ദേഹത്തോടുകൂടെ നാലു മെത്രാന്മാരും ചേർന്നു് സഭാകാര്യങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നു. ഏകദേശം 380-ൽപരം പട്ടക്കാരും 425 ഓളം ഇടവകകളും, 6 സന്യാസാശ്രമങ്ങളും, 6 വൈദികസെമ്മനാരികളും ഒരു കോളജും, പല വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനകളും ഇന്നു് ഈ സഭയ്ക്കുണ്ട്. സുറിയാനിസമുദായത്തിലെ കക്ഷിവഴക്കിൽ പ്രസ്തുതപക്ഷക്കാർക്ക് അനുകൂലമായിട്ടാണു് ഇപ്പോൾ ഗവർമെൻറു വിധിയുണ്ടായിരിക്കുന്നതു്.

ഈ സഭപോലെതന്നെ മലങ്കര കുന്നായസമുദായവും തങ്ങളുടെ മെത്രാന്റെ കീഴിലായി പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായ്ക്കു് കീഴടങ്ങിനിൽക്കുന്നു. അവരുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം കോ

ട്ടയത്തിനടുത്തുള്ള ചിങ്ങവനം എന്ന പട്ടണമാണു്. ഈ സഭയ്ക്കു് 27 ഇടവകകളും, 33 പട്ടക്കാരും 30000-ൽപരം ജനങ്ങളുമുണ്ടു്.

മലങ്കര മാത്തോമ്മ സുറിയാനിസഭയും, ഭാരതീയ സുവിശേഷപ്രോഘണത്തിൽ അതിന്റെ ചുമതല നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് അദ്ധ്വാനം പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. സഭവകയായുള്ള സുവിശേഷസംഘം 1888-ൽ സ്ഥാപിതമായി. അതിന്റെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലും വെളിയിലുമായി പല സ്ഥലങ്ങളിൽ സുവിശേഷവേല ചെയ്യുവരുന്നു. ഹോണോവർ, പാലക്കാടു്, ഹോസ്സോടു്, സീഹോറ, റീവാ, നേപ്പാൾ, മഹാസമുണ്ടു്, ആദിയായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ആശ്രമം മുഖേനയും, വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനകൾ, ആതുരശാലകൾ മുതലായവയിൽ കൂടിയും സുവിശേഷവേല നടത്തിവരുന്നു. ലോകപ്രസിദ്ധമായ മാരാമൺ കൺവൻഷൻ മുഖാന്തരം, എല്ലാവർഷവും അനേകായിരം ആത്മാക്കൾക്കു് സുവിശേഷം കേൾക്കുന്നതിനു് ഇടയാകുന്നുണ്ടു്. സഭവകയായി, ഇപ്പോൾ രണ്ടു കോളജുകളും, അനേകം ഇതര വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനകളും, ആശുപത്രികൾ, അനാഥശാലകൾ മുതലായവയും നടത്തിവരുന്നു. കൂടാതെ ഒരു ബൈബിൾ പാഠശാലയും, ഒരു സെമ്മനാരിയും സഭവകയായിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോഴത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്ത നി. വ. ദി. ശ്രീ. യൂഹാനോൻ മാത്തോമ്മ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടാണു്. അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുന്നതിനായി നാലു മെത്രാന്മാരും 180-ഓളം പട്ടക്കാരും ഉണ്ടു്. ഏകദേശം 300-ൽപരം ഇടവകകളും 500-ൽ കൂടുതൽ സൺഡേസ്കൂളുകളും 2 ലക്ഷത്തോളം ജനങ്ങളും സഭയിലുണ്ടു്.

ഇതു കൂടാതെ തോഴിയൂരുള്ള മലബാർ സ്വതന്ത്ര സുറിയാനിസഭ തങ്ങളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കീഴിൽ, പുരാതനസഭയുടെ ഒരു ശാഖയായി പരിലസിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ

6 ഇടവകകളും 10-ഓളം പട്ടക്കാരും ഏകദേശം 2000 ജനങ്ങളും സഭയിലുണ്ട്. മാതൃസഭയുമായി സ്നേഹബന്ധത്തിലാണെന്നു മാത്രമല്ല, പരസ്പരം മെത്രാൻസ്ഥാനാഭിഷേകത്തിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

തൃശ്ശൂരുള്ള കൽദായസുറിയാനിസഭയ്ക്ക് 1951-ൽ ഇറാക്കിൽനിന്നും മാർ തോമസ് എന്ന ഒരു മെത്രാനെ ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. 12-ൽപരം പട്ടക്കാരും, 12 ഇടവകകളും, 12000-ൽപരം ജനങ്ങളും ഈ സഭയിലുണ്ട്. പുതിയ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ആഗമനശേഷം സഭയ്ക്ക് ഒരു നവോത്ഥാനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം സുറിയാനിസമുദായം ആകമാനം ഉരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ നവോന്മേഷത്തിന്റെ കതിരുകളോടുകൂടിയാണ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. തങ്ങളുടെ കലഹസ്വഭാവം ത്യജിച്ചിട്ട്, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശെടുത്തുകൊണ്ട് ഭാരതം വെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതിനു് ഇതര സഭകൾ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, സുറിയാനിസമുദായവും അതിനുവേണ്ടി കച്ചകെട്ടുകയാണ്. ഇൻഡ്യ സ്വതന്ത്രയായതിനുശേഷം ഉൽഭ്രതമായിട്ടുള്ള ദേശീയ നവോത്ഥാനവും വിദേശമിഷ്യനറിമാരുടെ ആഗമനത്തിലുള്ള തടസ്സങ്ങളും ഭാരതത്തിന്റെ തെക്കേ കോണിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സുറിയാനിസമുദായത്തെ തട്ടിയുണർത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. താമസംവിനാ, തങ്ങളുടെ മുൻകാലയനാസ്ഥയെ പരിഹരിക്കുമാറ്, സുവിശേഷവേലയ്ക്കുവേണ്ടി ഈ സഭകൾ മുമ്പോട്ട് വരും എന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം.

സുറിയാനിസഭയിൽ മെത്രാൻസ്ഥാനത്തിനും, വട്ടിപ്പണത്തിനും പുറജാതികളായ ന്യായാധിപന്മാരുടെ മുമ്പാകെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ തമ്മിൽ കടിപിടികൂറിക്കൊണ്ടിരുന്ന സമയ

ത്തു്, നാടുംക്കൂടും വിട്ടു്, ബുദ്ധിമുട്ടും കഷ്ടതയും സഹിച്ചു് അനേക വിദേശമിഷ്യനറിമാർ ഇൻഡ്യയുടെ നാനാഭാഗത്തും സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നുള്ളതു സുറിയാനിക്കാർക്കു് സങ്കടവും ലജ്ജയും ഉളവാക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണു്. *

സുറിയാനിസഭയുടെ ചരിത്രം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി, ആശാവഹമായ ഒരു ഭാവിയെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന പല സ്ഥാപനകൾ പ്രസ്തുതസഭയിൽ അടുത്ത പത്തിരുപ

---

* അമേരിക്കൻ ലൂഥറൻ സമൂഹം, ആന്ധ്രാസംസ്ഥാനത്തുള്ള ഗുണ്ടൂരിലും, രാജമന്ദ്രിയിലും പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചതിന്റെ ഫലമായി 1949 ആയപ്പോഴേക്കു സഭ വളരെ വിപുലമാകുന്നതിനിടയായി. 1949-ലെ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കനുസരിച്ചു് 2,37,313 അംഗങ്ങളും 64 വിദേശമിഷ്യനറിമാരും 4,171 ഇൻഡ്യൻ സുവിശേഷവേലക്കാരും ഈ സമൂഹത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 1944-നു ശേഷം സഭയുടെ ഭരണഭാരം ഭാരതീയനേതാക്കന്മാരിലേക്കു കൈമാറ്റം ചെയ്യുവാൻ ഇടയായതു്, ഈ സമൂഹത്തിന്റെ ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആശാവഹമായ ഒരു കാര്യം തന്നെയാണു്.

1844-ൽ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ച ഗോസ്നർ ഇവാൻജലിക്കൽ ലൂഥറന്മാർ ഗഞ്ചാം, ബക്സർ, ചപ്ര, മുസഫർപ്പൂർ, ഡാർഭംഗാ, ചോട്ടാനാഗപ്പൂർ, ആസ്സാം എന്നിവിടങ്ങളിലായി വേലചെയ്യുന്നു. 1919 ജൂലൈ 10-നാണു് ഈ മിഷ്യനറിസമൂഹം തനി ഭാരതീയമായിത്തീർന്നു എന്നുള്ളതു് സന്തോഷകരമായ ഒരു വസ്തുതതന്നെ. ദേശീയ ഗോസ്നർ ലൂഥറൻസമൂഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യക്ഷൻ റവ. എച്ചു്. ഡി. ലക്ര ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനുശേഷം റവ. ജോഹൻ ലെപ്പനെയും 1942-നു ശേഷം റവ. ജെ. ലക്രയും അദ്ധ്യക്ഷന്മാരായി. പ്രസ്തുത സമൂഹം വകയായി പല സ്കൂളുകളും റാഞ്ചിയിൽ ഒരു വൈദികകോളജും ഉണ്ടു്. റവ. ജെ. ജെ. പി. റാവുവാണു് കോളജിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രിൻസിപ്പാൾ. സുവിശേഷവേലയ്ക്കു് വളരെയധികം ത്വരിതപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന ഒന്നാണു് ഈ മിഷ്യനറിസമൂഹം. അതിന്റെ ഉത്തമമാതൃക ഭാരതത്തിലെ മറ്റു പല സഭാവിഭാഗങ്ങൾക്കും അനുകരണീയംതന്നെ.

തു വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നുകൂടെ സസന്തോഷം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. സ്വദേശത്തും വിദേശത്തും സുവിശേഷവേല ചെയ്യുന്നതിനായി എ. ഡി. 1888-ൽ സ്ഥാപിതമായ മാത്തോമ്മാസഭയുടെ സുവിശേഷപ്രസംഗസംഘം ശക്തിപ്പെട്ടതന്നെ വളർന്നുവരുന്നു. യാക്കോബായക്കാരുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷവേലയിൽ അഭിരുചി ജനിപ്പിക്കുന്നതിനായി മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാപിച്ച 'ബഥനി' അദ്ദേഹത്തിന്റെ രോഗാപരിവർത്തനത്തോടുകൂടെ വളരെ അശക്തയായി ഭവിച്ചെങ്കിലും, ഇപ്പോഴത്തെ അശ്രമാദ്ധ്യക്ഷനായ ഫാദർ അലക്സിയോസ് ഒ. ഐ. സി–യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വീണ്ടും ശക്തിപ്രാപിച്ചുവരുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ ശക്തിയെ സുവിശേഷപ്രചരണത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുന്നതിനായി തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ചർച്ച് ഓഫ് ഇൻഡ്യ (അംഗ്ലിക്കൻസഭ)യിൽ 'ബെതേലും', മാത്തോമ്മരുടെ ഇടയിൽ സ്ത്രീജനസുവിശേഷസേവികാസംഘവും അതിന്റെ ഒരു സ്ഥാപനയായ വനിതാമന്ദിരവും പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ ദിവ്യശ്രീ മൂക്കന്നൂരിൽ പത്രോസ് കത്തനാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ എ. ഡി. 1921–ൽ സ്ഥാപിതമായ 'സ്ലീബായുടെദാസന്മാർ' എന്ന മിഷ്യനറിസമൂഹം കഴിഞ്ഞ 13 വർഷത്തെ പരിശ്രമഫലമായി അവശജാതികളിൽനിന്നു അനേകം ജനങ്ങളെ സ്നാനപ്പെടുത്തി സഭാംഗങ്ങളാക്കിയിരിക്കുന്നു. സ്ലീബായുടെ ദാസന്മാരുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ അഭിനന്ദനീയമായ ഒരു സംഗതി പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പുതിയ പള്ളികൾ വച്ചുകൊടുക്കാതെ അവരെ അതതു സ്ഥലത്തെ സുറിയാനിപ്പള്ളികളുടെ അംഗങ്ങളായി ചേർത്തുവരുന്നു എന്നുള്ളതാണു്.

അന്ത്യോഖ്യാപാത്രിയർക്കീസ്ബാവാ രക്ഷാധികാരിയായി, സുവിശേഷവേലയും ധർമ്മസേവനവും ലാക്കാക്കി ആർ·

എം. എ. എസ്. (Religious movement among the Ancient Syrians) എന്ന മിഷ്യനറിസമൂഹം എ. ഡി. 1932-ൽ വടക്കൻ തിരുവിതാംക്കൂറിൽ പ്രവൃത്തി ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടുവർഷം മുമ്പു 1933 വടക്കൻ തിരുവിതാംക്കൂറിൽ സുവിശേഷതാല്പര്യമുള്ള ചില യാക്കോബ്യപട്ടക്കാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ രൂപീകരിച്ച പൌരസ്ത്യ സുവിശേഷസമാജത്തിന്റെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ സ്വദേശത്തു സുവിശേഷപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും പുറമെ മലബാർമിഷ്യൻ, മൂന്നാർമിഷ്യൻ എന്ന പേരുകളിൽ കോഴിക്കോട്ട്, മൂന്നാർ എന്നീ പട്ടണങ്ങളിലും പരിസരങ്ങളിലും സമാജാംഗങ്ങൾ സുവിശേഷവേല ചെയ്യുവരുന്നു. സഭകൾ തമ്മിലുള്ള ഐകമത്യത്തിന്റെ മുൻകൂറിയും മുദയുമായി യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജ്, ക്രൈസ്തവമഹിളാലയം എന്നീ രണ്ടു വിദ്യാലയങ്ങൾ അലുവാനഗരത്തിൽ പരിലസിക്കുന്നു. തെന്നിൻഡ്യാ ഐക്യസഭയിൽ ചേർന്നുനിമിത്തം വിസ്തൃതവും സ്വാതന്ത്ര്യപരവുമായ ഒരു ജീവിതത്തിലേക്കു തെക്കൻതിരുവിതാംക്കൂറിലെ ലണ്ടൻമിഷ്യൻസഭ ആനയിക്കപ്പെട്ടുന്നു. സ്വാശ്രയബുദ്ധിയും സ്വയത്രാണനചിന്തയും ബാസൽമിഷ്യൻ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ശക്തിപ്പെട്ടുവരുന്നു. മലയാളരാജ്യത്തുള്ള സുറിയാനിസഭകൾ മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തീയസഭയുടെ ശാഖകൾ എല്ലാംതന്നെ ദൈവരാജ്യാഭിവൃദ്ധി സംബന്ധിച്ച പലകാര്യങ്ങളിൽ സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള താല്പര്യം സഭാപ്രധാനികളിലും യൌവനക്കാരിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാംകൂടെ വെച്ചു ആലോചിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തെ ക്രിസ്തീയസഭയുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചു നാം നിരശപ്പെടേണ്ടതില്ല.

അദ്ധ്യായം 24

ഭാരതത്തിലെ സഭാപുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ.

"പിതാവേ, നീ എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ലോകം വിശ്വസിപ്പാൻ അവർ എല്ലാവരും ഒന്നാകേണ്ടതിനു" എന്നുള്ള കർതൃപ്രാർത്ഥന അദ്ധുനിക ക്രിസ്തീയ നഭോമണ്ഡലത്തിൽ സദാ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിവിധ ക്രിസ്തീയ സഭാശാഖകൾ ഐക്യപ്പെടേണ്ടതിന്റെ അവശ്യകത ക്രൈസ്തവ ജനതതിയ്ക്കു് ഇക്കാലത്തു് ഒരുവിധം ബോദ്ധ്യമായിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്തുത ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിലേക്കായി 1948-ൽ സംജാതമായ "അഖില ലോകക്രിസ്തീയ സഭാകൌൺസിൽ" തന്നെ മുൻകൈ എടുത്തു് പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതേപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അന്യത്ര. ഭാരതത്തിൽ മാത്രം നടക്കുന്ന സഭാപുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു് നമുടെ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കാം.

ദക്ഷിണഭാരതം

സഭാപുനരൈക്യശ്രമങ്ങൾ 20-ാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദിമദശയിൽ തന്നെ ഭാരതത്തിലും തുടങ്ങുകയുണ്ടായി. അവയുടെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ വൃത്താന്തം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:—

ക്രിസ്തുവർഷം 1901-ൽ അമേരിക്കൻ അമ്പാട്ടമിഷ്യൻ, യുണൈറ്റഡു് ഫ്രീചർച്ചു് ഓഫ് സ്കോട്ട്ലണ്ടു് മിഷ്യൻ എന്നീ സമൂഹങ്ങളുടെ സംയോജനം ഉണ്ടായി. 1904-ൽ, കോൺഗ്രിഗേഷനൽ സഭയുടെ അഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള അമേരിക്കൻ മധുരമിഷ്യനും, തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ലണ്ടൻമിഷ്യനും തമ്മിൽ, വേറൊരു ഐക്യം ഉണ്ടായി. 1908-ൽ പല കോൺഗ്രിഗേഷനൽ സഭകളും, പ്രസ്ബിറ്റീരിയൻ സഭകളുംകൂടി ഏകോപിച്ചു് 'തെന്നിന്ത്യൈക്യസു

ഭ' രൂപം പ്രാപിച്ചു. 1910–ൽ, എപ്പിസ്കോപ്പൽസഭകളും ഇതര സഭകളുംകൂടെ യഥാർത്ഥമായ ഒരു ഐക്യം കൈവരണമെന്നുള്ള വാഞ്ഛയോടുകൂടെ, ബിഷപ്പു് വൈറ്റ്ഹെഡ് അംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലേയും തെന്നിന്ത്യഐക്യസഭയിലേയും നേതാക്കന്മാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടിയതു് സഭായോജിപ്പിനുള്ള ഒരു പ്രാരംഭനടപടി മാത്രമായിരുന്നു. പിന്നീടുള്ളപ്രധാന സംഭവം 1919 മെയ്മാസത്തിൽ, ബിഷപ്പു് അസറിയായും റവ: വി. സാൻറിയാഗോയുംഅക്ഷീണയത്നം ചെയ്തതിൻെറ ഫലമായി ട്രാൻകിബാറിൽ (മദ്രാസിനു് തെക്കു് ആദ്യം പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് മിഷ്യനറിമാർ വന്നിറങ്ങിയ സ്ഥലം) വച്ചു് 30–ൽപരം ക്രിസ്തീയനേതാക്കന്മാർ ചേർന്നു് ആദ്യമായി സഭാ പുനരൈക്യത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ യോഗത്തിൽ 2 യൂറോപ്യൻമിഷ്യനറിമാർ ഒഴികെ, ബാക്കി എല്ലാവരും തന്നെ ഭാരതീയരായിരുന്നു. വന്നുചേർന്നവർക്കെല്ലാം തന്നെ ഐക്യതയുടെ ആവശ്യം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. അവർ ഏക സ്വരത്തിൽ ഒരു പ്രസ്താവന പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ഐക്യത ദൈവഹിതവും, സുവിശേഷാനുസരണവും, ഭാരതത്തിലുള്ള സഭകളുടെ നിലപാടിൽ അത്യന്താപേക്ഷിതവും ആണെന്നു് അവർ വ്യക്തമാക്കി. യോജിപ്പിൻെറ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളായി താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു:—

1. രക്ഷയ്ക്കു് ആവശ്യമായ സകലത്തിൻെറയും ആധാരമായ പഴയപുതിയനിയമങ്ങളടങ്ങിയ വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകം.

2. അപ്പൊസ്തലവിശ്വാസപ്രമാണവും നിഖ്യായിലെ വിശ്വാസപ്രമാണവും.

3. കർത്താവു് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതായ ജ്ഞാനസ്നാനവും തിരുവത്താഴവും എന്ന രണ്ടു വി: ക്രമാശകൾ.

4. ചരിത്രപരമായ എപ്പിസ്കോപ്പൽ ഭരണക്രമം.

കോൺഗ്രിഗേഷനൽ, പ്രസ്ബിറ്റീരിയൻ, എപ്പിസ്കോ

പ്പൽ എന്നീ വേദാനുസരണമായ മൂന്നു ഘടകങ്ങളും ഐക്യസഭയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും സകല അംഗങ്ങൾക്കും ആത്മീയ സമത്വം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുമുള്ള അടിസ്ഥാനതത്വത്തിന്മേലാണ് ഐക്യപദ്ധതികൾ അസൂത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

1919 സെപ്തംബർമാസത്തിൽ തെന്നിന്ത്യഐക്യസഭയുടെ ഒരു പൊതുയോഗം, മേൽപറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരിചിന്തനം ചെയ്യ് അംഗ്ലേയ സഭയോടും മാത്തോമ്മാ സുറിയാനി സഭയോടും യോജിക്കുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതയെക്കുറിച്ച് ആരായുന്നതിനു് ഒരു കമ്മറിയെ നിയോഗിച്ചു. മാത്തോമ്മാസഭയിലെ പല നേതാക്കന്മാരും ആനുകൂല്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും സാഹചര്യവൈപരീത്യത്താൽ ഐക്യാലോചനകളിൽ ഉത്സാഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല. 1920 ഫെബ്രുവരിയിൽ അംഗ്ലേയ സഭ പ്രസ്തുത ആവശ്യത്തിലേക്കു് ഒരു കമ്മറിയെ നിയോഗിക്കുകയും, ഇപ്രകാരം സംയുക്ത കമ്മറി 1920 മാർച്ചുമാസത്തിൽ ബാഗ്ളൂരിൽ കൂടുകയും ചെയ്തു. 1925-ൽ വെസ്ലിയൻ മെതഡിസ്റ്റ്സഭ പ്രതിനിധികളെ അഞ്ചാമത്തെ സംയുക്ത മീറ്റിംഗിലേക്കു് അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. 1928-ലെ കമ്മറി, ആലോചനയിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന മൂന്നു സഭകളിലേയും ശുശ്രൂഷകന്മാർക്കു് (Ministers) യഥാർത്ഥമായ ശുശ്രൂഷ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നും, യോജിപ്പിനുശേഷം ഐക്യസഭയിൽ അവർക്കു് ശുശ്രൂഷകന്മാരായി തുടരാൻ അർഹതയുണ്ടെന്നും, ഉള്ളഅംഗീകരണ പ്രസ്താവന ശുശ്രൂഷ സ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയ ഒരു നേട്ടംതന്നെ ആയിരുന്നു. 1929-ൽ കൂടിയ കമ്മറി ആണു് ഐക്യസഭയുടെ പദ്ധതി ആദ്യമായിഅസൂത്രണം ചെയ്തതു്. അവ മൂന്നു സഭകളുടേയും ചർച്ചകൾക്കായി സമർപ്പിക്കുകയും സഭകൾ അതിനെപ്പറ്റി കൂലങ്കഷമായി ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തു. 1931, 32, എന്നീ വർഷങ്ങ

ളിൽ സമ്മേളിച്ച കമ്മറ്റികൾ, ആലോചനയിൽ പങ്കെടുത്ത സഭകളുടെ ശുപാർശകളനുസരിച്ച് പദ്ധതിയിൽ സാരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തുകയുണ്ടായി. 1934-ൽ ക്രോഡീകരിച്ച സംയുക്തകമ്മറ്റി പരിഷ്കരണങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചതിന്റെ ശേഷം പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. സംയുക്തകമ്മറ്റിയുടെ 17-ാമത്തു സമ്മേളനം 1941 ഒക്ടോബർ മാസത്തിൽ ക്രോഡീകരിക്കുകയും ഐക്യപദ്ധതിയുടെ ഏകദേശ അവസാന രൂപം സ്വീകരിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ കമ്മറ്റി വർഷംതോറും സമ്മേളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. 1943-ൽ മെത്തഡിസ്റ്റുസഭയും, 1945-ൽ അംഗ്ലിക്കൻസഭയും 1946-ൽ തെന്നിന്ത്യ ഐക്യസഭയും 'ഐക്യസഭ'യിൽ ചേരുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു. 1946 ഡിസംബറിലും, 1947-ലും ക്രോഡീകരിച്ച സംയുക്തകമ്മറ്റികൾ അവസാനമായി 'തെന്നിന്ത്യ ഐക്യസഭ'യുടെ ഉൽഘാടന തീയതി നിശ്ചയിച്ചു. ആ സുദിനം 1947 സെപ്തംബർ 27-ാംതീയതി ആയിരുന്നു. 1946-ൽ ക്രോഡീകരിച്ച കമ്മറ്റി ഉൽഘാടനകർമ്മത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളെപ്പറ്റിയും, പുതിയ മെത്രാസന ഇടവകകൾ, ബിഷോപ്പന്മാരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ഇവയെപ്പറ്റിയും അവശ്യമായ തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

പൊതുകമ്മറ്റിയുടെ നിശ്ചയപ്രകാരം 1947 സെപ്തംബർ 27-ാംതീയതി മദ്രാസിലുള്ള സെൻറ് ജോർജ്ജ് ഭദ്രാസനപ്പള്ളിയിൽവച്ച് റൈറ്റ് റവ. സി. കെ. ജയിക്കബ് ബിഷപ്പിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ പുതുതായി 9 ബിഷപ്പന്മാരെ വാഴിക്കുകയും, "ദക്ഷിണേന്ത്യ ഐക്യസഭ" ഔദ്യോഗികമായി ഉൽഘാടനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഈ സഭായോജിപ്പു മുഖാന്തരം, 1941-ലെ കനേഷുമാരിക്കണക്കനുസരിച്ച് ഡോർനക്കൽ, മദ്രാസ്, തിരുനെൽവേലി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ അംഗ്ലിക്കൻ മഹായിടവകകളിൽനിന്നും 499,966-ഉം, ഹൈദ്രബാദ്, മൈസൂർ, മദ്രാസ്, തുഴുനാപ്പള്ളി എന്നീ മെത്തഡി

സ്റ്റ് കേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്നും 224,656-ഉം, മദ്രാസ്, ഉത്തര തമിഴ്പ്രദേശം, തിരുവിതാംകൂർ, മധുര, കണ്ണാടകപ്രദേശം, ജാഫ്ന, തെലുങ്കുദേശം, മലബാർ എന്നീ മുൻ ദക്ഷിണേന്ത്യ ഐക്യസഭയിൽനിന്നും 292,562-ഉം ക്രിസ്ത്യാനികൾ പുതിയ ഐക്യസഭയിലെ അംഗങ്ങളായിത്തീർന്നു. ആകെ പതിനൊന്നു ലക്ഷത്തോളം ക്രിസ്ത്യാനികൾ പരിശുദ്ധാത്മപ്രേരിതമായ ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽക്കൂടി ഏകോപിപ്പിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിനിടയായി.

ഐക്യസഭയിൽ ചേർന്ന സഭകളുടെ വിവിധ പാരമ്പര്യങ്ങളെ യഥായോഗ്യം ബഹുമാനിക്കുന്നതും, അവയുടെ ബഹുവിധ ശൈലീകരണങ്ങളിൽക്കൂടെയുള്ള നന്മ ഐക്യസഭ വിലമതിക്കുന്നതുമാണ്. മഹായിടവകകളുടെ താല്പര്യപ്രകാരം ആരാധനകൾ ക്രമീകരിക്കുന്നതിനും അവയ്ക്കവകാശമുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. സാർവ്വത്രികമായ ക്രിസ്തീയസഭയുമായി ഐക്യസഭയ്ക്ക് ബന്ധം പാലിക്കേണ്ടതുമൂലം ഐക്യസഭയിൽ ലയിച്ച ഓരോ സഭയും തങ്ങൾക്കു മുൻപു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന സഭകളോടുള്ള അഭേദ്യബന്ധം പുലർത്തുന്നതുമാണ്.

വ്യവസ്ഥാപിതമായ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സഭാഭരണമാണ് ഐക്യസഭ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. സഭാഭരണനിയമങ്ങൾക്ക് ബിഷപ്പു വിധേയരായിരിക്കുന്നതാണ്. ബിഷപ്പിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും, അഭ്യന്തരഭരണകാര്യത്തിലും ഓരോ മഹായിടവകയ്ക്കും പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. ഒരു ബിഷപ്പിനെ വാഴിക്കുന്നതിനു മൂന്നു ബിഷപ്പന്മാരുടെയെങ്കിലും കൈവയ്പുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. യോജിപ്പിൽ പങ്കെടുത്ത ഓരോ സഭയിലേയും പട്ടക്കാർ ഐക്യസഭയിലും യഥാർത്ഥ പട്ടക്കാരായി തുടരുന്നതാണ്. ഇടവകയുടെ ഇംഗിതവും, അഭിരുചിയും അനുസരിച്ച് ആരാധനക്രമങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഐക്യസഭ പൂർണ്ണമായും ഒരു സ്വതന്ത്രസഭയായിരിക്കുന്നതാണു്. ഭരണസൌകര്യാർത്ഥം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പ്രതിനിധികളും, ശുശ്രൂഷസ്ഥാനികളും ചേർന്നുള്ള ഭൂപതാകൌൺസിലുകളുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്. മഹായിടവക ബിഷപ്പു് അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കും. ബിഷോപ്പു് എന്ന നിലയിൽ പണസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് യാതൊരു നിയന്ത്രണാധികാരവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. മഹായിടവക പ്രതിനിധികളും, ബിഷപ്പുമാരും ചേർന്നുള്ള ഒരു പൊതുസിനഡു്, സഭയുടെ പരമാധികാരമുള്ള സംഘമായിരിക്കുന്നതാണു്. അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി (അതിന്റെ കാലാവധിയനുസരിച്ചു്) മൂന്നുവർഷത്തേക്കു് ഒരു മോഡറേറ്ററെ ബിഷപ്പുമാരിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാണു്. സിനഡിന്റെ നിർവ്വാഹകസംഘത്തിൽ, സിനഡിലെ ഔദ്യോഗികാംഗങ്ങളും, ബിഷപ്പുമാരും, ഓരോ മെത്രാസന ഇടവകയിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്ന സിനഡു് അംഗങ്ങളിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഒരു അയ്മേനിയും പട്ടക്കാരനും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണു്.

ഐക്യസഭയുടെ പ്രഥമ മോസറേറ്ററായി മദ്രാസു് ബിഷപ്പായിരുന്ന, റൈറ്റു് റവ. ഹോളിസിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. 1947 സെപ്തംബറിനുശേഷം, സഭയുടെ പുരോഗതിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പഠിച്ചാലോചിക്കുന്നതിനും, സഭാപ്രശ്നങ്ങളെ തരണം ചെയ്യുന്നതിനുമായി 1948 മാർച്ചു മാസത്തിലും 1950 ജനുവരിയിലും, 1952 ജനുവരിയിലും, 1954 ജനുവരിയിലുമായി നാലു് സിനഡുകൾ ഇതഃപര്യന്തം സമ്മേളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആദ്യസിനഡു് സുവിശേഷവേലയുടെ പുരോഗമനാർത്ഥം ഒരു 'ബോർഡ്ഓഫ്മിഷ്യൻസ്' രൂപീകരിച്ചു. വിദേശമിഷ്യൻ ഇൻഡ്യസ്സിലുള്ള വിദേശമിഷ്യൻ, പ്രാദേശികമിഷ്യൻ എന്നീ മൂന്നുവിധ സുവിശേഷപ്രവർത്തനമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഐക്യസഭ സ്വീകരിച്ചു. (1950-ൽ

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു റിപ്പോർട്ടിൻപ്രകാരം 100,000 രൂപാ വിദേശമിഷ്യനും 28000 രൂപാ ഉൽനാട്ടു മിഷ്യനുവേണ്ടിയും ആവശ്യമുള്ളതായി കാണുന്നു. രണ്ടാമത്തെ സിന്നഡും മൂന്നാമത്തേതും ഇക്കാര്യത്തിൽ കാര്യമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്). നാലാമത്തെ സിന്നഡ് പാപ്പുവായിലേക്ക് റവ. സത്യജോസഫിന്റെ ഒഴിവിൽ റവ. പോൾമാണിക്കത്തിനെ രണ്ടാമത്തെ മിഷ്യനറിയായി അയയ്ക്കുന്നതിനും തീരുമാനിച്ചു. ഒന്നാമത്തെ സിന്നഡിൽവച്ചുതന്നെ ഐക്യസഭ അഖില ലോക സഭാകൌൺസിലിലെ അംഗമായി ചേർന്നു. 1949-ൽ ഒരു ജൂണിയർ മിഷ്യനറിസംഘവും, ഉൽനാട്ടു സുവിശേഷവേലയ്ക്കായി 1952 ഫെബ്രുവരിയിൽ, 20 വിവിധ സഭകളും, മറ്റു ക്രിസ്തീയ സ്ഥാപനകളും പ്രദർശിപ്പിച്ച സഹകരണഫലമായി ബാംഗ്ലൂരിൽ 'ക്രിസ്തീയപ്രമാണങ്ങൾ പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു സമൂഹം' (Christian Concil of Action) രൂപീകൃതമായി. ഐക്യസഭയിലെ സ്ത്രീകളുടെ ഒരു സമ്മേളനം 1948-ൽ തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയിൽവച്ച് കൂടി "സ്ത്രീകളുടെ കൂട്ടായ്മ" രൂപീകരിച്ചു. 1952 ആയപ്പോഴേക്ക് അതിനു 1000-ൽപരം ശാഖകളും 10000-ൽപരം അംഗങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ ഒരു പ്രത്യേക സമൂഹം (special order of women) ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു കരടുപ്രമാണം 1949-ൽ ഉണ്ടാക്കുകയും, 1951-ൽ ഒരു പൊതുമീറ്റിങ്ങു വിളിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി 1952 ജനുവരിയിൽ സിന്നഡ് "സ്ത്രീകളുടെ പ്രത്യേക സമൂഹം" അനുവദിക്കുകയും 1952 ജൂൺ 1-നു തീയതി 27 അംഗങ്ങളോടും 8 പരിശീലനക്കാരോടുംകൂടെ ബാംഗ്ലൂരിൽ, ഉൽഘാടനം ചെയ്യപ്പെടുകയുംചെയ്തു. അവർ 1950-ൽ തന്നെ 'വിശ്രാന്തിനിലയം' എന്ന പേരിൽ ഒരു സ്ഥാപനം ആരംഭിച്ചു. നാലാമത്തെ സിന്നഡ് 1954-ൽ മൈസ്സൂൺകോളജിൽക്കൂടി. ബിഷപ്പ് സുമിത്രാതിരുമനസ്സിനെ മോഡറേറ്ററായും, ബി.

നൃബിഗിനെ ഡപ്യൂട്ടി മോഡറേറ്ററായും തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഇപ്പോൾ 40 സഹോദരിമാരോടും 12 പരിശീലനക്കാരോടും കൂടിയ "സ്ത്രീകളുടെ പ്രത്യേക സമൂഹത്തെ വീണ്ടും സ്ഥിരീകരിച്ചു. ഓണററി പാസ്റ്റേഴ്സിനെ നിയമിക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം സിന്നഡ് അംഗീകരിച്ചു.

ഒരു പൊതു ആരാധനക്രമത്തിനുള്ള നടപടികൾ യോജിപ്പിനു മുമ്പുതന്നെ തുടങ്ങിയതാണെങ്കിലും (1946) അതിനായി ഒരു കമ്മറ്റിയെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയതു് 1949–ൽ മാത്രമാണു്. അവർ ശുപാർശ ചെയ്ത ആരാധനക്രമം സിന്നഡിന്റെ തിരുത്തലുകളോടുകൂടി 1949 ഡിസംബറിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1950–ൽ കൂടിയ സിന്നഡ് അവതരിപ്പിച്ച ഏതാനും വ്യതിയാനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും പരിഗണനയിൽ ഇരിക്കുകയാണു്. 1952–ൽ ഒരു സഭാകലണ്ടർ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

1948–ൽ കൂടിയ ലാംബത്തു് കോൺഫ്രൻസിൽ, സി. എസ്സ്. ഐ യുമായി ഇൻഡ്യയിലെ ആംഗ്ലിക്കൻസഭയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട നയത്തെപ്പറ്റി അവഗാഢമായി ചിന്തിച്ചു. ഇപ്പോഴും പരസ്പരം വി: കുർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം (inter-communion) ആംഗ്ലിക്കൻസഭ അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. ഇൻഡ്യയിലുള്ള മറ്റുള്ള സഭകളുമായും മേൽപ്രസ്താവിച്ച രീതിയിലുള്ള ബന്ധം മാത്രമെ ഇതുവരെയുള്ളു. 1953–ൽ സി. എസ്സ്. ഐ യുമായി 'പരസ്പര കുർബാനാനുഭവ'ത്തിൽ വരുന്നതിനു് സാധിക്കുമോ എന്നു് പഠിച്ചാലോചിക്കുവാൻ മാത്തോമ്മാ സഭ ഒരു കമ്മറ്റിയെ നിയോഗിക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ തീരുമാനം തൃപ്തികരമായിരിക്കുമെന്നു് പ്രത്യാശിക്കാം. 1948–ൽ എൻ. സി. സി. യുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സഭകളെ യോജിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സി. എസ്സ്. ഐ. ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. തെക്കേ ഇൻഡ്യയിലുള്ള ലൂഥറൻസഭകളും ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സഭകളും ആ ക്ഷണം

സ്വീകരിച്ചു് അലോചനകൾനടത്തിവരികയാണു്.1950–ൽ ഒരു തിയോളജിക്കൽ കമ്മറ്റി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. 1951 സെപ്തംബറിൽ ഒരു സംയുക്തകമ്മറ്റി കൂടുകയുണ്ടായി. 1952–ലെ സിന്നഡു് സംയുക്തകമ്മറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ടു സ്വീകരിച്ചു. പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ്സഭകളുമായി സംഭാഷണങ്ങൾ തുടുകരമായി പുരോഗമിച്ചുവരികയാണു്.

ഇപ്പോൾ സി. എസ്സ്. ഐ യിൽ 800–ൽപരം പ്രസ്ബിറ്റേറിയന്മാരും 14 ബിഷോപ്പന്മാരും 14 മഹായിടവകകളും ഉണ്ടു്. 150,000പരം രൂപാ സുവിശേഷവേലയ്ക്കായി ശേഖരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഏകദേശം 225,000 രൂപാ വിദേശത്തുനിന്നും ലഭിക്കുന്നു. (പുതിയ ആരാധനക്രമത്തിന്റെ 40,000 പ്രതികൾ വിറ്റഴിഞ്ഞതായി റിപ്പോർട്ടിൽ കാണുന്നു). സിനഡിന്റെ 89% അംഗങ്ങളും ഭാരതീയർ തന്നെയാണു്. ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള പല സ്ഥാനങ്ങളിലും ഇൻഡ്യാക്കാരാണു് മുൻഗണന നൽകുന്നതു്. ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവി സുവിശേഷവേലയ്ക്കു് സന്നദ്ധമായി നിൽക്കുന്ന ഒരു സഭയായി, ദൈവം ഇതിനെ എടുത്തു് ഉപയോഗിക്കട്ടെ. ഈ ഐക്യസഭ ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്ന ഇതരസഭകൾക്കു മാതൃകയായി ഭവിക്കുമെന്നു പ്രത്യാശിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം.

അഖിലലോകസഭാ ഐക്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ

1. അഖിലലോക സഭാകൗൺസിൽ

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മഹാപുരോഹിത പ്രാർത്ഥന അനുസ്മരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ, 150 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു് 1804–ൽ ബ്രി. വേദപുസ്തകസമൂഹത്തോടുചേർന്നു് തിരുവചനപരിഭാഷയിലും, പ്രചരണത്തിലും പല സഭകളും സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടായി. 1816–ൽ അമേരിക്കൻ വേദപുസ്തകസമൂഹം രൂപമെടുക്കുകയും പല പ്രോട്ട

സ്റ്റൻറു് വിഭാഗങ്ങൾ സഹകരിക്കുകയും ചെയ്തു. 1844–ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ആരംഭിച്ച വൈ. എം. സി. എ, 1872–ൽ അമേരിക്കയിൽ ആരംഭിച്ച വൈ. ഡബ്ളിയു. സി. എ. 1895–ൽ സ്ഥാപിതമായ അഖിലലോക ക്രിസ്തീയ വിദ്യാർത്ഥിസംഘടന ഇവയെല്ലാം അഖിലലോകസഭയുടെ ഒരു ഐക്യത സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു് കാരണമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

എന്നാൽ മുഖ്യകാരണങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുള്ളതു് വിവിധ സഭകളുടെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മിഷ്യനറിസമൂഹങ്ങളും, ജീവിതത്തെയും പ്രവർത്തനത്തെയും സംബന്ധിച്ച സംഘടനകളും (Life and Work), വിശ്വാസം, ആചാരക്രമം ഇവസംബന്ധിച്ചു് പഠിക്കുന്നതിനുള്ള സംഘടിതശ്രമങ്ങളുമത്രെ. ഇവകളുടെ സമ്മർദ്ദം ഹേതുവാൽ 1910-ൽ എഡിൻബറോയിൽവച്ചു് ഒരു അഖിലലോക ക്രിസ്തീയ മിഷ്യനറിസമ്മേളനം നടന്നു. അതിൽ സുവിശേഷസംഘങ്ങളുടെ ഒരു സംഘടന രൂപീകരിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായി 1921–ൽ അഖിലലോക മിഷ്യനറി കൗൺസിൽ സ്ഥാപിതമായി. അതിനെ തുടർന്നു് 1928–ൽ യരുശലേമിൽവച്ചും, 1938–ൽ താംബരത്തുവച്ചും രണ്ടു് ആഗോളവ്യാപകമായ മിഷ്യനറിസമ്മേളനങ്ങൾ നടത്തപ്പെട്ടു.

'ലൈഫ് ആൻഡ് വർക്കു്' എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് പഠിക്കുന്നതിനായി 1925–ൽ 27 രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും 1000–ൽപരം പ്രതിനിധികൾ ചേർന്നു് സ്റ്റോക്കു്ഹോമിൽവച്ചു് ഒരു സമ്മേളനം നടക്കുകയും 'ജീവിതത്തെയും പ്രവർത്തനത്തെയും സംബന്ധിച്ച ആഗോളകൗൺസിൽ' (Universal Council of Life and Work) രൂപീകൃതമാകുകയുംചെയ്തു. യേശുക്രിസ്തു മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ആത്മീയ ലൗകിക കാര്യങ്ങളുടെ കർത്താവായിരിക്കണമെന്നു് ആ സമ്മേളനത്തിൽവച്ചു് പരക്കെ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടു. 1937–ൽ ഓക്സ്ഫോർഡിൽ

വച്ച് "സഭ, സമുദായം, രാജ്യം" ഇവയെപ്പററി പഠിക്കുന്നതിനായി ഒരു സമ്മേളനവും നടക്കുകയുണ്ടായി.

വിശ്വാസം ആചാരക്രമം ഇവ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു സമ്മേളനത്തിനുവേണ്ടി അമേരിക്കയിലുള്ള പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുവിഭാഗങ്ങൾ താല്പര്യപ്പെട്ടതിൻെറ ഫലമായി 1927-ൽ 100-ൽ അധികം സഭയുടെ പ്രതിനിധികൾ ലൊസാംഗ് എന്ന സ്ഥലത്തു ഒരുമിച്ചുകൂടി. അതിൻെറശേഷം 1937-ൽ എഡിൻബറോയിൽവച്ച് വേറൊരു സമ്മേളനവും നടന്നതിൽ 122 സഭകളെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് 414 അംഗങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു. വിശ്വാസവും ആചാരക്രമങ്ങളും, ജീവിതവും പ്രവർത്തനവും സംബന്ധിച്ച കൗൺസിലുകളും ഒരുമിച്ചുചേർന്നാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു് പലർക്കും ബോധപ്പെട്ടതിൻെറ ഫലമായി ലണ്ടനിലുള്ള വെസ്റ്റ്ഫീൽഡു് കോളജിൽവച്ചു് കൂടിയ സമ്മേളനത്തിൽ "അഖിലലോക സഭാകൗൺസിൽ" ഉടലെടുത്തു. ഓക്സ്ഫോർഡിലും എഡിൻബറോയിലും സമ്മേളിച്ച സമ്മേളനങ്ങളിൽവച്ചു് ഈ ആവശ്യത്തിലേക്കു് 14 പേരടങ്ങിയ ഒരു കമ്മററിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. സഭാകൗൺസിലിൻെറ അടിസ്ഥാനപരമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പര്യാലോചിക്കുന്നതിനു് 1938-ൽ യുട്രെക്ക്റ്റു് എന്ന സ്ഥലത്തുവച്ചു് നടന്ന മീററിംഗിൽ, ഒരു താൽക്കാലികമായ അടിസ്ഥാനഘടന അവിടുരിക്കപ്പെടുകയും, ഒന്നാമത്തെ അഖിലലോക സഭാകൗൺസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനു് ഒരു കമ്മററിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയുംചെയ്തു. തൽഫലമായി 1948 ആഗസ്റ്റ്മാസത്തിൽ ആംസ്റ്റർഡാം പട്ടണത്തിൽവച്ചു് നടന്നു. 147 സഭകളെ പ്രതിനിധീകരിച്ചു് ഈ സമ്മേളനത്തിൽ പ്രതിനിധികൾ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. അഖിലലോക യുവജനപ്രസ്ഥാനവും ഇതിൽ പ്രതിനിധികളെ അയച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഈ യുവജനസംഘടന അതിൻെറ രണ്ടു് ആഗോളസമ്മേളനങ്ങൾ 1947-ൽ ഓസ്ലോയിൽവച്ചും, 1952

ഡിസംബറിൽ കോട്ടയത്തുവച്ചും നടത്തുകയുണ്ടായി. 1948-ൽ കൂടിയ അഖിലലോക സഭാകൗൺസിലിന്റെ ഒന്നാമത്തെ സമ്മേളനത്തിൽ, അതിന്റെ രണ്ടാം സമ്മേളനം 1954 ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിൽ അമേരിക്കയിലുള്ള ഇവാൻസ്റ്റൺ പട്ടണത്തിൽവച്ച് നടത്തണമെന്ന് തീരുമാനിക്കയുണ്ടായി.

2. അഖിലലോക സഭാകൗൺസിലും മലബാറിലെ സഭകളും

മലയാളക്കരയിലുള്ള സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ ദീർഘകാലത്തെ നിദ്രയിൽനിന്നും ഉണർന്നതായിട്ടുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. 1938-ൽ എഡിൻബറോ കോൺഫ്രൻസിൽ കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമേനി സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഓസ്ലോ സമ്മേളനത്തിലും, ആംസ്റ്റർഡാം സമ്മേളനത്തിലും, മാത്തോമ്മാസഭയിൽനിന്നും, ഓർത്തഡോക്സ് (യാക്കോബായ) സഭയിൽനിന്നും പ്രതിനിധികൾ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ അഖിലലോക യുവജനസമ്മേളനം നടത്തുന്നതിനു് അതീവ ഉത്സാഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചതു് റവ. ഡോ. കെ. എം. സൈമണും, അദ്ദേഹത്തെസഹായിച്ച മിസ്സ്. സാറാചാക്കോ, മി. എം. എം. തോമസ്സു് ആദിയായ പ്രമുഖ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനി നേതാക്കളുമത്രെ. കേരളത്തിലെ സഭകളെന്നു മാത്രമല്ല, ഇൻഡ്യയിലെ സഭകളെല്ലാംതന്നെ കോൺഫ്രൻസിന്റെ വിജയത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചു എന്നുള്ളതു്, അഖിലലോകവ്യാപകമായ സഭയുടെ ഐക്യതാപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലുള്ള താല്പര്യത്തിന്റെ ഒരു നാന്ദിയത്രെ.

വടക്കെഇൻഡ്യ

തെക്കെഇൻഡ്യയിലെ സഭാപുനരൈക്യശ്രമംപോലെതന്നെ ഉത്തരേന്ത്യയിലേയും സഭകൾ യോജിക്കുന്നതിനായി ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നു. എ. ഡി. 1904-ൽ ഇൻഡ്യയിലു

ള്ള വിവിധ പ്രസ്ബിറ്റീരിയൻശാഖകൾ തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നതിനിടയായി. 1924-ൽ 12 പ്രസ്ബിറ്റേറിയൻ മിഷ്യൻ സമൂഹങ്ങൾ അമേരിക്കൻ ബോർഡ് ഓഫ് ഫോറിൻ മിഷ്യൻസിനോടു് അനുബന്ധിച്ചുള്ള കോൺഗ്രിഗേഷനൽ സഭകളുമായി യോജിച്ചു് ഉത്തരേന്ത്യ ഐക്യസഭ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ ഐക്യസഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനെ മോഡറേറർ എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. പ്രസ്തുത ഐക്യസഭയിലേക്കു് ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട വെസ്ലിയൻ മെതഡിസ്റ്റു് സഭയുടെ അഭിലാഷപ്രകാരം 1929 ഏപ്രിൽ 10, 11 തീയതികളിൽ ലക്നോയിൽവച്ചു്, ആദ്യ വട്ടമേശസമ്മേളനം നടന്നു. ഈ സമ്മേളനത്തിൽ ആസ്ത്രേലിയൻസഭകളുടെ ക്രിസ്തുമിഷ്യൻ, ആസ്ത്രേലിയൻ മെതഡിസ്റ്റുസഭ, വെസ്ലിയൻ മെതഡിസ്റ്റുസഭ, മെതഡിസ്റ്റു് എപ്പിസ്കോപ്പൽസഭ, ഉത്തരേന്ത്യ ഐക്യസഭ, ആംഗ്ലിക്കൻസഭ എന്നീ സഭകൾ പങ്കെടുത്തിരുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ വട്ടമേശസമ്മേളനം 1930 നവംബർ 18—20 വരെ ഡൽഹിയിൽ കൂടി. സഹോദരന്മാരുടെ സഭ, സ്നേഹിതസമൂഹം എന്നീ സഭാവകുപ്പുകൾക്കുടെ പ്രതിനിധികളെ അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഈ വട്ടമേശസമ്മേളനത്തിന്റെ ഫലമായ ഒരു അഖിലഭാരത സമ്മേളനം 1931 നവംബർ 7—9 വരെ നാഗപ്പൂരിൽ കൂടുന്നതിനിടയായി. ഈ ഐക്യസ്ഥാനത്തിന്റെ ഏകീകരണാവശ്യകതയെക്കുറിച്ചു് ഈ സമ്മേളനം ഉന്നിപ്പറയുകയും, അതിന്റെ വിവിധ വിഷമപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പഠിക്കുന്നതിനു് ഏർപ്പാടു ചെയ്കയും ചെയ്തു. രണ്ടാമത്തെ വട്ടമേശസമ്മേളനം പുനരൈക്യാലോചനകൾ തുടരുന്നതിനായി ഒരു കമ്മറ്റിയെ നിയോഗിക്കയും, 1935-ലും 1936-ലും ആ കമ്മറ്റി സമ്മേളിച്ചു് 'ആ ലോചനകളുടെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങൾ' രൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രസ്തുത അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങൾ 1937-ലെ ലക്നോ വട്ടമേശസമ്മേളനം പരിശോധിച്ചു് സ്വീകരിക്കുക

യും ചെയ്തു. വീണ്ടും ചില തിരുത്തലുകളോടും, വിശേഷണങ്ങളോടും കൂടെ അതു് 1939-ൽ പരസ്യപ്പെടുത്തി. ആരംഭകാലത്തു് ആലോചനയിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്ന ചില സഭകൾ ഈ സമയത്തേക്കു് പിൻവാങ്ങിപ്പോയി. ഉത്തരേന്ത്യൻ ഐക്യസഭ, ആംഗ്ലിക്കൻ സഭ, തെക്കെ ഏഷ്യയിലേയും, ബ്രിട്ടീഷ്, ആസ്ത്രേലിയൻ മെതഡിസ്റ്റ് സഭകൾ, ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സഭ ഇവകൾ മാത്രം ആലോചനകൾ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സഭയും, മെതഡിസ്റ്റ് സഭയും, ഉത്തരേന്ത്യൻ ഐക്യസഭയും തമ്മിൽ ചില കൂടിയാലോചനകൾക്കായി ഇതിനിടയിൽ നടന്ന സംയുക്ത കൗൺസിലിന്റെ ഫലമായിഐക്യത്തിനുള്ള ഒരു പദ്ധതി രൂപീകൃതമാകുകയും 1942-ൽ പരസ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ യോജിപ്പ് ചരിത്രപരമായ എപ്പിസ്കോപ്പൽഭരണത്തിനു് സ്ഥാനം കൊടുക്കാതെ ഒരുപ്രസ്ബിറ്റീരിയൻ ഭരണരീതിയായിരുന്നു നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. ഏതായാലും ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പുരോഗമിക്കുന്നതിനു് ചില കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു സാധിച്ചില്ല.

സംഗതികൾ ഇങ്ങനെയിരുന്നാലും 'അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ' ചില ഭേദഗതികളോടുകൂടെ 1941-ൽനടന്ന നാലാമത്തെ വട്ടമേശസമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചിലശ്രോതാക്കളായ അഭിവൃദ്ധി ദൃശ്യമാകുകയും ചെയ്തു. മെതഡിസ്റ്റ് എപ്പിസ്കോപ്പൽ സഭയും, ആംഗ്ലിക്കൻസഭയും, സഭകൾ ഭിന്നിച്ചുപോയതിലുള്ള കുറവു നിമിത്തം ഇരുഭാഗക്കാരും കുറവുള്ളവരാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു് പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി അന്യോന്യം കൈവച്ചാൽ മതിയാകുമെന്നു് തീരുമാനിച്ചു. 1944-ൽ ആംഗ്ലിക്കൻസഭ ഈ നിർദ്ദേശം വീണ്ടും അവിശ്വസിക്കുകയും 1947 ജൂലൈയിൽ അലഹബാദിൽവച്ചു് കൂടിയ വട്ടമേശസമ്മേളനം ആ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. 1948 ഫെബ്രുവരി 20—22 വരെ അലഹബാദിൽവച്ചു നടന്ന വട്ടമേശസമ്മേളനം മുമ്പിലത്തെ വട്ടമേശസമ്മേളനത്തി

ന്റെ ശ്രുപാർശകളെ സ്വീകരിച്ചു. ഈ വർഷംതന്നെ സമ്മേളിച്ച ലാംബത്തു് സമ്മേളനവും ഐക്യാലോചനകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയത്രെ ചെയ്തതു്. ഇതിന്റെ ഫലമായി 1951 മാർച്ചുമാസം 27—30 കൽക്കട്ടായിൽവച്ചു് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു 'സഭാപുനരൈക്യാലോചനക്കമ്മറ്റി' സമ്മേളിക്കുന്നതിനിടയായി. ഈ സമ്മേളനത്തിൽ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് കാരും സജീവമായി പങ്കുകൊള്ളുകയുണ്ടായി. അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളെക്കുറിച്ചു് വീണ്ടും അവഗാഢമായി പരിചിന്തനം ചെയ്യുകയും ഏതാനും ചില ഭേദഗതികൾ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെശേഷം 1952 മാർച്ചു് മാസത്തിൽ ക്രൂടിയ കമ്മറ്റി, വീണ്ടും അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിച്ചു് വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തി. വി. ക്രുദാശകളെക്കുറിച്ചു് പ്രത്യേകമായി ചിന്തിക്കുന്നതിനും, പഠിക്കുന്നതിനും, പ്രായോഗികപ്രമാണം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനുമായി ഒരു കമ്മറ്റി 1953-ൽ സെറാംപൂരിൽ ക്രൂടുകയുണ്ടായി. ആ കമ്മറ്റിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളും അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളുടെ ഇതുവരെയുള്ള അവസാന പരിഷ്കൃതരൂപവും താമസിയാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണു്. അനതിവിദൂരഭാവിയിൽതന്നെ സി. എസ്സ്. ഐ-യെപ്പോലുള്ള ഒരു ഉത്തരേന്ത്യൻ ഐക്യസഭ സംജാതമാകുമെന്നു് നമുക്കു് ന്യായമായി പ്രത്യാശിക്കാവുന്നതാണു്.

സി. എസ്സ്. ഐ-യുടേതിൽനിന്നും വിഭിന്നമായ ചില പ്രത്യേക പ്രശ്നങ്ങൾ ഈ സഭാപുനരൈക്യാലോചനകളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. ശ്രുശ്രൂഷാസ്ഥാനത്തിന്റെ ഏകീകരണം, ആംഗ്ലിക്കൻസഭയുടെയും മെതഡിസ്റ്റ്സഭയുടേയും എപ്പിസ്കോപ്പൽ ഭരണരീതിയിലന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന വിഭിന്നമായ പ്രശ്നങ്ങൾ, ബാപ്റ്റിസ്റ്റ്സഭയുമായി യോജിക്കുന്നതിലുള്ള വൈഷമ്യം ഈ മൂന്നു പ്രശ്നങ്ങളാണു് ഈ ആലോചനകളിൽ ഇപ്പോൾ തട

ങ്കൽപാറയെന്നവണ്ണം പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ചരിത്രപരമായ എപ്പിസ്കോപ്പൽഭരണം അംഗീകരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും, ശിക്ഷണസ്ഥാനം, വിശ്വാസസ്ഥാനം ഇവയെപ്പറ്റിയും ഇതുവരെ സാരമായ തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടില്ലതന്നെ. എന്നിരുന്നാലും ഐക്യസഭയിൽ രണ്ടുവിധത്തിലുള്ള സ്ഥാനങ്ങളും നിലവിലിരിക്കണമെന്നാണു് കമ്മറ്റിക്കാർ അഭ്യർഹിക്കുന്നതു്. ഇതരകായ്യങ്ങളിലുള്ള തീരുമാനങ്ങൾ മിക്കവാറും സി. എസ്സ്. ഐ–യെപ്പോലെ തന്നെയായിരിക്കുവാനാണു് സാധ്യതയുള്ളതു്. ദൈവം ഈ സദുദ്യമത്തിൽ അതിശയകരമായി പ്രവർത്തിക്കുമെന്നും, അങ്ങനെ ഈ ഐക്യം വളരെ വലിയ കാലവിളംബം കൂടാതെ സാധിതപ്രായമായിത്തീരുമെന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാം.

അദ്ധ്യായം 25

മലയാളരാജ്യത്തെ ക്രിസ്തീയസഭകളുടെ ചുമതലകൾ

ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ക്രിസ്തീയസഭയുടെ വിവിധ വകുപ്പുകളായി മലയാളരാജ്യത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സഭകളുടെ ചില പ്രധാന ചുമതലകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നു.

I

ഒന്നാമതായും സർവ്വപ്രധാനമായും ക്രിസ്തീയസഭയുടെ പുനരൈക്യം എന്നുള്ളതു് ആളാംപ്രതിയായും സമുദായമായും നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും അതിദർശമായി നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണു്. നമ്മുടെ കർത്താവും പിതാവും ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ, തന്റെ ശിഷ്യന്മാരായ നാം ഏവരും തന്റെ നാമ

ത്തിൽ ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണു് സഭാനാഥനായ നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ അഭിലാഷമെന്നും, ഐകമത്യമില്ലാതെ ക്രിസ്തീയസഭകൾ തമ്മിൽ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ഓരോ വികൃതികൾ നമ്മുടെ ശക്തിയും പ്രയോജനത്വവും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു എന്നും അവ ദൈവമുമ്പാകെ കുറ്റകരമാണെന്നും വിശേഷിച്ചു അതിരെയും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഡോണ്ണക്കലിലെ ബിഷോപ്പായ ഡാക്കർ അസറിയാ അവർകൾ എ. ഡി. 1927-ലെ ലോസാംഗ് കോൺഫ്രൻസിൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, സഭയിലെ ഭിന്നതകൾനിമിത്തം ജാതികളുടെ ഇടയിൽ ക്രിസ്തനാമത്തെ നാം ദുഷിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ക്രൈസ്തവരാജ്യങ്ങളെന്നു അറിഞ്ഞുവരുന്ന പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു ക്രിസ്തേതരനിബിഡമായ ഭാരതഭൂമിയിൽ സഭകൾ തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പു് അഗ്രഹിക്കുന്നതു ഒരു സംഗതി എന്നു മാത്രമല്ല, ഒരു അത്യാവശ്യവും ക്രിസ്ത്യാനികളേവരുടെയും ഒഴിച്ചുവയ്ക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ധർമ്മവും അതെന്നു നാം ധരിക്കേണ്ടതാണു്.

സഭകൾ തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പിനായി ഇൻഡ്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അഭിനന്ദനീയമായവിധത്തിൽ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി 24-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ.

ഇൻഡ്യയിലെ സഭകളുടെ ഐക്യപ്രസ്ഥാനം സംബന്ധിച്ചു മലയാളരാജ്യത്തെ സഭകളുടെ നില എന്തായിരിക്കണമെന്നു നാം ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലെ ലണ്ടൻമിഷ്യൻസഭയും, മലബാറിലെ ബാസൽമിഷ്യൻസഭയും ഐക്യസഭയുടെ അംഗങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ഉള്ള സുറിയാനിസഭയുടെ കർത്തവ്യകർമ്മം മാത്രമേ തൽക്കാലം ആലോചനാവിഷയമാക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ഒന്നാമതായി, ലോകമൊട്ടുള്ള ക്രിസ്തീയസഭയുടെ പുനരൈക്യം എന്നതു നമ്മുടെ ഓരോരുത്ത

രുടെയും ഗാഢമായ ചിന്തസ്സും തീവ്രമായ പ്രാർത്ഥനസ്സും വിഷയമാക്കേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു സുറിയാനിക്കാരോ, മലയാളത്തുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളോ മാത്രമല്ല, ലോകമൊട്ടുക്കുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഏവരും തങ്ങളുടെ കർത്താവും യജമാനനും ആയ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്രതി ദൈവമുമ്പാകെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ഒരു കടമ ആണ്. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭയിലെ വിവിധവകുപ്പുകളോ, പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകളോട് അനുഭാവം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പൌരസ്ത്യസഭാവിഭാഗങ്ങളോ മാത്രം യോജിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നാം തൃപ്തിപ്പെടാതെ, ക്രിസ്തീയസഭയുടെ പ്രധാന വിഭാഗങ്ങളായ റോമൻകത്തോലിക്കസഭ, പൌരസ്ത്യസഭകൾ, പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകൾ എന്നീ ശാഖകളെല്ലാം നല്ലഇടയനാകുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ കീഴിലുള്ള ഒരു തൊഴുത്തായിത്തീരുന്ന ഒരു കാലത്തിനായി നാം പ്രത്യാശയോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടെ നോക്കിപ്പാർക്കേണ്ടതാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആംഗ്ലിക്കൻസഭയും ചില പൌരസ്ത്യസഭകളുമായി അടുത്തകാലത്തു മൈത്രീബന്ധം ഉണ്ടാകുന്നതിനു ഇടയായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഈ വിധത്തിലുള്ള യോജിപ്പു അസംഭാവ്യമല്ല എന്നുള്ളതിൻെറ ഒരു മുൻകുറിയായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. ആംഗ്ലിക്കൻസഭയിലെ പട്ടത്വം യവനായസഭ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു ആധുനിക സഭാചരിത്രത്തിലെ ഒരു പ്രധാന സംഭവമായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. പൌരസ്ത്യസഭകളും പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകളും തമ്മിൽ ഒരു ആത്മികബന്ധത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു സാധിച്ചാലും; റോമൻകത്തോലിക്കരുമായി തുല്യനിലയിലുള്ള ഒരു യോജിപ്പു സാധിക്കയില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നവർക്കു പൌരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ്സഭയുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയും പണ്ഡിതനും സോഫിയാ (റഷ്യാ) സർവ്വകലാശാലയിലെ ഒരു പ്രൊഫസറുമായ സ്റ്റീഫൻ സങ്കോവിൻെറ അഭിപ്രായം ആശ്വാവഹവും രസകരവുമായി തോന്നാനിടയുണ്ട്. അദ്ദേഹം തൻെറ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:–

*'പാപ്പായുടെ ശ്രേഷ്ഠാധികാരവും അപ്രമാദിത്വവും റോമാസഭയിൽ നിലനിൽക്കുന്നകാലത്തോളം ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുമായുള്ള ഒരു യോജിപ്പ് അസാദ്ധ്യമാണ്. എന്നാൽ ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് എങ്ങനെ എന്നു നമുക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. പത്രോസു് തന്റെ കർത്താവിനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞെങ്കിലും അവൻ അനുതപിക്കയും, രക്ഷകൻ അവനെ സ്നേഹിക്കയും ചെയ്തു. ഈ സംഗതിയിൽ റോമാസഭ പത്രോസിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തം അനുകരിക്കയില്ലെന്നു് (അതായതു് ഈ ഉപദേശങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചു് കർത്താവിനെ പ്രതി ഇതര സഭകളുമായി യോജിപ്പിനു ശ്രമിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു്) ആർക്കറിയാം?'. മേല്പറഞ്ഞവയും അതുപോലെയുള്ള ഗൗരവതരങ്ങളായ മറ്റു ചില ഉപദേശപ്രശ്നങ്ങളും റോമാസഭ ഒരുകാലത്തു് ഉപേക്ഷിക്കയും അങ്ങനെ ഐക്യം സാധ്യമാകയും ചെയ്യുമെന്നു നമുക്കു പ്രത്യാശിക്കാം.''

എന്നാൽ വിസ്തൃതമായ ഒരു യോജിപ്പു് അസന്നമാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം അളാംപ്രതി അയോ, സഭയായോ, സുറിയാനിസഭ റോമാസഭയിലോ, പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുസഭയിലോ എടുത്തുചാടുക അല്ല എന്നുള്ളതും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണു്. അങ്ങനെ വേറൊരു സഭയിൽ ലയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ദൈവം സുറിയാനിസഭയെക്കൊണ്ടു അനേകശതാബ്ദങ്ങളായി ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന മഹൽക്കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ല. അങ്ങനെയെങ്കിൽ പറുങ്കികളുടെ ആക്രമണസമയത്തും അതിനു മുമ്പും പിൻപും ജാതികളുടെ കൈയിൽനിന്നും സുറിയാനിസഭയെ ദൈവം രക്ഷിച്ചു് മങ്ങിക്കത്തുന്ന ഒരു തിരിയെപ്പോലെ എങ്കിലും കേരളത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതെന്തിനു്?

---

* The Eastern Orthodox Church, by Stefan Zankov page 160. S. C. M. 1929.

അതിനാൽ സുറിയാനിസഭ ഒരു പൌരസ്ത്യസഭയാണെന്നും ഇതര പൌരസ്ത്യസഭകളുമായിട്ടാണ് വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് തങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ ചേർച്ചയുള്ളതെന്നും, മനസ്സിലാക്കിയിട്ട് തങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രനിലയ്ക്കു ഭംഗം വരാതെ ഇതര പൌരസ്ത്യസഭകളുമായി ഒരു മൈത്രീബന്ധത്തിൽ വരുന്നതിനും ആണ് മലങ്കര സുറിയാനിസഭ ഒന്നാമതായി ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. ഇതു സാധിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി മലങ്കരയെയുള്ള സുറിയാനിസഭയുടെ ശാഖകൾ തന്നെ അന്യോന്യം യോജിക്കയോ, സൌഹാർദ്ദമായ ഒരു ആത്മീയബന്ധത്തിൽ സംഘടിതമാകയോ ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. വിശ്വാസാചാരമര്യാദകളിൽ തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലാതിരിക്കുന്ന യാക്കോബായസഭയും തോഴിയൂരെ (അഞ്ഞൂർ) സഭയും തമ്മിലും; ചിലസംഗതികളിൽ മാത്രം വിഭിന്നനില സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന യാക്കോബായ (ഓർത്തഡോക്സ്) സഭയും, മാർത്തോമ്മാസഭയും തമ്മിലും, കൽദായസുറിയാനിസഭയും ഇതരസഭകളും തമ്മിലും, കാലക്രമേണ മലങ്കരയെയുള്ള പൌരസ്ത്യസഭാവിഭാഗങ്ങളെല്ലാം ചേർന്നും ഉള്ള ഒരു ഐക്യബന്ധം അസാദ്ധ്യമല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു നിലയിൽ എത്തിയശേഷമാണ് ഇതര പൌരസ്ത്യസഭകളോടും അവരുടെ അനുകൂല്യത്തോടുകൂടെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു സഭകളോടും ഉള്ള ഐക്യത്തിനു സുറിയാനിസഭ ഒരുമ്പെടേണ്ടതെന്നതത്രെ ചില സഭാപുനരൈക്യചിന്തകന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

എന്നാൽ ചരിത്രഗതികൾ സൂക്ഷ്മാവലോകനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരും സഭാപുനരൈക്യത്തിനുവേണ്ടി പരമാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ചും പ്രവർത്തിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരും ആയ ചില ആളുകൾ മേല്പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തോടു അനുകൂലിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളവാസ്തവവും ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. മലയാളത്തിലുള്ള സുറിയാനിസഭാശാഖകൾ യോജിച്ചശേഷം പൌ

രസ്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയോട്ട് സംസർഗ്ഗം സമ്പാദിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യവും സുഗമവും ആയുള്ള മാർഗ്ഗം തെക്കേഇൻഡ്യയിലെ ഐക്യസഭ, അംഗ്ലിക്കൻസഭ എന്നീ സമൂഹങ്ങളോടൊപ്പം സഹകരിച്ച് ഭാരതത്തിൽ ശക്തിമത്തായ ഒരു ഐക്യസഭ സ്ഥാപിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമമെന്നും, അതു സാധിച്ചശേഷം ഇതര സഭകളുമായുള്ള സംസർഗ്ഗം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു് ക്ലേശതൽ എളുപ്പമുണ്ടെന്നും അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അവരവരുടെ കാതലായ ഉപദേശങ്ങളും ആചാരങ്ങളും നഷ്ടപ്പെടുത്താതെയുള്ള ഒരു യോജിപ്പാണ് മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു് അഭിപ്രായഗതികളിലും ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു യോജിപ്പുനിമിത്തം ഒരു സഭ മറ്റൊരു സഭയിൽ ലയിച്ചു തങ്ങളുടെ വ്യക്തിത്വം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയെന്നുള്ള ആക്ഷേപം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. പ്രസ്തുത യോജിപ്പിന്റെ സ്വഭാവം ചിലതെല്ലാം ഫെഡറേഷൻ (Federation) എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകൊണ്ടു് സൂചിപ്പിച്ചുവരുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു് അഭിപ്രായഗതികൾ ഗുണദോഷനിരൂപണംചെയ്തു ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ സ്വീകാര്യത സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് ഇവിടെ ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല. പുനരൈക്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം, അതിനുവേണ്ടി സഭകൾ ഉള്ളഴിഞ്ഞു ചെയ്യേണ്ട പരിശ്രമം എന്നീ സംഗതികൾ മാത്രം വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ട്, പുനരൈക്യപദ്ധതി ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും ഓരോ സഭയുടെയും അഭിപ്രായത്തിനു വിടുന്നതു കൊണ്ടു് തൽക്കാലം തൃപ്തിപ്പെടാവുന്നതാണ്.

മലയാളത്തെ സഭകൾ ഏകയോഗമായി നിൽക്കുന്നതിനു മുൻപായും, പക്ഷേ അങ്ങനെയുള്ള ഒരു കാലം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായും, പ്രസ്തുതസഭകൾ സഭാംഗങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യവും സാന്മാർഗ്ഗികവും ആദ്ധ്യാത്മികവും ആയ അഭിവൃദ്ധിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു പലസംഗതികളിൽ സഹക

രിക്കാവുന്നതാണു് എന്നു് പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. വിദ്യാഭ്യാസം, പ്രത്യേകിച്ചു് വൈദികവിദ്യാഭ്യാസം, ബാലന്മാരുടെ മാർഗ്ഗികാഭ്യസനം, ജാതികളുടെ ഇടയിൽ സ്വദേശത്തും വിദേശത്തും നടത്താവുന്ന സുവിശേഷവേല, ക്രിസ്തീയസാഹിത്യപോഷണം, സാമൂഹ്യാചാരപരിഷ്കരണം എന്നിങ്ങനെ പല നല്ലസംഗതികളിൽ കന്യകമാരിമുതൽ കോഴിക്കോട്ടുവരെയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് അവരവരുടെ മനസ്സാക്ഷിപണയംവെക്കാതെ മറുള്ളവരുമായി യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതാണു്. യൂണിയൻക്രിസ്ത്യൻ കോളജു്, മഹിളാലയം (ആലുവാ), തിരുവനന്തപുരത്തു ആണ്ടുതോറും നടന്നുവരുന്ന സുവിശേഷവാരം സംബന്ധിച്ചുള്ള സഹകരണോദ്യമങ്ങൾ, കേരളക്രൈസ്തവസമിതി ആദിയായ സ്ഥാപനങ്ങളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും സുറിയാനിസഭയിലെ ഐകമത്യത്തിന്റെ അരുണോദയലക്ഷണങ്ങളായി ഗണിക്കാവുന്നതത്രെ.

II

രണ്ടാമതായി മലങ്കരയുള്ള ക്രിസ്തീയസഭകളുടെ ഒരു പ്രധാന ചുമതലയായി ഗണിക്കേണ്ട ഒരു സംഗതി തങ്ങളുടെ ചുറ്റുപാടും താമസിക്കുന്ന അക്രൈസ്തവരായ ഹിന്ദുക്കൾക്കും, മഹമ്മദീയർക്കും, തീയന്മാർക്കും, നാടാന്മാർക്കും മറ്റുമായിത്തീരത്തക്കവിധത്തിൽ സാന്മാർഗ്ഗികമായ സംഗതികളിൽ കർത്തവിന്റെ ഉത്തമസാക്ഷികളായി സഭാംഗങ്ങൾ ആളാംപ്രതിയായും കൂട്ടമായും ശോഭിക്കണമെന്നുള്ളതാണു്. മലയാളക്രിസ്ത്യാനികളെക്കുറിച്ചു് മൊത്തത്തിൽ പറയുന്നപക്ഷം പല സംഗതികളിലും അവരുടെ നടപടി അത്യന്തം പ്രശംസാർഹമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു അഭിമാനിക്കാം. സുവിശേഷവേലസംബന്ധിച്ചു് സുറിയാനിസഭ കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽ ലജ്ജാകരമായ അനാസ്ഥ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേതീരൂ. ഇതുസംബന്ധിച്ചു് സുറിയാനിസഭയുടെ സുഹൃ

ത്തുക്കളായ ചില ഇംഗ്ലീഷ് മിഷ്യനറിമാർ പ്രസ്തുതസഭയെ ശരിച്ചിട്ടുള്ളതു് കർശമായിപ്പോയി എന്നു പറയുവാൻ മനസ്സു വരുന്നില്ല. എന്നാൽ മിഷ്യനറിവേലയിൽ സുറിയാനി സഭ ക്ഷന്തവ്യമല്ലാത്ത ഉദാസീനത കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയിൽ കഴിഞ്ഞ പത്തു പതിനേഴു ശതാബ്ദങ്ങളായി പ്രസ്തുതസഭ ബലഹീനമായിട്ടെങ്കിലും, ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിനുവേണ്ടി പുറജാതികളുടെ മദ്ധ്യേ സാക്ഷ്യംവഹിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നു സധൈര്യം ഘോഷിക്കാവുന്നതാണു്. അതു് എന്തെന്നുവച്ചാൽ തങ്ങളുടെ ജീവിതകൃത്യങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്മാർഗ്ഗികതത്വങ്ങൾക്കനുസരണമായ ഒരു പ്രമാണം അനുസരിച്ചു സഭാംഗങ്ങളിൽ അനേകരും ജീവിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ളതാണു്. കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത, ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള വിശ്വസ്തത, സ്ത്രീകളോടുള്ള ബഹുമാനം, ലളിതജീവിതപ്രിയം, ഈശ്വരഭക്തി എന്നീ സംഗതികളിൽ സുറിയാനിസമുദായം ഇൻഡ്യയിലെ മറ്റു ചില സമുദായങ്ങളെ അതിശയിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

എന്നാൽ ക്രിസ്തേതരന്മാരോടുള്ള സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടും ഇതര ക്രിസ്ത്യീയസമുദായങ്ങളുമായി സഹവാസത്തിനുള്ള സൌകര്യങ്ങൾ കുറവായിരുന്നതുനിമിത്തവും, സുറിയാനിസഭയിലും, മലയാളക്കരയിലെ ഇതര ക്രിസ്ത്യീയസഭകളിലും ഗൌരവതരമായ പല ദോഷങ്ങളും കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു തെളിവുകൾ ആവശ്യമില്ല. ജാതിഭേദം, കക്ഷിമത്സരം, വ്യവഹാരപ്രിയം എന്നീസംഗതികളിൽ മലയാളക്രിസ്ത്യാനികൾ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്ന ചീത്തപ്പേരു് എന്നു മാറിക്കിട്ടും എന്നു് ആർക്കറിയാം? സാധുവർഗ്ഗക്കാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളെ പള്ളിയിൽ കയറാതിരിക്കുകയും, അവരോടു ഹീനമായി വർത്തിക്കയും ചെയ്തകുറ്റം എങ്ങനെ തീർക്കാൻ സാധിക്കും? പള്ളിവ്യവഹാരത്തിലും കക്ഷിമത്സരത്തിലും ഏർപ്പെട്ട സഭയ്ക്കു ജാതികളുടെ ഇടയിൽ വരുത്തിയിട്ടുള്ള അപകീർത്തിക്കു എങ്ങനെ പരിഹാരമുണ്ടാകും?

സഭയിൽ പലവിധത്തിലുള്ള ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അളംപ്രതിയായി അനേകർ ജീവിതനൈർമ്മല്യത്തോടും ക്രിസ്തീയ പ്രകാശത്തോടുംകൂടെ ജീവിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ ആധുനികകാലത്തു അവശ്യമായിരിക്കുന്നതു സഭ പൊതുവെ സാമൂഹ്യവും സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ സംഗതികളിൽ സഭാംഗങ്ങൾക്കും ക്രിസ്തുതന്മാർക്കും വഴി തെളിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. സഭാവിശ്വാസത്തെ സ്പർശിക്കാത്ത എന്തെല്ലാം സംഗതികളിൽ സഭകൾ യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമൂലം കേരളത്തിലെ വിവിധജാതികൾക്കു മാർഗ്ഗദർശികളായിരിക്കുന്നതിനു സാധിക്കും. അയിത്തോച്ചാടനം, മദ്യപാനനിരോധനം, സാധുസംരക്ഷണം, സ്വജാതിമൈത്രി ആദിയായ സംഗതികളിൽ ക്രിസ്തീയസഭ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഉപദേശത്തിന്നനുരൂപമായ ഒരു നയം സ്വീകരിച്ചു അതു തങ്ങളുടെ സകലശക്തിയും പ്രയോഗിച്ചു നടപ്പിൽവരുത്തുകയെന്നുള്ളതാണു തങ്ങളുടെ നാഥനുവേണ്ടി മലങ്കരയിലെ സഭകൾക്കു ആധുനികകാലത്തു നിറവേറ്റാവുന്ന ഒരു മഹൽ ശുശ്രൂഷ.

III

കേരള ക്രിസ്തീയസഭകൾ സജീവശക്തികളാകുന്നതിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം, സുവിശേഷവേല തങ്ങളുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കയെന്നുള്ളതാണ്. മിഷ്യനറിസഭയാകാത്ത ഏതു സഭയും കാലാന്തരത്തിൽ നശിച്ചു നാമാവശേഷമായിപോകുന്നതായി സഭാചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നാം ശതാബ്ദത്തിലെ അപ്പൊസ്തലികസഭ, പേർഷ്യയിലെ നെസ്തോറിയൻസഭ, യൂറോപ്പിലെ മൊറേവിയൻസഭ ആദിയായ സഭകളുടെ വളർച്ചയും ശക്തിക്കും നിദാനമായിട്ടുള്ളതു്, പ്രസ്തുത സഭകളിലെ അംഗങ്ങളേവരും സഭ പൊതുവെയും 'ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയും ഓരോ മിഷ്യനറി' എന്നുള്ള പ്രമാണമനുസ

രിച്ചു് പ്രവർത്തിച്ചിരുവെന്നുള്ളതാണു്. എന്നാൽ മലയാളരാജ്യത്തെ സ്ഥിതി ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, അനേക ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പു ക്രിസ്തുമതം ഇവിടെ പ്രവേശിച്ചിരുന്നിട്ടും, സുറിയാനിക്കാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അയൽപ്രദേശങ്ങളിൽ പാർത്തിരുന്ന അക്രൈസ്തവരായ പുലയരും പറയരും സുവിശേഷ സത്യങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതിനിടയായതു് അനേകായിരം മൈൽ ദൂരത്തിലിരുന്ന ബിലാത്തിയിലെ മിഷ്യനറിമാർ മലയാളരാജ്യത്തു കാലുവച്ചതിന്റെ ശേഷമാണെന്നുള്ളതു സുറിയാനിസഭയ്ക്കു് അഭിമാനകരമായ ഒരു സംഗതിയല്ല. അതിനാൽ ദീർഘകാലത്തെ അനാസ്ഥയുടെയും ഉത്സാഹശൂന്യതയുടെയും നിന്ദ നീക്കിക്കളയുന്നതിനും, നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ അന്ത്യശാസനം നിറവേറുന്നതിനുമായി മലങ്കരയിലെ സഭ ഇക്കാലത്തു ഉണർന്നു പ്രവർത്തിക്കാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

എ. ഡി. 1931-ലെ കാനേഷ്മാരി കണക്കിൻപ്രകാരം ഇൻഡ്യയിലും ബർമ്മായിലുംകൂടെ 35,28,18,777 ജനങ്ങളുള്ളതിൽ 23,91,95,140 ഹിന്ദുക്കളും, 12,72,105 ജയിൻ മതക്കാരും, 1,27,86,806 ബുദ്ധമതക്കാരും, 4,335,771 സിക്ക്മതക്കാരും, 1,09,752 പാഴ്സികളും, 7,76,77,747, ഇസ്ലാംമതക്കാരും, 24,141 യെഹൂദന്മാരും, 82,80,347 അപരിഷ്കൃതജാതികളായി കല്ലിനെയും മരത്തെയും വന്ദിക്കുന്നവരും, 6,296,763 ക്രിസ്ത്യാനികളും ബാക്കി ഇതരമതസ്ഥരും ആണു്. ഇതിൽനിന്നു ക്രിസ്തേതരരുടെ സംഖ്യ ക്രിസ്ത്യാനികളുടേതിനേക്കാൾ 56 മടങ്ങു വലുതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ക്രിസ്ത്യാനികളും ഇതരമതസ്ഥരും തമ്മിൽ താരതമ്യേനയുള്ള സംഖ്യാബലം താഴെക്കാണുന്ന കണക്കിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നതാണു്. ഇൻഡ്യയിലുള്ള പതിനായിരം ജനങ്ങളെ അവരുടെ മതവിശ്വാസം അനുസരിച്ചു തരംതിരിക്കുന്നപക്ഷം ആ കൂട്ടത്തിൽ 179 ക്രിസ്ത്യാനികൾ മാത്രമെ

കാണുകയുള്ളു. *ഭാരതത്തിലെ ക്രിസ്തുസഭാംഗങ്ങൾ 56
മടങ്ങായി വർദ്ധിക്കുന്ന കാലത്തു ഇൻഡ്യാരാജ്യം മുഴുവൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭാഗത്തു പേരിലെങ്കിലും ചേർന്നുനില്ക്കുന്നുവെന്നു അഭിമാനിക്കാവുന്നതാണു്. ഈ കണക്കിൽനിന്നു ഭാരതത്തിലെ ക്രിസ്തീയസഭ സുവിശേഷവേല സംബന്ധമായി നിറവേറേണ്ട ചുമതല എത്ര ഭീമമായതെന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ. പുരാതനത്വംകൊണ്ടും, സംഖ്യാബലംകൊണ്ടും, വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും ഇതരക്രിസ്തീയസഭകളുടെ മുന്നണിയിൽനില്ക്കുന്ന മലയാളരാജ്യത്തെ സഭകളാണു ഈ ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗം വഹിക്കേണ്ടതെന്നുള്ളതു നിഷ്പ്രയാസമായ ഒരു സംഗതിയാണു്.

അതുകൊണ്ടു സ്വദേശത്തും വിദേശത്തും, സാധുജാതികളുടെ ഇടയിലും ഉയർന്നജാതികളുടെ ഇടയിലും കർത്താവിന്റെ മഹത്വമേറിയ സുവിശേഷം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു മലങ്കരയിലെ ക്രിസ്തുസഭ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽതന്നെ സുവിശേഷവേല സംബന്ധിച്ചു ഒരു പ്രത്യേക സംഗതിലാക്കാക്കി പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടു്. അതു ഉയർന്ന ജാതി ഹിന്ദുക്കളോടു നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയ മിഷ്യനറിധർമ്മം നിറവേറുന്നതിനു സ്ഥിരമായ ഒരു പരിശ്രമം ചെയ്കയെന്നതാണു്. മിഷ്യനറിമാരുടെ വേലയുടെ ഫലമായും മറ്റും, നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സാധുജാതികളുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷം ഒരുവിധം പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ കുലീനന്മാരും, അഭ്യ

---

* പതിനായിരം ജനങ്ങളിൽ ഹിന്ദുക്കൾ 6,824-ും മുഹമ്മദീയർ 2,216-ും ബുദ്ധമതാനുസാരികൾ 365-ും അപരിഷ്കൃതജാതികൾ 239-ും ക്രിസ്ത്യാനികൾ 179-ും മറ്റു വകുപ്പുകൾ 177-ും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്.

(Mysore Economic Journal Vol. 18 No. 8 August1932 Issue).

സ്തവിദ്യയും ക്രിസ്തുമതത്തെ ശാസ്ത്രീയമായി നിരൂപണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരും ആയ ഉയർന്ന ജാതി ഹിന്ദുക്കളായ ബ്രാഹ്മണരോടും, നംപൂതിരിമാരോടും, നായന്മാരോടും അവർക്കു ഹൃദ്യമാകുന്ന രീതിയിൽ സുവിശേഷസത്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചു് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും, ആ വിധത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ നീക്കി, ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു അവരെ ആദായപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉദ്യമം സഭകൾ പൊതുവെയോ, പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായോ ആരംഭിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുമതതത്വങ്ങൾ സഹതാപപൂർവ്വം പഠിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവരും, സംസ്കൃതഭാഷയിലും മാതൃഭാഷയിലും അസാമാന്യ വ്യുല്പത്തി നേടിയവരും, തങ്ങളുടെ ജീവിതരീതിയിലും മതാചാരസമ്പ്രദായങ്ങളിലും, യഥാർത്ഥമായ സ്വദേശസ്നേഹം കലർന്നിട്ടുള്ളവരും, ത്യാഗബുദ്ധിയോടുകൂടെ കർത്താവിനെ സേവിക്കുന്നതിനു തയ്യാറായിരിക്കുന്നവരുമായ യൌവനക്കാരെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ ഈ വിധത്തിലുള്ള ഒരു വേല സഫലമായി തുടർന്നു നടത്തുന്നതിനു സാധിക്കയുള്ളൂ. സുവിശേഷയത്നങ്ങൾക്കായി മാത്രമല്ല, സഭയെ അതിന്റെ നിദ്രയിൽനിന്നു ഉണർത്തുന്നതിനും, സഭയിൽ ആത്മികദർശനവും, ക്രിസ്തീയ ആദർശങ്ങളും കൈവരുത്തി സഭകൾ തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പു് സാദ്ധ്യമാക്കുന്നതിനുമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ തയ്യാറുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ സഭയിലെ ശുശ്രൂഷക സ്ഥാനത്തു പ്രവേശിച്ചു ഓരോ സഭയെയും മുമ്പോട്ടു നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകേണ്ട ആവശ്യവും നിർബന്ധപൂർവം ഈ തലമുറയിലെ യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ ചെവികളിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണു്.

IV

മലയാളരാജ്യത്തെ ക്രിസ്തീയസഭകളുടെ ചുമതലകൾ

ആധുനിക കാലത്തു് സഭ ഉണർന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു് ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യസാ

മ്പത്തിക, ഉച്ചനീചസ്വഭാവങ്ങൾ മൂലമാണു്. സുവിശേഷ വേലഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ക്രിസ്തീയധർമ്മമാണെന്നു് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും. എന്നാൽ സഹോദരസ്നേഹത്തിൽ നിന്നും ഉളവാകുന്ന ആ പ്രവർത്തനം, മനുഷ്യന്റെ ആത്മീയകാര്യങ്ങളെ മാത്രം ബാധിക്കുന്നവയല്ല; പ്രത്യുത യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അഭിലാഷപ്രകാരം മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തെ ആകെ സ്പർശിക്കുന്നതാണു്. മലയാളനാട്ടിലെ പുരാതന ക്രൈസ്തവർ ആ ധാർമ്മികമൂല്യത്തെ തങ്ങളുടെ അവകാശത്തിൽനിന്നും ഒളിച്ചുവച്ചതുകൊണ്ടു്, ഇന്നു് ലോകത്തെ മുഴുവനും വിഴുങ്ങുവാൻ ഭാവിക്കുന്ന ഘോരസർപ്പംപോലെ, കമ്മ്യൂണിസം മലയാളക്രൈസ്തവരുടെ ജന്മദേശത്തും പ്രാബല്യപ്പെട്ടവരുന്നു. ഇതിനെ നേരിടുന്നതിനു് ബലംകൊണ്ടു് സാധിക്കുകയില്ല എന്നുള്ളതു് വളരെ വെളിവായ ഒരു പരമാർത്ഥമാണു്. 'നിന്റെ സഹോദരനെ നിന്നെപ്പോലെ തന്നെ സ്നേഹിക്ക' എന്ന വേദവാക്യം പരിപൂർണ്ണമായി ഓരോ ക്രൈസ്തവരുടെയും ജീവിതത്തിൽ പ്രായോഗികമാക്കിയെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ ഘോരസർപ്പത്തെ ഹനിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുകയുള്ളു. സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തികാസമത്വങ്ങൾപാടെ വിപാടനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഉത്സുകരായിരിക്കുന്നവരും, ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളെ ആദരിക്കുന്നവരുമായി ഇക്കാര്യത്തിൽ സഭ സഖ്യം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ സഭ തന്നെ അതിന്റെ നേതൃത്വം ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും സഭകളിൽ അനേകയിരം ക്രൂപായുടെ വസ്തുക്കൾ പുഴുവും തുരുമ്പും കെട്ടുപോകുന്നിടത്തും, അശരണരുടെയും അഗതികളുടേയും നേരെ കണ്ണടച്ചുകൊണ്ടു്, സഭാധികാരികൾ പൂട്ടിവച്ചിരിക്കുന്ന എന്നുള്ളതു് മർമ്മഭേദകമല്ലേ! റഷ്യയിലെ സഭയുടെ ദൃഷ്ടാന്തം നാം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. സഭാനാഥനായ യേശുക്രിസ്തുവിനു്, മനുഷ്യരുടെ സാമ്പത്തികസാമൂഹ്യജീവിതത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മനോഭാവമെന്തായിരുന്നുവെ

ന്നു് ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയും പരിചിന്തനംചെയ്യട്ടെ. സമയത്തെ യഥായോഗ്യം വിശകലനം ചെയ്തു പഠിച്ചു്, ആവശ്യമനുസരണം സഭ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിൽ ഉണർന്നുപ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് സാഹചര്യങ്ങൾ വഴി തെളിക്കുമെന്നു് നമുക്കു പ്രത്യാശിക്കാം.

ഈ വിധത്തിലുള്ള ഗൌരവതരമായ പല ചുമതലകളാണു്, കേരളീയ ക്രിസ്തീയസഭകളുടെ മുമ്പിൽ ദൈവം വച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇവ നിറവേറ്റുന്നതിനു കേവലം മനുഷ്യശക്തിക്കു സാദ്ധ്യമല്ലതന്നെ. എന്നാൽ നമ്മുടെ കർത്താവു സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനുമുമ്പു് തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു നൽകിയ അന്ത്യശാസനവും വാഗ്ദത്തവും നാം സദാ മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊണ്ടാൽ നാം ഈ ഗൌരവകൃത്യനിർവ്വഹണത്തിനു പ്രാപ്തരായിചമയുന്നതാണു്.

"എന്നാൽ പതിനൊന്നു ശിഷ്യന്മാർ ഗലീലയിൽ യേശു അവരോടു കല്പിച്ചിരുന്ന മലെക്കു പോയി. അവനെ കണ്ടപ്പോൾ അവർ നമസ്കരിച്ചു; ചിലരോ സംശയിച്ചു. യേശു അടുത്തുചെന്നു: സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും സകല അധികാരവും എനിക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; ആകയാൽ നിങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു, പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ സ്നാനം കഴിപ്പിച്ചും ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിച്ചതു ഒക്കെയും പ്രമാണിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഉപദേശിച്ചും കൊണ്ടു സകല ജാതികളെയും ശിഷ്യരാക്കിക്കൊൾവിൻ; ഞാനോ ലോകാവസാനത്തോളം എല്ലുനാളും നിങ്ങളോടുകൂടെ ഉണ്ടു് എന്നു അരുളിച്ചെയ്തു" (മത്താ. 28: 19, 20).

— ശുഭം —

അനുബന്ധം

എ. നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണം

പിതാവായി സർവ്വശക്തനായി ആകാശത്തിന്റെയും ഭൂമിയുടെയും കാണപ്പെടുന്നവയും കാണപ്പെടാത്തവയുമായ സകലത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവായ ഏകദൈവത്തിൽ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ ഏകപുത്രനും സർവ്വലോകങ്ങൾക്കും മുൻപെ പിതാവിൽനിന്നു ജനിച്ചവനും, പ്രകാശത്തിൽനിന്നുള്ള പ്രകാശവും, സത്യദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള സത്യദൈവവും, ജനിച്ചവനും സൃഷ്ടിയല്ലാത്തവനും, പിതാവിനോടു് ഏകത്വമുള്ളവനും, സകല സൃഷ്ടികൾക്കും മുഖാന്തരമായവനും, മനുഷ്യരായ ഞങ്ങൾക്കും ഞങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കുംവേണ്ടി സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു് ഇറങ്ങി വിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ തമ്പുരാനെ പ്രസവിച്ച കന്യകമറിയാമ്മിൽനിന്നു് ശരീരം ധരിച്ചു മനുഷ്യനായി, പൊന്തിയോസ് പീലാത്തോസിന്റെ നാളുകളിൽ ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടു, കഷ്ടതയനുഭവിച്ചു മരിച്ചടക്കപ്പെട്ടു്, തിരുഹിതപ്രകാരം മൂന്നാംദിവസം ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു കരേറി തന്റെ പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തിരുന്നവനും, അവസാനമില്ലാത്ത രാജത്വമുള്ളവനും, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരേയും മരിച്ചവരേയും വിധിപ്പാൻ തന്റെ മഹാപ്രഭാവത്തോടെ ഇനിയും വരുവാനിരിക്കുന്നവനുമായ യേശുമിശിഹാ ആയ ഏകകർത്താവിലും ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

സകലത്തേയും ജീവിപ്പിക്കുന്ന കർത്താവും, പിതാവിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു്, പിതാവിനോടും പുത്രനോടുംകൂടെ വന്ദിക്കപ്പെട്ട സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നവനും, നിഖ്യാന്മാരും ശ്ലീഹന്മാരും മുഖാന്തരം സംസാരിച്ചവനുമായ ജീവനും വിശുദ്ധിയും ഉള്ള ഏകസ്ഥാനമായിലും, കാതോലിക്കായ്മും, ശ്ലീഹായ്മും, അടുത്ത ഏകവിശുദ്ധസഭയിലും ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

പാപമോചനത്തിനുള്ള മാമോദീസാ ഒന്നുമാത്രമെന്നു ഞങ്ങൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞു മരിച്ചവരുടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനും, വരുവാനിരിക്കുന്ന ലോകത്തിലെ പുതിയജീവനും, ഞങ്ങൾ നോക്കിപ്പാർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആമെൻ.

ബി. അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണം

സർവ്വശക്തിയുള്ള പിതാവായി, ആകാശത്തെയും ഭൂമിയെയും സൃഷ്ടിച്ചവനായ ദൈവത്തിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

അവന്റെ ഏകപുത്രനായി, നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുമിശിഹായിലും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇവൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ കന്യകമറിയയിൽ ഉല്പാദിക്കപ്പെട്ടു ജനിച്ചു, പൊന്തിയോസ് പീലാത്തോസിന്റെ കീഴിൽ കഷ്ടപ്പെട്ടു, ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടു, മരിച്ചു് അടക്കപ്പെട്ടു; അവൻ പാതാളത്തിലേക്കു് ഇറങ്ങി, മൂന്നാംദിവസം മരിച്ചവരിൽനിന്നു പിന്നെയും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു; അവൻ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു കയറി, സർവ്വശക്തിയുള്ള പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തു് ഇരിക്കുന്നു; അവിടെനിന്നു് അവൻ ജീവനുള്ളവരെയും മരിച്ചവരെയും ന്യായം വിധിപ്പാൻ വരികയും ചെയ്യും.

പരിശുദ്ധാത്മാവിലും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു; വിശുദ്ധ കാതോലിക സഭയിലും, വിശുദ്ധന്മാരുടെ സംസർഗ്ഗത്തിലും, പാപമോചനത്തിലും, ശരീരത്തിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിലും; നിത്യജീവനിലും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ആമെൻ.

സി. പാപമോചനച്ചീട്ടു്

നവീകരണനായകനായ മർട്ടിൻ ലൂഥർ ശക്തിയായി എഴുത്ത 'പാപമോചനച്ചീട്ടി'ന്റെ ഒരു മാതൃക താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

'ക്രിസ്തുവിന്റെയും, തന്റെ വി. അപ്പൊസ്തലന്മാരായ പത്രൊസിന്റെയും, പൌലൊസിന്റെയും കർത്തൃത്വത്താലും, വി. പാപ്പായുടെ അധികാരത്താലും, ഈ പ്രദേശങ്ങളുടെമേൽ നമുക്കു നല്കപ്പെട്ടതും നമ്മിൽ നിക്ഷിപ്തവുമായിരിക്കുന്ന അവകാശാധികാരങ്ങളാൽ:—

പ്രഥമമായി, എല്ലാവിധ ശാസനകളിൽനിന്നും—എവ്വിധം പാത്രവാനായെന്നു നോക്കാതെതന്നെയും, പിന്നീടു നിന്റെ സർവ്വവിധ പാപങ്ങളിൽനിന്നും, പിഴകളിൽനിന്നും, അതിക്രമങ്ങളിൽനിന്നും—അവ എത്രതന്നെ ഭയങ്കരങ്ങളായിരുന്നാലും, അവ പ്രത്യേകമായി വിശുദ്ധാധികാരത്തിൽപ്പെട്ടവ ആയിരുന്നാൽ തന്നെയും, അവ എല്ലാറ്റിൽനിന്നും തന്നെ—നിന്നെ നാം വിമോചിതനാക്കുന്നു.

'ഇവ ഹേതുവാൽ, ബസ്പുർക്കനായിൽ നീ അനുഭവിക്കേണ്ടി യിരുന്ന സഖ്യശിക്ഷകളും—വിശ്വാസഭയുടെ താക്കോലുകളും അനു വദിക്കുന്നിടത്തോളം തന്നെ—നിനക്കു നാം ഇളവുചെയ്തുതരുന്നു; സഭയുടെ വി. ക്രൂശുകളിലേക്കും, വി. മറിയമേദീസായിൽ നി നക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന നിഷ്ക്കളങ്കതയിലേക്കും, വിശ്വാസിയിലേക്കും നിന്നെ നാം വീണ്ടും പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു; അതിനാൽ നിന്റെ മര ണത്തിൽ, ശിക്ഷയുടെ വാതിലുകളും നിന്നിൽനിന്നു് അടയ്ക്കപ്പെട്ടും പരദീസായുടെ ആനന്ദത്തിന്റെ വാതിൽ നിനക്കു തുറക്കപ്പെട്ടിരി ക്കും. നിനക്കു് ഇപ്പോൾ മൃത്യു ഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ, പിൽക്കാലത്തു നിന്റെ മരണവേളയിലും, ഈ ആശീർവ്വാദങ്ങളും ഊർജ്ജിതത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതും ആണു്.'

ഡി. സെറാംപൂർ മിഷ്യനറിമാരുടെ പ്രതിജ്ഞ

സുവിശേഷപ്രചരണാർത്ഥം പ്രവർത്തിക്കുവാനായി 1785 ഒക്ടോ ബർ 7-ംതീയതി സെറാംപൂർ മിഷ്യനറിമുഖേന യോഗംകൂടി ചെയ്ത നിശ്ചയങ്ങളുടെ സംഗ്രഹമാണു് ചുവടെ ചേർക്കുന്നതു്:—

1. മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ വില അപാരമെന്നു നാം നിന യ്ക്കണം.

2. ജനസമുദായത്തിന്റെ മനസ്സിനെ ഭേദിക്കുന്ന പരീക്ഷകളെ നാം മനസ്സിലാക്കണം.

3. ഇൻഡ്യയ്ക്കു സുവിശേഷത്തോടുള്ള അവജ്ഞ വർദ്ധിപ്പി ക്കുന്ന എല്ലാവറെയും വർജ്ജിക്കണം.

4. പൊതുജനസേവനത്തിനുള്ള എല്ലാ അവസരങ്ങളെയും സൂ ക്ഷ്മമായി തേടിപ്പിടിക്കണം.

5. മാനസാന്തരത്തിലേക്കു മനുഷ്യനെ നയിക്കുന്ന മഹനീയ മർഗ്ഗമായി 'ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവനായ ക്രിസ്തുവിനെ' പ്രസംഗിക്കണം.

6. ഇൻഡ്യക്കാരോടു സമഭാവനയിൽ നാം വർത്തിക്കണം.

7. സഭയിൽ ചേരുന്നവരെ പരിരക്ഷിച്ചു പരിപോഷിപ്പി ക്കണം.

8. അവരുടെ ആത്മികവരങ്ങളെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു, സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം തങ്ങളുടെയും കർത്തവ്യമെന്നു ഗ്രഹിപ്പിക്കണം. ക്രിസ്തു വിനുവേണ്ടി ഭാരതം ആദായപ്പെടുത്തുവാൻ ഭാരതീയർക്കു മാത്രമേ സാ ധ്യമാകയുള്ളൂ.

9. വേദപുസ്തകപരിശോധനയിൽ നിരന്തരം പ്രയത്നിക്കണം.

10. ആഴ്ചയിൽ ഒരുപ്രാവശ്യമുള്ള ജീവിതശുദ്ധിയിൽ പ്രത്യേകം ശുദ്ധിക്കണം.

11. നമ്മുടെ ഉടയതമ്പുരാൻ സ്വന്തമെന്നു് എണ്ണുന്നതെല്ലാം ദൈവരാജ്യപ്രചരണാർത്ഥം നമ്മെത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കണം.

ഇ. കാലാനുക്രമണിക.

ബി. സി.

27 റോമാ സാമ്രാജ്യസ്ഥാപനം. ആഗസ്തുസ് ചക്രവർത്തി.

6 യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനം.

4 ഹെരോദാവിന്റെ മരണം. പലസ്തീൻ വിഭജനം.

എ. ഡി.

6 അർക്കേലയൊസിന്റെ സ്ഥാനഭ്രംശം—യെഹൂദ്യ, (Procurators) നാടുവാഴികളുടെ കീഴിൽ ആക്കപ്പെട്ടതു്.

14 തീബെര്യൊസ് ചക്രവർത്തി.

26 പീലാത്തൊസ് നാടുവാഴിയാകുന്നതു്.

28 ? യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭം.

29 (30) യേശുവിന്റെ മരണം.

35 ? പൌലൊസിന്റെ മാനസാന്തരം.

36 പീലാത്തൊസിനെ തിരികെ വിളിച്ചു.

37 കലിഗുല—ചക്രവർത്തി.

41 ക്ലൌദ്യൊസ്—ചക്രവർത്തി; അഗ്രിപ്പാ—പലസ്തീൻരാജാവു്.

42 ? സെബദിയുടെ മകൻ യാക്കോബിന്റെ രക്തസാക്ഷി മരണം.

44 അഗ്രിപ്പാ മരിച്ചു. പലസ്തീൻ മുഴുവനും നാടുവാഴികളുടെ കീഴിൽ.

48 ? യരുശലേമിൽ അപ്പൊസ്തലിക കൌൺസിൽ.

50 പൌലൊസു കൊരിന്തിൽ.

52 ഫെലിക്സ് നാടുവാഴിയായി.

54 നീറോ—ചക്രവർത്തി.

58 പൌലൊസിനെ അറസ്റ്റുചെയ്തു.

എ. ഡി.

60—62 ഫെസ്തൊസ്—നാടുവാഴി.

60 ? പൌലൊസ് റോമയിൽ.

64 റോമയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതു്.
പൌലൊസിന്റെയും? പത്രൊസിന്റെയും? മരണം.

66 യെഹൂദന്മാർ റോമയോടു മത്സരിക്കുന്നതു്.

68 ? പലസ്തീൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പെല്ലയിലേക്കു ഓടിപ്പോകുന്നതു്.

68 നീറോയുടെ മരണം.

70 യെരുശലേം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. വെസ്പേഷ്യൻ-ചക്രവത്തി.

79 തീത്തൊസ്—ചക്രവത്തി.

81 ഡൊമിഷ്യൻ—ചക്രവത്തി.

93 ക്രിസ്ത്യാനികളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതു്.

96 നേർവ—ചക്രവത്തി.

98 ട്രേജൻ—ചക്രവത്തി.

100 ? എഫെസൊസിലെ യോഹന്നാന്റെ മരണം.

100 ? യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം.

110 ? ഇഗ്നാത്യൊസ് റോമയിലേക്കു് അയയ്ക്കപ്പെട്ടു.

111—113 ? ട്രേജനുമായുള്ള പ്ലിനിയുടെ കത്തിടപാടു്.

120 ? പാപ്പിയാസ്—ഹയെറപ്പൊലീസിലെ ബിഷോപ്പു്.

125 കാഡ്രാറ്റസ്—ഒന്നാമത്തെ "അപ്പൊളൊജി" ഗ്രന്ഥകാരൻ.

135 ഹേഡ്രിയനാൽ—യെരുശലേമിന്റെ രണ്ടാംനാശം.

c. 140 അപ്പൊളൊജിസ്റ്റായ അരിസ്റ്റൈഡിസ്.

140 ? വാലൻറിനസും, മാഴ്സ്യനും.

c. 150 രക്തസാക്ഷിയായ ജസ്റ്റിന്റെ അപ്പൊളൊജി (വാദം).

155 പോളിക്കർപ്പ് സ്മിർന്നായിൽവച്ചു രക്തസാക്ഷിമരണം പ്രാപിച്ചതു്.

c. 156 'മൊൺറനമതം' ആരംഭിച്ചു.

160 ?—200? ഐറീനിയസ്. fl

177 ലീയോൺസിലും വിയെന്നയിലും പീഡ.

190—210 അലക്സാണ്ഡ്രിയയിലെ ക്ലെമന്റ്. fl

196 റോമയിലെ വിക്ടർ—മൊൺറനമതത്തെ തെറ്റെന്നു വിധിക്കുന്നതു്.

എ. ഡി.

197—223 തെത്തുല്യൻ. *fl*

202 പെപ്പെച്ചുവയും അവളുടെ കുട്ടികളും രക്തസാക്ഷികളായി.

202—253 ഒറിജൻ. *fl*

219—223 കാലിക്സ്റ്റസ്—റോമബിഷോപ്പ്.

247—265 ഡയെനീഷ്യസ്—അലക്സന്ത്യാ ബിഷോപ്പ്.

249—258 സിപ്രിയൻ—കാർത്തേജിലെ ബിഷോപ്പ്.

250 ഡീഷ്യിയസിന്റെ മതപീഡ.

257 വലേര്യന്റെ മതപീഡ.

269 സമോസറായിലെ പൌലൊസ്, അന്ത്യോക്യയിൽ വച്ചു വിധിക്കപ്പെട്ടു.

ഏ. 276 മനിക്യമതം സ്ഥാപിച്ച മനിസ് പേർഷ്യയിൽവച്ചു കൊല്ലപ്പെട്ടു.

284 ഡയൊക്ലീഷന്റെ സ്ഥാനാരോഹണം.

303 ഡയൊക്ലീഷന്റെ കീഴിൽ—പീഡ ആരംഭിച്ചു.

306 കൂസ്തന്തീനോസു—ചക്രവർത്തിയെന്നു യോർക്കിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു.

310 ഗലേറിയസിന്റെ വിളംബരവും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യവും.

312 മിൽവ്യൻപാലത്തിങ്കലെ യുദ്ധം.

313 മിലാനിലെ വിളംബരംമൂലം ലഭിച്ച മതസ്വാതന്ത്ര്യം.

314 (Arles) ആർലെസിലെ സുന്നഹദോസ്.

318 അലെക്സാൻഡ്രിയായിൽ അറിയൂസ്മതം ഉത്ഭവിച്ചു.

323 കൂസ്തന്തീനോസ്—ഏക ചക്രവർത്തി.

325 നിഖ്യാ—സുന്നഹദോസ്.

328—373 അത്താനാസ്യോസ്—അലക്സന്ത്രിയായിലെ ബിഷോപ്പ്.

334 കൂസ്തന്തീനോസുപോലീസ് (കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ) പണിതു.

336 അത്താനാസ്യോസിനെ ട്രീവ്സിലേക്കു നാടുകടത്തിയതു്.

337 കൂസ്തന്തീനോസ് മരിച്ചു.

എ. ഡി.

339 അത്തനേഷ്യസ് റോമയിൽ പോയി.

343 സർദ്ദിക്കയിലെ ആലോചനയോഗം.

346—356 അത്തനേഷ്യസ് അലക്സന്ത്രിയയിൽ.

356—361 അറിയൂസ്മതം കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും പ്രബലപ്പെട്ടു.

361—393 ജൂലിയന്റെ കാലത്തു് പുറജാതിമാർഗ്ഗത്തിന്റെ എതിർപ്പു്.

370—378 ബേസിൽ—കപ്പദോക്യ കൈസര്യയിലെ ബിഷോപ്പ്

374—397 അംബ്രോസ്—മിലാനിലെ ബിഷോപ്പ്.

379—395 തിയെഡോഷ്യസ്—ചക്രവത്തി.

391 കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലെ കൌൺസിൽ. നിഖ്യായുടെ പഴയ വിശ്വാസത്തെ വീണ്ടും ഉറപ്പിച്ചു സ്ഥാപിച്ചു.

386—420 ജറോം ബേത്ത്ലെഹേമിൽ.

386—430 അഗസ്തീനോസ്. *fl*

398—404 ക്രിസോസ്തം കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലെ ബിഷോപ്പ്.

410 അലാറിക്കു് റോമനഗരം പിടിച്ചടക്കി.

426 അഗസ്തീനോസിന്റെ 'ദൈവനഗരം' എന്ന ഗ്രന്ഥം പൂത്തിയയി.

431 എഫെസോസിലെ കൌൺസിൽ.

432—461 വിശുദ്ധ പാട്രിക്—ഐർലണ്ടിൽ.

440—461 മഹാനായ ലീയോ—പാപ്പാ.

451 കൽക്കദോന്യയിലെ കൌൺസിൽ.

476 പാശ്ചാത്യ റോമാസമ്രാജ്യത്തിന്റെ അവസാനം.

493—526 തിയെഡോറിക്—ഇറലിയിൽ.

496 ക്ലോവിസിന്റെയും ഫ്രാങ്കുകാരുടെയും (The Franks) മനസാന്തരം.

527—565 ജസ്റ്റിനിയൻ—ചക്രവത്തി.

529 ? വിശുദ്ധ ബെനിഡിക്ടിന്റെ (Rule) 'പ്രമാണം' നടപ്പായി.

590—604 മഹാനായ ഗ്രിഗറി—പാപ്പാ.

596—680 ആംഗ്ലോ—സാക്സൻജാതിക്കാരുടെ മനസാന്തരം.

എ. ഡി.

622 മഹമ്മദു മെഡീനയിലേക്കു പോയി (ഹിജ്റ).
711 മഹമ്മദീയർ സ്പെയിനിൽ പ്രവേശിച്ചു.
715—717 മഹമ്മദീയർ കൊൺസ്റ്റന്റിനോപ്പിളിനെ നിരോധിക്കുന്നതു്.
723—755 വിശുദ്ധ ബോണിഫസ്—ജർമ്മനിയുടെ അപ്പൊസ്തലൻ.
726 പ്രതിമയെ ആരാധിക്കുന്നതിനെതിരായുള്ള തർക്കം ആരംഭിച്ചു.
732 ചാൎൽസ് മാർറ്റെൽ മഹമ്മദീയരെ തോല്പിച്ചു.
751—768 ഫ്രങ്കു (Franks) കാരുടെ രാജാവായ പിപ്പിൻ.
800 ചാർലി മെയിന്റെ കിരീടധാരണം.
847 റോമയിലെ വിശുദ്ധ പത്രൊസിന്റെ പള്ളി സാരസൻ ജാതിക്കാർ നശിപ്പിച്ചു.
857 ഫോട്ടിയസും ഇഗ്നാത്യൊസുമായുള്ള വാദം.
858—867 മഹാനായ നിക്കോളൊസ് പാപ്പ.
863 സ്ലാവ്വർഗ്ഗക്കാരുടെ മനന്തിരിവു്.
871—901 മഹാനായ ആൽഫ്രെഡ്—ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവു്.
909 ക്ലുനിയിലെ സന്യാസിമഠം സ്ഥാപിച്ചു.
962—973 ഒന്നാമനായ ഓട്ടോ—ചക്രവൎത്തി.
983—1002 മൂന്നാമനായ ഓട്ടോ—ചക്രവൎത്തി.
1054 പാശ്ചാത്യ—പൌരസ്ത്യസഭകളുടെ ഭിന്നത.
1066 നോർമൻകാർ ഇംഗ്ലണ്ടു പിടിച്ചടക്കി.
1073-1080 ഗ്രിഗറി ഏഴാമൻ (ഹിൽഡിബ്രൻഡ്)—പാപ്പ.
1077 ഹെൻറി നാലാമൻ—കനോസ്സായിൽ.
1084 നോർമൻകാർ റോമാ കൈവശമാക്കി.
1091—1153 വിശുദ്ധ ബർനാർഡ്.
1095 ഒന്നാം കുരിശുയുദ്ധം URBAN II. at Clermont.
1099 കുരിശുസൈന്യം യെരുശലേം പിടിച്ചടക്കി.
1122 Investiture Controversy Settled at Worms.
1152—1190 ഫ്രെഡറിക്ക് ബാർബറോസാ—ചക്രവൎത്തി.
1170—1221 ഡോമിനിക്ക് സന്യാസിമാരുടെ ഡോമിനിക്കൻ ഓർഡർ അനുവദിച്ചു. 1216.

എ. ഡി.

1175—1193 സലഡിൻ—എജിപ്തിലെ സുൽത്താൻ.

1182—1226 അസ്സീസിയിലെ ഫ്രാൻസിസ്. സന്യാസിമഠ ങ്ങ ടെ ഫ്രാൻസിസ്കൻ ഓർഡർ അനുവദിച്ചു. 1223.

1189 മൂന്നാം കുരിശുയുദ്ധം.

1198—1216 ഇന്നസെൻറ് മൂന്നാമൻ പാപ്പാ.

1204 ലത്തീൻകാർ കൊൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളും കൈവശപ്പെടുത്തി. (4-ാം കുരിശുയുദ്ധം).

1208—1213 ആൽബിജെൻഷ്യൻ യുദ്ധം.

1215 4th Council of the Lateran : Dogma of Transubstantiation. "വസ്തുമാറ്റ"വിശ്വാസസ്ഥീകരണം.

1215—1250 ഫ്രെഡറിക്ക് III ചക്രവർത്തി. പാശ്ചാത്യ യൂറോപ്പിൽ (Inquistion) മതദ്രോഹവിചാരണസഭ നടപ്പാക്കി.

1226—1270 വിശുദ്ധ ലൂയിസ് IX ഫ്രാൻസിലെ രാജാവ്.

1261 കൊൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽനിന്നു ലത്തീൻകാർ പുറത്താക്കപ്പെട്ടു.

1265—1321 ഇറാലിയിലെ മഹാകവി ഡാൻറെ.

1291 ഫലസ്തീൻരാജ്യം—ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു അശേഷം നഷ്ടപ്പെട്ടു.

1294—1303 ബോണിഫസ് VIII, പാപ്പാ. "Unam Sanctam" 1302.

1300 റോമയിലെ ജൂബിലി.

1309 അവിഞ്നോനിൽ പാപ്പാമാരുടെ "ബാബിലോൻ അടിമ."

1360—1384 വിക്ലിഫ്.

1378—1417 പാപ്പാമാർ തമ്മിലുള്ള മത്സരം (The Papal Schism)

1414—1417 കോൺസ്റ്റൻസിലെകൌൺസിൽ ജോൺഹസ്സ് അഗ്നിക്കിരയായി. 1415.

1431 ജോവാൻ ഓഫ് ആർക്കിനെ ദഹിപ്പിച്ചു.

1431—1449 ബാസലിലെ കൌൺസിൽ.

1438—1439 ഫെറാറാ ഫ്ലോറൻസിലെ കൌൺസിൽ. യവനസഭയുമായി യോജിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം.

എ. ഡി.

c.1440–1450 വെവ്വേറെ എടുക്കാവുന്ന അക്ഷരങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചുള്ള അച്ചടി കണ്ടുപിടിച്ചു (Invention of printing from movable type).

1453 തുർക്കികൾ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ പിടിച്ചടക്കി.

1462 മഹാനായ ഐവാൻ റഷ്യയിൽ "സാർ" (Tsardom) എന്ന രാജകീയ സ്ഥാനം സ്ഥാപിച്ചു.

1480 സ്പെയിൻകാരുടെ മതദ്രോഹവിചാരണസഭ സ്ഥാപിച്ചു.

1492 കൊളംബസ് വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസിൽ എത്തി.

1492—1503 അലക്സാണ്ടർ VI (ബോർജ്യാ)—പാപ്പാ.

1506 റോമയിൽ വി. പത്രോസിന്റെ പള്ളിപണി വീണ്ടും ആരംഭിച്ചു.

1517 ലൂഥർ വിറ്റൻബർഗ്ഗിൽ.

1527 റോമാനഗരം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

1506 Reuchlin–ന്റെ എബ്രായ വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും ജർമ്മനിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

1516 ഇറാസ്മസിന്റെ ഗ്രീക്ക് പുതിയനിയമം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

1518 ശിക്ഷാമോചനപത്രിക വില്പനയ്ക്കെതിരായി മർട്ടിൻ ലൂഥർ തന്റെ തർക്കസിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

1520 ലൂഥർ കുറക്കാരനെന്നും വിധിക്കുന്ന പാപ്പായുടെ മുദ്രിതാജ്ഞ പുറപ്പെട്ടു. (ജൂൺ)
ലൂഥർ, തന്റെ കീർത്തിപ്പെട്ട മൂന്നു പ്രബന്ധങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. (ഓഗസ്റ്റ്, സെപ്തംബർ, ഒക്ടോബർ).

1521 ലൂഥർ, പാപ്പായുടെ മുദ്രിതാജ്ഞയെ ദഹിപ്പിച്ചു (ഡിസംബർ). ലൂഥർ ഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ടു. (Diet of Worms) വേംസിലെ രാജസഭ.

1522 ലൂഥർ ജർമ്മൻഭാഷയിലേക്കു തിരുവെഴുത്തുകളെ തർജ്ജമ ചെയ്തു തുടങ്ങി. ലൂഥർ അനാബാപ്തിസ്റ്റുകാരോടു എതിർത്തു.

1523 സ്വിസ്സ് നവീകരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ പ്രബന്ധങ്ങളെ അടിച്ചു് സ്വിംഗ്ലി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

എ. ഡി.

1527 ചാൾസ് V ചക്രവത്തിയുടെ സൈന്യങ്ങൾ റോമാ നഗരം നശിപ്പിച്ചു.

1529 സ്പീയറിലെ രാജസഭ. ലൂഥറൻകാരുടെ പരസ്യപ്രസ്താവന (Protest) യിൽനിന്നു 'പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാർ' എന്ന നാമം ഉളവായി.

മാർബുർഗ്ഗിൽവച്ചു ലൂഥറും സ്വിംഗ്ലിയും തമ്മിൽനടന്ന നിഷ്ഫലമായ ആലോചന. മദ്ധ്യയൂറോപ്പിലേക്കുള്ള തുർക്കിയുടെ ഗമനം വിയന്നായിൽവച്ചു തടയപ്പെട്ടു.

1528—1531 സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിൽ കത്തോലിക്കരും പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരും തമ്മിൽ യുദ്ധം.

1530 ഓഗ്സ്ബുർഗ്ഗിലെ രാജസഭ. നവീകരണക്കാർ ഓഗ്സ്ബർഗ്ഗ് വിശ്വാസപ്രമാണം സമർപ്പിക്കുന്നതു്.

1531 കപ്പലിലെ യുദ്ധത്തിൽ സ്വിംഗ്ലി മരിച്ചു.

1532—1533 ഹെൻറി എട്ടാമൻറെ കീഴിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പാർലമെൻറ് പാപ്പായുടെ എതിരായി നിയമങ്ങൾ പാസ്സാക്കി.

1533 ക്രാമ്മർ കാൻറർബറിയിലെ ആർച്ചുബിഷോപ്പായി.

1534 ഇഗ്നേഷ്യസ് ലോയോളാ, സൊസൈറ്റി ഓഫ് ജീസസ് എന്ന സംഘം രൂപവൽക്കരിച്ചുതുടങ്ങി.

Act of Royal Supremacy ഇംഗ്ലീഷ് പാർലമെൻറ് പാസ്സാക്കി.

1535 ജനീവായിൽ നവീകരണം സ്വീകരിച്ചു.

1536 കാൽവിൻ തൻറെ ധർമ്മസംഹിത (Institutes) പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ജനീവായിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു.

കാർഡെയിലിൻറെ ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമ ബൈബിൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു അനുമതി നൽകി.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പാപ്പാ അധികാരം അവസാനമായി നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു.

1537—1538 ഡന്മാർക്കിലും നോർവേയിലും ലൂഥറൻ നവീകരണം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു.

1539 സ്വീഡനിലെ സഭ ഓഗ്സ്ബർഗ്ഗിലെ വിശ്വാസപ്രമാണം സ്വീകരിച്ചു.

1539 ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സന്ന്യാസിമഠങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി നിർത്തലാക്കി.

എ. ഡി.

1540 പൌലൊസ് III പാപ്പാ, സൊസൈററി ഒഫ് ജീസസ് (ജസ്യൂട്ട്സ്) എന്ന സംഘത്തെ അംഗീകരിച്ചു.

1543 കോപ്പർനിക്കസിന്റെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപ്രമാണം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

1546 ലൂഥറിന്റെ മരണം.

1547—1549 ട്രെന്റിലെ കൌൺസിൽ പ്രഥമഘട്ടം.

1549 ഒന്നാമത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് പൊതുപ്രാർത്ഥനാപുസ്തകം എഡ്വർഡ് 6-മന്റെ കാലത്തു അച്ചടിച്ചു.

1551—1552 ട്രെന്റിലെ കൌൺസിലിന്റെ ദ്വിതീയഘട്ടം.

1552 രണ്ടാമത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രാർത്ഥനാപുസ്തകം.
പാസ്സൗ ഉടമ്പടിമൂലം ജർമ്മൻ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർക്കു മതസ്വാതന്ത്ര്യം.

1552 ഫ്രാൻസീസ് ഔയ്ല്ർ നിര്യാതനായി.

1553 ദുരുപദേശക്കാരനായ സേർവെറസിനെ ജനീവായിൽവച്ചു കാൽവിൻ ദഹിപ്പിച്ചു.

1553—1558 ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മേരിരാജ്ഞിയുടെ കാലത്തു് റോമൻകത്തോലിക്കരുടെ ശക്തി പ്രബലപ്പെട്ടു.

1557 ജോൺനോക്സ് സ്കോട്ട്ലണ്ടിൽ. സ്കോട്ട്ലണ്ടിൽ വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു നവീകരണസഭയുടെ ആരംഭം.

1559 രാജകീയസ്വാധികാരം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ എലിസബേത്തുരാജ്ഞിയുടെ കാലത്തു വീണ്ടും ഉറപ്പിച്ചു. മൂന്നാം ഇംഗ്ലീഷ് പ്രാർത്ഥനാപുസ്തകം അച്ചടിച്ചു. ഫ്രാൻസിലെ നവീകരണസഭകളുടെ ഒന്നാമത്തെ ആലോചനസഭ—പാരീസിൽവെച്ചു (Confessio Gallica).

1599 ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ്.

1560 സ്കോട്ട്ലണ്ട് സഭയുടെ ഒന്നാമത്തെ പൊതുയോഗം ജോൺനോക്സിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണം സ്വീകരിച്ചു.

1562—1563 ട്രെന്റിലെ കൌൺസിലിന്റെ തൃതീയഘട്ടം.

എ. ഡി.

1563 ട്രെന്റിലെ കാനോനും തീർപ്പുകളും പ്രസിദ്ധമാക്കി' കാൽവർബറിയിലെ യോഗം '39 മതസംഗതികളും. (39 Articles of Faith) അംഗീകരിച്ചു. കാൽവിന്റെ മരണം.

1566 റോമൻസഭയുടെ വേദോപദേശ ചോദ്യോത്തരപുസ്തകം അച്ചടിച്ചു.

1567—1570 ഫ്രൻസിൽ ഹ്യൂഗനോട്ട് യുദ്ധങ്ങൾ.

1567 നവീകരണസഭ സ്കോട്ട്ലണ്ടിൽ നിയമാനുസരം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

1571 '39 മതസംഗതികളും' ഇംഗ്ലീഷ് പാർലമെന്റ് അംഗീകരിച്ചു.

1572 വിശു. ബർത്തലോമായിയുടെ പെരുനാളിൽ നവീകരണ കക്ഷികളും ക്രൂരമായി കൊല്ലപ്പെട്ടു.

1576 കൊൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലെ പാത്രിയക്കീസായ യറമിയാ, യവനരായസഭാപ്രതിനിധിയുടെ നിലയിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് പ്രമാണങ്ങളെ ത്യജിച്ചു.

1580 Lutheran Book of Concord published.

1589 മോസ്കോയിൽ പാത്രിയക്കീസ് സ്ഥാനം സ്ഥാപിച്ചു.

1598 നാന്റിസിലെ രാജശാസനം. ഫ്രെഞ്ച് ഹ്യൂഗനോട്ട് കക്ഷികൾക്ക് മതസ്വാതന്ത്ര്യം.

1600 Giordano Bruno റോമായിൽവെച്ചു ദഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

1609 കെപ്ലർ തന്റെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപ്രമാണങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

1611 ഇംഗ്ലീഷ് വേദപുസ്തകത്തിന്റെ Authorised Version പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ആംസ്റ്റർഡാമിൽ ജോൺ സ്മിത്ത് ഒന്നാമത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സഭ രൂപവൽകരിച്ചു.

1616 ഗലീലിയോ കറക്കാരനെന്ന മതദ്രോഹവിചാരണസഭ വിധിച്ചു: ഷെയ്ക്സ്പീയറിന്റെ മരണം.

1618 ഡോർട്ടിലെ ആലോചനസഭ അർമീന്യമതം (Arminianism) തെറ്റെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

എ. ഡി.

1620 ഇംഗ്ലീഷ് പ്രെസ്ബിറ്റീറിയൻകാരും ഇൻഡിപ്പെൻഡൻറുകാരും ന്യൂ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തു.

1629 കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലെ പാത്രിയക്കീസായ Cyril Lucar തൻറെ നവീകരിച്ച വിശ്വാസപ്രമാണം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

1638 The Solemn League and Covenant സ്കോട്ട്ലണ്ടുസഭയിൽ പ്രസ്ബിറ്റീറിയൻ വിശ്വാസം ഉറപ്പിച്ചു.

1640 Peter Mogila, Metropolitan of Kieff, publishes his Orthodox Catechism.

16.5 ആർച്ച് ബിഷോപ്പ് ലോഡ് കൊല്ലപ്പെട്ടു.

1647 വെസ്റ്റ്മിനിസ്റ്റർ വിശ്വാസപ്രമാണവും വേദോപദേശ ചോദ്യോത്തരപുസ്തകവും സ്വീകരിച്ചു.
ജോർജ്ജ് ഫോക്സ് തൻറെ പരസ്യശുശ്രൂഷ ആരംഭിച്ചു. ക്വേക്കർസമൂഹസ്ഥാപനം.

1653—1713 റോമൻകത്തോലിക്കസഭയിൽ അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യനിഷേധവാദം.

1653 ക്രനൻകുരിശിങ്കൽവച്ചുള്ള പ്രതിജ്ഞ.
1662 4-മത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രാർത്ഥനപ്പുസ്തകവും Act of Uniformity-യും, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സ്വാതന്ത്ര്യസഭക്കാരെ (അതായതു് പ്രസ്ബിറ്റീറിയൻകാർ, കോൺഗ്രിഗേഷ്യനലിസ്റ്റ്കാർ, ബപ്തീസ്റ്റുകാർ) ആംഗ്ലേയ സഭയിൽനിന്നു വേർപെടുത്തി.

1672 സ്വാതിചെവ്വായ കിഴക്കൻസഭയുടെ ബേത്ത്ലഹേമിലെ സുന്നഹദോസ്.

1673 ഇംഗ്ലീഷ് പാർല്ലമെൻറ് Test Act പാസ്സാക്കുന്നതു്.

1682 വില്യം പെൻ പെൻസിൽവേന്യാ സ്ഥാപിച്ചു.

1685 നാൻറിസിലെ രാജശാസനം അസാധുവായി ഹ്യൂഗനോട്ടുകാർ ഫ്രാൻസിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു.
1687 ഐസക്ക് ന്യൂട്ടൻ തൻറെ 'Principia' പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

എ. ഡി.

1688 ജയിംസ് II-ന്റെ ഒടിപ്പോക്ക്. വില്യം, മേരി എന്നിവരുടെ കാലത്തു്, ബ്രിട്ടീഷ് സിംഹാസനത്തിന്മേൽ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു് പിന്തുടർച്ച സ്ഥിരപ്പെട്ടു.

1689 മതസ്വാതന്ത്ര്യനിയമം ഇംഗ്ലീഷ് പാർലമെന്റു് പാസ്സാക്കി.

1706 ഇൻഡ്യയിലെ ഒന്നാമത്തെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു് മിഷ്യനറിമാരായ സീഗൻബാൽഗ്ഗും പ്ലൂഷോയും തരംഗംബാടിയിൽ എത്തി.

1720 ജോൺവെസ്ലി ഓക്സ്ഫോർഡിൽ പ്രവേശിച്ചു.

1721 മഹാനായ പീറ്റർ മോസ്കോയിലെ പാത്രിയക്കീസിന്റെ സ്ഥാനം നിർത്തലാക്കി. അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു്, വിശുദ്ധ സുന്നഹദോസ് ഭരണം ഏർപ്പെട്ടുത്തി.

1734—1740 അമേരിക്കയിൽ യോനാഥാൻ എഡ്വർഡ്സിന്റെയും ജോർജ്ജ് വിറ്റ്ഫീൽഡിന്റെയും ഉണർവ്വുപ്രസംഗങ്ങൾ.

1738 ജോൺവെസ്ലിയുടെ മനസാന്തരം.

1739 ജോൺവെസ്ലി തന്റെ സുവിശേഷപ്രസംഗവേല ആരംഭിച്ചു.

മെത്തോഡിസത്തിന്റെ മാതൃസംഘം മൂർഫീൽഡ്സ് ഫൌണ്ടറിയിൽ ആരംഭിച്ചു.

1763—1778 Febronian Controversy in the R. C. Church.

1773 ഇംഗ്ലണ്ടിൽ യൂണിറ്റേറിയൻ സമുദായങ്ങളുടെ ആരംഭങ്ങൾ.

1776—1783 സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അമേരിക്കൻ യുദ്ധം.

1784 വെസ്ലി തോമസ് കോക്കിനെ കൈവച്ചു സൂപ്രണ്ടായ്യു നിയമിച്ചു.

അമേരിക്കയിലെ മെത്തോഡിസ്റ്റ് എപ്പിസ്കോപ്പൽസഭ ബാൽറ്റിമോറിൽവച്ചു വ്യവസ്ഥാപിതമായി.

സാമുവൽ സ്കഡ്ബറിയെ കണെക്ടിക്കട്ടിലെ ബിഷോപ്പായി സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെ ബിഷോപ്പന്മാർ നിയമിച്ചു.

എ. ഡി.

1789—1795 (The French Revolution) ഫ്രാൻസിലെ രാഷ്ട്രീയവിപ്ലവം.

1789 അമേരിക്കയിലെ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ് എപ്പിസ്കോപ്പൽ സഭയുടെ രൂപീകരണം.

1791 ജോൺവെസ്ലിയുടെ മരണം.

1795—1799 ഫ്രാൻസിൽ നെപ്പോളിയൻ ഭ്രൂഷ്ടാധികാരസ്ഥാനത്തേക്കുയർന്നു.

1797 Methodist New Connection സ്ഥാപിച്ചു.

1801 നെപ്പോളിയനും പീയൂസ് VII പാപ്പായുമായുള്ള ഉടമ്പടി.

1804 നെപ്പോളിയൻ ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ ചക്രവർത്തിയായി.

1807 അടിമവ്യാപാരം നിർത്തലാക്കി. (ഇംഗ്ലണ്ടു്)

1810—1811 Primitive Methodist Connection-ന്റെ ഉത്ഭവം.

1814 ജസ്യൂട്ട് സംഘം പീയൂസ് VII പാപ്പായാൽ യഥാസ്ഥാനത്തുക്കപ്പെട്ടു.

1815 വാട്ടർലൂ യുദ്ധം.
ബൈബിൾ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉത്ഭവം.

1816—1818 ബയിലി, ബേക്കർ, ഫെൽ എന്നീ സി. എം. എസ്സ്. മിഷ്യനറിമാർ മലങ്കര വന്നുചേർന്നു.

1828 Test Act ദുർബലപ്പെടുത്തി.

1829 കത്തോലിക് സ്വാതന്ത്ര്യനിയമം ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറ് പാസ്സാക്കി.

1833 ഓക്സ്ഫോർഡ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭം. 'കാലോചിതമായ ലഘുലേഖകൾ.'

1834 വിൽബർഫോഴ്സിയുടെ മരണം.

1835 സ്ട്രോസ്സ് 'യേശുവിന്റെ ചരിത്രം' പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

1835—1836 സുറിയാനിസഭയിലെ നവീകരണോദ്യമങ്ങൾ.

1843 സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെ ഫ്രീചർച്ച് സംസ്ഥാപിച്ചു.

1845 ന്യൂമൻ റോമൻകത്തോലിക്കുസഭയിൽ ചേർന്നു.

1849 വെസ്ലിയൻ മെത്തൊഡിസ്റ്റ്സഭയിലെ നവീകരണക്ഷോഭവും ഒരുലക്ഷം അംഗങ്ങളുടെ തീരുമാനവും.

എ. ഡി.

1854 കന്യകമറിയമിന്റെ അമലോത്ഭവോപദേശം പീയൂസ് IX പാപ്പാ അംഗീകരിച്ചു.

1857 നവീകരണക്കാരും വെസ്ലിയൻ അസ്സോസ്യേഷനും കൂടിച്ചേർന്നു യുണൈറ്റെഡ് മെത്തൊഡിസ്റ്റ് ഫ്രീ ചർച്ചു് രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതു്.

1859 ഡാർവിൻ തന്റെ 'Origin of Species' (വർഗ്ഗോല്പത്തി) പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

1857 ആംഗ്ലിക്കൻ സഭാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ ഒന്നാമത്തെ ലാംബത്തുകോൺഫ്റൻസ്.

1870 വത്തിക്കാൻ കൌൺസിൽ പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വം സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചു.

1875—1879 ക്രിസ്ത്യൻ സയൻസ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭങ്ങൾ.

1899 സർ നിക്കോളാസ് രണ്ടാമന്റെ ക്ഷണപ്രകാരം ഹേഗിൽ നടന്ന സമാധാനയോഗം (Peace Conference).

1905 ഫ്രാൻസിൽ സഭയും രാഷ്ട്രവും തിമ്മലുള്ള വിഭജനം. നാഷ്യനൽ മിഷ്യനറി സൊസൈറ്റി സ്ഥാപിതമായി.

1907 Modernism തെറ്റാണെന്നു Pope Pius X വിധിക്കുന്നതു്.

മെത്തൊഡിസ്റ്റ് നൂകണക്ഷൻ, ബൈബിൾ ക്രിസ്ത്യാൻസ്, യുണൈറ്റെഡ് മെത്തൊഡിസ്റ്റ് ഫ്രീ ചർച്ചസ് എന്നിവ യോജിച്ചു യുണൈറ്റെഡ് മെത്തൊഡിസ്റ്റ് ചർച്ചു് ആയതു്.

1912 ഇൻഡ്യയിലെ ക്രൈസ്തവ വിദ്യാർത്ഥിസമാജത്തിന്റെ സ്ഥാപനം (S. C. A.)

1920 ക്രിസ്തീയസഭകളുടെ യോജിപ്പിനായി ലാംബത്തു കോൺഫ്റൻസിന്റെ അപേക്ഷ.

1924 'രാജ്യതന്ത്രം; ധനതത്വശാസ്ത്രം, (Economics) പൌരുത്വം എന്നിവയിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സ്ഥാനം' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതിനാ

എ. ഡി.

യി ബർമ്മിംഗമിൽ കൂടിയ കോൺഫ്റൻസ് (Copec).

1925 സ്റ്റോക്ക്ഹോം കോൺഫ്റൻസ്—പൌരസ്ത്യസഭയുടെയും, ആംഗ്ലിക്കൻ, ലൂഥറൻ ആദിയായ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റസഭകളുടെയും പ്രതിനിധികൾ കൂടി 'ക്രിസ്തീയ ജീവിതവും വേലയും' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു.

1928 യെരുശലേമിൽവച്ചു നടന്ന മിഷ്യനറി കോൺഫ്റൻസ്.

1930 തെന്നിൻഡ്യാ ഐക്യസഭയുമായുള്ള യോജിപ്പിനെറ ആലോചനകളേറ്റു് ആംഗ്ലിക്കൻസഭാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ലംബത്തു് കോൺഫ്റൻസിലെ തീരുമാനംമൂലം അനുകൂല്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

1931 ഇൻഡ്യയിലെ ക്രൈസ്തവകേളേജുകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ലിൻഡ്സെ കമ്മീഷനെറ റിപ്പോർട്ടു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

1932 സെൻട്രൽബോർഡ് ഓഫ് ക്രിസ്ത്യൻഹയർ എഡ്യൂക്കേഷൻ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

1933 കാതോലിക്കാസിംഹാസനം മലങ്കരയിൽ സ്ഥാപിച്ചു.

1934 ബാസൽമിഷ്യനെറ ശതവത്സരാഘോഷങ്ങൾ കേരളത്തിലുടനീളം കൊണ്ടാടി.

1935 ലോകമെങ്ങും റോമൻകത്തോലിക്കസഭ 'വിശുദ്ധവത്സരം' (കർത്താവിന്റെ ക്രൂശാരോഹണത്തിനെറ 1900-മത്തെ ശതവത്സരാഘോഷം) കൊണ്ടാടി.

എഫ്. ഇൻഡ്യയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ

ഇൻഡ്യയിൽ ആകപ്പാടെ 290 മിഷ്യൻആശുപത്രികൾ ഉണ്ടെങ്കിലും യോഗ്യമായ രീതിയിലുള്ള വൈദ്യസഹായം ലഭിക്കത്തവരായി പത്തുകോടി ജനങ്ങളിൽ അധികം ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നു. മദ്ധ്യസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഡോക്ടറന്മാരുടെ സംഖ്യ നോക്കുന്നപക്ഷം 35,714 ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു ഡോക്ടരെ മാത്രമെ കിട്ടുന്നുള്ളൂ.

ഇൻഡ്യയിലെ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽവച്ച് കൂടുതൽ വിധവമാരുള്ളതു് ബംഗാളിലാണു്. ആയിരം സ്ത്രീകളിൽ 226 വിധവമാരാണു് അവിടെ കണ്ടെന്നതു്. ഇവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ബാല്യപ്രായത്തിലുള്ള വിധവമാരാണു്. ഇസ്ലാംമതക്കാരിൽ ആയിരം ജനങ്ങളിൽ 64 പേർക്ക മാത്രമേ അക്ഷരാഭ്യാസം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളു.

സുവിശേഷം ഇതുവരെ പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഗ്രാമങ്ങളുടെയും പട്ടണങ്ങളുടെയും കണക്കു് താഴെ ചേർക്കുന്നു.

	പട്ടണങ്ങൾ	ഗ്രാമങ്ങൾ
ഇൻഡ്യാ	2,483	663,444
ബർമാ	92	32,387
സിലോൺ	38	17,775
ആകെ	2,613	ആകെ 713,606

സുവിശേഷവേല നടക്കുന്ന

	പട്ടണങ്ങൾ	ഗ്രാമങ്ങൾ
ഇൻഡ്യാ	346	637
ബർമാ	25	34
സിലോൺ	24	26
ആകെ	395	ആകെ 697

സുവിശേഷവേല യാതൊന്നും ഇല്ലാത്ത

	പട്ടണങ്ങൾ	ഗ്രാമങ്ങൾ
ഇൻഡ്യാ	2,137	662,807
ബർമാ	67	32,353
സിലോൺ	14	17,749
ആകെ	2,218	ആകെ 712,909

Literature Press, Tiruvalla—O.—193—1954—1000—23-12-1954.

S. Jacob.
Philype

സഭാചരിത്ര സംഗ്രഹം

ഗ്രന്ഥകർത്താവു്:
ദിവ്യശ്രീ സി. ഇ. ഏബ്രഹാം, എം. എ., ഡി. ഡി.
പ്രിൻസിപ്പാൽ, സെറാംപൂർ കോളജ്.

MALAYALAM BRANCH OF
THE CHRISTIAN LITERATURE SOCIETY
(UNITED SOCIETY FOR CHRISTIAN LITERATURE)
MADRAS, BANGALORE, MYSORE, TIRUVALLA

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org